Phế Đô

Giả Bình Ao
Dịch giả : Vũ Công Hoan

1. Lời người dịch

Thư của tác giả gởi Vũ Công Hoan

Ngày 9-9-1997
Thưa Vũ Công Hoan tiên sinh!
Vì tôi bị ốm đi nằm bệnh viện nên bức thư tiên sinh gửi ngày 8 tháng 8 tôi mới nhận được, xin lỗi tiên sinh tôi đã trả lời chậm.
Tôi rất vui mừng đọc thư của tiên sinh và Tất Thành Húc tiên sinh. Tác phẩm của tôi đã được dịch sang tiếng Anh, Pháp, Đức, Nhật, Nga, và Hàn Quốc, nhưng chưa được dịch ra tiếng Việt. Tuy tôi chưa sang Việt Nam, nhưng đúng như tôi đã từng viết trong một bài tản văn của mình, khi tôi đang học đại học đã từng hiến ba trăm mililít máu vì Việt Nam. Tôi kính phục dân tộc Việt Nam! Thông qua đài báo, tôi biết Việt Nam cũng đang cải cách, phát triển khá nhanh, tôi rất vui và xin chúc mừng các bạn Việt Nam hạnh phúc…
Một lần nữa cám ơn tiên sinh và xin gửi lời hỏi thăm tới Tất Thành Húc tiên sinh cùng Lục Quân tiên sinh.
Chúc an khang!
Giả Bình Ao

Lời người dịch

Trong mười bốn tập văn tuyển đồ sộ của nhà văn Giả Bình Ao, tiểu thuyết "Phế đô" đã gây xôn xao dư luận nhất trong cả nước. Sau khi "Phế đô" được đăng trên tạp chí "Tháng mười" và được nhà xuất bản Bắc Kinh ấn hành năm 1993, kể cả số in lậu, tổng số sách in ra đã vượt con số một triệu cuốn. Ngay trong lúc "Phế đô" chưa chính thức xuất bản, hoặc vừa mới xuất bản, đã có những người đặt ngang hàng "Phế đô" với "Hồng lâu mộng" và "Kim bình mai", là "Hồng lâu mộng" và "Kim bình mai" hiện đại, trong lĩnh vực miêu tả và khắc hoạ về trí thức, thì "Phế đô" là tác phẩm hay nhất sau cuốn "Vây thành". Giới văn học đã một thời tranh luận rộ lên về cuốn sách này, thậm chí có địa phương còn tổ chức hội thảo văn học học thuật về "Phế đô" và hiện tượng "Phế đô". Trong hội thảo có người khen, người chê, người thì khen trong chê, người thì chê trong khen, người bảo "Phế đô" thật, người bảo "Phế đô" giả, người bảo "Phế đô" thiện, người bảo "Phế đô" ác, người bảo "Phế đô" đẹp, người bảo "Phế đô" xấu. Đây là hiện tượng bình thường trong thảo luận học thuật.

Nếu tóm tắt nội dung "Phế đô" cũng phải ngót nghét bảy tám chục trang in, nên tốt nhất xin cứ để bạn đọc lần theo từ trang đầu đến trang cuối cuốn sách. Nhưng qua mối liên hệ đan xen giữa các nhân vật, mà chủ yếu là giữa danh nhân Trang Chi Điệp với những người đàn bà cùng những người thân cận của anh, toàn bộ đời sống hiện thực và tâm linh của con người đang tồn tại trong nền kinh tế hàng hoá được tái hiện sống động với những số phận khác nhau và tính cách tiêu biểu qua các trang viết của "Phế đô", mỗi bạn đọc đều có thể có những cảm thụ riêng, chẳng hạn, không nên vứt bỏ cái có sẵn trong tay để tìm bắt bóng, khi người ta đã phạm sai lầm lần đầu tiên sẽ có thể liên tiếp dấn thân vào sai lầm thứ hai, thứ ba…Khi con

người cho dù là nhân vật tiếng tăm, song đã thóai hoá suy đồi và khi thực trạng đầy rẫy bệnh hoạn, thì theo quy luật tuyển chọn tự nhiên tất sẽ tự phế bỏ, không ai đánh đổ được mình trừ chính mình. Quả thật trong đời sống xã hội và không có ít những người vô tình hay hữu ý huỷ hoại bản thân và môi trường mình đang sống. Đọc "Phế đô" càng làm cho ta cảm thấy sâu sắc sự cần thiết phải sống trong sáng, lương thiện và trung thực biết chừng nào?

Trong hình thức thể hiện, tác giả cũng có những thủ pháp lôi cuốn người đọc, ví dụ như miêu tả chi tiết các cuộc làm tình, thường vào lúc cao trào nhất, tác giả lại vẽ sáu khung vuông bỏ trống và trong dấu ngoặc đơn chứa dòng chữ "Tác giả cắt bỏ ngần này chữ…", yếu tố tình dục và mê tín khá đậm nét trong "Phế đô", song tác giả mô tả tình dục không phải để khêu gợi tình dục, miêu tả mê tín không để khuyến khích mê tín, mà đàng sau các chi tiết ấy, tác giả muốn nói lên những khía cạnh rộng lớn về con người và đạo đức của lối sống hiện đại.
Với một tác phẩm mà nội dung và hình thức như vậy, tôi nghĩ nên dịch ra để bạn đọc nghiên cứu, tham khảo. Trong quá trình dịch "Phế đô", tôi đã trung thành với nguyên tác, cố găng dịch sát ý, làm sao phản ánh bộ mặt y như nó có của tác phẩm, lại vừa "Việt nam hoá" tối đa ngôn ngữ nước ngoài. Có những chữ, có những cụm từ tôi phải hỏi lại bạn Trung Quốc qua điện thoại, thậm chí có bài văn bia cổ phải fax sang nhờ bạn dùng ngôn ngữ hiện đại dịch ra giúp. Tuy nhiên, nội dung cuốn sách quá rộng, tác giả đề cập đến nhiều khía cạnh phức tạp của đời sống vật chất và tinh thần của các dạng, các kiểu người với những lối ăn chơi, lối nói lóng mang nặng màu sắc phong tục tập quán địa phương, cho nên dù đã hết sức cố gắng, song trình độ có hạn chắc chắn có những chỗ bất cập mong bạn đọc thông cảm và chỉ giáo, tôi sẵn sàng tiếp thu phê bình và xin cám ơn ý kiến quý báu của bạn đọc để có thêm kiến thức và kinh nghiệm chọn dịch tiếp tác phẩm của nhà văn Giả Bình Ao đang được dư luận trong nước bạn coi là một torng những nhà văn lớn hàng đầu của văn đàn Trung Quốc.
Tôi xin chân thành cảm ơn những người đã động viên khích lệ tôi dịch xong tác phẩm này.

Thị xã Thái Bình, ngày 8 tháng 6 năm 1999

Vũ Công Hoan
"Tình tiết hoàn toàn bịa đặt
Xin chớ suy bụng ta ra bụng người
Chỉ có tâm linh chân thực
Cười chửi khen chê xin tuỳ"
Tuyên bố của tác giả năm 1993

Năm một ngàn chín trăm tám mươi, ở thành Tây kinh xảy ra một chuyện lạ. Có hai anh bạn chí thân, một hôm buồn quá mới đi tưởng niệm Đường Quý Phi Dương Ngọc Hoàn. Thấy nhiều khách du lịch ai cũng bốc theo một nắm đất mộ xách theo người, thắc mắc lắm, hỏi ra mới biết, Quý Phi là người đẹp tuyệt thế, lấy đất này rắc vào chậu hoa, hoa cũng sẽ tươi đẹp vô cùng. Hai anh bạn cũng bới rất nhiều, gói vào áo mang về, đựng vào một cái chậu sành đen cất giữ đã lâu năm, chờ có giống hoa tốt sẽ gieo hạt. Nào ngờ mấy ngày sau tự nhiên trong chậu hoa mọc lên một cái chồi xanh, chỉ trong một tháng đã biến thành một khóm cây tươi tốt. Nhưng cây này đặc biệt lắm, không ai biết là loài gì. Bê đến chùa Dựng Hoàng trongthành hỏi người thợ già trồng hoa, người thợ già cũng không biết. Vừa may có đại sư Trí Tường đi qua, liền xin ý kiến đại sư. Đại sư cũng lắc đầu. Một trong hai anh bạn lại hỏi "Thường nghe Đại sư biết xem bói đoán số. Xin đại sư bói xem cây hoa này về sau nở mấy nhánh?" Đại sư bảo một anh khác nói ra một chữ, anh ấy đang cầm cái kéo của người trồng hoa trong tay, buột mồm nói ra chữ "Nhĩ". Đại sư bảo "Hoa sẽ là hoa lạ, nở ra bốn nhánh, nhưng chẳng được bao lâu sẽ bị các anh làm hại". Quả nhiên về sau hoa nở bốn nhánh, nhưng hình dạng vừa tương tự mẫu đơn lại vừa tương tự hoa hồng. Hơn nữa có một nhánh nhuỵ màu đỏ, một nhánh nhuỵ màu vàng, một nhánh nhuỵ màu trắng một nhánh nhuỵ màu tim, đẹp vô cùng. Bỗng chốc tin đồn loan đi, ngày nào cũng có người nườm nượp kéo tới xem, không ai là không thốt lên khen ngợi. Hai anh bạn tự nhiên đắc ý, đặc biệt có một anh yêu qúy hoa hơn, bưng để lên bàn, đích thân chăm nom, bón phân tưới nước. Nào ngờ một hôm say rượu, nửa đêm tỉnh dậy chợt thấy nên đi tưới hoa, loắng quắng thế nào xuống nhà bếp xách nhầm ấm nước sôi, thế là cây hoa chết yểu. Anh bạn cứ hối hận mãi, tức mình đập vỡ chậu sành, lăn ra ốm một tháng không gượng dậy nổi.

Chuyện này tuy lạ nhưng xét cho cùng cũng chỉ là một chậu hoa mà thôi, số người biết cũng không đông, sau đấy không ai nhắc đến nữa. Nào ngờ sau mùa hè, thành Tây Kinh lại xảy ra một chuyện lạ lớn hơn ,ai ai cũng được chứng kiến. Vào giữa trưa ngày mồng bảy tháng sáu âm lịch, đầu tiên mặt trời vẫn đang còn toả ánh sáng rực rỡ, cái hay của mặt trời là mặt trời vẫn đang chiếu sáng, mà con người thì quên mặt trời đang toả sáng, cho nên người Tây Kinh không ai nhìn lên mặt trời. Hình thế đường phố vẫn là hình thế trước đây. Người có chức sắc ngồi xe con thì ngồi xe con, người không có chức sắc nhưng hái ra tiền, không muốn chen xe ca, liền giơ tiền lên vẫy đi taxi. Giữa lúc ấy có nhân vật nào đó quan trọng thân chinh đến nơi này, mấy xe công an hộ tống mở đường, bóp còi inh ỏi, tất cả xe con, xe taxi, xe ca chở khách phải tránh sang một bên đi chậm lại, còn dòng sông dài xe đạp thì rối loạn đội hình. Chỉ có người đi bộ thì chỉ biết sải bước, anh nọ dẫm vào bóng anh kia, cái bóng đâu có đau có ngứa. Đột nhiên màu sắc cái bóng chuyển từ đậm sang nhạt, càng nhạt càng ngắn, rồi chợt biến mất. Con người không có cái bóng kéo theo thì hình như con người không còn là con người nữa, đưa tay sờ vào mông, sờ đến nỗi đực mặt ra nghi hoặc. Có người chợt nhìn lên trời liền reo to "Ồ kìa, trên trời có bốn ông mặt trời!" Mọi người ngẩng hết đầu lên nhìn trời, quả nhiên trên đó có bốn ông mặt trời. Bốn ông mặt trời kích thước như nhau, không phân biệt rõ cũ mới, đực cái, cụm lại làm một, thành hình chữ Đinh. Trong kinh nghiệm trước kia, trên trời đã từng có trăng khuyết và nhật thực, song cùng một lúc có bôn mặt trời thì chưa thấy bao giờ, cứ tưởng mắt nhìn nhầm lại ngước mắt nhìn trời, mặt trời không còn đỏ nữa mà trắng bợt, trắng như màu trắng của tia hàn điện. Trắng giống như cái gì nhỉ? Cũng chẳng nhìn thấy cái gì hết. Hoàn toàn một màu đen. Con người không nhìn thấy cái gì. Con người sáng mắt hoàn toàn mà cũng không nhìn thấy gì ư? Xe to xe nhỏ không còn dám chạy nữa, chỉ bóp còi suông, còn con người thì bước giẫm lung tung, lơ mơ cảm thấy mình không ở trên đường phố, đang xem phim thì phải? Máy chiếu đột nhiên bị hỏng, hình trên màn bạc biến mất, mà tiếng nhạc còn đang vang. Một người cảm thấy như thế, mọi người cũng gần như cảm thấy như thế. Vậy là yên tĩnh hẳn xuống, yên tĩnh đến mức chết lặng đi, chỉ còn tiếng huyên một nhạc khí cổ xưa bằng đất hình quả trứng có sáu lỗ ai đó thổi trên tường thành còn muốn cất lên tiếng cuối cùng, song không cất lên nổi vì đã đứt hơi, giống như gió đập vào tường, tạt ngang biến mất. dường như mọi người coi khinh rẻ kẻ thổi huyên kia, cười khẩy một cái, chợt giật mình trở về với hiện thực đang sống, đồng thời bị sự yên tĩnh làm cho khiếp sợ, đã kêu ầm ĩ, đâu đâu cũng nháo nhào, lộn tùng phèo cả lên.

Hiện tượng quái dị này đã kéo dài gần nửa tiếng đồng hồ, thì mặt trời trên không trung lại khôi phục chỉ còn có một ông. Khi mắt người ta đã nhìn rõ dần bóng mình trên mặt đất thì ai cũng trơ mắt nhìn nhau, sau đó đã xấu hổ vì sự nhếch nhác, liền hốt hoảng bỏ chạy tán loạn. Bỗng chốc loài người rối tinh rối mù

như kiến vỡ tổ song chẳng thấy bóng cảnh sát giao thông đâu cả. Trên hòn đảo an toàn có ông già ngồi nhởn nhơ một mình. Ông già đầu bù tóc rối, mặt mày nhọ nhem song đôi mày thì rất dài, đang lạnh lùng nhìn mọi người hối hả qua lại. Ánh mắt của ông khiến ai nấy có phần nào không chịu nổi, cuối cùng điên tiết lên quát gọi "Cảnh sát đâu nhỉ? Cảnh sát đâu rồi? " Người cảnh sát họ Tô, vừa chạy vừa đội mũ két pi lên đầu cứ măng ông già là kẻ ăn xin bằng tiếng "Pi". Tiếng "Pi" là tiếng địa phương thô tục nhất trong thành Tây Kinh chửi "Cút đi". Ông già nghe chửi đưa ngón tay viết lên đảo an toàn một từ thời cổ xưa lại rất nho nhã, âm đọc là "pỷ" song chữ là "ty", có nghĩa tránh. Ông thư thả mỉm cười. Tiếp theo ai nấy cười rộ hẳn lên. Bởi vì khi ông già bước xuống khỏi đảo an toàn để lộ bộ quần áo mặc trên người vốn được may bằng những bức gấm của khách hành hương tặng chùa Dựng Hoàng. Trước ngực in hai chữ "Có cầu", hai chân dạng ra, chỗ đũng quần là những đường mũi kim thô xù xì kéo dài cho đến tận lưng. Trên mông bên trái là chữ "tất", bên phải là chữ "ứng". Ông già không tỏ ra xấu hổ, mà xuất khẩu thành chương, đọc vanh vách một bài vè. Bài vè này sau đó lan truyền cả thành phố. Bài vè đó như sau:

Công dân loại một làm đầy tớ
Gác tía lầu son sướng như tiên.
Công dân loại hai làm quan phe
Đầu cơ buôn lậu có ô che.
Công dân loại ba làm thầu khoán
Chơi bời cờ bạc ăn uống đã có nơi thanh toán.
Công dân loại bốn chuyên cho thuê
Ngồi nhà rung đùi thu bạc tỉ.
Công dân loại năm đội mũ kê pi
Ăn cả bên nguyên lẫn bên cáo.
Công dân loại sáu thầy thuốc cầm dao
Phong bì quà biếu đầy hầu bao.
Công dân loại bảy làm diễn viên
Ngoáy mông dướn eo cũng ra tiền.
Công dân loại tám làm tuyên truyền
Dăm ba hôm một bữa giải cơn thèm.
Công dân loại chín làm giáo viên
Sơn hào hải vị nào có biết hết tên.
Công dân loại mười chủ nhân ông
Chân chỉ hạt bột loại Lôi Phong.

Bài vè này sau khi lan truyền đi, có người phân tích ông già này không phải là kẻ ăn mày, hay nói cách khác, ít nhất ông cũng làm giáo viên. Bởi chỉ có thầy giáo mới soạn được những lời vè như vậy. Hơn nữa, lời vè đều tỏ ra chỉ trích đối với mấy loại người trước, chỉ có loại người giáo viên là được kêu khổ kêu oan. Nhưng xét cho cùng ông già là loại người gì thì không ai hỏi cho ra nhẽ. Trong năm ấy, thành Tây Kinh vừa bổ nhiệm một thị trưởng mới, vị thị trưởng này quê ở gốc Thượng Hải, phu nhân lại là người địa phương Tây Kinh. Mười mấy năm qua, mỗi nhiệm kỳ thị trưởng Tây Kinh, ông nào cũng có lòng lập công lập nghiệp ở thành cổ này. Nhưng hầu hết đều làm đi làm lại, quanh quẩn như con kiến leo ra leo vào trên cành đào, không sao nhúc nhích khởi sắc lên được, liền rời khỏi dinh lũy thép ra đi một cách êm ru. Ông thị trưởng mới này tuy không vui vẻ nhận chức trước cổng nhà bố vợ, khổ một nỗi đã dấn thân vào con đường làm quan, hoàn toàn do người ta sắp đặt, sau khi nhận nhiệm vụ, lúng ta lúng túng không biết xoay sở thế nào, bắt đầu hành động từ đâu. Phu nhân thuộc diện nội trợ giỏi giang, liền triệu tập nhiều bạn bè thân thích tham mưu cố vấn cho chồng, thế là có một người trẻ tuổi tên là Hoàng Đức Phúc, nêu ra một đề nghị: Tây Kinh là cố đô của mười hai triều đại, văn hóa lắng đọng sâu dầy, vừa là vốn liếng vừa là gánh nặng, tư duy của dân chúng và cán bộ các tầng lớp có khuynh hướng bảo thủ, cho nên kinh tế lâu nay phát triển thua xa so với các tỉnh thành ven biển, nếu cứ như các thị trưởng nhiệm kỳ trước mặt nào cũng nắm, thì thường bởi xí nghiệp già cỗi, xây dựng thành phố nợ nần chồng chất, bỏ ra mười phần công sức mà hiệu quả thu được ba phần, hơn nữa nhiệm kỳ bây giờ thường là ba năm hoặc năm năm sẽ điều đi, quy hoạch lâu dài khó hình thành mà nhân sự lại thay đổi. Đã như vậy thì thà rằng cứ nắm những nghề mà người khác không ham, ví dụ phát triển văn hóa và du lịch. Chỉ trong thời gian ngắn là đã có thành tích chính trị. Thị trưởng được gợi mở lớn, không ngại hỏi tiếp, đã mời người trẻ tuổi ấy đến nói chuyện, ba ngày ba đêm, lại điều anh ta khỏi trường học cũ về trụ sở uỷ ban thị làm thư ký riêng. Ngay

tức khắc lên kinh đô xin kinh phí, xuống cơ sở kêu gọi góp vốn ở khắp nơi, dóng dựng một sự nghiệp to lớn ngàn năm bất hủ, tức là sửa sang lại thành Tây Kinh, khai thông con sông trong thành, xây khu vui chơi giàu màu sắc địa phương dọc theo bờ sông. Còn xây lại ba đường phố lớn, một đường xây theo kiểu kiến trúc đời Đường, chuyên bán tranh vẽ, chữ viết và đồ gốm, một đường phố xây theo kiến trúc đời Tống, chuyên kinh doanh các món ăn vặt dân gian của thành phố cho đến cả tỉnh, một đường phố xây theo kiến trúc đời Minh, đời Thanh, tập trung tất cả công nghệ phẩm dân gian và đặc sản địa phương. Nhưng ra sức phát triển nghề văn hóa ở thành thị, đã làm cho số người lưu động ở thành phố tăng vọt, đã xuất hiện nhiều tệ nạn trên lãnh vực trật tự trị an. Trong giây lát thành Tây Kinh bị người nơi khác gọi là thành trộm cắp, thành nghiện hút, thành ở lậu…Dân thành phố cũng bắt đầu nảy sinh tư tưởng bất mãn. Khi ông già đầu bù tóc rối mặt mũi nhọ nhem lại đọc bài vè trên đường phố, thì lúc nào cũng có một tốp những kẻ ăn không ngồi rồi nhũng nhẵng bám theo sau, hò hét "Đọc lại đi! Đọc nữa đi!" Ông già liền nói hai câu:

- Bảo anh được, anh sẽ được, không được cũng được. Bảo không được sẽ không được, có được cũng không được.

Bọn vô công rồi nghề nghe xong đồng loạt vỗ tay. Ông già không nói câu vè này ám chỉ người nào, xong bọn vô công rồi nghề lại suy bụng ta ra bụng người, câu vè lại loan truyền nhanh như gió. Chẳng bao lâu câu vè lọt đến tai của Hoàng Đức Phúc, liền gọi điện thoại cho cục Công an, nói ông già gieo rắc tin đồn nhảm về thị trưởng, cần phải ngăn chặn. Cục Công an đã bắt giữ ông già, tra hỏi ra mới biết, thì ra một tên lưu manh đi kiện đã hơn mười năm nay.

Thế nào là lưu manh đi kiện?

Bởi vì hơn mười năm trước, người này là giáo viên dân lập, khi xét chuyển thành giáo viên nhà nước thì bị cấp trên trù dập không chuyển được, liền lên Uỷ ban tỉnh kêu oan, vẫn không thành công. Thế là ở hẳn Tây Kinh, cứ dăm ba ngày lại đến cổng Uỷ ban thưa kiện, đưa đơn biểu tình ngồi, lâu dần muốn vào không có lối, muốn rút không bậc thang, đâm ra bị tâm thần. Sau đó thôi chẳng kiện tụng nữa, cũng không về làng, liền lang thang trên hè phố. Cục Công an đã bắt hỏi mười ngày, tra xét không có tội nên thả ra, lấy xe chở ra khỏi thành phố ba trăm dặm rồi thả xuống. Nào ngờ được vài hôm lại thấy ông già trên đường phố . Song ông già đã kéo chiếc xe cải tiến cọc cạch len lỏi trong các phố bới nhặt đồng nát. Đám người vô công rồi nghề tự nhiên cứ bám theo, sai bảo ông lại đọc ca dao hò vè. Ông già bây giờ đã ki bo miệng lưỡi, chỉ rao rất cao rất dài "Đồng nát nào! Nhận khoán đồng nát nào!" tiếng rao này vang trong ngõ phố ngày hai buổi sớm tối, cũng thường có người thổi huyên trên tường thành. Một người kêu như sói gầm, một kẻ rên như ma khóc, hai bên đối đáp nhau, hàng ngàn con chim trên lầu chuông gác trong cứ huyên náo ỏm tỏi cả lên.

Hôm nay ông già kéo chiếc xe cải tiến bánh sắt không có săm lốp, đi loanh quanh mãi mà không thu nhặt được đồng nát, liền đứng ở vạt đất ngoài tường chùa Dựng Hoàng, thèm thuồng nhìn mấy đại sư khí công dạy người học phép dẫn dắt nhổ ra lấy vào, lại còn thấy từng tốp từng tốp tụ tập ở dưới tường thành thấp lè tè bốc quẻ xem bói, liền rẽ vào cũng tính xin thầy tướng số bói cho một quẻ. Người xung quanh liền bảo:

- Ông già ơi, ở đây không xem bói mạng sống nhỏ nhoi đâu. Đại sư là người cao thủ ở núi Nga Mi, chỉ dự đoán những sự việc lớn dưới gầm trời.

Tự ý đẩy ông già ra mãi xa. Ông già vô cớ bị trêu chọc, liền đỏ mặt tía tai. Giữa lúc đó trời đổ mưa rào rào, những giọt nước mưa to bằng đồng xèng đập xuống, trên mặt đất lập tức giăng giăng bụi mù, loáng một cái nước nổi lênh láng, vô vàn bong bóng nước cứ thế thay nhau cái này nổi lên trên cái kia tan ngấm. Người nọ tiếp người kia bỏ đi cả, ông già nói một câu "Mưa đúng lúc" cũng bỏ xe đẩy chạy vào cổng chùa Dựng Hoàng trú mưa dưới cột cờ. Bởi đứng không chán ngán, cũng có thể ngứa họng, ông già lại cao giọng đọc một đoạn ca dao.

Nào ngờ đại sư Trí Tường đang ngồi héo hon trong cổng chùa Dựng Hoàng đã nghe được đoạn ca dao ấy. Trong cổng chùa Dựng Hoàng có một hòn đá lạ, bình thường chẳng có màu sắc, hễ gặp mưa trời âm u, trên hòn đá nổi lên đường vằn hình con rồng rất nét, đẹp vô cùng. Đại sư Trí Tường thấy mưa liền ra cổng chùa xem đá rồng nghe bên ngoài có tiếng hát "Giàu sang thì làm quan, phát tài thì buôn bán, nghèo khổ thì ra rìa".

Dường như đang nghĩ đến một chuyện gì đó thì một tiếng kêu chát chúa như sét đánh ngang tai đập trên mái ngói cổng chùa. Ngẩng đầu nhìn lên đã thấy bảy cái cầu vòng đan xen vào nhau lơ lửng trên nền trời

đàng Tây, liền liên tưởng đến hôm có bốn mặt trời xuất hiện trên không trung, biết rằng Tây Kinh sắp có chuyện lạ. Quả nhiên ngày hôm sau đài đưa tin đã phát hiện ra Sarira của Đức Thích Ca Mâu Ni cách chùa cửa Phật hai trăm dặm. Xương Phật xuất hiện ở Tây Kinh đã gây chấn động thiên hạ. Đại sư Trí Tường đêm đó ngồi im trong phòng thiền, chợt hiểu ra, nói một mình. Hiện giờ trên đời hiếm có sói, hổ báo vì chó sói, hổ báo hóa thành người ra đời cả rồi, cho nên có nhiều kẻ gian ác xấu xa. Đồng thời trong thành Tây Kinh những năm gần đây tụ tập biết cơ man nào thầy khí công, nào người có công năng đặc biệt, phải chăng ông trời đã cử loại người này xuống để cứu vớt nhân loại? Chùa Dựng Hoàng tự có phép công cường thịnh. Đã có bao nhiêu thầy khí công thông thường, và người có công năng đặc biệt đua nhau xuống núi, thì sao mình không gắng hết công đức cơ chứ? Thế là dán truyền đơn áp phích quảng cáo khắp nơi, mở lớp huấn luyện sơ cấp ở trong chùa thu nhận học viên truyền thụ công pháp thông hiểu trời đất. Lớp học khí công mở được ba khóa, khóa nào cũng có một học sinh tên là Mạnh Vân Phòng. Mạnh Vân Phòng là nghiên cứu viên quán văn sử song anh đều hăng hái đối với bất cứ việc gì. Bảy năm trước cả thành phố đang háo hức với một loại nấm trà đỏ, chữa được bệnh, làm cơ thể khoẻ mạnh, anh đã nuôi trồng tại nhà đến mức trong nhà chỗ nào cũng linh kỉnh chai lọ đựng nấm trà, lại còn đem cho bà con khối phố khá nhiều. Vậy là quen biết một bạn trà dẫn đến chỗ cưới bạn trà này làm vợ. Sau đó hai vợ chồng lại bắt đầu vung tay, nói liệu pháp vung tay hơn hẳn nấm trà đỏ. Đương nhiên việc ấy chỉ được chừng nửa năm. Ngoài xã hội lại dấy lên cơn sốt ăn trứng chua, lại uống tiết gà, hai người đều nhất nhất làm theo. Nào ngờ uống tiết gà vào liền sinh bệnh. Bao nhiêu lông..vợ rụng cho bằng sạch. Đi nhiều bệnh viện khám chữa không khỏi, vô tình nghe người hàng xóm kể bên có liều thuốc bí mật gia truyền, bà vợ liền sang xin chữa. Quả nhiên đã mọc lại lông mới. Người hàng xóm hơn Mạnh Vân Phòng một tuổi, trước đây cũng đã cùng nhau chơi mạt chược, sau đó ra khỏi cửa gặp nhau, gật đầu chào, người hàng xóm cười hề hề. Mạnh Vân Phòng liền mua quà biếu rất sang về bảo vợ;

- Người ta đã chữa cho em, em nên sang cám ơn người ta mới phải chứ.

Bà xã mang quà sang biếu, rồi hớn hở về nhà, song Mạnh Vân Phòng lại đặt đơn ly hôn đã viết sẵn lên bàn bảo vợ ký vào. Anh bảo thôi nhé, phen này thì chúng mình ly hôn, vợ là vợ của anh, mặc áo nhìn bố, cởi áo nhìn chồng, tại sao cái thứ của vợ anh lại để người ngoài nhìn thấy? Cắt đứt được sáu tháng thì cưới vợ mới là Hạ Tiệp, cũng theo họ Hạ tìm nơi ở mới. Nhà mái thường mới, vừa vặn cách chùa Dựng Hoàng một bức tường, tường ngăn không cao. Sau khi cưới vợ mới, Mạnh Vân Phòng ở nhà, thường ngày chẳng có việc gì, thường hay ghé đầu vào tường nghe âm nhạc, nhìn sư sãi đi lại. Từ sau khi tham gia học khí công, hàng ngày cứ nghe tiếng thanh la đồng gõ xủng xoảng là tay chân ngứa ngáy như khỉ, muốn vượt tường lao sang. Một lần đại sư Trí Tường bắt gặp, hối hả định chạy trốn thì đại sư bảo:

- Chúng mình chỗ quen biết cũ mà?

Mạnh Vân Phòng vội gật đầu và nói:

- Đại sư có trí nhớ tốt thế, vẫn còn nhớ tôi sao?

Đại sư đáp:

- Sao lại không nhớ kia chứ, cây hoa lạ của các anh chết rồi phải không?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Vâng, chết rồi ,đại sư đoán chữ quả là linh nghiệm.

Đại sư lại hỏi:

- Thế bạn anh thì sao? Đã khỏi ốm rồi chứ?

Mạnh Vân Phòng trả lời:

- Đã khỏi lâu rồi ạ. Đại sư biết cả chuyện bạn tôi bị ốm nữa ư? Đúng là người thần thánh!

Đại sư nói:

- Đâu có, nếu là thần thánh, lúc ấy tôi nên giữ danh nhân ấy lại để tiện nói chuyện.

Mạnh Vân Phòng vội nói:

- Để lúc khác nhất định tôi sẽ dẫn anh ấy đến nói chuyện với đại sư.

Lớp học khí công khóa đầu khai giảng Mạnh Vân Phòng đã mê ngay khí công, lại còn khoe khoang khắp nơi, trên người có khí cảm. Mỗi khi có người quen họp mặt, Mạnh Vân Phòng liền xuống tấn trong trạng thái gây tác dụng, sẵn sàng phát công cho người khác, lại còn hỏi đi hỏi lại có cảm giác gì không. Không có cảm giác gì, lại đọc lời chú, đọc đến nỗi sùi cả bọt mép, trán đẫm mồ hôi vẫn không ăn thua. Mọi người liền cười ồ lên. Hạ Tiệp nói:

- Anh ấy có khí thật đấy. Tối hôm qua em chướng bụng, anh ấy phát công một cái, quả nhiên bụng em sôi ùng ục, một lát sau em đã chạy ra chuồng tiêu. Bây giờ anh ấy không đụng đến rượu thịt, không hút thuốc lá cũng không ăn hành.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Thật đấy.

Anh em bảo:

- Ồ, đi với sư thì làm sư luôn, vậy thì cai gái luôn chứ? Nếu tối không ngủ với chị Tiệp thì là cai rồi.

Hạ Tiệp cũng cười bảo:

- Em cũng chờ anh Phòng cai đấy.

Chị liếc nhìn chồng, mặt anh Phòng đỏ ửng.

Lời của Hạ Tiệp, chỉ có Hạ Tiệp và Mạnh Vân Phòng biết được mà thôi. Thì ra trong thời gian học khí công, Mạnh Vân Phòng quen biết ni cô Tuệ Minh trong chùa. Tuệ Minh mới ba mươi tám tuổi, mới ba năm trước tốt nghiệp viện Phật học về chùa Dựng Hoàng. Hai người đã nói chuyện với nhau vài lần. Mạnh Vân Phòng rất khâm phục tri thức Phật học của chị. Anh cũng đã từng đọc "Ngũ đăng hội nguyên", và "Kinh kim cương", lại giỏi vận dụng nên thường được Tuệ Minh xin ý kiến khi gặp việc khó. Thế là nhiều buổi trưa, ở bên kia tường ngăn thấp lè tè, Tuệ Minh đã gọi thầy giáo Phòng. Hai người bám tường nói chuyện ríu ra ríu rít lâu lắm. Một buổi tối trăng sáng yên tĩnh, Hạ Tiệp đi đâu về lại thấy Mạnh Vân Phòng bám tường nói chuyện với ni cô Tuệ Minh. Bởi bám lâu quá, muỗi đốt hai chân, chân nọ cứ nhấc lên gãi liên tục vào chân kia. Bên này tường nói:

- Tuệ Minh ơi, bài luận văn này viết hay lắm! Nhưng em cũng cần nghỉ ngơi dưỡng sức chứ.

Bên kia tường đáp:

- Em không mệt. Người mệt là tâm mệt, lặng lẽ viết bài luận văn này, em chỉ cảm thấy khoan khoái.

Bên này tường bảo:

- Khoan khoái như sen chứ? Chỉ cách một bức tường mà hai thế giới. Anh hâm mộ bên các em.

Bên kia tường cười hì hì, bảo:

- Anh làm được mọi thứ, chỉ không làm sư được thôi. Anh ở ngoài không tìm được thanh tịnh. Tìm được nơi thanh tịnh thật thì e rằng anh không chịu nổi thanh tịnh đâu mà?

Bên này lại hỏi:

- Thật chứ?

Bên kia lại trả lời:

- Chuyện nói với anh hôm trước, nhất định phải giữ kín đấy nhé?

Bên này nói:

- Chuyện ấy anh hiểu, thắt chặt trái tim, giữ miệng kín như hũ nút mà.

Bên kia bảo:

- Thầy giáo Phòng tốt thật đấy. Vậy em còn viết một lá đơn kiện, nhờ thầy đưa tận tay cho thị trưởng.

Bên này cố sức rướn người, thò tay sang bên kia nhận, bảo:

- Em đứng trên hòn đá thì anh mới nhận được. Ái chà, trẹo chân rồi phải không?

Bên kia đáp:

- Không.

Một tập giấy thò lên khỏi mặt trường, Mạnh Vân Phòng đã cầm được, nhưng cùng lúc đó cây gỗ bên này giẫm lên bị gãy uỵch một tiếng, người ngã lăn ra, cằm va vào ngói trên tường, một hòn ngói lăn xuống vỡ tan. Hạ Tiệp nhìn lớp kịch hay đó, nói:

- E hèm, Mạnh Vân Phòng ơi, anh cẩn thận đấy! "Tây sương ký" em mới xem một phần đấy nhé!

Cũng chẳng chú ý xem Mạnh Phòng có đau hay không, Hạ Tiệp cầm cái ghế đứng lên nhìn qua tường. Ni cô Tuệ Minh đã chạy xa khỏi khóm hoa như một bóng ma. Lúc này Hạ Tiệp ám chỉ Mạnh Vân Phòng trước đám đông, Phòng đỏ mặt song vẫn nói:

- Em khỏi cần nói nữa, đấy cũng là việc Phật, công đức vô lường.

Mọi người càng khó hiểu được chuyện ấy. Hắn bảo sắp ăn cơm trưa đi thôi. Một anh bảo:

- Chị Phòng cứ thong thả, chỉ cần chị bỏ sức, không cần chị bỏ tiền ra đâu.

Thế là mỗi vị móc ra năm đồng, đương nhiên là Triệu Kinh Ngũ, nhanh tay nhanh chân, xách liền ra chợ mua thịt rượu.

Ở Đồng Quan phía đông Tây Kinh bốn trăm dặm, những năm này xuất hiện một băng những kẻ nhàn rỗi lang thang. Bọn họ thường bất mãn cái này, không vừa lòng cái kia, nôn nóng tới mức chẳng khác gì một đàn nhặng. Trong đó có một gã tên là Chu Mẫn. Thấy bên cạnh kẻ muốn làm quan đã tìm được bậc thang thăng tiến, người muốn phát tài đã có mười mấy vạn đồng gởi vào ngân hàng. Riêng mình vẫnchưa tìm được cái gì mình cần. Gần chạng vạng tối, buồn chán vô cùng, ngồi trong nhà ủê oải được được mấy trang sách, liền đi quán cà phê tiêu xài, xả lán một chầu, lại đi dạo tiệm nhảy. Trong tiệm nhảy đã quen biết một người đàn bà xinh đẹp. Sau đó đêm nào cũng đi, thấy chị ta đêm nào cũng đến. Chu Mẫn liền nảy ra ý định lạ lùng "Có lẽ người đàn bà này có thể gửi gắm cho mình đấy". Xong cuộc nhảy, Mẫn đề nghị được tiễn chị ta về nhà. Chị ta từ chối một lúc song không kiên quyết. Mẫn bạo phổi dùng xe đạp lái đến một phố vắng. Chị ta nhảy xuống tạm biệt, bảo anh đi đi, song vẫn cứ đứng tại chỗ. Mẫn liền bước tới hôn một cái, chị ta liền khóc hu hu, bảo:

- Em hận anh!

Chu Mẫn nói:

- Anh xúc động quá, anh sẽ không bao giờ thế nữa.

Chị ta bảo:

- Em hận lúc này mới gặp anh. Ba năm trước anh ở đâu?

Chu Mẫn liền ôm chầm chị ta đặt lên bót ba ga, phóng vù vù ra bờ sông ngoài thành, khi chiếc xe đạp đổ xuống thì hai người ngã vật ra bãi cát, cuốn chặt lấy nhau. Lúc này người đàn bà nói:

- Em đã có chồng, con em đã hai tuổi rồi đấy!

Chu Mẫn nghe nói giật mình, nhưng không sao kiềm chế được, bảo:

- Mặc kệ, anh chỉ cần em. Em lấy anh nhé?

Người đàn bà đó tên là Đường Uyển Nhi, từ đó không sao quên được Chu Mẫn. Về nhà đòi ly hôn, anh chồng không nghe, lại còn lột hết quần áo ra đánh. Bị đánh, Chu Mẫn không gặp được Đường Uyển Nhi ở tiệm nhảy, đã bố trí tay chân theo dõi động tĩnh ở đàng trước đàng sau nhà Uyển Nhi.

Tin tức đưa về, nhân lúc anh chồng kia bước ra khỏi cửa, liền lẻn vào dẫn Đường Uyển Nhi đi, dấu vào một buồng kín. Huyện lỵ Đồng Quan cũng to rộng thế, mỗi con ruồi còn có chỗ ra vào, huống là một con người sống? Ngày thứ tư Chu Mẫn đến thăm Uyển Nhi, Uyển Nhi chỉ nói, vừa nhìn thấy một người bạn của chồng, rình mò, rình mò, nhất định sẽ tra hỏi. Nghe vậy Chu Mẫn cũng cảm thấy từ lâu mình không tiện ở một nơi nhỏ bé như thế này, liền thuê một chuyến xe chở Uyển Nhi về thành Tây Kinh, thuê hẳn một phòng để ở. Lúc mới đến Tây Kinh, hai người như cá gặp nước, mua sắm một vài vật dụng trong nhà và đồ dùng sinh hoạt trong nhà. Đầu tiên đi chơi Ao Hoa Thanh và tháp Đại Yên, sau đó mấy lần đi công viên Thiên Mã và khách sạn Đường Hoa. Người đàn bà này là con người tuyệt diệu, háo ăn chơi, thích khách sạn hào hoa và thời trang đẹp, thích xem cả truyện, có tư tưởng mới lạ kỳ diệu. Hai người đi qua ngôi nhà lầu cao ngất báo giờ trong thành. Khi chiếc đồng hồ khổng lồ đang nổi nhạc báo giờ thì Uyển Nhi nói:

- Người ta muốn chết, cứ nhảy từ trên chiếc đồng này xuống chết thế mới là chết oanh liệt!

Chu Mẫn nói:

- Anh muốn chết, anh không nhảy thế đâu. Anh lấy một sợi dây chão treo cổ tự tử trên đồng hồ báo giờ, vừa được chết trong tiếng nhạc, lại được cả thành phố nhìn thấy chết.

Uyển Nhi bảo thế rồi sà vào lòng Chu Mẫn làm nũng, kể chuyện dạo trước hai vợ chồng cãi nhau, chị liền mở dàn loa cho hát bài Tiêu hành khúc, có thứ nhạc nhẹ ấy, tư tưởng hai bên sẽ dần ôn hoà, nào ngờ anh chồng dơ chân đạp đổ dàn loa.

Chu Mẫn bảo:

- Anh ta không biết thưởng thức.

Người đàn bà đáp:

- Anh ta chỉ biết hùng hục, là một con lừa.

Một tháng sau, máu hăng cuồng nhiệt của hai người nguội dần, xẹp đi, tiền của mang theo cũng không còn mấy. Chu Mẫn mới biết đối với đàn ông, đàn bà chẳng qua là thế. Quả tình, Đường Uyển Nhi xinh đẹp, mà thành Tây Kinh to lớn thế, cũng không thực hiện được nguyện vọng của anh. Ở thành phố này, được những thứ mà anh muốn, như phim mới, quần áo mới, đồ trang sức mới, không thiếu thứ gì. Song vẫn thiếu tư tưởng mới và chủ đề mới. Mỗi buổi sáng ánh nắng gặm nhấm bờ tường vẫn là ánh nắng ấy, hoa nở trong bồn vẫn là loại hoa ấy. Mặc dù oai phong của người phụ nữ đã vượt chồng, thì một năm cũng vẫn chỉ có một ngày "mùng tám tháng ba". Tuy lão già tám mươi lấy vợ làm chú rể mới, thì vẫn là ông già. Chu Mẫn chìm đắm trong buồn khổ không thể nói toạc ra với Uyển Nhi những điều đó. Duy chỉ có một việc leo lên tường thành thổi huyên hai buổi sớm tối. Thổi huyên xong vẫn phải sống. Vậy là tìm việc kiếm ăn. Chu Mẫn đã phát hiện ở cách nhà không xa có một cái am ni cô. Trong am đang sửa lại mấy gian buồng, anh đã đến đó và xin việc làm, may mà làm ngày nào trả công ngày đó. Nên ngày nào cũng mua được một con trám cỏ, nửa ký nấm tươi về nhà hầm cho vợ hờ xơi. Chu Mẫn mặt mũi sáng sủa, trông nổi hẳn giữa đám thợ. Cai đầu dài đã giao cho anh quản thêm việc đi thu mua vật lliệu. Mua vật liệu lại phải qua ni cô kiểm tra nghiệm thu thế là quen biết thêm thầy Tuệ Minh. Qua chuyện trò vài lần biết thầy Tuệ Minh về chùa Dựng Hoàng cách đây không lâu. Bởi còn trẻ lại có học vấn, tuy không phải là chủ am, nhưng chỗ nào cũng có mặt, lại tự đề xuất ý kiến, chị em ni cô ai ai cũng phục Tuệ Minh. Chu Mẫn thấy Tuệ Minh xinh đẹp, có ý gần gũi, có việc hay không cũng thường đến hỏi. Một hôm đang cầm một quyển sách đọc, chợt ngẩng lên thấy Tuệ Minh đang ở dưới giàn Tử đằng đang vẫy gọi mình. Chu Mẫn bỏ sách xuống đến gần, Tuệ Minh bảo:

- Anh xuất chúng lắm, đọc sách gì vậy?

Chu Mẫn đáp:

- "Tây sương ký", trong chùa Phổ Đà này… - song không nói gì nữa.

tuệ Minh hỏi:

- Anh cảm thấy am ni cô này không tốt bằng chùa Phổ Đà ư?

Chu Mẫn ngoái đầu nhìn chung quanh, đang định nói điều gì thì khuôn mặt trắng trẻo của Tuệ Minh khe khẽ cười, trông trang trọng lắm. Tuệ Minh nói:

- Anh vừa đến, em đã nhận biết anh không phải là dân làm thuê lao động vất vả, quả nhiên thích đọc sách. Nếu xem cho vui thì thôi, nếu xem để nhận ra một điều gì đó, biết ý tứ sâu hơn trong sách thì có thể gặp một người.

Chu Mẫn nói:

- Đương nhiên hay lắm, không biết người đó là ai. Có chịu gặp tôi không, còn phải nhờ thầy giới thiệu.

Tuệ Minh nói:

- Có cái mồm ngọt xớt như anh, người trong thành Tây Kinh, ai cũng có thể gặp được.

Thế là viết luôn số ngõ phố, tên họ người cần gặp, lại viết một lá thư nhỏ. Chu Mẫn mừng rơn, định đi luôn. Tuệ Minh bảo:

- Chờ một chút, tôi còn một lá thư nữa, anh đem tới cho anh ấy.

Chu Mẫn cầm thư theo số ngõ phố thì tìm được Mạnh Vân Phòng ở sau tường bên trái chùa Dựng Hoàng. Mạnh Vân Phòng rất nhiệt tình, mời ngồi, rót nước, hỏi nhiều tình hình, chẳng hạn đã đọc sách gì? Đã từng viết văn chưa? Đã quen biết ai ở thành Tây Kinh? Chu Mẫn dẻo mỏ, trả lời từng câu. Mạnh Vân Phòng liền dẫn Chu Mẫn vào phòng sách trò chuyện, say sưa lắm. Đêm về Chu Mẫn nói chuyện với Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi bảo:

- Xưa nay được ở Tây Kinh không dễ đâu. Chúng mình ở đây không thân quen ai, nay được gặp nghiên cứu viên Mạnh Vân Phòng cũng là phúc to bằng trời, anh không chỉ đi một lần do Tuệ Minh giới thiệu rồi bỏ, mà nên đến nhiều lần mới đúng.

Nghe lời Uyển Nhi, cứ dăm ba hôm Chu Mẫn lại đến thăm một lần. Thời gian đầu đến thăm thường lấy danh Tuệ Minh, về sau mỗi lần đến lại không tránh khỏi mang theo một con cá hay một bó rau. Hạ Tiệp cũng có cảm tình tốt với Chu Mẫn, khen anh ăn mặc gọn gàng trước mặt chồng, chê chồng lôi thôi bẩn thỉu. Hơn một tháng, đã trở thành khách đến nhà thường xuyên. Chu Mẫn bắt đầu đưa bài văn ngắn mới viết đến nhờ sửa chữa. Mạnh Vân Phòng thích làm thầy người khác, tự nhiên giảng giải từ mỹ học cổ điển Trung Quốc đến nghệ thuật hiện đại phương Tây. Nói đến mức Chu Mẫn gật đầu lia lịa, quyết tâm phải chịu khó viết cho văn hay dưới sự chỉ đạo của thầy giáo, liền than phiền đi làm mướn bỏ sức ra chưa kể, ngay đến thời gian cũng không có, thầy giáo Phòng là danh nhân văn hóa trong thành, chắc chắn là có

quen biết nhiều người, liệu có thể giới thiệu đến toà soạn một tạp chí nào đó làm tạp vụ một là có thời gian đọc sách, hai nữa là cho dù không có thời gian, nhưng được tiếp xúc toàn người làm văn hóa. Riêng bầu không khí đó cũng giúp nâng cao trình độ cho mình nhanh hơn. Mạnh Vân Phòng nói một câu "Đồng Quan đa chung tú, nhân sự hữu linh khí" (Đất Đồng Quan có nhiều bậc kỳ tài, con người tự khắc có khí thiêng) rồi mỉm cười một mình. Chu Mẫn không biết ý của anh, liền thanh minh luôn, nếu thầy giáo thấy khó thì thôi. Hiện giờ tìm được một việc làm khó lắm, huống hồ toà soạn báo chí là nơi dành cho những người nào.

Mạnh Vân Phòng liền cười bảo:

- Mình dự đoán cậu chẳng phải là tay vừa. Không nói bốc đâu, tất cả các toà soạn báo chí trong thành mình đều quen biết. Hiện giờ tuy toà soạn nào cũng ăm ắp người rồi, nhưng mình nói một câu cũng chẳng phải nước hất đi đâu. Thôi quay lại chuyện cũ đi nhé, muốn kiếm được một chân trong cái làng văn nghệ của Tây Kinh thì phải hiểu được thực trạng cái làng văn nghệ đó. Cậu đã hiểu đến đâu hả?

Chu Mẫn đáp:

- Em đâu có hiểu gì, ra khỏi cửa là đêm đen mù tịt.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Trong thành Tây Kinh có hàng đống những kẻ ăn không ngồi rồi. Kẻ ăn không ngồi rồi lại chia ra làm hai loại, một kẻ là ăn không ngồi rồi, về mặt xã hội có thể có địa vị, có thể không có địa vị, có thể có nghề nghiệp, có thể không có nghề nghiệp, đều là những người có nghĩa khí, có sức lực, có tinh lực, có tài năng, coi trọng và thích làm việc. Bọn họ buôn chuyến, làm thích khách, ăn uống chơi bời cờ bạc, chỉ không hút thuốc phiện, hãm hại, che giấu lừa gạt, chỉ không trộm cắp của cải, tiền bạc, gây sự rồi lại dẹp sự. Bọn họ lãnh đạo trào lưu ăn uống, may mặc ở Tây Kinh, bọn họ kích thích phát triển kinh tế ở Tây Kinh. Đường đỏ họ chèo lái, lối đen họ cũng khống chế. Nhân vật đại diện cho số này cũng là lãnh đạo trong bóng tối, có bốn tên người ta gọi là "bốn cậu ác lớn". Loại người này đã đối xử tốt với cậu thì xẻo thịt trên người cho cậu ăn, đã nói không tốt, thì lập tức quay ngoắt, không chơi nữa. Cậu đừng có dính líu vào cái vòng này. Nói như thế nào về những người này nhỉ? Cậu thử nghe ngôn ngữ của họ là đoán biết được phần nào. Họ không gọi tiền là tiền mà gọi là "bả nhi" (cái chuôi), nói anh tốt không gọi là anh tốt, mà gọi là "cương ca nhi" (ảnh thép), chơi gái thì gọi là "đả động" (đào lỗ), con gái đẹp thì gọi là "tạc đạn" (quả bom).

Mạnh Vân Phòng còn định nói nữa thì trên khuôn mặt khiêm tốn của Chu Mẫn lại nở một nụ cười. Vân Phòng hỏi:

- Cậu không tin hả?

Chu Mẫn đáp:

- Tin ạ.

Trong bụng thì nghĩ đến việc mình đã làm ở Đồng Quan, biết rằng thành phố lớn có kẻ vô công rồi nghề của thành phố lớn, huyện lỵ nhỏ có kẻ vô công rồi nghề của huyện lỵ nhỏ, mức độ có khác nhau song ít nhất ngôn ngữ cũng tương tự. Chu Mẫn liền bảo một câu:

- Ngoài xã hội bây giờ ta có thể ngồi trong nhà tưởng ra cái gì thì trong đời sống hiện thực có thể xảy ra cái đó. Những điều thầy nói em đều tin.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Không nên nói đến loại người đó nữa, mình muốn nói với cậu một loại người ăn không ngồi rồi khác. Người ăn không ngồi rồi văn hóa. Trong thành Tây Kinh nhắc tới "bốn cậu ác lớn" không ai mà không biết, nhắc đến tứ đại danh nhân thì người lớn trẻ con ai cũng biết rõ. Muốn bám vào giới văn nghệ Tây Kinh, cậu phải biết bốn danh nhân lớn này. Người đầu tiên trong bốn danh nhân lớn là hoạ sĩ Uông Huy Miên, năm nay bốn mươi lăm tuổi, vốn là thợ chạm của nhà máy đồ ngọc, ngoài giờ làm việc vẽ tranh, trong vài năm tranh vẽ nổi lên như cồn. Viện tranh Trung Quốc ở Tây Kinh vốn có ý định điều anh ta đi, nhưng anh ta lại đi đến tháp Đại Yên, được mời làm họa sĩ chuyên nghiệp ở đó. Người nước ngoài đến Tây Kinh phải đến tháp Đại Yên, anh sẽ bán tranh, nhất là loại tranh tờ, một tranh tờ nho nhỏ bán đến những mấy trăm đồng. Một ngày anh có thể vẽ được bốn, năm tranh tờ, số tranh bán được thì Sở quản lý tháp Đại Yên được một nửa, anh được một nửa, vậy là anh có nhiều tiền hơn hoạ sĩ thông thường. Điều lạ lùng hơn cả là anh học cái gì giống cái đó, có thể phỏng chế tất cả tranh vẽ của các hoạ sĩ tên tuổi , trên có Thạch Đào, Bát Sơn Đại Nhân, dưới có Trương Đại Thiên, Tề Bạch Thạch. Hai năm trước tranh của Thạch Lỗ bán có giá, anh đã vẽ mấy bức, ngay cả gia đình Thạch Lỗ cũng không phân biệt được thật giả. Anh lắm tiền, vợ đẹp, nói công khai khi vẽ tranh không có người đẹp ở bên cạnh mài mực trải giấy thì không có đam mê. Mùa hè năm ngóai, mời bạn bè đi chơi núi Ngũ Đài ở phía nam thành phố, mình cũng

được mời, anh ấy oách lắm, thuê hẳn bốn xe taxi, một xe toàn là đàn bà. Người tình trẻ của anh bơi trong đầm, đánh rơi chiếc nhẫn vàng, ai nấy rối tinh rối mù lên, lội xuống mò, anh bảo "Rơi rồi thì thôi có sao đâu". Nghe cái giọng dường như chiếc nhẫn vàng một vạn hai ngàn đồng là hạt cáu ghét trên người kỳ ra? Ngay lập tức rút trong túi ra một xấp tiền đưa cho cô gái, hừ, xấp tiền ấy dày thế này này. Một vị nữa, cậu đi khắp phố to ngõ nhỏ ở Tây Kinh, thử nhìn chữ trên các tấm biển, cậu sẽ thấy cái tên lớn Cung Tịnh Nguyên. Thời Quốc dân đảng, tất cả các chữ hiệu đều do Vũ Hữu Nhậm viết. Vũ Hữu Nhậm cũng không phất bằng Cung Tịnh Nguyên bây giờ. Cũng như Uông Hy Miên, ông này cũng có một đống đàn bà đuổi không đi, song ông không si tình bằng Uông Hy Miên, chỉ gặp đâu chơi đấy cho vui, tốt thì tốt, tốt xong thì quên luôn, cho nên khá nhiều đàn bà tự xưng là bồ của họ Cung. Còn Cung Tịnh Nguyên thì không nói được tên cụ thể. Hiện nay khó tìm được chữ của ông. Thông thường người đi xin chữ, ông không đóng dấu, không đóng dấu thì coi như bằng không. Muốn đóng dấu đều phải do phu nhân của ông đóng, vậy thì phải tiền trao cháo múc. Một tranh chữ đóng khung dài một ngàn đồng, một tấm biển ba ngàn đồng. Tiền do phu nhân quản lý hết. Cung Tịnh Nguyên không có tiền tiêu vặt nhưng ông mê đánh mạt chược, một đêm thường thua từ tám trăm đến một ngàn đồng, không có tiền thì viết chữ thay thế. Cho nên ông đi đến bất kỳ khách sạn nào, muốn ăn cứ ăn, muốn ở cứ ở. Giám đốc khách sạn đón tiếp ông như tiếp Phật. Hội nấu nướng trong thành phố kiểm tra sát hạch các đầu bếp, quan sát hạch đã hỏi trước: Cung Tịnh Nguyên đã ăn món anh nấu chưa? Nếu trả lời đã ăn thì đầu bếp ấy coi như đã qua cửa ải thứ nhất. Nếu trả lời chưa, thì coi như chưa đủ bậc. Danh nhân thứ ba là Nguyễn Tri Phi đoàn trưởng đoàn ca nhạc miền Tây. Anh vốn là diễn viên Tần Xoang, học từ thời bố được mấy ngón tuyệt vời "Thổi lửa", "Vung roi", "Nhe răng". Tần Xoang sa sút, kịch trường tiêu điều, anh đã xin từ chức, lập đoàn ca múa dân sự, diễn viên đều tuyển dụng hợp đồng, anh đã dùng những người mà đoàn kịch nghiêm chỉnh không dám dùng, anh hát những bài không dám hát, anh mặc những bộ quần áo không dám mặc, cho nên năm năm trước, đi hết đông tây nam bắc, buổi diễn nào cũng đông nghìn nghịt, tiền thu về như tuyết bay tơi tới. Những năm này ca múa lưu hành không được như trước đây, đoàn ca múa chia làm hai, một nửa từ thành thị chuyển về nông thôn, một nhóm khác mở bốn tiệm ca múa trong thành Tây Kinh. Vé vào lên tới ba mươi đồng mà người xem cứ lao vào như điên. Ba vị danh nhân này đều có đi lại với những người vô công rồi nghề trong xã hội, chỉ có điều khi hợp thì hợp, khi tan thì tan, cái chính là bên trong dựa vào quan lại, bên ngoài thì dựa vào người nước ngoài. Riêng vị danh nhân thứ tư thì sống thanh tịnh. Tuy vị phu nhân của anh cũng thuê người mở hiệu sách Thái Bạch ở đường Nhà Bảo tàng Rừng Bia, song anh là ông chủ không thiếu tiền lắm, lại không mê tiền lắm, chỉ ở nhà viết văn cho vui. Nhưng sự đời lại càng éo le kỳ quặc, anh càng không cần gì cả, thì cái gì anh cũng có hết. Trong bốn danh nhân này, coi như anh ấy cao cấp hơn, thành tựu lớn tên tuổi vang xa nhất. Đó là đồng hương của Đồng Quan các cậu!

Chu Mẫn nghe Mạnh Vân Phòng nói thao thao bất tuyệt, cứ ngẩn tò tè, đực mặt ra, khi nghe nói đến "đồng hương của Đồng Quan các cậu" liền nói:

- Có phải là nhà văn Trang Chi Điệp không ạ?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Đúng đấy, không thì mình đã chẳng nói "Đồng Quan đa chung tú, nhân tự hữu linh khí". Mình thấy cậu thích viết văn, liền nghĩ tới Trang Chi Điệp. Anh ấy là niềm kiêu hãnh của quê hương cậu, cứ tưởng thế nào cậu cũng biết.

Chu Mẫn đáp:

- Tên thì biết từ lâu, có một lần anh ấy đến Đồng Quan nói chuyện văn học, em biết tin tìm đến thì cuộc nói chuyện đã kết thúc. Thanh niên thích văn học ở Đồng Quan đông như thế cũng là do ảnh hưởng của anh ấy. Em đã nhìn thấy ảnh của anh ấy nhưng chưa gặp mặt.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Trong bốn danh nhân lớn mình khâm phục nhất là Trang Chi Điệp. Người tốt với mình hơn cả cũng là Trang Chi Điệp. Anh là nhân vật mũi nhọn đứng số một số hai trên văn đàn thành Tây Kinh. Nếu cậu định đến làm việc tại toà soạn báo chí, đương nhiên mình có thể giúp cậu. Nhưng mình đi tám lần mười lần chẳng bằng anh Điệp nói một câu. Anh thường đến đây uống trà uống rượu. Cậu có thể đến đây chiều thứ tư thứ bảy hàng tuần, biết đâu sẽ gặp đấy. Mình sẽ nêu ra thử xem ý kiến của anh toà báo, tạp chí nào thích hợp hơn.

Từ đó mấy tuần liền Chu Mẫn đến nhà Mạnh Vân Phòng vào chiều thứ tư và thứ bảy hàng tuần, ăn mặc gọn gàng, đầu chải bóng mượt, không có sợi tóc nào bờm xờm. Nnưng tuy trong nhà Mạnh Vân Phòng ngồi khá nhiều các nhà văn , nhà biên kịch, hoạ sĩ, diễn viên, nhưng không thấy Trang Chi Điệp. Tạm

thời Chu Mẫn không thể đi làm việc ở toà soạn báo chí, bởi vì kiếm sống, lại không để lỡ công việc làm thuê kiếm tiền ở am ni cô, nên cũng nản lòng.

Hôm ấy, Tuệ Minh lại bảo Chu Mẫn chuyển lời đến nhà Mạnh Vân Phòng, hai người ngồi uống trà, tự nhiên nhắc đến Trang Chi Điệp. Mạnh Vân Phòng mới cho biết, thì ra Trang Chi Điệp đã không ở trong thành bấy lâu nay. Anh cũng vừa mới biết khi gặp Hồng Giang ở tiệm sách Thái Bạch chiều nay, liền oán trách Trang Chi Điệp. Gần một năm nay thanh danh ngày càng lớn, ngược lại tâm tình ngày một xấu đi, tính nết cũng cổ quái ra, đi ra ngoài một thời gian dài như vậy, ngay đến Phòng này cũng không nhắn được một câu! Chu Mẫn nghe nói, cúi đầu khe khẽ thở dài. Mạnh Vân Phòng lại cầm một bức thư ngắn hỏi Chu Mẫn có thể đích thân đến Sở văn hoá tìm một người được không, nếu tìm được người này, không đi được toà soạn khác, thì có lẽ đến toà soạn Tạp Chí Tây Kinh thì sẽ không thành vấn đề. Chu Mẫn mở thư ra xem, thì ra Mạnh Vân Phòng lấy danh nghĩa Trang Chi Điệp viết cho một người có tên là Cảnh Tuyết Ấm. Chu Mẫn không biết Cảnh Tuyết Ấm là đàn ông hay đàn bà, là lãnh đạo gì, hỏi Mạnh Vân Phòng thì Phòng chỉ tủm tỉm cười một cách ranh mãnh tránh trả lời. Chu Mẫn nửa tin nửa ngờ cầm bức thư ngắn đến Sở văn hoá. Lúc trời sắp tối lại đến gặp Mạnh Vân Phòng. Mạnh Vân Phòng đang cởi áo ngoài mặc quần cộc ngồi trên phòng khách sáng tác, mồm thì đáp lại thân không nhúc nhích. Chu Mẫn không chờ, nói to:

- Thầy Phòng ơi, em đây, Chu Mẫn đây!

Có tiếng bước chân lẹp kẹp, then cửa được mở ra. Chu Mẫn đẩy cửa vào, quỳ sụp trước mặt Mạnh Vân Phòng. ,Mạnh Vân Phòng hết sức ngạc nhiên song cũng hiểu ra phần nào, hỏi:

- Việc thành rồi hả?

Chu Mẫn sắc mặt đỏ gay song vẫn quay đầu lại gọi:

- Đưa cả vào đây!

Tiếp theo là một người đàn bà chân thô, xách một túi du lịch. Mở túi ra đặt trên nóc tủ một hộp trà Bích Loa, hai chai bột nước hoa quả vitamin C, một gói sợi măng, một gói vị thuốc bắc Cẩu Khởi của tỉnh Ninh Hạ và một gói nấm hương. Mạnh Vân Phòng nói:

- Tiểu Mẫn này, cậu làm gì thế, biếu xén mình phải không?

Chu Mẫn nói:

- Biếu xén gì đâu cơ chứ. Trời oi bức, sáng tác lại vất vả mệt mỏi, em muốn mua cho thầy mấy thứ, thầy lại kiêng ăn chất béo, lại càng khó mua. Thầy Phòng ạ, nhờ có mẩu giấy của thầy, may quá, công việc mười phần thì thành công tám chín phần rồi.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Mình bảo tìm Cảnh Tuyết Ấm, tìm một cái là trúng. Chị ấy là người của Sở, trước kia đã từng làm trong ban biên tập, có ai là không biết cái mặt của chị ấy chứ.

Hạ Tiệp đã đi nằm ở nhà trong, nói qua bức rèm:

- Cậu Mẫn ơi, cậu là người coi trọng thực tế đấy. Thầy Phòng viết cho cậu mẩu giấy, cậu đền đáp lại cho thầy Phòng phải không nào?

Chu Mẫn cười đáp lại:

- Cô Tiệp đã đi ngủ rồi ư? Em đâu dám quên cô. Vừa rồi đi qua cửa hàng vàng bạc Lam Điền, em có rẽ vào xem trong đó có cái vòng ngọc hoa cúc. Em đã trả tiền người ta, nhưng đưa ra ba vòng, chiếc nào cũng có vết lỗi, em đã giục người ta mau mau nhập hàng, ba ngày nữa đến lấy, chỉ e không vừa mắt cô mà thôi.

Hạ Tiệp nói:

- Tôi thấy cậu là con người lang thang làm được một đồng thì tiêu hai.

Chu Mẫn vẫn đang cười, Mạnh Vân Phòng mở nắp hộp bột nước cốt trái cây vitamin C pha cho mình một cốc, lại pha cho Hạ Tiệp một cốc, đem vào. Chu Mẫn từ chối, bảo cốc trà này dành cho cô Tiệp. Mạnh Vân Phòng bảo:

- Đã đưa vào đây coi như là của gia đình. Bây giờ mình chiêu đãi cậu.

Mạnh Vân Phòng bưng một cốc vào nhà trong. Chu Mẫn ngồi xuống hớp một hớp, rèm cửa động đậy, người đàn bà đưa hàng ra hiệu cho anh. Chu Mẫn ra ngoài, khẽ nói ở sân:

- Sao chưa đi? Việc của chị đã xong rồi!

Người đàn bà hỏi:

- Thế tiền đâu?

Chu Mẫn đáp:

- Tiền đã trả hết chị rồi cơ mà?

Người đàn bà nói:

- Anh đã trả hết tiền hàng, em đưa hàng đi xa thế này anh cũng không chi thêm đồng nào à?

Chu Mẫn nói:

- Có một đoạn đường ngắn tủn cũng đòi thêm tiền à?

Liền trả một hào, người đàn bà bảo:

- Không được, anh định đuổi kẻ ăn mày phải không? Kẻ ăn mày có mở mồm cũng không cho một hào đâu.

Chu Mẫn liền lộn túi cho xem, không còn một đồng nào cả, người đàn bà lầu bầu chửi bỏ đi. Chu Mẫn đi trở vào nhà, vui vẻ bảo:

- Cái chị họ Cảnh khí chất cao sang lắm, vừa gặp mặt, em đã bị chị ta làm cho khiếp vía, suýt nữa không dám đưa mảnh giấy ra, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Đầu tiên chị ấy dẫn em đi gặp tổng biên tập tạp chí, sau đó lại đi tìm giám đốc Sở đến. Tổng biên tập bảo ba hôm sau sẽ báo tin. Chị ấy quả là tài giỏi.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Cậu chưa biết đó thôi. Cảnh Tuyết Ấm tuy chỉ chỉ là trưởng phòng ở trong sở, nhưng Sở văn hoá, ngoài giám đốc sở ra, trên dưới không ai dám coi thường chị ấy đâu! Nói ra cậu sẽ sởn tóc gáy rùng mình đấy, phó bi thư phụ trách văn hoá trên tỉnh hiện nay là cấp dưới ngày xưa của bố chị ta. Trưởng ban tuyên truyền cũng từng là thư ký riêng của ông ta. Ông già hiện nay đã điều khỏi Thiêm Tây, vẫn là quan ở bên Sơn Tây. Tuy người không ở Thiểm Tây, hổ rời khỏi núi, vẫn còn cái uy chứ?

Chu Mẫn nghe xong nói:

- Điều đó em biết, ngày xưa Cảnh Tuyết Ấm chắc là người yêu của thầy Trang Chi Điệp phải không ạ?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Sao cậu biết?

Chu Mẫn trả lời:

- Đồng Quan có Trang Chi Điệp thì Đồng Quan lưu truyền những chuyện ít ai biết về anh ấy. Trước đây em tưởng người ta thêu dệt bịa đặt, nào ngờ có thế thật. Chị Ấm vừa xem thư xong đã nói "Trang Chi Điệp ra bộ quá nhỉ, có mỗi mẩu giấy gởi đến, người không thấy vác mặt đến".

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Thế cậu bảo sao?

Chu Mẫn đáp:

- Em bảo thầy Trang Chi Điệp dặn em hiện nay thầy đang viết một truyện dài, tới đây thầy sẽ tới thăm chị. Chị bảo thăm cái gì, già khú đế rồi, còn đẹp đẽ gì nữa.

Chu Mẫn nói xong tủm tỉm cười rồi lại bảo:

- Thầy Phòng ơi, sự việc êm xuôi như vậy song em lo lắm. Thầy Trang Chi Điệp sẽ trách chúng ta cho mà xem.

Mạnh Vân Phòng trả lời:

- Chính vì vậy mình mới phải viết cho kịp một bài phê bình tác phẩm của ông ấy.

Chu Mẫn cám ơn rối rít rồi nói chuyện cho đến khi chuông đồng hồ điểm hơn mười hai giờ mới ra về.

Suốt một ngày Đường Uyển Nhi không thấy mặt Chu Mẫn biết là đang bôn ba công việc ở ngoài, đem hâm lại bữa trưa đã nguộ ngơ nguội ngắt, rồi tắm nước nóng, đánh răng súc miệng, thay xi líp, xu chiêng, đã xịt nước hoa, ngóng chồng về để an ủi anh. Nhưng mãi không thấy chồng về, đã ngả mình xuống giường nằm đọc sách. Đêm về khuya, nghe tiếng bước chân ở ngoài, người mềm nhũn, che quyển sách lên mặt, giả vờ ngủ say. Chu Mẫn gõ cửa, cửa tự mở ra, thì ra chưa cài then, bước vào thấy đèn vẫn còn sáng, vợ ngủ im thin thít, khe khẽ nhấc quyển sách ra, ngắm tư thế ngủ của vợ một lát, bất giác cúi xuống hôn, người đàn bà liền há mồm cắn luôn cái lưỡi đang thò vào, Chu Mẫn giật nảy mình đánh thót một cái.

Chu Mẫn nói:
- Em chưa ngủ à? Cởi trần truồng như nhộng như thế này, cửa cũng không gài nữa chứ.

Uyển Nhi bảo:
- Em chờ một tên tội phạm đến cưỡng dâm đấy.

Chu Mẫn bảo:
- Đừng nói vớ vẩn, một ngày không về thì không chịu được chứ gì.

Uyển Nhi bảo:
- Anh cũng biết một ngày có về đâu cơ chứ!

Chu Mẫn liền kể lại chuyện đi gặp Mạnh Vân Phòng như thế nào, Mạnh Vân Phòng viết thư ra sao, lại gặp Cảnh Tuyết Ấm, công việc mười phần hòm hòm đã đến tám chín. Uyển Nhi mừng lắm, cứ để tồng ngồng bưng cơm canh đã hâm nóng, nhìn chồng ăn bằng sạch, rồi quăng bát lên bàn, cũng chẳng buồn rửa, sau đó đã múc nước để Chu Mẫn tắm rồi lên giường đú đớn với nhau.

Đường Uyển Nhi hỏi:
- Cảnh Tuyết Ấm có xinh không? Có phúc như thế ư? Yêu được Trang Chi Điệp kia à?

Chu Mẫn đáp:
- Không trắng bằng em, trên mặt cũng đã có nhiều nếp nhăn , chân không đẹp, nhưng trông có khí thế lắm, giọng sang sảng, hình như dữ dằn phải biết, lại dường như có vẻ phớt đời, thích nói cười với đàn ông.

Uyển Nhi đẩy đầu Chu Mẫn sang một bên, chê mồm anh sặc mùi thuốc lá rồi bảo:
- Đàn bà nào chẳng thích đàn ông.

Chu Mẫn nói:
- Anh đã nghe Mạnh Vân Phòng nói chị ta là một người được cánh đàn ông đánh giá rất cao, song cánh đàn bà lại bĩu môi, chị ấy không có bạn cùng giới.

Đường Uyển Nhi nói:
- Em đoán ra ngay, loại đàn bà này được giới đàn ông chiều chuộng quen rồi, liền tưởng mình ghê gớm lắm. Nếu là người thường, thì rất dễ rơi vào trạng thái tâm lý không bình thường, là con mụ đáng ghét. Chị ta xuất thân cao sang, được nuôi dạy tốt hơn, chị ấy sẽ nhử bọn đàn ông vây chung quanh, song lại chẳng cho anh một chút gì. Cái đấy gọi là sói nhiều không ăn thịt con, càng là nơi nguy hiểm càng an toàn.

Chu Mẫn nói:
- Em là con cáo ranh ma, cái gì cũng biết. Nhưng xét cho cùng huyện lỵ Đồng Quan không phải là thành Tây Kinh. Nếu chị ta như thế thì chỉ một mẩu giấy của Trang Chi Điệp, tại sao đã bỏ công ra như thế?

Uyển Nhi trả lời:
- Nếu nói em không hiểu thì cũng ở chỗ này. Nhưng em dám nói hạng đàn bà ấy không chơi được. Người khác thì có thể vì chị ta chứ chị ta không để người khác làm tổn thương mình. Người ta đã chịu giúp đỡ mình như vậy, anh nên đến chỗ Mạnh Vân Phòng nhiều hơn, tránh sau này Trang Chi Điệp biết mình mượn tên của anh ấy sẽ tức giận, cũng tiện để Mạnh Vân Phòng đứng ra đỡ đòn cho.

Chu Mẫn liền nói chuyện mua vòng ngọc cho Hạ Tiệp, anh bảo đã nghĩ kỹ rồi, cho chị ấy chiếc vòng ngọc của Uyển Nhi, chỉ một cái. Đường Uyển Nhi lặng ngắt một lúc lâu không bảo sao. Chu Mẫn không dám nói nhiều, bò lên, lại hôn hít tấm thân ấy. Đường Uyển Nhi đẩy ra bảo:

- Cái vòng ấy anh mua cho em, bây giờ lại đem tặng người ta. Cái chị họ Hạ ấy là người đàn bà mốt của thành phố lớn, co quắp rõ ràng là xinh đẹp, chỉ sợ sau này chị ta cũng là của anh.

Chu Mẫn bảo:

- Em rặt nói linh tinh, chị ta ăn mặc mốt, nhưng với một người mặt xanh xao vàng vọt, thì một cái vòng ngọc đáng giá bao nhiêu cơ chứ? Tìm được một việc làm ở Ban biên tập, có lẽ sau này sẽ tìm được cái mà anh cần, chúng mình có thể sống lâu dài ở Tây Kinh. Em thử cân nhắc xem, đàng nào nặng đàng nào nhẹ. Nếu không bằng lòng thì ngày mai anh mua một cái khác là xong ngay.

Đường Uyển Nhi nói:

- Được rồi.

Rồi tháo luôn cái vòng đeo tay để lên đầu giường, quay lưng đi ngủ.

***

Ba hôm sau Chu Mẫn đem cái vòng đến tặng cho Hạ Tiệp. Mạnh Vân Phòng đi vắng. Hai người nói đến chuyện của toà soạn, trong lòng Chu Mẫn có nhiều thắc thỏm.

Hạ Tiệp bảo:

- Không xem mặt sư thì xem mặt Phật, Cảnh Tuyết Ấm sẽ hết lòng đấy.

Chu Mẫn nhớ lại lời của Đường Uyển Nhi cũng cười hỏi:

- Xét cho cùng quan hệ giữa thầy Điệp với Cảnh Tuyết Ấm là như thế nào? Cuối cùng sao lại không cưới nhau hả chị?

Hạ Tiệp đáp:

- Chi Điệp bây giờ là nhà văn lớn rồi, nhưng ngày xưa đâu có bì được với cậu? Cái trò yêu đương không nói mạnh được. Là vợ chồng chưa chắc đã có tình yêu. Có tình yêu chưa hẳn đã là vợ chồng.

Hạ Tiệp liền kể hết quan hệ giây mơ rễ má trước đây của Trang Chi Điệp, khiến Chu Mẫn ngồi nghe mà hồi hộp con tim, cứ thở than lia lịa.

Đêm về Chu Mẫn lại đem những chuyện ấy kể với Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi khoái quá cứ bắt Chu Mẫn phải kể đi kể lại mãi chỉ khổ cho Chu Mẫn lại phải bịa ra. Chu Mẫn bảo:

- Chúng mình chơi nhau thế này mà em cứ bắt anh phải kể chuyện người ta. Em định bắt chước Cảnh Tuyết Ấm hả?

Đường Uyển Nhi nói:

- Em có ảo giác anh là Trang Chi Điệp cơ đấy.

Tức nghẹn tới mức mất cả hứng thú, Chu Mẫn cứ để chân đất đứng một chỗ lâu lắm, rồi mặc quần vào. Quả nhiên toà soạn thông báo Chu Mẫn đến làm tạp vụ, sung sướng như hạn tháng sáu gặp mưa rào. Chu Mẫn đem khá nhiều quà, biếu từng người trong ban biên tập, làm quà gặp mặt. Ngày nào cũng sáng đi tối về, chạy in ấn, trao bản thảo, lau nền nhà, xách nước sôi, được lòng trên, vừa lòng dưới. Anh lại là người thông minh, tranh thủ lúc rảnh rỗi đọc bản thảo gởi đến, cũng nhận xét được thế nào là hay dở. Cho đến một hôm đưa một bài tự mình viết cho tổng biên tập Chung Duy Hiền đọc. Chung Duy Hiền ngạc nhiên đến mức nói to:

- Cậu cũng viết được à?

Tuy bài viết cuối cùng không đăng, nhưng đã biết tài cán của anh. Từ đó Chu Mẫn đâm ra say mê, không lên tường thành thổi huyên hai buổi sáng tối nữa, đã mua khá nhiều sách của Trang Chi Điệp đọc, cố ý dò hỏi những chuyện của Trang Chi Điệp, đem về kể cho Đường Uyển Nhi làm vui. Đường Uyển Nhi ở nhà cán mì, vừa ấn cán tay cán thật mạnh, làm cho hai cái vú ngồn ngộn cứ rung rinh theo, nói:

- Anh muốn viết thật, sao không viết về Trang Chi Điệp đi? Ở Đồng Quan loan truyền bao nhiêu chuyện về anh ấy. Anh lại biết tình hình anh ấy ở Tây Kinh. Viết xong, nếu được đăng trên tạp chí "Tây Kinh", nhờ viết danh nhân mà tạp chí tăng lượng phát hành. Anh viết về danh nhân biết đâu cũng nổi tiếng. Hơn nữa viết về anh ấy, mở rộng ảnh hưởng cho anh ấy, khi trở về, biết mượn tên tuổi của anh ấy đến làm việc ở toà soạn, nếu anh ấy không vui cũng cám ơn anh, dù cho không vui cũng chẳng gây khó dễ cho anh làm gì!

Chu Mẫn nghe vậy hét lên "Cao kiến!" rồi giằng luôn thanh gỗ cán mì bảo "Hạnh phúc một quắn đã!" Đường Uyển Nhi cũng chẳng kịp rửa tay, hai người lôi nhau vào giường, hú hí một vài chưởng.

Quả nhiên Chu Mẫn đã viết một bài ba vạn chữ. Tuy chưa biết Trang Chi Điệp nhưng nghiễm nhiên là bạn thân của Trang Chi Điệp, kể lại cuộc sống và con đường sáng tác của anh, cùng mấy người đàn bà anh quen biết trong cuộc sống và sáng tác. Đương nhiên nội dung viết phong phú hơn cả, dùng từ đẹp đẽ

nhất, miêu tả có tình tiết nhất những cuộc làm tình với Cảnh Tuyết Ấm. Tên của Cảnh Tuyết Ấm được giấu kín, chỉ dùng ký hiệu. Tổng biên tập xem xong rất thích thú quyết định đăng ngay số trong tháng. Thấy ngày ra tạp chí sắp đến, ngày nào Chu Mẫn cũng đến nhà Mạnh Vân Phòng hỏi thăm xem Trang Chi Điệp đã về chưa, nào ngờ mấy hôm nay Mạnh Vân Phòng đã đi cùng đại sư Trí Tường đến chùa Tháp Môn xem tro xương Phật. Hạ Tiệp cho biết Trang Chi Điệp đã về thành rồi, tối hôm qua còn gọi điện đến, liền viết địa chỉ của Trang Chi Điệp cho Mẫn tiện đi gặp trước.

Chu Mẫn sốt ruột đạp xe thẳng đến trụ sở hội văn học nghệ thuật phố Bắc Đại. Xe đi được nửa đường thì dừng lại, đi bộ để trấn tĩnh tâm tư tình cảm căng thẳng. Khi đến Hội, thấy khá nhiều người ở đó, lại không sao nén được hồi hộp , liền ngồi xổm ở một bên xa xa nhìn vào. Cổng cơ quan bằng sắt, không to, có một người đàn bà dắt một con bò sữa lưng văn, vừa nói chuyện với người bên cạnh, vừa cầm cốc sứ vắt sữa dưới bụng bò. Trong sân có một người kéo dép lê đi tốt, dáng lùn, tóc dài dựng ngược loà xoà, mặc một áo lót đen, có in chữ cái phiên âm màu vàng ở cả đàng trước trước ngực và sau lưng. Con bò sữa đột nhiên rống lên một tiếng. Mọi người đều nói:

- Bò gọi anh đấy!

Rồi cười ầm lên.

Người kia bảo:

- Bò gọi tôi là sợ các anh uống hết sữa. Mình đề nghị dắt một con bò đến bán sữa, nhưng ngụm sữa đầu tiên bao giờ các anh cũng uống trước.

Người đàn bà nói:

- Cả tháng nay không thấy anh đâu, con bò này dọc đường cứ ì ra, sữa cũng ít. Hôm nay vào thành phố, nó không chịu dừng ở đâu, cứ đi thẳng tới đây tôi nghĩ lạ quá chắc là anh đã về rồi thì phải? Quả nhiên anh về thật. Tại sao anh gầy rộc đi thế?

Người đó trả lời:

- Không có sữa chẳng gầy đi thì sao?

Người đàn bà nói:

- Nhưng bụng thì phệ ra.

Người đó cười, vỗ vỗ vào bụng, liền cúi xuống dưới bụng bò, ngửa cổ le6n ngậm mồm vào đầu vú, lấy tay bóp sữa bú. Chu Mẫn ở bên này nhìn sang cảm thấy buồn cười, các vị văn nhân ở trụ sở hội văn học nghệ thuật quả là kỳ quặc, vắt sữa xong uống tại chỗ, không cần nấu kể cũng lạ, làm gì có chuyện ngậm vú bò mà bú thế kia! Lại nghe thấy những người bên cạnh bàn tán chuyện bụng phệ của người đó. Họ bảo:

- Đương nhiên bụng đã phệ ra, chi thử hỏi xem anh ấy đi đâu?

Người đàn bà nói:

- Đi đâu ăn sơn hào hải vị thế? Ca dao ở ngoài phố nói "Người loại tám làm tuyên truyền dăm ba hôm một bữa giải cơm thèm" anh lại đi họp gì vậy?

Người bên cạnh nói:

- Chị nhìn áo của anh ta kia kìa, chữ phiên âm trên áo là gì nhỉ? Ở ngực là "Bia Hanci", ở lưng là "Hanci Bia", bụng nào mà chẳng phệ ra kia chứ?

Chỉ nghe một tiếng "phì", người đang bú sữa dưới bụng bò, bật cười, sữa trắng phau phau bắn cả vào mặt vào cổ, cũng thôi bú, đứng dậy trả tiền, lại cười nói vài câu, rồi lẹp kẹp dép đi vào. Người đàn bà đếm tiền, bảo trả thừa xin hoàn lại, người đứng cạnh nói:

- Anh ấy bú có lẽ nhiều đấy, hơn nữa người khác phải vắt ra bán, còn anh ấy bú trực tiếp, giá đương nhiên cao hơn.

Người đàn bà bảo:

- Hôm nọ có một cậu ở phố Nam mua sữa, bảo người ta bú được thì cậu cũng bú, kết quả bú không ra sữa, trái lại bị con bò đái cả vào đầu tanh ngòm.

Người đứng cạnh nói:

- Thế còn tốt đấy, nếu cậu ta nhầm, không khéo bú vào cái gì khác của con bò cũng nên.

Một trận cười rộ lên, người đàn bà giơ nắm đấm thụi vào cái mồm đáng ghét kia rồi dắt bò đi. Những người mua sữa cũng tự giải tán. Chu Mẫn thấy người đàn bà dắt bò đi, người mua sữa cũng mỗi người một ngả, liền đứng lên táo bạo bước tới. Giữa lúc ấy có một bà già gác cổng đi ra đóng cửa sắt đưa mắt nhìn chằm chằm vào anh. Vừa may có ai đó phóng xe đạp, phanh cực nhanh, đỗ xịch ngay trước cổng, bà già ngăn lại hỏi:

- Anh làm gì thế?

Người ấy đáp:

- Tôi tìm Vương An, ông ấy là nhạc sĩ, nhà ở gác đàng sau.

Bà già bảo:

- Anh ở cơ quan nào?

Người ấy đáp:

- Tra hộ khẩu à?

Bà già nóng nảy:

- Tra hộ khẩu thì sao nào? Nước có phép nước, nhà có nội qui. Tôi gác cổng chính của Hội văn học nghệ thuâ. Đây là trách nhiệm của tôi.

Người ấy nói:

- Vâng, vâng, tôi ở Nhà văn hóa Tháp Yên, họ Lưu tên là…

Bà già bảo:

- Tôi chẳng cần biết tên anh là gì. Tôi gọi ông ấy đến.

Bà đi vào phòng thường trực ở cổng thổi phù phù vào micrô, quay đầu hỏi:

- Có tiếng không?

Chu Mẫn đáp:

- Có tiếng.

Bà già nói:

- Mời thầy giáo Vương Anh xuống có khách. Mời thầy giáo Vương anh xuống có khách!

Bà gọi ba lần, tiếng dội vang cả ngôi nhà. Bà già thò đầu ra bảo;

- Người đi vắng, lúc khác đến nhé!

Tiếp theo bà hỏi Chu Mẫn có việc gì. Chu Mẫn định nói cần gặp Trang Chi Điệp nhưng đột nhiên quyết định không gặp nữa, nghĩ bà già này gọi như vậy, y hệt mụ chủ nhà chứa thời xưa, nếu quả thật gọi Trang Chi Điệp xuống tiếp khách, mình sẽ giới thiệu bản thân thế nào, lại đứng ngay ở cổng, một hai câu nói sao hết được? Chu Mẫn liền quay về nhà Mạnh Vân Phòng, may sao Mạnh Vân Phòng vừa về, định dẫn anh cùng đi. Chu Mẫn vẫn còn căng thẳng trong lòng, liền bảo cứ chờ tạp chí ra đã, đưa bài viết cho Trang Chi Điệp xem, sẽ dễ ăn dễ nói hơn.

Khi về nói lại với Đường Uyển Nhi, Đường Uyển Nhi liền mắng xơi xới:

- Anh còn cầu kỳ định tìm thế giới nào nữa! Anh mới là thằng ngôc ! Trang Chi Điệp đã trở về thành phố, anh mau mau đi gặp, định chờ anh ấy đi đến chỗ Cảnh Tuyết Âm trước, lộ hết mọi chuyện nổi giận lên ư?

Chu Mẫn hối hận cứ vỗ đầu bồm bộp, Đường Uyển Nhi nói:

- Thế này vậy, nhờ sự phú quý của người ta, tại sao mình không sắp cỗ mời anh ấy đến nhà?

Chu Mẫn bảo:

- Anh ấy không chịu đến đâu?

Đường Uyển Nhi nói:

- Nhờ thầy Mạnh Vân Phòng đi mời. Đầu tiên nói rõ lý do, sau đó nói đến chuyện bài báo. Nếu sự việc suôn sẻ, anh ấy sẽ đến. Nếu không đến, chuyện đến toà soạn coi như chấm dứt, cũng khỏi phải đến chỗ người ta rách việc.

Chu Mẫn hấp tấp đi gặp Mạnh Vân Phòng, Mạnh Vân Phòng đi nói với Trang Chi Điệp, trả lời đồng ý đến ăn cỗ, hai anh chị mừng quýnh, bắt tay ngay vào sửa soạn cho bữa tiệc, định vào ngày mười ba tháng này.

Sáng sớm ngày mười ba, Chu Mẫn ngủ dậy lao ngay vào bếp sửa soạn. Bởi thuê nhà tạm thời, nên dụng cụ nhà bếp không đủ, phải đích thân đến quán cơm gần đó thuê mượn ba cái bát, mười cái đĩa to, năm cái đĩa nhỏ, một cái lồng chưng, một cái nồi lẩu. Khi về thấy vợ quét dọn trong nhà ngoài sân, đã đặt ngay mấy quyển truyện và tuyển tập Tân văn của Trang Chi Điệp mua về lên bàn, the thé hỏi tấm bản đồ Đồng Quan đem theo khi đến Tây Kinh để ở đâu. Chu Mẫn nói:

- Đang bận bỏ mẹ lên còn rắc rối, tìm cái đó làm gì?

Đường Uyển Nhi bảo:

- Dán lên tường chứ làm gì!

Chu Mẫn ngẫm nghĩ rồi bảo "Con cáo ranh ma!" liền véo vào mông Đường Uyển Nhi một cái. Chị ta kêu lên một tiếng ái chà, rồi nhõng nhẽo vén váy lên cho chồng xem chỗ bị véo thâm tím. Sau đó tuyên bố thẳng thừng rằng chị ta không làm việc gì nữa, chị ta phải chưng diện và bôi son đánh phấn đã. Chu Mẫn bắt đầu mổ cá, chốc chốc Đường Uyển Nhi lại ra bảo nhìn xem bộ váy áo đỏ có đẹp không, chiếc váy mini màu đen này thế nào. Từ áo lót đôi giày, chiếc tất, dây chuyền, thứ nào cũng phải thử. Chu Mẫn bảo:

- Em là cái giá treo quần áo, đi ăn xin lại cứ đòi mặc đẹp! Thầy Trang Chi Điệp là nhà văn, một con người đứng đắn, lại gặp mặt lần đầu, vẫn cứ mặc giản dị chất phác hay hơn.

Đường Uyển Nhi liền chọn trong đống quần áo trên ghế xa lông lấy ra một chiếc váy màu vàng mặc vào, đứng trước gương bôi sáp phấn, kẻ lông mày tô môi son. Lúc này, vợ chồng Mạnh Vân Phòng đã đến, xách một chai rượu nặng Quế Hoa, lại một gói quả mơ. Chu Mẫn nói:

- Ai bảo đem đến nào, làm thế chẳng phải trả nợ ư?

Hạ Tiệp dí ngón tay vào trán Chu Mẫn nói:

- Rượu này tôi đem cho Uyên Nhi, thầy Điệp của anh thích ăn mơ nhất đấy, tôi e anh chị không biết thị hiếu của anh ấy. Uyển Nhi đâu, cho mình ngó cô em xem đẹp đến đâu nào?

Đường Uyển Nhi vội vàng ra tiếp, nói:

- Dạ em đây, ngó rồi không muốn nhận em này nữa.

Chu Mẫn nói:

- Thế nào em, gọi là cô mới phải chứ!

Hạ Tiệp bảo:

- Tôi không đòi hỏi danh phận ấy đâu! Quả nhiên người đẹp hiếm có!

Hai người đàn bà gặp nhau rối rít nói nhiều chuyện của đàn bà, không ngoài những câu quần áo này đẹp, em còn trẻ thế này, dùng loại mỹ phẩm nào, có dùng đệm vú không, Đường Uyển Nhi liền bảo:

- Anh Chu Mẫn ơi, anh bày cỗ nhé, em phải tiếp cô Tiệp mấy ván cờ.

Thế là bê luôn bàn cờ và quân cờ lôi Hạ Tiệp lên cái chòi ở gác hai. Ba hôm trước, cả gia đình người cho thuê nhà đi du lịch, ba gian gác hai khóa chặt, trên sàn nhà dựng cái chòi gỗ, bên trong đặt một cái bàn đá, bốn cái đôn đá, hai người vừa nói chuyện vừa đánh cờ, liếc nhìn đại lộ dưới gác. Chu Mẫn đã bưng nước trà, kẹo, dưa hấu và đào lên. Hạ Tiệp hỏi:

- Cậu Mẫn này, hôm nay xem cậu cho bọn tôi ăn sơn hào hải vị gì?

Chu Mẫn đáp:

- Hôm nay áy náy với cô Tiệp đấy, một là không có thứ gì ngon, hai là không biết nấu nướng, chỉ là biểu lộ tấm lòng.

Hạ Tiệp nói:

- Tôi cũng không muốn cậu bày vẽ, chờ sau này cậu ăn nên làm ra, chỉ cần không quên tôi là được.

Liền gọi Mạnh Vân Phòng ở nhà dưới:

- Này, hôm nay anh phải vào bếp đấy, cũng đừng ra cái vẻ thầy giáo ngồi xếp bằng uống trà nhé!

Mạnh Vân Phòng bảo:

- Ở nhà anh nấu cơm, đi ra ngoài cũng phải nấu cơm hả? Hôm nay anh thế nào nhỉ, Trang Chi Điệp mà ra mắt, thì anh sẽ thành ma cho mà xem?

Nói thì nói vậy, song cũng ra bể nước rửa tay.

Hai người đàn bà cùng liếc xuống, chỉ cười hi hí trên chòi.

Vốn hẹn mười giờ Trang Chi Điệp đến, đã mười giờ mười phút trước cửa vẫn im hơi. Mạnh Vân Phòng thái xong thịt, rán xong viên, ngâm xong mộc nhĩ hoa vàng, chiên xong cá, ba ba cũng hầm trong nồi lẩu, anh nói:

- Biển số ngõ phố đã nói đầy đủ cả, anh ấy không đến nõi tìm không ra đâu nhỉ? Mình thử ra đầu đường trước mặt xem sao.

Mạnh Vân Phòng đi ra phố, chỗ đầu đường người qua lại thưa thớt, đứng một lúc rồi rẽ vào ngõ nhỏ, hấp ta hấp tấp đi vào am ni cô.

Hôm nay am ni cô không tu sửa, cổng am khép. Mạnh Vân Phòng đẩy cửa đi vào. Một sãi già hỏi tìm ai, Mạnh Vân Phòng đáp tìm sư phụ Tuệ Minh, sãi già liền dẫn Mạnh Vân Phòng đến điện to ở đằng sau. Trong điện mát rượi, mồ hôi trên người lập tức không ra nữa, song vì từ ở ngoài có ánh nắng đu vào, chẳng nhìn rõ gì cả. Đứng một lúc mới nhìn thấy ở góc điện đặt một cái giường, mắc chiếc màn ny lông, có một người đang ngủ trên giường. Mạnh Vân Phòng cảm thấy không tiện, liền quay ra. Người trong màn đã tỉnh dậy, liền gọi một tiếng "Thầy giáo Phòng!", Mạnh Vân Phòng quay người lại, người ngồi trên giường chính là Tuệ Minh, cổ áo chưa cài, sắc mặt đỏ ửng, tự thấy xinh đẹp hơn ngày thường. Tuệ Minh gọi và giắt cánh màn lên, song không đi dép xuống đất, vẫn ngồi co ro trên giường, bảo:

- Ngồi xuống đây nào, hôm nay đi qua tạt vào chứ?

Mạnh Vân Phòng nuốt nước miếng đáp:

- Có người mời cơm.

Tuệ Minh nói:

- Em biết thầy chỉ ngồi một lát rồi đi – quay đầu bảo sãi già – bà cứ đi làm việc của mình.

Vãi già cười rồi kéo cửa điện đi ra.

Nửa tiếng sau, Mạnh Vân Phòng ra khỏi am ni cô, chạy gần ra ngã tư. Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy chiếc xe máy mác "Mộc lan" đỗ cạnh đường, cảm thấy quen quen, nhìn kỹ thì ở càng bên phải đã tróc một mảng sơn, ở chỗ ngồi đàng sau có một hòn gạch to tướng buộc bằng dây thừng. Ngó bên trái, bên phải, quả nhiên ở cạnh đường có một hiệu sách cũ, Trang Chi Điệp đang đứng ở đó. Mạnh Vân Phòng đi đến, thì Trang Chi Điệp cũng đã nhìn thấy anh, liền cất tiếng:

- Anh Phòng ơi, mau lại mà xem, ở đây có chuyện buồn cười đáo để\/

Mạnh Vân Phòng lại xem thì là một quyên sách cũ, song lại ghi "Tác phẩm chọn lọc của Trang Chi Điệp", trên bìa phụ có chữ ký của Trang Chi Điệp "Xin tặng Cao Văn Hành tiên sinh, hân hạnh được tiên sinh chỉ bảo", ở dưới là ngày x tháng x năm x. Trên ba chữ Trang Chi Điệp còn có đóng dấu. Ngay lúc đó thấy khó xử thay cho Trang Chi Điệp, Phòng liền chửi:

- Cái thằng cha này, có bán sách của người ta tặng, thì cũng phải xé bỏ bìa phụ đi mới phải. Sách của Trang Chi Điệp đâu có đến nỗi không đáng gì như vậy.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Anh có nhớ Cao Vân Hành là ai không?

Mạnh Vân Phòng không nhớ ra, Trang Chi Điệp nói"

- Là một người bạn của Triệu Kinh Ngũ. Hồi ấy gặp mình, nói là người sùng bái mình, cứ nằng nặc đòi mình tặng một quyển sách.

Trang Chi Điệp liền mua lại quyển sách theo gía rồi viết luôn ở chỗ ký tên "Xin tặng lại Cao Văn Hành tiên sinh, hân hạnh được tiên sinh chỉ bảo. Hiệu sách cũ ngày y tháng y năm y".

Mạnh Vân Phòng nói:

- Anh cho tôi cuốn sách này, như thế mới có giá trị bảo quản.

Trang Chi Điệp nói:

- Mình phải gửi đi cho ông ta mới được.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Anh làm thế bằng treo cổ ông ta rồi còn gì.

Hai người quay lại đẩy xe máy. Mạnh Vân Phòng bảo, Chu Mẫn ở nhà đợi sắp phát điên lên rồi sao bây giờ mới đến, Trang Chi Điệp bảo, đi qua chân tường thành phía đông thấy ở đó xếp một đống gạch đá vỡ, bới tìm được cục gạch này, loại gạch đời nhà Hán đấy, đào đâu ra được hòn gạch nguyên vẹn như thế này hả anh. LIền hỏi:

- Chỗ này cách am ni cô gần lắm, anh không đến đấy à?

Mạnh Vân Phòng đỏ mặt đáp:

- Mình đến đó làm cóc gì. Đi mau lên!

Trang Chi Điệp bảo Mạnh Vân Phòng cứ về trước, mình còn ra bưu điện gởi sách tặng. Mạnh Vân Phòng về báo tin Trang Chi Điệp sẽ đến ngay, đi luôn vào bếp xào thức ăn. Đường Uyển Nhi hốt hoảng từ chòi gác hai đi xuống, khe khẽ hỏi Chu Mẫn nhìn xem mái tóc mình có mượt không. Chu Mẫn bảo hai bên thường có sợi tóc rời xoà xuống, phải nhớ kẹp nó về sau tai. Đường Uyển Nhi liền bảo, anh sẵn sàng nhắc em đấy. Chu Mẫn nói, anh ho một cái làm ám hiệu nhé! Đường Uyển Nhi lại lên chòi chơi cờ với Hạ Tiệp. Lúc này ngoài cửa có tiếng máy nổ. Mạnh Vân Phòng ở trong bếp gọi to "Đến đấy!" rồi cùng Chu Mẫn bước ra. Đường Uyển Nhi nhìn thấy một chiếc "Mộc lan" đỗ ở trước cổng, một người vừa gầy vừa lùn nhảy xuống, phần trên người mặc chiếc áo sơ mi cộc tay vải ráp màu đỏ sẫm, phần dưới mặc quần dài màu trắng xám, không đi tất, đi một đôi dép rọ màu tro. Ngay tức khắc có phần nào ngạc nhiên: Đây là Trang Chi Điệp ư? Tên tuổi thì rung trời chuyển đất, mà người thì loắt choắt thế này, lại đi chiếc xe máy "Mộc lan" kiểu đàn bà thế kia? Điều lạ lùng hơn là vừa bước xuống xe không móc lược chải đầu, ngược lại đã cố ý làm rối bung mái tóc. Liền nghe Mạnh Vân Phòng ở cổng đang giới thiệu Chu Mẫn. Trang Chi Điệp bắt tay Chu Mẫn một cách khách sáo rồi nói "Cậu tươi tỉnh gớm nhỉ, mái tóc chải dầu thơm?" lại nhìn xung quanh "Sao ở đây lại tĩnh mịch gớm nhỉ? Bước vào sân nói ngay "Có sân hay đấy, trong sân lại có cây lê này hay đấy. Trên tường có giàn nho này hay đấy! Nhà mình ở giống con chim, không có hơi đất!"

Đường Uyển Nhi cảm thấy vị danh nhân này dễ dãi thú vị, trong lòng bớt căng thẳng. Đến khi Chu Mẫn ở dưới gọi lên, Đường Uyển Nhi vội vàng đi xuống, nào ngờ cúi đầu xuống một cái, chiếc cặp xương voi Vân Nam kẹp trên đầu, thế quái nào lại rơi ngay trước chân Trang Chi Điệp vỡ tan…

Trang Chi Điệp và Mạnh Vân Phòng nói chuyện, nghe Chu Mẫn gọi Đường Uyển Nhi xuống chào thầy, mới đầu không để ý, bất thình lình chiếc cặp rơi xuống chân vỡ vụn, liền ngẩng lên. Trên cầu thang hai người đàn bà đều "a" lên một tiếng, một người có mái tóc chảy dài rơi xoà xuống thành đống, vội vàng đưa tay túm lấy, ngay lập tức vừa đi vừa vấn ra sau gáy, khi người xuống đến nơi thì tóc cũng đã vấn xong.

Hai người đàn bà trước mặt, Hạ Tiệp ngoài bốn mươi tuổi mặc bộ váy áo đỏ lộng lẫy, chân để trần, bắp chân béo sù lên, trên mặt tuy lớp phấn rất dày, nhưng cảm thấy không sạch sẽ. Đường Uyển Nhi trạc hai lăm hai sáu tuổi, chiếc váy chui màu vàng nhạt bó sát người, căng tới mức chỗ nên béo đã béo ra, chỗ nên gầy đã gầy hết. Khuôn mặt không phải hình hạt dưa, trắng bóng, cặp lông mày nhổ cong cong, sống động nhất là cái cổ nhỏ dài, nõn nà như ngọc, đeo một sợi dây chuyền, nổi rõ hai xương quai xanh rất đẹp. Trang Chi Điệp nghĩ bụng, Mạnh Vân Phòng nói Chu Mẫn dẫn được một người đàn bà, bỏ nhà bỏ cửa đến Tây Kinh, liền suy tính đây là con người tuyệt diệu gì đó, quả nhiên là một tinh người, trong thành Tây Kinh cũng hiếm thấy.

Đường Uyển Nhi thấy Trang Chi Điệp nhìn mình mỉm cười, liền nói:

- Em mất mặt quá cơ! – Song lại ngẩng mặt tự nhiên thoải mái rồi đưa tay ra bắt tay xin chào thầy Điệp – Hôm nay mời thầy giáo đến được nhà chúng em thật là tạo hóa, vừa nãy cứ tưởng thầy không chịu đến cơ đấy!

Trang Chi Điệp nói:

- Sao lại không đến, cũng không thể không đi gặp đồng hương?

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Thầy giáo Điệp vẫn nói tiếng Đồng Quan kia ư?

Trang Chi Điệp đáp:

- Vậy thì tôi nói tiếng gì?

Đường Uyển Nhi nói:

- Ai đến Tây Kinh dăm bữa nửa tháng, khi trở về cũng thay đổi giọng. Em cứ tưởng thầy nói tiếng phổ thông cơ!

Trang Chi Điệp nói:

- Mao chủ tịch cũng có nói tiếng phổ thông đâu, tôi nói làm gì.

Ai nấy cùng vui cười. Chu Mẫn nói:

- Xin mời tất cả vào trong nhà nói chuyện, đứng ngoài sân nóng lắm!

Vào trong nhà rồi, Chu Mẫn đương nhiên đứng lên rót trà mời thuốc. Cứ nói đi nói lại nhà chật chội, mong thầy giáo thông cảm. Hạ Tiệp nói:

- Cậu Mẫn ơi, đừng dài dòng khách sáo nữa. Cậu và thầy Phòng của cậu xuống bếp sắp cơm, tôi tiếp thay cậu được rồi!

Mạnh Vân Phòng và Chu Mẫn đi vào bếp. Đường Uyển Nhi đứng tại chỗ phun nước hoa nhài trên cánh quạt điện đang quay. Hạ Tiệp nói:

- Chi Điệp ơi, lại đây ngồi bên tôi, anh đi dài ngày thế, mong nhớ đến nỗi ngày nào người ta cũng hỏi thăm anh đấy.

Trang Chi Điệp cười đáp:

- Cám ơn chị vẫn còn có tấm lòng ấy. Dạo này chị bận việc gì, chị có biên soạn dàn dựng được điệu múa nào hay không?

Hạ Tiệp nói:

- Thì vì chuyện này mà yêu cầu anh đấy! Thị trưởng chị định cho chúng tôi đưa ra một chương trình biểu diễn, nhưng dàn dựng được mấy tiết mục, lại cảm thấy không được, buồn đến nỗi tóc cứ rụng từng mảng.

Trang Chi Điệp nói:

- Hiện giờ chị đã có anh Phòng, lại còn bảo tôi à?

Hạ Tiệp đáp:

- Anh ấy không ăn thua. Mây phủ mù che đấy thôi, mở mồm ra là vũ đạo cổ điển Trung Quốc thế nào, vũ đạo hiện đại Tây dương ra sao, hơi một tí là đứng ra đạo diễn, diễn viên người ta ngán hết rồi. Anh đến thử xem, tôi tin ở cảm giác của anh.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Nội dung thế nào chị?

Hạ Tiệp đáp:

- Một cái là "Đập táo chua", một cái là "Đấu mồm", một cái là "Gánh nước". Viết về đôi trai gái, bởi ra giếng gánh nước gặp nhau nên yêu nhau, tiếp theo là cưới và nô đùa, cuối cùng là có thai thèm chua.

Trang Chi Điệp bảo:

- Cấu từ hay đấy!

Ha Tiệp nói:

- Hay phải không? Có điều ngôn ngữ múa không nhiều.

Trang Chi Điệp nói:

- Chị đã xem tranh "Treo tranh" kịch Hoa cổ của Trần Tôn Tài của Đồng Quan chưa?

Đường Uyển Nhi nói xen vào:

- Kịch của nghệ nhân già họ Trần em xem rồi, người đã sáu mươi tuổi, đi đôi giày bé cỏn con bằng ngần này, có thể nhảy một cái lên lưng ghế, hay nhất là cầm quả trứng giấy, tung lên không trung mà dùng mũi chân đá một phát trúng! Trước ngày giải phóng, ông ấy diễn ăn khách lắm. Người Đồng Quan bảo "Thà xem Tồn Tài "Treo tranh", không ngồi gầm trời Quốc dân đảng".

Hạ Tiệp nói:

- Kịch là kịch, múa là múa, hai thứ khác nhau.

Đường Uyển Nhi ngượng đỏ mặt, liền ngồi im thin thít trong ghế xa lông, mơ hồ như nghe mà không phải nghe. Trang Chi Điệp nói:

- Chị có thể tiếp thu hình thức nhảy ghế ấy, ví dụ gánh nước ở sân giếng, có thể để diễn viên nhảy hai chân lên rìa thùng được không?

Hạ Tiệp nghĩ một lát rồi nói:

- Đúng, đúng, để thể hiện nỗi sung sướng của cô ta, cũng là để khoe đôi giày mới của cô ta, để mỗi chân của cô ta giẫm lên một mép thùng, đòn gánh vẫn ở trên vai, vậy thì hai chân thay nhau đi từng bước từng bước.

Hạ Tiệp liền bảo Đường Uyển Nhi tìm cho một tờ giấy, nhờ thầy giáo Điệp thiết kế cho. Thấy không thể nói chen vào được, Đường Uyển Nhi lại rót thêm trà cho hai người, rồi ra ngoài sân.

Ở trong nhà một lúc, Trang Chi Điệp kiếm cớ đi tiểu cũng ra ngoài sân. Đường Uyển Nhi ở dưới giàn nho, bóng nắng lốm đốm khoác lên người, đang lúc buồn chán, thấy Trang Chi Điệp đi ra, lập tức tươi cười. Trang Chi Điệp nói:

- Nghe giọng em là người Đông Hương Đồng Quan phải không?

Đường Uyển Nhi nói:

- Thầy giáo tài tình thật, thầy giáo đã đến vùng Đông Hương bao giờ chưa?

Trang Chi Điệp nói:

- Ở đó ngon nhất là món thịt xào đậu thái nhỏ.

Đường Uyển Nhi nói:

- Thế thì hay rồi, em bảo thầy đến chơi. Mình làm món thịt xào đậu thái nhỏ. Chu Mẫn lại cười em, bảo thông thường người ta ăn không quen.

Trang Chi Điệp nói:

- Thế thì tốt quá.

Đưa mắt nhìn Uyển Nhi, Uyên Nhi chớp chớp mắt, Trang Chi Điệp vẫn còn nói, nho này giống gì mà bây giờ vẫn còn xanh, liên nhảy lên định hái một quả, nhưng không với tới. Đường Uyển Nhi cười hư hứ. Trang Chi Điệp hỏi cười cái gì. Đường Uyển Nhi nói:

- Họ bảo thầy thích ăn chua, em không tin. Một người đàn ông có tuổi lại thích ăn chua, lại chẳng phải thai nghén. Quả nhiên thầy thích ăn chua thật.

Thế là đứng lên ghế hái nho. Dây nho còn cao, một chân phải kiễng lên, ngón chân kia đẩy mạnh, người cong thành cái cung, ống tay phải tụt xuống, để lộ cánh tay trần trắng nõn nà. Trang Chi Điệp nhìn rõ một nốt ruồi ở khuỷu tay. Chu Mẫn bưng thức ăn ra khỏi bếp nhìn thấy, nói:

- Sao em lại để thầy giáo ăn nho xanh? Ê răng thầy giáo mất, thì ăn cơm thế nào được?

Trang Chi Điệp cũng cười, vội đi ra nhà vệ sinh. Trở về rửa tay xong, thì ba món rau trộn đã bày sẵn trên bàn, lại đã mở mấy lon đồ hộp. Đương nhiên Trang Chi Điệp ngồi ở ghế thượng khách. Hạ Tiệp uống rượu Quế hoa mang đến, Mạnh Vân Phòng chỉ dùng nước quả hạnh nhân, Chu Mẫn liền bê đầy chén rượu trắng lên nói:

- Thưa thầy giáo Điệp, thầy là danh nhân ở Tây Kinh, càng là niềm kiêu hãnh của Đồng Quan mình. Học trò được thầy quan tâm đã được làm việc ở toà soạn, ơn đức này suốt đời không dám quên. Điều em muốn nói hôm nay là, để được đến làm việc ở toà soạn, trong đó có những việc làm không thoả đáng, đã mượn danh phận của thầy viết giấy giả mạo, mong thầy tha thứ cho em. Còn bài viết về thầy, em cũng mới tập viết, xin thầy đừng cười.

Trang Chi Điệp nói:

- Công việc đã thành, khỏi cần nói nữa. Còn bài cậu viết tôi cũng chưa đọc. Hiện giờ loại bài này nhiều người viết, tuy bảo tuyên truyền tôi, nhưng cũng là văn người ta. Trước đây có người viết đưa tôi xem, tôi xem xong bảo đừng đăng, nhưng cuối cùng người ta vẫn đăng. Người viết bài, ai cũng muốn đăng mà, cho nên từ đó trở đi loại bài này tôi đều không xem nữa.

Chu Mẫn nói:

- Thầy giáo rộng lòng như thế, thật không ngờ đấy ạ. Vậy thì xin thầy nhận của đứa học trò này một chén đầy.

Trang Chi Điệp nhận rượu, ngửa cổ uống nói:

- Anh Phòng cai thật à?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Đương nhiên là cai rồi.

Trang Chi Điệp nói:

- Việc gì phải thế! Chúng mình học nào Phật, nào đạo, chủ yếu là học những cái trong lĩnh vực triết học mỹ học, đừng có hạ cấp đến mức đốt hương khấn vái như các bà già dân gian. Thật ra, những sư sãi trong nhà chùa cũng là một nghề nghiệp.

Mạnh Vân Phòng nói;

- Chuyện này thì anh không hiểu, không ở trong cuộc không biết nội tình. Luyện khí công, không cai rượu, thịt, hành, tỏi thì khí cảm không nhập thân. Đã có khí thân rồi, ăn rượu thịt hành tỏi vào sẽ bị thấy khó chịu.

Trang Chi Điệp nói:

- Tu luyện, tu luyện, những người giỏi giang thật sự trên đời đều do tu mà nên, chỉ có con cháu học trò mới cả ngày luyện.

Đường Uyển Nhi cười hí hí, mọi người nhìn chị ta, thì chị ta mím môi quay đầu nhìn cây lê ngoài cửa sổ. Cây lê khoe lá xanh đầy cành, trên thân cây già nua cong queo có một cái hang. Thấy nét mặt Đường Uyển Nhi rất đẹp, Trang Chi Điệp liền hỏi:

- Em định nói gì phải không?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Các thầy nói toàn học vấn, em nghe cho vui thôi!

Mạnh Vân Phòng nói:

- Học vấn gì đâu! Chúng tôi thường tranh cãi quen rồi. Độ này tôi càng ngày càng bất đồng với anh ấy.

- Tôi cảm thấy anh thích đi đến cực đoan. Nói cai rượu là cai luôn, ý chí ấy tôi xin chịu, không làm nổi. Nhưng không động đến một giọt rượu thật ư? Loại này "Ngũ lương dịch" thật sự đấy!

Mạnh Vân Phòng nói:

- Có là Mao đài cũng không uống.

Hạ Tiệp đã uống một bát rượu Quế hoa, lại bảo Chu Mẫn rót thêm bát nữa, nói:

- Chi Điệp này, anh nói đúng đấy. Cả cuộc đời Vân Phòng chịu thiệt vì hay cực đoan. Khi đến Tây Kinh, anh ấy đã có tiếng tăm, nhưng mấy năm qua, anh thì huy hoàng xán lạn, còn anh ấy vẫn là anh ấy. Hiện nay văn chương cũng đã chững lại, suốt ngày đọc nào Phật, nào luyện công, không ăn cái này, không động đến thứ kia, cũng khiến luôn cái bụng mình chỉ có canh có nước, không có mỡ.

Chu Mẫn nói:

- Như vậy là thầy Phòng không được sướng mồm. Trên đời có những hộ cá thể đi buôn bán, họ giàu mà không sang. Còn thầy Phòng sang mà không giàu.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Đúng đấy, đúng đấy. Thầy Điệp của các vị giàu sang song toàn, sống đến mức ấy phong lưu lắm, cần gì có nấy.

Trang Chi Điệp nghe xong, chăm chú nhìn tia nắng chiếu qua song cửa rọi vào đĩa thức ăn. Trong tia nắng có những vật sống động đang trôi, nét mặt hơi nhăn lại, nói:

- Cái gì cũng có rồi, nhưng mình cần phải "phá thiếu".

Mạnh Vân Phòng ngạc nhiên hỏi:

- Anh nói cái gì vậy?

Trang Chi Điệp nhắc lại một lần nữa:

- "Phá thiếu".

Mạnh Vân Phòng nói;

- Tôi bây giờ cũng khó nắm bắt được anh. Nói thật, tôi không ngờ anh đi đến nhà máy bia lâu đến thế. Gần đây, một số bài đăng trên báo, dường như quan điểm cũng đã khác trước nhiều.

Trang Chi Điệp nói:

- Mình cũng đã từng ngạc nhiên chính mình, không hiểu là thuận theo xã hội hay là đang truỵ lạc?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Điều ấy thì mình không thể kết luận, e rằng sẽ giống mình mê khí công như thế nào và đòi cai rượu thịt. Tất cả đều là dòng chảy tự nhiên của mạng sống, như nước đun lên, tất nhiên sẽ xuất hiện hiện tượng tổ chức phá thiếu đối xứng.

Hai người nói như thế, Chu Mẫn và Đường Uyển Nhi nghe cứ tưởng như hiểu mà không hiểu. Tuy nhiên vẫn còn cười, cười gượng gạo. Hạ Tiệp liền chà chà tặc lưỡi, chép miệng nói:

- Đồng chí Mạnh Vân Phòng, hôm nay được mời ăn cỗ, chứ có phải hội thảo học thuật đâu, xin các đồng chí đừng rao bán những danh từ ấy nữa.

Trang Chi Điệp hươ tay, nói:

- Không nói nữa, không nói nữa, chúng mình uống rượu đi. – rồi nâng cốc lên tự uống.

Uống đi uống lại chỉ có Trang Chi Điệp và Chu Mẫn uống với nhau, không khí không bốc lên được. Chu Mẫn liền đề nghị, có thể chơi oẳn tù tì với thầy Điệp cho vui được không, Trang Chi Điệp từ chối mãi. Chu Mẫn vẫn cứ luôn nài nỉ. Đường Uyển Nhi thì cứ cười hoài. Thấy hai bên đều giằng kéo, liền nói:

- Chu Mẫn ơi, đừng mang cái lối của bọn người ăn không ngồi rồi các anh ra đối xử với thầy giáo Điệp như vậy. Thầy Điệp ơi, cũng xin chúc thầy một chén.

Trang Chi Điệp vội vàng đứng lên, nâng chén rượu. Đường Uyển Nhi nói:

- Quen biết thầy giáo Điệp chúng em mới được ở lại Tây Kinh. Từ nay về sau, thầy giáo còn phải nhận học trò Chu Mẫn, anh ấy theo thầy giáo học viết văn.

Trang Chi Điệp nói:

- Chu Mẫn bây giờ là người của toà soạn, sau này, tôi gửi bài còn phải nhờ cậu ấy.

Đường Uyển Nhi nói:

- Vậy thì em xin uống trước.

Một hơi cạn chén, sắc mắt ửng đỏ. Trang Chi Điệp cũng uống hết chén rượu. Đường Uyển Nhi lại uống liền ba chén, Chu Mẫn ho một tiếng. Đường Uyển Nhi đưa tay gạt tóc loà xoà ở hai bên kẹp ra sau tai, khuôn mặt ấy càng thêm xinh tươi, mê hồn. Trang Chi Điệp cũng đang hăng, uống luôn ba chén, không khí tẻ nhạt vừa nãy đã gạt hết, lại còn cầm cả chai rượu trong tay, không chịu thua tửu lượng của Đường Uyển Nhi. Mọi người hỉ hỉ hả hả ầm ĩ một chầu. Mạnh Vân Phòng lại đi xào ba món thịt cá, ba món rau,

lại bưng lên một đĩa cá chiên, một đĩa thịt lưng sốt, một đĩa thịt ếch, một nồi lẩu hầm ba ba. Hạ Tiệp khen rối rít ba ba ngon, bảo ai ăn được xương kim người ấy sẽ có phúc. Ở nước ngoài, xương kim làm tăm mỗi cái năm đô la. Chia thịt ra gắp vào đĩa nhỏ trước mặt mỗi người một suất. Đường Uyển Nhi lấy đũa lật đi lật lại phần của mình trong đĩa, phát hiện có xương kim trong một miếng, liền nói:

- Ở Đồng Quan em được ăn nhiều ba ba trong sông Hoàng, cứ thấy có mùi tanh bùn, thầy giáo Điệp ơi, sức khoẻ của thầy quan trọng, xin dành thầy phần này.

Không cho nói lôi thôi, Đường Uyển Nhi đổ luôn vào đĩa của Trang Chi Điệp, Trang Chi Điệp biết Đường Uyển Nhi quan tâm đến mình, cũng gắp luôn một miếng cho chị ta, bảo:

- Thứ này ngon, em không thể không ăn.

Đường Uyển Nhi nhìn xem, thì đó là cái đầu con ba ba vừa đen vừa dài trông dữ tợn, sợ quá giật nảy người đưa mắt lườm Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp cố làm ra vẻ bình thản. Đường Uyển Nhi liền gắp đầu ba ba mút chùn chụt, nhai sồn sột ngon lành. Khi Trang Chi Điệp đưa mắt nhìn lại, thì hai tai và mặt bỗng đỏ bừng lên xấu hổ. Hạ Tiệp đã nhìn thấy, định nói đùa một câu, thì Trang Chi Điệp đã cướp lời nói trước:

- Ái chà, mình ăn phải xương kim rồi!

Hạ Tiệp liền bảo:

- Chi Điệp gặp số đỏ, mồng một tết năm ngoái mình gói một đồng xu vào bánh chẻo, không ai ăn phải, Trang Chi Điệp đến chúc tết mời anh ấy ăn, anh ấy không ăn, mình bảo, cứ nếm thử một cái xem nào, liền gắp một cái mời ăn, không ngờ trong bánh có đồng xu.

Đường Uyển Nhi nuốt xong đầu ba ba, không đỏ mặt xấu hổ nữa, song không dám nhìn vào mặt Hạ Tiệp, bảo xuống bếp làm món thịt xào đậu thái nhỏ, liên đứng lên đi ra ngoài.

Trang Chi Điệp còn uống thêm nhiều rượu, bất giác đầu nặng chình chịch, nghe thấy từ bếp vang lên những tiếng xèo xèo, nói:

- Hễ ngửi thấy mùi là tôi không thể ngồi yên, để tôi đi xem cách xào nấu.

Hạ Tiệp bảo:

- Có gì mà xem, nếu anh thích ăn, sau đây bảo Đường Uyển Nhi đến nhà xào nấu cho anh. Anh cứ thật thà ngồi đó, uống chén rượu tôi chúc đây, mượn hoa dâng Phật, xin được bài toả lời cám ơn anh về điệu múa của tôi.

Trang Chi Điệp cười, lại uống một chén nữa, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa. Cửa ra vào trong nhà vừa vặn đối diện với nhà bếp, cửa bếp không khép. Đường Uyển Nhi đang xào nấu ở trong.

Đường Uyển Nhi xuống bếp thái thịt, bật hơi ga, lửa cháy lép bép, liền nảy ra nhiều ý nghĩ. Chị ta đặt một cái gương con lên sàn trước bếp, tấm gương vừa vặn soi đúng Trang Chi Điệp đang ngồi, liền nghĩ "Nếu xét về hình dáng, thì nhà văn không điển trai, nhưng cũng lạ, vừa tiếp xúc một lúc, lại cảm thấy người này đáng yêu. Hơn nữa, cái tướng càng nhìn càng hấp dẫn. Ngày trước ở huyện lỵ Đồng Quan chỉ biết Chu Mẫn vừa thông minh tháo vát, biết viết văn, thì ra Tây Kinh xét cho cùng là Tây Kinh. Trước mặt anh ấy, Chu Mẫn chỉ tỏ ra thông minh chút xíu mà thôi…" Nghĩ miên man như vậy mỡ đã nóng tới, vội vàng đổ đậu thái nhỏ vào, song đã bỏ luôn vào một miếng gừng chưa cắt, miếng gừng có nước, xèo một cái, mỡ bắn tứ tung, một giọt mỡ bắn vào người, chỉ cảm thấy mặt rát rát như kim châm, kêu lên một tiếng úi chà, ngồi xổm xuống.

Nghe tiếng Đường Uyển Nhi hét to, Chu Mẫn từ nhà trên chạy xuống gỡ tay vợ ra, thì trên tay đã bị cháy thành một chỗ phồng rộp. Đường Uyển Nhi vội cầm gương soi, nước mắt liền trào ra. Mọi người xúm lại hỏi sao thế, Chu Mẫn nói:

- Không việc gì, có một giọt mỡ bắn vào mặt.

Chu Mẫn dìu vợ vào buồng ngủ bôi mỡ chồn. Mạnh Vân Phòng nói:

- Đàn bà bây giờ ngoài việc đẻ con, chẳng biết làm gì khác.

Hạ Tiệp nói:

- Anh đừng nói thế, ngay một đứa con cũng có đẻ cho anh được đâu!

Mọi người lại cười rộ lên, đương nhiên Mạnh Vân Phòng lại đâm đầu vào bếp.

Trong buồng ngủ, Đường Uyển Nhi lủng bủng:

- Xúi quẩy quá, mình đi gặp người ta thế nào đây?

Chu Mẫn nói:

- Không sao, thầy giáo Điệp chẳng phải là người cầu kỳ đâu mà, anh thấy anh ấy ăn mà phát khiếp, người mà anh kể với em ngửa mặt bú sữa bò ấy mà, em biết không, chính là thầy Điệp đó.

Đường Uyển Nhi nói:

- Anh ấy không cầu kỳ không thể so với cái không cầu kỳ của anh và em. Anh và em không cầu kỳ là lôi thôi lếch thếch, anh ấy không cầu kỳ là tự do thoải mái.

Chu Mẫn lại đi ra ngoài tiếp khách, tự xé thịt gà gắp miếng đầu gà bỏ vào bát của Trang Chi Điệp, Trang Chi Điệp cũng gắp một chân gà cho Hạ Tiệp, lại gắp một cánh gà đưa vào đĩa của Chu Mẫn đem vào cho Đường Uyển Nhi. Chu Mẫn nói:

- Uyển Nhi ơi, em mau mau ra đi. Thầy giáo Điệp đã gắp thức ăn cho em đây này.

Đường Uyển Nhi đi ra, e thẹn che mặt đáp:

- Hết sức xin lỗi!

Hạ Tiệp nói:

- Sao lại xin lỗi?

Đường Uyển Nhi nói:

- Đưa cái mặt phồng rộp ra tiếp khách là không tôn trọng mọi người.

Trang Chi Điệp nghĩ bụng: người đàn bà này tình cảm lắm đây.

Mạnh Vân Phòng cười bảo:

- Mặt cô em da mịn thịt non, bị phồng rộp một chút cũng là phá thiếu đối xứng đấy.

Đường Uyển Nhi ngồi xuống, nét mặt vẫn đỏ ửng, vừa bắt gặp ánh mắt của Trang Chi Điệp liền cười ngượng nghịu. Trang Chi Điệp uống rượu vào, người thấy rạo rực lâng lâng, kiếm cớ đi ra nhà vệ sinh. Vừa bước vào, liền đóng chặt cửa, cái của nợ kia đã dựng ngược lên, không sao tiểu tiện được, nhắm mắt lại thở hổn hển, tưởng tượng ra nhiều hình ảnh trong đầu, tự dưng…Trở lại ngồi vào mâm ăn tiếp, khí thế xẹp hẳn xuống.

Đến bốn giờ chiều, tiệc rượu kết thúc. Trang Chi Điệp đứng dậy ra về. Chu Mẫn níu giữ khéo léo thế nào cũng không được. Trang Chi Điệp có việc quan trọng phải đến chỗ Nguyễn Tri Phi. Chu Mẫn tiễn khách ra tận ngã tư, quay về thấy Đường Uyển Nhi vẫn tựa ở cổng, liền gọi một tiếng, chị ta vẫn không có phản ứng. Chu Mẫn bảo:

- Em làm sao mà thừ người ra thế?

Nhìn lên mặt thì vết bỏng đã hết rộp, hình thành một mụn nhỏ, Đường Uyển Nhi tỉnh táo lại, vội hất hàm hỏi:

- Hôm nay em không xấu mặt chứ?

Chu Mẫn nói:

- Không, hôm nay em xinh đẹp hơn bất cứ lúc nào.

Nói xong hôn chị ta một cái, Đường Uyển Nhi cứ để yên cho hôn, song lại nói:

- Cả ba đều vui vẻ lắm, mọi thứ đều hay, chỉ tiếc phu nhân của Trang Chi Điệp không đến.

Chu Mẫn bảo:

- Nghe thầy giáo Phòng nói, mấy hôm vừa rồi chi .ấy ở nhà mẹ đẻ, mẹ chị ấy ốm.

Đường Uyển Nhi nói:

- Chị Tiệp bảo phu nhân của anh ấy xinh đẹp vào loại nhất.

Chu Mẫn nói:

- Ai cũng bảo thế. Trang Chi Điệp đời nào lại chịu lấy một bà vợ xấu xí cơ chứ?

Đường Uyển Nhi thở dài, ngồi lại trên giường đực mặt ra.

Tối hôm đó Trang Chi Điệp không về nhà ở khu tập thể của Hội văn học nghệ thuật. Nguyễn Tri Phi mời anh cùng lãnh đạo thành phố duyệt một chương trình mới dàn dựng, giúp sửa lời giới thiệu của cả chương trình, một tốp diễn viên cứ đòi chơi cờ với anh cho vui. Mãi tới đêm khuya, Trang Chi Điệp định ra về,thì Phi cứ bắt về nhà Phi uống rượu. Nguyễn Tri Phi vừa xây xong ngôi nhà mới, cũng có ý muốn ra oai với Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp phớt lờ hết, chỉ ngồi im uống rượu thầm nghĩ, trước đây cứ tưởng Nguyễn Tri Phi là lãnh tụ của kịch, người cầm đầu lang thang, đóng dựng một đoàn ca múa, có biết bao cô gái xinh đẹp bao vây. Song, thì ra băng diễn viên này, cô nào cũng như quả thị còn xanh chưa khai phá, sắc mặt còn thua Đường Uyển Nhi. Ngấm ngầm nhớ lại nhiều chi tiết trên bữa tiệc ban ngày, Trang Chi Điệp không khỏi có những thú vui nho nhỏ, càng nốc rượu hăng hơn. Anh cũng biết đêm nay bà xã của Nguyễn Tri Phi vắng nhà. Đôi vợ chồng này một người gánh củi bán, một người mua củi đun, thường ngày không ai can thiệp vào việc riêng của ai, chỉ quy định tối thứ bảy phải ngủ chung. Cho nên cũng cởi áo ra, vừa uống vừa tán vung thiên địa, mãi đến khi cả hai mụ mị cả đầu óc, mới chen vào cái giường riêng trong buồng ngủ của Nguyễn Tri Phi ngáy khò khò. Hôm sau thức dậy thì mặt trời đã chiếu vào bệ cửa sổ. Trang Chi Điệp cứ tấm tắc khen ngôi nhà của Nguyễn Tri Phi trang trí rất trang trọng hào hoa. Nguyễn Tri Phi cũng mượn gió căng buồm khoe luôn, giấy dán tường nhập của Pháp, kính màu cửa chính cửa sổ của Itaty sản xuất, chỉ riêng gỗ dán nổi tiếng của Thượng Hải, đã mua ba mươi bảy tấm vẫn không thừa bao nhiêu. Lại dẫn Trang Chi Điệp đi xem chậu tắm ở buồng tắm, xem bếp ga ở nhà bếp, xem tủ tổ hợp cao thấp ở hai gian phòng nhỏ. Chỉ có gian kế phòng khách khóa trái. Nguyễn Tri Phi nói:

- Đây là buồng của phu nhân, chị cậu đấy. Trong ấy lắp đèn treo hàng Nhật Bản nghiêm chỉnh, câu .vào xem hàng quý hiếm nhé!

Móc luôn chìa khóa, vặn mở ra. Trang Chi Điệp hết sức ngạc nhiên. Trên giường đệm mút ấy rất rộng, có hai người đang ngủ chung gối, một người là phu nhân của Nguyễn Tri Phi, một người là đàn ông , mép người đàn ông chảy dãi, không nhận ra là ai. Đầu Trang Chi Điệp bỗng choáng váng, mê hoặc như cõi mộng, song vẫn nghe Nguyễn Tri Phi giới thiệu:

- Đây là vợ mình.. Cô ấy về lúc nào, bọn mình ngủ say không nghe thấy chuông cổng nhỉ?

Trang Chi Điệp không biết trả lời ra sao, mà không nói thì lại cảm thấy không trọn vẹn với Nguyễn Tri Phi, càng định nói hay, lời nói ra càng đỡ, lại nói luôn:

- Còn người đàn ông kia?

Nguyễn Tri Phi đáp:

- Người đó là mình.

Nói xong khép cửa buồng, dắt Trang Chi Điệp lại trở về buồng ngủ, lách cách mở cửa tủ tường. Bên trong có năm tầng giá, toàn là giày phụ nữ các kiểu dáng kích cỡ khác nhau.

- Mình thích giày da – Nguyễn Tri Phi nói – mỗi đôi giày này đều có một câu chuyện lý thú.

Trang Chi Điệp không rõ ông Phi đang nói gì, nhìn gì trắng ở đuôi mắt Nguyễn Tri Phi, nói:

- Anh chùi ghèn mắt đi!

Loáng thoáng nảy ra ý nghĩ, nếu là mua cho các chị các cô, thì tại sao không dám tặng? Có lẽ tặng một đôi lại mua một đôi, để vào đây lập một loại hồ sơ khác chăng? Nguyễn Tri Phi lấy một đôi tặng cho Trang Chi Điệp, nói:

- Đôi này giám đốc Chu ở thương trường đại lộ Tây tặng mình hôm nọ. Nó không có số, không có câu chuyện, mình tặng lại em cậu, nhất định phải nhận đấy!

Trang Chi Điệp xách giày da, vội vàng rời khỏi nhà Nguyễn Tri Phi. Xe máy đã rẽ qua ngã tư phố Quảng Tế, mới nhớ ra trong người có một giấy lĩnh nhuận bút, liền quay xe trở về bưu điện Gác Chuông lĩnh tiền. Chẳng đáng mấy, chỉ có hơn hai trăm đồng. Lúc đó thấy người qua lại trên phố đông hẳn lên, nhìn đồng hồ thì đã đến giờ tan ca, tay xách hộp đựng giày, hấp tấp ra chỗ để xe, song cảm thấy sao mình lại nhận đôi giày da này, đã làm một việc chẳng thích thú gì. Vẫn đang cười , thì chợt xao xuyến trong lòng, liền đi vào buồng điện thoại, bấm số điện thoại gia đình Cảnh Tuyết Ấm.

Một giọng đàn ông vang lên trong ống nghe, hỏi thẳng:

- Ai đấy? Ai đấy?

Trang Chi Điệp biết đó là chồng của Cảnh Tuyết Ấm, liền bỏ ống nghe xuống kêu lạch cạch. Lại gọi đến đơn vị Cảnh Tuyết Ấm. Hỏi ra mới biết. Cảnh Tuyết Ấm đã đi phép thăm bố mẹ đẻ chưa về, liền vỗ vỗ

vào hộp giấy, hậm hực ra khỏi buồng điện thoại, ngán ngẩm ra bảng dán báo bên cạnh xem báo. Một thanh niên nhoáng một cái đã sà đến gần, khe khẽ nói:

- Có mua kính không? – rồi phanh áo ra, một chiếc kính gọng cứng hình tròn treo ở may ô trước ngực – chẳng giấu gì ông anh, kính này thằng em thó được, kính đá thật đấy, trong cửa hàng để giá tám trăm đồng, thằng em cần tiền tiêu, sốt ruột đem bán đi. Ông anh cho ba trăm đồng nhá, rẻ thôi mà.

Trang Chi Điệp ngẩng mặt nhìn trời, mặt trời trắng loá, cười tít mắt lại, móc trong người lấy ra, không phải tiền mà là tấm danh thiếp, nói:

- Chú em, chẳng giấu gì chú em, anh đây cũng là dân buôn bán, ta kết bạn nhé. Đây là cạc vi sít của anh.

Chàng trai nhận danh thiếp xem, rồi quì sụp xuống chào, rồi bảo:

- Thì ra là Trang Chi Điệp, thật là vinh hạnh! Em đã nghe ông nói chuyện một lần, nhưng ông đã béo ra, bụng phệ, em không nhận ra nữa.

Trang Chi Điệp nói:

- Cậu cũng thích sáng tác sao?

Chàng trai đáp:

- Từ hồi còn bé đã ao ước làm nhà văn. Năm ngoái, báo thành phố đã đăng báo của em một bài thơ ngắn.

Trang Chi Điệp nói:

- Tây Kinh ghê gớm quá, trên trời có một hòn đá rơi xuống, đập chết mười người, thì có đến bảy người yêu chuộng văn học.

Anh chàng kia xấu hổ bỏ đi, vừa đi còn vừa quay lại nhìn Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp vừa cảm thấy buồn cười vừa bực, liền đi vào cửa hàng tạp hoá, coi hai trăm ngàn đồng nhuận bút chẳng đáng bao nhiêu, mua luôn một bộ đĩa chén sứ của thị trấn Cảnh Đức, một cái muôi xào nấu, một cái bếp than tổ ong, và một bộ ấm chén, viết luôn địa chỉ của gia đình Đường Uyển Nhi, dặn cửa hàng chuyển đến tận nơi. Sau đó đi chiếc "Mộc lan" phóng thẳng đến nhà mẹ vợ ở phố Song Nhân Phủ.

Năm mươi lăm năm trước, trên bờ sông Vị ngoại ô xa ở phía bắc thành phố có một người kỳ lạ họ Ngưu, xuất quỷ nhập thần, "ngẩng lên thì xem được tượng trời trong sự huyền ảo, cúi xuống thì trông thấy cách thức của đất trong hình dáng muôn loài". Lúc ấy Dương Hổ Thành vừa kết thúc cuộc binh đao ở Quan Trung Đạo, kéo cờ vào thành Tây Kinh làm võ quan oai phong lẫm liệt, đã mời ông làm quan dưới trướng. Con người kỳ lạ này chỉ có một trái tim hoang dã, không muốn ở trong thành, vẫn sống thoải mái trong gian nhà tranh ở làng quê với một mẫu ruộng bạc màu. Mỗi khi tư lệnh Dương Hổ Thành có việc gì quan trọng mới vào thành một lần. Không bao lâu quân phiệt Hà Nam Lưu Trấn Hoa vây đánh Tây Kinh, ròng rã tám mươi ngày không chiếm nổi, liền dùng mưu kế của người Nhật bản, đáng đường hầm từ bên ngoài vào. Người trong thành đều biết phía địch đng đào đường hầm, song không biết cửa ra ở đâu. Ngày đêm chôn chum vại xuống đất, đựng nước vào, nhìn động tĩnh c nước, chỗ nào cũng nơm nớp lo âu. Con người lạ lùng đã đến, mặc quần chùng áo dài, đi một lượt khắp các ngõ phố, rồi ngồi nghỉ trên một hòn đá ở ngoài cổng bãi tập hút thuốc lào, hút hết mười hai lần thổi còi, thì bảo:

- Gánh đất đục đá ở đây, làm một cái hồ chứa nước.

Dương Hổ Thành nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn dẫn nước của cả thành phố chứa ở đó. Quả nhiên cửa ra đào đúng đáy hồ. Một hôm lòng hồ tụt xuống, nước tràn ra ngoài thành, Lưu Trấn Hoa dành phải rút chạy tan tác. Dương Hổ Thành cảm ơn người này, đã thưởng một ngõ phố ở Song Nhân Phủ để ông ở, ông vẫn trở về bên bờ sông Vị, nhường cho con trai ở ngõ đó. Bởi vì nơi này chính là nơi có cái giếng lớn nhất trong bốn cái giếng nước ngọt lớn ở thành Tây Kinh, nên người con trai liền thiết lập Cục quản lý nước Song Nhân Phủ, hàng ngày xe chở lừa thồ, chuyên cung cấp nước ngọt. Trang Chi Điệp rất thích nhắc đến giai đoạn lịch sử này, hễ có khách đến nhà, lại bảo phu nhân Ngưu Nguyệt Thanh đem bức ảnh của ông chị ra xem, đem cái biển bằng xương của Cục quản lý nước ra xem, xem xong, còn đi ra phố Song Nhân Phủ chỉ trỏ giới thiệu quang cảnh nhà họ Ngưu ở riêng hẳn một ngõ ngày nào. Ngưu Nguyệt Thanh đã từng cằn nhằn Trang Chi Điệp:

- Anh phô trương khắp nơi, là để chê cười người đời sau nhà họ Ngưu này lụn bại phải không? Mẹ em không sin hdc một đứa con trai, nếu có con trai, thì đâu đến nỗi hiện giờ chỉ ở mấy gian nhà bình thường này.

Trang Chi Điệp thường vênh mặt lên nói:

- Anh đâu có chê cười, gia đình họ Ngưu này có lụn bại, thì chẳng phải đã có anh con rể này đó sao?

Lúc này Ngưu Nguyệt Thanh liền gọi mẹ:

- Mẹ ơi mẹ nghe rõ chưa? Con rể mẹ đang lên giọng danh nhân đây này, anh ấy đã mang lại sĩ diện cho nhà họ Ngưu. Mẹ thử nói xem, danh phận hiện giờ của anh ấy có lớn bằng danh phận của ông con, của bố con ngày xưa không hả mẹ?

Bà già vẫn ở ngôi nhà nhỏ của phố Song Nhân Phủ, sống chết thế nào bà vẫn cứ khăng khăng không muốn dọn đến ở nhà gác của khu tập thể Hội văn học nghệ thuật, làm khổ cho Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh cứ phải qua lại cả hai nơi. Mỗi lần Trang Chi Điệp bước chân vào ngõ phố này, tự nhiên như sống lại giai đoạn lịch sử đã qua, cứ đứng trên thành giếng đã phủ lấp, chăm chú nhìn rất lâu những đường rãnh như răng cưa trên đá xanh thành giếng bị dây thừng mài mọn tưởng tượng ra quang cảnh trong ngõ phố ngày xưa, liền cảm thấy Ngưu Nguyệt Thanh cằn nhằn mình là đúng.

Mặt trời đã ở đỉnh đầu, hơi nóng rát ràn rạt. Trang Chi Điệp cưỡi chiếc "Mộc lan" rẽ vào đường ngõ, một luồng hơi nóng ngột ngạt trùm lên người, mồ hôi lập tức làm mờ mắt. Một con chó chạy rông nằm lù lù chắn đường, thò cái lưỡi dài thè lè ra thở. Trang Chi Điệp tránh không kịp, chiếc "Mộc lan" lao sát vào cạnh tường. Xe máy không đổ, song ngón tay út bên trái xước một mảng da. Vào đến cổng ngôi nhà nhỏ, thì Triệu Kinh Ngũ đang nói chuyện với Ngưu Nguyệt Thanh trong nhà, nghe thấy tiếng xe máy liền chạy ra, bảo:

- Coi như đã đợi được anh về.

Liền giúp bê hòn gạch tường thành đèo sau xe vào nhà trước. Ngưu Nguyệt Thanh nói to:

- Đừng có bê cái rách nát ấy vào trong nhà.

Trang Chi Điệp nói:

- Em nhìn kỹ mà xem, đấy là viên gạch đời nhà Hán.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Anh đã xếp trong căn nhà của Hội văn học nghệ thuật chật kín không có lối đi, lại còn định bày ở đây nữa! Một hòn gạch tường thành nói là đời nhà Hán, thì con ruồi trong nhà này là đời nhà Đường cũng nên.

Trang Chi Điệp thấy Triệu Kinh Ngũ khó xử liền bảo:

- Câu nói ấy có tính nghệ thuật, chỉ khi nào nóng nảy, thì tế bào nghệ thuật của em mới sôi nổi hơn cả.

Liền bảo Triệu Kinh Ngũ buộc lại hòn gạch vào sau xe máy, rồi vào trong nhà ngồi.

Đây là mấy gian nhà cũ có chiều sâu rất rộng, Cột và tường ngăn hai bên đều là gỗ thông đỏ hảo hạng. Tuy hình người, côn trùng, chim, hoa chạm nổi đã tróc đi kha nhiều, song rút cuộc vẫn nhận ra sự phồn hoa của ngày xưa. Gian sau tường ngăn bên trái là buồng ngủ của bà già tám mươi tuổi. Nghe thấy tiếng Trang Chi Điệp bà liền gọi sang, bà mất chồng lúc năm mươi tuổi, nếu sáu mươi ba tuổi bà đâm ra lẫn cẫn. Năm kia bà ốm nửa tháng trời, cứ tưởng không qua khỏi, nhưng vẫn sống, từ đó toàn nói lảm nhảm như ma làm chẳng đâu vào đâu và làm những việc kỳ quái như điên dại. Mùa đôn năm ngoái đột nhiên bắt Trang Chi Điệp mua cho một cỗ quan tài, phải là gỗ bách, gỗ bách lõi nhẵn. Trang Chi Điệp bảo, người mẹ còn khoẻ mạnh thế này phải sống hai mươi năm nữa, mua quan tài bây giờ làm gì, hơn nữa người thành phố chết lại không được chôn. Bà già bảo, tôi mặc kệ, tôi cứ sắm, tôi nhìn thấy quan tài của tôi tôi sẽ biết còn tôi. Bà bỏ ăn bỏ uống cứ đòi bằng được. Trang Chi Điệp chịu thua, đành phải nhờ người đi tận núi Chung Nam mua một cỗ. Bà già liền tháo bỏ giường đi, bê chăn đệm đặt vào quan tài nằm ngủ. Ngưu Nguyệt Thanh cãi lại mẹ, chị bảo làm thế ai đến khó coi lắm, họ sẽ bảo con cái ngược đãi mẹ già. Trang Chi Điệp bảo vợ, mẹ đã có đến bảy tám mươi phần trăm mắc bệnh tâm thần,mẹ thích thế nào cứ để mẹ làm thế. Điều lạ lùng là sau khi lấy quan tài làm giường ngủ, mỗi lần đi ra ngoài, bao giờ bà cũng đeo vào mặt một chiếc mặt nạ bằng giấy. Ngưu Nguyệt Thanh tức đến mức không dám cho mẹ đi phố nhiều nữa. Còn Trang Chi Điệp thì thích trêu mẹ, bảo mẹ có chức năng đặc biệt. Nếu mình được như thế, khỏi phải đọc tiểu thuyết ma quái của nước ngoài, cứ viết tự nhiên theo trực cảm sẽ là tiểu thuyết kỳ dị ma quái. Bà mẹ vợ gọi anh, anh liền đi sang. Trong căn buồng ấy, cửa sổ đóng im ỉm, lại kéo rèm che kín mít. Trang Chi Điệp liền toát hết mồ hôi. Mẹ vợ bảo:

- Thế này mà nóng à? Lúc mẹ còn trẻ mới gọi là trời nóng. Mồng sáu tháng sáu mặt trời như đổ lửa, nhà nào cũng đem chăn đệm tơ lụa ra phơi, áo tang của người già cũng đem phơi, xong ông ngoại con lại cắp cái ô đi trong ngõ xóm, chẳng nói chẳng rằng, người làng mải móng cất quần áo, người cất nhanh người cất chậm, thì mưa rào rào đổ xuống. Ngày nay trời không nóng mà con cảm thấy nóng là nóng lòng đấy, con lấy nước bọt bôi vào đầu vú sẽ không nóng nữa.

Trang Chi Điệp cười không bảo sao, bà gia lấy ngón tay nhúng nước bọt bôi vào đầu vú cho anh, cũng tự nhiên cảm thấy hai luồng khí lạnh truyền thẳng vào trong tim, rùng mình một cái. Bà mẹ nói:

- Chi Điệp này, bố con vừa về đấy, ngồi ở chỗ con đang ngồi. Bảo với mẹ bố con buồn lắm, bố con bảo người hàng xóm mới đến của bố không phải là láng giềng tốt, hai vợ chồng trẻ suốt ngày cãi nhau, thằng con cũng ương bướng, thường hay mò sang ăn trộm bánh bao của bố con. Con châm cho bố con một nén hương đi.

Trên bàn thờ trong buồng đặt thờ bức ảnh của bố vợ, trong lư hương đầy ăm ắp tro hương. Trang Chi Điệp thắp một nén nhang, ngẩng lên thấy ở góc tường có một mạng nhện cũ, bụi dính bám vào to như sợi dây thừng. Trang Chi Điệp liền cầm gậy định gạt đi. Bà già nói:

- Chớ động vào, đó là chỗ bố con về thích ngồi.

Trang Chi Điệp còn định hỏi, thì mẹ vợ đã nói:

- Bố con về đấy, hương đốt lên là bố con về liền. Con ma chết rấp như ông, vừa rồi ở đâu mà về nhanh thế hả?

Trang Chi Điệp quay đầu nhìn bốn chung quanh, chẳng thấy gì cả. Nén hương đang cháy, khói dài như tơ, xộc thẳng lên nóc nhà. Bà già lại bảo ông lão dang mở cái hộp đựng tấm biển nước và chửi: đồ cổ trong nhà lưu truyền lại chỉ có cái biển của Cục quản lý nước, mà anh cũng định lấy đi ư? Lần trước ông thị trưởng cũng đến nhà xem rồi, người ta còn đến nữa, liệu sẽ lấy cái gì cho họ xem?

Bà già liền đặt mông đè lên cái hộp nhỏ làm gối, luôn gối ở dưới đầu. Trang Chi Điệp chỉ cảm thấy buồn cười, đang định nói câu gì thì ở ngoài Ngưu Nguyệt Thanh đã nói:

- Anh cứ ở trong đó nói chuyện ma quỷ với mẹ. Nói xong anh bỏ đấy anh đi, làm em sợ hú vía còn dám bước vào nhà nữa hay không?

Trang Chi Điệp đi ra, bảo:

- Những sự việc mẹ nói cũng lạ, có lẽ là một loại cảm ứng tâm linh. Ngày mười chín tháng sáu là ngày sinh của bố, tuy đã mười năm không tổ chức ăn mừng, năm nay đến ngày ấy đừng quên mua một xấp giấy tiền đốt cho bố.

Liền hỏi Triệu Kinh Ngũ có việc gì. Triệu Kinh Ngũ nói:

- Xét ra thì cũng không có việc gì lớn, định mờianh đến nhà em xem xem. Nhà em xây bốn mặt kiểu cũ, thị trường có quyết định xây một cung thể dục thể thao ở chỗ chúng em, một loạt nhà phải dỡ hết, nếu anh không đi xem, thì chẳng bao giờ xem được nữa.

Trang Chi Điệp nói:

- Cứ bảo đi, rồi cũng chẳng có thời gian mà đi. Nhưng mình vẫn phải nhắc cậu, cậu bảo sẽ tặng mình mấy cái đồ cổ đấy nhé!

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Không thành vấn đề, tuỳ ý lấy ở gầm giường một thứ gì đó cũng sánh được với hòn gạch tường thành của anh. Hôm nay chị không phải nấu cơm trưa, em đăng cai, chúng mình đi ăn món "quả bầu", em còn nói với anh một chuyện quan trọng.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Trời nắng chang chang ăn sao được quả bầu, hôi xì xì, tôi không đi đâu!

Trang Chi Điệp nói:

- Thế là em không hiểu rồi. Món ăn quả bầu là số một trong các quán ăn bình dân ở Tây Kinh. Tuy là lòng gà với bánh bao, nhưng gia vị khác, nên mùi vị cũng khác. Trước đây em ăn ở "Phúc Lai Thuận" Cửa Đông đương nhiên là kém rồi, chính cung là phải kể đến "Xuân Sinh Phát" ở cổng Nam Viện, nghe đâu ông nội có được liều thuốc thật của Tôn Tư Mạc, ăn vào khác hẳn. Em táo bón kinh niên, là vì ruột có bệnh, ăn thứ gì bổ thứ ấy, nên ăn đi.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Ăn thứ gì bổ thứ đó, vậy thì Triệu Kinh Ngũ không ăn được!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Kinh Ngũ sao cơ?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Kinh Ngũ vừa kể cho em nghe nỗi oan uổng. Cậu ấy nhằm trúng một cô phố Trung Đường Phường, song xấu hổ không dám nói toạc với người ta. Ngày nào cũng ra đầu đường chờ cô ấy đi ca về ca. Tương tư một tháng nay, ba hôm trước ra đầu phố nghe tiếng pháo nổ giòn tan, lại gần xem, thì mới biết cô ấy đã lấy chồng, chàng rể đâu phải là cậu ấy. Kinh Ngũ được mọi mặt, chỉ không biết tỏ tình thôi. Đã có hai cái óc lợn, lại còn đòi đi ăn lòng lợn làm gì?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Kinh Ngũ thất tình à? Ăn gì bổ đấy, vậy thì ăn đàn bà.

Triệu Kinh Ngũ cười ha ha, cậu ta bảo sẵn sàng sống độc thân, đứng dậy kéo Trang Chi Điệp đi. Ngưu Nguyệt Thanh ngăn lại bảo:

- Hượm đã, việc của em làm xong, các anh đi ba ngày ba đêm cũng mặc.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Việc gì thế?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Sớm hôm nay em ra cửa hàng bách hoá Chu Tước mua cho mẹ một cái tay gãi, mẹ cứ bảo trên người có rận, làm gì có rận cơ chứ! Người già thì da hay ngứa. Mua về rồi thì ngờ đâu bà Vương cạnh nhà cũng kính biếu mẹ một cái tay gãi, cái của bà Vương hay hơn cái em mua, em định đem trả lại cái mình mua, chỉ e người ta không cho trả lại, các anh thử cho biết xem nên trả bằng cách nào?

Trang Chi Điệp bảo:

- Một cái tay gãi đáng mấy đồng, phí tổn tâm tư!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Anh rộng rãi gớm nhỉ, anh đâu phải là Cung Tịnh Nguyên chứ!

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Chị sống cặn kẽ tử tế đấy!

Ngưu Nguyệt Thanh bảo;

- Đàn ông làm ra tiền, đàn bà không biết dành dụm chi tiêu cũng bằng không. Huống hồ anh ấy là cái bừa không răng, cái ví tôi đâu dám không có đáy? Kinh Ngũ này, tôi định ra cửa hàng, đương nhiên phải khen trước, khen tay gãi chất lượng tốt, đầy công phu, tôi thành tâm mua về, nào ngờ bố cháu cũng mua cho mẹ già một cái, lại đều là hàng ở đây cả. Bạn thử nghĩ xem, một bà già gài ngứa, dùng làm gì những hai cái cơ chứ? Chúng tôi đều là người ăn lương, một xu cũng khó kiếm, mua thêm một cái để đấy, chẳng phải lãng phí ư? Cho nên mong được trả lại một cái. Nếu người ta khăng khăng không nhận trả, thì nói lý, nói mua bán phải công bằng sòng phẳng, bây giờ Đảng viên thậm chí có thể xin ra khỏi Đảng, mà mua một đồ dùng cũng không trả lại được sao? Nhân viên bán hàng hiện nay đều trẻ, người ta nghe cái lý ấy họ quay ra cài nhau thì làm thế nào? Vậy thì mình cãi, anh nói thử xem, nếu cãi nhau thì dùng ngôn ngữ sách vở hày dùng lời thô tục?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Em thử cho anh nghe, ngôn ngữ sách vở chửi như thế nào?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Các người cãi lấy được, đồ hỗnó, ranh con bị cắm sừng, loài súc vật chơi cái con mẹ mày!

Trang Chi Điệp nói:

- Em chửi tục thì xuôi, nói ngôn ngữ sách vở thì càng nói càng chệch. Chơi cái con mẹ mày, nên nói là chơi mẫu thân nhà mày sẽ văn minh hơn.

Ngưu Nguyệt Thanh tức tới mức phải nói:

- Kinh Ngũ, cậu xem đấy, thầy giáo Điệp nhà cậu là loại đàn ông thế đó, xưa nay chưa bao giờ che mưa chắn gió cho vợ!

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Ra ngoài thầy giáo Điệp là hình tượng mà cánh thanh niên sùng bái đấy chị ạ!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Tôi lấy chồng chứ không lấy hình tượng. Cánh trẻ ở ngoài cứ nuông chiều làm hư hỏng anh ấy. Bọn họ đâu có biết thầy giáo Đệip bị nâm chân, sâu răng, ngủ thì nghiến răng ken két, ăn cơm thì đánh rắm um ủm, vào nhà xí thì ngồi xổm đọc hết tờ báo mới đi ra.

Triệu Kinh Ngũ chỉ cười hì hì, nói:

- Em xin mách nước cho chị, nếu quay ra cãi nhau vẫn không ăn thua thì chị cứ tìm lãnh đạo của họ, không gặp được lãnh đạo thì gọi điện thoại dành riêng cho chủ tịch thành phố.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Thế thì tôi phải đi ngay. Các anh chờ tôi về hẵng đi nhé?

Bà già nghe thấy Ngưu Nguyệt Thanh sắp sửa đi, cứ nhất định đòi Ngưu Nguyệt Thanh phải son phấn hoá trang rồi mới đi. Ngưu Nguyệt Thanh không thích bôi phấn sáp lên mặt, mặc kệ mẹ cứ thế đi luôn. Bà già nằm trong giường luôn mồm ca cẩm, bảo đeo mặt nạ không đeo, ngay đến son phấn cũng không nốt, bộ mặt thật của mình sao lại để người ngoài nhìn thấy cơ chứ?

Ngưu Nguyệt Thanh vừa đi ra, thì Trang Chi Điệp nói:

- Mình đi ra ngoài thì tiền hô hậu ủng, về nhà thì cuộc sống như thế đấy!

Triệu Kinh Ngũ nói:
- Chị ấy thế là phải, trình độ văn hóa hơi non, nhưng nết thảo hiền thì hơn hẳn mọi người.

Trang Chi Điệp nói:
- Bà ấy mà cáu tiết lên, thì đá cũng đau đầu, khi đã tốt với cậu thì chẳng khác gì cầm bánh nướng, cậu đã ăn no cứ khăng khăng bắt nhét vào mồm.

Trang Chi Điệp bảo Triệu Kinh Ngũ cứ ngồi chờ đây, còn bản thân thì phóng xe máy đưa hòn gạch tường thành đến nhà riêng ở Hội văn học nghệ thuật.

Vừa quay về, chưa uống hết một chén trà, thì Ngưu Nguyệt Thanh đã bước vào cổng, xách một gói bánh bao nhân thịt vừa hấp xong còn nóng sốt, bảo mẹ mau mau ăn trước đi. Khuôn mặt ửng hồng lên, phơi phới chị nói:
- Các anh đoán thử xem, kết quả thế nào?

Triệu Kinh Ngũ nói:
- Về nhanh thế, chắc người ta không cho trả lại?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Trả lại rồi!

Triệu Kinh Ngũ nói:
- Chị được đấy, đi ra ngoài xét cho cùng giỏi ra trò, mạnh đấy!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Đâu có mạnh, tôi đến đó cứ đứng cạnh quầy hàng, người bán hàng hỏi mua gì, tôi úp úp mở mở không nói rõ, người t a liền cười, hỏi, trả lại hàng chứ gì! Tôi lập tức trả lời vâng, xin trả lại. Người ta nhận lại và trả tiền, thế là xong.

Triệu Kinh Ngũ ngạc nhiên:
- Xong rồi ư?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Chẳng phải xong rồi sao, dễ dàng thế đấy, tôi đâm ra xấu hổ.

Cả ba người đều im lặng, Trang Chi Điệp nói:
- Bọn mình thường nghĩ quá ư đơn giản những việc phức tạp, nhưng cũng thường nghĩ quá ư phức tạp những chuyện đơn giản.

Ngưu Nguyệt Thanh bĩu môi:
- Nhà văn lại giảng bài cho tôi đấy!

Bà già ăn bánh bao còn chê nhạt, liền lấy bát múc dấm trong vại để ở buồng ngủ của bà. Vại to lắm, tháo vải mở nắp đậy, mùi toả ngào ngạt khắp nhà. Triệu Kinh Ngũ hỏi:
- Mùi gì thơm nồng thế nhỉ?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Mẹ ơi, mẹ mở vại dấm đấy à?

Ủ dấm ngày nào cũng phải lấy que sạch khuấy lên, bà già đáp:
- Không khuấy nữa, nhuyễn rồi.

Triệu Kinh Ngũ hỏi:
- Gia đình chị tự làm dấm ư?

Ngưu Nguyệt Thanh trả lời:
- Thầy giáo Điệp của anh có tật lạ, không ăn dấm hun ở phố, chỉ ăn dấm trắng, tôi ủ hẳn một vại tương, mùi vị sạch lắm, múc cho anh một can nhé?

Triệu Kinh Ngũ nói:
- Em không kén như thầy giáo Điệp, ăn được mọi thứ, nếu có dưa muối, dưa ướp. Hôm nào em nếm thử.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Vậy thì cậu tìm đúng chỗ rồi đấy, nhà chị có dưa muối, dưa ướp, tỏi ngọt, ớt, chỉ cần cậu thích ăn.

Lập tức lấy túi ny lông, gắp mỗi thứ một ít để khi đi Triệu Kinh Ngũ đem theo.

Trang Chi Điệp nói mấy câu, gia đình anh có khẩu vị của người nhà quê, đột nhiên nhớ đến chuyện đôi giày, liền lấy trong túi ra đưa cho Ngưu Nguyệt Thanh, Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Anh mua cho em à?

Trang Chi Điệp không nói Nguyễn Tri Phi tặng. Vợ anh ghét Nguyễn Tri Phi, chửi là "đồ lưu manh", liền bảo hôm qua ở nhà Mạnh Vân Phòng, Hạ Tiệp gởi tặng. Ngưu Nguyệt Thanh nhìn thấy một đôi giày mũi nhọn bằng da trâu màu đen cao gót nho nhỏ, liền bảo:

- Trời ơi, gót cao như thế này à, đâu phải là giày, mà là cái cùm chân.

Trang Chi Điệp nói:

- Anh rất ớn em nói thế, nếu cùm chân, thì đàn bà đầy đường đầy phố đều là phạm nhân à?

Ngưu Nguyệt Thanh vừa tháo giày cũ ra thử, vừa nói:

- Anh cứ mong em chưng diện theo mốt, đi đôi giày này chẳng làm được việc gì nữa, anh có hầu hạ em được không?

Đưa được chân vào, thì mũi giày phồng lên, đứng dậy một cái liền kêu đau. Chân Ngưu Nguyệt Thanh to lại rộng, thường đi giày đế bằng, vì thế Trang Chi Điệp thường than vãn, bảo chân đàn bà là quan trọng nhất, chân không đẹp thì mười phần đã đánh mất ba, ngay lúc ấy Ngưu Nguyệt Thanh đã buồn buồn nói:

- Em đi giày cao gót, chỉ đi được loại Bắc Kinh sản xuất, không đi được mác Thượng Hải!

Trang Chi Điệp đành phải thu lại, bảo, vậy thì trả lại người ta để khỏi mất lòng. Thế là cùng với Triệu Kinh Ngũ đi ra, cái túi đựng đôi giày treo vào xe máy.

Ra đến ngoài phố, thấy Trang Chi Điệp đã vui vẻ lên, Triệu Kinh Ngũ liền kể, ở Thập Lý Phố ngoại ô phía nam có một nhà doanh nghiệp nông dân họ Hoàng giỏi giang lắm, đóng dựng hẳn một nhà máy thuốc bảo vệ thực vật, đã đến tìm anh ba lần, bảo nhất định phải nhờ Trang Chi Điệp viết cho nhà máy của ông ấy một bài, bài viết dài cũng được ngắn cũng được, viết thế nào cũng được, chỉ cần được đăng trên báo. Trang Chi Điệp liền cười, bảo:

- Cậu đã cầm tiền của ông ta rồi, cậu dắt cắp bò, bắt tôi nhổ cọc hả?

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Em đâu dám, không giấu gì anh, ông giám đốc này là thân thích trong họ nhà dì em. Trước đây dì có nói với em, em đã từ chối. Ông giám đốc lại đến nhà em xoành xoạch yêu cầu giúp đỡ nên em đã đến tìm anh. Em cũng nghĩ, tại sao không viết cơ chứ? Loại văn này đâu có phải sáng tác, ít đi một ván bài mạt chược là viết xong chứ gì? Nhuận bút em định rồi, trả năm ngàn đồng.

Trang Chi Điệp nói:

- Vậy thì mình ký một bút danh!
- Thế không được – Triệu Kinh Ngũ đáp – người ta cần là cần cái tên ba chữ của anh cơ.

Trang Chi Điệp nói:

- Tên mình đáng giá năm ngàn đồng ư?

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Anh cứ thanh cao. Sự đời bây giờ thanh cao chỉ có nghèo thôi, năm ngàn đồng cũng chẳng phải ít, anh viết một truyện dài cũng không hơn số ấy đâu.

Trang Chi Điệp nói:

- Để mình suy nghĩ đã.

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Người ta đã hẹn rồi, hôm nay cũng đến nhà em. Anh quyết định đi, không cần nhắc tới tiền, em đòi ông ta đưa tiền mới viêt bài. Hiện nay ông chủ này phất to, tiền vào như nước.

Trong khi nói chuyện, hai người tới nhà Triệu Kinh Ngũ. Một chỗ nhỏ nổ ngô dựng lều ở trước cổng, bắc lò nhóm lửa, khói mù mịt , Triệu Kinh Ngũ đạp đổ bếp, chửi:

- Không đâu có chỗ, lại đến cổng nhà người ta hun chồn hả?

Người buôn nổ ngô, tay và mặt đen nhẻm, trợn mắt định đánh lại, sấn đến mấy lần, song vẫn phải nuốt nước bọt dịch bếp sang một bên. Chờ khói tan hẳn, Trang Chi Điệp nhìn biển đề ở cổng, số nhà ba bảy phố Tứ Phủ. Lầu cổng quả thật cầu kỳ, bên trên là máng ngói lăn, nóc có con thú lưu ly, tường gạch ở hai bên xây cao vống lên, thì chạm cảnh sông núi và hình người, chỉ có điều, trên khung cửa đã rơi mất một tấm chắn, hai cánh cửa sơn đen đã tróc, thiếu sáu cái đinh tán, mà trụ cổng thì to quá, dùng đá xanh đục thành mỗi bên chạm nổi một đôi kỳ lân. Trên tường gạch ở cạnh gắn một vòng sắt, bên dưới đặt một tấm đá dài màu tím. Thấy Trang Chi Điệp chăm chú xem, Triệu Kinh Ngũ bảo, vòng sắt này để buộc ngựa, còn dải đá dài màu tím là để đứng leo lên lưng ngựa. Ngày xưa nhà giàu cưỡi ngựa đi phố, có gắn chuông vào yên kêu leng keng, vó ngựa kêu lốc cốc, rất giòn oách như quan chức bây giờ đi xe con. Trang Chi Điệp rất thích trang trí trên đôn cổng, anh bảo trong thành Tây Kinh cảnh vật gì cũng bị người ta đào đi chỉnh lý, chỉ có phù điêu đôn cổng là không ai để ý, mình phải khai thác một vài tấm, hoàn toàn có thể xuất bản một cuốn sách rằng có giá trị. Bước vào cổng một bức tường bình phong đập vào mắt, lại là một cây trúc của Trịnh Nhiếp điêu khắc bằng gạch, hai bên có câu đối. Một bên là "Thương trúc nhất can phong vũ" (một cây trúc xanh trước gió bão), một bên là "Trường niên trực tả thanh vân" (Quanh năm viết thẳng vào mây xanh), Trang Chi Điệp vỗ đùi bảo:

- Mình vẫn chưa nhìn thấy cây trúc đứng một mình của Trịnh Nhiếp đâu nhé. Sao cậu không sớm sớm làm mấy tấm?

Triệu Kinh Ngũ bảo:

- Bây giờ sắp dỡ nhà rồi, em sẵn sàng dỡ toàn thứ này, nếu anh thích anh hãy cất giữ đi.

Trang Chi Điệp nói:

- Hai câu thơ này rõ ràng là hay rồi, nhưng xét cho cùng gắn vào tường bình phong không hợp, không khỏi đem đến cho người ta cảm giác tiêu điều.

Đi được vào sân, phải qua ba đoạn đường tất cả, mỗi đoạn đường vào đều có sảnh và hành lang, lắp tấm cửa sổ song có hoa. Nhưng các gia đình ở lung tung đã chia cắt bãi trống của sân rộng, chỗ này dựng một lều, chỗ kia xây một gian nhà thấp lè tè, trước cửa mỗi ngôi nhà đều có một xô nước bẩn và một sọt rác, tắc đến nỗi đường đi cứ vòng vòng vèo vèo. Trang Chi Điệp và Triệu Kinh Ngũ cứ xẹo xẹo xọ xọ đi vào trong, người đi ra đi vào, ai cũng chỉ mặc mỗi cái quần, người thì xào nấu một bên, kẻ thì chống cái bàn nhỏ ra dánh mạt chược ngay trước cửa, quay đầu nhìn khách lạ. Đến sân rộng ở đoạn cuối cùng, càng kinh khủng, dưới gốc cây hương toàn có ba gian nhà to, một cây gậy chống cửa gỗ, cửa ra vào treo rèm trúc. Triệu Kinh Ngũ nói:

- Em ở đây!

Bước vào nhà tối om, một lúc lâu mới nhìn thấy da tường quét vôi trắng gần như lồi cả lên. Dưới cửa sổ, kê một chiếc bàn gỗ đỏ kiểu ngày xưa, sau bàn là giường, trên giường xếp la liệt các loại sách và tạp chí, gầm giường rải một lớp vôi khá dày. Trang Chi Điệp biết rải vôi để chống ẩm. Triệu Kinh Ngũ mời cùng ngồi trên một chiếc ghế lùn. Trang Chi Điệp mới phát hiện chiếc ghế lùn tinh xảo tuyệt vời, cứ tấm tắc khen mãi, nói:

- Mình ở Tây Kinh lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên thực sự bước vào kiểu kiến trúc cũ bốn bên là nhà giữa là sân. Trước đây người ta thường bảo kiểu nhà này dễ chịu thoải mái lắm, thật ra hoàn toàn có một khu sân chung. Cả nhà nhét vào đây chịu sao nổi?

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Nơi này trước kia chỉ có một gia đình em. Năm năm mươi, dân nghèo ở thành phố vào ở, vào ở rồi thì không bao giờ ra được, hơn nữa người mỗi ngày mỗi đông, phá hết cái sân rộng.

Trang Chi Điệp nói:

- Nhà cậu đây ư, trước đây chưa hề nghe cậu nói! Có một ngôi nhà to thế này, đời ông cha chắc là gia đình giàu có, lắm tiền phải không?

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Nói ra thế nào anh cũng giật mình, đâu chỉ giàu có lắm tiền! Anh có biết đời nhà Thanh liên quân tám nước tấn công Bắc Kinh, bà Từ Hy thái hậu bốn lần chạy trốn về Tây Kinh do ai bảo vệ không? Ông nội em đấy! Ông nội em là thượng thư bộ hình, là nhà luật lớn tên tuổi lừng lẫy bốn phương. Cả đường phố này toàn là gia đình họ Triệu. Liên quân tám nước đánh chiếm kinh thành, ông là lãnh tụ của năm người chủ trương dánh lại trong triều đình, hơn nữa còn ngấm ngầm ủng hộ Nghĩa Hoà Đoàn. Triều đình chống chọi lại không nổi người Tây, Từ Hy bốn lần bỏ chạy, Lý Hồng Chương ở lại Kinh Đô ký điều ước Tân Sửu với giặc, bọn Tây liền nêu ra phải nghiêm trị phái chủ trương chống lại, đọc tên đòi phải trao ông nội cho chúng treo cổ! Từ Hy không biết làm thế nào, liền hạ thánh chỉ ở Tây Kinh. Thị dân Tây Kinh biểu tình phản đối ở dưới gác chuông đông tới sáu vạn người, tuyên bố nếu trao ông nội em cho giặc, thì Từ Hy không thể ở lại Tây Kinh. Từ Hy một mặt bởi dân tình o ép, một mặt cũng không nỡ giao đại thần của mình cho bọn Tây, nên đã xuống chỉ "ban thưởng chết" ông nội em liền nuốt vàng, nuốt xong vẫn chưa chết, lại sai người lấy giấy nhúng ướt bịt vào miệng vào mũi mà chết, lúc chết năm mươi tuổi. Từ đó về sau, một lũ đàn bà nhà họ Triệu bán dần bán mòn nhà ở của dãy phố để sinh sống, chỉ còn lại một khu nhà này. Anh xem đấy, những thứ để lại cho đời sau em đây, chỉ còn hai chiếc ghế lùn.

Trang Chi Điệp nói:

- Ồ, thì ra cậu có một gia thế hiển hách như vậy. Sáu tháng trước thị trưởng tổ chức người viết cuốn "Tây Kinh năm nghìn năm", mình phụ trách chương văn học nghệ thuật. Sách viết xong, có một phần viết về thượng thư bộ hình của triều đình nhà Thanh là người Tây Kinh, mình biết câu chuyện này, nào ngờ lại là ông nội cậu, nếu nhà Thanh không đổ, ông nội cậu về già nằm ở nhà chính, thì bây giờ gặp cậu khó lắm!

Triệu Kinh Ngũ cười đáp:

- Vậy thì "bốn cậu ác lớn" của Tây Kinh sẽ không phải là bọn nhóc con hiện nay.

Trang Chi Điệp đứng lên, qua bức rèm trúc, nhìn thấy một người con gái mặc áo đỏ ở bậc đá đối diện, vừa đưa nôi ru cháu, vừa đọc sách, nói:

- Chuyện đời dâu bể. Khu nhà hào hoa ngày nào bao giờ đã thành thế này, mà sắp sửa lại chẳng còn gì nữa. Đồng quan quê mình là cửa lớn số một ở Quan Trung trong lịch sử, đã xảy ra rất nhiều câu chuyện oanh liệt, mười năm trước huyện lỵ rời đi nơi khác, thành phố cũ trở thành đống gạch vụn. Cách đây không lâu mình về thăm, ngồi trên nhà gác của thành phố hoang phế, than thở mãi, về nhà đã viết một bài tản văn đăng trên báo thành phố, không biết cậu đã đọc chưa?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Đọc rồi, cho nên em mới mời anh đến đây xem xem, chưa biết chừng tới đây có thể viết được gì đó.

Người con gái mặc áo đỏ ngoài rèm trúc đã thay thế ngồi, mặt quay sang bên này, song vẫn cúi xuống đọc sách, nhìn rõ lông mi mắt đen dài, sống mũi thẳng. Trang Chi Điệp thuận mồm nói một câu:

- Cô bé kia kháu quá nhỉ?

Triệu Kinh Ngũ hỏi:

- Nói ai thế - rồi thò đầu ra nhìn, nói tiếp – coi trẻ cho gia đình đối diện đấy, người Thiểm Bắc. Cái chốn Thiểm Bắc khỉ ho cò gáy chẳng có thứ gì sống nổi, chỉ có đàn bà là được!

Trang Chi Điệp nói:

- Mình cứ định thuê một người trông coi gia đình, song chưa tìm được ai thích hợp, thị trường dịch vụ lao động giới thiệu, thì không yên tâm. Cô gái này thế nào? Liệu có thể bảo cô ấy tìm giúp một người cùng làng cô ấy được không?

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Cô bé này nói năng lưu loát, cử chỉ tự nhiên thoải mái, nếu làm người ở trong nhà anh, chắc chắn sẽ tiếp khách được. Nhưng người trong sân xì xầm đằng sau rằng, chủ nhà đi vắng, cô bé đã cho đứa bé uống thuốc ngủ, đứa trẻ ngủ suốt cả buổi sáng. Em không tin đâu, có lẽ cô bảo mẫu ở nhà bên cạnh thấy cô này xinh đẹp, chủ nhà lại giàu có, nên ghen tuông thêu dệt ra đấy thôi!

Trang Chi Điệp nói:

- Thế thì nói láo thật rồi, đàn bà con gái có loại người như vậy sao?

Hai người lại ngồi xuống. Triệu Kinh Ngũ liền khép cửa, bắt đầu mở hòm gỗ lấy ra những đồ cổ anh thu thập cho Trang Chi Điệp xem. Toàn là những tranh chữ cổ, gốm sứ, đồ đồng xanh, tiền đúc, bảng biển, vật điêu khắc. Trang Chi Điệp lại thích mười một cái nghiên mực. Triệu Kinh Ngũ đắc ý hơn cả chính là những nghiên mực này. Nó không chỉ là Nghiên Đoan, Nghiên Triệu, Nghiên Huy, Nghiên Nê, mà trên mỗi cái nghiên mài mực còn khắc tên họ của người dùng nghiên. Triệu Kinh Ngũ đưa từng cái cho Trang Chi Điệp xem, phân biệt màu đá, nhìn bằng mắt, lấy tay sờ xem cảm giác, lại đưa sát tai gõ nghe tiếng kêu. Sau đó nói rõ cái nghiên này đầu tiên ai dùng, sau đó ai dùng, người đó đã từng làm quan mấy phẩm, tranh chữ đã để lại cho đời ra sao, nổi tiếng như thế nào, kể say tới mức Trang Chi Điệp phải ngạc nhiên, hỏi ngay:

- Cậu làm thế nào thu thập được tư liệu đó?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Mấy cái nghiên kia thu thập lâu lắm rồi, có cái đổi cho người ta, còn cái này mua ba ngàn đồng.

Trang Chi Điệp nói;

- Những ba ngàn đồng, đắt gớm nhỉ?

Triệu Kinh Ngũ bảo:

- Chứ không ư? Bây giờ đem bán cái này đi, hai vạn đồng em cũng không để đâu. Tháng trước đi viện bảo tàng khu Hồ sen, bởi vì thành phố đã xây bảo tàng lớn, văn vật của các khu đều phải nộp lên, viện bảo tàng của khu vực định xử lý những vật nhỏ đã cất giữ, nhưng chưa cho vào sổ đăng ký để làm phu[c lợi cho công nhân viên chức. em đã đến xem, rất mê cái nghiên mực này, hỏi mua họ quát một vạn đồng, mặc cả mãi, xét cho cùng có người quen vẫn hơn, đưa ra ba ngàn đồng rồi cầm đi.

Trang Chi Điệp nửa tin nửa ngờ, lại cầm cái nghiên ra xem kỹ, quả nhiên nặng hơn vài lần nghiên mực thông thường, cắn vào rằng, để bên tai có tiếng kêu khe khẽ của kim loại, còn ở mặt sau của nghiên mực có hàng chữ nhỏ ghi rõ "Văn Chinh Minh ngoạn thưởng". Trang Chi Điệp nói:

- Kinh Ngũ này, cậu hiểu nghề này, nếu có chuyện hay như thế này nữa đừng có quên mình là không xong đâu , mình cũng sẽ mặc thây mọi việc của cậu đấy!

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Anh cứ từ từ, gần đây có một người tiết lộ với em, con trai Cung Tịnh Nguyên, Cung Tiêu Ất có một nghiên mực đẹp trong tay. Cậu ta nghiện hút thuốc phiện, bảo là chỉ chờ ông bố ra thăm nước ngoài là bán luôn. Để em đến xem đã, nếu là hàng thật sẽ lấy về, chắc chắn thoả mãn ông anh đầu tiên. Em đã bảo phải tặng anh mấy thứ, hai thứ này thế nào?

Trang Chi Điệp nhìn xem, thì ra là hai đồng tiền cổ, lật đi lật lại một lúc, cười hì hì:

- Kinh Ngũ này, cậu ranh ma vừa vừa chứ, bịp ai chẳng bịp lại lừa mình hả? Đồng Hiếu Kiến nặng bốn thù này (thù là đơn vị đo trọng lượng ngày xưa, hai mươi bốn thù bằng một lạng) quý thì quý đấy nhưng đã thay da đổi thịt, thoát thai từ đồng năm thù đời Hán mà ra, còn đồng "Tịnh Khang Nguyên Bảo" này cũng là tiền đúc phổ thông đời Tống.

Triệu Kinh Ngũ ngượng ngùng nói:

- Em thử con mắt của anh một chút đấy, anh đúng là con nhà nghề. Vậy thì em tặng anh đồ thật, thứ này quý hiếm.

Liền lấy ra một gói nhỏ bằng nhung đỏ, mở ra là hai cái gương đồng. Triệu Kinh Ngũ sosánh định chọn ra một cái cho Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp nhận ra một cái là gương đồng có hai con hạc ngậm dải lụa uyên ương có hoa văn khắc chữ, một là cái gương đồng có ngựa trời thiên thu ngựa dải lụa cành loan phượng có hoa văn khắc chữ. Trong lòng hớn hở vô cùng, đưa tay cầm cả hai bảo:

- Rõ ràng đây là một đôi gương, có tặng, tặng cả hai. Cậu thu thập nghiên mực nhiều vào, hôm nào mình cũng tặng cậu một cái, cậu gom đủ một trăm cái nghiên mực thì tốt.

Trong lòng mừng thầm, Triệu Kinh Ngũ đâm ra khó xử, bảo:

- Em cho anh, nhưng anh phải xin Uông Hy Miên cho em một bức tranh cơ.

Trang Chi Điệp nói:

- Vậy thì còn không còn khó à? Hôm nào mình sẽ dẫn cậu đến nhà anh ta, cần cái gì về cái ấy. Anh ta còn chiêu đãi thịt rượu là đàng khác.

Lập tức cầm gương ra trước cửa sổ đứng xem. Lúc này có người gõ cửa. Triệu Kinh Ngũ hỏi:

- Ai đó?

Không có tiếng trả lời, vội đưa mắt ra hiệu, Trang Chi Điệp lập tức cho gương vào trong túi. Triệu Kinh Ngũ cũng khóa hòm gỗ đặt vào một chỗ, xếp lại đống sách báo cũ lên trên, hỏi:

- Ai đấy?

Trả lời:

- Tôi đây!

Triệu Kinh Ngũ kéo cửa ra, liền bảo:

- Giám đốc Hoàng phải không? Sao bây giờ mới đến, thầy giáo Điệp chờ ông đã lâu lắm rồi, cùng đi ăn cơm chứ, bụng chúng tôi réo ục lên đây này.

Trang Chi Điệp nhìn thấy người đó vừa thô vừa lùn, khuôn mặt đen sạm béo tốt, song lại mặc một chiếc sơ mi trắng tinh, thắt cà vạt, tay xách một gói tướng. Trang Chi Điệp đứng lên bắt tay. Giám đốc Hoàng bắt tay lâu lắm, nói:

- Đại danh của ngài Điệp như sét đánh ngang tai, hôm nay coi như đã được gặp. Khi đến đây, tôi bảo đi gặp Điệp tiên sinh, bà xã nhà tôi còn cười bảo tôi nói mơ. Tay này của tôi không rửa nữa, để về nhà bắt tay bà xã, cho bà xã cũng được thơm lây.

Trang Chi Điệp nói:

- Ồ! Vậy thì bàn tay tôi đã trở thành bàn tay của Mao chủ tịch rồi sao?

Ba người cùng cười ha ha. Giám đốc Hoàng nói:

- Điệp tiên sinh rất giỏi pha trò, đúng là người càng to càng bình dị.

Trang Chi Điệp nói:

- Tôi to tát cái gì kia chứ? Làm văn học chẳng qua chỉ nổi cái tên hão, anh mới là người tai to mặt lớn, lắm của nhiều tiền.

Giám đốc Hoàng vẫn còn nắm tay Trang Chi Điệp, nắm đến mức mồ hôi thấm ra, nói:

- Điệp tiên sinh, không thể nói thế được, tôi đã từng đọc một số bài báo của ngài, mình đều xuất thân từ nhà quê nghèo khổ, trước kia tiền hại tôi khổ sở, bây giờ đã có nhiều tiền, liệu có chọi nổi đại danh của ngài không? Có thể tôi cao tuổi hơn ngài, nói một câu không khách sáo nhé, sau đây lúc nào đó thấy chật vật, cần tiêu ngay, thì cứ nói với anh một tiếng, tôi có thì chú có. Nhà máy thuốc bảo vệ thực vật của mình đang gặp lúc ăn nên làm ra, loại thuốc 101 đang bán rất chạy trên thị trường. Lúc nào đó mời Điệp tiên sinh đến thăm, chúng tôi sẵn sàng hầu hạ.

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Sự việc tôi đã nói với thầy giáo Điệp. Mình khỏi phải vòng vo làm gì, ai cũng bận, thầy giáo Điệp xưa nay chưa viết loại văn này bao giờ, nay đã phá lệ lớn. Anh thu xếp thời gian, hôm nào đến nhà máy thăm trước đã, sau đó là năm ngàn đồng giao cho tôi. Đăng báo không thành vấn đề. Nhưng cũng phải nói rõ, chỉ có năm ngàn chữ thôi đấy!

Lúc này giám đốc Hoàng mới buông tay, cúi người chào Trang Chi Điệp, rối rít nói:

- Xin cám ơn, xin cám ơn!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Thế bao giờ đi nhỉ?

Giám đốc Hoàng đáp:

- Chiều nay được không?

Trang Chi Điệp nói:

- Vậy thì không được rồi. Chiều ngày kia được chứ?

Giám đốc Hoàng đáp:

- Được, ngày kia tôi đến đón, Kinh Ngũ này, Điệp tiên sinh đã coi trọng tôi như thế, tôi phấn khởi vô cùng! Anh xem nên vào nhà hàng nào?

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Hôm nay tôi đăng cai, chúng tôi đã bàn ăn món bầu.

Giám đốc Hoàng nói:

- Ăn món bầu úi xùi quá!

Trang Chi Điệp bảo:

- Ăn món ấy tiện hơn, ở đây lại gần "Xuân Sinh Phát".

Giám đốc Hoàng nói, vậy thì theo các anh, liền móc từ trong túi ra một chai rượu Tây Phượng, ba lọ cà phê, hai gói kẹo vừng hoa liễu, một tút thuốc lá thom mác ba con số năm, bảo Triệu Kinh Ngũ nhận cho, Triệu Kinh Ngũ ngần ngại, nói:

- Gặp mặt ấy à, chia đôi, thầy giáo Điệp, thầy nhận cho thuốc lá thơm.

Trang Chi Điệp từ chối, anh bảo thuốc lá ngoại nặng quá, hút không quen. Hoàng Giám đốc liền bảo:

- Kinh Ngũ, anh cứ nhận đi, Điệp tiên sinh thích hút thuốc nội, hôm nào tôi sẽ mua dăm ba tút "Hồng tháp sơn" đem biếu, một chút quà cỏn con này cứ nhường nhau mãi, tôi còn mặt mũi nào nữa!

Triệu Kinh Ngũ đã nhận quà, song ngẩng mặt cười với Trang Chi Điệp, cười xong, nói:

- Bụng đói rồi, song hiếm có dịp anh đến chỗ em một chuyến, liệu có thể để lại bút tích không, chỉ viết một bức thôi, chẳng tốn thời gian đâu!

Trang Chi Điệp nói:

- Cậu là con hổ cười, hễ cười một cái là mình biết lại có chuyện. Nhưng cậu đòi cái gì chẳng đòi sao lại đòi chữ của mình hả?

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Tranh chữ của danh nhân mà, em cũng phải bảo tồn vài bức chứ!

Ngay lập tức, chiếc bàn được kê lại tử tế, giấy tờ rô ki hảo hạng được trải ra. Trang Chi Điệp nâng bút lên, song chưa tìm được lời, liền nghẹo đầu hỏi:

- Viết những gì đây?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Tuỳ anh, tốt nhất là viết sự việc anh mới cảm nhận được, sau này trở thành nhân vật rung trời chuyển đất thật sự thì nhgiên cứu về anh, em sẽ có tài liệu số một.

Trang Chi Điệp hơi trầm ngâm do dự rồi vung bút viết:

"Điệp lai phong hữu trí" (Bướm đến gió reo vui)

"Nhân khứ nguyệt vô liêu" (Người đi trăng buồn tẻ)

Triệu Kinh Ngũ xem rồi nói:

- Thế này có ý nghĩa gì? Câu trên có chữ "Điệp", ám chỉ anh, câu dưới có chữ "Nguyệt", chẳng phải lại ám chỉ chị Ngưu Nguyệt Thanh, "hữu trí", "vô liêu", có thể hiểu được, còn chữ "lai" và chữ "khứ" thì em không rõ.

Trang Chi Điệp cũng chẳng nói chẳng rằng, lại cầm bút viết một dòng chữ nhỏ:

Triệu Kinh Ngũ đòi viết chữ, liền ghi lại câu thơ của người xưa. Biết thì bảo biết, không biết bảo không biết. Một chữ của tôi không đáng ngàn vàng nhưng ba trăm năm sau cũng phải là văn vật một chữ có thể bán tám trăm ngàn đồng đấy! Cứ thế mà tính ra, Triệu Kinh Ngũ nx có người nối dõi, đã được của tôi hàng vạn đồng! không viết nữa, không viết nữa!

Trang Chi Điệp quăng bút ở đây, Triệu Kinh Ngũ đọc xong từng chữ hớn hở vỗ tay cười to:

- Thế này là tốt nhất, thế này tốt hơn cả, đúng là đáng giá hàng vạn đồng!

Giám đốc Hoàng đứng bên cạnh nhìn thèm cả đôi mắt, nói:

- Điệp tiên sinh cũng thưởng cho tôi một bức nhé, tôi sẽ đóng khung tử tế treo giữa nhà.

Không chờ Trang Chi Điệp có đồng ý hay không, liền đi đến cho thêm mực, nào ngờ cho mạnh quá, mực đổ cả vào tay, liền chạy ra bể nước ngoài sân rửa. Trang Chi Điệp khe khẽ bảo:

- Ông ấy đi rửa tay, thì "tiếng thơm" của mình mất sạch.

Hai người cười hềnh hệch, Triệu Kinh Ngũ nói:

- Viết cho ông ấy một bức đi gia đình phất lên nhanh, có tiền, thích ăn chơi phong nhã.

Trang Chi Điệp nói:

- Ừ, hiện giờ chỉ cần làm quan một cái, là việc gì cũng như người trong nghề. Thị trường của chúng mình vốn là sinh viên thổ nhưỡng học, lên làm chủ tịch uý ban một cái là nói về công nghiệp trong Hội nghị công nghiệp, phát biểu về thương nghiệp trong Hội nghị thương nghiệp, giảng cả về sáng tác văn học nghệ thuật trong hội nghị Hội văn nghệ thuật, cậu cứ phải ghi lại từng câu từng chữ! Còn những hộ phất lên nhanh chóng này hễ có tiền một cái, là thứ gì cũng có!

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Ông ta có bao nhiêu tiền đi nữa không phải cũng cần bám vào sự phong nhã của anh đó sao?

Trang Chi Điệp liền viết:

"Bách quỷ tranh ninh thượng đế vô ngôn" (hàng trăm con quỷ hung ác dữ tợn mà thượng đế thì cứ im re)

"Tinh hữu mang giác kiến nguyệt ảm đạm" (Sao có những góc sáng, thì nhìn trăng thấy mờ nhạt)

Triệu Kinh Ngũ đang định nói "Tuyệt diệu" thì cánh rèm trúc tung lên, một giọng nói vọng vào trước:

- Ông nào là nhà văn Trang Chi Điệp thế nhỉ?

Trang Chi Điệp nhìn ra, thì người nhảy vào trong cửa chính là cô gái coi trẻ ở đối diện. Thì ra giám đốc Hoàng ra bể nước rửa tay, cô bảo mẫu hỏi tại sao mà tay ông dính đầy mực, giám đốc Hoàng nói mời nhà văn Trang Chi Điệp viết chữ. Cô bảo mẫu đang đọc sách của Trang Chi Điệp liền nhét vaái vú nhựa vào mồm cháu bé rồi chạy sang. Xưa nay Trang Chi Điệp chưa thấy người nào gọi thẳng trước mặt như thế bao giờ, ngay đến chữ thầy giáo cũng không xưng hô, song không hiểu tại sao lại thích cái tự nhiên thẳng thắn của cô gái này, liền nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp kia, nói:

- Tôi là Trang Chi Điệp đây.

Cô bảo mẫu nhìn người vừa nói, nhưng lại hỏi:

- Ông nói dối cháu, ông đâu có phải là Trang Chi Điệp, phải không nào?

Giám đốc Hoàng giật mình ngạc nhiên, đưa mắt ra hiệu cho Triệu Kinh Ngũ, Triệu Kinh Ngũ hỏi:

- Theo em Trang Chi Điệp có hình dáng thế nào?

Cô bảo mẫu nói:

- Ông ấy ít nhất cũng cao hơn anh, cao bằng ngần này này.

Cô gái đưa tay lên minh hoạ, Trang Chi Điệp nói:

- Ái chà, vật giá thì ngày ngày tăng lên, còn cái đầu thì không sao lên được, có muốn làm Trang Chi Điệp cũng không thành.

Cô bảo mẫu lúc này mới cẩn thận ngắm kỹ lại một lần nữa, mặt đỏ ửng, song đã nói ngay:

- Thật tình xin lỗi ông, cháu đã vô lễ.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Cháu làm bảo mẫu ở nhà đối diện kia phải không?

Cô bảo mẫu đáp:

- Là một con bé coi trẻ, ông có cười cháu không ạ?

Trang Chi Điệp nói:

- Đâu dám cười cơ chứ! Tôi vừa mới nói với Triệu Kinh Ngũ, cô gái kia vừa coi trẻ vừa đọc sách, ít thấy trong các cô bảo mẫu.

Cô bảo mẫu nói:

- Ông không chê cười cháu, vậy ông nên tặng cháu một bức tranh chữ.

Trang Chi Điệp nói:

- Giọng nói của cháu thế, thì ta dám không được sao? Cháu tên là gì?

Cô gái đáp:

- Cháu là Liễu Nguyệt, thưa ông.

Trang Chi Điệp ngẩn người lẩm bẩm:

- Lại là một Nguyệt nữa ư?

Liền viết câu thơ đối cổ:

"Dã khoáng thiên đê thụ" (đồng rộng, trời sà xuống ngọn cây)

"Giang thanh nguyệt cận nhân" (Sông trong, trăng gần lại với người)

Triệu Kinh Ngũ ở bên cạnh nói:

- Liễu Nguyệt, em có phúc lắm, nghiên mực bút giấy, anh bỏ ra, nhưng em đã được hời! Thầy giáo Điệp đã viết chữ cho em, em phải giới thiệu một cô bé trong thôn đến làm bảo mẫu cho thầy giáo Điệp đấy nhé!

Liễu Nguyệt nói:
- Thầy giáo Điệp là người như thế nào, người làng em chân tay vụng về, làm sao lọt mắt được!
Trang Chi Điệp nói:
- Nhìn một người biết cả làng, nhất định cháu phải tìm cho ta một người tốt.
Liễu Nguyệt nghĩ rồi đáp:
- Vậy thì chỉ có cháu thôi ạ!
Triệu Kinh Ngũ không ngờ cô gái lại nói như thế, vội vã đưa mắt lườm Liễu Nguyệt, song Chi Điệp vỗ tay nói:
- Ta chờ cháu nói ra câu ấy đó!
Liễu Nguyệt đắc ý kêu lên một tiếng "a", cười giễu Triệu Kinh Ngũ
- Anh còn lườm em nữa đi. Không hiểu sao, em vừa chứng minh được ông ấy là Trang Chi Điệp là em liền cảm thấy em phải là người giúp việc trong nhà ông ấy.
Triệu Kinh Ngũ nói:
- Đâu có được, em đã ký hợp đồng với nhà đối diện kia, em đi rồi, họ biết anh giới thiệu cho một người khác, liệu họ chửi anh đến mức nào?
Liễu Nguyệt nói:
- Em có là vợ nuôi còn trẻ của người ta đâu cơ chứ!
Nét mặt Trang Chi Điệp đã bình tĩnh lại, nói:
- Thế này nhé, chờ khi nào hết hạn hợp đồng với gia đình bên kia, cháu sẽ bảo Triệu Kinh Ngũ tìm ta.

Ba người ra phố ăn cơm, Trang Chi Điệp nói, Liễu Nguyệt chẳng giống người nhà quê, ngoan đấy! Triệu Kinh Ngũ nói:

- Ai ngờ con bé thay đổi nhanh thế. Dạo mới đến ăn mặc quần vải thô, thấy người cứ cúi gằm mặt xuống, không chịu nói gì cả. Một hôm, gia đình kia đi làm, mở luôn tủ, lấy quần áo của chị chủ nhà mặc từng cái vào, đứng soi gương, vừa vặn bị người nhà bên nhìn thấy, bảo một câu "Cô giống Trần Xung", cô ta bảo "Thế ư?" nhưng lại khóc hu hu chẳng ai hiểu tại sao nó khóc! Tháng đầu tiên trả tiền coi trẻ, chủ nhà bảo, cháu gởi tiền cho bố cháu một ít, cuộc sống ở vùng cao đất vàng cực khổ lắm. Cô ta không gửi, đem mua hết quần áo. Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, cô ta bỗng nôi hẳn lên, mọi người trong khu ấy ai cũng bảo giống Trần Xung. Từ đó mỗi ngày một khác, đã thay đổi toàn bộ tính cách.

Trang Chi Điệp nhắc tới Liễu Nguyệt, là cảm thấy cô bé ấy có tính cách đáng yêu, vô tình nói ra một câu, song đã làm cho Triệu Kinh Ngũ tuôn ra hàng đống, thấy Triệu Kinh Ngũ lại bảo:

- Anh định nhận cô ta đến nhà anh thật sao? Đừng có thuê bảo mẫu, hãy mời một tiểu thư!

Trang Chi Điệp không muốn bàn nhiều, liền một mình đi thẳng lên phía trước. Đi qua một ngõ nhỏ, nhìn thấy sân nhà ai cạnh đó có một cây thị cành lá rậm rạp, một chiếc lá vàng chợt bị một cơn gió thổi, rơi đúng vào tròng mắt bên phải, liền hỏi đột ngột;

- Kinh Ngũ ơi, từ ngõ này rẽ đi, có phải là am ni cô không?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Phải đấy!

Trang Chi Điệp nói:

- Mình mới quen một người bạn ở gần đây, tại sao không gọi đi ăn món bầu cho vui nhỉ?

Triệu Kinh Ngũ hỏi:

- Có phải là ni cô Tuệ Minh không hả anh?

Trang Chi Điệp nói:

- Người ta là người cửa Phật, đi ăn lòng già lợn thế nào được cơ chứ?

Triệu Kinh Ngũ bảo:

- Xúc phạm đấy, đã là bạn của anh, thì cũng nên mời đến làm quen!

Trang Chi Điệp nói:

- Mình sẽ đi nhanh về nhanh.

Liền nổ máy xe "Mộc lan" bình bịch phóng đi luôn. Xe máy vừa nổ trước cổng, trên bờ tường sân thấp lè tè, một cái đầu thò lên bóng mượt, gọi:

- Thầy giáo Điệp ơi!

Trang Chi Điệp quay sang nhìn thì chính là Đường Uyển Nhi đứng nhìn mình cười toe toét. Trên mặt tường phủ đầy dây leo, Trang Chi Điệp nghĩ không hiểu tại sao người đàn bà này lại phát hiện ra mình khéo đến vậy, thì cái đầu bóng và khuôn mặt phấn mất hút trong màu xanh lá cây từ trong bức tường vọng ra tiếng nói:

- Xin chờ cho một lát, em ra mở cổng.

Thì ra người đàn bà đang đi đại tiện, ngồi xổm trong chuồng tiêu, nhìn chân tường bị xước ngấm mòn, để lại những vết tích lốm đốm, đã nhìn ra khá nhiều hình người ở đó, không hiểu tại sao liền nghĩ đến Trang Chi Điệp, tự nhiên mặt đỏ lên xấu hổ. Giữa lúc ấy nghe tiếng xe máy, liền cuống quít đứng dậy nhìn ra, thì vừa vặn là Trang Chi Điệp vội vàng kéo cái váy màu vàng nhạt tụt đến tận cổ chân lên, xồn xồn chạy ra. Trang Chi Điệp nhìn qua khe cổng, thấy Đường Uyển Nhi vừa chạy, những thắt dải váy, song không chạy ra mở cổng, mà đi vào trong nhà, nhìn rõ cái mông phốp pháp hơi cong lên đang vặn bên này vẹo bên kia, trong lòng chợt thấy rạo rực.

Ở trong nhà Đường Uyển Nhi đang soi gương sửa lại mái tóc, lấy một miếng mút chấm vào sáp xoa vào chỗ gò má, bôi môi son, rồi chạy ra mở cổng. Sau đó cứ tựa vào cánh cổng, tươi cười âu yếm nhìn khách mãi.

Trang Chi Điệp nhìn vào đôi mắt kia, đã nhìn rõ trong đó có một con người nhỏ xíu, hiểu ra con người nhỏ xíu đó là mình, liền nói ngay:

- Chu Mẫn đâu? Chu Mẫn không ở nhà ư?

Đường Uyển Nhi nói:

- Hôm nay anh ấy đi xưởng in, đi ngay từ sáng sớm. Thầy giáo Điệp vào nhà đi. Trời nắng chang chang thế này cũng không đội mũ.

Trang Chi Điệp cảm thấy mơ hồ, không rõ Chu Mẫn vắng nhà đối với mình là một thất vọng hay là một hy vọng, liền xách túi đi vào. Ngồi vào ghế, Đường Uyển Nhi rót trà lấy thuốc, mở quạt điện, nói:

- Thưa thầy giáo Điệp, chúng em biết cám ơn thầy thế nào đây. Con người nổi tiếng như thầy, người ta muốn gặp cũng chẳng được gặp, mà chúng em lại được nhận ân huệ quá nhiều đến thế.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Nhận ơn huệ gì của tôi mới được chứ?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Thầy gởi nhiều dụng cụ ăn uống như thế, chẳng cần nói hiện giờ đúng là dùng không hết, cho dù sau này chính thức đi vào cuộc sống gia đình cũng không dùng hết đâu.

Lúc này Trang Chi Điệp mới nhớ tới cửa hàng tạp hoá chuyên dụng cụ gia đình đến tặng, liền cười bảo:

- Có đáng mấy đâu, chỉ tiêu hết nhuận bút của một bài báo nhỏ.

Đường Uyển Nhi cũng bê chiếc ghế đặt trước mắt Trang Chi Điệp, ngồi xuống, vắt chân lên bảo:

- Một bài văn nhỏ màu mua được nhiều thứ thế kia ư? Anh Chu Mẫn bảo, trả tiền nhuận bút tính số chữ, dấu chấm dấu phẩy cũng được coi là chữ, vậy thầy viết một cuốn sách, chỉ riêng dấu chấm dấu phẩy cũng được bao nhiêu là tiền.

Trang Chi Điệp phì cười:

- Nếu chỉ có dấu chấm, dấu phẩy, thì không ai trả tiền nhuận bút đâu.

Đường Uyển Nhi cũng cười ngặt nghẽo, cười thành tiếng, nhưng lập tức, chị ta nhấc chiếc áo sơ mi cổ tròn tụt xuống cổ, bởi vì khi cười áo sơ mi cổ tròn đã thõng xuống, để lộ rõ một mảnh ngực rất to rất trắng. Song nhấc áo lên như vậy đã làm Trang Chi Điệp chột dạ, về sau ánh mắt mỗi khi chạm đến đấy lại trượt đi. Đường Uyển Nhi nói:

- Thưa thầy Điệp, em xin hỏi thầy một vấn đề. Trong tác phẩm của thầy, nhân vật nào cũng có mốt phải không?

Trang Chi Điệp đáp:

- Nói thế nào nhỉ? Nhiều cái do tôi suy nghĩ tưởng tượng ra đấy.

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Sao thầy tưởng tượng được chi tiết như thế? Em bảo với anh Chu Mẫn ,thầy giáo Điệp là con người tinh tế giàu tình cảm, có một người chồng như vậy, thì vợ thầy hạnh phúc vô cùng.

Trang Chi Điệp nói:

- Bà ấy bảo, kiếp sau còn làm người sẽ không bao giờ làm vợ nhà văn nữa.

Đường Uyển Nhi dường như hết sức ngạc nhiên, lặng đi một lúc, buồn buồn, nói:

- Vậy thì sống trong hạnh phúc chị ấy không biết sướng chị ấy đâu được nếm trải nỗi khổ của người vợ lấy phải người chồng thô tục!

Tự nhiên Đường Uyển Nhi sụt sịt khóc. Trang Chi Điệp liền nghĩ đến thân thế chị ta. Anh không biết người chồng kia của chị ta, song có thể tưởng tượng ra người đàn ông kia thế nào. Thế là Trang Chi Điệp an ủi:

- Là người có phúc, dáng vóc em thế này cũng không phải là người bạc mệnh đâu, chuyện đã qua thì cho qua, hiện giờ chẳng phải rất tốt đó sao.

Đường Uyển Nhi nói:

- Thế này mà gọi là cuộc sống ư? Tây Kinh tuy tốt nhưng đâu phải là nơi em ăn ở lâui dài! Thầy Điệp coi biết xem tướng, thầy thử xem cho em xem nào.

Đường Uyển Nhi liền đưa bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo ra, đặt lên đầu gối Trang Chi Điệp, Trang Chi Điệp cầm bàn tay, trong lòng có cảm giác khác lạ, nói lung tung một hơi, liền giảng giải những đặc trưng về sang hèn của đàn bà trong sách tướng, người trán phẳng như thế nào thì sang, người gồ ghề thì hèn, người mũi thẳng cao thì sang, tẹt thì hèn, tóc mượt thì sang, tóc khô ráp thì hèn, người có mu bàn chân cao thì sang, bẹt mỏng thì hèn. Đường Uyển Nhi lắng nghe, đối chiếu từng thứ với bản thân, tỏ ra dương dương tự đắc. Chỉ có điều không rò chân thế nào thì coi là mu bàn chân cao, Trang Chi Điệp đưa tay bóp vào

chỗ mắt cá chân, tay đã chạm vào nhưng dừng lại, chỉ vào chỗ trống. Đường Uyển Nhi liền tụt giày ra, duỗi thẳng chân, gần như sát mặt Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp ngạc nhiên, sức bàn chân của chị ta dẻo đến thế, bàn chân nhỏ nhắn xinh xinh, mu bàn chân cao gần như bằng cẳng chân, còn lòng bàn chân thì lõm hẳn vào, có thể nhét vừa một quả mơ, mà đầu ngón chân thì nõn nà như những búp măng, ngón chân cái rất dài, tiếp theo lần lượt ngắn dần lại, ngón chân út thì cứ động đậy, khép khép mở mở. Trang Chi Điệp chưa hề thấy bàn chân nào xinh đẹp như thế, gần như muốn thốt lên. Đường Uyển Nhi lại đi tất và giày vào. Trang Chi Điệp hỏi:

- Em đi giày số bao nhiêu?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Số ba mươi lăm. Dáng em to thế này, chân nhỏ quá, có phần mất cân đối.

Trang Chi Điệp chợt mỉm cười đứng lên bảo:

- Thế thì cái này xứng đáng là giày của em – liền móc từ trong túi ra một đôi giày da đưa cho Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi nói:

- Đẹp quá, bao nhiêu tiền?

Trang Chi Điệp nói:

- Em định trả tiền sao? Thôi nhé, tặng em đấy!

Đường Uyển Nhi nhìn Trang Chi Điệp, Trang Chi Điệp giục:

- Đi vào xem nào?

Đường Uyển Nhi không nói cám ơn nữa, đi giày mới vào, quẳng luôn đôi giày cũ vào gầm giường đánh xoạch một tiếng.

Trang Chi Điệp về đến nhà hàng, trong lòng hớn hở vô cùng. Thấy Trang Chi Điệp lâu lắm mới quay về, mà người quen cũng chẳng thấy đâu, Triệu Kinh Ngũ và giám đốc Hoàng có phần cụt hứng. Bảo bụng đói lép kẹp vào rồi, hỏi Trang Chi Điệp không thấy đói hay sao? Trang Chi Điệp bảo:

- Chỉ muốn uống rượu.

Cả bữa cơm, ba người đều uống nhiều hơn ăn. Đầu tiên nửa chai rượu trắng vào bụng, còn ngọt ngào đường mật, uống cạn một chai thì trở nên hùng hồn với nhau, lại mua một phần tư lít nữa, thì nói vung tít mẹt, tiếp tục một phần tư lít nữa, thì chẳng nói năng gì nữa. Ngồi ở nhà hàng đến nửa buổi chiều, sau đó Trang Chi Điệp định đi. Triệu Kinh Ngũ nói:

- Em phải đưa anh về.

Trang Chi Điệp xua tay, ngất nga ngất ngưởng cưỡi xe máy "Mộc lan", dọc đường đi, vẫn còn phân biệt được chữ viết sai trên tấm biển quảng cáo ở trước cổng các cửa hàng trên đường phố. Vừa đi vào chiếc sân nhỏ ở phố Song Nhân Phủ, liền bước luôn vào cửa ngã lăn ra ngủ cho đến tối mịt. Ngưu Nguyệt Thanh nấu cơm xong đâu vào đấy mới thức dậy. Thức dậy ngồi thừ ra một lúc, rồi bảo không đói, cũng không ăn cơm, định đi xe về ngủ đêm ở căn hộ bên Hội văn học nghệ thuật. Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Tối nay ngủ đây không sang bên đó nữa.

Trang Chi Điệp ấp a ấp úng bảo, tối nay còn phải viết bài.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Anh đi thì đi, tối nay em không đi đâu.

Trang Chi Điệp hiểu ý vợ, nghĩ bụng anh muốn trốn đi để được yên tĩnh, song nét mặt lại nhăn nhó, thở dài đi ra cổng.

Ánh nắng cuối ngày trải dài đầu phố cuối ngõ. Trên gác trống bầy chim nháo nhác, dưới gác mấy chủ nhỏ bán hủ tiếu và xâu thịt dê nướng, căng đèn bắc bếp ở ngay cạnh cổng, một đám trẻ con vây quanh ông già vấn kẹo bông, nô đùa ầm ĩ. Trang Chi Điệp vừa mới đến xem vấn kẹo bông như thế nào, chỉ một thìa đường trắng mà quay kéo ra được những sợi như bông, khi ngẩng lên thì nhìn thấy chị Lưu bán sữa bò và con bò của chị đang từ phía bên kia cổng đi đến. Sau khi đã cung ứng sữa bò cho các điếm đặt tuyệt vời ,chị Lưu và con bò nghỉ hẳn cho đến lúc trời dịu mát mới đi ra ngoài thành. Vừa gặp mặt con bò đã rống lên một tiếng dài, khiến lũ trẻ giật mình, ù té chạy. Chị Lưu hỏi:

- Mấy hôm rồi anh Điệp đi đâu lại không thấy mua sữa, không ở Hội văn học nghệ thuật phải không?

Trang Chi Điệp nói:

- Ngày mai ở đó, tôi chờ chị.

Liền bước đến, vừa vỗ vỗ vào lưng con bò, vừa nói chuyện với chị Lưu về chất lượng và giá sữa. Chị Lưu liền phàn nàn mỗi cân thức ăn giá lại lên một hào, nhưng giá sữa thì vẫn không nâng lên được, trời nóng nực như thế này, chẳng bõ số tiền vất vả đi cả ngày vào thành phố. Trong khi nói chuyện con bò sữa đứng một bên, bốn vó không động đậy, ngó bên này ngó bên kia, cái lưỡi quẫy trong mồm, cái đuôi thong thả vẫy đi vẫy lại.

Trang Chi Điệp nói:

- Chị phải suy nghĩ thông thoáng đi một chút, nếu không dắt đi lại, chẳng phải một xu kiếm không ra, mà vẫn phải mua rau mua cám như thường đấy thôi. Ái chà, chị nhìn con bò này, nó cứ thong dong không sốt ruột, chẳng khác gì một triết gia.

Trang Chi Điệp nói câu ấy đương nhiên là nói một cách tuỳ tiện, nào ngờ con bò này lại nghe vào tai từng chữ. Người ta bảo chó hiểu tính người, mèo thông tính người, thật ra bò càng thông hiểu tính người.
Một năm trước, Trang Chi Điệp đi thực tế ở vùng ngoại ô, đã ở tại nhà chị Lưu, người đàn bà này lúc đầu trồng rau, rau trồng đã không tốt, khi bán lại không biết ranh ma trên đòn cân nên đương nhiên quang cảnh chẳng sáng sủa cho lắm.

Một hôm Trang Chi Điệp gợi ý "Sữa cung ứng cho thành phố thường bị pha nước, dân chúng nhao nhao phản đối. Nhưng người dùng sữa nhiều, trại sữa lại muốn kiếm tiền, nước vẫn pha vào như cũ, nhưng người đặt mua sữa, vừa chửi bậy, cũng lại vừa đặt mua. Vậy thì sao không nuôi một con bò sữa, rồi dắt vào thành phố, vắt sữa đến đâu bán đến đó,c ho dù giá cao một chút cũng được người ta hoan nghênh, thu nhập chắc hẳn hơn trồng rau."

Chị Lưu nghe theo, do đó đã mua con bò này ở tận núi Chung Nam. Bò đã vào Tây Kinh theo đề nghị của Trang Chi Điệp. Mỗi lần uống sữa, Trang Chi Điệp lại chống tay ngửa cổ bú vú bò, nên bò đã xúc động đối với Trang Chi Điệp. Lần nào nhìn thấy Trang Chi Điệp, con bò cũng rống lên chào hỏi. Từ lúc nghe Trang Chi Điệp lại nói "Bò chẳng khác nào một triết gia", thì từ đó quả thật, nó đã có tư duy, đã nhìn nhận thành phố này bằng con mắt của một "Triết gia". Chỉ có điều không biết nói tiếng người, cho nên con người đã không hiểu.

Hôm nay bán xong sữa lúc sáng sớm, chị Lưu đã dắt con bò nghỉ mát ở chân tường thành, chính là lúc Chu Mẫn thổi huyên trên tường thành, tiếng huyên trầm lắng vang vọng, u u như gió đêm rít trước cửa sổ, như ma khóc ở mộ cổ, người và bò nghe thấy đều có phần rờn rợn, song lại cứ thích nghe, mà tiếng huyên lại dừng, liền ngẩng lên nhìn người thổi huyên như tranh cắt giấy từ từ đi xa dần. Trong cảm giác có phần xúc động thở than, song không có ngôn từ miêu tả nổi, đã cúi đầu ngủ gật và thiếp đi. Con bò đã gặm no một bụng cỏ, cũng nằm xuống nhai lại, hễ nhai lại là bắt đầu suy nghĩ: Khi ta ở tận núi Chung Nam đã biết có lịch sử của con người, liền biết có lịch sử của con bò, hay nói một cách khác, thật ra con người biến hoá từ con bò, hay con bò biến hoá từ con người đấy nhỉ? Nhưng con người không nhận xét như thế, con người bảo họ biến hoá từ con khỉ. Con người tại sao biến hoá từ con khỉ kia chứ? Cái thằng cha mông đít đỏ lòm, dầy bì bì như mặt đấy, mà lại là tổ tông của con người ư? Để vĩnh viễn nô dịch chúng ta, lại muốn tâm chân lý đúng, con người đã hoàn toàn nói dối. Nếu vụ án oan này không thể làm sáng tỏ, thì chúng ta có thể nhận định thế này: tổ tiên của con người và con bò đều là con khỉ. Khỉ đã biến hóa thành hai loại, một loại biết nói và một loại không biết nói. Nói là biểu hiện của tư duy của con người, còn tư duy của con bò thì biến thành nhai lại. Như thế mà thôi! A ha! Trong đất trời mịt mù hỗn độn, con bò có cần thiết phải nhỏ lại như con bọ chó hầu như không tồn tại hay không? Không, bò là con vật bề thế, có thân hình cao to, có bốn chân mạnh khoẻ, có cặp sừng chiến đấu sắc nhọn bền chắc. Nhưng trong một thế giới mọi dã thú đều tấn công con người, thì chỉ có một mình bò đứng về phía người, hợp tác với con người, chịu sự chỉ huy của con người. Điều đó hoàn toàn là dòng máu gần gũi tâm linh tương thông. Nhưng con người đã coi bò như gà như lợn, hoàn toàn phục vụ cho mình, gà và lợn, con người còn phải chăn nuôi mới được ăn trứng của chúng, được ăn thịt của chúng, còn bò thì phải cày bừa cho người, kéo cối xay cho người, thồ hàng cho người và phát triển tới mức vắt ra sữa bò! Người ơi người, sở dĩ chiến thắng bò, là con người có trái tim vong ơn bội nghĩa và đã chế tạo ra roi vọt. Con bò sữa này đã bất bình bởi nỗi oan nhục của chủng tộc mình, lỗ mũi bắt đầu hít thở phì phò phun ra hai luồng hơi mạnh, khiến bụi đất trước mặt tung lên hình thành hai hố nhỏ. Nhưng nó ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trắng trong, cuối cùng đã ôn hoà trở lại, mà cười một cái thật dài, điệu cười dài của bò tức là phát ra một tiếng "Rống". Nguyên nhân của điệu cười dài là" Trên thế giới này trong mọi động vật, ngoài loài bò ra, thì đều hung dữ. Im lặng chỉ có Thượng Đế và bò. Chính vì bị con người nô dịch, bò mới khác với dã thú khác mà theo con người bước vào xã hội văn minh. Tốt lắm, nền văn minh của xã hội, xét cho cùng sẽ làm khánh kiệt các cơ quan của con người, thông minh quá hoá lỡ trớn "Có tài mà cậy chi tài, chữ tài liền với chữ tai một vần". Sẽ đi đến tiêu diệt. Vậy thì thay thế con người, mà sẽ làm chúa tể xã hội này là ai nhỉ? Là bò, chỉ có thể là bò! Điều này đâu phải là lời bông đùa không có căn cứ. Trong lịch sử đời sống của con người,

chẳng phải thường xảy ra chuyện đầy tớ trong nhà phản chủ đó sao? Huống hồ, chủng tộc của bò, trên thực tế, đã đi vào đội ngũ loài người đầu tiên. Bạn không thấy trong loài người, tại sao lại có nhiều người thích mặc áo khoác, ao bờ lu dông và giày làm bằng da bò đến thế. Những người mặc áo da, đi giày da đó, đều là đặc vụ của bò. Sau khi chúng lẫn lộn vào loài người tự nhiên lưu luyến chủng tộc của bò, hoặc nhắc nhở nhiệm vụ của mình, mới dùng những thứ của bò ngấm ngầm rêu rao và ám thị trên một bộ phận nào đó của cơ thể mà bản thân con bò này đã đương đương tự đắc. Quả tình là nhiệm vụ to lớn trời giao, lại là kẻ đầu tiên trần trùng trục đi vào thành thị phồn hoa nhất của con người với thân phận con bò, thử hỏi ở thành thị nào, có con bò nghênh ngang đàng hoàng trên phố lớn?

Con bò này nghĩ đến đây, thì vô cùng cảm ơn Trang Chi Điệp. Do Trang Chi Điệp đề nghị, mà một người đàn bà đã mua nó từ vùng núi hoang hẻo lánh về, rồi lại dắt nó vào thành, vắt sữa đến đâu bán đến đấy, lại còn nói một câu "bò chẳng khác gì một triết gia", một chữ ngàn vàng, ném đi kêu sang sảng, làm cho nó chợt tỉnn ngộ sứ mạng thiêng liêng của mình.

Ôi! Ta là triết gia, ta là triết gia thật sao? Ta phải quan sát thật cẩn thận thành phố của những con người này, suy nghĩ về đời sống của con người trong thành phố này, làm một tiên tri giác bò vĩ đại trong thế kỷ quá độ

Hoàng hôn ngày mười chín tháng sáu, Trang Chi Điệp mua giấy tiền đem về Song Nhân Phủ. Ngưu Nguyệt Thanh đã gọi một thợ bạc trên phố về nhà đang nung chảy hai cái trâm gia truyền, đúc thành một cái nhẫn đeo tay tại cửa. Trang Chi Điệp lại gần xem, người thợ bạc sắc mặt trắng ngần, mắt nhỏ môi mỏng, vừa tự khoe tay nghề gia truyền, vừa đạp vào túi gió, tay cầm mỏ hàn, đầu mỏ hơ nóng chảy một cái trâm trên miếng gỗ, cái trâm lập tức nóng chảy mềm ra thành giọt. Trang Chi Điệp chưa nhìn thấy cảnh này bao giờ, cứ tưởng Ngưu Nguyệt Thanh định làm vòng đeo tai, liền bảo:

- Em phá trâm đi, nếu mẹ mắc bệnh sợ hãi, đòi luộc trâm bạc thành nước uống, thì em cứ luôn luôn phải tháo ở tai xuống hay sao?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Em không đeo khuyên đâu, Uông Hy Miên đeo ba cái nhẫn trên tay, anh thì một chiếc cũng không có. Đi ra ngoài người ta cười chê anh ki bo, cũng chửi luôn em làm vợ không biết lo cho chồng.

Trang Chi Điệp nghe vậy càu nhàu một câu:

- Cứ dày vò vớ vẩn.

Rồi đi vào trong nhà nói chuyện với mẹ.

Làm xong chiếc nhẫn, Ngưu Nguyệt Thanh hớn hở đi vào, bảo Trang Chi Điệp đeo vào thử xem, nhưng ông chồng còn đang bận in đồng nhân dân tệ vào giấy tiền, từng xấp trải trên nền nhà, đồng tiền cứ xấp ngửa úp lên, lấy tay vỗ mạnh. Ngưu Nguyệt Thanh cười Trang Chi Điệp cẩn thận quá, giấy tiền là một hình thức gửi gắm nhớ thương, làm gì phải tốn công phí sức! Bà mẹ đưa tay véo vào mồm con gái, vẫn yêu cầu con rể nhất định ấn chặt giấy xuống đất, nếu không người chết đem tiền này qua sông, tiền giấy sẽ biến thành tiền sắt. Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Cho dù biến thành tiền sắt đúc, thì đối với những đồng tiền bạc, tiền đồng ngày xưa mà nói, bây giờ dùng tiền giấy in lại, tiền giấy biến thành tiền sắt hay quá!

Bà mẹ lại mắng con gái, tự tay chia số tiền giấy đã in thành sáu phần, phần nào c ũng bảo con rể viết họ tên người chết. Đương nhiên phần tiền của ông bố vợ nhiều hơn, rồi lần lượt đến bố mẹ, cậu, chị của mẹ vợ, có cả mẹ nuôi của Ngưu Nguyệt Thanh, làm cho Ngưu Nguyệt Thanh lại cười mẹ phải gánh vác nặng nề, phải quan tâm chăm nom nhiều người như vậy, một mặt xỏ chiếc nhẫn vào ngón tay Trang Chi Điệp. Chiếc nhẫn to sù, ngồi trên ghế xa lông, Trang Chi Điệp làm ra vẻ hào phóng bắc chân chữ ngũ rung đùi, ngón tay gõ lên tay vịn ghế cạch cạch, bảo áo sơ mi đang mặc lỗi thời rồi, phải thay cái khác. Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Em đã mua cho anh một cái từ lâu lắm, áo cổ khóa màu đỏ, cứ ý anh không mặc. Đơn vị em có ông Hoàng, sáu mươi hai tuổi, mặc loại áo ấy vào, trẻ ra đến mười tuổi.

Trang Chi Điệp lại nói;

- Vậy thì cái quần này không tương xứng. Hiện giờ trên đường phố có mốt quần "Ông chủ" kiểu Hồng kông, anh phải có một cái. Có quần "Ông chủ" rồi thì giày cũng phải thay, lại còn thắt lưng, lại còn tất…

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Được rồi, được rồi, thay đến cuối cùng thì anh phải đi thẩm mỹ viện thay da mặt, chưa biết chừng lại còn thay cả em nữa chứ gì?

Trang Chi Điệp nói:

- Năm ngoái em dùng một cái trâm, gắn một cái răng. Từ đó miệng vàng lời ngọc, ở trong nhà bảo sao là thế. Bây giờ em bảo anh đeo nhẫn vào, vậy thì đành phải thay thôi.

Cười xong, tháo nhẫn để lên bàn, càu nhàu Ngưu Nguyệt Thanh đi theo thói hủ tục lạc hậu, định chưng diện cho chồng thành hình tượng gì!

Ngưu Nguyệt Thanh không vui vẻ, nói:

- Nói như vậy thì em chuốc vạ vào thân à?

- Em có vẻ chưng diện cho anh, anh không nghe theo thì từ nay giở đi cũng đừng can thiệp vào mái tóc em chải thế nào, quần áo em mặc ra sao nữa nhé?

Bà già thấy hai con lại cà khịa nhau, không nói xen vào, song đột nhiên kêu khổ, bà bảo tiền cho ông đều là loại giấy một trăm đồng, không có tiền lẻ ở dưới âm phủ có mua gì không tiện đâu. Trang Chi Điệp đi lấy một xấp giấy nháp, lần lượt in ra những tờ mười đồng, năm đồng, và một đồng. Cả nhà cùng đi ra đầu ngõ đốt giấy vàng bên cạnh đường rải nhựa.

Bên ngoài đã tối hẳn, trên đường cái xe ít người thưa, trên cột đèn đường ngoài một trăm mét, bóng điện lờ mờ nửa sáng nửa tối, giấy cháy bùng lên một cái thì bóng của ba người in lên tường hai bên đường chợt to nhỏ, nhảy nhót như ma, bụi giấy bay lên bay xuống tơi tới. Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh mới đầu không cảm thấy gì, quỳ tại chỗ, chê lửa nóng rát, lùi lại phía sau. Bà già bắt đầu lầm rầm đọc tên người chết, gọi họ về nhận tiền, căn dặn giữ tiền tử tế, không nên tiêu vung vãi, cũng không phải quá ư chắt bóp, nếu tiêu hết tiền thì đến báo cho bà. Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh cảm thấy có tà khí, một luồng gió nhỏ quay cuồng cạnh đống lửa một lát, liền lập tức lấy giấy đè chặt. Lúc này trên trời phía tây chợt đỏ rực, ba người đều ngẩng đầu lên nhìn. Bà già liền bảo:

- Bọn ma đói đang đánh nhau ở đó. Không biết ma đói nhà ai? Mẹ kiếp, con cháu nhà các ngươi không cho tiền các ngươi, lại đến cướp tiền của ông già nhà này phải không?

Ngưu Nguyệt Thanh rùng mình nói:

- Mẹ nói vớ vẩn gì thế? Ở đó có lẽ là một nhà máy đang lắp ráp gì đó, dùng hàn điện ấy mà. Làm gì có chuyện ma giành nhau hay không giành nhau cơ chứ!

Bà mẹ vẫn ngẩng lên nhìn bầu trời đêm, mồm cứ lẩm bà lẩm bẩm. sau đó thở dài một hơi, bảo ông già nhà mình rút cuộc vẫn nhanh tay nhanh chân hơn, nhất quyết không để bị cướp mất tiền, bèn hỏi:

- Nguyệt Thanh ơi, trong nhà số mười bên kia phố có phải có đàn bà bụng chửa không?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Ngôi nhà đó toàn là khách bán than ở Thương Châu đến ở, những người này đến thành phố, buôn bán phát tài, đã đưa cả gia đình đến ở, đúng là có một người đàn bà bụng chửa rất to.

Trang Chi Điệp nói:

- Bọn người đón vợ đến ở, không người nào không chửa đẻ, đều là đứa thứ hai, thứ ba ngoài kế hoạch. Cuộc sống càng nghèo, càng đẻ khoẻ, con càng đông, cuộc càng nghèo, không hiểu họ nghĩ thế nào!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Trưa hôm kia em vào bệnh viện, gặp người đàn bà ở số 10 tại phòng khám, chị ta đi kiểm tra xem có bị lệch thai hay không. Bác sĩ bảo chị ta cởi dải rút, đặt ống nghe vào bụng, eo ơi, da bụng sao dơ bẩn, đen sì sì, bác sĩ phải lấy viên bông cồn để lau từng vết trắng, bảo "Đi khám thai thì chị cũng nên rửa da bụng đi chứ!" người đàn bà ấy ngượng chín mặt, im lặng một lúc rồi bảo "Chồng tôi là đứa buôn bán than mà!"

Nói xong thì cười, Trang Chi Điệp cũng cười. Bà mẹ liền bảo:

- Một con ma đã đi đầu thai, thì đứa trẻ sẽ phải ra đời.

Câu nói chưa dứt thì quả nhiên nghe xa xa có tiếng trẻ con khóc, sau đó nghe thấy có người chạy vù vù trên đường cái, tiếp theo là tiếng vỗ ầm ầm vào cánh cửa một gia đình, gọi to:

- Căn Thắng ơi, Căn Thắng ơi! Vợ tôi đẻ rồi! Mau mau dậy giúp mình, ra phố Đông Dương mua ba cái bánh nướng không nhân, một lon rượu nếp. Cô ấy kêu đói, mẹ kiếp, bảo một con bò cũng chén hết!

Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh đưa mắt nhìn nhau, nghi ngờ sao mẹ lại nói đúng thế, đưa mắt nhìn vào bầu trời đêm, càng thấy sờ sợ. Đốt bừa cho xong giấy tiền, đứng dậy định ra về, nhưng ở đàng sau một gốc ngô đồng bên kia ngõ có một người hiện ra, đứng đó gọi:

- Chị Thanh ơi, chị Thanh!

Bà già hỏi;

- Ai đấy?

- Em đây – người đó đáp.

Đi lại gần ánh lửa, Trang Chi Điệp đã nhận ra bà Vương trong ngõ Hữu Thủ liền lhắng một tiếng đi về nhà. Thì ra bà Vương ngày xưa là gái điếm của phường Tụ Xuân, lúc hai mươi lăm tuổi, gặp một tay thư ký riêng của Hồ Tông Nam thu nhận, mới yên phận vợ chồng, đã từng đẻ được một con trai. Đứa con lớn thành chàng trai cao ngang bức tường, thì đi xe máy đâm vào cột điện chết. Vài năm sau, người thư ký riêng kia cũng qua đời, bà Vương sống riêng một mình, nhếch nhác vô cùng. Hai năm trước thấy nhà mình rộng đã mở nhà coi trẻ tư nhân. Bởi quen bà mẹ Thanh đã lâu lắm, nhà cũng gần, thường hay qua lại thăm hỏi trò chuyện. Trang Chi Điệp thấy bà ta ăn nói không đứng đắn, liếc ngang liếc ngửa, hành vi lại

rình rình mò mò, liền không thích bà ta đến nhà, đã từng bảo, bà ta coi trẻ sẽ làm hư các cháu, làm cho mẹ vợ không vui. Ngưu Nguyệt Thanh cũng từng trách chồng thành kiến với người ta. Đương nhiên khi Trang Chi Điệp ở nhà, bà Vương ít đến, bà chỉ sang luôn khi Trang Chi Điệp vắng nhà. Sáu tháng trước, bà Vương và bà già ngồi nói chuyện phiếm có nhắc đến Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh lớn tuổi rồi sao không đẻ đứa con mà nuôi. Nghe hỏi vậy bà già đau lòng, bà bảo, năm thứ hai sau khi cưới, thì con gái bà có thai, nhưng lại bảo đẻ sớm quá, đã đi nạo thai. Sau đó lại có chửa, lại bảo sự nghiệp công danh thành đạt rồi hãy đẻ, đem phá thai. Bây giờ cái gì cũng đã có, muốn có con thì không sao chửa được. Bà Vương bảo, bà có một phương thuốc bí mật, không những chửa được mà còn chắc đẻ con trai. Bà già mừng lắm bảo với Ngưu Nguyệt Thanh, Ngưu Nguyệt Thanh nước mắt ròng ròng nói với mẹ, chị đâu không muốn có con, nhưng không biết thế nào không có chửa. Mấy năm nay Trang Chi Điệp không hiểu sao càng ngày càng bất lực, nói ra cũng lạ, khi không đụng đến, thì nói thánh nói tướng, khi đụng đến thì cứ mềm nhũn, đà đi khám nhiều thầy thuốc nhưng không hiệu quả, đã chuẩn bị sống suốt đời không bao giờ có con. Bà mẹ buồn rầu mấy ngày liền, mới nghĩ ra được một kế, bảo người chị kết nghĩa ở ngoại ô phía Bắc đẻ thay, rồi bế đến nuôi. Như vậy xét cho cùng là họ hàng thân thích, dù sao cũng tốt hơn đi nhận con người ngoài về nuôi. May sao người chị này đã có chửa, bà vội tìm đến nói rõ tâm tư, người chị nọ thích quá, đồng ý luôn, nhưng bà già lại đòi phải dẻ con trai mới bế về nuôi, buộc người chị họ phải đi bệnh viện kiểm tra bằng siêu âm B. Khi kiểm tra, xác định là con gái, đành phải nạo đi.

Bà già liền dẫn người chị đó đến gặp bà Vương. Bà Vương liền hướng dẫn: sau ba ngày có kinh nguyệt, thì phải gấp gáp giao hợp để thụ thai, sau đó bắt đầu uống thuốc của bà Vương. Mỗi ngày uống một thìa nhỏ vào buổi sáng và tối, không được chê đắng, uống xong, cửa mình có chảy một ít máu cũng đừng sợ hãi. Liền giao cho chị ta một lọ thuốc màu đen, đặc như tương. Bà già đương nhiên cám ơn hết lời, định trả tiền ngay. Bà Vương bảo đi đâu mà vội, đẻ con trai rồi trả cũng không muộn. Chỉ có điều bà Vương bảo thang thuốc này có một vị đáng giá nhất là trầm hương, phải nhập khẩu trầm hương , thang thuốc này người khác mua về pha chế, đầu tiên sẽ đáp ứng nhu cầu cấp bách cho chị Thanh. Nhưng phải mua được trầm hương để người ta pha thuốc. Thế là Ngưu Nguyệt Thanh tất bật khắp nơi tìm mua trầm hương. Trang Chi Điệp biết chuyện rất buồn, do đó đã lục hặc mấy câu
Hôm nay, thấy Trang Chi Điệp đã đi khỏi, bà Vương hớn hở vểnh đầu ngoáy tai bảo:
- Chị Thanh này, chị nghe thấy tiếng trẻ con ở nhà số 10 khóc rồi chứ? Vợ anh chàng bán than đã đẻ ba con vịt trời. Uống thuốc của tôi vào một cái là đẻ con trai luôn, mấy hôm nay tôi ngồi ở nhà anh ta, chỉ có chờ chị ta đẻ, anh chồng bảo "Bà Vương ơi, nếu đẻ con gái thì bà khó đi khỏi đây đấy!", tôi bảo "Nếu không phải con trai, tôi trả anh tiền thuốc! Nếu đẻ con trai, thì đây là đứa hai mươi hai, uống thuô c của tôi đẻ ra". Thế nào nhỉ? Quả nhiên là một thằng cu!
Ngưu Nguyệt Thanh cũng vui lây, bảo:
- Bà Vương ơi, tôi tin, tôi đã mua được trầm hương.
Bà Vương nói:
- Thế à? Đẻ ra thằng cu đừng có mà quên tôi đấy nhé!
Ngưu Nguyệt Thanh bảo bà Vương sang nhà ăn cơm yy trà. Bà Vương bảo để hôm khác nhé.
Ngưu Nguyệt Thanh quên hết sợ hãi, một mình đi qua ngõ tối om om, về nhà lấy trầm hương. Trang Chi Điệp hỏi:
- Bà Vương lại nói chuyện đẻ con phải không?
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Cái liều thuốc bí mật linh thật. Đứa con của người buôn than là nhờ uống liều thuốc bí mật của bà ấy.
Trang Chi Điệp thấy vợ lấy trầm hương, hỏi mua bao nhiêu tiền. Ngưu Nguyệt Thanh bảo năm trăm đồng. Trang Chi Điệp bực quá vươn cổ lên đi xuống bếp ăn cháo, ăn xong một bát, liền chui vào trong màn đi ngủ.
Ngưu Nguyệt Thanh và mẹ trở về vui vẻ lắm. Ăn cơm xong liền đem chậu nước vào buồng rửa chân, vừa rửa vừa kể cho Trang Chi Điệp nghe bài thuốc bí mật của bà Vương là do người thư ký của Hồ Tông Nam truyền cho bà. Khi còn sống, người thư ký ấy không hề hé răng nói một chữ, sắp gục xuống rồi, thương bà Vương nửa đời về cuối không có nơi nương tựa, đã cho bà liều thuốc gia truyền để kiếm ăn.
Trang Chi Điệp không nói gì, Ngưu Nguyệt Thanh rửa xong, xịt nước hoa lên người, thay chậu nước sạch bảo chồng cũng rửa chân. Trang Chi Điệp bảo mình không khoái, Ngưu Nguyệt Thanh mở màn, cởi quần áo của chồng, bảo:

- Anh không khoái, nhưng em khoái! Bà Vương lại cho ít thuốc. Mình cũng uống thử xem, nếu em có chửa thật thì khỏi phải nhận con nuôi của chị họ. Nếu mình vẫn không được, thì chị họ đẻ ra, bí mật đưa cho mình, một là mình có người nối dõi, cũng đào tạo thành một nhà văn, hai là thằng bé lớn khôn, đã gắn bó càng thêm gắn bó, không thay lòng đổi dạ phản bội chúng mình.

Trang Chi Điệp nói:

- Anh không muốn gặp hai vợ chồng chị kết nghĩa của em, lần nào đến cũng khóc lóc kêu nghèo, hết đòi cái này lại xin cái kia. Bọn họ tích cực có chửa như thế, chửa rồi lại nạo, nạo xong lại chửa. Anh đã thừa hiểu, hoàn toàn là có mưu mô bòn rút số tài sản này của chúng ta.

Ngay tức khắc Trang Chi Điệp bị Ngưu Nguyệt Thanh dựng dậy, lấy nước lau rửa nửa người phía dưới, rồi cả hai chui vào màn, tắt điện.

Trang Chi Điệp biết mình sức dai yếu, cứ nắn bóp vuốt ve vợ mãi.

**** (tác giả cắt đi một trăm mười một chữ)

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Chưa biết chừng mình thành cũng nên. Anh kể nữa đi, kể nhiều chuyện người thật việc thật vào.

Trang Chi Điệp nói:

- Đào đâu ra nhiều chuyện người thật việc thật mà kể cho em cơ chứ? Thành thì thành, không thành thì thôi. Những nhân vật lớn đều là trước không có cố nhân, sau không có người nối dõi thôi em ạ?

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Anh là danh nhân, nhưng trong thành Tây Kinh, tiếng tăm của Uông Hy Miên còn lớn hơn anh, làm thế nào mà người ta có được những ba đứa con trai thế nhỉ? Nghe đâu còn có một cậu con riêng đã năm tuổi.

Trang Chi Điệp nói:

- Nếu em không gây rắc rối, chưa biết chừng anh cũng sẽ có con riêng.

Ngưu Nguyệt Thanh im lặng. Tự dưbg Trang Chi Điệp cuống cuồng lật người đòi chơi. Ngưu Nguyệt Thanh chỉ còn biết kêu ư ử.

- Đi đâu mà vội nào, đi đâu mà vội nào?

Trang Chi Điệp đã lập tức xỉu đi, không động đậy được nữa, khiến Ngưu Nguyệt Thanh bực tức đến mức hất luôn chồng xuống, mắng xơi xới:

- Chỉ được cái tưng tưng bật bông, ba hoa tán dóc, chưa chi đã mềm rũ rù rù ra, lại còn muốn có con riêng!

Trang Chi Điệp đã hoàn toàn mất sức chiến đấu. Ngưu Nguyệt Thanh thì đang cơn hăng, cứ bắt chồng dùng tay thoả mãn cho mình. Được một lúc hai người nằm quay lưng vào nhau, suốt đêm chẳng ai nói với ai một lời.

Sáng hôm sau, Ngưu Nguyệt Thanh quệt nước mắt đòi chồng cùng đi với mình đến nhà chị kết nghĩa đưa thuốc. Trang Chi Điệp không đi. Ngưu Nguyệt Thanh giận dỗi hừ một tiếng , buồn rười rượi đi một mình. Trang Chi Điệp ngồi ở nhà một lúc, cũng thấy ngao ngán liền đi đến nhà máy thuốc bảo vệ thực vật "101" ở ngoại thành lấy tài liệu về viết bài ký về giám đốc Hoàng. Cuộc đi thăm lấy tài liệu rất đơn giản, nghe giám đốc Hoàng tự giới thiệu, rồi đi xem cơ sở gia công đóng gói đơn giản, chi một buổi tối Trang Chi Điệp viết xong bài báo. Khi đi nộp bản thảo cho toà soạn, thì trogn lòng lại bồi hồi rung động, định nhân thể đến thăm Đường Uyển Nhi.

Đã đi đến chỗ ngã tư trước am ni cô, Trang Chi Điệp chợt thấy có phần hồi hộp căng thẳng. Anh không biết Chu Mẫn có ở nhà hay không, cho dù không ở nhà, thì Đường Uyển Nhi sẽ thế nào với mình đây. Buổi trao đổi kinh nghiệm vừa rồi với Nguyễn Tri Phi, khiến anh ra sức cổ vũ lòng dũng cảm. Nhưng hiện thực đối xử với Cảnh Tuyết Ấm năm nào làm anh khiếp sợ. Huống hồ, nghĩ đến những biểu hiện bất lực trước Ngưu Nguyệt Thanh, anh cảm thấy buồn rầu, bản thân càng ngày càng không giống một người đàn ông nữa, song lại thấy hễ nghĩ đến Đường Uyển Nhi là xao xuyến rung động, không rõ có duyên phận gì với người đàn bà này! Cứ suy nghĩ đắn đo như vậy, trong đầu rối tinh rối mù, trở đi trở lại mãi, cuối cùng đã bước chân vào một quán rượu nhỏ cạnh đường, gọi một đĩa lòng lợn hun khói, một chai bia ngồi uống một mình. Đây là một nơi chỉ có hai mươi mét vuông, tường chung quanh xây gạch xanh không trát vữa. Trên quầy gỗ trắng thô xếp các hũ rượu theo thứ tự, phủ nắp vò bằng vải đỏ. Trên tường phía nóc quầy treo một cái cây gỗ kiểu cũ một cách lạ lùng, thể hiện rõ phong cách cổ xưa chất phác của làng quê. Trang Chi Điệp thích nơi này, làm cho tâm trạng nôn nóng của anh dịu đi, tâm tư tình cảm bâng

khuâng, trở về với từng cảnh sống ở Đồng Quan thời niên thiếu. Người ở trong quán rượu không đông, lúc đầu có mấy người buôn thúng bán mẹt bày bán hàng lặt vặt ở ngoài cửa, vừa coi quầy hàng, vừa nói chuyện tào lao với chủ quán. Một chén rượu nhỏ xíu nhấm nháp mãi không hết. Sau đó có một người đàn ông bước vào, đứng trước quầy chẳng nói chẳng rằng, chủ quán liền lập tức lấy gáo múc đầy rượu rót vào cốc nhỏ, người đàn ông bưng lên ngửa cổ uống, tay móc tiền trong túi, chớp chớp mắt nhìn chủ quán hỏi:

- Ông cho nước vào phải không?

Chủ quán đáp:

- Anh định phá quán rượu của tôi hả? Phá quán này, thì một ngày ba lần không có ai hầu anh đâu đấy!

Người đàn ông cười, đi ra. Quán rượu lại vắng vẻ chỉ có Trang Chi Điệp và một ông khách già ngồi ở cuôi góc tường. Ông già tóc đã bạc da mồi, song ánh mắt còn sáng quắc, uống rượu trắng, nhắm với một đĩa đậu tương muối, dùng ngón tay cái ngón tay trỏ và ngón tay giữa bưng và đỡ bát rượu. Trang Chi Điệp biết ông là người cầm bút. Trong quán rượu nhỏ như thế này, Trang Chi Điệp thường gặp một số giáo sư quen biết, hoặc những học giả của Quán văn sử đầy tài năng học vấn. Họ ăn vận giản dị chất phác, dáng dấp hiền lành, bọn trẻ vô công rồi nghề say rượu thường hay coi khinh họ, cứ tưởng họ là công nhân về hưu, hay cán bộ trung cấp của cơ quan đã lui về tuyến hai, giành giật cái ghế của họ, chen họ sang một bên khi xếp hàng mua thức ăn. Trang Chi Điệp không quen biết ông già này, song trong bụng thầm nghĩ, có lẽ lại là một người thông thái. Anh luôn luôn nhìn ông già uống rượu, hy vọng ông già ngẩng mặt lên nhìn mình, song lại sợ ông già nhìn thấy mình, bởi vì những con người thành tinh này, sẽ lập tức nhìn thấu ruột gan anh, trước mặt họ, anh hoàn toàn là một người thủy tinh. Ông già vẫn không nghiêng ngó đi đâu, tay cầm hạt đậu cho vào mồm, nhai xong, rồi bê bát rượu lên húp, tự vui với chính mình. Bỗng dưng Trang Chi Điệp cảm thấy mình sống mệt mỏi quá, bất lực quá, thậm chí rất bỉ ổi.

Lúc này liền nghe thấy tiếng dạo nhạc réo rắt xa xa vọng tới, mỗi lúc một to dần. chủ quán rượu chạy ra cửa xem. Trang Chi Điệp cũng chạy ra theo. Thì ra đó là đám rước tro xương của một gia đình trong ngõ. Tro xương của người chết từ lò thiêu chở về đầu ngõ. Ban kèn trống đã dẫn dắt mấy chục con cháu hiếu thảo nhận hộp tro xương, đốt giấy tiền đốt pháo, sau đó quay về, nhạc lại nổi lên. Trang Chi Điệp đã xem nhiều cảnh đám ma, song tiếng kèn sáng hôm nay đã khiến anh hết sức cảm động, cảm thấy thâm trầm thogn thả, từng tiếng từng tiếng đi vào tai, theo dòng máu chảy khắp các đường gân thớ thịt trên người, lại xua tan không khí buồn chán mệt mỏi trong từng khớp xương mà biến thành một tiếng thở dài. Anh hỏi chủ quán:

- Họ thời thứ nhạc gì vậy ông?

Chủ quán đáp:

- Đây là loại nhạc đám ma được cải biên từ làn điệu tiếng khóc phách chậm của Tần Xoang.

Trang Chi Điệp nói:

- Nhạc điệu này hay quá!

Chủ quán trố mắt bảo:

- Anh này lạ nhỉ? Nhạc kèn đám ma lại khen hay? Cho dù hay đấy, thì cũng không thể mở nghe trong gia đình như nghe các ca khúc đang thịnh hành phải không nào?

Trang Chi Điệp không nói nhiều, trở lại ngồi chỗ cũ. Đầu kia của chiếc bàn ăn uống có một chàng trai đeo kính trắng mới đến ngồi, vừa gọi một chai bia, một đĩa gan lợn xào, vừa lấy từ trong túi ra một quyển tạp chí giở xem. Chàng trai đọc chăm chú lắm, luôn luôn khe khẽ cười một mình. Bây giờ hiếm có người đọc sách say sưa như thế lắm. Trang Chi Điệp thầm nghĩ, văn chương trong thiên hạ đều do nhà văn bịa đặt ra, sogn đã làm cho người đọc mừng giận buồn vui. Người t biết quá trình viết6 văn của anh, cho nên vợ anh thường xem nhẹ văn chương của chồng, song khi đọc sách của người khác viết, thì đã từng chảy dàn dụa nước mắt. Chàng trai đột nhiên chép miệng, phát ra tiếng kêu rất to. Trang Chi Điệp đóan chắc đọc đến đoạn nhân vật quan trọng trong sách đang ăn thứ gì ngon lắm. Lúc này hai tay cầm quyển sách kia, một tay buông ra cầm đôi đũa ở trước mặt, xọc thẳng vào trong đĩa của Trang Chi Điệp gắp một cái trúng ba miếng dồi lợn hun khói, nhét vào mồm ở sau cuốn tạp chí một cách chính xác. Một lát sau, đôi đũa lại thò tới, gắp thêm hai miếng ăn tiếp. Trang Chi Điệp cảm thấy vừa buồn cười vừa bực tức cầm đũa gõ canh cách xuống mặt bàn. Người đọc giật mình bỏ quyển tạp chí xuống nhìn anh, kêu "ồ" lên một tiếng, cúi xuống nhổ miếng dồi hun khói trong mồm ra nền nhà, nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, em đã ăn nhầm.

Trang Chi Điệp cười hỏi:

- Văn chương gì mà hấp dẫn cậu thế?

Chàng trai đáp:
- Anh không biết đâu, đây là chuyện viết về Trang Chi Điệp. Anh có biết Trang Chi Điệp không? Ông ấy là nhà văn. Trước kia em chỉ đọc sách của ông ấy. Thì ra ông ấy cũng chẳng khác gì người thường chúng ta.
Trang Chi Điệp hỏi:
- Thật không? Trên đó viết gì vậy?
Chàng trai đáp:
- Lúc còn bé ông ấy là một đứa trẻ ngu dốt. Lúc học tiểu học chỉ cảm thấy thầy giáo là người vĩ đại nhất thế giới. Có lần vào nhà vệ sinh đi tiểu, gặp thầy giáo cũng đi tiểu, thế là ngáo ngơ hỏi: "Thầy giáo cũng đi đái ư?" Cứ làm như thầy giáo là người không đi tiểu tiện, đại tiện cơ chứ! Đương nhiên thầy giáo đã trợn mắt nhìn lại, không nói gì. Cậu ta vẫn còn nhìn rồi hỏi "Thầy giáo cũng vậy ư?" kết quả là thầy giáo đã nhận xét cậu ta là hạnh kiểm kém, lại còn nói với phụ huynh, ông bố đánh cậu ta một trận.
Trang Chi Điệp nói:
- Chuyện ấy quả thật là láo toét.
Chàng trai hỏi:
- Láo toét ư? Bài báo này viết vậy mà. Anh tưởng những vĩ nhân ngay từ bé dã vĩ đại phải không?
Trang Chi Điệp bảo:
- Cậu cho mình xem nào.
Cầm quyển tạp chí thì chính là "Tạp chí Tây Kinh" số mới ra, đầu đề của bài văn là "Câu chuyện của Trang Chi Điệp", người viết là Chu Mẫn. Đây là bài của Chu Mẫn viết ư? Trang Chi Điệp vội vàng đọc lướt một lượt. Bài văn toàn ghi lại những chuyện nghe được ở ngoài đường phố, song hấp dẫn và sinh động thú vị lắm, liền nghĩ bụng để mình xem mình thế nào. Thế là Trang Chi Điệp đọc đến chỗ Trang Chi Điệp khảng khái mà keo kiệt như thế nào, có thể cho người khác hẳn một con dê, song sau khi về nhà lại đi đòi đoạn dây thừng dắt dê, bảo chỉ cho dê chứ không cho thừng. Rồi Trang Chi Điệp thông minh và ngu xuẩn như thế nào, đọc "Đêm qua mưa thưa gió giật. Giấc nồng không khử hết rượu tàn" Thử hỏi người cuộn mành lại bảo "Hải đường như cũ" biết không? Biết không. Trả lời: xanh thìbéo đỏ thì gầy của Lý Thanh Chiếu. Liền nhận định Lý Thanh Chiếu tả sự việc trong đêm tân hôn, nhưng lại không xem được đồng hồ chỉ thời gian chạy tàu, rồi chuyện Trang Chi Điệp làm cho người ta vui vẻ mà lại khó xử như thế nào, có thể dạy người ta cách phân biệt ruồi đực ruồi cái, là xem con ruồi đậu ở chỗ nào, đậu ở trên gươngl à con ruồi cái, ruồi cái cũng thích đẹp. Nhưng ở nơi công cộng luôn luôn bị người ta kéo đi chụp ảnh làm kỷ niệm, liền nhăn nhó bảo kiếp trước làm thân con ngựa, con ngựa ấy không phải ngựa chiến, cũng không phải ngựa thồ, mà là con ngựa ở nơi du lịch khóac dải màu để người ta cưỡi lên chụp ảnh, rồi đau lòng rơi nước mắt. Trang Chi Điệp còn đọc tiếp, liền đọc đến chuyện yêu đương của Trang Chi Điệp, thì kể ra khi còn làm việc ở một toà soạn năm nào, Trang Chi Điệp đã tâm đầu ý hiệp với một cô cùng đơn vị như thế nào, như keo như sơn ra sao, nhưng đã trục trặc như thế nào để đến nỗi cuối cùng không thành vợ thành chồng. Trang Chi Điệp chau mày lai, những chuyện ở đoạn trên ly kỳ hoang đường như thế nào thì cũng chẳng hại đến ai, còn chuyện tình yêu này thì dính dáng đến người khác lại dám nói đùa sao? Tuy không chỉ mắt vạch tên cô gái ấy là ai, nhưng khuôn khổ sự việc hoàn toàn là chuyện đã xảy ra với Cảnh Tuyết Ấm. Nhưng lúc đó quan hệ với Cảnh Tuyết Ấm tốt đẹp, bây giờ cũng hối hận. Tuy trong lòng như lửa đốt mà trong mấy năm không dám động tới một sợi tóc của cô ấy, thậm chí không có một cái bắt tay bình thường. Bây giờ viết như thế này, thì dường như đã xảy ra tất cả mọi chuyện. Thế thì hai bên đều có gia đình con cái, chồng Cảnh Tuyết Ấm đọc bài viết này sẽ suy nghĩ như thế nào? Ngưu Nguyệt Thanh sẽ nghĩ ra sao? Mỗi sự việc đều dường như có cái bóng, song hoàn toàn không phải là cái dáng đã viết bây giờ. Chu Mẫn lấy đâu ra tài liệu này? Điều làm cho Trang Chi Điệp không yên tâm hơn hết là nếu Cảnh Tuyết Ấm đọc bài viết này, chị ấy sẽ nhìn nhận mình thế nào, chắc cho rằng Trang Chi Điệp ta đây đã cung cấp những chuyện giấu kín đó, là để khoe khoang bản thân, đã phải tung ra những chuyện chơi bời trai gái, nhằm đề cao uy tín và tên tuổi của mình có phải không? Nếu chồng chị truy hỏi tất cả mọi chuyện này, thì Cảnh Tuyết Ấm sẽ thế nào nhỉ? Trang Chi Điệp buồn khổ, đặt quyển tạp chí xuống, chẳng còn tâm tư nào đi gặp Đường Uyển Nhi nữa, tất ta tất tưởi đi đến toà soạn "Tạp chí Tây Kinh".
Mười hai năm trước, khi Cảnh Tuyết Ấm vừa tốt nghiệp trường đại học phân phối về Sở văn hóa, thì Trang Chi Điệp đã là biên tập của "tạp chí Tây Kinh". Một cái bàn làm việc mới được kê đối diện với bàn làm việc của anh. Phòng biên tập tác phẩm vốn là phòng họp đổi thành đã nhét kín năm con người. Tổ trưởng tổ tác phẩm Chung Duy Hiền chỉ có thể lãnh dạo được một người duy nhất là Trang Chi Điệp.

Một vị biên tập lão thành cùng với HIền về sở văn hoá, cũng là sinh viên, đương nhiên không phục sự chỉ huy của Hiền. Một người là Lý Hồng Văn về sớm hơn Trang Chi Điệp hia năm, tinh nhanh mưu mẹo, khéo ăn khéo nói, đã từng góp sức để Hiền làm tổ trưởng tác phẩm, song Hiền lại nhận xét anh ta là tiểu nhân. Quân tử dễ sống, tiểu nhân khó chơi, tiểu nhân đã từng có ân huệ đối với mình càng khó chơi, động chỗ nào cũng phải nhường anh ta chỗ đó. Một người khác họ Vĩ, là một vị goá chồng, đang gạ gẫm tỏ tình với phó giám đốc sở họ Nghiêm. Hiền không dễ sai bảo. Còn Cảnh Tuyết Ấm thì sao, giám đốc sở chính là cấp dưới của bố chị năm xưa, vừa bước chân đến đã không gọi là gíam đốc Sở mà gọi bằng chú. Một người lính của Chung Duy Hiền chỉ có thể là Trang Chi Điệp. bước vào vụ gặt hè thì cử Trang Chi Điệp ra ngoại ô giúp đỡ bà con nông dân gặt hái, khi xảy ra động đất, thì sai Trang Chi Điệp đi tham gia đội cứu nạn do phòng đại diện đường phố tổ chức. Buổi sớm đi làm việc, thì lấy nước sôi, buổi chiều hết giờ làm việc thì đóng cửa sổ chính. Trong thời gian năm năm, Trang Chi Điệp đã sống những tháng năm tuổi trẻ ở đây. Tuy đã từng khóc lóc đã từng chửi bới lại những người xem thường và bắt nạt mình, nhưng từ khi rời khỏi nơi đây, Trang Chi Điệp vẫn cảm thấy có một chặng đường rất có ý nghĩa, nhất là Cảnh Tuyết Ấm mà anh suốt đời không quên. Bây giờ nghĩ lại, quả thật là một túi lương khô trên đường đời của anh, vĩnh viễn không ăn hết. Mười hai năm đã trôi qua, giám đốc Sở vẫn là giám đốc Sở, tạp chí vẫn là tạp chí. Bà goá Vĩ đã làm phu nhân của phó giám đốc Sở họ Nghiêm từ đời nảo đời nào, đã điều sang một ngành khác làm trưởng phòng. Cảnh Tuyết Ấm cũng bỏ văn chương sang làm chính trị, đề bạt làm cán bộ quản lý bậc trung của sở. Còn Chung Duy Hiền, lão già khốt ta bít chẳng bao giờ có chí khí, thì vừa không tin Lý Hồng Văn, vừa lại phải bám Lý Hồng Văn. Qua một phen cố gắng, cuối cùng đã đánh bại tạp chí nhận thầu ba năm, nát bét như tương về kinh tế, lập ra một ê kíp lãnh đạo ban biên tập mới. Ông Hiền lên làm Tổng biên tập. Trang Chi Điệp bước lên ngồi nhà gác quen thuộc ấy đương nhiên luôn mồm chào hỏi những người quen cũ gặp lại, đẩy cửa một cái, vẫn là phòng biên tập đổi từ phòng họp cũ. Tất cả biên tập viên đều ở đây, mỗi anh đang gũi xem một cái xì líp, cửa mở đột ngột cất đi không kịp. Nhìn thấy Trang Chi Điệp Lý Hồng Văn reo lên:

- Ái chà, đến sớm chẳng bằng đến đúng lúc. Cái này xin tặng anh!

Trang Chi Điệp nói:

- Làm gì thế này, mỗi người một mảnh vải che xấu hổ hả?

Một người lạ mặt bước đến bắt tay Trang Chi Điệp, nói:

- Xin chào thầy giáo Điệp, em là Vương Hạc Niên, viết truyện, đề nghị thầy đóng góp ý kiến cho sản phẩm của nhà máy chúng em.

Lý Hồng Văn nói:

- Sau khi chỉnh đốn tạp chí, các tác giả nghiệp dư, ai cũng nhờ tạp chí quảng cáo, Hạc Niên viết truyện hay lắm, nhà máy của cậu ấy là một xưởng nhỏ do dân phố đứng ra tổ chức, cậu ấy không chào hàng được, đã tặng chúng ta một số sản phẩm của họ. Đây là xi líp phòng bệnh sinh dục, có bệnh sinh dục thì chữa bệnh sinh dục, không có bệnh sinh dục thì phòng bệnh sinh dục.

Trang Chi Điệp nói:

- Thế thì hợp với anh, còn tôi chỉ cần loại xi líp tráng dương.

Mọi người cười ầm lên. Tổng biên tập Hiền cười co dúm khuôn mặt lại giống như hạt đào, phải tháo cặp kính ra lau nước mắt, nói:

- Chi Điệp ơi, anh lại đây, tôi để dành thuốc ngon cho anh đây.

Liền kéo ngăn kéo, lấy ra một hộp giấy, đựng đầy thuốc lá ngon. Hơn mười năm trước, khi Trang Chi Điệp bắt đầu hút thuốc, liền đích thân làm cho Chung Duy Hiền một cái hộp giấy to, bởi vì tác giả nghiệp dư đến nộp bản thảo, đầu tiên phải mời biên tập một điếu thuốc ngon. Chung Duy Hiền không hút thuốc, thường là cảm ơn từ chối. Trang Chi Điệp liền dặn không cần cám ơn không hút, anh có thể hút thay. Sau đó một biên tập viên là Cẩu Đại Hải liền bảo:

- Ông Hiền cổ hủ rồi, Trang Chi Điệp bây giờ đâu còn hút thứ thuốc này cơ. Hôm nay có mặt Trang Chi Điệp ở đây, từ nay trở đi tôi không thay anh tiếp quản số thuốc này đấy nhé!

Nói xong cầm hộp thuốc dốc hết vào ngăn kéo của mình, tiện tay xách luôn cái ghế của mình mời Trang Chi Điệp ngồi.

Trang Chi Điệp ngồi xuống, thăm hỏi nhau một lúc, thì tự nhiên nói đến quyển tạp chí mới xuất bản. Trong phòng biên tập ai ai cũng xúc động. Từ chất lượng nội dung đến thiết kế trang bìa và tuyên truyền quảng cáo trong số này, không mục nào là không đầy lòng tự tin, nhất là khi nói về bài viết của Chu Mẫn, liền khoe trước cửa bưu điện có dán áp phích giới thiệu riêng về bài viết ấy. Ban biên tập đã quyết định in thêm một phần tạp chí và nâng thêm số tiền nhuận bút cho Chu Mẫn. Lý Hồng Văn nói:

- Nhà văn lớn ạ, tôi đã từng nói Tào Tuyết Cần đã viết cuốn Hồng lâu mộng, một cuốn Hồng lâu mộng đã nuôi mấy đời người ăn không hết. Hiện giờ anh Trang Chi Điệp cũng sống đến mức để cho người ta ăn của anh rồi đó. Bài viết của Chu Mẫn kgdài, có thể nói chỉ ăn được của anh một cái móng chân, lúc nào đó, tôi cũng sẽ viết anh định cho tôi ăn gì nào?

Trang Chi Điệp nói:

- Tôi không cho anh ăn gì cả.

Lý Hồng Văn nói:

- Vậy thì được. Hôm nào tôi viết một bài, sẽ ký tên một người đàn bà, xem anh có cho không? Chắc chắn anh sẽ bảo "Cho ăn gậy chứ".

Trang Chi Điệp bảo:

- Cho anh ăn lòi dom nhé!

Chu Mẫn từ đầu vẫn im lặng, chỉ bận pha trà rót nước cho Trang Chi Điệp, bây giờ mới đi tới, nói:

- Thưa thầy giáo Điệp, đây là bài viết đầu tiên của em được đăng, mong thầy giáo đóng góp nhiều ý kiến.

Trang Chi Điệp nét mặt đã bình tĩnh lại, nghiêm chỉnh nói với bọn Chung Duy Hiền, vì bài văn đó mà anh đến đây, anh đang lo ngại một vấn đề. Chung Duy Hiền lập tức thấy căng thẳng liền hỏi;

- Vấn đề gì thế?

Trang Chi Điệp nói:

- Những chuyện khác đều được, riêng chuyện quan hệ của tôi với cô X miêu tả quá mức, liệu có tác dụng phụ không?

Chung Duy Hiền đáp:

- Tôi đã suy nghĩ chuyện này, tôi hỏi Chu Mẫn lấy tài liệu từ đâu, Chu Mẫn nói tài liệu không phải bịa ra đâu.

Trang Chi Điệp nói:

- Sự việc nào cũng có cái bóng, nhưng một khi viết cụ thể, đã thay đổi cái vị đi, tuy không nói rõ tên thật, nhưng hoàn cảnh và hình tượng nhân vật lại cụ thể quá. Anh đã biết tôi và Cảnh Tuyết Ấm có tốt với nhau đấy, song quả tình chưa phát triển tới mức nói đến trong chuyện yêu đương.

Lý Hồng Văn nói:

- Có sao đâu cơ chứ. Cả bài đều xây dựng một người đàn bà cao thượng, nói chuyện yêu đương thì làm sao nào? Trước khi lấy nhau, tìm hiểu ai là chuyện bình thường, huống hồ bây giờ anh là danh nhân lớn, được nói chuyện tình yêu với một danh nhân như vậy cũng là vinh dự của người đàn bà. Chị Cảnh Tuyết Ấm có mong cũng chẳng được, toàn thế giới ai ai cũng biết chị ta và anh có một đoạn tình sử đẹp đẽ đến đâu!

Trang Chi Điệp nói:

- Hồng Văn này, anh đừng nói vớ vẩn, tôi tuy tin rằng Cảnh Tuyết Ấm không phải là hạng người đó, nhưng xét cho cùng chúng mình đang sống ở Trung Quốc, phải nhìn vào hiện thực. Hiện giờ chị ấy có gia đình, lại có địa vị lãnh đạo, không xảy ra chuyện thì không sao, nếu có chuyện, thì đối với ai cũng không có lợi.

Chung Duy Hiền hỏi:

- Vậy ý anh thế nào?

Trang Chi Điệp nói:

- Ban biên tập cấp tốc cử người đem biếu Cảnh Tuyết Ấm một cuốn tạp chí, nói rõ tình hình, xử lý ngay từ trong trứng nước mâu thuẫn có thể xảy ra.

Chu Mẫn nói:

- Em đã đi tìm rồi, chị ấy chưa về ạ!

Trang Chi Điệp lại nhấn mạnh:

- Chờ chị ấy về là đi ngay!

Lý Hồng Văn nói;

- Anh yên tâm, chuyện này do bọn tôi lo liệu đâu vào đấy. Trưa nay anh ở lại, Chu Mẫn có tiền nhuận bút, sẽ mời anh ăn cơm, cho bọn tôi cũng được thơm lây.

Chu Mẫn nói:

- Sẵn sàng, bánh bao xúc xích của nhà hàng họ Giả ở phố chợ Đại mạch, ăn bao nhiêu em mua ngần ấy.

Trang Chi Điệp nói:

- Lý Hồng Văn vẫn chứng nào tật ấy, xưa nay đều bắt người khác mời ăn, chưa bao giờ được nghe anh mời người khác đi ăn đâu nhé!

Lý Hồng Văn nói:

- Chuyện ấy thì xin chịu, bà xã quản tiền mà! Nếu anh bảo vệ Chu Mẫn không khao, thì anh chiêu đãi anh em.

Cẩu Đại Hải nói:

- Chúng ta chơi mạt chược nhé, anh nào thua anh nấy bỏ tiền.

Trang Chi Điệp hỏi Chung Duy Hiền:

- Được không anh?

Chung Duy Hiền đáp:

- Các anh chơi không ăn tiền thì cứ chơi, mình còn có việc, không tiếp Trang Chi Điệp được đâu!

Trang Chi Điệp cười , bắt tay tạm biệt Chung Duy Hiền, tiễn ra cửa. Lý Hồng Văn lập tức đóng cửa, nói:

- Lãnh đạo của bọn tôi thế nào? Cứ xem nói thế đủ biết có trình độ. Ông ấy không phản đối bọn mình chơi, nhưng nếu xảy ra chuyện gì, ông ấy cũng không chịu trách nhiệm. Như vậy mới gọi là biết lãnh đạo.

Cẩu Đại Hải nói:

- Nếu ông ấy biết làm lãnh đạo, thì đâu đến nỗi suốt đời vẫn làm Tổng biên tập, ngay đến cán bộ cấp phòng cũng không được.

Trang Chi Điệp nói:

- Ông ấy suốt đời nhát như cáy.

Bàn làm việc được xoay ngang, Lý Hồng Văn mở ngăn kéo lấy cỗ bài mạt chược. Chu Mẫn lại đặt cốc trà và gạt tàn thuốc lá xuống trước mặt từng người. Trang Chi Điệp nói với Chu Mẫn:

- Ở đây đông người, cậu đừng chơi nữa, liệu có thể giúp mình đến toà soạn báo thành phố được không?

Chu Mẫn hỏi:

- Việc gì ạ?

Trang Chi Điệp nói:

- Mình có một bài viết về một nhà doanh nghiệp, cậu trực tiếp giao cho chủ nhiệm trưởng Ban văn nghệ của toà báo, bảo ông ấy đăng càng sớm càng tốt.

Chu Mẫn vui vẻ ra đi. Trang Chi Điệp, Lý Hồng Văn, Cẩu Đại Hải, và một biên tập viên trẻ tuổi khác là Tiểu Phương bắt đầu bốc thăm chia chỗ ngồi. Kết quả Trang Chi Điệp ngồi đông, Lý Hồng Văn ngồi tây, Cẩu Đại Hải ngồi bắc, Tiểu Phương ngồi nam. Lý Hồng Văn lại bảo Cẩu Đại Hải đổi chỗ, bảo Trang Chi Điệp có tiền, hôm nay dứt khoát bắt anh chi, mà Cẩu Đại Hải thì mới sạch nước cản, không kìm giữ được nhà bên cạnh. Trang Chi Điệp nói:

- Không phải Cẩu Đại Hải không giữ được tôi, mà anh thuộc mệnh mộc, phía bắc thuộc thuỷ.

Lý Hồng Văn nói :

- Anh cũng hiểu chuyện đó à?

Trang Chi Điệp nói;

- Tôi hiểu anh.

Lý Hồng Văn đỏ mặt, nói:

- Tôi đã bảo rồi, hôm nay phải thắng anh. Anh đem bao nhiêu tiền?

Trang Chi Điệp tháo giày ra, trong giày đặt bằng hai mươi đồng. Cẩu Đại Hải nói:

- Thầy giáo Điệp nhộn thật đấy, sao lại để tiền ở đáy giày?

Trang Chi Điệp nói;

- Ngày trước, khi mình còn ở sở văn hoá, tiền đã từng ức hiếp mình, bây giờ mình giẫm nó dưới chân.

Lý Hồng Văn nói:

- Chỉ có hai tờ như thế, thì sao đủ trang trải một ván thắng của mình?

Trang Chi Điệp đáp:

- Đừng lo! Anh thắng tôi sẽ vay trả anh chứ sao. Nhưng cũng phải biết tôi rất giỏi, tay không cướp dao đấy!

Vòng đầu tiên mở màn, quả nhiên Trang Chi Điệp thắng một hoà một. Lý Hồng Văn tức quá, cứ chửi bài liếm đít, vốn đã không hút thuốc lại đòi hút của Trang Chi Điệp một điếu, bảo để được thơm lây của người có số đỏ, chưa hút hết một điếu thuốc đã ho sặc sụa, chảy cả nước mắt nước mũi. Nói đến thuốc,

Tiểu Phương liền hỏi Trang Chi Điệp lúc còn công tác ở Sở văn hóa có hút thuốc của Chung Duy Hiền hay không, cứ như vậy, từ chuyện thuốc của Chung Duy Hiền tự nhiên nói đến Chung Duy Hiền. Trang Chi Điệp hỏi:

- Ông Hiền hiện nay sống thế nào? Bà xã còn lên đơn vị không?

Cẩu Đại Hải nói:

- Ông Hiền số khổ lắm, hai mươi năm phái hữu, lại lấy phải bà vợ độc ác. Mồng ba tháng trước, bà ta lại đến, đã cào rách mắt ông chồng trước mặt mọi người.

Trang Chi Điệp nói:

- Ông ấy không có cách nào khác cả. Khi mình còn ở Sở văn hoá, hai người ở riêng, hễ vợ đến là ông ấy hả. Anh em khuyên ông ấy cắt phéng đi cho xong chuyện, song bà vợ không chịu cắt cơ chứ!

Nào ngờ ông ấy cũng vá víu sống được, bây giờ vẫn tình trạng ấy. Lý Hồng Văn ra một quân bài, Trang Chi Điệp định ăn, Lý Hồng Văn lại hối hận nói "ra bài nhầm", lấy bài về, ra quân khác, nói:

- Mình có một bí mật ,anh em không ai được lan truyền đi đấy!

Tiêu Phương nói:

- Thầy giáo Lý suốt ngày có bí mật!

Trang Chi Điệp bảo:

- Lý Hồng Văn có tài gián điệp. Ngày xưa phó giám đốc Sở họ Nghiêm tỏ tình với bà goá họ Vĩ, anh ấy là người phát hiện đầu tiên. Anh ấy có thể nấp trong nhà xí bốn tiếng đồng hồ, quan sát buồng của bà Vĩ đối diên. Phó giám đốc Nghiêm đi vào giờ nào phút nào tắt đèn, vào giờ nào phút nào.

Lý Hồng Văn nói;

- Sau đó thì sao nào, họ chẳng cưới nhau là gì?

Trang Chi Điệp nói:

- Chính vì người ta định cưới nhau, vậy thì theo dõi của anh có giá trị gì nào?

Lý Hồng Văn nói:

- Họ phải cám ơn mình là đàng khác, mình nói ra điều bí mật mới thúc đẩy họ cưới nhau đấy!

Trang Chi Điệp nói:

- Được rồi, được rồi, ông Hiền có bí mật gì vậy? Ông Hiền nhờ vào cái gì mà sống nổi hả? Ông ấy có chỗ dựa tinh thần của mình thời trai trẻ, ông ấy thích một bạn học gái của mình. Sau khi tốt nghiệp đại học, chẳng bao lâu liền trở thành phái hữu. Sau đó lại nghe nói người bạn gái đó bị qui là phái hữu. Trong thời gian là phái hữu, ông ấy không tìm được đối tượng, qua một người giới thiệu, đã lấy bà vợ hiện nay ở vùng ngoại ô này. Mấy năm trước ngẫu nhiên được tin người bạn gái kia vẫn còn sống, đang dạy học ở một trường trung học huyện của tỉnh An Huy, hơn nữa đã ly hôn, sống độc thân, thế là suốt ngày làu bàu người bạn gái ấy tốt như thế nào. Ông ấy đã gửi cho người ta bốn lá thư, không hiểu sao chẳng thấy trả lời. Có lẽ người bạn gái ấy đã chết từ đời tám hoánh nào có lẽ cũng đếch phải dạy học ở trường trung học của tỉnh An Huy. Tất cả đều là tin nhảm. Nhưng ông Hiền như bị ma ám, hàng ngày đều ra phòng văn thư xem có thư của ông ấy trong ngăn để thư không.

Tiêu Phương nói;

- Ông Hiền vừa đi ra, nhất định lại đến phòng văn thư cho mà xem.

Lý Hồng Văn bảo:

- Mình biết ông ấy đi làm gì rồ. Lại bắt đầu bình xét chức danh, chẳng phải đi tranh thủ tình cảm của mây vị của uý ban bình xét cho danh phận biên tập và thẩm định của mình đó sao? Ức thật đấy, năm trước nên xét chức danh rồi. Vũ Khôn được làm tổng biên tập, gạt ông già sang một bên. Lần này lai bình xét, song lại bảo ông Hiền vừa mới làm tổng biên tập, chưa đủ tư cách và sự từng trải. Huề!

Lý Hồng Văn nói rồi xoá bài. Ván hoà này là hoà cầm cái, lại liến tiếp hoà ba lần nữa. Lý Hồng Văn nói hăng hơn, luôn luôn tổng kết kinh ngiệm hoà bài, lại chê Cẩu Đại Hải không biết xuống bài, sao lại đi Trang Chi Điệp ăn mất cây tám vạn, sau đấy cứ nhắc đi nhắc lại phải dứt khóat, không ai được mắc nợ.

Tiểu Phương nói:

- Thầy giáo Lý thua thì mồm méo mặt nhăn, thắng thì trở thành con mụ lắm mồm.

Lý Hồng Văn nói:

- Bây giờ mình đã trở thành kẻ thù chung của các cậu, anh nào cũng ganh ghét. Thắng bài cũng chẳng thấy tốt đâu, được trên chiếu bài, thì sẽ mất trên tình trường, các bạn ạ. Hừ, xin lỗi, lại một ván thắng nữa nhé!

Từ phía sau lật một quân, lại đánh ra một quân.

- Cơm đã sệt nhưng còn sượng, tiếc rằng không phải một trận thắng giòn giã nữa. Trang Chi Điệp ơi, nói một câu anh không thích nghe nhé, ông Hiền được xét chức danh biên soạn và thẩm định là chịu thiệt bởi Vũ Khôn. Chuyện này anh phải nói với chị ấy.

Trang Chi Điệp từ khi thắng một hoà một ra, không có bài hoà nào nữa, đã vay của Cẩu Đại Hải ba đồng, mắt nhìn bài, mà trong đầu thì lởn vởn toàn là cái dáng lụt cụt đáng thương của Chung Duy Hiền, anh tưởng tượng không nổi mười năm qua, ông Hiền đã sống như thế nào. Nghe Lý Hồng Văn nói, anh nên khuyên Cảnh Tuyết Ấm, anh liền nhăn nhó bảo;

- Đấy là quyết định tự do của người ta, mình có quyền gì mà nói người ta cơ chứ? Ông Hiền tuổi tác bằng ngần ấy, mà ngày nào cũng mong thư của bạn gái!

Lý Hồng Văn nói:

- Còn một bí mật nữa, anh đã đi vào phòng của ông Hiền chưa? Trong phòng của ông ấy có nhiều thuốc bổ dương lắm. Ông ấy và bà xã sống mỗi người một nơi đã mười mấy năm, xưa nay chưa từng chung giường chung gối, cũng chưa thấy ông ấy lằng nhằng với ai, mình nghĩ đột ngột bây giờ ông uống thuốc bổ dương, chắc người bạn học kia đã đem lại cho ông ấy niềm hy vọng, mong đợi bắt được liên lạc, có thể cưới nhau, hưởng thụ cuộc sống con người ở những năm cuối đời.

Lý Hồng Văn nói rồi đột nhiên reo to: "Thắng rồi!" bộp một cái, bài trong tay đập xuống bàn, rõ khéo con bài đứt đôi, một nửa bay ra ngoài cửa sổ!

Anh em nhìn vào thì quân bài anh định thắng là quân bài có hai hình đồng xu, tay chỉ còn giữ một nửa quân bài chỉ một hình đồng xu. Cẩu Đại Hải là người đầu tiên bảo:

- Đâu có được? Thắng thì bài phải có hai đồng xu chứ, chỉ có một đồng xu thì thắng thế nào được?

Lý Hồng Văn bảo:

- Cậu không nhìn thấy quân bài đứt sao?

Tiểu Phương cũng nói:

- Kệ, chúng tôi không biết. Trong tay anh chỉ có hình một đồng xu, thắng bài thi1 phải có hai chứ? Không coi là thắng được!

Lý Hồng Văn liền ra chỗ cửa sổ tìm nửa quân bài bay đi, đương nhiên khó lòng tìm thấy, đòi anh em trả tiền, thì Cẩu Đại Hải và Tiểu Phương khăng khăng không trả. Lý Hồng Văn liền nổi cáu. Trang Chi Điệp nói:

- Không tính thắng ván này. Lý Hồng Văn, ba cánh tôi cũng đã trả anh rồi, anh định bắt anh em lột quần cầm áo trả nợ phải không?

Lý Hồng Văn nói:

- Bọn các anh ăn quịt, thế thì mình không chiêu đãi nữa, phát tiền cho từng người tự đi mà ăn!

Trang Chi Điệp nói:

- Không để anh phải chi, tôi chi.

Lại mượn Cẩu Đại Hải năm mươi đồng, bảo:

- Tiểu Phương đi gọi ông Hiền cùng ăn cơm.

Tiểu Phương đị gọi, thế nhưng ông Hiền không có nhà. Thế là bốn anh em ra phố chợ Đại mạch ăn bánh bao xúc xích, lại vào quán trà uống mấy ấ, lúc trời tối mới giải tán ra về.

Trên đường về Trang Chi Điệp ngẫm nghĩ, hôm nay mình đã thua thảm hại. Lý Hồng Văn bảo, được trên ván bài, thì mất trên tình trường. Trên ván bài mình xúi quẩy như thế, biết đâu sẽ vớ bẫm trên tình trường? Đứng ngây ra tại chỗ một lúc hối hận không đi tìm Đường Uyển Nhi. Trong lòng thúc giụcc bây giờ đi, song cảm thấy trời đã quá tôi rồi, e rằng Chu Mẫn cũng đã ở nhà, thế là hậm hực trở về Song Nhân Phủ.

Đầu ngõ Song Nhân Phủ tối om có một người đang ngồi xổm, thấy Trang Chi Điệp đi tới, đột nhiên đứng lên rao "Đồng nát nào! Ai có đồng nát nào!"

Trang Chi Điệp nhìn rõ đó là ông già đọc ca dao hò vè liền bảo:

- Trời tối thế này, ông còn thu mua đồng nát kia ư?

Chợt nấc lên một cái, một luồng hơi rượu từ dạ dày xộc đến. Ông già mặc kệ Trang Chi Điệp, kéo chiếc xe cải tiến vành sắt lộc cộc, vừa đi ra phố lớn vừa nghêu ngao một đoạn độc tấu:

Rượu của cách mạng uống lai rai
Uống đến mức ngày nào cũng say
Uống đến mức làm hư hỏng tác phong của Đảng
Uống đến mức làm tổn hại đến cái dạ dày

Uống đến mức bà xã phải nằm quay lưng lại
Bà kiện thẳng lên uỷ ban kiểm tra kỷ luật
Bí thư bảo, nên uống mà không uống, cũng sai.

Trang Chi Điệp đẩy cánh cửa, trong nhà điện vẫn sáng, phu nhân và Hồng Giang ngồi trên ghế sa lông, vừa đếm tiền vừa dùng máy tính tính sổ nợ. Trang Chi Điệp thấy trên sa lông để từng xấp tiền to nhỏ khác nhau, bảo:

- Ồ, tháng này kiếm nhiều tiền nhỉ?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Kiếm cái gì đâu? Nhập một lô sách kiếm hiệp của Kim Dung, con khỉ núi nam – một con cúi lạy thi1 tất cả đua nhau cúi lạy, thế là hàng nằm chết dí một chỗ. Số tiền này tính đi tính lại, chỉ đủ để trả tiền công của hai cô gái và tiền thuế của Sở thuế vụ. Mấy hôm trước Hồng Giang đà mua ba cái tủ sách, bây giờ vẫn để không, anh thì suốt ngày chạy rông, cũng chẳng hỏi han gì.

Hồng Giang bảo:

- Nhà xuất bản Thiên Lại Hồ Nam vừa mới cho ra một quyển sách, tên là gì nhỉ?
- Phu nhân Sha-tai-lai.

Ngưu Nguyệt Thanh nói;

- Cuốn sách ấy đang bán rất chạy, nhưng không có nguồn hàng. Chẳng phải anh quen biết với tổng biên tập nhà xuất bản Thiên Lại đó sao? Bọn họ thường viết thư cho anh đặt bài. Ngày may anh gửi cho họ một bức điện báo, bảo họ cũng dành cho mình một lô hàng.

Trang Chi Điệp nói;

- Chuyện ấy cũng khó đấy. Ngày mai, Hồng Giang lấy danh nghĩa tôi đánh một bức điện báo nhé?

Hồng Giang nói:

- Em cần anh câu nói đó, không thì, anh lại bảo mượn danh nghĩa của anh ra ngoài làm lung tung.

Trang Chi Điệp nói:

- Chỉ được lấy tên tôi đánh mấy bức điện ấy, cũng không được nói tôi mở hiệu sách đâu đấy nhé!

Hồng Giang nói;

- Anh cẩn thận quá đấy, quả thật lấy tên anh thành tên hiệu sách này, thì sách gì cũng nhập được.

Trang Chi Điệp nói:

- Tôi là nhà văn, nhà văn dựa vào tác phẩm. Bên ngoài biết tôi mở hiệu sách, sẽ nghĩ như thế nào?

Hồng Giang nói;

- bây giờ là lúc nào, văn nhân đi buôn bán là chuyện chính đáng lắm chứ, cái tên cũng là của cải anh không dùng thì lãng phí, chỉ dựa vào viết văn có mà phất khối lên đấy. Một truyện vừa chẳng bằng một chữ của Cung Tịnh Nguyên.

Ngưu Nguyệt Thanh nói;

- Hồng Giang còn chuyện nữa định bàn với anh. Hồng Giang ơi, nói đi.

Hồng Giang nói:

- Mở hiệu sách được một năm thì tôi cũng đã nắm được tình hình làm ăn, viết sách chẳng bằng bán sách, bán sách chẳng bằng biên soạn sách. Hiện nay nhiều hiệu sách đều đang tự soạn sách, hoặc bỏ tiền ra mua một tên sách của nhà xuất bản, hoặc in vụng trộm luôn, rặt biên soạn những quyển nhỏ loại tình yêu đâm chém, chẳng cần hiệu đính gì hết, in một lúc hàng mấy chục vạn, hàng triệu cuốn tung ra. Thằng Thuận con ở phố Chu Tước Môn, cái đồ dốt đặc cán mai, một chữ đại không biết, nhưng lại thuê người lấy kéo và keo cắt dán những đoạn chơi bời trai gái trong các quyển sách nhỏ thu gom ngoài xã hội, biên soạn hẳn thành một quyển sách, kiếm tới mười lăm vạn, hiện giờ ra vào đều thuê xe con, ngày nào cũng đến khách sạn Đường Thành ăn đồ biển tươi ngon.

Trang Chi Điệp nói;

- Tôi biết những chuyện ấy, mình không thể làm được.

Hồng Giang nói:

- Tôi biết anh sẽ nói thế, bây giờ có một việc tôi đã bàn với chị Thanh. Một con buôn sách đem đến một quyển kiếm hiệp đã in xong, do Lưu Đức sáng tác, bán không chạy, định bán cho mình giảm một nửa tiền. Tôi nghĩ, mình cứ nhận về, thay cái bìa khác, để tên lớn Toàn Dung, nhất định kiếm ối tiền.

Trang Chi Điệp nói:

- Làm sao lại kiếm được ối tiền?

Hồng Giang nói;

- Sách của Kim Dung bán chạy lắm, quyển sách ấy đương nhiên chẳng thể bằng Kim Dung, mình lấy tên Toàn Dung, viết thật láu, chợt nhìn một cái cũng là Kim Dung, nếu họ tra ra, thì cãi tôi viết là Toàn Dung cơ mà. Chuyện anh cứ để tôi làm, chỉ có điều phải đầu tư mười vạn đồng. Anh và chị Thanh xem có cách nào giải quyết số tiền này được không?

Ngưu Nguyệt Thanh nói;

- Chỉ cần thầy giáo em đồng ý chị sẽ lo được tiền. Hôm nay Uông Hy Miên đưa thiếp mời, báo ngày mai ăn mừng đại thọ bảy mươi tuổi cho mẹ anh ấy, mong cả nhà ta cùng đến dự. ngày mai nếu anh đi thì đi, không thì em đi, mượn anh ấy tám vạn, mình lấy thêm ở sổ tiết kiệm, cũng gom đủ mười vạn.

Trang Chi Điệp nói:

- Bà cụ đã bảy mươi tuổi rồi cơ à? Mình cứ ngỡ là sáu mươi tuổi cơ chứ! Phải đi thôi, nhưng đi chúc thọ người ta, sao còn dám mở mồm vay tiền!

Trao đổi một lúc, tạm thời ý kiến không đồng nhất, Ngưu Nguyệt Thanh giục Hồng Giang cứ về hiệu sách đã. Hồng Giang đi rồi, chị cúi xuống hỏi chồng:

- Tối nay anh có đến Hội văn học nghệ thuật không?

Trang Chi Điệp đáp:

- Muộn thế này sáng đấy lại phải gọi người mở cổng.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Nếu còn sớm anh vẫn đi chứ? Chúng mình là vợ chồng kiểu gì vậy?

Trang Chi Điệp nin thinh, lên giường ngủ trước. Ngưu Nguyệt Thanh cũng đi ngủ theo. Hai người chẳng ai đụng vào ai chợt nghe thấy tiếng huyên trên tường thành như nỉ non khóc lóc. Trang Chi Điệp nói:

- Tay nào thổi huyên thế nhỉ?

Ngưu Nguyệt Thanh cũng nói một câu:

- Ai thổi huyên thế không biết?

Nói xong lại trở về yên tĩnh. Trang Chi Điệp khi nói ra câu này, đâu có ý định nói ra thành tiếng, mà chỉ nghĩ trong lòng, nào ngờ lại buột mồm nói ra, cũng không ngờ Ngưu Nguyệt Thanh lại hỏi một câu y như vậy. Lúc này anh đang mong vợ mau mau đi vào giấc ngủ, nhưng Ngưu Nguyệt Thanh lại sột soạt trong chăn, va vào cả người anh, cầm tay anh lôi sang. Trang Chi Điệp lo là lo chuyện này, quả nhiên như thế thật. Anh chán ngán quay lưjg lại, giả vờ như không biết gì hết.

Nằm yên ắng một lúc như vậy, lại cảm thấy không phải với vợ, bèn quay người lại, định thi hành trách nhiệm của mình. Nhưng Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Anh yếu sức thì sờ em, kể vài câu chuyện cho vui.

Đương nhiên, Trang Chi Điệp kể những câu chuyện đã kể đi kể lại bao nhiêu lần. Ngưu Nguyệt Thanh không nghe, cứ đòi kể chuyện có thật. Trang Chi Điệp nói:

- Đào đâu ra chuyện có thật chứ?

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Cứ kể những chuyện anh đã từng làm ấy mà!

Trang Chi Điệp nói:

- Anh đã làm những gì nào? Lợn trong nhà đói, réo ông ổng đào đâu ra cám cơ chứ?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Em cứ nghi nghi tại sao anh không lên được. Có mười phần thì ra ngoài dốc cho người khác hết tám phần là cái chắc.

Trang Chi Điệp bảo:

- Em giữ rịt đến thế, anh còn dám tiếp xúc với ai?

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Không có ai hả? Thế Cảnh Tuyết Ấm chẳng phải thắm thiết với nhau ngần ấy năm còn gì?

Trang Chi Điệp nói:

- Chuyện ấy anh xin thề, không hề động tới một sợi tóc của người ta.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Anh đáng thương lắm, sau này em giới thiệu cho anh một người, anh thử nói xem anh lọt mắt ai nào?

Trang Chi Điệp đáp:

- Chẳng lọt mắt ai cả.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Em không biết bẩm tính của anh ra sao. Anh chỉ không có gan ăn cắp mà thôi. Vừa giờ nói đến chuyện Uông Hy Miên tổ chức ăn mừng thọ cho mẹ anh ấy, anh đồng ý đi luôn, nhìn ánh mắt anh hớn hở hẳn lên, em biết vợ Uông Hy Miên đã lọt vào mắt anh chứ gì!

Trang Chi Điệp nói:

- Lọt mắt thì cũng bằng không, chẳng để làm gì!

Ngưu Nguyệt Thanh im lặng, Trang Chi Điệp cứ tưởng vợ đã ngủ, ai ngờ Ngưu Nguyệt Thanh lại nói tiếp:

- Vợ Uông Hy Miên thích diện lắm, ngần ấy tuổi rồi mà chải chuốt gọn gàng như con gái.

Trang Chi Điệp nói:

- Người ta chải chuốt được mà.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Chải chuốt cho ai xem chứ? Em nghe vợ Cung Tịnh Nguyên bảo, thời trẻ chị ta lăng nhăng đáo để. Thời ấy là nhân viên bán hàng ở thương trường, sau khi tan ca vẫn còn đú đớn với một người đàn ông ở trong quầy, mồm cứ rên hư hử, người khác nghe thấy nhìn vào trong chợ, hai chân cô ta giơ lên cao lắm, người ta đập cửa ình ình mà hai đứac chẳng nghe thấy gì hết, mãi đến lúc người ta đập cửa vào tận nơi, hai đứa vẫn…cho bằng xong mới buông ra.

Ngưu Nguyệt Thanh đang nói thì đột nhiên thò tay sờ mó vào bên dưới người chồng, cái số ta cứng lên, thẳng đơ đơ, liền lôi Trang Chi Điệp lên bung. (Tác giả cắt đi năm mươi chữ). Bất giác Ngưu Nguyệt Thanh kêu rú lên toàn thân dúm dó lại.

Trang Chi Điệp bảo:

- Thì ra em cũng không chịu nổi à?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Em không nói anh, anh chê em mà. Anh thường bảo bất lực, vừa nói đến vợ Uông Hy Miên một cái, anh liền hăng máu lên như thế cơ mà? Em đâu có hăng hái bằng anh. Anh là quan lớn, giơ tay có áo, há mồm có cơm. Nhà ở hai nơi, việc gì em cũng phải lo, phải không nào?

Trang Chi Điệp nói:

- Đừng nói vớ vẩn nữa, em mới ngần này tuổi, cô vợ của Chu Mẫn còn ít hơn em sáu bảy tuổi, nhưng cô ta chịu khổ gì đi nữa mà không có một nếp nhăn trên mặt.

Ngưu Nguyệt Thanh bực dọc nói:

- Một vợ Uông Hy Miên vẫn chưa đủ hay sao, anh còn nhắc đến Đường Uyển Nhi. Cô ta khổ cái gì, nghe Hạ Tiệp bảo, cô ta bỏ trốn theo Chu Mẫn phải không?

Trang Chi Điệp đáp:

- Ừ.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Bỏ nhà đi theo trai, thì ở gia đình chắc chắn là bà cô chẳng biết làm việc gì. Nói đàn bà hèn, cũng là hèn ở chỗ này. Đàn ông càng ngậm trong mồm bế trong tay, thì chị ta càng no cơm ấm cật dậm dật trong lòng, muốn rửng mỡ đi ăn sương.

Trang Chi Điệp nói:

- Hạ Tiệp đến lúc nào vậy?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Lúc chiều nay, đem cho em một cái vòng đeo tay ngọc thạch hoa cúc, bảo là Đường Uyển Nhi nhờ chị ấy gửi cho em. Nói là hôm mời cơm em không đi, trong lòng không vui.

Trang Chi Điệp nói:

- Em xem đấy, người ta tốt với em như vậy, em còn chê người ta sau lưng. Vòng ngọc đâu? Cho anh xem màu gì, có đẹp không?

Ngưu Nguyệt Thanh nói;

- Tay em mập thế này, hoàn toàn không đeo được cất ở trong hòm rồi. Em đâu có chê người ta? Em chê anh ra ngoài gặp một người đàn bà thì về nhà đem cái hay của người ta so bì với cái dở của em. Đừng có so bì người nọ với người kia, so bì là chết đấy. Nếu em không lo mọi việc trong cái nhà này, thì đâu đến nỗi có nếp nhăn như thế này?

Trang Chi Điệp thôi ngay, không nhắc đến Đường Uyển Nhi nữa, nói:

- Em cũng vất vả đấy, lúc nào đấy sẽ thuê một người giúp việc, mây hôm trước, Triệu Kinh Ngũ hứa sẽ tìm cho một người. Đến lúc ấy em chẳng phải làm gì nữa, làm bà chủ nhàn nhã, chỉ động mồm không động tay.

Ngưu Nguyệt Thanh đã dịu cơn bực, nói;

- Vậy thì anh chờ xem, em sẽ giữ được da mịn thịt nõn cho mà coi.

Hai người nói chuyện một chặp, Ngưu Nguyệt Thanh nằm gọn lỏn trong lòng chồng như con mèo ngủ thiếp đi. Trang Chi Điệp thì cứ tỉnh như sáo ,chờ vợ lên tiếng ngáy mới rón rén ngồi dây,, lấy ở dưới gối ra một quyển tạp chí giở ra đọc, đọc được vài tờ, lại không thể đọc tiếp được nữa, châm thuốc hút, mong trên tường thành có tiếng huyên thổi. Nhưng cả đêm ấy không có tiếng huyên, ngay cả tiếng sáo của ông già thu mua đồ đồng nát cũng không thấy.

Hôm sau Ngưu Nguyệt Thanh ra cửa hàng bán kẹo ở chợ Đền Lão Quan đặt mua bánh ga tô chúc thọ, lại có ý bảo sư phụ dùng bơ sữa đúc dòng chữ chúc mừng bà Uông bảy mươi đại thọ, lại mua một trượng lụa Tô Châu, một cahi rượu Song Cầu, một gói thịt dê ướp sấy, một ký đường đỏ, nửa ký chè Long Tỉnh. Nhưng Trang Chi Điệp lại ngần ngừ không muốn đi. Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Anh không đi, nếu vợ chồng Uông Hy Miên hỏi thì em biết trả lời như thế nào?

Trang Chi Điệp nói:

- Hôm nay ở đó chắc đông người, nhốn nháo lắm. Anh cũng chẳng thiết nói chuyện với bọn họ. Nếu Uông Hy Miên hỏi, cứ bảo thị trưởng hẹn anh đi họp, quả thật không đi được.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Người ta mời anh đi là để làm đẹp cho nhà họ Uông. Uông Hy Miên thấy anh không đến sẽ giận, em hỏi người ta vay tiền, nếu khẳng khái thì không sao, nếu có khó khăn, thì em biết làm thế nào? Anh không muốn đi thật, hay chê em đi làm anh xấu hổ, thì em cũng không đi luôn.

Trang Chi Điệp nói:

- Đàn bà như em chỉ được cái lắm chuyện. Anh viết một bức tranh chữ em mang theo. Bà già chắc chắn sẽ vui vẻ.

Nói rồi trải giấy viết câu thơ "Tịch dương vô hạn hảo, nhân gian trọng vãn tình" (nắng chiều rực rỡ vô hạn, nhân gian coi trọng tình nghĩa những năm cuối đời). Viết xong thúc giục Ngưu Nguyệt Thanh đi ngay.

Ngưu Nguyệt Thanh vừa đi, Trang Chi Điệp liền có ý định đến nhà Chu Mẫn, ngẫm nghĩ nên đem cái gì cho Đường Uyển Nhi. Lục lọi một lúc lâu trong tủ ở buồng ngủ, chỉ có mấy cái bánh điểm tâm và kẹo, liền sang buồng mẹ vợ, định lấy một mảnh lụa hoa trong tủ tường. Bà mẹ vợ đòi ngồi nói chuyện, càu nhàu bố anh lúc tờ mờ sáng đã về đây cau có bà hỏi mới sáng bảnh mắt ra đã tức giận cái gì vậy. Bố anh bảo:

- Tôi không trông coi được chúng nó, các ngươi cũng không trông coi chúng nó ư?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Chúng nó là ai hả mẹ?

Bà già đáp:

- Mẹ cũng hỏi chúng nó là ai, con rể của chúng ta, một nhân vật nổi tiếng như thế, ngồi ngang hàng với thị trưởng ăn cơm, đứa nào dám đến nạt nộ con ông? Bố anh bảo, chẳng phải hai vợ chồng nhỏ mới đến cạnh nhà, cãi giành nhau suốt ngày suốt buổi, làm khổ ông không sao yên giấc, ăn ngủ cũng chẳng ngon, mẹ nghĩ rồi, bố anh không nói dối đâu, hôm nay anh đã không đi ăn cỗ, thì thế nào cũng phải đi thăm bố, quả thật có nhà bên cạnh quấy rối ấy, thì lấy một cái chêm đào đóng xuống đó.

Nói xong bà già đi ra sân lấy con dao chặt một đoạn cành đào. Trang Chi Điệp vừa tức vừa buồn cười, vội dìu mẹ vợ vào, vót ba bốn đoạn cành đào, đồng ý đi thăm mộ bố vợ. Vốn định an ủi mẹ vợ cho yên tâm rồi đi, nào ngờ bà chị kết nghĩa của Ngưu Nguyệt Thanh ở ngoại ô sang thăm, đem cho bà già một túi kê. Bà già mừng lắm cười cười nói nói rồi oà khóc, trách cô con gái này không nhớ bà, hỏi bố con làm gì mà sáu tháng một năm không đến thăm bà, bây giờ nhà quê giàu có rồi, liền quên chị em cũ, chị em cũ nào có định vay mượn tiền đâu cơ chứ. Người chị kết nghĩa vội giải thích, bố chị nhận khoán lò gạch ngói của làng, tuy ông không lao động chân tay được, nhưng ông là thợ đốt lò có tên tuổi, màu lửa hoàn toàn do ông điều khiển, quả thật không bỏ đi được. Bà già liền bảo:

- Bây giờ không bỏ đi được, thế sao ngày trước dăm ba ngày lại mò đến, ăn rồi, uống rồi, lúc về còn đem theo một bao tải ngô sắn, vậy là có thời giờ rảnh hả?

Bà nói tới mức người chị kết nghĩa lúc thì đỏ mặt lên, lúc thì tái nhợt đi. Trang Chi Điệp liền xoa dịu, bảo mẹ già rồi đầu óc đã lẫn cẫn, nói lung tung vớ vẩn suốt ngày. Người chị kết nghĩa nói:

- Tôi có trách người già đâu? Bà nói cũng đúng đấy, ngày ấy nhà chúng tôi đông con, đời sống túng bấn lắm, hoàn toàn nhờ bà cô cứu tế.

Liền nói với bà giả:

- Cô ơi, cô mắng bố cháu là phải lắm. Bố cháu cũng bảo lâu lắm không lên thăm cô. Chờ mười ngày nữa, trong xã tổ chức hội chùa, có đoàn kịch lớn về biểu diễn lúc ấy bố cháu thế nào cũng sai cháu lên đón cô về xem.

Bà già bảo;
- Trong thành phố có "Dị tục xã", "Tam nghĩa xã", "Thượng hữu xã", chồng em chị đi xem kịch có mua vé bao giờ đâu mà tôi lại về quê xem kịch hả?
Người chị kết nghĩa nói:
- Cô ơi xem kịch trong rạp khác với xem kịch ở bãi, hơn nữa ở nhà quê đã giàu lên. Bố cháu bảo đón cô về để được trông nom hầu hạ cô tử tế.
Bà già bảo:
- Như vậy thì tôi đi, nhưng chị chỉ mời cô sao không mời chú hả?
Người chị kết nghĩa tái mét mặt đưa mắt nhìn thẳng vào Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp bảo:
- Bà cứ nói như thế đấy. Lúc thì nói tiếng người, lúc thì nói tiếng ma.
Người chị kết nghĩa nói:
- Có mời chứ cô, thế nào cũng mời cả chú nữa.
Bà già bảo:
- Chi Điệp ơi, thế là tốt rồi. Anh và chị nuôi đi thăm bố anh nhé? Trừng trị cái nhà bên cạnh một trận thì bố anh mới chịu đi.
Trang Chi Điệp chẳng biết làm cách nào đành bảo để bà chị ăn một chút rồi hãy đi. Bà chị bảo không đói, song vẫn ăn một ít bánh và hoa quả Trang Chi Điệp đưa ra rồi hỏi trong nhà cái tủ lạnh này bao nhiêu tiền, cái máy radio cát sét kia bao nhiêu tiền, hỏi cả cái tủ tổ hợp, cái tủ để đầu giường và cái đèn bàn để trên tủ, ngắm nghía có vẻ thèm thuồng đáo để. Khi hai người đi ra cửa thì đột nhiên bà già bảo chị kết nghĩa ở lại hỏi cái này đã, cứ để Trang Chi Điệp đi trước. Trang Chi Điệp chờ ở sân một lúc, thì người chị kết nghĩa đi ra, mặt đỏ bừng bừng. Trang Chi Điệp hỏi:
- Mẹ tôi lại nói cái gì thế?
Người chị kết nghĩa đáp:
- Bà hỏi thuốc em Ngưu Nguyệt Thanh mang sang đã uống chưa, có dấu hiệu gì không,dặn bảo chồng chị không được uống rượu nữa. Chị bối rối quá, có lòng đưa con sang đây hưởng sung sướng , song lại lo mình không sáng dạ, bôi xấu các em.
Trang Chi Điệp ngay lúc đó chẳng biết nói gì hơn, ậm ừ cho qua chuyện, rồi lảng sang chuyện khác, liền kể những chuyện mẹ vợ hay lú lẫn âm dương. Người chị bảo:
- Bà cao tuổi lắm rồi, tránh sao khỏi những chuyện lẩn thẩn. Nhưng người ta một khi già đi lại thông hiểu cõi âm cõi dương, cũng không hiểu cho những lơi nói ấy là lung tung vớ vẩn được đâu. Trong thôn chị cũng thường có những chuyện như thế.
Trang Chi Điệp nhăn nhó bảo:
- Không ngờ chị cũng giống mẹ tôi.
Hai người ngồi xe máy "Mộc lan" ra cổng thành phía bắc, đến thẳng bờ nương ở phía tây di chỉ Hán thành. Trời nóng nực vô cùng, xe máy đỗ ở đầu đường, người đẫm mồ hôi, bước qua vạt đất lổn nhổn, khi đi đến bên dốc bờ mương, từ xa xa đã nhìn thấy tấm bia đá. Người chị kết nghĩa khóc oà lên trước tiên. Trang Chi Điệp hỏi:
- Sao lại khóc thế chị?
Người chị kết nghĩa nói:
- Không khóc, chú sẽ tức giận không nói, mà hồn ma ở chung quanh lại cười giễu chú.
Liền khóc thêm ba tiếng nữa mới thôi. Điều khiến Trang Chi Điệp ngạc nhiên là ở bên trái ngôi mộ cũ của bố vợ, quả nhiên có một nấm mồ mới, cỏ tranh ở trên vẫn chưa mọc, giấy chăng của vòng hoa, bị nước mưa xối trôi trong bùn đất, liền nghĩ bụng "Đây chắc là nhà bên cạnh mới đến mà bố đã nói". Trống ngực đập dữ dội. Người chị kết nghĩa đã quỳ xuống đốt giấy tiền, lẩm bà lẩm bẩm nói liên hồi. Trang Chi Điệp đi lên bờ mương, hỏi thăm một người dân đang đào đất, xem trong mộ mới là người nào. Người dân nói, một tháng trước, có hai vợ chồng trẻ họ Tiết ở trại Tiết Gia mang con vào thành phố, bị một xe tải cán chết cả nhà ngoài ngã ba, đã đem xác về đây chôn chung một mộ. Trang Chi Điệp sợ tái mặt biết lời mẹ vợ nói không sai, vội vàng ra đóng cọc đào chung quanh ngôi mộ mới, kéo người chị kết nghĩa quay về luôn.
Từ mộ bố trở về, bà mẹ vợ được người chị kết nghĩa đón ra ngoại thành. Trang Chi Điệp cũng thấy đã muộn, dự đoán Ngưu Nguyệt Thanh cũng ăn trưa ở nhà Uông Hy Miên rồi mới về, liền ăn qua quýt mấy thứ. Nghĩ lại quang cảnh trên ngôi mộ, không còn dám nhận định mẹ vợ nói vớ vẩn lung tung nữa, liền cố hết sức thu gom những lời nói hoang đường mà mẹ vợ đã nói ngày thường ghi hết vào một quyển sổ nghiền ngẫm đi nghiền ngẫm lại. Lúc này, trời bỗng dưng u ám, gió thổi cửa sổ đập phành phạch, dường

như sắp mưa to, Trang Chi Điệp vội vàng đóng cửa sổ lại rồi ra sân cất quần áo, chăn đệm phơi nắng, chờ đến một tiếng đồng hồ ,vẫn chưa có một giọt mưa, mà mây đen nghìn nghịt đầy trời, trong chốc lát đã biến thành những hình thù hết sức kỳ lạ. Trang Chi Điệp ngồi một mình trước cửa sổ, nhìn lâu lắm, chợt thấy mây đen càng đùa càng nhiều, cuối cùng là một hình tượng giống người mà không phải người, hơn nữa còn xoã tóc ra chạy, nhất là hai chân để trần to sù sù, gần như phân biệt rõ năm ngón chân cong lên và cả những đường vân hình cáid đấu hình cái mẹt trên ngón chân. Trước cảm thấy thú vi, định ghi lại hình tượng đó, song ngay một lúc không tìm được câu chữ thích hợp, liền cứ thế vẽ theo, nhưng bất thình lình cảm thấy sợ hãi. Quay sang nhìn vào buông ngủ của mẹ vợ càng thêm bối rối không yên, liền khóa cửa đi sang khu nhà ở của Hội văn học nghệ thuật.

Buổi chiều Ngưu Nguyệt Thanh không về, buổi tối cũng không về. Khoảng mười giờ đêm, có một người đến nhắn tin, bảo phu nhân nhờ nói với Trang Chi Điệp là Bà Uông cứ một mực giữ phu nhân ở lại không cho về, cùng ngồi chơi mạt chược ở bên đó. phu nhân cũng đã mời bà Uông và vợ Uông Hy Miên ngày mai sang chơi nhà, hai người đã nhận lời.

Trang Chi Điệp nói:

- Như thế có nghĩa là bảo tôi sáng mai đi chợ sắm thức ăn chứ gì?

Người kia nói:

- Ý của phu nhân là thế thưa ông.

Tiếp theo đưa Trang Chi Điệp một bảng kê mua thức ăn. Trang Chi Điệp xem, thì có các món thịt lợn một ký, xương sườn nửa ký, cá chép một con, ba ba một con, cá mực nửa ký, sâm biển nửa ký, ngó sen một nửa ký, hẹ vàng một ký, quả đậu nửa ký, đậu hà lan nửa ký, cà chua một ký, cà một ký, nấm tươi một ký, rượu uống Quế hoa một chai, Sevenup bảy hộp, đậu phụ một ký rưỡi, rau dưa Triều Tiên mỗi thứ một phần tư ký, thịt dê một ký, thịt bò ướp nửa ký, trứng muối năm quả, gà quay một con, vịt quay một con, gan lợn chín, dạ dày dồi hun khói thành phẩm, mỗi thứ một phần tư ký, ngoài ra đem từ nhà mẹ ở Song Nhân phủ sang một chai rượu Ngũ lương, mười chai bia, một gói lạc rang, một gói nâm hương, một gói mộc nhĩ, một bát gạo nếp, một túi táo tàu, một gói miến. Mua thêm, nửa ký lạp sường, một ký dưa chuột, một hộp đậu hà lan, một hộp anh đào, một lạng rau tơ, ba lạng hạt sen và một hộp măng.

Trang Chi Điệp nói:

- Phiền toái thế này, thật chẳng bằng ra nhà hàng đặt một hai mâm có phải hơn không?

Người đưa tin nói:

- Phu nhân dự đoán ông sẽ bảo thế, nên đã bảo tôi dặn ông, đây là phu nhân Uông Hy Miên đến chơi nhà, ăn ở nhà hàng, thì ăn núi uống biển, làm sao có không khí bằng ở nhà, hơn nữa còn để nói chuyện.

Trang Chi Điệp nghĩ bụng:

- Bà xã mình cứ tưởng mình mê vợ Uông Hy Miên thật sao?

Trang Chi Điệp tiễn người nhắn tin ra về liền nghĩ, đã chiêu đãi tại nhà thế này, thì sao không nhân thể mời hai vợ chồng Mạnh Vân Phòng và hai vợ chồng Chu Mẫn cùng đến cho vui, một là cho Ngưu Nguyệt Thanh xem mình đâu có ý với vợ Uông Hy Miên, hai nữa cũng để Đường Uyển Nhi đến thăm gia đi1nh, quyết định như thế, ngay trong đêm gọi điện cho Triệu Kinh Ngũ, hẹn sáng mai đến giúp, ra chợ phố hàng than, mua rau xanh và các món thức ăn này.

Buổi sáng dậy thật sớm, Trang Chi Điệp đi xe máy đến nhà Chu Mẫn ở số 8 Phố Tự, ngõ Lô Đăng. Đường Uyển Nhi đã dậy trang điểm trước gương. Chu Mẫn ngồi xổm dưới giàn nho đánh răng bọt trắng đầy mồm, thấy Trang Chi Điệp đi vào mừng quýnh cà kê. Đường Uyển Nhi nghe thấy, hai tay còn trên đầu vội ra đón, mặt đỏ lên, hỏi một tiếng, song đi sang một bên, vẫn tiếp tục vấn tóc. Chu Mẫn nói:

- Đầu vẫn chưa chải xong ư? Sao không rót nước mời thầy giáo Điệp hả?

Đường Uyển Nhi trở lại bình tĩnh tự nhiên, vội vàng đi rót trà. Nước trà nóng quá, hai tay thay nhau bưng đến, vừa đặt cốc xuống, đã vẩy vẩy tay kêu xuýt xoa, lại e thẹn mỉm cười với Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp hỏi:

- Có sao không?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Không sao.

Nhưng ngón tay lại ngậm ở mồm. Ngủ một đêm thoả mãn, sáng dậy lại trang điểm tử tế, khuôn mặt Đường Uyển Nhi càng trắng trẻo mịn màng, mặc chiếc áo sơ mi cộc tay cổ tròn màu cánh sen bó sát người, bên dưới là chiếc váy mini chật cứng, làm nổi cái lưng thon cao, mũi chân thì dài như cái dùi.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Hôm nay em đi đâu thế?

Đường Uyển Nhi đáp:
- Em đâu có đi đâu?
Trang Chi Điệp hỏi:
- Vậy sao ăn diện tươi tỉnh thế?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Có quần áo gì đâu mà ăn diện, chỉ son phấn một chút ấy mà. Ngày nào ở nhà em cũng làm thế, trang điểm một tí, bản thân cũng tươi tỉnh. Nếu có khách đến thăm, đón tiếp người ta cũng là tôn trọng khách. Thầy giáo Điệp cười chúng em tầm thường phải không?
Trang Chi Điệp nói:
- Sao lại cười? Thế mới giống đàn bà chứ! Quần áo này cũng là diện lắm rồi!
Trang Chi Điệp nói và chợt cảm thấy chột dạ, đôi giày da mà Đường Uyển Nhi đi trên chân chính là đôi giày da anh tặng hôm nào, Đường Uyển Nhi cũng nhận ra điều đó, liền nói to:
- Thầy giáo Điệp ạ, bộ quần áo này đều là quần áo cũ của năm năm trước, chỉ có đôi giày là mới. Thầy xem, đôi giày của em có được không?
Trang Chi Điệp thấy yên tâm, biết Đường Uyển Nhi nói như vậy, một là để Chu Mẫn nghe, hai nữa là để ám chỉ cho mình: em đã không để lộ chuyện tặng đôi giày. Trang Chi Điệp cũng nói:
- Được đấy! Thật ra, quần áo giày tất không có chuyện đẹp xấu, mà là xem ai mặc.
Chu Mẫn hái một chùm nho ở ngoài sân đi vào nói:
- Cô ấy là cái giá quần áo, bao nhiêu là giày dép ra đấy, lại cứ mua đôi này, có mới nới cũ, lại xếp xó không đi nữa.
Trang Chi Điệp hớn hở trong lòng. Tại sao Đường Uyển Nhi không nói với Chu Mẫn nguồn gốc của đôi giày, hơn nữa lại còn nói dối rất tự nhiên trước mặt Chu Mẫn, vậy thì cô ấy có ý kia với mình không? Liền bảo:
- Chu Mẫn này, hôm nay mình đến sớm tìm cậu thế này là có ý mời các cậu trưa nay đến nhà mình ăn cơm. Có chuyện tày đình thì các cậu cũng phải gác lại, không đi không được đâu. Mình còn mời mẹ và phu nhân của họa sĩ Uông Hy Miên, có cả vợ chồng Mạnh Vân Phòng. Mình phải đi ngay, không ở đây chơi được lâu, còn phải sang nhà anh Phòng, sau đó bận ra chợ mua sắm.
Đường Uyển Nhi hỏi:
- Thầy mời chúng em ư? Lại vinh dự được thế ư?
Trang Chi Điệp đáp:
- Lần trước mình chẳng đến ăn cơm ở đây là gì?
Đường Uyển Nhi nói:
- Quả thật khó nói quá! Chúng em chỉ mong đến để biết nhà, cũng là để gặp mặt cô Thanh. Nhưng mời đông người thế, chúng em là cái thá gì, e sẽ làm xấu mặt thầy giáo.
Trang Chi Điệp nói:
- Đã là bạn rồi đừng có nói khác đi. Uyển Nhi ơi, em nhờ cô Tiệp tặng nhà mình một chiếc vòng ngọc phải không?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Thế nào, cô Thanh không chịu nhận sao?
Trang Chi Điệp đáp:
- Đâu có phải không chịu nhận, chỉ có điều ngay cái mặt cũng không nhìn thấy, thì nhận không món quà làm gì?
Đường Uyển Nhi nói:
- Ối, có đáng gì cho cam, anh Chu Mẫn đã tặng chị Hạ Tiệp một vòng ngọc để cám ơn thầy giáo Phòng đã giới thiệu chúng em với thầy, em nghĩ đã tặng chị Tiệp một cái, thì thế nào cũng phải tặng cô Thanh một cái, liền nhờ chị Tiệp chuyển giúp.
Trang Chi Điệp liền móc túi lấy ra một gói vải bảo:
- Cô Thanh của em bảo anh tặng lại một vật kỷ niệm, không hiểu các cậu có thích hay không?
Đường Uyển Nhi liền cầm trước ,vừa giở ra vừa nói:
- Cô Thanh đã có lòng như thế, thì tặng cục đất em cũng thích.
Giở ra xem, thì là một cái gương đồng cổ, liền reo lên một tiếng ái chà:
- Mau mau lại mà xem anh Mẫn ơi!
Chu Mẫn cũng đến xem, bảo;
- thầy giáo Điệp này, thầy làm em khó xử quá! Đây là vật quý hiếm vô giá.

Trang Chi Điệp nói:
- Vô giá có giá cái gì, để chơi ấy mà!
Đường Uyển Nhi lại cầm gương lên soi, trước đây nghe người ta bảo có gương đồng, cứ nghĩ gương đồng thì soi sao được, nào ngờ lại sáng bóng như kính thế này. Liền bỏ luôn cái đĩa tranh bày trên bàn đặt gương đồng lên giá tranh ấy. Rồi cứ soi cứ ngắm vuốt mãi. Chu Mẫn bảo:
- Xem kìa, em cứ xí xa xí xớn!
Đường Uyển Nhi bảo:
- Em đang nghĩ chiếc gương đồng này ngày xưa là của người đàn bà nào, chị ta soi gương, dán hoa cắt giấy trang kim lên trán như thế nào nhỉ?
Nói rồi bĩu mồm bảo tiếp:
- Chu Mẫn này, mấy viên ngói diềm mái, em thu gom trước kia anh chẳng coi ra cái gì hết, vứt lay vứt lắt, nhét chỗ này một hòn, nhét chỗ kia một viên, lại còn đánh vỡ tan của người ta một viên nữa cơ chứ! Chiếc gương này là bảo bối của em đấy nhá, đặt vào đây, anh đừng có động vào đấy!
Chu Mẫn bảo:
- Anh đâu có không hiểu thế nào là nặng nhẹ sang hèn kia chứ?
Rồi nhìn Trang Chi Điệp có phần nào ngượng ngùng. Đường Uyển Nhi liền giục:
- Anh Chu Mẫn ơi, vậy thì anh thay thầy giáo Điệp chạy đi thông báo cho thầy giáo Phòng, rồi về mua một ít quà, chưa biết chừng hôm nay là ngày sinh của thầy giáo Điệp, hay ngày sinh của sư mẫu cũng nên.
Trang Chi Điệp nói:
- Chẳng phải sinh nhật của ai cả, ăn uống là chuyện vặt, cái chính là họp mặt bạn bè.
Chu Mẫn sẵn sàng chuẩn bị đi. Trang Chi Điệp cũng định ra về, Chu Mẫn bảo:
- Có em đi báo, thầy cứ bình tĩnh, để Đường Uyển Nhi ra phố mua mấy cái bánh hấp vào óc đậu phụ về đã, chắc là thầy chưa ăn lót dạ buổi sáng.
Trang Chi Điệp cũng ngồi lại, bảo vậy thì mình nghỉ một lát sẽ đi. Chu Mẫn vừa ra khỏi cổng, Đường Uyển Nhi liền ra đóng cổng, nhưng quay về nói;
- Thầy giáo Điệp ạ, em đi mua cho thầy mấy cái bánh hấp nhé?
Trang Chi Điệp bỗng mất tự nhiên, đứng lên rồi lại ngồi xuống bảo:
- Tôi không quen ăn lót dạ buổi sáng, em cần ăn thì cứ mua cho em.
Đường Uyển Nhi liền cười bảo:
- Thầy không ăn thì em cũng không ăn nữa.
Đôi mắt nhìn chằm chằm Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp thấy toàn thân rạo rực, sống mũi toát mồ hôi hột, song cũng dũng cảm nhìn Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi liền ngồi ngay trước mặt Trang Chi Điệp. Chiếc ghế rất nhỏ, một bên chân duỗi ra đàng sau còn bên chân kia thì từ từ ngả xuống mũi chân chấm đất. Chiếc giày ở nửa chân nửa tuột ra để lộ nửa gót chân sau song song với chiếc ghế. Trang Chi Điệp lại một lần nữa ngắm nghía đôi giày da nhỏ nhắn xinh xinh kia.
Đường Uyển Nhi nói:
- Đôi giày này rất vừa đi ra phố, người cứ nhẹ bâng.
Trang Chi Điệp đưa tay ram song lại hơi thành nửa vòng tròn ở lưng chừng, rồi lại đỡ dưới cằm mình, có phần nào không ngồi yên. Đường Uyển Nhi dừng một lát, cúi đầu co chân vào, gọi:
- Thầy giáo Điệp!
Trang Chi Điệp đáp;
- Hả?
Ngẩng đầu lên thì Đường Uyển Nhi cũng ngẩng lên nhìn anh. Hai người lại không nói gì nữa. Trang Chi Điệp lúng túng nói:
- Đừng gọi tôi là thầy giáo.
Đường Uyển Nhi hỏi:
- Thế em gọi bằng gì?
Trang Chi Điệp bảo:
- Cứ gọi thẳng tên, gọi thầy giáo xa lạ quá!
Đường Uyển Nhi hỏii:
- Vậy thì mở mồm thế nào?
Chị ta đứng dậy, song không biết làm gì, liền đi đến chỗ bàn sờ mó chiếc gương đồng, nói:

- Nghe thầy giáo Phòng nói thầy giáo Điệp thích thu gom đồ cổ, mà lại đem tặng chúng em chiếc gương đồng đẹp thế này ư?

Trang Chi Điệp bảo:

- Chỉ cần em cảm thấy nó đẹp là anh vui rồi. Em họ Đường, đây cũng là đồ vật của thời kỳ Đường Khai Nguyên, em giữ nó càng thích hợp. Em vừa xem độ sáng bóng của mặt gương, chứ chưa xem kỹ hoa văn ở đàng sau gương đâu.

Đường Uyển Nhi bèn lật gương ra xem, mới nhìn rõ, ở dưới núm sau gương có một con uyên ương mồm ngậm dải lụa đứng trên hoa sen, phía trên núm là một đôi hạc tiên xoè cánh, cổ cúi xuống lại ngậm dải lụa có nút đồng tâm. Còn ở chỗ gờ hẹp đường hoa văn răng lược lồi lên, có một vòng hoa văn khắc dòng chữ "Nhân đức trong sáng, tuổi thọ kéo dài, chí lý thủy chung, lấy điều tốt làm gương, hoàn thiện bản thân, nhìn son phấn mà nên dáng nết, phân biệt trắng đen xấu đẹp, hoa nở bông xoè, trăng trong tròn vành vạnh".

Đường Uyển Nhi xem xong, ánh mắt bừng lên rạng rỡ, hỏi:

- Chiếc gương này tên là gì?

Trang Chi Điệp đáp:

- Gương đồng có hai con hạc ngậm dải lụa uyên ương có đường hoa văn khắc chữ.

Đường Uyển Nhi nói:

- Vậy thì sư mẫu sao chịu tặng gương này cho em cơ chứ?

Trang Chi Điệp bỗng chốc ngắc ngứ, không sao nói được.

Nhưng Đường Uyển Nhi đã đỏ mặt, trên trán lấm tấm có những giọt mồ hôi nhỏ li ti, lại hỏi:

- Thầy giáo nóng hả?

Rồi đứng lên tự lấy que gỗ chống cánh cửa sổ. Cửa sổ là cửa sổ kiểu cũ, nửa dưới cố định, nửa trên chúng tôi đóng mở. Que gỗ chống mấy lần không vững, kiễng chân hai tay nâng lên, thì lưng eo của Đường Uyển Nhi thót lại dài ra, một nửa lưng nõn nà lộ hẳn ra dưới gấu áo sơ mi. Trang Chi Điệp vội chạy đến giúp, que gỗ vừa chống xong, nào ngờ "sầm" một tiếng, que chống lại rơi xuống, cánh cửa đẩy ra liền đóng chặt. Đường Uyển Nhi giật mình, khẽ kêu lên, Trang Chi Điệp vừa kịp đỡ người chị ta sắp ngã, thì cả tấm thân kia ngã vào lòng Trang Chi Điệp một cách ngon thơm như có lắp trục quay ở bên dưới. Trang Chi Điệp lật cánh tay ôm luôn, hai cái mồm liền dính chặt vào nhau, chẳng cần giải thích gì hết và cứ như thế, cứ thể thở hổn hển lâu lắm, (tác giả cắt đi hai mươi ba chữ).

Trang Chi Điệp nhấc miệng ra, nghẹn ngào nói:

- Đường Uyển Nhi ơi, cuối cùng anh đã ôm được em. Anh thích em vô cùng, thật đấy Đường Uyển Nhi ạ!

Đường Uyển Nhi rối rít nói:

- Em cũng thê, em cũng thế!

Nhưng chị ta lại sụt sịt khóc, nước mắt lưng tròng. Trang Chi Điệp nhìn Đường Uyển Nhi khóc, trong lòng càng yêu thương vô hạn, đưa tay lau nước mắt cho Đường Uyển Nhi, rồi lại đưa miệng hôn vào cặp mắt đẫm lệ. Đường Uyển Nhi liền cười sằng sặc, giãy giụa không cho hôn, hai cái mồm lại dính vào nhau, tất cả sức lực dồn cả vào mút lưỡi.

Bất giác, cả bốn bàn tay cùng một lúc nắm bóp trên thân thể đối phương. Tay Trang Chi Điệp như con rắn luồn xuống dưới, cái váy chật quá, tay cứ cuống quýt lên, chỉ nắm được cạp váy. Đường Uyển Nhi liền cởi cúc váy ở sau lưng ra (tác giả lược bỏ mười một chữ).

Trang Chi Điệp nói:

- Hôm tặng giày cho em, anh rất muốn sờ vào chân em.

Đường Uyển Nhi bảo:

- Em đã nhận ra, muốn anh sờ lắm, nhưng anh đã dừng lại.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Thế sao em không ra hiệu bật đèn xanh?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Em không dám.

Trang Chi Điệp nói:

- Anh cũng không có gan. Từ hôm gặp em, trong lòng đã yêu em, cảm thấy có duyên với nhau. Nhưng em là người đàn bà đầu tiên anh đón tiếp, trong lòng lại sợ, chỉ muốn mà thôi, chỉ cần em có một chút bày tỏ, thì anh sẽ dũng cảm vô cùng.

Đường Uyển Nhi nói:

- Anh là danh nhân, em cứ tưởng anh không để ý đến cơ đấy!

Trang Chi Điệp đặt Đường Uyển Nhi mềm nhũn như sợi bún lên giường, bắt đầu cởi bỏ xi líp, tụt luôn cả tất ny lông dài xuống dưới đầu gối. Cặp chân trắng nõn nà bày ngồn ngộn ra trước mặt, trong cảm giác của Trang Chi Điệp, đó là làn da mịn màng của cây xuân liễu đã bóc vỏ bên sông Hoàng ở Đồng Quan thời còn bé, là cây hành già đã bóc vỏ trong nhà bếp. Đường Uyển Nhi định tháo giày ra và bỏ hẳn tất ở chân, Trang Chi Điệp bảo, anh thích nhất đi giày cao gót như thế này, liên giơ hai chân ấy lên, đứng ở cạnh giường (tác giả cắt bỏ ba trăm bảy mươi chín chữ).

Trang Chi Điệp đã mặc xong quần áo, nhưng Đường Uyển Nhi vẫn nằm như chết tại chỗ. Trang Chi Điệp đặt chị ta nằm ngay ngắn, rồi ngồi hút thuốc trên ghế xa lông đối diện giường nằm ngắm nghía, thưởng thức mãi trạng thái ngủ của người ngọc.

Đường Uyển Nhi mở mắt nhìn Trang Chi Điệp dường như hơi xấu hổ, cười không thành tiếng, vẫn chưa có sức bò dậy. Trang Chi Điệp liền nhớ tới câu thơ Đường miêu tả Dương Quý Phi tắm xong người mệt lử, nhận ra đấy chẳng phải là tắm xong, mà hoàn toàn là miêu tả cảnh tượng sau cuộc giao hoan.

Đường Uyển Nhi bảo:

- Anh khoẻ thật đấy!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Anh khoẻ ư?

Đường Uyển Nhi bảo:

- Em chưa bao giờ được thoải mái như thế này.

Trang Chi Điệp đã không tỏ ra tự hào, mà còn thật thà bảo:

- Noài Ngưu Nguyệt Thanh ra, em là người đàn bà đầu tiên anh tiếp xúc. Hôm nay quả thật hơi kỳ lạ, anh chưa bao giờ dai sức thế này. Thật đấy, chung đụng với Ngưu Nguyệt Thanh anh cứ bảo mình bất lực, chẳng ra hồn đàn ông nữa.

Đường Uyển Nhi bảo:

- Đàn ông chẳng người nào bất lực đâu, nếu có thì toàn là chuyện của đàn bà.

Trang Chi Điệp nghe vậy, không kìm giữ nổi, lại lao đến, ôm chặt Đường Uyển Nhi. Đột nhiên gục đầu vào lòng chị ta khóc lóc và nói:

- Anh cám ơn em, Đường Uyển Nhi ạ. Đời này kiếp này anh không quên được em!

Đường Uyển Nhi đỡ Trang Chi Điệp dậy, khe khẽ gọi:

- Anh Điệp!

Trang Chi Điệp đáp:

- Hả?

Đường Uyển Nhi nói:

- Em vẫn gọi anh là thầy giáo hay hơn.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Em cười anh đáng thương quá phải không?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Luôn mồm gọi anh là thầy giáo, đột nhiên không gọi nữa, chẳng phải là dở sao? trước mặt người ta, em gọi anh là thầy giáo, khi chỉ có hai người em gọi anh là anh Điệp được chứ?

Hai người lại ôm, lại hôn một lúc, thì Đường Uyển Nhi bắt đầu mặc quần áo, chải đầu, kẻ lại lông mày, lông mi, bôi môi son, bảo:

- Anh Điệp ơi, bây giờ em là người của anh rồi. Hôm nay mời vợ Uông Hy Miên, chắc chắn người ấy phải như tiên, em đi quả thật có xấu mặt không đấy?

Trang Chi Điệp nói:

- Em cứ đi, em sẽ biết thế nào là lòng tự tin của em.

Đường Uyển Nhi nói:

- Nhưng em sợ.

Trang Chi Điệp nói:

- Sợ cái gì?

Đường Uyển Nhi nói:

- Liệu chị Thanh có hoan nghênh em không?

Trang Chi Điệp đáp:

- Chuyện ấy còn xem cách ứng xử của em như thế nào.

Đường Uyển Nhi nói:

- Em tin em có thể ứng xử được, nhưng trong lòng cứ ngài ngại. Hơn nữa, ăn mặc như thế này, chị ấy sẽ cười cho.

Trang Chi Điệp nói:

- Bộ này cũng đẹp đấy. bây giờ không kịp rồi, không thì anh đưa tiền để em mua một bộ thời trang loại xịn mà mặc.

Đường Uyển Nhi nói:

- Em không tiêu tiền của anh đâu. Em chỉ cần anh ở đây xem em mặc bộ nào hay hơn.

Nói rồi mở tủ, mặc thử tất cả các loại một lượt. Trang Chi Điệp lại tỏ ra sốt ruột, chờ chọn xong bộ váy áo màu đen, liền ôm hôn một lúc, rồi hấp ta hấp tấp ra về trước.

Khi về đến nhà, thì Triệu Kinh Ngũ đã mua xong toàn bộ thức ăn. Bởi khóa cửa nên xếp hẳn một đống ở ngoài, nhưng người thì mất hút. Trang Chi Điệp mở cửa, đang thu dọn thì Ngưu Nguyệt Thanh và vợ Uông Hy Miên đã đến nhà. Nhìn thấy Chi Điệp đang ngồi xổm mổ cá trong bếp, vợ Uông Hy Miên reo lên:

- Ái chà, em hạnh phúc quá! Nhà văn lớn như vậy xuống bêp mổ cá chiêu đãi cô em cơ đấy!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Được rồi, anh đừng ra vẻ nữa. Chị Miên ơi, nhà em bên này không thể bì với nhà chị bên ấy được, chị chọn một chỗ sạch sẽ ngồi chơi, nói chuyện với Chi Điệp, em phải vào bếp mới được.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Hy Miên đâu? Sao không thấy đến nhỉ? Hay là ngồi xe thuê cùng bà mẹ đến hả?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- hôm nay Hy Miên đi Bắc Kinh, vé đã mua từ mấy hôm trước, anh ấy không thể đến được. Bà mẹ tối hôm qua còn nói cười vui vẻ bảo sẽ đi, sáng nay dậy kêu chóang đầu, có thể tối hôm qua vui quá chơi mạt chược tới nửa đêm, nên bị mệt. Bà bảo quả thật bà không thể đi được, có cái gì ngon ngon, cuối cùng đem về cho bà một chút, coi như bà đã đến dự.

Trang Chi Điệp bảo:

- Thế thì tiếc quá, bà chưa đến nhà tôi bao giờ.

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Bà không đến cũng hay, sớm muộn gì mình cũng được tự do, bà già có mặt, bọn mình nói chuyện không tự nhiên.

Ngưu Nguyệt Thanh cười, bảo:

- Hôm nay có một mình ở đây, chị cứ việc tự nhiên thoải mái.

Nói xong tháo giày cao gót, mặc tạp dề, đẩy Trang Chi Điệp và vợ Uông Hy Miên vào phòng sách ngồi nói chuyện.

Trang Chi Điệp mời vợ Uông Hy Miên ngồi vào phòng sách, hỏi:

- Sao gầy đi thế?

Vợ Uông Hy Miên sờ lên mặt bảo, gầy đi đấy, gầy tới mặt chẳng còn ra hình thù gì nữa. Trang Chi Điệp bảo, gầy nhưng mà xinh ra, có lẽ giảm béo nên thon thả ra chăng?

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Người già cây héo còn giảm béo cái gì? Từ đầu năm đến giờ suốt ngày không sao tươi tỉnh lên được, hơi một tí là sợ lạnh, cảm cúm, uống bao nhiêu thuốc cũng không ăn thua. Tháng trước có một thầy thuốc khám bệnh cho và bảo bệnh của em là một nồi nước đun không sôi, uống thuốc gì cũng không có tác dụng, là bệnh hậu sản, phải chửa đẻ, chửa đẻ sẽ làm cho các chức năng của cơ thể được một dịp điều chỉnh lớn mới khá lên được. Nhưng bây giờ còn chửa đẻ cái gì nữa? Có muốn chửa cũng không chửa được!

Trang Chi Điệp nói:

- Người ta thường bảo, năm chín còn bế, sáu mươi còn bồng, chị mới bao nhiêu tuổi? Nếu quả thật định đẻ một đứa con, thì tôi chịu trách nhiệm lo cho một chỉ tiêu!

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Anh còn trẻ hơn chúng em, định sinh con sao không sinh một đứa đi?

Vợ Uông Hy Miên nói một cách vô tình, song Trang Chi Điệp lại đỏ mặt, giữa lúc ấy Ngưu Nguyệt Thanh từ trong bếp sang gian nhà đối diện lấy gia vị ớt hoa nghe được câu chuyện ở bên này, liền mở mành đi vào, bảo:

- Chị Miên ơi, bọn em quyết định phải nuôi một đứa con, trước kia anh Chi Điệp cứ mải với sự nghiệp, sợ có con sẽ phân tán tư tưởng. Bây giờ xem ra không có con hai người lớn ở trong nhà trống

vắng lạnh lùng quá. Em khuyên anh ấy, văn chương viết đến bao giờ cho đủ, danh tiếng thì cũng tương đối rồi!
Vợ Uông Hy Miên vội nói:
- Phải rồi! phải rồi!
Trang Chi Điệp bỗng chốc ngồi đực mặt ra, chỉ biết cười ruồi. Ngưu Nguyệt Thanh liếc chồng một cái, bảo:
- Anh Chi Điệp, sao ngồi thừ ra thế, chỉ biết nói chuyện suông, không lấy hoa quả ra tiếp chị Miên được sao?
Trang Chi Điệp vội vàng lấy trái cây ra mời vợ Uông Hy Miên. Chợt nhớ ra đi gọi điện cho Triệu Kinh Ngũ, hỏi cậu ta tại sao lại bỏ về, mau mau đến giúp sắp thức ăn.
Giữa lúc ấy, tiếng loa trong sân thổi phù phù ba lần, một giọng nói cất lên oang oang:
- Trang Chi Điệp xuống tiếp khách! Trang Chi Điệp xuống tiếp khách!
Vợ Uông Hy Miên hỏi:
- Ai đang gọi vậy?
Trang Chi Điệp nói:
- Ngán thấy mồ, cái bà Vị gác cổng, tinh thần trách nhiệm thì có đấy, nhưng mà cứng ngắc quá, gọi mình xuống tiếp khách như thế có khác nào mình là một con điếm.
Vợ Uông Hy Miên cười vui vẻ tới mức nét mặt hơi nhăn lại. Trang Chi Điệp định đi ra cửa xuống thì Ngưu Nguyệt Thanh ở trong bếp gọi:
- Hôm nay nhà có khách quí, không tiếp ai nữa đấy, bảo với bà Vị anh đi vắng.
Trang Chi Điệp nói:
- Anh mời cả bọn Mạnh Vân Phòng và Chu Mẫn cũng đến.
Ngưu Nguyệt Thanh im lặng một lát rồi nói:
- Anh giỏi kế hoạch đấy. Thế cũng được, mời cả đến cho vui.
Song khe khẽ nói, Mạnh Vân Phòng cái mồm cứ toang toác, anh ta có mặt thì chẳng nói được chuyện gì đâu, việc mượn tiền nói thế nào nhỉ?
Trang Chi Điệp nói:
- bây giờ em nói với chị ấy đi.
Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Gặp khó khăn trục trặc anh lại co vòi vào hả?
Trang Chi Điệp cười bỏ đi. Ngưu Nguyệt Thanh liền xách phích nước sôi đi vào phòng sách, rót nước cho vợ Uông Hy Miên, cười cười nói nói rồi hỏi mượn tiền. Vợ Uông Hy Miên đã vui vẻ đồng ý luôn. Chợt ở hành lang dồn dập tiếng bước chân, rồi nghe giọng Mạnh Vân Phòng sang sảng:
- Chị Miên đâu rồi nhỉ?
Ngưu Nguyệt Thanh và vợ Uông Hy Miên thôi nói chuyện, đi ra đón Mạnh Vân Phòng đã bước vào cửa, cất tiếng chào:
- một năm nay không gặp, cứ bảo chị già đi, nào ngờ chị còn trẻ hơn Hạ Tiệp, chi còn để bọn tôi sống không đấy? Bây giờ tôi đã biết sức sáng tạo của Uông Hy Miên dồi dào như thế, thì ra suối nguồn không già đâu!
Vợ Uông Hy Miên nói;
- Cái mồm quạ của anh, không dèm pha được em thì không có chuyện để nói hả. nếu anh lọt mắt em thì đổi cho Hy Miên.
Mạnh Vân Phòng liền nói với Hạ Tiệp;
- Anh bằng lòng ,chắc chắn em còn bằng lòng hơn anh. Một bức tranh của Hy Miên bán khoảng một ngàn đồng, sung sướng hơn sống với anh nhiều.
Hạ Tiệp trừng mắt nhìn chồng, cũng cười bảo:
- Uông Hy Miên chẳng để ý đến em đâu. Anh làm đầu bếp cho chị Miên còn được đấy!
Vợ Uông Hy Miên bước tới véo vào miệng Hạ Tiệp, hai người quấn quýt với nhau thân thiết như trẻ nhỏ.
Mạnh Vân Phòng ngồi xuống uống trà, mắt vẫn còn nhìn người đàn bà kia, bảo:
- Chị Miên ơi, tôi bảo chị trẻ chị vẫn không tin. Chi Điệp ơi, anh cũng nhìn xem ngọn lửa trên đầu chị Miên cao bao nhiêu?
Vợ Uông Hy Miên giật mình hỏi:
- Trên đầu có lửa ư?
Mạnh Vân Phòng đáp:

- Động vật nào cũng có ngọn lửa trên đầu, ngọn lửa to hay nhỏ, sáng hay mờ, biểu hiện sự dài ngắn mạnh yếu của sức sống.

Trang Chi Điệp nói:

- Chị không biết anh Phòng hiện giờ đang học khí công hay sao?

Vợ Uông Hy Miên đáp:

- Có nghe nói, quả nhiên là đạo thần.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Thế nào là đạo thần? tôi đã thông thạo "Mai hoa dịch số", "Đại lục nhâm", "Kỳ môn độn giáp", "Hoàng cực kinh thế sách ẩn", cũng đã đọc ba lần, ra ngoài báo cáo ba lần "Kinh dịch". Hiện giờ đang đọc "Thiệu tử thần sô". Đây là quyển sách trời thông hiểu quyển sách này, thì biết tường tận kiếp trước mình lột xác từ con gì, sau khi chết lại biến thành con gì, đẻ con trai hay con gái.

Trang Chi Điệp nói:

- Theo anh thì tất cả đều có định số, vậy thì chẳng phải phấn đấu làm gì nữa.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Định số đương nhiên là có nhưng cũng không có nghĩa sống trên đời không cần phấn đấu. Mình đã nghiền ngẫm rồi, chính là nhấn mạnh phấn đấu trong định số mới làm cho cuộc sống được trọn vẹn đầy đủ. Cuốn "Thiệu tử thần số" nguyên bản, lưu truyền trong ngoài nước rất hiếm, mà chìa khóa để mở cuốn sách này, vốn có một quyển, hiện nay có thể nói đã mất tích trong đó có sáu chữ số, mình coi như chuyển dịch được hai chữ số. Chuyện này xin đừng có cười, đại sư Trí Tường ở chùa Dựng Hoàng cũng phải bó tay. Hiện giờ những người nghiên cứu quyển sách này như điên.

Ngưu Nguyệt Thanh liền đi vào nói:

- Vân Phòng ơi, anh đừng thao thao bất tuyệt ở đây nữa, nhiệm vụ của anh hôm nay vẫn là làm đầu bếp đấy nhé!

Mạnh Vân Phòng nói:

- Xem nhé, đấy là định số của mình, sau này có làm chủ tịch nước cũng phải nấu cơm.

Nói rồi đi xuống nhà bếp. Thấy Mạnh Vân Phòng đã đi khỏi, vợ Uông Hy Miên nói với Trang Chi Điệp:

- Chi Điệp này, sao anh không nói với em chuyện ấy nhỉ?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Chuyện gì?

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Còn chuyện gì à? Nếu hôm qua nói ở nhà em, thì có phải hôm nay đã đem đến không nào!

Trang Chi Điệp nói:

- Chuyện ấy hoàn toàn do Ngưu Nguyệt Thanh cầm trịch. Nhờ chị giúp đỡ nhé!

Hạ Tiệp không hiểu chuyện gì, hỏi:

- Có chuyện gì mà lấp la lấp lửng thế?
- Trang Chi Điệp im lặng, vợ Uông Hy Miên nói:

Trang Chi Điệp cũng nói:

- Ám hiệu như cũ!

Hạ Tiệp bĩu môi:

- Cứ tí toáy với nhau đi! Mình sẽ mách với Ngưu Nguyệt Thanh cho mà xem!

Nói xong thấy buồn lòng, biết bọn họ cố ý nói đùa đánh lạc hướng, coi mình là người ngoài, liền hỏi sao vợ chồng Chu Mẫn không đến , trong nhà có cờ năm quân không. Đường Uyển Nhi mà đến, nhất quyết lần này phải thắng cô ta. Vừa dứt lời, thì có người gõ cửa. Người đàn bà vừa đứng dậy đi mở cửa vừa chửi đổng:

- Con ranh này ra bộ gớm nhỉ, những người làm thầy giáo, làm sư mẫu đều đã đến, bọn bay còn nhởn nhơ bây giờ mới vác mặt đến, chắc là còn đú đớn ở nhà một chầu mới chịu đi chăng?

Cửa mở ra lại là Triệu Kinh Ngũ đứng lù lù, đằng sau còn có một cô gái xinh đẹp xách một cái túi to mặt đỏ ửng, lập tức che miệng chạy vào gọi Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp đi ra, cũng hết sức sửng sốt. Cô gái xinh đẹp lên tiếng:

- Thưa thầy giáo Điệp, em đến xin nhận việc.

Ngay tức thì Trang Chi Điệp tỏ ra lúng túng, đứng trơ ra như phỗng. Triệu Kinh Ngũ liền nói:

- Liễu Nguyệt vừa sang tìm em, bảo là đã thôi việc ở gia đình bên ấy, định đến đây. Em bảo để hôm khác, hôm nay nhà thầy giáo Điệp mời cơm khách. Nhưng Liễu Nguyệt vừa nghe đã hớn hở bảo, chẳng phải lúc này đang cần em có mặt hay sao? em nghĩ cũng đúng, liền dẫn cô ấy đến.

Trang Chi Điệp liền một tay xách túi to, một tay dẫn Liễu Nguyệt xuống bếp gặp Ngưu Nguyệt Thanh, bảo:

- Ngưu Nguyệt Thanh này, em xem ai đây? Mấy hôm trước anh đã nói với em tìm một người giúp việc trong nhà, thì hôm nay Triệu Kinh Ngũ đã dẫn đến.

Ngưu Nguyệt Thanh nhìn cô gái liền cười bảo:

- Hôm nay thế nào ấy nhỉ? Định mở hội nghị người đẹp ở gia đình mình ư?

Chỉ một câu nói này đã làm Liễu Nguyệt thấy nhẹ nhõm cả người liền cất tiếng:

- Thưa cô Thanh, từ nay trở đi xin cô luôn luôn chỉ bảo.

Đôi mắt lúng liếng nhìn bà chủ mới của mình có dáng người tầm thước, hơi béo, để kiểu tóc ngắn thời thượng, song lại dùng cái cặp tóc nhựa rẻ tiền, khuôn mặt vuông to, sống mũi thẳng, đôi mắt to tròn, chỉ có điều trên mặt thấp thoáng những chấm tàn hương.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Em tên gì?

Liễu Nguyệt đáp:

- Thưa Liễu Nguyệt ạ!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Ta là Ngưu Nguyệt Thanh, em là Liễu Nguyệt, khéo quá cùng một chữ Nguyệt.

Liễu Nguyệt nói:

- Như vậy em vào ở nhà ta đây là phải lắm!

Ngưu Nguyệt Thanh vui thích bảo:

- Quả là duyên phận! Liễu Nguyệt này, bây giờ em đã biết nhà chúng tôi thế này, nếu bảo nặng nhọc thì không nặng nhọc đâu, chỉ có điều khách khứa nhiều, biết trông coi, biết tiếp khách là được, khi chưa vào cửa thì là người ngoài, vào cửa rồi thì là người trong nhà, thầy giáo Điệp của em suốt ngày bận mải với sự nghiệp ở bên ngoài, hai chị em mình sống với nhau.

Liễu Nguyệt nói;

- Chị cả nói như thế thì Liễu Nguyệt em được rơi vào tổ ấm hạnh phúc. Chỉ có điều em xuất thân nhà quê, thô vụng cả người lẫn nết, chi e đối xử với khách có sai sót, người ta mắng em không sao, song ảnh hưởng đến thanh danh của gia đình lớn. Chị cứ coi em là đứa em gái hoặc là bố mẹ của em, chỉ bảo mọi điều. Em làm không được, chị cứ nói mắng cũng được, đánh cũng được.

Liễu Nguyệt nói một thôi, càng làm cho Ngưu Nguyệt Thanh thêm vui sướng. Rồi cô lấy chiếc cặp tóc vấn mái tóc ra phía sau thành đuôi ngựa và xắn tay áo lên đi rửa rau. Ngưu Nguyệt Thanh ngăn lại, bảo;

- Hượm đã nào, vừa mới chân ướt chân ráo đến đây, mồ hôi chưa kịp khô, ai bắt em làm việc ngay cơ chứ?

Liễu Nguyệt đáp;

- Chị tốt quá, em không thể so bì với khách được, sở dĩ hôm nay em đến là biết có đông người, cần làm việc. nếu không em lấy lý do gì mà đến mới được chứ?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Thế thì cũng phải nghỉ lấy hơi đã chứ.

Trang Chi Điệp liền dẫn Liễu Nguyệt đi làm quen với những người khách thường lui tới. rồi xem nhà ở. Liễu Nguyệt nhìn phòng khách rất to, trên bức tường "Thượng Đế vô ngôn" do ông chủ viết được đặt trong khung kính rìa đen treo ở giữa, cảm thấy đã từng đọc câu này ở đâu, nghĩ mãi mới nhớ ra là trong quyển sách của Trang Chi Điệp mà mình đã đọc. Nguyên văn câu nói ấy là "Trăm ma hung dữ, mà thượng đế cứ nín thinh". Ở đây đã lược bỏ bốn chữ đầu tiên, một là thích hợp treo ở phòng khách hơn, hai là để con người suy nghĩ nghiền ngẫm, trong lòng cảm thấy rút cục nhà văn khác hẳn người thường. Trên tường sát cửa vào dựng bốn bức bình phong chạm hoa phượng bay. Trước bình phong là một chiếc bàn gỗ đen hình bầu dục kiểu Hồng Kông, hai bên có hai chiếc ghế tựa cao màu đen. Dưới tấm biển "Thượng đế vô ngôn", đặt một dãy ghế xa lông lượn góc bằng da thật của Iltalia. Góc phía nam có một bộ giàn loa bốn mảnh màu đen, bên cạnh là một cái giá thấp bằng thép thuỷ tinh, ở trên là chiếc tivi, ở dưới là đầu video cassette. Chiếc tivi được phủ bằng một chiếc khăn lụa hoa màu nhạt, bên cạnh để một bình sứ Diệu Châu bụng lồi màu đen cắm một bó hoa nhựa rất to, trông vui mắt, làm nổi sự trang nhã giữa bưc tường màu trắng và đồ đạc trong nhà màu đen. Liễu Nguyệt thốt lên, suy cho cùng thì gia đình có tri thức thanh cao hơn, đâu có giống như gia đình coi trẻ kia đầy nhà hoa lá tầm thường. Phía nam phòng khách là hai gian buồng, một gian là buồng ngủ của chủ nhân, nền nhà trải thảm len màu vàng nhạt, hia giường đệm mút cá nhân, mỗi đầu giường có một cái tủ thấp. Sát tường chính là cái tủ tổ hợp màu đồng cổ, sát cửa sổ

lại là một dãy tủ thấp, rèm cửa sổ nhung the màu hoa hồng chùng chấm đất, máy điều hoà nhiệt độ lắp ở sàn cửa sổ. Trên tường giữa hai cái giường là một bức ảnh quần áo cưới rất to, còn sau cửa ra vào lai là một khung kính rất đẹp, bên trong lắp bức tranh màu cá mỹ nhân. Điều Liễu Nguyệt cảm thấy thích thú là trong phòng ngủ của vợ chồng tại sao lại kê hai cái giường cá nhân, cặp mắt nhìn Trang Chi Điệp một cách nghi ngờ. Trang Chi Điệp hiểu ý, nói:

- Giường này có thể tách có thể gộp lại làm một.

Liễu Nguyệt liền cười khanh khách. Tiếng cười này đã làm cho vợ Uông Hy Miên và Hạ Tiệp ở phòng khách chạy ra. Liễu Nguyệt ngượng đỏ mặt. Trang Chi Điệp giới thiệu xong, Hạ Tiệp liền kéo luôn Liễu Nguyệt vào phòng sách ngắm nghía rồi nói:

- Đây là một công chúa chứ đâu phải người giúp việc, - hỏi tiếp – em quê ở đâu?

Liễu Nguyệt đáp:

- Thưa người Thiểm Bắc ạ.

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Tôi biết ở đấy có hai câu "Đá suối trong than lò nguội, gái Mễ Chỉ, trai Tuy Đức", em chắc chắn là người Mễ Chỉ.

Liễu Nguyệt gật đầu nói:

- Chị Miên quả thật có tri thức.

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Người có tri thức là chủ nhân của em, em xem phòng khách của người ta đây này.

Liễu Nguyệt quay đầu nhìn, gian phòng không lớn, ngoài cửa chính và cửa sổ, phàm là những chỗ có tường đều là giá sách cao tận trần nhà, hai tầng trên xếp đầy những đồ cổ cao thấp to nhỏ. Liễu Nguyệt chỉ nhận ra siêu đất đời Tây Hán, kho lương gốm, bếp gốm, bình gốm đời Đông Hán, ngựa ba màu, tượng màu đời Đường . Những thứ khác chỉ biết là lọ cổ, bát cổ mâm đồng đầu Phật, không biết là đồ cổ thời nào. Bảy tầng dưới đều là sách, không có cánh cửa kính chốt ngầm, sách cũng không có một quyển bọc da, xanh xanh đỏ đỏ trông rất đẹp. Mỗi tầng tấm giá sách thò ra bốn tấc bỏ trống lại xếp từng thứ gồm các loại ngói điểm mái, rìu đá, hòn đá quái lạ các màu, khắc gỗ, tượng đất, tượng bột, đồ đan bằng tre, đồ ngọc, đèn chiếu, giấy cắt và đồ chơi mười hai con vật khắc bằng gỗ đào hạt, còn có một đôi giày cỏ. Rèm cửa sổ đóng kín, trước cửa sổ là chiếc bàn làm việc rất to, ở giữa bàn cho một bức tượng điêu khắc chủ nhân bằng đồng, hai bên xếp sách báo thành chồng cao cao. Dưới giá sách sát vào cửa ra vào kê một chiếc bàn vuông, bên trên xếp đầy bút, mực và giấy, gầm bàn có một chậu sứ to. Thanh hoa cắm đầy những tờ tranh chữ cuộn lại với kích thước dài ngắn khác nhau. Giữa phòng, cũng tức là trước bộ ghế xa lông đặt một chiếc bàn nhỏ dân gian, chất gỗ hảo hạng, công nghệ cầu kỳ, trên bàn có một hòn gạch tường thành sù sì. Trên hòn gạch là chiếc lư hương to bằng đồng thau dầy nặng. Bên cạnh lư hương đặt một bức tượng người hầu gái đời Đường, tóc búi cao vút lên, nét mặt ửng đỏ, mắt phượng mày ngài, thân hình béo tốt, mặc chiếc áo ngắn chật màu đỏ, khoác chiếc khăn màu tím nhạt, hai tay bắt chéo trước bụng, nên khuôn mặt xinh đẹp muốn cười mà chưa cười, chưa cười mà ngậm cười. Liễu Nguyệt vừa nhìn thấy bức tượng người hầu gái đời Đường này đã vui vẻ nói:

- Hình như cô ta đang cựa quậy.

Trang Chi Điệp lập tức hớn hở bảo:

- Liễu Nguyệt có cảm giác tốt đấy, lập tức nhìn ra được ngay!

Liền đốt một nén nhang trong lư hương, từ lỗ lư hương bốc lên ba luồng khói mảnh, bay thẳng lên nóc nhà như mây trắng đang bay, nói:

- Bây giờ lại nhìn xem!

Mọi người ai cũng bảo:

- Càng nhìn cô ta càng bồng bềnh tor^I đến với anh đấy.

Hạ Tiệp liền nói:

- Quả tình là duyên số. Các bạn nhìn xem cô hầu đời Đường này giống Liễu Nguyệt không? Cặp mắt đôi mày quần thật nặng theo Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt nhìn kỹ, cũng cảm thấy giống lắm, liên nói một câu:

- Em đẻ theo dáng người ta chăng?

Nói xong xấu hổ nép vào khung cửa im lặng.

Trang Chi Điệp nói:

- Liễu Nguyệt này, ngày thường em và chị em ở nhà. Lúc nào rảnh có thể vào phòng này đọc sách.

Hạ Tiệp nói:

- Ở phòng sách của anh là điện kim loan của hoàng đế, người thường không được vào. Hôm nay tôi được nhờ vinh dự của chị Miên, mới vào ngồi đây được một lúc. Liễu Nguyệt vừa mới đến đã được ưu đãi lớn như thế.

Trang Chi Điệp cũng đỏ mặt đáp:

- Từ nay trở đi Liễu Nguyệt là người nhà tôi mà!

Hạ Tiệp càng bám rịt không buông, nói:

- Ái chà, nói thân mật quá nhỉ, người nhà anh phải không? – bước đến ghé sát vào tai Trang Chi Điệp khẽ bảo – Thuê mướn người giúp việc, nhưng không phải vợ bé đâu nhé. Anh đừng có phạm sai lầm đấy.

Trang Chi Điệp ngượng chín mặt. Liễu Nguyệt không nghe thấy họ nói gì song biết rõ có liên quan đến mình nên chủ nhà xấu hổ, liền nói:

- Cho em xem sách, em không học làm nhà văn được đâu. Hàng ngày vào đây quét dọn vệ sinh, hít thở không khí ở đây cũng đủ rồi.

Ngoài cửa lại nghe có người đang nói:

- Quét dọn vệ sinh nhưng không được đánh chết muỗi dâu nhé, muỗi hút máu của thầy giáo Điệp thì muỗi cũng là trí thức, để chúng tôi đến, đốt chúng tôi, chúng tôi cũng thành trí thức rồi.

Mọi người quay đầu nhìn, một thiếu phụ xinh đẹp đang đứng trước cửa phòng sách, đàng sau thiếu phụ và Chu Mẫn, nụ cười tươi rói, xách một túi quà. Trang Chi Điệp đứng phắt dậy, đứng lên rồi nhưng không nói gì. Người thiếu phụ liếc anh một cái thật nhanh, cười hì hì, nói:

- Thưa thầy giáo Điệp, chúng em đến muộn, thầy giáo không giới thiệu cho chúng em sao?

Trang Chi Điệp lập tức hoạt bát hẳn lên, nhận gói quà của Chu Mẫn, mời hai người vào phòng sách lần lượt giới thiệu từng người. Khi nói đến, đây là phu nhân của Uông Hy Miên một hoạ sĩ lớn, thì chị Miên liền bảo:

- Có giới thiệu thì giới thiệu tôi, chứ tôi không bám vào vinh quang của Uông Hy Miên đâu nhé!

Liền đưa tay ra bắt tay Đường Uyển Nhi trước và nói:

- Dưới gầm trời này lại có người trắng như trứng gà bóc như thế này, nếu tôi là đàn ông, tôi sẽ lao vào cướp lấy em, không tiếc phải bỏ mạng đâu nhé!

Câu nói ấy làm cho Đường Uyển Nhi ấp úng, nét mặt bỗng dưng tiu nghỉu, cho đến khi Trang Chi Điệp giới thiệu chị ta với Liễu Nguyệt, mới dần dần tươi tỉnh lại, nhưng không bao giờ nhìn thẳng vào vợ Uông Hy Miên, chỉ ríu ra ríu rít nói chuyện với Liễu Nguyệt, thậm chí còn kéo tay Liễu Nguyệt năn nắn bóp bóp, lại còn rút một chiếc cặp tóc màu đỏ trên đầu mình cặp lên đầu Liễu Nguyệt, bảo:

- Sao mình vừa mới gặp Liễu Nguyệt đã thân thế này nhỉ, cứ cảm thấy đã gặp nhau ở đâu rồi. Cô em bé bỏng ơi, em phải nhớ chị nhé, sau này chị có đến xin gặp thầy giáo Điệp, em chớ có đóng kín cổng đấy nhé!

Liễu Nguyệt nói:

- Chị là đồng hương, là bạn của thầy giáo Điệp, nếu em không mở cổng, thì chị kiện lên thầy giáo Điệp thì khuôn mặt này hoàn toàn do chị bóp.

Từ nãy đến giờ Hạ Tiệp vẫn im lặng, cuối cùng đã lên tiếng:

- Nói xong chưa hả con ranh? Tôi luôn chờ chơi cờ với cô đấy.

Đường Uyển Nhi nói:

- Xin chị chớ sốt ruột, em còn phải đi gặp mặt cô đã chứ!

Liễu Nguyệt nói:

- Em cũng xuống bếp đây, em dẫn chị cùng đi.

Xuống bếp, Liễu Nguyệt nói:

- Thưa chị, có khách đến, chị nghỉ tay đi tiếp chuyện, để em giúp việc cho thầy giáo Phòng.

Chu Mẫn vội vàng giới thiệu Đường Uyển Nhi với Ngưu Nguyệt Thanh. Ngưu Nguyệt Thanh hấp tấp phủi tro bụi trên người, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một người tươi rói đang đứng trước mặt chợt sững người. Liễu Nguyệt xinh thì xinh thật không tìm ra chỗ nào không thoả đáng trên nét mặt, còn Đường Uyển Nhi mắt nhỏ và sâu, trán cũng hơi hẹp, song da thịt thì như tẩy trắng, nhẵn bóng một cách vô hình. Ngưu Nguyệt Thanh nhìn mái tóc chải vấn đàng sau, chân tóc dày đặc, cứ tưởng là tóc giả, khi nhìn rõ là mái tóc đẹp trời cho, liền cất giọng:

- Đường Uyển Nhi đấy à, tuy mình mới gặp lần đầu, nhưng tên em thì tai nghe gần như đã thành kén! Cứ bảo để thầy giáo Điệp của em dẫn mình đi thăm em, song chẳng làm sao đi nổi, sống theo vi .danh nhân này, anh ấy bận từ sáng đến tối, mình cũng bận, song cũng không biết bận những gì! Nhưng

nói đi thì cũng phải nói lại, mình là con cua không càng, không bận mải phục vụ người ta, thì còn làm được gì? Người đời vẫn bảo, đàn bà sống nhờ đàn ông, ăn cơm của người ta, chạy theo người ta mà!
Mạnh Vân Phòng nói:
- Câu ấy chưa nói hết, ăn cơm của người ta, chạy theo người ta, đêm sờ đạn pháo của người ta.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Anh chỉ được cái nói tục, chẳng cần nói Đường Uyển Nhi gọi anh là thầy giáo, người ta cũng là đàn bà con gái còn son trẻ, không sợ mất thể diện sao?
Mạnh Vân Phòng nói:
- Lúc mới quen nhau gọi là thầy giáo, chị cứ tưởng mình là thầy giáo thật sao? Dăm ba hôm quen rồi, thì hằm bà lằng cho mà xem! Khi Chi Điệp chưa nổi tiếng, chẳng phải cũng cung kính gọi tôi là thầy giáo đó sao? Hiện giờ thế nào? Năm kia gọi ông Phòng, năm ngoái gọi Vân Phòng, lúc này là thằng đầu bếp nấu nướng đó thôi! Chị bảo Đường Uyển Nhi là con gái son trẻ, Đường Uyển Nhi chưa từng trải cái gì nào? Tháng trước tôi đi giảng "kinh dịch" ở huyện Hoa ^mùi dưới chân núi Hoa, dọc đường dài xe chạy liên tục, lâu lắm xe mới đỗ lại, mọi hành khách trong xe dồn cả xuống đi tiểu tiện, một chàng trai vừa bước xuống cửa xe đã vén ra tương luôn, đàng sau có hai mẹ con bước xuống, bà mẹ ngăn con gái lại liền bảo, cậu này chẳng ra sao cả, có đái thì cũng tránh người chứ! Chàng trai đáp, mẹ ơi, mẹ ngần ấy tuổi rồi, trước mặt mẹ, con chẳng phải là đứa trẻ con hay sao? Có gì đâu cơ chứ? Cô gái kia liền bũi môi, bảo, anh mà là trẻ con ư? Anh đánh lừa ai vậy? Anh nhìn xem cái của nợ kia màu sắc gì? Anh coi tôi là kẻ ngoài nghề phải không nào?
Ngưu Nguyệt Thanh giơ ngay cái cán chổi gõ vào đầu Mạnh Vân Phòng, kéo Đường Uyển Nhi ra khỏi bếp nói:
- Kệ anh ta, anh càng nói càng được thể.
Hai người ngồi xuống ghế xa lông, Ngưu Nguyệt Thanh liền cám ơn Đường Uyển Nhi tặng vòng tay, chợt nhớ đến Trang Chi Điệp đã từng nói trên mặt Đường Uyển Nhi chưa hề có một nếp nhăn, liền nhìn xem, quả nhiên không có, bèn hỏi thường ngày dùng loại kem bôi mặt nào, bôi son phấn nào và nói:
- Em đã gặp chị Miên bao giờ chưa? Chị ấy bảo mình ban ngày lấy dưa chuột thái ra từng miếng đắp lên mặt mươi lăm phút để da hút lấy nước cất dưa, ban đêm đi ngủ bôi lòng trắng trứng lên mặt, lòng trắng trứng khô đi, sẽ kéo da mặt căng ra, như vậy sẽ có ít nếp nhăn.
Đường Uyển Nhi nói:
- Em không làm thế! Có nhiều dưa chuột và trứng gà như thế em để ăn vẫn hơn, đấy là cách làm của người ta có tiền có thì giờ, em chỉ dùng một số mỹ phẩm vớ vẩn ấy mà.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Bây giờ chị đã biết, em có sắc đẹp trời cho. Chị làm sao bì với em được. Hơn nữa trong nhà này chị bận mải mọi việc đối nội đối ngoại, chẳng còn tâm tính, cũng chẳng có thì giờ đâu mà ngồi xoa mặt bóp chân.
Đường Uyển Nhi liền cất to giọng:
- Chị Thanh quả là người thảo hiền, chị luôn luôn nói sống cho thầy giáo Điệp, thật ra ở ngoài ai chẳng biết có người nội trợ tài giỏi như chị mới có thành tựu của thầy giáo Điệp. Đi ra ngoài, ai cũng bảo đây là phu nhân của Trang Chi Điệp, đó là người ta tôn trọng và khen ngợi chị đấy!
Lời nói của Đường Uyển Nhi đương nhiên vọng vào phòng đọc sách. Vợ Uông Hy Miên nghe lọt vào tai từng câu từng chữ, nét mặt sa sầm lại, khẽ hỏi Hạ Tiệp:
- Con đành hanh mỏ đỏ này đang chê cười mình đấy, mình đâu có làm phật lòng nó chứ?
Hạ Tiệp cười, ghé tai nói rõ chuyện Chu Mẫn và Đường Uyển Nhi bỏ chạy ra thành phố, vợ Uông Hy Miên liền kêu lên:
- Trời ơi, vừa nãy mình nói câu đó quả là vô tình, cô ta đã thù mình như vậy sao? Con người tai ác vậy bỏ đi thì bỏ đi, tay đàn ông thì khỏi nói, chứ đứa con liền khúc ruột mà cuối cùng cũng bỏ được kia ư?
Cứ thế nói nhiều chuyện chẳng đâu vào đâu, chuông đồng hồ tự động điểm mười bốn tiếng, Ngưu Nguyệt Thanh kéo bàn ăn ở phòng khách, Mạnh Vân Phòng đặt lên bàn tám món nóng, tám món nguội, bốn món thịt, bốn món rau, các loại rượu và nước uống, bảo mọi người rửa mặt rửa tay ngồi vào mâm. Mạnh Vân Phòng không uống rượu, không ăn thịt cá, tuyên bố một mình anh bận xào nấu ở dưới bếp, cuối cùng xào ít rau tự ăn, bèn không ngồi vào mâm. Mọi người liền bảo "Vậy thì vất vả cho anh quá", rồi bảo nhau nâng cốc. Trang Chi Điệp chạm ly với vợ Uông Hy Miên trước, rồi đến Hạ Tiệp, sau đó là Chu Mẫn, Đường Uyển Nhi, Triệu Kinh Ngũ, cuối cùng là Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt hỏi:

- Chạm cả với em ư? Em phải chúc rượu ông chủ chứ!

Trang Chi Điệp nói:

- Trên mâm cỗ không phân biệt tuổi tác, cấp chức.

Liễu Nguyệt nói:

- Như thế cũng chưa đến phiên em, anh chạm ly với chị đã, rồi em mới chạm.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Quả thật chúng tôi chưa cụng ly bao giờ.

Mọi người liền bảo:

- Thế thì hôm nay hai người chúc rượu nhau đi ngoặc tay nhau cùng uống.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Nào thì ngoặc tay, chồng già vợ già chúc nhau một chén cho mọi người cùng vui.

Liền ngoặc luôn tay cầm cốc vào cánh tay Trang Chi Điệp. Mọi người lại cười vui vẻ. Đường Uyển Nhi cũng cười, nhưng không thành tiếng, đưa mắt nhìn Liễu Nguyệt, trách cô ta lắm mồm nhiều lời lấy lòng chủ. Liễu Nguyệt cười hớn hở, cũng đưa mắt nhìn Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi lại tỉnh bơ, quay đầu đi chỗ khác, nhìn một con ruồi bay lên từ chậu hoa ở bệ cửa sổ. Con ruồi ấy đến đỗ trên đỉnh vành tai của Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp một tay nâng chén rượu, tay kia lại bị Ngưu Nguyệt Thanh luồn vào không động đậy được, liền lắc đầu đuổi ruồi, song con ruồi không bay đi, Đường Uyển Nhi nói thầm trong lòng, nếu là ý trời, thì con ruồi có thể từ tai anh ấy bay đỗ lên đầu ta, quả nhiên con ruồi bay đi, đậu trên đỉnh đầu Đường Uyển Nhi. Người đàn bà này biết ý mỉm cười, ngồi yên không hề động đậy. Nhưng Chu Mẫn đã nhìn thấy, thổi một cái. Con ruồi bay qua bay lại trên mâm cỗ, Đường Uyển Nhi bực tức lườm chồng. Hạ Tiệp đã nhìn thấy tất cả, liền bảo:

- Thấy hai vợ chồng già người khóa tay nhau uống rượu, hai anh chị son trẻ này cũng ngứa ngáy rồi đây!

Đường Uyển Nhi cười gạt phắt luôn;

- Đừng có thêm thắt nữa, để cho thầy giáo và cô Thanh uống nào – liền giơ tay đập con ruồi đậu trên đĩa móng giò. Cái đập ấy đã làm con ruồi rơi thẳng vào chén rượu của Ngưu Nguyệt Thanh.

Khi Ngưu Nguyệt Thanh luồn tya vào cánh tay chồng sắp sửa uống chén rượu, thì vùng trên hai lông mày Đường Uyển Nhi tối sầm lại, trong lòng chua xót cay đắng. Chị ta suy nghĩ, Ngưu Nguyệt Thanh tuy có cao tuổi ,song ngũ quan không có cái nào là không tiêu chuẩn, xứng đáng là cái tướng có phúc sung sướng , người ta đồn đại gần xa phu nhân Trang Chi Điệp xinh đẹp cũng là danh bất hư truyền. Nhưng Đường Uyển Nhi cảm thấy năm giác quan cái nào cũng tiêu chuẩn của vị phu nhân này, bố trí trên khuôn mặt kia, lại ít nhiều có phần cứng nhắc, chẳng khác nào toàn là món ăn sang xào lẫn với nhau, chưa hẳn sẽ có vị ngon. Thế là lại nghĩ, ngoài làn da trắng ra, mắt mình không to bằng mắt chị ta, mũi không thẳng như chị ta, mồm cũng hơi to hơn, nhưng phối hợp lại với nhau, thì cảm giác tổng thể của mình lại hay hơn chị ta. Lúc này, nhìn thấy con ruồi rơi vào chén rượu, ai nấy bỗng chốc ngẩn người, im lặng, trong lòng Đường Uyển Nhi mừng rơn, nhưng nét mặt lại cười, bảo:

- Cô Thanh ơi, có uống thì uống chén to đổi cho em nhé!

Rồi đưa chén rượu của mình cho Ngưu Nguyệt Thanh, đổi chén rượu của Ngưu Nguyệt Thanh, hất nhẹ xuống gầm bàn. Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh đã uống xong chén rượu ngoặc cánh tay, Ngưu Nguyệt Thanh rất cám ơn Đường Uyển Nhi, đích thân cầm chai rượu, rót đầy cho Đường Uyển Nhi, nói:

- Đường Uyển Nhi này, ở đây đều là người quen, mình cũng chẳng cần mời mọc nữa, em và Liễu Nguyệt mới đến còn lạ nước, lạ cái, không nên.

Đường Uyển Nhi nói:

- Ở nhà cô đây, em không thật làm gì? Mượn hoa dâng Phật, em xin được chúc cô một chén, lần trước co6 không đến nhà em, mấy hôm nữa em sẽ mời cô đến nhà em uống nữa.

Hai người lại uống một chén. Ngưu Nguyệt Thanh không uống được rượu, hai chén vào mặt đã đỏ bừng bừng, đỉnh vào buồng trong soi gương.

Đường Uyển Nhi nói:

- Đỏ mặt càng xinh đẹp, còn đồng đều hơn đánh má hồng là đàng khác.

Xong ba tuần rượu, chỉ còn Chu Mẫn, Triệu Kinh Ngũ và Trang Chi Điệp là uống được. Đàn bà con gái không ai còn uống được nữa. Trang Chi Điệp nói:

- Hôm nay đến đây là để uống rượu, các bạn không uống nữa không được, chúng mình phải chơi tửu lệnh mới được, cứ theo luật lệ cũ, luân phiên nhau đọc thành ngữ nhé!

Liễu Nguyệt nói;

- Quả thật em đã được mở rộng tầm mắt!

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Mở rộng tầm mắt thế nào?

Liễu Nguyệt trả lời:

- Trước khi đến đây, em nghĩ gia đình tri thức này sơn như thế nào? Sau khi đến thấy anh chị chuyện gì cũng nói, giống y như người thường, nhưng đã ngồi vào mâm cỗ thì lại khác. Trước đây em thấy trên mâm cỗ, nếu không oản tù tì, thì chơi trò đánh hổ, đâu có chuyện đọc thành ngữ. Đọc thành ngữ như thế nào cơ?

Trang Chi Điệp nói:

- Thật ra đơn giản thôi. Một người đọc lên một câu thành ngữ, người tiếp theo lấy chữ cuối của thành ngữ làm chữ đầu tiên của thành ngữ mới, hoặc là chữ đồng âm cũng được. Cứ thế mà chơi, anh nào không nói được, thì phạt uống rượu.

Liễu Nguyệt nói:

- vậy thì em xuống bếp làm thay để thầy giáo Phòng lên chơi.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Liễu Nguyệt này, lớp trẻ các em, cô cậu nào chẳng tốt nghiệp phổ thông trung học cơ chứ, làm gì không đối được? nếu nói không đối được chỉ có một mình tôi.

Mạnh Vân Phòng ở trong bếp nói xen vào:

- Người ta thường bảo, muốn biết chơi, thì ngủ với sư phụ. Chị có đối được không nào?

Ngưu Nguyệt Thanh lại mắng Mạnh Vân Phòng. Trang Chi Điệp liền tuyên bố bắt đầu. Câu thành ngữ đầu tiên là Gia tân mãn đường! Khách đến đầy nhà.

Tiếp theo là Triệu Kinh Ngũ:

- Đường nhi hoàng chi (Cứ việc đường hoàng)

Sau đó đến Chu Mẫn:

- Chi hồ giả dã (những ngữ trợ thường dùng trong văn ngôn, biểu thị lời nói hoặc bài văn không rõ ràng rành mạch)

Tiếp đến Liễu Nguyệt nói:

- Diệp công háo rồng (Diệp công tử rất thích rồng, trong nhà chỗ nào cũng vẽ rồng. Rồng ở trên trời biết thế, liền đến nhà Diệp, đầu rồng từ cửa sổ nhìn vào, đuôi rồng đã thò vào trong nhà. Diệp công tử vừa nhìn thấy đã sợ hết vía, mặt tái mét không còn một giọt máu nào).

Tiếp theo là Hạ Tiệp:

- Rồng hành vũ thi (rồng đi mưa đến).

Tiếp theo là vợ Uông Hy Miên:

- Thời bất đãi ngã (thời gian thế thời không chờ ta)

Hạ Tiệp bảo:

- Thế không được rồi, thi có đồng âm với thời đâu, hơn nữa thành ngữ này tự sáng tác.

Trang Chi Điệp bảo:

- Được đấy! Được đấy!

Tiếp đến là Đường Uyển Nhi, hầu như khó quá, mắt nhìn thẳng vào Trang Chi Điệp, làm ra vẻ suy nghĩ, đột nhiên nói:

- Ngã hành ngã tố (ta cứ làm theo ý mình)

Trang Chi Điệp bảo:

- Được.

Đến lượt Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Tố, tố là cái gì nhỉ? Tô hoa bố (chất vải hoa)

Mọi người cười ầm lên:

- Tố hoa bố không được, mời uống rượu.

Ngưu Nguyệt Thanh liền uống hết chén rượu. Bắt đầu vòng khác do chị nói trước, chị bảo:

- Bây giờ nghĩ ra rồi. Tố bất tương thức (vốn không quen biết) thì tôi nói luôn tố bất tương thức.

Trang Chi Điệp nói:

- Thức thời độ thế.

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Thế bất lưỡng lập (thế không đội trời chung)

Chu Mẫn nói:

- Lập chi bất khởi (Không đứng lên được)

Liễu Nguyệt nói:

- Khởi tử hồi sinh (chết đi sống lại)

Hạ Tiệp nói:

- Sinh bất phùng thời (đẻ không gặp thời)

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Thập kim bất muội (nhặt được vàng không lấy)

Đường Uyển Nhi nói:

- Muội muội ca ca (em em anh anh)

Trang Chi Điệp giật nảy người, Đường Uyển Nhi liền cười, mọi người cùng cười, Đường Uyển Nhi vội vàng sửa lại:

- Mỹ khai nhãn tiếu (mặt mày hơn hở)

Trang Chi Điệp bảo:

- Được.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Tiêu liễu tựu hảo (cười được là tốt)

Mọi người nói:

- Thế không được. Câu ấy không phải thành ngữ, chị uống chén nữa đi, lại bắt đầu.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Tôi đã nói tôi không đối được mà. Chai rượu này tôi uống cả mất thôi. Đường Uyển Nhi ngồi ở phía trên tôi, cô em rặt nói những câu khó đối, tôi phải đổi chỗ mới được.

Liễu Nguyệt nói:

- chị cả ơi, chị ngồi phía sau em, em sẽ không gây khó dễ cho chị, để Đường Uyển Nhi gây khó dễ cho thầy giáo Điệp vậy.

Ngưu Nguyệt Thanh đã đứng dậy ngồi ở phía dưới Liễu Nguyệt, nói:

- Vẫn bắt đầu từ tôi nhé: phúc như Đông hải (phúc như biển đông)

Hạ Tiệp nói:

- Hải khóat thiên không (Thao thao bất tuyệt)

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Không cốc tiêu thanh (tiếng tiêu trong hang vắng)

Đường Uyển Nhi nói:

- Thanh danh lang tịch (Thanh danh bê bối)

Trang Chi Điệp nói:

- Tích trọng nan phản (thói xấu lâu ngày khó sửa)

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Phản phúc vô thường (quay quắt như trở bàn tay)

Chu Mẫn nói:

- Trường tiên vi cập (roi dài không tới)

Liễu Nguyệt nói:

- Ngập ngập khả nguy (nguy ngập đến nơi)

Ngưu Nguyệt Thanh nghĩ một lát, nghĩ mãi không ra, lại bưng chén rượu lên uống. ai cũng bảo là chủ nhân chân thật lắm, nhưng bữa cỗ này là để đãi mọi người, mà chủ nhân cứ uống tì tì. Ngưu Nguyệt Thanh cũng cười, cười mãi, cười mãi rồi mềm nhũn người ra, hai tay bấu lấy mép bàn, nhưng hai chân vẫn trượtj xuống dưới gầm bàn. Trang Chi Điệp bảo:

- Say rồi! Say rồi!

Câu nói chưa dứt, thì quả nhiên đã trượt ngã xuống gầm bàn. Mấy người cuống quýt chạy đến đòi cho uống dấm, hoặc uống trà.

Trang Chi Điệp bảo:

- Dìu vào giường ngủ một giấc là khỏi thôi mà. Hôm nay chủ nhà dẫn đầu say trước, tiếp theo ai thua không được ăn gian đâu nhé. Chị Hạ Tiệp đến lượt chị rồi đấy!

Mạnh Vân Phòng ăn xong món rau tự xào nấu ở trong bếp đi ra, nói:

- Các cậu hôm nay thế nào vậy? Tựu lệnh rặt nói những thành ngữ xúi quẩy. thế này nhé, anh nào chị ấy hãy quét tuyết trước cửa nhà mình đi, tất cả đều nâng chén chạm nhau uống hết, mình bưng thức ăn nóng và cơm tẻ lên để mọi người cùng ăn.

Tất cả đều đứng dậy, uống cạn chén rượu, mặt ai cũng tươi rói như hoa đào, chỉ có một mình Chu Mẫn trắng bệch. Mạnh Vân Phòng liền bưng thức ăn nóng sốt bày lên bàn. Ăn đến lúc no, thì có món canh cá băm viên bưng lên. Anh chị em đổ xô vào múc canh, Trang Chi Điệp nói:

- Trên mâm cỗ hôm nay, Ngưu Nguyệt Thanh kém nhất, đương nhiên Nguyệt Thanh phải uống say, mọi người thử bình xem ai đối đáp tốt nhất, thì người ấy được uống hớp canh nóng đầu tiên.

Hạ Tiệp nói:

- Anh định cho Đường Uyển Nhi uống trước, chúng tôi không phản đối đâu, việc gì phải bày ra trò ấy.

Đường Uyển Nhi nói:

- Em nói đâu hay bằng chị Tiệp, chị Tiệp là đạo diễn, thành ngữ chứa đầy bụng.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Ồ thì ra đầy một bụng thành ngữ kia à, mình cứ chê bà xã bụng dưới to ra, còn bảo bà xã ngày nào cũng dậy sớm luyện tập cơ đấy!

Hạ Tiệp liền bước tới véo tai Mạnh Vân Phòng mắng:

- Được rồi thì anh chê tôi béo. Khai thật đi, đã phải lòng cô nào thắt đáy lưng ong rồi hả?

Mạnh Vân Phòng bị véo tai, song vẫn gắp thức ăn đưa lên mồm nói:

- Phu nhân của mình yêu thương mình bằng cách đánh chửi đấy các bạn ạ!

Đường Uyển Nhi nói:

- Để em xem nào, trong số mấy anh đây, anh nào tai to hơn?

Liền đưa mắt nhìn Trang Chi Điệp, mọi người chỉ biết cười thầm, Trang Chi Điệp phớt tỉnh, muôi canh cá băm viên đầu tiên không múc cho Đường Uyển Nhi, mà dành cho vợ Uông Hy Miên, vợ Uông Hy Miên húp xong canh, liền lấy khăn thơm lau miệng, bảo chị đã ăn no.

Chị Miên đặt bát xuống, thì Đường Uyển Nhi và Hạ Tiệp cũng bỏ bát đũa. Liễu Nguyệt liền đứng lên bưng cho mỗi người một đĩa hạt dưa, rồi tự thu bát đĩa, bưng xuống rửa ở bếp. Trang Chi Điệp bảo mọi người tuỳ ý, ai muốn nghỉ, thì vào giường trong nhà kia đối diện phòng sách nằm nghỉ, ai muốn đọc sách, thì vào phòng sách mà đọc. Vợ Uông Hy Miên xin một cốc nước sôi, uống mấy viên thuốc. Chị bảo uống nhiều rượu, đi nghỉ một lúc.

Hạ Tiệp đòi đánh cờ với Đường Uyển Nhi, cứ khăng khăng kéo Chu Mẫn đi làm trọng tài. Trang Chi Điệp và Mạnh Vân Phòng ngồi trong phòng khách. Mạnh Vân Phòng nói:

- Chi Điệp này, còn một chuyện nữa phải hỏi anh. Tập tài liệu của thầy Tuệ Minh hôm trước, anh giao cho Đức Phúc, Đức Phúc đã nhanh chóng xin thị trưởng phê chuẩn. Bây giờ am ni cô đã đòi lại tài sản nhà cửa bị chiếm dụng, đang mở rộng xây cất lại. Tuệ Minh cũng trở thành người cầm trịch ở đó, chị ấy rất cám ơn anh, đã mấy lần yêu cầu mời anh đến am ni cô uống trà đấy.

Trang Chi Điệp nói:

- Anh chàng Hoàng Đức Phúc này tế nhị lắm, nếu đi am ni cô, có thể để Đức Phúc đi cũng tốt.

Mạnh Vân Phòng nói;

- Chuyện ấy không được đâu, chỉ e anh ấy không chịu.

Trang Chi Điệp bảo:

- Tôi định mời anh ấy, anh ấy cũng ít nhiều nể mặt tôi chứ.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Nếu anh ấy đi được, thì còn một việc lớn nữa, mười phần ăn chắc đến tám chín. Ở chỗ góc đông bắc am ni cô, ban đầu cũng có ý định thu hồi cùng một thể trong lần này, nhưng ở đấy đã xây một ngôi nhà năm tầng, người ở đều là những gia đình hỗn tạp. Ý của thị trưởng không muốn để am ni cô thu hồi ngôi nhà này, bởi vì không thể nào bố trí nhà ở cho những gia đình ấy. Thầy Tuệ Minh cũng đồng ý. Chỉ có điều một căn hộ riêng ba phòng trên gác năm không có người ở. Thầy Tuệ Minh muốn giao căn hộ ấy cho họ, làm nơi ở tạm thời của khách ngoài giới Phật đến am ni cô. Thị trưởng có phần không muốn. Tôi định thế này, nếu căn hộ ấy thị trưởng đã cho am ni cô, mà am ni cô lại nhường cho chúng mình, thì ngày thường anh nào cần sáng tác cần yên tĩnh dăm bữa nửa tháng sẽ đến đấy, còn có thể quy định ngày họp mặt hội thảo ở đấy nữa. Như vậy chẳng phải sẽ trở thành một sa lông, một phòng khách của nghệ sĩ đó sao?

Trang Chi Điệp nghe vậy, nét mặt hớn hở nói:

- Đây là một chuyện tuyệt vời không gì bằng. Tôi sẽ nói với Đức Phúc, có lẽ giải quyết êm xuôi – lại hạ thấp giọng khẽ nói – nhưng anh phải giữ kín đấy nhé. Ngoài những anh em làm văn nghệ, không

được nói với ai hết. Nhớ kỹ, không được nói với bà xã nhà tôi, không thì mình ngồi viết ở đấy, nhà có khách, bà ấy lại sai người đến tìm.
Mạnh Vân Phòng đáp:
- Mình hiểu điều đó.
Trang Chi Điệp nói:
- Còn một việc nữa, tôi cần anh đấy, anh biết xem bói thật chứ?
Mạnh Vân Phòng bèn nói bừa:
- "Kỳ môn", "Độn giáp", mình không dám nói nắm chắc, nhưng quẻ nạp giáp thông thường thì ăn nói được.
Trang Chi Điệp nói:
- Anh cứ bô lên thế làm gì, nếu anh bói được thật thì bói cho tôi một quẻ.
Mạnh Vân Phòng hạ thấp giọng:
- Chuyện gì thế? Anh cũng định bảo tôi xem bói phải không?
Trang Chi Điệp đáp:
- Xin anh đừng hỏi chuyện này vội, tới lúc đó không có chuyện gì, sẽ không nói cho anh biết, nếu có chuyện thật, thì thế nào cũng nhờ anh giúp đỡ.
Mạnh Vân Phòng lại bảo việc này cần có loại cỏ Thi, bói linh nghiệm nhất là dùng cỏ Thi. Anh đã nhờ người lấy từ Hà nam về một bó cỏ Thi, chỉ có điều là để ở nhà. Trang Chi Điệp nói:
- Chuyện này khả năng của anh không làm được nên kiếm cớ chứ gì?
Mạnh Vân Phòng bảo:
- Vậy thì được, lấy que diêm thay cỏ Thi.
Lập tức lấy từ bao diêm ra bốn mươi chín que, bảo Trang Chi Điệp hai tay chắp chữ thập úp xuống. Sau đó lại để anh tuỳ ý chia thành hai đống, tự di chuyên que này, di chuyên que kia, gộp chung lại, lấy số lẻ một bên, số còn lại bảo Trang Chi Điệp chia thành hai đống tùy ý. Cứ thế làm sáu lần, miệng lẩm bẩm liên tục âm dương, âm già dương non, một lúc sau ngẩng lên nhìn Trang Chi Điệp hỏi:
- Chuyện gì mà phức tạp thế?
Trang Chi Điệp đáp:
- Anh là thầy bói, anh còn không biết chuyện gì ư?
Mạnh Vân Phòng nói:
- Với thế của anh mấy năm qua, là người "Đỏ" tới mức đái ra máu, tại sao đây là quẻ "khốn" nhỉ? Anh thử nói ngày tháng năm sinh xem nào!
Trang Chi Điệp nói ra từng con số. Mạnh Vân Phòng nói:
- Anh là mệnh thuỷ, thế còn được. chuyện này, nếu điều cần hỏi là chuyện vật, thì vật là mộc, mộc trong khung vuông là chữ khốn. Nếu cần hỏi chuyện người, thì người trong khung vuông là chữ tù.
Trang Chi Điệp mặt xám ngoét, nói:
- Đương nhiên là chuyện người.
Mạnh Vân Phòng nói:
- chuyện người tuy là chữ tù, có tai hoạ ngồi nhà lao hoặc quản chế song đáng quý là anh mệnh thủy. Tù có nước là chữ bơi, có nghĩa là anh phù du được cứu. Nhưng cho dù là biết bơi, e rằng bơi tốt thì được cứu. Bơi tồi thì khó nói đấy.
Trang Chi Điệp nói:
- Anh toàn nói vớ vẩn.
Nói xong đứng dậy rót nước vào cốc cho Mạnh Vân Phòng, nhưng trong lòng hốt hoảng. Hạ Tiệp và Đường Uyển Nhi đã chơi ba ván cờ, ván nào Đường Uyển Nhi cũng thua, đã thua lại không phục, cứ giữ rịt Hạ Tiệp chơi tiếp. Trong phòng ngủ chợt rú lên một tiếng "Á" kinh hãi. Trang Chi Điệp rót xong nước, đang đặt ấm lên bếp than, nghe tiếng kêu, chưa đặt bằng ấm, nước đã oà ra rơi vào lòng bếp, làm tắt ngấm ngọn lửa, hơi nước và tro bụi bay mù mịt cả buồng bếp. Anh chẳng buồn nhấc ấm không ra, chạy ngay vào buồng ngủ. Ngưu Nguyệt Thanh mồ hôi mồ ke6 vã ra ướt đầm, dang ngồi nghiêng trên tấm thảm nền nhà, chiếc chiếu cói trên giường cũng đã tuột xuống đất, một góc chiếu bị đè gãy dưới thân Ngưu Nguyệt Thanh. Mọi người đều chạy vào, hỏi làm sao. Ngưu Nguyệt Thanh vẫn chưa hoàn hồn, nói:
- Tôi vừa qua một giấc ác mộng.
Nghe nói nằm mơ, ai nấy thở phào nhẹ nhõm, liền cười bảo:
- Chị đã thu mất hồn của chúng tôi, ăn của chị một bữa cơm, quả tình không đủ để chị doạ cho một mẻ.

Ngưu Nguyệt Thanh cũng ngượng nghịu bò dậy, đầu tiên soi gương vấn lại mái tóc, nói:
- Nằm mơ sợ quá đi mất.
Mạnh Vân Phòng hỏi:
- Mơ như thế nào? Bọn giặc Nhật tiến vào làng phải không?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Tính lại một cái thì quên mất rồi.
Mọi người lại cười ồ. Ngưu Nguyệt Thanh lắc đầu thật thà nói:
- Ít nhiều tôi vẫn mang máng nhớ một số. Hình như tôi và Trang Chi Điệp dang ngồi trên xe đột nhiên xe bốc khói, có ai đó hét trên xe có thuốc nổ, sắp nổ đấy! Hành khách đều nhảy khỏi xe. Tôi và anh Chi Điệp nhảy xuống chạy. Anh Chi Điệp chạy nhanh lắm, tôi bảo anh ấy đợi, anh ấy không đợi. Tôi chạy lên một vách núi, không việc gì, xong anh ấy đến bảo tôi: chúng mình mạng to đấy. Tôi cứ tỉnh khô, trong giờ phút mấu chốt, anh chỉ lo cho bản thân anh ư?
Vợ Uông Hy Miên và Hạ Tiệp nhìn Trang Chi Điệp, Trang Chi Điệp hỏi:
- Nhìn tôi làm gì, hình như tôi làm thế thật sao?
Mọi người lại được một trận cười. Ngưu Nguyệt Thanh lại nói:
- Tôi nói xong đẩy anh ấy một cái, không ngờ đã đẩy anh ấy ngã xuống vực.
Hạ Tiệp nói:
- Được rồi, được rồi, thế là hoà cả làng, chẳng bên nào bị thiệt. Anh ấy bỏ chị chạy lấy người, chị cũng đẩy anh ấy từ trên vách núi xuống. Theo tôi, chị làm chủ nhân đã say trước, lúc tỉnh lại thấy xấu hổ, liền bịa chuyện để điều chỉnh thế thì khó xử chứ gì?
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Tôi sợ chết đi được, chị còn trêu đùa. Ai say hả? Có giỏi mình lại uống một vòng nữa?
Trang Chi Điệp bảo:
- Mọi người ai cũng biết tài giỏi của em rồi. Tôi đề nghị hiếm có dịp gặp mặt đông đủ thế nàym, mình chụp ảnh kỷ niệm nhé?
Đường Uyển Nhi hưởng ứng đầu tiên. Chờ Triệu Kinh Ngũ chụp xong cho Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh tấm đầu tiên, chị ta liền đứng sát vào sau hai người, cứ đặt đầu lên vai Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Cứ để như thế này, chụp cho chúng tôi một tấm.
Tiếp theo phối hợp với nhau, cả một cuộn phim, cứ xạch xạch, chụp hết trong chốc lát.
Chu Mẫn đứng xem vui vẻ náo nhiệt một lúc, trong lòng sốt ruột, liền nói với Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh, anh vào làm việc ở toà soạn tạp chí, không dám trễ nãi nhiều, liền cáo từ để đi đến toà soạn
Bởi uống hơi nhiều, buổi chiều lại không thể đi làm đúng giờ, dọc đường đến cơ quan, Chu Mẫn bước gấp lắm, mặt anh mỗi lúc một nóng bỏng. Giữa đường anh mua một chái nước mát mơ chua, uống vào cảm thấy mát mẻ đi nhiều. Vừa bước vào cổng chính của sở văn hoá, liền thấy trong sân một đám người túm tụm bàn luận cái gì đó. Chu Mẫn mới đến sở văn hoá, lại là hợp đồng tạm thời, một lòng một dạ cải tà quy chính ở đây, đứng cho vững chân, xây lại cuộc sống, cho nên nhanh chân nhanh tay, dẻo mồm khéo miệng, đối với ai cũng tỏ ra lễ phép. Nghe trong đám người có ai đó nói:
- Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến liền, anh chàng này đấy!
Chu Mẫn mỉm cười định đi thì một người đến gần bảo:
- Chu Mẫn ơi, anh được đấy!
Chu Mẫn hỏi:
- Được cái gì ạ? Mong anh quan tâm giúp đỡ nhiều hơn.
Người ấy bảo:
- Anh sao khách sáo thế? Quả là cũng đã học được ngón đòn của Trang Chi Điệp. Ông Điệp thường hay bảo với người ta không viết lách gì, nhưng vài ngày không gặp mặt, đã cho ra một cuốn tiểu thuyết . Anh càng khen ông ấy viết hay, anh ấy càng bảo viết lung tung vớ vẩn. Nhưng nói thật, Trang Chi Điệp viết hay thì có hay, song quả chưa có tác phẩm nào khiến cán bộ ở sở văn hoá tranh nhau đọc và bàn cãi. Còn anh chỉ một bài, đã xôn xao ầm ĩ cả lên.

Chu Mẫn hỏi:
- Các anh đều đọc rồi sao?

Người đó trả lời:
- Sở văn hóa có ai là không đọc, ông Sử ở buồng nồi hơi, một chữ không biết cũng nhờ người đọc cho nghe. Cảnh Tuyết Ấm sáng nay vừa xuống máy bay, nghe nói thế, đến ngay nhà cũng không về, anh chồng trẻ kia lôi chị ta đến tìm giám đốc sở khóc lóc ầm ĩ lên, dữ tợn lắm. Chị ta tại sao lại nổi tam bành như thế? Đừng tưởng thường ngày chị ta tỏ ra đứng đắn, thì ra cũng từng lôi kéo hú hí với nhà văn lớn. Song tại sao không lấy Trang Chi Điệp cơ chứ? Có lẽ lúc ấy cho Trang Chi Điệp không xứng với chị ta chăng? Bây giờ hối hận chứ gì? Chị ta có nhận ra ai đâu, vàng thật thì quăng đi hết, chỉ biết leo lên con đường làm quan. Đó là di truyền của bố chị ta đấy mà!

Chu Mẫn không chờ người đó nói hết, chạy lên gác như một cơn gió lốc vừa đẩy cửa toà soạn tạp chí, thì ngoài Chung Duy Hiền, anh em biên tập viên đều có mùi đang chửi bới om sòm. Chu Mẫn hỏi:
- Có chuyện thật rồi sao?

Lý Hồng Văn còn đang điên tiết:
- nếu Cảnh Tuyết Ấm như vậy, chúng mình đếch thèm đi nữa. Chị ta là lãnh đạo trung cấp, xem làm gì được chúng mình nào?

Cẩu Đại Hải nói:
- Bố chị ta là cán bộ cao cấp, thì con cái cũng không được đi hiếp người ta như thế. Hãy nghe phản ứng đông đảo quần chúng, bọn mình làm tạp chí để phục vụ xã hội, chứ đâu phải phục vụ cá nhân chị ta.

Chu Mẫn biết Cảnh Tuyết Ấm chắc chắn đã đến toà soạn quát mắng, sự việc không thể xử lý hoà bình được nữa, liền hỏi:
- Chị ta về lúc nào thế? Thầy giáo Điệp bảo chúng mình chú ý thời gian chị ta về, vừa về một cái là đem tạp chí đến gặp nói rõ tình hình, các anh có ai đi không?

Lý Hồng Văn nói:
- Chiều hôm qua hàng loạt tạp chí vừa chở về, Vũ Khôn như vớ được vàng, cầm luôn một quyển đi gặp chồng Cảnh Tuyết Ấm trong đêm, chẳng hiểu kích động thế nào, sáng sớm nay anh chồng kia đến gặp giám đốc sở. Chờ Cảnh Tuyết Ấm xuống máy bay một cái, hai người đến kiện cáo. Anh chàng kia cứ xoen xoét nói anh ta là chồng của Cảnh Tuyết Ấm, người khác bỏ qua, chứ anh ta không bỏ qua chuyện này. Hừ, Vũ Khôn và vợ của ông ta đều đà làm cái gì không biết? Ông ta làm thằng đàn ông vì bài viết này hay sao?

Chu Mẫn ngồi thừ ra một chỗ, rượu ngon thức ăn ngon, uống vào lúc trưa bây giờ ợ lên cổ, thầm nghĩ, sợ ma thì có ma, dây thừng đứt từ chỗ thót lại, chuyện này không những gây rắc rối cho Trang Chi Điệp mà việc làm tạm thời của mình ở toà soạn tạp chí liệu có còn không? Bèn hỏi Lý Hồng Văn:
- Thầy giáo Hiền đi đâu rồi?

Lý Hồng Văn đáp:
- Giám đốc sở gọi điện triệu đi rồi!

Một lúc sau, Chung Duy Hiền trở về, vừa nhìn thấy Chu Mẫn đã hỏi:
- Cậu đã đến đấy hả?

Chu Mẫn nói:
- Thưa thầy giáo Hiền, em đã có lỗi với ban biên tập.

Lý Hồng Văn nói:
- Nói cái gì vậy? Không phải là chuyện cậu xin lỗi ai, xảy ra sự việc, mình không nên kiểm thảo trước, tất cả phải chịu trách nhiệm trước tác giả, chịu trách nhiệm trước toà soạn. Mặt khác, việc này ảnh hưởng trực tiếp đến danh dự của Trang Chi Điệp. Anh ấy là nhà văn có tiếng tăm, sau này còn định đặt bài với người ta không?

Chung Duy Hiền bỏ cặp kính xuống, nhãn cầu lồi ra chi chít những tia máu, đưa tay lên dụi mắt, dụi được gỉ trắng ở đuôi mắt, lại đeo cặp kính vào, nói:
- Điều ấy mình biết. Nhưng bây giờ sự việc vỡ lở rồi. Trưa nay Cảnh Tuyết Ấm đã đến sở làm ầm ĩ lên một trận, mình cũng kiên trì không nhận có sai phạm gì, chị ta lập tức đi gặp ông Cù phó chủ tịch tỉnh

phụ trách văn hoá. Ông Cù giao trưởng ban tuyên giáo xử lý. Trưởng ban viết một lá thư đưa cho chị ta đem về cho giám đốc sở, trong thư có ba điều chỉ thị xử lý: một là tác giả và ban biên tập phải thừa nhận viết tình tiết tình yêu của Trang Chi Điệp và Cảnh Tuyết Ấm là bịa đặt, ăn không nói có, phao tin nhảm nhí, vi phạm nghiêm trọng đến danh dự của Cảnh Tuyết Ấm, phải xin lỗi trước mặt Cảnh Tuyết Ấm, đồng thời phải làm rõ chuyện này trước cuộc họp cơ quan cả sở. Hai là đình chỉ toà soạn tạp chí để chỉnh đốn, thu hồi tạp chí số này, đồng thời lên tạp chí số tới phải đăng tuyên bố nói rõ, bài văn ấy đã không phản ánh đúng sự thật một cách nghiêm trọng, không được đăng lại trên các số báo khác. Ba là không trả tiền nhuận bút cho tác giả, huỷ bỏ tiền thưởng của quý này.

Lý Hồng Văn nổi giận đùng đùng:

- Đây là lãnh đạo gì vậy? Ông ta đã điều tra chưa mà chỉ thị? Trong sở đã nhận chưa?

Chung Duy Hiền nói:

- Sở có cách nhận xét đấy, song ai mà đi tranh luận cơ chứ!

Cẩu Đại Hải nói:

- Bọn họ sợ mất chức, toà soạn tạp chí mình đi vậy. Anh Hiền ơi, anh phải nói chứ? Anh sợ không được làm tổng biên tập phải không? Tổng biên tập này coi là cái chức gì? Cấp phòng cũng không được, chả hơn gì chủ tịch xã!

Chung Duy Hiền nói:

- Đừng có nóng nảy, hãy bình tĩnh suy nghĩ cẩn thận đã. Chu Mẫn này, cậu nói thật xem nào, nội dung bài viết đều chân thực chứ?

Chu Mẫn đáp:

- Đương nhiên là trung thực.

Lý Hồng Văn nói:

- Tìm hiểu yêu đương khi chưa cưới pháp luật cho phép mà, hơn nữa nói chuyện yêu đương là việc của hai người . Tôi không dám nói những điều Chu Mẫn viết là trung thực, nhưng ai có thể nói những nội dung ấy không chân thực? bây giờ Cảnh Tuyết Ấm chối đây đẩy, hãy để chị ta nêu ra chứng cớ phủ nhận. Trong bài viết nói chị ta tặng Trang Chi Điệp một cái lọ gốm cổ, tôi đã nhìn thấy cái lọ gốm này ở phòng sách của Trang Chi Điệp, chị ta cũng định thôi ư?

Chung Duy Hiền nói:

- Cho mình xin điếu thuốc.

Cẩu Đại Hải thọc tay vào túi, sờ mãi mới lấy ra được một điếu đưa cho Chung Duy Hiền, Chung Duy Hiền không hút bao giờ, rít mạnh một hợi liền ho sặc sụa bảo:

- Mình lại phản ánh lên trên, cố gắng để lãnh đạo rút ba điều chỉ thị về. Các cậu đi đâu, ai nói gì cũng không bắt chuyện, coi như hoàn toàn không có việc gì xảy ra. Nhưng yêu cầu mấy ngày này ai cũng phải đi làm đúng giờ, hễ có chuyện gì còn tiện bàn bạc.

Nói xong đi vào phòng làm việc riêng mới dọn đến của mình. Nhưng trước khi bước ra đã va đầu vào khung cửa, xiêu người đi, lại va đổ ống nhổ đờm ở góc tường, nước bẩn đổ ra đất lênh láng, liên cất tiếng chửi:

- Người đã xúi quẩy, tìh đánh cái rắm cũng dập vào gót chân!

Lý Hồng Văn cười hềnh hệch bảo:

- Anh Hiền ơi, anh đi cẩn thận một chút! – liền đóng cửa lại và nói tiếp – Trên mặt sáng tác, Trang Chi Điệp là một thiên tài, nhưng trong lĩnh vực đối xử với chị em, thì ngố hết chỗ nói. Cảnh Tuyết Ấm làm ầm ầm lên như thế có thể là hai người không có dây dưa gì với nhau, hoặc là Cảnh Tuyết Ấm lúc ấy muốn để Trang Chi Điệp cưỡng ép chị ta, nhưng Trang Chi Điệp không chịu, một nỗi hận chôn chặt trong lòng mười năm qua, bây giờ lại mất trắng cái tên, nên bực mình giận dữ chăng?

Cẩu Đại Hải nói:

- Từ cưỡng ép hay đấy. Tại sao không cưỡng ép thì chị ấy lại hận?

Lý Hồng Văn nói:

- Cậu chưa lấy vợ cậu không hiểu.

Cẩu Đại Hải nói:

- Những cuộc yêu đương em đã từng tìm hiểu không ít hơn anh đâu.

Lý Hồng Văn bảo:

- Cậu tìm hiểu xong lại bỏ, cậu không tổng kết xem tại sao cứ bỏ thế à? Trong tình yêu cậu không cưỡng ép cô ta, cô ta sẽ không coi cậu là đàn ông, hiểu chưa?

Cẩu Đại Hải nói:

- Chu Mẫn ơi, anh có kinh nghiệm, anh thử nói xem.

Chu Mẫn đang có tâm tư riêng, liền gật đầu.

Lý Hồng Văn nói:

- Nếu ngày đó Trang Chi Điệp cưỡng ép Cảnh Tuyết Ấm, thì cho dù sau đó không cưới nhau, thì xem bây giờ chị ta có giãy nảy lên không?

Đang nói say sưa thì có tiếng gõ cửa, Lý Hồng Văn không nói nữa , đi ra mở cửa, người di vào vẫn là Chung Duy Hiền. Chung Duy Hiền nói:

- Mình nghĩ ra rồi, có một điểm phải hết sức chú ý, tức là mấy ngày này có gặp Cảnh Tuyết Ấm trong cơ quan, các cậu đừng có anh nào mè nheo gì đấy nhá, cho dù chị ta cố ý gây khó dễ, cũng vẫn phải nhịn, chuyện nhỏ không nhịn sẽ càng ngày càng tôi tệ.

Lý Hồng Văn nói:

- Anh đã từng làm phái hữu, còn tôi không có cái truyền thống quí hoá đó.

Chung Duy Hiền bảo:

- Việc gì tôi cũng nghe theo anh, việc này anh phải nghe tôi.

Nói xong lại đi ra. Cẩu Đại Hải bảo:

- Lý Hồng Văn này, theo mình cậu phải đứng ra nhiều hơn trong chuyện này, hoặc bảo Trang Chi Điệp đứng ra, ông già Hiền thì cứ ba phải, hỏng chẳng được, mà thành cũng chẳng nên. Cả đời ông ấy chẳng ra sao, gan cũng chỉ bằng hạt vừng, chỉ sợ sau này tựa vào núi thì núi đổ, nhờ vào nước thì nước chảy đi.

Nói tới mức Chu Mẫn bối rối, hốt hoảng, lại phải xin ý kiến Lý Hồng Văn. Lý Hồng Văn ngồi tại chỗ lấy lọ dầu nuôi tóc thoa lên chiếc đầu hói tận đỉnh , hỏi Cẩu Đại Hải có thấy mọc tóc mới không?

Cẩu Đại Hải trả lời;

- Có ba sợi rồi đấy.

Bên ngoài cửa sổ có một tràng pháo nổ đoang đoác. Chung Duy Hiền ở đâu lại chạy sang hỏi:

- Ở đâu đốt pháo thế nhỉ?

Lý Hồng Văn, Cẩu Đại Hải và Chu Mẫn liền chạy cả lên ban công. Chung Duy Hiền bảo để một mình Cẩu Đại Hải đi ra xem sao, dồn cả ra đây mục tiêu quá lớn. Lúc này mọi con mắt trong cả Sở văn hoá đều đổ dồn vào mình đấy! Cẩu Đại Hải ra ban công nhìn, rồi quay về nói:

- cửa sổ thứ hai phía tây tầng ba đốt đấy, thấy tôi nhìn xuống mấy người giơ tờ báo viết dòng chữ "Kính chào toà soạn tạp chí ".

Chung Duy Hiền sa sầm nét mặt lại, nói:

- Mấy anh em đấy thường ngày không ưa Cảnh Tuyết Ấm, đã từng nêu ý kiến, Cảnh Tuyết Ấm dựa vào đâu mà được cất nhắc lên lãnh đạo trung cấp. Nhưng sở cứ phớt bơ, mượn cớ để xả hơi cho bõ tức đấy mà!

Liền sai Cẩu Đại Hải xuống đó ngăn chặng, kẻo lại lửa đổ thêm dầu, đã bấn lên lại dũ rối. Lý Hồng Văn đã nhận để mình đi, đi được một lúc, sắc mặt tái đi quay về bảo hỏng rồi. Vũ Khôn lôi Cục trưởng đi xem đốt pháo, đang hò hét sở văn hoá không ra cái gì cả, giải thể ban biên tập khóa trước của bọn họ, ban lãnh đạo mới khoá này đã thúc đẩy sự đoàn kết ổn định trong sở như thế đấy? Chung Duy Hiền điên tiết lên, cuối cùng đã chửi một câu:

- Cho dù toà soạn tạp chí có đóng cửa kiểm tra đi chăng nữa, thì tay Vũ Khôn ấy đừng hòng quay trở lại. Mẹ kiếp, cho xin một điếu thuốc.

Nhưng Cẩu Đại Hải không còn thuốc để cho, ra sau cửa nhặt đầu mẩu, thì đầu mẩu đã ngâm hết trong nước bẩn.

Ngưu Nguyệt Thanh đi đến nhà Uông Hy Miên lấy tiền mặt, cứ sợ tiền nhiều nguy hiểm nên đã bảo Liễu Nguyệt cùng đi. Hai người lại thay quần áo cũ, Ngưu Nguyệt Thanh xách cái làn rau, bên dưới là tiền, bên trên xếp một số lá cải trắng. Liễu Nguyệt không đi sóng đôi mà lui lại đàng sau ba bước, không gần cũng không xa, tay lăm lăm một hòn đá, nắm chặt tới mức mồ hôi chảy ra ướt rượt.
Cứ đi bộ một mạch như thế, đi qua đại lộ Đông, đi đến cổng bưu điện Gác Chuông, ở đó treo một tấm bảng quảng cáo, trên đó viết: "Tạp chí Tây kinh số mới nhất, lần đầu tuyên bố chuyện bí mật tình yêu của nhà văn nổi tiếng Trang Chi Điệp". Ngưu Nguyệt Thanh nhìn thấy, chợt sững lại, liền cúi xuống đặt làn rau giữa hai chân, vội vàng sai Liễu Nguyệt vào mua một cuốn, đem ra xem tại chỗ, bồn dưng thở hổn hển, mồm mặt tái xanh. Liễu Nguyệt không biết trong sách viết những gì, cũng không dám hỏi. Về đến nhà Trang Chi Điệp đi vắng. Ngưu Nguyệt Thanh tự vào giường nằm. Liễu Nguyệt hoảng quá không biết làm cơm nào ngon, liền vào buồng hỏi, Ngưu Nguyệt Thanh đáp "Tuỳ ý!". Tùy ý là cơm gì? Liễu Nguyệt đành làm món bánh chiên mà mình hay làm, xào một đĩa khoai tây, nấu một nửa nồi cháo gạo tẻ táo tàu. Nấu xong cơm, nhìn sắc trời tối dần, ngồi một mình trong phòng khách, lại cảm thấy buồn chán, vừa ra ngoài cổng thay đổi không khí, thì Trang Chi Điệp đẩy xe máy "Mộc lan" đi vào. Trang Chi Điệp đưa cuộn phim đã chụp cho một cửa hàng rửa ảnh để rửa, bởi cần hai tiếng đồng hồ, liền ra cạnh phố xem bốn bà già chơi bài. Bà nào cũng đeo kính gọng cứng, vừa chơi bài, vừa noi chuyện với một người đàn bà ở chênh chếch bên kia phố. Người đàn bà ấy vục vịch, gò má cao, mồm lại vẩu đang phơi bánh quả hồng trên một cái chiếu trước cửa. Trang Chi Điệp thầm nghĩ, người đàn bà này phơi bánh quả hồng, không có vị ngọt, chỉ có mùi thối. Một bà già thấy Trang Chi Điệp nhìn người đàn bà kia, nháy mắt bảo:
- Anh thấy chị ta khổ sở phải không? Nhưng chị ta là bà chủ lắm tiền, ngày thường rảnh rỗi chơi bài, tiền nhét trong áo ngực, móc một cái ra cả xấp!
Trang Chi Điệp hỏi:
- Chị ấy làm gì mà lắm tiền thế?
Bà già đáp:
- Người ở mãi núi Chung Nam, thuê mặt phố bên này bán bánh quả hồng, suốt ngày dùng bột đá trắng tẩm lên bánh quả hồng, giả làm bột khô.
Trang Chi Điệp nói:
- Sao lại làm chuyện thất đức thế, ăn vào chẳng đau bụng hay sao?
Bà già đáp:
- Ai mà quản lý được? Anh cần hỏi chị ấy không?
Bà già liền cao giọng gọi sang cửa hiệu chênh chếch bên phố.
- Mã Hương ơi, đồng chí này nói chuyện với chị đấy!
Người đàn bà xấu xí đứng nguyên tại chỗ, nhìn Trang Chi Điệp đi sang, hỏi:
- Mua bánh quả hồng hả?
Trang Chi Điệp hỏi:
- Bánh quả hồng này bột trắng như thế, có lẽ không phải bột đá sống đâu nhỉ?
Người đàn bà xấu xí hỏi:
- Anh ở đâu vậy?
Trang Chi Điệp đáp:
- Ở hội nhà văn.
Người đàn bà xấu xí cứ tưởng là thợ làm giày, bởi vì hai chữ làm giày đồng âm với hai chữ viết tắt hội nhà văn, đều đọc là "zùo xíe", nên chị ta kêu lên:
- Ồ làm giày hả, có nhà các anh làm giày mới làm đồ dỏm, đôi giày này tôi mới mua được một tuần, thì mũi đã há toác ra!
Trang Chi Điệp nói:
- Đâu có phải làm giày? Viết văn đấy! chị có biết toà báo không? Gần giống như toà báo ấy mà!
Người đàn bà xấu xí lập tức bưng bánh quả hồng phơi khô, quay người đi thẳng vào trong nhà, đóng cửa lại. Các bà già chơi bài đều cười. Một bà nói:
- Cái gì mà không giả kia chứ? Anh có tin răng mình cắn được tai mình không?
Trang Chi Điệp đáp:

- Nếu có cái thang thì tôi tin.

Bà già nói:

- Anh cũng dí dỏm đáo để, tôi cắn cho anh xem nhé!

Bà nhe răng há mồm một cái, hàm răng trắng phau phau, đột nhiên được lưỡi đẩy lên, cả hàm răng giả kia nằm gọn trong tay bà. Bà liền khoác bộ răng giả lên mang tai. Trang Chi Điệp chợt hiểu ra, vui cười ha hả. Bà già nói:

- bây giờ đang chạy theo mốt làm đẹp, lông mày có thể giả, mũi có thể giả, nghe đâu có cả vú giả, mông giả. Đầy đường khắp phố, đâu đâu cũng có con gái đi lại, quả tình anh không biết ai thật ai giả đâu!

Thấy bà già nói chuyện hóm hỉnh và thú vị, Trang Chi Điệp ngồi lại lâu lâu, lúc nhìn đồng hồ đã quá hai tiếng đồng hồ, liền cáo từ trở lại hiệu ảnh. Vừa đi khỏi, thì bà già liền bảo:

- Chưa biết chừng người này cũng giả.

Trang Chi Điệp nghe thấy, bất giác cũng đâm ra nghi ngờ, nghĩ tới chuyện tằng tịu với Đường Uyển Nhi, lơ mơ như cõi mộng, trong phút chốc cũng chẳng biết mình có phải Trang Chi Điệp thật hay không? Nếu phải, thì con người ngày xưa nhút nhát này, tại sao dám làm cái việc tày đình như thế? Nếu không phải thì bản thân mình là ai? Đứng sững dưới mặt trời hút thuốc như thế, lần đầu tiên Trang Chi Điệp phát hiện khói thuốc nhả ra in bóng xuống mặt đất không phải màu xám đen, mà là đỏ sẫm. Chợt quay đầu một cái, thì lại thấy một người, thân bỗng dưng bị kéo dài ra mấy thước, liền nhảy đến chân tường, sợ dúm người lại, toàn thân nổi gai ốc. Khi nhìn kỹ lại, thì ra mình đang đứng trước một cửa hàng, cánh cửa kính của cửa hàng ấy bị người ta đẩy một cái, cái bóng của mình qua tấm kính dưới ánh nắng đã phản chiếu lên bức tường tối ở bên kia. Trang Chi Điệp không sợ thần không sợ ma, song lại bị chính cái bóng của mình doạ cho một mẻ hú vía, vội vàng ngó bốn chung quanh, không có ai chú ý đến cảnh thảm hại vừa rồi của mình, liền đi ra hiệu lấy ảnh. Nhưng khi nhìn vào bức ảnh chụp chung của mình với Ngưu Nguyệt Thanh và Đường Uyển Nhi, Trang Chi Điệp lại không khỏi ngạc nhiên. Phòng nhà khách của tấm ảnh chụp chung rõ mồn một từ cái bàn cái ghế, thậm chí nhìn rõ cả bức tranh chạm ngọc trên tấm bình phong, song hình người như có như không, nhất là Ngưu Nguyệt Thanh và Đường Uyển Nhi hoàn toàn không nhìn thấy người chỉ có hai cái đầu lâu lờ mờ trên một bên vai. Lại lấy các tấm ảnh khác ra xem, thì tất cả mọi người đều như vậy. Trang Chi Điệp sợ quá, hỏi người trong hiệu ảnh rửa làm sao lại thế, thì lại bị người ta cự nự, họ bảo phim chụp thế này cũng đem đến rửa, chẳng phải cố ý bôi nhọ thanh danh của cửa hiệu người ta? Trang Chi Điệp không dám hỏi nhiều, nổ máy "Mộc lan", song không sao nổ lên được, đành đẩy xe mơ mơ màng màng đi về nhà.

Ở cổng của khu nhà Hội văn học nghệ thuật, Liễu Nguyệt vừa nhìn thấy Trang Chi Điệp, liền hỏi đi đâu. Trang Chi Điệp bảo đi rửa ảnh, Liễu Nguyệt liền đòi xem hình của cô, cô bảo xưa nay chụp ảnh cô thường bị thiệt. Triệu Kinh Ngũ cũng nhắc nhở cô: sau này tìm hiểu ai, nhất định phải bảo người đàn ông đến xem mặt không được chỉ dựa vào ảnh chụp. Thấy Liễu Nguyệt ráo riết đòi xem ảnh như vậy, liền không muốn đưa tấm ảnh ra, nói dối chưa rửa xong, đánh trống lảng cho qua.

Liễu Nguyệt tiu nghỉu nhưng đã hạ thấp giọng kể lể chị Thanh đã mua một quyển tạp chí, bực tức như thế nào, một mình đi nằm ra sao, Trang Chi Điệp bỗng chốc càng thấy bủn rủn chân tay, gác chuyện phim ảnh sang một bên, đi lên gác cầm quyển tạp chí, vào phòng sách đọc lại một lần nữa, sau đó đi ra, mỉm cười với Liễu Nguyệt, khe khẽ bảo:

- Gọi chị ra ăn cơm.

Liễu Nguyệt nói:

- Em không dám.

Trang Chi Điệp cúi đầu suy nghĩ, rồi đi vào buồng ngủ. Ngưu Nguyệt Thanh đắp cái chăn len nằm nghiêng trên giường, chiếc quạt hương bồ che mặt, Trang Chi Điệp lay lay, bảo:

- Sao lại ngủ lúc này? Dậy ăn cơm chứ em?

Ngưu Nguyệt Thanh nhắm mắt tỉnh bơ, Trang Chi Điệp lại lay người đánh thức. Ngưu Nguyệt Thanh nằm ngửa người như một súc gỗ, song mắt vẫn nhắm chặt. Liễu Nguyệt liền bịt mồm cười trộm ở cửa buồng ngủ. Trang Chi Điệp gọi:

- Nguyệt Thanh, Nguyệt Thanh, em giả vờ ngủ cái gì thế?

Ngưu Nguyệt Thanh vẫn không động đậy, nằm trong tư thế ngủ. Trang Chi Điệp cố ý lấy tay thử thử trước miệng và mũi vợ. Ngưu Nguyệt Thanh đột nhiên ngồi dậy. Trang Chi Điệp liền cười và bảo:

- Anh thử xem, không thấy có hơi nóng, cứ tưởng em đã đi rồi.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Anh chỉ mong tôi đứt hơi, chết quách đi cho xong chứ gì?

Trang Chi Điệp bảo:
- Liễu Nguyệt ơi, em ra xem thời tiết bên ngoài thế nào, tại sao trời đang nắng ráo thế, lại nổi gió mưa rào nhỉ?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Có chiếc ga trải giường phơi trên ban công đấy!

Liễu Nguyệt phì cười thành tiếng, lao người vào trong bếp. Bây giờ Ngưu Nguyệt Thanh mới biết dụng ý của Trang Chi Điệp, bất giác cũng cười lên một tiếng, rồi thay đổi sắc mặt, mắng:
- Anh đáo để lắm, một đống phân không thối hay sao, mà còn khuấy lên để mà ngửi. Anh cứ tưởng chuyện trước kia của anh vẻ vang lắm hả? Anh định lấy sự phóng đãng của danh nhân để minh chứng lối sống tự nhiên, khoáng đạt của mình chứ gì?

Trang Chi Điệp hỏi:
- Em xem bài của Chu Mẫn viết phải không? Trong đó toàn là láo toét bậy bạ, chuyện giữa anh với Cảnh Tuyết Ấm em chẳng rõ rồi sao?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Thế sao anh để cho Chu Mẫn viết như vậy?

Trang Chi Điệp nói:
- Anh đâu có biết hắn viết những thứ đó! Em cũng đã rõ xưa nay anh đâu có đọc những bài văn loại này, chỉ bảo hắn vừa mới đến còn chân ướt chân ráo muốn có chỗ trên văn đàn thì cũng có thể lấy anh làm tư liệu để đăng bài của hắn. Nếu biết viết như vậy, thì anh đã dẹp đi ngay từ đầu.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Hắn vừa mới đến, thì làm sao biết được những chuyện đó?

Trang Chi Điệp đáp:
- Có thể là bọn Vân Phòng thêu dệt, bịa đặt ra, lan truyền đi.

Ngưu Nguyệt Thanh vặn hỏi:
- Vậy thì chắc chắn anh ra ngoài cũng bốc đồng khoác lác với bọn họ, người ta là con em cán bộ cao cấp, nói chuyện với Cảnh Tuyết Ấm sẽ dễ đề cao giá trị của mình chứ gì?

Trang Chi Điệp nói:
- Anh bây giờ cần gì dựa vào họ để đề cao mình cơ chứ?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Vậy thì em rõ rồi, mối tình xưa của anh với Cảnh Tuyết Ấm chưa dứt, nên anh mới nói ra như thế để hưởng thụ tinh thần chứ gì?

Ngưu Nguyệt Thanh nói tới mức giận dỗi lên, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Liễu Nguyệt đang ở trong bếp nghe thấy anh chị chủ cãi nhau, sốt sắng chạy vào khuyên:
- Chị cả ơi, chị đừng giận nữa, giận làm cái gì, thầy giáo Điệp là "danh nhân", danh nhân thiếu sao được những chuyện ấy, mà thế thì có sao đâu kia chứ!

Trang Chi Điệp nói:
- Liễu Nguyệt này, em nói như thế, chẳng hóa ra tôi có chuyện ấy thật à?

Ngưu Nguyệt Thanh cũng cười, kéo Liễu Nguyệt vào lòng bảo:
- Liễu Nguyệt mới đến, đáng cười bọn tôi cũng cãi nhau đấy nhỉ!

Liễu Nguyệt nói:
- Răng thường cắn vào lưỡi, nhà nào mà không to tiếng cơ chứ! Gia đình em coi trẻ, anh chủ ra ngoài có bồ bịch, có người nói với chị vợ, chị ấy bảo, cuối cùng thì kiếm được tiền, anh ta cất vào tủ nhà tôi, chứ không cất vào chỗ khác là được.

Ngưu Nguyệt Thanh lại cười, véo vào mồm Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt nói:
- Thôi nhé, hết giận rồi bây giờ thì đi ăn cơm.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Chị thì chẳng sao, có điều tổn thương đến thanh danh của thầy giáo em. Nhưng nghĩ lại, thì chị cũng biết thầy giáo em chẳng phải hạng người ấy. Anh ấy có lòng ăn cắp, nhưng không có gan ăn cắp, cũng chẳng có sức ăn cắp. Người ta bảo anh ấy thế này thế nọ, chị không tin chỉ hận là hận ở chỗ đi ra ngoài, hễ hăng tiết vịt lên là cứ nói liên thiên, chỉ biết nói cho sướng miệng, không lường đến ảnh hưởng của lời nói đã đem đến.

Nói xong, chị ta lau nước mắt. Liễu Nguyệt nghe xong lại cảm thấy mới lạ, đang định nói gì đó, thì có người gõ cửa. Ngưu Nguyệt Thanh vội vàng lau nước mắt, ra hiệu cho Trang Chi Điệp tránh vào phòng sách, vừa hỏi to:

- Ai đấy?

Bên ngoài có tiếng trả lời:

- Em đây, Chu Mẫn đây.

Cửa đã mở ra, Ngưu Nguyệt Thanh cười, hỏi:

- Đi làm hết giờ không về à? đến đúng lúc thế, cùng ăn cơm một thể.

Chu Mẫn bảo, anh đi làm về sớm, đã về nhà ăn cơm rồi, vốn lẽ sáng chiều nào cũng đi dạo tường thành, tiện chân rẽ vào đây trước. Trang Chi Điệp cũng từ phòng khách đi ra gặp Chu Mẫn. Anh vui vẻ vì Chu Mẫn đến đúng lúc, liền mời Chu Mẫn ăn một cái bánh rán. Chu Mẫn vẫn không ăn. Trang Chi Điệp liền cho băng vào máy cassette nghe để Chu Mẫn thưởng thức âm nhạc, còn mình, Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt ngồi ăn cơm. Băng từ phát bản nhạc "Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài". Chu Mẫn liền hỏi:

- Thầy Điệp thích âm nhạc dân gian ư?

Trang Chi Điệp mồm đang ăn bánh rán, gật đầu đột nhiên bảo:

- Mình có một cuộn băng, ghi không được rõ nét, cậu thử nghe xem, vị hay đáo để.

Trang Chi Điệp thay băng, một thứ âm thanh thâm trầm lắng mềm mại như nước âm vang. Chu Mẫn hỏi ngay:

- Đây là nhạc huyên, thầy giáo ghi ở đâu vậy?

Trang Chi Điệp tỏ ra đắc ý:

- Cậu có chú ý không? Sáng nào tối nào cũng có người thổi huyên trên tường thành. Mình đã từng có một đêm ra chỗ xa xa ghi trộm, ghi không được rõ lắm, nhưng cậu hãy nhắm mắt thưởng thức ý cảnh này chầm chậm, sẽ có cảm giác như đang ở trong cõi hồng hoang có một bầy quỷ oan đang nức nở, có một đốm lửa lân tinh đang lập loè cậu như đang bước đi trong rừng thông tối om, nghe thấy một giọt sương đang từ từ trượt ở cành cây sau đó chực rơi xuống mà không rơi, đột nhiên rơi xuống vỡ tan, cậu cảm thấy một nỗi khủng khiếp, một sự thần bí, lại không sao ghìm được, một niềm đam mê trỗi dậy muốn khám ph a xem rút cuộc là thế nào, cậu càng đi càng xa, càng đi càng sâu, cậu đã nhìn thấy từng đụn, từng đụn chướng khí đùn lên, lại nhìn thấy cái gai chợt ngắn chợt dài bởi ánh nắng rọi qua cành cây và chướng khí. Nhưng cậu lại chẳng thể nào tìm được lối.

Trang Chi Điệp cứ nói, cứ nói, cũng không kìm nổi bản thân, liền đặt bát cơm xuống. Liễu Nguyệt bèn cất tiếng:

- Thầy giáo Điệp đang đọc thơ trữ tình đây này.

Nhưng Trang Chi Điệp lại thấy Chu Mẫn cúi đầu xuống, liền hỏi:

- Chu Mẫn ơi, cậu có cảm thấy như thế không?

Chu Mẫn đáp:

- thầy giáo Điệp ạ, em thổi huyên đấy!

Trang Chi Điệp "a" lên một tiếng, cứ há hốc mồm, không ngậm lại được. Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt cũng dừng cả lại. Chu Mẫn nói:

- Em thổi vớ vẩn ấy mà, chỉ là để giải buồn, nào ngờ thầy giáo đã nghe được. Nếu thầy thích nghe thật, thì hôm nào em sẽ ghi một băng nghiêm chỉnh đem đến tặng thầy giáo. Nhưng em không rõ hiện nay thầy giáo là danh nhân, muốn gì được nấy, lòng nghĩ là việc thành, mà lại thích nghe huyên là vì sao?

Nói xong, từ túi khoác lấy ra một vật màu đen giống như lọ gốm nhỏ, bảo đây là cái huyên.

Trang Chi Điệp đã biết thế nào là tiếng huyên, song chưa thấy hình dáng cái huyên liền cầm xem háo hức lắm, thật là hiếm có, hỏi mua thứ này ở đâu, anh bảo đã từng đến cửa hàng nhạc cụ hỏi có huyên không, người bán hàng lại không biết huyên là thứ gì. Chu Mẫn nói, đây là nhạc khí thời xưa, hiện giờ rất hiếm người sử dụng, khi còn ở Đồng Quan, anh đã nghe một nghệ nhân già dân gian thổi huyên và đi học thổi một thời gian. Sau khi đến Tây Kinh, đào đất ở am ni cô đã đào được cái đồ gốm bé nhỏ này, chẳng ai nhận ra là cái gì, anh liền thu giữ, mới lên tường thành tập thổi, thổi còn tập tọc, chưa đâu vào đâu cả. Hai người bỗng chốc nói chuyện say sưa. Trang Chi Điệp bảo:

- Không hiểu sao mình nghe lại thích, lại hợp mùi vị, mình còn thu một băng nữa, cậu thử nghe xem, vị đượm lắm!

Nói xong, liền ấn nút thay băng, băng phát ra là thứ nhạc đám ma. Ngưu Nguyệt Thanh bước đến tách một cái, tắt máy. Chị bảo:

- Có thấy nhà ai thưởng thức nhạc đám ma đâu nào?

Trang Chi Điệp nói:
- Em cứ chú ý nghe, nghe xong cũng thích cho mà xem.

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Em vĩnh viễn không bao giờ thích đâu. Anh mở băng này ra nghe, người ngoài tưởng nhà mình có người chết.

Trang Chi Điệp đành phải nhăn nhó đóng máy cassette, ngồi xuống ăn cơm. Liễu Nguyệt hỏi:
- Thầy giáo Điệp cũng sợ vợ ư?

Trang Chi Điệp đáp:
- Tôi đâu có sợ vợ, chỉ có điều vợ không sợ tôi thôi!

Ngưu Nguyệt Thanh cố ý tỉnh bơ lời nói vui của chồng.

Trang Chi Điệp liền khen một câu:
- Cháo nấu ngon quá.

Anh húp hết một bát cháo, bỏ đũa xuống, hỏi Chu Mẫn còn có chuyện gì không, nếu không tối nay đến nhà Mạnh Vân Phòng tán chuyện. Chu Mẫn bỗng tỏ ra khó nói, ấp a ấp úng một lúc rồi cất cao giọng:
- Em có chuyện muốn nói với thầy giáo, thầy giáo cứ ăn cơm đi đã.

Trang Chi Điệp nói:
- Mình ăn xong rồi, cậu cứ nói đi.

Chu Mẫn thưa chuyện:
- Em chỉ muốn biết ơn thì đền ơn, nên đã viết một bài tuyên truyền cho thầy giáo, nào ngờ lại đâm ra rắc rối. Chị Cảnh Tuyết Ấm đã trả phép, làm ầm ĩ dữ lắm. Lãnh đạo cũng có thể tìm đến thầy để xác minh sự thực. Em đến để báo tin trước và nghe ý kiến của gia đình.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Tôi và thầy Điệp của cậu đã đọc bài ấy rồi.

Chu Mẫn bỗng hốt hoảng, lúng túng, hỏi lại:
- Cô Thanh cũng xem rồi ư?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- không có chuyện thì không nên bịa chuyện, khi xảy ra chuyện, cũng không cần sợ chuyện. Việc này nếu làm ầm ĩ, thì tôi là người nên làm, chị Cảnh Tuyết Ấm làm ầm ĩ cái gì? Bài văn tuy không do Trang Chi Điệp viết, nhưng không xem mặt sư, thì xem mặt Phật, tình cảm ngày xưa, một chút cũng không quý trọng, nói trở mặt là trở mặt luôn ư!

Trang Chi Điệp không tiếp lời Ngưu Nguyệt Thanh, chỉ sa sầm nét mặt, hỏi tỉ mỉ tình hình trong Sở và trong toà soạn tạp chí, rồi than thở:
- Mình đã dặn đi dặn lại, người ta vừa về một cái liền đến gặp giải thích trước, các anh lại bỏ ngoài tai! Bây giờ đã xảy ra chuyện này, phía đối lập của chị ấy chắc chắn sẽ châm chọc, vui mừng trước tai hoạ c cnn khác, cộng thêm Vũ Khôn nhân cơ hội kích động giật dây, mượn chồng chị ta lại gây sức ép với chị ta. Con người ai cũng có lòng tự tôn, chị ta không làm ầm ĩ một trận, thì người ngoài, lại cứ tưởng chị ta im lặng thừa nhận. Cho dù đã làm ầm ĩ lên, thì có thể sẽ không giơ lên rồi lại lặng lẽ bỏ xuống đâu. Chị ta là người xưa nay chưa bao giờ chịu thiệt, quen mạnh mẽ rồi, hòn đá kéo lúa dã nằm lại ở lưng chừng dốc, thì không rơi xuống đâu.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Bây giờ Cảnh Tuyết Ấm đã hoàn toàn trở mặt, mà anh chỉ suy nghĩ từ góc độ của chị ta ư? Chu Mẫn viết bài, tạp chí đăng ra, về chủ quan ai chẳng tốt với anh nào? Anh nói vậy, một hòn đá gõ được ba cái chuông kêu, làm bao nhiêu người chán nản.

Trang Chi Điệp nghe xong, trong lòng điên tiết song đã nín nhịn và bảo:
- Vậy thì anh làm thế nào?

Chu Mẫn nói:
- Trong Sở nếu ai hỏi tình hình, thì thầy giáo chỉ cần xác nhận nội dung bài viết đề là sự thật, thậm chí thầy giáo có thể nói…câu này sợ cô Thanh không thích nghe.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Cậu cứ nói thẳng ra đi.

Chu Mẫn nói tiếp:
- Thầy có thể nói đã ân ái với chị ta, viết như thế vẫn chưa đủ. Trong tình yêu có chuyện ấy là bình thường. Thầy giáo bảo có, chị ta bảo không, thì tìm chứng cứ ở đâu? Một vũng nước đã khuấy đục lên, thì ai bảo là trong?

Trang Chi Điệp lập tức đứng dậy, sắc mặt tái đi:
- Làm sao cậu nghĩ ra được chủ trương ấy hả? Mình nói chuyện không cần nói giữ trách nhiệm, thì ít nhất cũng phải có lương tâm chứ!
Ngưu Nguyệt Thanh cũng bảo:
- Chu Mẫn này, không được nói như thế. Thầy giáo Điệp của cậu có địa vị xã hội, không so bì với tôi và cậu được. Nói như thế, thì bên ngoài đồn ầm lên, thì thầy giáo của cậu chẳng trở thành tên lưu manh, kẻ vô công rồi nghề của thành Tây Kinh hay sao? Tôi đi ra ngoài còn mặt mũi nào ăn nói với người ta cơ chứ?
Chu Mẫn nghe xong mặt đỏ ửng, giơ tay tát luôn vào mồm mình, nói đầu óc u mê rồi, sở dĩ có ý nghĩ khốn nạn ấy ,cũng do bản thân chưa từng trải việc đời vừa nghe thấy chỉ thị của lãnh đạo tỉnh đã hoảng sợ, liền van nài đi van nài lại, xin thầy giáo và cô tha thứ. Trang Chi Điệp bực tức tới mức cầm cốc nước lên uống. Cốc đã chạm vào mồm, mới phát hiện ra trong cốc không có nước trài, đặt cốc xuống, quay mặt đi chỗ khác. Ngưu Nguyệt Thanh bước tới rót trà vào cốc cho chồng, rót cả cho Chu Mẫn rồi bảo:
- Chu Mẫn này, cậu cần gì phải làm thế cơ chứ? thầy giáo Điệp của cậu sao không hiểu cậu? Thôi, đừng có nói mãi tha thứ hay không tha thứ. Nói nhiều, làm cho người ta cảm thấy khó chịu.
Chu Mẫn liền trở nên thật thà, ngoan ngoãn nói:
- Em cũng bực quá mà nói như thế trước mặt thầy giáo và cô. Vậy thì phải xử lý thế nào?
Trang Chi Điệp nói:
- Mình có biện pháp gì ư? Nhưng có một điều, mình không thể thừa nhận tình yêu.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Sự việc đã qua rồi, em vốn không muốn nói nhiều, về chuyện anh và con người họ Cảnh kia có yêu nhau hay không, trước khi em quen biết anh, em không để tâm nhiều làm gì, nhưng chúng ta đều đã đính hôn rồi, con người họ Cảnh kia vẫn còn thì thụt cuốn níu nhau, em không mù đâu, em biết hết, đã từng khuyên anh đừng có đi lại với chị ta, nhưng anh vẫn không tiếc sức làm tổn thương đến em, bảo vệ, che chở cho chị ta. Em cho rằng chị ta cao thượng lắm, có cảm tình với anh, nào ngờ chị ta đẩy anh xuống vực, xuống giếng!
Trang Chi Điệp nói:
- Em có nói in ít một chút được không? Hễ động đến chuyện này là em càng lên mặt, làm mình làm mẩy.
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Anh cứ tưởng em ăn dấm phải không, em lại thấy đáng thương cho anh đấy!
Thấy không khí căng thẳng, Liễu Nguyệt vội khuyên can. Chu Mẫn cũng đành chỉ oán hận bạn thân không tốt, Ngưu Nguyệt Thanh mới nói:
- Những chuyện ấy em cũng đã nín nhịn, nhưng sự việc đã đến nước này, đối với Cảnh Tuyết Ấm, anh lại không hận không tức đã khiến cho em thất vọng. Anh không thừa nhận là tình yêu, vậy thì nói thế nào về quan hệ của anh với chị ta?
Trang Chi Điệp đáp:
- Là đồng chí, là bạn bè.
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Thế thì mấy vụ viết trong bài ấy sao không xảy ra với người khác của toà soạn tạp chí?
Trang Chi Điệp đáp:
- Thì càng hữu hảo hơn bè bạn, đồng chí thông thường chứ sao nữa!
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Thì cứ tin cả ở anh những điều ấy, nhưng anh đã đứng trước hiện thực chưa? Hiện giờ giọng điệu viết trong bài văn là giọng điệu yêu đương, nếu anh kiên trì không thừa nhận tình yêu, thì chỉ có toà soạn t.ap chí và Chu Mẫn ăn đòn mà thôi! Nhưng như vậy, thì ngoài xã hội người ta đánh giá anh như thế nào? Họ sẽ bảo vì một người đàn bà, Trang Chi Điệp đã đẩy một loạt bạn bè ủng hộ anh, tuyên truyền cho anh vào chỗ chết.
Trang Chi Điệp nói:
- Như vậy em đã buộc anh phải làm theo sự chi phối và điều khiển ư?
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Người ta bảo đó là đồng nát, anh lại cứ khăng khkăng bảo là vàng, quả thật anh vẫn còn quyến luyến với con người họ Cảnh ấy, thôi thì anh cứ làm theo ý mình – quay sang nói với Chu Mẫn – Chu

Mẫn này, cậu cứ về nói với anh em Chung Duy Hiền, đấy là các cậu cần quảng cáo Trang Chi Điệp, thế thì đáng kiếp, mình làm mình chịu, còn cậu cũng thu dọn hành lý, ngày mai trở lại am ni cô mà làm thuê.
Nói xong Ngưu Nguyệt Thanh đứng dậy, đi vào buồng ngủ. Trang Chi Điệp nét mặt rầu rĩ đi đi lại lại trong phòng khách. Chu Mẫn thì cứ ngẩn người tại chỗ, ngồi chẳng phải, đứng cũng chẳng phải. Liễu Nguyệt thấy thương quá, liền lấy từ trong tủ lạnh ra một đĩa mận và mơ mời Chu Mẫn ăn. Chu Mẫn không ăn, hai người đưa đẩy nhau. Trang Chi Điệp bước tới cầm một quả đưa cho Chu Mẫn, một quả cho mình, ăn rồi nói:
- Thế này nhé. Cậu cứ khẳng định những chuyện cậu viết đều có căn cứ thực tế, cũng có thể nói mình cung cấp, song khi mình cung cấp không điểm mặt chỉ te6n là có chuyện xảy ra với Cảnh Tuyết Ấm, mình chỉ cung cấp tình hình đã từng tiếp xúc với nhiều cô gái trong đời sống trước đây của mình. Nội dung viết trong bài văn hiện nay có thể có chuyện của Cảnh Tuyết Ấm, cũng có thể hoàn toàn không có. Tuy cậu viết là thể ký, nhưng lại theo quy luật của sáng tác văn học, là tập trung, khái quát, qui nạp những chuyện mình giao du với nhiều cô gái vào một hình tượng bằng hình thức ký hiệu cô X này. Như thế được chứ? Theo lý do này, dù bên nào gây khó khăn quở trách, cậu cũng có thể đối phó được, chẳng việc gì cả đâu.
Chu Mẫn trầm ngâm do dự một lúc, mới nói:
- Vậy cứ làm như thế.
Nói xong xin phép ra về. Ngưu Nguyệt Thanh nghe thấy tiếng đóng cửa, biết Chu Mẫn đã đi về, ngồi trên giường ngủ gọi:
- Chi Điệp ơi, anh vào đây!
Trang Chi Điệp đẩy cửa buồng, thấy vợ dựa người vào giường đang dùng kem rửa mặt lau rửa cáu mỡ trên mặt, liền bảo:
- Em được lắm, trước mặt Chu Mẫn em đã không vạch sai lầm của cậu ta, mà còn nói những lời như thế, em để Chu Mẫn đánh giá anh như thế nào, cho rằng anh đòi hy sinh cậu ta và những người trong toà soạn tạp chí phải không?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Em có nói thế đâu. Cuối cùng anh co chủ trương thế không?
Trang Chi Điệp trả lời:
- Em có biết ngọn nguồn của Chu Mẫn không? Xét cho cùng thì anh mới quen cậu ta. Cậu ta mượn danh nghĩa của anh đến làm việc ở toà soạn tạp chí, trong lòng anh đã không cảm thấy vui vẻ, bây giờ gây chuyện rắc rối này, mà em lại thiên vị cậu ta. Chuyện này sau đây gặp Cảnh Tuyết Ấm anh như thể nói như thế nào?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Anh vẫn còn muốn tốt đẹp với chị ta sao?
Trang Chi Điệp hừ một tiếng, kéo chặt cửa buồng, ngồi trong phòng khách hút thuốc. Lúc này loáng thoáng nghe thấy tiếng huyên, nghe một mạch cho đến lúc tiếng huyên chấm dứt, giục Liễu Nguyệt ngồi ngủ gật trên ghế xa lông cũng về gian buồng bỏ không ngủ rồi, anh vẫn còn ngồi ở phòng khách, lại đem cái băng nhạc đám ma lắp vào máy phát mở thật nhỏ chiết áp rồi tắt đèn. Cả phần xác và phần hồn chìm đắm trong giới hạn mà ngay đến bản thân cũng không sao nói rõ được.

Trong mấy ngày liền, Chu Mẫn đi sớm về muộn. Ngày nào cũng bám trụ ở toà soạn tạp chí. Lúc về nhà cũng chẳng buồn nô đùa vui vẻ với Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi không yên thân. Mấy lần ca cẩm lâu lắm rồi cũng không đi Nhà ca múa "Hỉ lai đăng", Chu Mẫn chỉ lần hứa hôm nay bảo ngày mai, ngày mai bảo ngày kia

Đường Uyển Nhi lại nhắc tới chuyện thầy giáo Điệp mở một hiệu sách trên phố ở bên trái bảo tàng Rừng Bia, cũng nên đi xem, một là xem có sách nào hay không, hai nữa cũng là để tỏ ra quan tâm đến chuyện của thầy giáo. Chu Mẫn gạt đi, bảo:

- Anh làm gì có tâm sự nhàn rỗi như em, muốn đi thì em cứ việc đi là xong.

Không cầm cái huyên lên tường thành tập thổi, thì Chu Mẫn lăn ra ngủ. Đường Uyển Nhi cũng giận dỗi. Ngày đêm chẳng ai nói chuyện với ai. Ban ngày Chu Mẫn đi làm rồi, thì thật ra Đường Uyển Nhi không đi chơi phố một mình, chỉ ở nhà ra công chưng diện, kem phấn bôi tới mức thơm ngào ngạt, lông mày tỉa thật mảnh, thật đều, vểnh tai nghe vùng sắt ở cổng va chạm, tưởng là Trang Chi Điệp đã đến. Hôm ấy lần đầu tiên việc ấy thành công, Đường Uyển Nhi mừng đến mức tờ giấy dán cửa sổ cuối cùng đã chọc thủng, cứ tưởng tấm thân này đã thuộc về Trang Chi Điệp, không ghìm nổi tâm trạng toàn thân rạo rực, nét mặt đỏ bừng, nhìn khách đi đi lại lại, nhìn vào cây lê trong sân và Đường Uyển Nhi ở dưới gốc cây một cách lạnh nhạt. Trong nỗi tức giận chị ta đã cười một cách lạnh lùng, cứ đợi đến một ngày nào đó biết ta là người như thế nào của Trang Chi Điệp, xem các người có đến xum xoe nịnh bợ ta không ,ta sẽ vẩy bẩn lên mặt các người để các người không có chỗ nào mà nấp! Nhưng ngần ấy ngày rồi Trang Chi Điệp không đến, liền mình tự giận mình, dũ rối tinh mái tóc đã chải óng mượt, hà cái miệng bôi son đỏ chói sát vào mặt gương thành hình vòng tròn đỏ, rồi lại hà vào cánh cửa một vòng tròn đỏ nữa. Đêm nay trăng sáng vằng vặc. Chu Mẫn lại lên tường thành thổi huyên. Đường Uyển Nhi khép cổng, tắm trong bồn tắm. Sau đó khoác cái áo ngủ trên thân thể loã lồ ngồi trên chõng tre dưới cây lê, ngồi lâu lắm, vô cùng yên tĩnh, nghĩ đến Trang Chi Điệp, tự hỏi tại sao anh không đến nữa nhỉ? Giống như những người đàn ông khác trên đời, cái hôm ấy chỉ là sự rung động đột ngột, xong việc một cái là quên sạch, chỉ còn nhớ một con số là đã chiếm hữu thêm được một người đàn bà có phải không? Hay Trang Chi Điệp là một nhà văn, anh chỉ cần thể nghiệm một cảm xúc trên người ta để sáng tác chăng? Cứ thế nghĩ đi nghĩ lại. liền nhớ tới cảnh tượng của ngày hôm ấy lại hoàn toàn phủ định. Trang Chi Điệp không như thế đâu. Anh ấy lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt ấy của mình, cử chỉ nhút nhát sờ sợ của anh ấy tiếp cận mình và hàn hvi phát cuồng phát điên sau đó, làm cho Đường Uyển Nhi tự tin. Trang Chi Điệp thật làong yêu mình . Trong kinh nghiệm đã qua, người đàn ông đầu tiên của Đường Uyển Nhi là một công nhân, lần ấy anh ta đã cưỡng ép, giằn chị ta xuống giường, thì chị ta từ đó lấy anh ta luôn. Nhưng ngày sau khi cưới, chị ta là ruộng của anh ta , anh ta là cái cày của chị ta, anh ta muốn cày lúc nào thì cày, anh ta trèo lên trong đêm tối mò mò, chị ta chưa kịp có cảm giác thì anh đã xong việc. Sống chung với Chu Mẫn, đương nhiên có cái sung sướng mà với người đàn ông kia không có. Song suy cho cùng, Chu Mẫn là thường dân của huyện lỵ nhỏ, đâu có so được với đại danh nhân trong thành Tây Kinh. Nhất là lúc đầu Trang Chi Điệp còn ngượng nghịu, nhút nhát, song một khi đã nhập cuộc thì cứ nắn bóp và âu yếm mãi, lắm trò và nhiều cách như thế. Đường Uyển Nhi mới biết thế nào là sự khác nhau giữa thành phố và nhà quê, thế nào là khác nhau giữa tri thức và không có tri thức, thế nào là đàn ông và đàn bà thật sự. Đường Uyển Nhi cứ miên man suy nghĩ như vậy. khi cái chõng cọt kẹt, cọt kẹt, nhích dần từng tấc, từng tấc sát hẳn vào cây lê thì bất chợt mắt lim dim nhìn ông trăng trên bầu trời ở chỗ chạc cây, liền có ảo giác đó là khuôn mặt của Trang Chi Điệp. Thê là cũng đạp vào thân cây, ưỡn thẳng người đẩy lên, cây lê liền rung lên ào ào, lay động ông trăng loạn xạ, cho mãi đến cuối cùng đạp thật mạnh một cái, rồi im hẳn, vài ba chiếc lá lê rơi nghiêng bay một vòng, đắp lên người Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi đã hao tổn tâm hồn và thể xác, không ngồi dậy, vẫn nằm ngửa trên chõng, chỉ có điều cơ thể mềm nhũn như đã róc mất xương, vẫn còn ngây dại ra đó. Thổi huyên xong, Chu Mẫn trở về, hỏi:

- Chưa ngủ hả em?

Đường Uyển Nhi suổi những chiếc lá phủ trên người, kéo áo che cặp chân trắng hếu, trả lời:

- Chưa ngủ.

Và vẫn nằm yên. Chu Mẫn ngán ngẩm nhìn mặt trăng treo lơ lửng trên bầu trời trong sân một lúc, rồi bảo:

- Trăng đêm nay đẹp quá!

Đường Uyển Nhi cũng bảo:
- Đẹp!
Nhưng lại nghĩ lúc này Trang Chi Điệp đang làm gì nhỉ? Đang đọc sách trong phòng sách, hay đã đi ngủ rồi? Trong lòng thầm thì: anh Điệp ơi, hãy để em tạm thời xa anh, em phải chung sống với một linh hồn khác dưới mái nhà này, đừng đóng cửa anh nhé, gió sẽ vần thổi vào anh đấy, có lẽ anh sẽ đột nhiên tỉnh lại, dường như đã nghe thấy có tiếng động khe khẽ phải không. Nhưng dừng động đậy đấy, Trang Chi Điệp của em ơi, cứ nhắm mắt của anh vào, cuộc trò chuyện của chúng mình bắt đầu nhé?
Chu Mẫn rửa mặt trong bếp xong, vẫn thấy Đường Uyển Nhi nằm thừ trên chõng, liền bảo:
- Sao em vẫn chưa đi ngủ hả?
Đường Uyển Nhi hằn học đáp:
- Ghét mặt, nói lắm thế, anh cứ đi mà ngủ.
Nói xong rồi xỏ dép lê ra mở cổng. Chu Mẫn bảo:
- Muộn thế này còn đi ư?
Đường Uyển Nhi nói:
- Em không ngủ được, ra ngã tư mua kem!
Chu Mẫn nhắc:
- Em mặc áo ngủ đi à?
Chiếc áo ngủ màu trắng tung tẩy, Đường Uyển Nhi đã đi đến ngõ phố.
Đường Uyển Nhi đã ra đến cửa hàng kem, nhưng không mua kem mà nhờ điện thoại của nhà hàng gọi điện. Liễu Nguyệt đã cầm ống nghe. Liễu Nguyệt hỏi ai. Đường Uyển Nhi bảo em không nhận ra tiếng của chị sao? Liền hỏi thăm sức khoẻ của thầy giáo Điệp và cô Thanh như thế nào.
Ở đầu dây bên kia, Liễu Nguyệt vui vẻ hỏi:
- Chị Đường Uyển Nhi đấy à? Muộn thế này có chuyện gì gấp thế?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Có chuyện gì quan trọng đâu? Chỉ hỏi xem trong nhà có việc gì nặng nhọc không, ví dụ như chở than, mua gạo, thay bình ga. Chu Mẫn có sức khoẻ mà!
Liễu Nguyệt gọi Ngưu Nguyệt Thanh. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi điện thoại của ai. Liễu Nguyệt trả lời của Đường Uyển Nhi, chị ấy bảo nhà ta có việc gì nặng nhọc để họ làm. Ngưu Nguyệt Thanh bèn đi tới nhận điện thoại. Chị nói:
- Cám ơn Đường Uyển Nhi đã có tấm lòng, tại sao em không đến nhà chơi?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Em đâu có không muốn đi? Chỉ có điều thầy giáo Điệp bận sáng tác, sao lại đến làm phiền nhiễu?
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- thầy giáo Điệp của em đi vắng, đi họp Hội đồng nhân dân thành phố, có lẽ khoảng vài hôm, em đến chơi nhé?
Đường Uyển Nhi trả lời:
- Nhất định đến, thế nào cũng đến!
Đường Uyển Nhi nhẹ nhõm cả người. Nhẹ nhõm rồi, thì nghĩ, nếu trong thời gian họp đi tìm anh ấy, chẳng phải càng thuận tiện hơn sao? Bỏ máy điện thoại xuống, mới hối hận đã quên hỏi Trang Chi Điệp họp ở đâu.
Tối hôm sau, Chu Mẫn về sớm, ăn cơm xong liền gục đầu xuống bàn viết cái gì đó. Đường Uyển Nhi đến gần xem, thì Chu Mẫn đưa tay ra che, Đường Uyển Nhi liền bĩu môi bỏ đi, bê tivi vào buồng ngủ xem. Vốn định giết thời gian rồi đi ngủ, nào ngờ tivi phát bản tin chuyên đề về Hội nghị Hội đồng nhân dân thành phố. Trang Chi Điệp liền xuất hiện trên màn hình, ngồi nghiêm chỉnh trên bàn chủ tịch cuộc họp, bỗng dưng Đường Uyển Nhi lại nghĩ, nếu mình đã trở thành phu nhân của Trang Chi Điệp, thì hay biết mấy. vậy thì tin tức truyền tới huyện lỵ Đồng Quan, tối nay, dân phố huyện Đồng Quan đã nhìn thấy Trang Chi Điệp trong tivi, tất nhiên sẽ bàn bạc về mình, vậy thì những ai biết mình, sẽ phải thay đổi ngay những lời trách cứ đối với mình, hâm mộ tới mức không còn biết nói gì nữa. Cái gã công nha6n mất vợ kia, còn gì đáng nói nữa cơ chứ? Sở dĩ anh ta làm ầm ĩ mãi với Chu Mẫn, là vì địa vị của Chu Mẫn không cao hơn anh ta bao nhiêu, nhưng đã trở thành phu nhân của Trang Chi Điệp thật sự, thì anh ta chỉ có thể xấu hổ mà tự động ly hôn. Nghĩ như vậy, lại không sao nín nhịn nổi, liền đưa tay xuống gãi gãi bật bật. Xong việc, Chu Mẫn thu dọn bút, giấy đi vào buồng, hai người lại tự nhiên im lặng, ai nấy tắt đèn đi ngủ. Đường Uyển Nhi có thói quen, thích cởi hết quần áo nằm ngủ trần truồng, hơn nữa lại còn co hai chân như con mèo nằm gọn lỏn trong lòng đàn ông mới ngủ được. Đầu tiên Chu Mẫn nêu lên, ngủ thế mệt quá,

mỗi người cuộn tròn một chăn ngủ hay hơn. Đường Uyển Nhi cứ một mực không nghe, bây giờ lại chủ động giả thành hai ống chăn. Đường Uyển Nhi đang mơ mơ màng màng sắp đi vào giấc ngủ, thì giật nảy người, thì ra Chu Mẫn đã từ ống chăn kia chui sang. Đường Uyển Nhi lập tức đẩy tay Chu Mẫn ra nói:

- Em buồn ngủ rồi!

Bị hắt hủi, Chu Mẫn không chui vào nữa, bực bội quay về ống chăn của mình, song không sao ngủ được, ngồi dậy thở vắn than dài. Đường Uyển Nhi cứ tỉnh bơ. Chu Mẫn liền bật điện, cầm quyển sách ở cạnh gối quăng xuống đất, sau đó nghẹn ngào khóc nức khóc nở. Đường Uyển Nhi càng thấy ác cảm, lên giọng:

- Tâm thần à? Nửa đêm gà gáy khóc lóc cái nỗi gì?

Chu Mẫn nói:

- Anh buồn lắm. Em đã không an ủi anh, lại còn giận dỗi anh. Người đời thường bảo gia đình là cảng tránh gió, anh là cánh thuyền rách nát về đến cảng lại còn bị sóng gió vùi dập.

Đường Uyển Nhi nói:

- Mình coi đây là cái gia đình gì? Đàn bà dựa vào đàn ông, tôi vứt bỏ cuộc sống yên ổn, vứt bỏ con cái, danh dự, vứt bỏ công việc, đi theo anh. Nhưng đi theo anh để lang thang như thế này ư? Sống hôm nay không biết đến ngày mai, con đường trước mặt đen như mực, hỏi còn là gia đình không? Huống hồ ngày nào người chung quanh cũng nhìn vào bằng ánh mắt coi thường. Hôm nọ vợ Uông Hy Miên chế giễu trước mặt mọi người, cũng chẳng thấy anh dành được một cái rắm kêu nào. Tôi không an ủi anh ư. Ngày nào anh chẳng đi sớm về muộn, nhất tôi ở nhà vò võ một mình, suốt ngày suốt buổi không nói được một câu, thì ai đến thương nhớ tôi hả anh?

Chu Mẫn nói:

- Chính vì nghĩ thay em mà một mình anh chống chọi với một khó khăn tày trời, vậy mà em lại oán anh!

Đường Uyển Nhi nói:

- Việc gì ghê gớm thế? Bây giờ anh đã là người văn hoá, không tự do thoải mái cái nỗi gì?

Chu Mẫn kể lại một lượt bài văn kia đã gây chuyện rắc rối như thế nào, rồi bảo:

- Giá ở huyện lỵ Đồng Quan, anh sẽ gọi anh em đi giã cho con mụ họ Cảnh kia một trận cho bõ tức, nhưng trong cái vòng văn hoá ở đây không thịnh hành thủ đoạn này. Được đến làm việc ở toà soạn tạp chí, mình đã nhờ có sự giúp đỡ của thầy giáo Điệp nhưng xảy ra chuyện này, anh ấy lại không có gan thọc dao vào hai lườn. Bây giờ anh ấy cứ đòi giữ vững quan điểm, không phải tìm hiểu yêu đương, muốn ổn thoả cả hai đầu. Nhưng con mụ họ Cảnh đâu có chịu lép, nếu cứ gây sức ép với anh ấy nữa, Trang Chi Điệp có lẽ sẽ phải nói nội dung bài viết hoàn toàn không chân thực. vậy thì anh thành đạt là nhờ anh ấy, tới đây anh thất bại có lẽ cũng là do anh ấy.

Đường Uyển Nhi nghe vậy chợt thấy căng thẳng, xuống giường rót một chén nước cho Chu Mẫn, nhìn anh quả có gầy rộc đi. Chu Mẫn liền ôm chầm lấy Đường Uyển Nhi, chị ta lại ác cảm ngay, nghĩ bụng "Thế cũng hay, nếu anh ta không có chỗ đứng trên văn đàn Tây Kinh, thì ta càng có dịp để chung sống với Trang Chi Điệp. Chị ta liền gỡ ra, nằm về chỗ mình và nói:

- Anh cũng đừng trách oan thầy giáo Điệp, có lẽ thầy giáo Điệp cũng có cái khó xử của thầy ấy.

Chu Mẫn nói:

- Mong ông ấy không bán rẻ mình, nhưng anh cũng phải suy nghĩ số lùi cho bản thân.

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Gài như thế nào?

Chu Mẫn đáp:

- Hiện tại cứ theo ý ông ấy, chỉ thừa nhận nội dung bài viết là có thật, nhưng không thật với một người, mà là khái quát tổng hợp. Nếu ông Điệp đứng ở phía Cảnh Tuyết Ấm nói anh viết không đúng sự thật thì anh cứ nói ông ấy cung cấp toàn bộ tài liệu đó, có quyên ghi chép phỏng vấn làm bằng chứng, anh chỉ viết y như sự thực đã được ghi chép mà thôi.

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Anh đâu có phỏng vấn thầy giáo Điệp cơ chứ? Chẳng phải toàn là nghe người ta lan truyền ngoài đường phố.

Chu Mẫn đáp:

- Anh chẳng có cách nào khác.

Đường Uyển Nhi không nói gì, giật công tắc đèn, nằm trong chăn, tim đập thình thình. Sáng sớm hôm sau, Chu Mẫn lại hấp ta hấp tấp đi đến toà soạn tạp chí. Đường Uyển Nhi vội vàng mở tivi ra xem, chị ta

biết bản tin tối hôm qua sáng hôm nay sẽ phát lại lần nữa. Quả nhiên có ống kính quay hình ảnh Trang Chi Điệp. Cố nhớ cho bằng được cuộc họp tổ chức ở khách sạn Cô Đô ngoài cửa Nam, liền chải chuốt trang điểm một lúc đi tới khách sạn Cố Đô. Cổng lớn của khách sạn quả nhiên cắm các loại cờ màu, một tấm biểu ngữ bằng lụa đỏ khổng lồ treo từ nóc nhà gác rũ thẳng xuống, có dòng chữ "Nhiệt liệt chào mừng Đại hội đại biểu hội đồng nhân dân khoá X của thành phố khai mạc trọng thể ở khách sạn chúng ta". Nhưng cổng lớn đóng kín, có bốn năm người đeo băng trật tự trị an gác ở cổng nhỏ bên cạnh, không cho ai không phải đại biểu dự họp đi vào. Cách hàng lan can sắt, một dãy xe con đậu ở trong sân. Các đại biểu vừa ăn cơm trưa xong, đang đi dạo trong sân, vừa xỉa răng, vừa đi vào gian phòng nhỏ ở cạnh cổng, đưa phiếu ra lĩnh thuốc thơm. Ngoài lan can có một đám đông tụ tập, rất lộn xộn, ầm ĩ cả lên. Đường Uyển Nhi thích náo nhiệt, đã chen vào, chiếc giày da cao gót bị ai đó giẫm bẩn, liền nhăn mặt lấy giấy vệ sinh cúi xuống lau, chợt nhìn thấy ngay sát tấm lan can có ba người đàn bà tóc bê bết, và một người đàn ông thô kệch, người đàn ông hai tay nâng cao một tờ giấy trắng, có dòng chữ "Đề nghị đại biểu nhân dân kêu oan cho tôi", bên dưới là những dòng chữ nhỏ chi chít, đại loại là kể nỗi oan trái. Ba người đàn bà quỳ sụp xuống nói:

- Chúng tôi đòi gặp ông chủ tịch thành phố, chúng tôi đòi gặp ông chủ tịch thành phố!

Nước mắt họ chảy ròng ròng. Mấy người đeo băng trật tự đi tới kéo họ đi, những người đàn bà cứ bám rịt lan can không buông, chiếc áo mặc trên người tốc lên, nhìn rõ cái bụng đen xì và đầu vú lép kẹp. Những người đàn bà nói:

- Tại sao ông chủ tịch không tiếp chúng tôi? Làm quan không giải quyết cho dân, thì chẳng thà về nhà đuổi gà, bế con cho vợ! Anh còn kéo nữa, tôi sẽ đập đầu vào lan can chết ở đây cho mà xem!

Những người đeo băng đỏ không lôi nữa, bảo một câu:

- Vậy thì nhà bà cứ làm ầm ĩ đi, xem nhà bà làm được cái gì nào?

Nói xong đứng sang một bên hút thuốc. Đường Uyển Nhi đứng sang một bên xem một lúc, thấy người đến xem mỗi lúc mỗi đông, nhiều đàn ông không xem người đàn bà kia, mà cứ nhìn mình, biết ngày mình đứng chung với ba người đàn bà này, thì đã xấu lại càng xấu, đã đẹp lại càng đẹp, liền không xấu hổ, nét mặt bình thản, đưa mắt nhìn lên chỗ cao, sau đó õng ẹo đi vào lối cửa bên cạnh. Người gác cổng dường như không ngăn lại, Đường Uyển Nhi đã đi qua quá ba bước thì bị gọi giật lại:

- Đồng chí kia, xin cho xem thẻ đại biểu!

Đường Uyển Nhi đáp:

- Tôi không phải là đại biểu, tôi tìm Trang Chi Điệp.

Người ấy nói:

- Quả thật xin lỗi, chế độ của Đại hội không cho nhân viên không phải đại biểu đi vào. Chị cần gặp Trang Chi Điệp, tôi sẽ bảo người mời ông ấy ra gặp chị.

Người đó liền bảo với một người trong sân có thấy Trang Chi Điệp bảo ông ấy ra cổng có người tìm. Quả nhiên chỉ một lát Trang Chi Điệp đi ra, hớn hở hỏi:

- A, em đến có việc gì vậy?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Mau mau đưa em vào, em có chuyện cần nói với anh.

Trang Chi Điệp liền nói với người gác cổng, rồi dẫn Đường Uyển Nhi vào sân, song lại bảo:

- Em lộng lẫy quá, anh đi vào trước, phòng bảy linh ba, nhớ nhé, đừng vào nhầm.

Trang Chi Điệp không quay đầu lại, đi thẳng lên gác. Đường Uyển Nhi bước theo, đi đến phòng bảy linh ba. Trang Chi Điệp liền đóng luôn cửa, ôm chặt Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi ngoan ngoãn, cứ để Trang Chi Điệp ôm thoải mái. Hơn nữa, hai chân còn quặp chặt eo Trang Chi Điệp, hai tay ghì chặt cổ anh ta, nghiễm nhiên ngồi gọn trên hai tay Trang Chi Điệp. Đường Uyển Nhi nói:

- Khiếp vừa giờ anh rụt rè, thận trọng thế, mà bao giờ thì như điên thế này.

Trang Chi Điệp chỉ cười hì hì bảo:

- Anh nhớ em vô cùng. Tối hôm qua, còn nằm mơ thấy em, em thử đoán xem nào, anh cõng em lên núi, cõng suốt một đêm.

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Thế không sợ chết thật à?

Trang Chi Điệp đặt Đường Uyển Nhi xuống giường ,nắn bóp như nghịch cục bột dẻo. Đường Uyển Nhi cười khanh khách, thở hổn hển, đột nhiên bảo:

- Chớ có sờ vào, hễ sờ vào một cái là…

Trang Chi Điệp bỗng chốc rạo rực, vừa nuốt nước bọt trào ra mồm, vừa đòi cởi váy của Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi đứng lên, tự lột váy áo và bảo đi đường ra mồ hôi, có mùi, cần tắm rửa một cái. Trang Chi Điệp liền vào buồng tắm vặn nước để Đường Uyển Nhi tắm, còn mình bình tĩnh lại, cũng cởi quần áo ngồi đợi ở mép giường, chờ mãi không thấy ra, tự đẩy cửa buồng tắm, nhìn thấy Đường Uyển Nhi mái tóc dài buông lơi, thân hình nõn nà đang đứng trước bồn tắm, một tay cầm vòi sen, một tay kỳ cọ bộ ngực căng phồng, liền nhảy xổ vào. Đường Uyển Nhi bỗng chốc mềm nhũn quăng luôn vòi hoa sen đi (tác giả cắt đi một trăm mười hai chữ). Đầu Đường Uyển Nhi gối lên mép bồn tắm, mớ tóc dài thõng hẳn xuống nền nhà, cứ để cho Trang Chi Điệp cắn vào cái cổ ngửa hẳn lên bốn vết răng tấy đỏ, mới bảo:

- Đừng để tóc nhúng nước.

Trang Chi Điệp mới lồm cồm bò dậy đóng vòi hoa sen, bế bổng Đường Uyển Nhi trên tay đặt xuống giường. Đầu giường kê một chiếc bàn nhỏ. Bức tường trên mặt bàn gắn một chiếc gương to. Đường Uyển Nhi nhìn vào gương một lát, mỉm cười bảo:

- Anh thử nhìn mình xem, đâu có giống một nhà văn!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Nhà văn nên thế nào nhỉ?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Nên nho nhã chứ!

Trang Chi Điệp bảo:

- Thế thì được.

Liền đẩy hai chân Đường Uyển Nhi lên. Đường Uyển Nhi ngượng quá vội bảo:

- Đừng anh! Đừng!

(tác giả cắt đi năm trăm chữ)

Đường Uyển Nhi nghe nói có một nốt ruồi ở chỗ kín của mình, liền soi gương tìm xem, nghĩ bụng "Trang Chi Điệp yêu mình lắm. Tay công nhân ở Đồng Quan kia không phát hiện ra, Chu Mẫn cũng không phát hiện ra. Ngay đến chính mình cũng không phát hiện ra". Liền hỏi:

- Có nốt ruồi tốt chứ?

Trang Chi Điệp đáp:

- Có thể tốt đấy, anh cũng có một nốt đây này.

Đường Uyển Nhi nhìn quả nhiên cũng có một nốt, chị ta bảo:

- Thế thì tốt, sau này có đi đến cùng trời cuối đất, chúng mình vẫn tìm được nhau!

Nói xong liền hỏi:

- Đóng chặt cửa chưa anh? Ban trưa liệu có ai vào không đấy?

Trang Chi Điệp đáp:

- Bây giờ em mới nhớ tới đóng cửa ư? Phòng dành riêng cho anh, không ai vào đâu.

Đường Uyển Nhi bảo Trang Chi Điệp ôm chị ta vào lòng, nói:

- Mình vừa đến một cái là đã…còn hăng hơn cả thời còn trẻ! Thật ra, em mạnh bạo đến đây là để nói với anh một việc. Bài văn của Chu Mẫn đã gây tai hoạ cho anh phải không?

Trang Chi Điệp đáp:

- Em biết rồi sao? Anh đã dặn hắn, đừng nói với em, sợ em lo nghĩ không có lợi, tại sao hắn lại nói với em nhỉ?

Đường Uyển Nhi nói lại một lượt tình hình Chu Mẫn đã nói và hỏi có đúng thế không, Trang Chi Điệp gật đầu. Đường Uyển Nhi nói:

- Em tuy sống chung với Chu Mẫn, nhưng bây giờ tất cả đã là của anh. Anh phải đề phòng hắn.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Hắn định làm gì? biết chuyện của chúng mình rồi sao?

Đường Uyển Nhi đã nói ra chuyện gài số lùi của Chu Mẫn, Trang Chi Điệp im lặng, ngồi tại chỗ cười gằn hai tiếng.

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Anh điên tiết rồi hả? Anh định trừng trị hắn ư? Em đến nói với anh điều này, chỉ là để nhắc anh đề phòng hắn, chứ không đòi anh trừng trị hắn. Chu Mẫn thông minh, có lúc thông minh đến phát khiếp, nhưng hắn chưa đến nỗi là kẻ xấu.

Trang Chi Điệp nói:

- Anh biết điều đó.

Nhưng Đường Uyển Nhi bỗng dưng nhăn mặt, hai hàng nước mắt chảy dài. Trang Chi Điệp vội hỏi vì sao, Đường Uyển Nhi nói:

- Không biết cái duyên cái số của chúng mình, hay là nhân duyên của em và Chu Mẫn đến ngày tàn lụi, từ khi gặp anh, em đâm ra suốt ngày đêm tương tư, lúc mười bảy, mười tám tuổi cũng không bị như vậy, cả ngày bần thần chẳng làm được việc gì nên hồn. Quả tình em đã thể nghiệm được thế nào là "đồng sàng dị mộng".

Trang Chi Điệp nói:

- Thì anh cũng chẳng như vậy sao? Đừng khóc lóc lúc này không có lợi cho sức khoẻ. Hãy nghe anh đi em!

Trang Chi Điệp đưa tay lau nước mắt cho Đường Uyển Nhi, âu yếm như thương yêu trẻ nhỏ, Đường Uyển Nhi nói:

- Em nghe anh, em không khóc nữa. Nhưng em vẫn phải nói với anh, em không nói ra thì em uất lên mà chết mất. Em càng bạo phổi đi lại với anh, lòng em càng lo sợ, sợ cứ thế này mãi, cuộc sống sẽ ra sao? Anh Điệp ơi, em sẽ lấy anh, thật đấy, em sẽ lấy anh mà!

Đường Uyển Nhi cứ nói, chẳng xem Trang Chi Điệp có kịp phản ứng như thế nào, lại nói tiếp:

- Em muốn lấy anh, làm đôi vợ chồng lâu dài. Tuy em không có tài cán gì, cũng chẳng có địa vị xã hội, thậm chí, ngay đến hộ khẩu ở Tây Kinh cũng không có. Có lẽ hầu hạ anh cũng chẳng được chu đáo như Ngưu Nguyệt Thanh, nhưng em dám nói, em sẽ làm cho anh sung sướng , vĩnh viễn làm cho anh sung sướng! Bởi vì em đã nhận ra em cũng đã cảm thấy anh không giống người thông thường, anh là nhà văn, anh cần phải luôn luôn tìm sự kích thích nào đó để làm sống động linh cảm nghệ thuật của anh. Mà những người thường, kể cả Ngưu Nguyệt Thanh trong số đó, họ có thể lo ăn ngon mặc đẹp cho anh, song khó mà điều chỉnh liên tục được mình để đem đến cho anh những khoái cảm mới lạ, tươi mát. Anh là một người cẩn thận, thật thà, điều này vừa gặp anh em đã nhận thấy như thế, nhưng tại sao anh cứ u uất, cho dù anh cười, em cũng đã nhận ra nỗi u uất ấy, dẫn đến chỗ vì sao anh đã đến với em như thế này? Em đoán trong việc này có nhiều nguyên nhân. Song ít nhất cũng bộc lộ ra một điểm. Đó là một sự ức chế, kìm nén tình dục trong đời sống thường ngày của anh. Em tin rằng, em không phải là một con đàn bà quá hư hỏng, rắp tâm dụ dỗ anh, phá hoại gia đình anh, cũng không có ý đồ chiếm đoạt tài sản và thanh danh của anh, vậy thì do nguyên nhân nào? Có lẽ người ta sẽ bảo, anh là người đàn ông ưa của lạ có mới nới cũ, còn em càng là một người đàn bà dâm đãng lẳng lơ, không phải, con người ta, ai cũng có thiên tính theo đuổi những thứ tốt đẹp, làm một người sáng tác, có mới nới cũ là một biểu hiện của lòng ham muốn sáng tạo? Nhưng đương nhiên rất khó được những người đàn bà thông thường hiểu cho điều đó. Bởi vậy hôm trước Ngưu Nguyệt Thanh cũng đã bảo ,kiếp sau chị ấy không bao giờ làm vợ nhà văn nữa. Về điểm này, em tự tin, em mạnh mẽ hơn họ, em biết, em cũng sẽ điều chỉnh để thích ứng vg anh, làm cho anh lúc nào cũng thấy tươi mới. Thích ứng với anh, cũng không có nghĩa là em đánh mất mình, ngược lại sẽ làm cho em sống có ý vị. Ngược lại chính vì em sống cho em có ý vị thì anh cũng sẽ luôn luôn thấy tươi mới, sẽ không nhàm chán. Tác dụng của đàn bà là để hiến dâng cái đẹp, hiến dâng rồi, cũng sẽ làm cho anh càng có sức mạnh để phát triển thiên tài của anh. Khi em nghĩ như thế, em rất xúc động, xúc động lắm, nhưng xúc động rồi lại nghĩ, điều ấy có được không? Nếu không gặp được anh, em cũng không cảm thấy mình có lòng tự tin ấy, chính vì anh đã cho em một chút ánh nắng, em mới rực rỡ ra đấy, có phải suy nghĩ vớ vẩn linh tinh, không biết trời cao đất dầy thế nào không nhỉ? Em cũng đã nhắc nhở mình anh là người có vợ, có gia đình, vợ anh lại đẹp và thảo hiền, quan trọng hơn nữa là anh có tiếng tăm lừng lẫy, anh đã không phải là Trang Chi Điệp của cá nhân anh. Anh là Trang Chi Điệp của xã hội, hơi có gió thoảng cỏ lay là cả thành mưa gió, liệu anh có dám lao vào cơn nguy hiểm đó không? Có chịu nổi ngón đòn ấy không? Nếu quả tình làm hư hỏng tất cả, thì đành rằng em yêu anh, song chẳng phải đã hại anh đó sao? Cho nên sau cuộc chơi bời hôm ấy, em đã thầm nói với mình, chơi bời một lần, thì chơi bời một lần rồi thôi, sau này gặp nhau chỉ nói chuyện, không bao giờ dám lún sâu nữa, nhưng em không tài nào khống chế được mình. Anh Điệp ơi, em nói ra điều đó, anh đừng chê cười em. Anh cứ để em nói ra, sự việc có thành hay không, anh có chịu lấy em không, điều đó em không quan tâm, chỉ được nói ra trước mặt anh, nói được ra điều đó là lòng em dễ chịu đi nhiều.

Đường Uyển Nhi nói xong, liền gục xuống tại chỗ, không nhúc nhích. Trang Chi Điệp không quản ngại những lời Đường Uyển Nhi nói ra, càng cảm thấy người đàn bà này đáng yêu, ngay lập tức ôm Đường Uyển Nhi vào lòng, mặt nhìn mặt, cảm thấy đau lòng, không sao kìm nổi giọt nước mắt. Anh bảo:

- Uyển Nhi ơi, anh đâu dám chê cười em? Cám ơn em cũng còn cám ơn không kịp nữa là. Em có tâm tư ấy, mấy hôm nay anh cũng nơm nớp lo âu. Hơn mười năm trước, lần đầu tiên đến thành phố này,

vừa nhìn thấy cái lầu chuông xanh vàng rực rỡ, anh đã thề rằng phải sống nổi đình nổi dám ở đây, phân đâu gian khổ trầy trật, nổi được lên rồi, thì đâu ngờ lại sống nặng nề như thế này. Anh thường nghĩ thành Tây Kinh to rộng thế này có liên quan gì với mình cơ chứ? Ở đây cái gì thuộc về mình nhỉ? Chỉ có ba chữ Trang Chi Điệp. Nhưng cái tên là của anh, còn dùng nó nhiều nhất lại là người khác. Đi ra ngoài là có người sùng bái anh, cung kính anh, quả thật không rõ, xét cho cùng, thì anh đà làm những gì để người ta như vậy? Có phải người ta đã nhầm lẫn? Phải chăng là bởi vì anh đã viết ra những áng văn chương kia? Đó là những trò gì mới được cơ chứ? Anh biết anh đã thành danh, song không thành công. Anh cần viết những áng văn anh hài lòng, nhưng anh lại chưa viết được ngay, cho nên anh cảm thấy hổ thẹn, đã hổ thẹn rồi, mà người ta còn cứ tưởng anh khiêm tốn. Anh khiêm tốn cái nỗi gì? Nỗi đau ấy dằn vặt anh. Song lại có thể bày tỏ với ai nỗi đau khổ ấy, nói ra liệu ai hiểu cho mình? Mạnh Vân Phòng lấy người bạn tốt nhất của anh. Song anh và anh ấy nói với nhau những điều ấy không hợp. Anh ấy thường mắng anh là lợn gầy réo hồng hộc, lợn béo cũng réo ông ổng. Ngưu Nguyệt Thanh là vợ anh, quả thật cô ấy là người vợ thảo hiền, với người khác mà nói, có một người vợ như Ngưu Nguyệt Thanh là niệm Phật được rồi, nhưng anh cũng không thể nói với vợ anh những điều ấy. Trong lòng buồn khổ, nên tự nhiên ở nhà anh lầm lì ít nói, cô ấy lại tưởng anh làm sao, thường dem những việc buồn phiền trong nhà ra càu nhàu ca cẩm. Cũng tại anh chẳng ra gì, đã cãi nhau với cô ấy, càng cãI nhau, càng khoét sâu hố ngăn cách. Em thử nghĩ, như vậy anh còn bụng dạ đâu để viết ra tác phẩm hay? Chẳng có cảm giác gì nữa, trong lòng l.ai lo lắng sốt ruột, oán trời trách người, suốt ngày nôn nóng, hậm hực, quả thật anh nghi ngờ mình đã sức vơi tài tận, anh sắp sửa đi toi. Hơn một năm nay ngày đêm sức khoẻ cũng đã suy sụp, suy nhược thần kinh rất nặng, ngay đến tình dục, hầu như cũng mất tác dụng! Giữa lúc ấy, anh đã quen em. Anh có thể nói thật với em, những người đàn bà anh tiếp xúc cũng không phải là ít. Nhưng anh chỉ qudn biết mà thôi. Một số người chung quanh anh say sưa trò chuyện, tí máy tí mẩy, gợi ý đôi chút, anh luôn coi thường họ đã làm như vậy, cũng không tưởng tượng nổi, một khi đã không có tình cảm, thì làm sao mà làm chuyện kia được. Gặp được em, anh không biết tại sao ngực đập thình thịch, cũng không biết từ đâu, đâm ra bạo phổi đến thế. Anh cảm thấy em đẹp, trên người em có sức hấp dẫn mà anh không nói hết được, điều này giống như thanh có vần, như lửa có ngọn, em là người đàn bà có mùi vị đàn bà thật sự. Điều khiến anh cảm động hơn là em đã tiếp nhận tình cảm của anh. Chúng ta chung đụng với nhau, anh đã có cảm giác trở lại, anh vẫn là một người đàn ông, trong lòng trỗi dậy niềm say mê vô hạn. Anh cảm thấy anh chưa toi đời, sẽ viết được tác phẩm hay. Nhưng anh lai buồn biết chừng nào, bởi vì chúng ta quen nhau quá muộn. Những năm ấy sao em không đến Tây Kinh nhỉ? Còn anh thì tại sao cũng không gặp em ở Đồng Quan cơ chứ? Anh đã nghĩ đến chuyện chúng ta cưới nhau, thậm chí còn nghĩ đến cảnh tượng sau khi cưới. Những hiện thực như thế nào? Tuy anh hận mình, mệt mỏi vì thanh danh, song lại không thể không suy nghĩ đến thanh danh, nếu lập tức nêu ra ly hôn, xã hội tất nhiên sẽ ồn ào lên ngay, lãnh đạo sẽ đánh giá ra sao? Họ hàng và bạn bè sẽ nhìn nhận thế nào? Ngưu Nguyệt Thanh sẽ ra sao đây? Chuyện này không như người thông thường, dăm hôm, mười hôm, một tháng, hai tháng là sự việc sẽ êm xuôi. Uyển Nhi ơi, anh nói những điều này, mong em thông cảm cho anh, anh không muốn dùng những lời đường mật để dụ dỗ đánh lừa em đâu, anh chỉ có thể nói mọi suy nghĩ của anh đối với em. Nhưng trong cảm giác của anh, chúng ta sẽ thành công, anh xin em nhớ một câu: em hãy chờ anh, sớm muộn thế nào anh cũng lấy em, chỉ cần em tin anh.

Đường Uyển Nhi nằm trong lòng, gật gật đầu, nói:

- Em tin, em chờ anh.

Trang Chi Điệp hôn Đường Uyển Nhi, nói:

- Vậy thì em cười lên xem nào!

Đường Uyển Nhi quả nhiên mỉm cười. Hai người lại ôm nhau lăn trên giường. Trang Chi Điệp lại đòi trèo lên. Đường Uyển Nhi hỏi:

- Vẫn được hả?

Trang Chi Điệp đáp:

- Được chứ, được thật mà!

(tác giả bỏ đi năm trăm mười bảy chữ). Lúc này nghe thấy có ai gọi ở ngoài hành lang:

- Đi họp thôi, đến giờ họp rồi!

Trang Chi Điệp liền giơ tay lên xem đồng hồ, kim giờ và kim phút đã chỉ sang hai giờ quá mười lăm phút buổi chiều, bèn khẽ nói:

- Không dám nữa.

Cả hai người mau chóng mặc xong quần áo.

Trang Chi Điệp nói:

- Buổi chiều anh là người đọc tham luận đầu tiên torng phiên họp chiều nay.

Đường Uyển Nhi nói:

- Ai có thể nghĩ tới, một lát nữa anh lên bục trịnh trọng phát biểu, mà vừa giờ lại cày hùng hục! Tối nay xem lại tivi, bao nhiêu là người nhìn vào, chắc sẽ bảo: xem kìa, kia là Trang Chi Điệp thần tượng mà tôi sùng bái. Nhưng còn em, em sẽ nghĩ, em còn biết cả cái món đặc biệt nữa cơ!

Trang Chi Điệp liền cắn vào cổ Đường Uyển Nhi một cái, bảo:

- Anh ra trước nhé? Chờ bao giờ hành lang vắng người em hãy ra.

Nói xong bước khỏi cửa. Đường Uyển Nhi chải đầu, sửa lông mày, bôi lại môi son, vuốt thẳng giường chiếu, cho tới lúc nghe thấy hành lang im ắng liền bay ra khỏi cửa buồng như một chiếc lá.

Hội nghị lại họp ba hôm, trong ba ngày ấy, Đường Uyển Nhi đến hai lần nữa, còn hẹn sẽ đến tiếp làm cho Trang Chi Điệp phấn chấn tinh thần, trong lòng cũng không để tâm nhiều đến chuyện rắc rối của bài báo kia đem lại. Bữa cơm tối nay gặp Hoàng Đức Phúc trên ghế nhà ăn, lại hết sức ngạc nhiên. Hoàng Đức Phúc gầy rộc hẳn đi, khuôn mặt vốn trắng trẻo đã héo hon như cây nến, tròn mắt hõm đen, hỏi ốm đau ra sao, thì Đức Phúc trả lời "mệt". Trang Chi Điệp liền yêu cầu chuyển lời đề nghị xin căn hộ riêng ở am ni cô làm xa lông văn nghệ tới thị trưởng, mong được trên quan tâm.

Đức Phúc mồm nói đồng ý, nhưng đã nói thẳng đừng sốt ruột, hiện giờ thị trưởng mải bận nhiều việc tối tăm mặt mũi, mà việc nào cũng quan trọng, tạm thời chưa có thời giờ lo liệu những việc vụn vặt này. Trang Chi Điệp nói:

- Việc này có mất bao nhiêu thì giờ của thị trưởng đâu, cũng có cần viết báo cáo bằng văn bản, họp hội nghị nghiên cứu đâu cơ chứ? Anh chỉ cần nói hai ba câu là xong thôi mà. Trong thời gian họp hội đồng nhân dân, chẳng phải vừa vặn, nhân lúc thị trưởng nghỉ ngơi thư giãn mà đặt vấn đề được sao?

Đức Phúc nói:

- Nên nói thế nào với đám văn nhân các anh nhỉ? Anh cứ tưởng họp hành thế này, lãnh đạo được nghỉ ngơi đấy hả?

Liền kéo Trang Chi Điệp sang một bên, khe khẽ nói, họp Hội đồng nhân dân còn căng thẳng hơn một cuộc chiến tranh là đàng khác. Trước khi họp, anh và bí thư trưởng tối nào cũng đi xe đến Uỷ ban hành chính các khu trong thành phố và huyện ngoại thành tìm hiểu tình hình, tìm người trao đổi cái gì nên nói rõ, thì nói rõ, cái gì nên ám chỉ thì ám chỉ, đã tròn năm đêm nay, anh không được chợp mắt. Trong thời gian họp càng phức tạp ghê gớm, sắp xếp nhân sự đã định trước, định thay chủ nhiệm hội đồng nhân dân, nhưng có người ngấm ngầm xâu chuỗi, cứ đòi bầu ông này chưa biết chừng ngày bầu cử cuối cùng, ông này được nhiều phiếu trúng cử thật, thì sự việc sẽ rất tồi tệ. Còn thị trưởng có được trúng khoá nữa hay không, vấn đề không lớn, song số phiếu tuy quá bán, hoặc quá bán không bao nhiêu, thì chẳng phải thị trưởng cũng đơ mặt, khó xử hay sao? Hoàng Đức Phúc nói:

- Anh có biết tình hình này không?

Trang Chi Điệp đáp:

- Tôi đâu có biết? Suốt cả hội nghị trang trọng, nồng nhiệt như thế, mà bên trong còn có bao nhiêu chuyện lòng thòng đến thế kia ư?

Hoàng Đức Phúc nói:

- Văn nhân các anh không hiểu chính trị cũng tốt. Nhưng thử nghĩ, bây giờ anh đòi lập tức nói ngay với thị trưởng chuyện nhà cửa, tâm tư thị trưởng thoải mái, sự việc có thể dễ xong, ngộ nhỡ ông ấy đang buồn bực, với một lý do tùy tiện, sẽ có thể gạt đi một cái, thì sau này anh không bao giờ nói được nữa. Chuyện này anh cứ yên tâm, tôi liệu cơm gắp mắm, khi có thời cơ sẽ làm, tôi không xếp xó không làm đâu.

Quả thật là những lời nói từ gan ruột, song Trang Chi Điệp nghe xong, cứ mắt chữ I mồm chữ o không bao giờ còn nhắc đến chuyện này nữa. Khi lại nhìn thấy thị trưởng, hoặc Hoàng Đức Phúc vui cười hớn hở bắt tay nói chuyện với các đại biểu ở hành lang khách sạn, Trang Chi Điệp cũng không đến gần chào hỏi, mà tránh ra xa, về phòng mình đọc sách.

Cũng trong buổi chiều nay, Đoàn chủ tịch đại hội thông báo thảo luận ở tổ, nhân viên phục vụ đem đến ba tờ báo đặt cho các đại biểu trong thời gian họp đại hội. Ai phát biểu thì tiếp tục phát biểu, ai chưa phát biểu thì mở báo ra xem. Trang Chi Điệp liền xem trang văn nghệ ở trang ba ở báo tỉnh trước, sau đó xem báo thành phố, gần như trang một và trang hai đều đăng tin bài có liên quan đến cuộc họp hội đồng nhân dân, cảm thấy không có ý gì, đọc xong tờ báo thứ ba có tên là "Cuối Tuần" ngay tức khắc bị một tin cuốn hút. Tiêu đề của tin này là "Trụ sở Uỷ ban thành phố đi làm lề mề, sau nửa tiếng đồng hồ người đi làm mới được quá nửa". Nội dung viết rõ, phóng viên báo Cuối Tuần ngày x tháng x năm x khi đi làm việc đột nhiên điều tra t.ại cổng trụ sở Uỷ ban Nhân dân thành phố. Sau khi đến giờ làm việc mười phút có bao nhiêu người có mặt, sau nửa tiếng đồng hồ có bao nhiêu người có mặt. Cục trưởng đi muộn có mấy vị, phó chủ tịch thành phố có mấy vị đến muộn. Ngay tức khắc cuộc họp xôn xao bàn tán chủ đề từ thảo luận báo cáo công tác của Uỷ ban Nhân dân thành phố do thị trưởng tirình bày, chuyển sang tranh luận mẩu tin này. Trang Chi Điệp ngồi nghe, chẳng qua là nói những lời oán than loạn xì ngậu, cảm thấy buồn

tẻ vô vị, liên về phòng mình, gọi điện thoại cho gia đình, hỏi xem có chuyện gì quan trọng không. Người nhận điện là Liễu Nguyệt, hỏi thẳng "Ai đấy? Ai đấy?" Trang Chi Điệp đang định nói thì trong ông nghe vang lên tiếng nô đùa. Anh định nghe thử xem ai vui đùa, nên không trả lời. Ở đầu dây đàng kia, Liễu Nguyệt nói:

- Tâm thần!

Rồi bỏ máy xuống đánh cạch một tiếng. Trang Chi Điệp lại gọi, Liễu Nguyệt chẳng hỏi nếp tẻ quát luôn:

- Nhầm rồi. Đây là lò hoả táng!

Lại bỏ máy xuống. Trang Chi Điệp nóng tiết gọi thêm một lần nữa, vừa thấy Liễu Nguyệt ở đầu ka cầm ống nghe lên, liền mắng:

- Liễu Nguyệt ở nhà nhận điện thoại như thế này đấy hả?

Liễu Nguyệt đã nghe rõ giọng, vội vàng đáp:

- Thầy giáo Điệp, sao lại là thầy giáo nhỉ? Mấy hôm nay thầy giáo không ở nhà, mỗi ngày hàng chục cú điện thoại gọi đến tìm thầy giáo. Em nói thầy giáo đi vắng, được một lúc lại gọi đến. Chị cả bảo em cứ nói đã nhầm số điện thoại, thật không ngờ đã làm lỡ điện thoại của thầy giáo.

Trang Chi Điệp vẫn chưa hết bực hỏi:

- Ai đang nói chuyện với em đấy?

Liễu Nguyệt đáp:

- Thưa anh Hồng Giang đấy ạ! Anh ấy vừa đến tìm thầy giáo. Thầy giáo cần nói chuyện với anh ấy không?

Trong điện thoại vang lên tiếng Hồng Giang, đầu tiên cứ ấp úng sau đó nói đến chuyện hiệu sách, nói luôn cuốn sách ấy đã in hai hôm rồi, đã gửi xuống các điểm bán lẻ, hàng bán rất chạy. Hồng Giang lục bục nói một lúc, Trang Chi Điệp không đáp lời, Hồng Giang liền hỏi:

- Thầy giáo Điệp, thầy giáo đang nghe chứ ạ?

Trang Chi Điệp nói:

- Ừ.

Hồng Giang nói:

- Lần này trúng quả rồi. Em sơ bộ tính thử, mình bỏ ra mười vạn có thể lãi ròng ba vạn. Xem tình hình hiện nay, em định dăm hôm nửa tháng sau ta lại in một vạn. Cho nên nghĩ có nên chiêu đãi ông họ Giả ở phòng phát hành Cục bưu điện hay không? Không để mất lòng người này, ngoài con đường phát hành nghiêm chỉnh, trong lúc ông ta có mạng lưới phát hành ngấm ngầm. Nếu thầy giáo cảm thấy chủ trương này được, thầy có thể đứng ra gặp mặt ông ấy được không? Ngày mai hay ngày kia?

Trang Chi Điệp đáp:

- Tôi không có thì giờ, cậu nói với cô Thanh nhé!

Nói rồi bỏ ống nghe, kéo chăn nệm ngủ một mạch cho tới lúc ăn tối. Ăn xong cơm, Trang Chi Điệp đi ra cổng khách sạn xem thử, không thấy Đường Uyển Nhi đến. Đại hội bố trí buổi tối đi xem Tần Xoang ở Dịch Tục Xã. Nhiều đại biểu đã tốp ba tốp năm vừa đi dạo, vừa đi vào rạp hát. Có ai đó gọi Trang Chi Điệp cùng đi. Trang Chi Điệp bảo cần phải về, e nhà có việc, khách ở xa đến thăm, xin được từ chối.

Chờ người đi xem đã đi hết, trở về phòng riêng, chờ Đường Uyển Nhi đã hẹn đâu vào đấy, chợt nghĩ ra nên mua thứ gì đó chiêu đãi Đường Uyển Nhi, liền ra cửa hàng mua một hộp kẹo sô cô la trở về, thì Hoàng Đức Phúc lại gõ cửa đi vào, nói:

- Thị trưởng tìm anh đấy!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Thị trưởng gặp tôi ư?

Liền khép hờ cửa, hai người đi đến một gian phòng ở gác hai đối diện. Đẩy cửa đi vào thì thị trưởng đang ngả người trên xa lông hút thuốc. vừa thấy Trang Chi Điệp, thị trưởng liền đứng dậy bảo:

- Nhà văn lớn đã đến đấy hả, mấy hôm nay đều dự họp, sao không đến thăm mình?

Trang Chi Điệp đáp:

- Thị trưởng quá bận không dám quấy rầy.

Thị trưởng nói:

- Người khác không gặp, chứ anh đến sao lại không gặp cơ chứ? Đức Phúc đã nói với tôi yêu cầu của anh. Nếu ủng hộ, thì có người bảo mình chỉ nắm văn hoá, không nắm kinh tế chính trị, nên làm bộ trưởng văn hoá, chứ không phải thị trưởng. Hừ, hừ. Giữ cái chức danh này, mình quả thật muốn làm một số việc cho anh em trí thức. Căn hộ riêng ở am ni cô, thôi thì để cho các anh, sau này có hoạt động gì, nếu cảm thấy mình có thể làm người nghe thì đừng quên thông báo cho mình nhé!

Trang Chi Điệp nảy khỏi ghế sa lông, nói:

- Thật là cám ơn thị trưởng! thị trưởng nắm văn hoá, đấy là đã nắm chắc đặc điểm của Tây Kinh. Văn hoá bác sân khấu, kinh tế lên diễn kịch. Chuyện này đâu phải chỉ là chuyện của văn hoá? Tôi không hiểu nhiều các ngành khác, chứ trong giới văn nghệ, thành tích chính trị của thị trưởng có thể nói ai ai cũng biết.

Thị trưởng nói:

- Đức Phúc này, cậu trao chìa khoá cho Chi Điệp nhé!

Quả nhiên Hoàng Đức Phúc móc chìa khoá và giấy chứng nhận sử dụng ngôi nhà trong túi ra, nói:

- Thị trưởng chu đáo lắm, kỹ lưỡng hơn tôi, thị trưởng bảo các anh đi làm giấy chứng nhận sử dụng nhà, l.ai phải tìm người, không nên để mất thì giờ của nhà văn, trưa hôm nay đích thân bảo tôi đi làm xong thủ tục.

Trang Chi Điệp nhận chìa khóa, thật tình không biết nói thế nào hơn. Thị trưởng bảo:

- Giới văn nghệ các anh, sau có việc gì cứ trực tiếp đến gặp mình. Nghe nói trong thành Tây Kinh có bốn danh nhân lớn, vậy mà mình mới có gặp Trang Chi Điệp và Nguyễn Tri Phi. Đức Phúc này, cậu chọn một chủ nhật, triệu tập bốn danh nhân lớn cùng đến, mình mời các anh ấy ăn bữa cơm, kết bạn với nhau.

Hoàng Đức Phúc đáp:

- Thế thì tuyệt quá! Thủ tướng Chu Ân Lai e suốt đời thích kết bạn với giới văn nghệ. Thủ tướng đã từng nói, một nhà chính trị không có mấy bạn văn nghệ sĩ, thì không thể thành nhà chính trị lớn được.

Thị trưởng nói:

- Những người ấy đều là châu báu của thành phố đấy. Người xưa nói, cửa nhà quan thì kiên cố, còn quan thì như nước chảy. Mình đây là thị trưởng, hôm nay thì làm thị trưởng, chứ ngày mai không làm thị trưởng nữa, thì mình chả là cái gì cả. Nhưng các anh thì khác, có tác phẩm hay, tên còn muôn thuở.

Trang Chi Điệp cười đáp lời:

- Thị trưởng khiêm tốn quá đấy. Làm cái nghề văn nghệ của chúng tôi, xét cho cùng là cái thứ trừu tượng. Tháng trước tôi đi tới đầu phố Lục Phủ, thấy ở đây mới xây dựng một nhà máy nước, trên tường có sơn sáu chữ to đỏ chói "Uống nước không quên thị trưởng". Quả thật tôi sâu sắc lắm, tên tuổi để đời thật sự, đều là những sự việc thực tế đem lại lợi ích cho quần chúng nhân dân. Đê Bạch, Đê Tô ở Hàng Châu, Tả Công Liễu ở Cam Túc là những bằng chứng rõ nhất.

Thị trưởng cười ha hả bảo:

- Ở đầu phố Lục Phủ chỗ ấy luôn luôn không có nước máy, nhất là mùa hè, bà con phải xách thùng xách xô ra mãi ngõ phố khác, cách ngoài ba dặm lấy nước, bà con có ý kiến khiếp lắm. Sau khi nắm được tình hình này, mình triệu lãnh đạo Cục xây dựng thành phố và công ty máy nước đến để các vị nói xem vì sao, đương nhiên họ có nhiều khó khăn thực tế. Mình liền nóng tiết lên, mặc dù nói trời nói biển như thế nào, chứ thành phố Tây Kinh hiện đại bề thế như vậy, mà vẫn có một mảng không có nước uống sao? Phải có nước đến đó trong mười ngày, nếu ngày thứ mười một tôi đến đó thấy không có nước, thì trách nhiệm thuộc về ai, tôi sẽ tước chức của người đó. Quả nhiên đến ngày thứ chín thì có nước. Hôm đó mấy ngàn người ở đó khua chiêng đánh trống, đốt pháo ăn mừng, lại còn làm biển định đưa tới trụ sở Uỷ ban, mình biết tin đó, đã bảo Đức Phúc ngăn chặn ngay. Mình nghĩ bụng, bà con trăm họ tốt vô cùng, chỉ cần anh thật sự làm cho họ một chút việc, họ sẽ vĩnh viễn không quên.

Trang Chi Điệp reo lên:

- Chà, chà, một đề tài hay như thế, Hội văn học nghệ thuật chúng tôi nên tổ chức mấy anh em đi viết.

Thị trưởng nói:

- Chuyện ấy các anh không nên viết, nó dính dáng tới việc của cá nhân, ở đây đã có một bài, do một số đồng chí bên dưới viết, đưa lên chỗ mình để mình duyệt, mình xem xong cũng thấy hay, nghe đâu báo tỉnh sắp sửa đăng, nhưng bao giờ thì chưa biết. Nghe anh em nói, nề nếp tác phong hiện giờ không tốt, ngay đến báo Đảng đăng bài, cũng phải có người quen, quả là làm gì có cái lý ấy cơ chứ!

Thị trưởng nói rồi đưa một tập bản thảo cho Trang Chi Điệp bảo:

- Anh thử đọc xem.

Trang Chi Điệp đã nhận bản thảo, thị trưởng liền nói:

- Thế này nhé, Đức Phúc ơi, cậu và nhà văn lớn sang phòng cậu mà xem, ba phút nữa mình còn phải sang Thị uỷ có cuộc họp. Chi Điệp à, lúc nào đấy mình sẽ sang phòng anh nói chuyện, anh ở phòng bảy linh ba phải không?

Trang Chi Điệp nói:

- Nếu thị trưởng có thời gian xin cứ gọi điện thoại, tôi sẽ đến.

Hai người lại sang phòng bên cạnh. Hoàng Đức Phúc liền đóng cửa, nói:

- Anh đọc bản thảo đi đã.

Trang Chi Điệp mở ra xem. Tên bài văn là Thị trưởng đích thân nắm cải cách đi tiên phong. Phụ đề là: Tác phong mới ở trụ sở Uỷ ban Nhân dân thành phố Tây Kinh. Nội dung hầu như nhằm trúng bài phê bình của báo "Cuối Tuần" từ một khía cạnh khác. Hoàng Đức Phúc hỏi:

- Anh đọc bài trên báo Cuối Tuần hôm nay rồi chứ, đó là có kẻ đang âm mưu chính trị. Những tin bài như thế đáng ra nên đăng trên báo thành phố, đằng này lại đăng ở báo Cuối Tuần. Mục đích của họ rất rõ ràng, tức là hạ thấp, bôi nhọ công tác của Ủy ban Nhân dân thành phố trước khi bầu cử. Bài này ảnh hưởng cực xấu, qua điều tra, thì do tay chân của vị chủ nhiệm Hội đồng nhân dân kia viết. Sáng nay chúng mình kịp thời đưa ra bản thảo này, quyết định, hai tờ báo Đảng của tỉnh và thành phố đăng cùng một lúc. Báo thành phố đương nhiên không chậm trễ, chỉ có điều hai tờ báo tỉnh và thành phố thường học hặc nhau, luôn luôn không phối hợp với nhau nhịp nhàng cho lắm, mà báo tỉnh là của trên tỉnh, thành phố mình lại không có quyền quản lý người ta. Anh quen biết nhiều người ở báo tỉnh, việc này anh phải đứng ra, nhất định đòi họ bảo đảm ngày mai đăng báo, mà lại phải đăng ở cột trang đầu. Anh cảm thấy giao thiệp với ai, do anh quyết định, anh khỏi phải lo chuyện chi tiền, cho dù bỏ ra mấy vạn đồng mua trang báo của họ cũng được.

Trang Chi Điệp nói:

- Người quen thì nhiều nhưng ngày mai phải đăng, liệu có kịp không?

Hoàng Đức Phúc nói:

- Ngày kia bầu cử rồi, chỉ có thể đăng ngày mai, chuyện này trông chờ vào tài năng của anh. Xe tối nay đã bố trí đâu vào đấy, tôi đi theo anh.

Trang Chi Điệp nói:

- Vậy thì được, bây giờ tìm tổng biên tập, thì không kịp. Chủ nhiệm phòng sắp xếp tin bài là anh trai của bạn tôi, bảo ông ấy rút bài khác đi, nhét bài này vào.

Trang Chi Điệp liền viết ra một số tên người, yêu cầu mua cho mỗi người một ít quà gì đó, Hoàng Đức Phúc lập tức nhờ người đi mau một số đồ dùng như nồi điện, hòm sấy, trò chơi điện tử, bảo:

- Đêm nay bài báo không in ra chúng mình không quay về.

Trang Chi Điệp tỏ ra băn khoăn. Hoàng Đức Phúc hỏi:

- Tối nay anh có việc hả?

Trang Chi Điệp đáp:

- Kể ra cũng không có việc gì. Thế này nhé. Anh ở đây chờ tôi, tôi về phòng mình lấy cái túi.

Hoàng Đức Phúc bảo:

- Tôi đi cùng với anh. Anh là danh nhân, nhiều người đến tìm, biết đâu đi một cái lại gặp ai cuốn níu mất.

Trang Chi Điệp chằm chặp kêu khổ trong lòng, đành nói:

- Vậy thì thôi không đi nữa.

Đêm ấy quả nhiên Trang Chi Điệp không về được. Anh và Hoàng Đức Phúc đi tìm bạn của anh, bạn anh vừa khéo đi công tách xa, đành phải trực tiếp đi tìm chủ nhiệm phòng sắp xếp tin bài, nêu ra yêu cầu. Bài viết đã đưa lên khung. Nhưng không ai ngờ, một vị tổng biên tập trực ban đêm đó khi xem mẫu báo đã hỏi một câu:

- Anh nào viết bài này thế? Sao nội dung ngược hẳn với bài của báo Cuối Tuần? Suy cho cùng ,thì tình hình của trụ sở Uỷ ban Nhân dân thành phố Tây Kinh thế nào, mình phải thận trọng vẫn hơn.

Ông chủ nhiệm không dám trả lời, về phòng ở tập thể của ông gặp Trang Chi Điệp và Hoàng Đức Phúc. Cả hai lại đi gặp phó tổng biên tập nói rõ tình hình. Phó Tổng biên tập nói:

- Một người là thư ký lớn của Uỷ ban Nhân dân thành phố, một người là nhà văn có tên tuổi, đương nhiên tôi tin phục các anh, đưa bài vào được thôi. Nhưng chưa chắc đã ra số báo ngày mai được, ngày kia nhất định đăng, thế nào?

Hoàng Đức Phúc trả lời:

- Không được đâu, để bài rút ra ngày kia đăng có được không?

Phó tổng biên tập nói:

- Anh không biết đâu. Bài ấy đã hoãn đăng ba hôm rồi. Người ta ủng hộ tiền một cuộc thi viết của toà báo, ông giám đốc đã mấy lần đến yêu cầu.

Hoàng Đức Phúc nói:

- Đưa tin của một nhà máy nhỏ có quan trọng bằng chỉ đạo của Uỷ ban Nhân dân thành phố không?

Thế là nói đi nói lại, lúc cứng lúc mềm, cuối cùng đi đến thoả thuận, cho toà báo một vạn đồng. Bài báo coi như được lên khung. Trang Chi Điệp thấy công việc đã xong, sốt ruột không biết Đường Uyển Nhi tìm anh đã chờ bao nhiêu lâu rồi, liền thúc giục Hoàng Đức Phúc trở về khách sạn. Hoàng Đức Phúc lại bảo chờ cho bằng được mẫu báo ra lần cuối cùng, để tự tay đối chiếu xong mới về. Hai người ngủ gà ngủ gật ở buồng chủ nhiệm một lúc, mẫu báo đã ra. Hoàng Đức Phúc lại chê tiêu đề nhỏ quá, chủ nhiệm liền nhăn nhó, bảo công nhân đã mệt mỏi. Hoàng Đức Phúc ra chợ đêm, mua về mấy tút thuốc lá thơm, phân phát cho công nhân xưởng in mỗi người một chút, lại mua một con gà, một chai rượu để uống với chủ nhiệm và Phó tổng biên tập. Chủ nhiệm hễ có chất cay vào bụng là lắm lời, cứ rối rít khen Hoàng Đức Phúc có thái độ công tác cẩn thận, chịu trách nhiệm đến thế, thanh niên như vậy quả thật hiếm thấy, xúc động lên, liền nêu ý kiến ông cần phải viết lời toà soạn, nói viết là viết, nhân lúc say viết rất trôi chảy, quan điểm rõ ràng, lại rút đi một tin ngắn đưa lời toà soạn vào. Hoàng Đức Phúc sung sướng đến mức, vừa tặng danh thiếp của mình, vừa ghi số điện thoại của chủ nhiệm và cứ nói đi nói lại, có việc gì cứ đến tìm anh. Vật lộn như thế đến nửa đêm, khi cầm được một xấp báo mới, Trang Chi Điệp đã mệt lử không nhấc được đầu lên, mơ mơ màng màng, bị Hoàng Đức Phúc kéo lên xe định về khách sạn, thì dường như trời đã sáng bảnh mắt.

Xe phóng qua đầu đường trước am ni cô, Trang Chi Điệp tự dưng tỉnh ngủ, nói đã đến đây, sao không để xem căn hộ kia một chút, Hoàng Đức Phúc liền dẫn anh lên tầng năm của ngôi nhà, mở của phòng ra, ba phòng một sảnh, bởi ở gác trên cùng, nên yên tĩnh vô cùng. Hoàng Đức Phúc hứa hẹn trưa nay anh sẽ đứng ra bảo khách sạn Cố Đô chở đến mấy cái xa lông cũ, một cái bàn, một cái ghế và một cái giường, thậm chí còn bảo chở thêm một bộ chăn nệm. Các nhà văn nghệ sĩ ai cũng nghèo, có lẽ chẳng có ai tự bỏ tiền túi, mua đồ dùng cho mọi người sử dụng. Trang Chi Điệp lại xúc động tỏ lời cám ơn. Chợt nghe dưới gác có người nói to:

- Một đoạn nữa đi! Một đoạn nữa đi!

Không biết nghệ nhân nào bày bán món gì ở đây. Hai người đi xuống gác thì nhìn thấy ông già thu mua đồ đồng nát bị một tốp thanh niên vây chung quanh, đang đọc một đoạn ca dao:

Mười bảy mười tám tóc rối đầu bù
Hai bảy hai tám bồng bế con thơ
Ba bảy ba tám ngóng chờ cất nhắc
Bốn bảy bốn tám qua loa tắc trách
Năm bảy năm tám hết sách về nhà
Sáu bảy sáu tám nuôi cá trồng hoa
Bảy bảy bảy tám chấn hưng Hoa hạ

Hoàng Đức Phúc chau mày, gọi:

- Này, lão kia, nói bậy nói bạ cái gì ở đây thế?

Ông già quay đầu nhìn đáp:

- Tôi có nói gì đâu, tôi nói gì nhỉ?

Hoàng Đức Phúc nói:

- Lão còn nói điều vớ vẩn nữa, ta sẽ gọi Cục công an đuổi lão ra khỏi thành phố!

Ông già lập tức đội mũ lá lên đầu, kéo cái xe cải tiến vành sắt lọc cọc ra đi, cái giọng khản đặc lại cất lên "Đồ đồng nát nào, có ai bán đồ đồng nát không?"

Lúc này Trang Chi Điệp còn ở trên cầu thang gác hai, đang định nói chuyện với Hoàng Đức Phúc ở bên dưới thì bước hẫng ngã quay ra, bị trẹo chân.

Ở bệnh viện ba ngày, dán cao thuốc vào chỗ trẹo, Trang Chi Điệp có thể nhảy lò cò một chân đi lại được liền ra viện về ở ngôi nhà mái chảy bên Song Nhân Phủ. Mẹ vợ đi hội chùa ở ngoại ô, hôm nay nhắn người đến bảo, còn ở một thời gian nữa, chờ trời mát mới về. Ngưu Nguyệt Thanh giữ người đến báo tin ở lại ăn cơm, rồi lấy một cái túi, bỏ mấy bộ quần áo của mẹ thay ra giặt vào trong, còn nhét cả một vài bộ quần áo cũ, giày tất cũ của chị, của chồng và bảo:

- Chi Điệp ơi, có lẽ anh không mặc đến những quần áo cũ này, gửi cho gia đình chị kết nghĩa nhé, ở nhà quê cũng không cầu kỳ lắm đâu.

Trang Chi Điệp bảo:

- Tuỳ em.

Song sắc mặt không vui vẻ.

Ngưu Nguyệt Thanh tiễn người đưa thư ra cổng, tiện tay cầm luôn bao thuốc lá trên bàn bảo mang theo hút dọc đường, rồi quay về nói với chồng:

- Để người ta mang theo mấy bộ quần áo cũ, mà sắc mặt anh không vui vẻ như vậy, trước mặt người ngoài làm em ngượng chết đi được.

Trang Chi Điệp nói:

- Ai làm ai ngượng nào? Em cho đồ đạc họ hàng có bao giờ bảo trước với anh cơ chứ. Lần nào cũng trước mặt người ta mới nói với anh một tiếng nửa câu, anh không đồng ý thì sao nào!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Đâu phải em chỉ cho đồ họ hàng nhà em? Anh nói cũng phải có lương tâm chứ, quê hương Đồng Quan của anh chẳng phải hết người này đến người kia đến đó sao? Nào du lịch, nào khám bệnh, nào buôn bán, nào kiện cáo, ai đến chẳng ở chẳng ăn ở đây! Co ai không đối xử tử tế đâu nào. Ông cậu và con rể dì anh, hễ mở miệng vay tiền là hai ba nghìn, em đưa cho tiền chẵn rồi, lại còn cho thêm tiền lẻ. Em cũng biết đấy là chuyện đánh chó trong bị, đã đi là mất, song em đã bao giờ nói một chữ không chưa? Hiện giờ thanh niên ở Tây Kinh tìm đối tượng, tại sao con gái không tìm con trai nhà quê chính là ngại sau khi cưới phiền nhiễu về chuyện này.

Trang Chi Điệp xua tay nói:

- Em đừng nói nữa được không nào? Mấy hôm nay anh đang buồn chán.

Nói xong gắng gượng đứng lên khỏi xa lông, chống gậy lọ mọ đi vào buồng ngủ. Trang Chi Điệp bực tức bỏ đi rồi, Ngưu Nguyệt Thanh cũng hết giận. Nghĩ một lát rồi bảo Liễu Nguyệt pha một cốc nước mơ chua, hất hàm ra hiệu bưng vào phòng ngủ. Liễu Nguyệt bưng cốc mơ chua đang định đi, thì chị giằng lấy tự bưng vào. Liễu Nguyệt đứng nhìn ở cửa buồng nói:

- Chị cả ơi, việc gì chị phải khổ thế!

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Em bảo chị hèn chứ gì? Đàn bà ấy mà, có chạy nữa thì gặp ở phía trước, vẫn chẳng phải là đàn ông hay sao?

Liễu Nguyệt đáp:

- Chị làm thế sẽ càng quen thói xấu của thầy giáo Điệp. Thầy giáo không chịu uống đâu.

Nhưng Trang Chi Điệp đã uống cốc nước mơ chua, nói:

- Anh nghe em nói một câu hay quá mới uống đấy.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Em nói câu gì nào?

Trang Chi Điệp liền buồn nản tới mức không nói lại nữa.

Liễu Nguyệt nói:

- Em biết rồi, chị bảo đàn bà có chạy nữa thì gặp ở phía trước vẫn là đàn ông. Thầy giáo Điệp thích chị s những lời có thể đưa vào sách. Từ nay trở đi, nếu chị mắng anh thì cứ dùng thành ngữ mà mắng, thầy giáo sẽ chẳng bao giờ bực tức nữa.

Chị Lưu đưa sữa ngày nào cũng dắt con bò đến khu nhà hội văn học nghệ thuật, đã hơn mười ngày không thấy Trang Chi Điệp, qua hỏi thăm mới biết là đi họp. Hiện giờ bị trẹo chân đang ở bên Song Nhân Phủ. Lần sâu vào thành phố, chị Lưu đã có ý định đi vòng hai phố lớn đưa sữa sang bên này, khi đến còn đem theo một quả bí đỏ to, bảo đắp cùi bí đỏ vào chỗ ngã đau sẽ khỏi. Ngưu Nguyệt Thanh rất cám ơn lòng tốt của chị Lưu, định trả tiền chị, chị Lưu cứ khăng khăng không nhận. Trước cổng đang có một chiếc xe đẩy bán đậu phụ đi ngang qua, liền định mua một túi tặng chị. Chị Lưu ngăn lại bảo:

- Tôi không ăn được đậu phụ ở thành phố các chị đâu, ăn vào là buồn nôn.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Chị Lưu ăn đậu phụ bị dị ứng à?

Chị Lưu đáp:

- Đậu phụ ở thành phố tra nước thạch cao uống không ngon bằng đậu phụ ở quê nhà tra nước tương. Tôi lại nghe người ta bảo những hộ cá thể bán đậu phụ hiện nay, thạch cao mà họ tra vào đậu phụ đều là loại thạch cao nhặt của bệnh nhân vứt ngoài tường sau bệnh viện khoa xương đem về dùng.

Trang Chi Điệp cười ha ha nói:

- Nói như vậy thì thạch cao ở chân tôi đây, sau này còn giữ lại dùng được đấy nhỉ!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Chị Lưu nói như vậy là cố tình kiếm cớ không nhận quà của tôi đấy mà. Song tôi và anh Điệp biết cảm ơn chị như thế nào đây?

Chị Lưu nói:

- Ối chà, tôi có cần gì cám ơn đâu cơ chứ? Một người nhà quê được làm quen với anh chị cũng là tạo hoá rồi. Ngày hôm nọ vào thành, đại lộ Đông giới nghiêm xe công an rú còi inh ỏi, bảo là có quan lớn gì đó ở Bắc kinh đến thăm, xe con của quan lớn chưa đi qua, không ai được đi ngang qua đường cái. Tôi dắt bò đi qua, một anh công an mặt rỗ quát "Người còn không được đi qua, nữa là bò!" Tôi bảo, thưa anh tôi đem sữa tươi cho Trang Chi Điệp. Anh công an mặt rỗ nói "Trang Chi Điệp, nhà văn Trang Chi Điệp phải không?" tôi đáp "Đương nhiên là nhà văn Trang Chi Điệp". Vậy là anh công an mặt rỗ giơ tay lên chào tôi, nói "Mời chị đi, chị nói với ông Điệp, tôi họ Tô, là người sùng bái ông ấy!" Thế là tôi dắt con bò đi qua đường. Lúc ấy mặt tôi to bằng cái chậu ấy! Anh xem vinh dự ấy cho tôi tám trăm một nghìn, liệu có thay thế được không?

Liễu Nguyệt hỏi:

- Có chuyện ấy thật sao?

Chị Lưu đáp:

- Tôi đâu dám bịa ra.

Liễu Nguyệt nhìn Trang Chi Điệp cười, cặp lông mày nhíu lên, nói:

- Em cũng nhớ lại một chuyện, ngày thứ hai thầy giáo Điệp nằm viện, Hồng Giang gọi điện bảo, có bốn nhà máy đường phố muốn chờ thầy giáo Điệp làm cố vấn cho họ, song không cần thầy giáo phải bỏ sức ra, chỉ cần viết giới thiệu sản phẩm của nha máy, viết báo cáo công tác của nhà máy, mỗi tháng trả cố định một ngàn đồng.

Trang Chi Điệp nói:

- Hồng Giang giỏi tán lắm, vào cầu tiêu tiểu tiện cũng kết thân được một bạn gái cùng đi tiểu cơ mà! Không biết ra ngoài lấy danh nghĩa của tôi sẽ thành tinh như thế nào, tôi đi làm cố vấn cái gì!

Liễu Nguyệt đáp:

- Em cũng nói thế. Anh ấy bảo người làm công tác văn hoá dịp này cũng trúng quả ngon thơm. Ngày xưa thổ phỉ cũng cướp một ông thầy giữa đám đông, nhà máy đường phố bây giờ muốn hái ra tiền cũng đã hiểu cái lẽ này.

Đột nhiên giơ tay đập mạnh vào lưng Trang Chi Điệp, một con ruồi trâu bị đập chết tươi rơi xuống, nói tiếp:

- Bao nhiêu con ruồi trâu thế này, đốt ai chả đốt, cứ nhằm nhằm đốt thầy giáo Điệp cơ chứ!

Trang Chi Điệp nói:

- Con ruồi trâu này có lẽ không phải kẻ ưa chuộng văn học, mà là giám đốc của một nhà máy nào đấy!

Nói tới mức cả ba người Ngưu Nguyệt Thanh, Liễu Nguyệt và chị Lưu cùng cười. Nói chuyện một lúc, thấy trời đã muộn, Trang Chi Điệp vẫn cứ chống chân cúi người, đưa mồm mút sữa dưới bụng bò, Liễu Nguyệt thấy hay hay, cũng bảo cho cô ta bú thử, vừa ngả người xuống, con bò đã giơ bốn vó lên dậm lung tung, cái đuôi lông như bàn chải chà xát vào mặt rát ràn rạt. Liễu Nguyệt vội vàng tránh ra, thì cái vòng ngọc thạch đeo ở cổ tay rơi xuống đất vỡ vụn. Ngay lập tức mặt ỉu xìu, bảo vòng ngọc này là tiền công một tháng bà chủ nhà đàng kia thưởng cho cô, liền lượm nửa hòn gạch đập vào lưng bò. Trang Chi Điệp doạ cô dừng tay và bảo:

- Tôi nhìn thấy từ lâu rồi, đây là ngọc lam điền loại hai, chẳng đáng bao nhiêu tiền. Chị cả em có một cái vòng tay, là vòng ngọc hoa cúc. Chị em to, đeo không vừa, tôi sẽ bảo chị Thanh cho em.

Liễu Nguyệt tươi tỉnh nét mặt nói:

- Con bò này cũng vô lễ quá, thầy giáo Điệp mút sữa thì nó đứng im, phải chăng kiếp trước họ có duyên phận gì với nhau.

Trang Chi Điệp nói:

- Cũng chẳng biết được đâu, nó làm hỏng của em một cái vòng đeo tay, có lẽ kiếp trước em còn nợ nó một món tiền nho nhỏ.

Lời nói vô tình, song Liễu Nguyệt lại hữu ý, nghe xong suốt ngày rầu rĩ, cứ hoang mang cảm thấy trước khi sinh ra, mình có thù hận gì với con bò này thật. Ăn cơm tối xong, một mình đi ra chân tường thành, cắt một làn cỏ bạch khao non, rau châu chấu cỏ lác, bảo là sáng sớm ngày mai bò đến sẽ cho ăn. Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Liễu Nguyệt có tấm lòng tốt như vậy, chị em mình xứng đáng chung sống với nhau. Chị hay thương người, nhà ai có người chết, con cái khóc lóc kêu lên một cái, là nước mắt chị cứ tuôn ra. Trước cổng có người đến ăn xin, trong nhà không có cái gì ăn được cũng ra quán mua bánh bao cho họ. Đầu

mùa hè năm ngoái, trời mưa tầm mưa tã, có ba người thợ gặt lúa mì ở tận núi Chung Nam đến, không tìm được việc làm, nằm co ro tránh mưa ở mái nhà đầu ngõ, chị liền bảo họ vào nhà mình ở một đêm. Thầy giáo Điệp của em hễ nhắc tới những chuyện này liền cười chị, bảo chị là mạng nghèo khổ.
Liễu Nguyệt nói:
- Chị cả còn coi là mạng nghèo khổ ư? Có bao nhiêu người sung sướng như chị? ngay đến chị Lưu bán sữa cũng nói, bà chủ nhà em có khuôn mặt bằng cái đĩa bạc, mũi thẳng mắt sáng, là tướng hoàng hậu đấy.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Anh ấy bảo chị từ torng xương tuỷ đã là mệnh cùng khổ.
Liễu Nguyệt nói:
- Nói thế cũng phải. Trước kia chưa đến đây, em cứ tưởng gia đình ta phải ăn sơn hào hải vị cơ. Sau khi đến thì thấy gia đình chị lại thích ăn cơm thường, rau ăn hàng ngày cũng không xào, cũng không thái, luộc bằng nước lã trong nồi, nhà quê chúng em cũng ăn như vậy.
Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Như thế bổ hơn, ai cũng biết thầy giáo Điệp nhà em thích ăn cháo ngô, khoai tây luộc, đâu có biết bữa nào chị cũng rắc bột sâm cao ly vào bát của anh ấy.
Liễu Nguyệt nói:
- Nhưng chị thì không thiếu tiền tiêu mà sao không thấy chị may mặc cho hợp mốt gì cả. Đồ trang điểm cũng không nhiều bằng bà chủ cũ nhà em!
Ngưu Nguyệt Thanh cười đáp:
- Thầy giáo Điệp của em ca cẩm chị như thế, em cũng nói thế chứ. Quả thật chị lôi thôi không ra sao phải không\?
Liễu Nguyệt đáp:
- Không phải thế, nhưng ở độ tuổi của chị đang là lúc ăn diện, chị cũng không phải không có nền tảng, trang điểm một thì sẽ đẹp mười.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Chị không thích hôm nay chải kiểu tóc này, ngày mai uốn kiểu tóc khác, trên mặt thì bôi như diễn viên sân khấu. Thầy Trang Chi Điệp của em bảo chị bảo thủ, chẳng thay đổi gì cả. Chị nói với anh ấy, chị thay đổi cái gì? Chị đã hy sinh sự nghiệp của chị từ lâu, chỉ một lòng thu vén gia đình mà thôi. Nếu chị trang điểm như yêu tinh, chị cũng giống như những người đàn bà mốt trên đường phố, suốt ngày dạo thương trường, chơi công viên, vào khách sạn uống cà phê, tới tiệm nhảy disco, thì anh ấy cũng chẳng thể ngồi yên trong nhà mà viết được một ngày.
Liễu Nguyệt bỗng chốc ngắc ngứ, một lúc sau lại hỏi:
- Chị cả ơi, những tiểu thuyết thầy giáo Điệp viết ra chị đọc cả chứ ạ?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Chị biết anh ấy đều bịa ra, đã đọc mấy cuốn, xong cứ thấy không vào.
Liễu Nguyệt nói:
- Em đọc hết cả rồi, anh ấy giỏi viết về đàn bà nhất.
Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Ai cũng bảo anh ấy viết về đàn bà rất giỏi, đàn bà ai cũng như bồ tát. Năm kia có một chị biên tập ở Bắc Kinh đến đặt bản thảo, chị ấy cũng bảo như vậy, nhận xét thầy giáo Điệp của em là một người theo chủ nghĩa nữ quyền. Chị cũng chả hiểu thế nào là chủ nghĩa nữ quyền hay không nữ quyền.
Liễu Nguyệt nói:
- Em lại không thấy vậy, thầy giáo Điệp miêu tả tâm lý đàn bà rất tinh tế. Những lời nói trên đây của chị, em hình như cũng đã đọc ở cuốn sách nào đó. Theo em thì sở dĩ thầy giáo Điệp viết đàn bà hay như vậy, ai cũng lương thiện và xinh đẹp như bồ tát, lại miêu tả đàn ông bề ngoài thật thà chất phác, nội tâm lại cực kỳ phong phú, song vẫn không dám vượt qua vùng cấm một bước đã biểu hiện anh ấy là một người kìm nén ức chế về tình dục.
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Thầy giáo Điệp của em kìm nén, ức chế về tình dục ư?
Nói xong chị cười, chỉ vào trán Liễu Nguyệt tiếp:
- Nên nói thế nào với em nhỉ, cái con ranh chết rấp này. Em chưa lấy chồng, ngay đến tình yêu cũng chưa có, em biết thế nào là ức chế tình dục cơ chứ? Thôi không nói đến chuyện ấy nữa. Liễu Nguyệt này,

em vẩy một ít nước vào đống cỏ cắt về, rồi đặt vào chỗ râm mát trong nhà vệ sinh, trời nóng nực thế này đãi trong sân sẽ héo đi, ngày mai bò ăn cũng không thấy tươi mới nữa.
Liễu Nguyệt nhúng nước, để cỏ vào nhà vệ sinh, đi ra nói:
- Chị cả ơi, nói đến con bò, lòng em cứ hoang hoảng thế nào ấy. Trong thôn chúng em đã từng xảy ra một sự việc quái gở lắm chị ạ. Khi bố Trương Lai Tử còn sống, cảnh nhà khấm khá, cho ông cậu của Trương Lai Tử vay tám mươi đồng. Một hôm bố Lai Tử đào đất, vách đá bị sập đè chết. Lai Tử đòi cậu trả nợ, cậu Lai Tử bảo không mượn. Hai cậu cháu cãi nhau một trận. Cậu Lai Tử liền niệm chú thề rằng nếu ông ấy quỵt nợ, thì chết sẽ làm kiếp con bò, Trương Lai Tử nghe cậu nói vậy cũng không đòi nữa. Tháng ba năm đó con bò nhà Trương Lai Tử đẻ ra một con bê. Con bê vừa đẻ ra một cái, thì có người đến cổng báo tang, nói là cậu đã chết. Trương Lai Tử biết ngay con bê này, cậu ruột hoá kiếp sinh ra trong lòng rất đau buồn. Sau đó chăn nuôi cẩn thận, bê con to lớn rồi, cũng không bắt kéo cày, lôi cối xay gì cả. Một hôm dắt nó ra bờ sông uống nước, gặp người ở thôn bên cạnh gánh một gánh chậu sành ở đầu đường, con bò không đi nữa. Lai Tử bảo "Cậu ơi, cậu ơi, sao cậu không đi nữa?" Người kia cảm thấy lạ lùng, hỏi tại sao gọi con bò là cậu. Lai Tử nói rõ ngọn nguồn, người kia mới biết cậu Lai Tử đã chết. Người kia quen biết cậu Lai Tử, liền khóc mấy giọt nước mắt. Nào ngờ con bò lại đá về đàng sau một cái, đá đổ gánh chậu sành, chậu sành vỡ sạch. Lai Tử liền hỏi số chậu sành đáng giá bao nhiêu tiền, người kia bảo "Lai Tử ơi, không phải đền, khi còn sống, cậu anh cho tôi mượn bốn mươi đồng. Đây là ông ấy đòi nợ tôi đấy". Chị cả ơi, con bò sữa này làm vỡ của em chiếc vòng đeo tay, phải chăng em đã mắc nợ nó thật?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Cho dù nợ thật, thì chẳng phải đã trả xong nợ là gì? Thầy giáo Điệp của em cũng đã nói, cái vòng ngọc hoa cúc của chị để đấy cũng là để không, em cứ lấy mà đeo.
Nói xong lấy vòng đeo vào tay Liễu Nguyệt. Cũng rõ khéo cho Liễu Nguyệt, chiếc vòng ngọc rất vừa vặn, không to cũng không nhỏ. Từ đó trở đi, Liễu Nguyệt thường vén ống tay áo, để lộ cánh tay trắng trẻo. Một buổi sáng sớm, Liễu Nguyệt dìu Trang Chi Điệp uống sữa bò ở cổng, rồi lại cho bò ăn cỏ non. Ngưu Nguyệt Thanh đã đi làm. Trang Chi Điệp với nói chuyện với chị Lưu ở cổng vừa xem con bò ăn cỏ, Liễu Nguyệt vào trong nhà trước. Rỗi rãi không có việc gì, liền ngồi ở phòng sách lấy một quyển ra đọc. Từ hôm Trang Chi Điệp sang ở bên này, đã hết sức chú ý đem từ khu nhà của Hội văn học nghệ thuật rất nhiều sách. Khi Liễu Nguyệt chuyển sách sang, chẳng đưa sang đồ cổ văn vật nào, song đã đem luôn bức tượng đất người hầu gái thời Đường, đặt trên chiếc bàn nhỏ trong phòng sách. Cũng là sau khi có suy nghĩ kiếp trước còn mắc nợ con bò, Liễu Nguyệt thường nhớ lúc mới đến, mọi người bảo cô giống hệt người hầu gái này, cô cũng cảm thấy có lẽ điều này có duyên số gì chăng. Thế là ngày nào cũng sang phòng sách xem một lúc. Đọc sách một lúc như vậy, bất giác đâm ra mê luôn, đến khi Trang Chi Điệp đi vào ngồi viết trước bàn, thì cô vội vàng định đi ra phòng khách. Trang Chi Điệp bảo:
- Không sao, em đọc sách của em, anh viết sách của anh.
Liễu Nguyệt ngồi lại đọc, song không sao đọc nổi. Cô cảm thấy bầu không khí này tốt quá, một người ngồi đọc sách, một người ngồi viết sách, bỗng dưng thấy thèn thẹn, ngẩng lên nhìn cô hầu gái đời Đường trên chiếc bàn nhỏ, cái dáng muốn cười mà không cười, chưa cười đã xấu hổ, quả thật cũng hết sức tình tứ. Bản thân thường thức bản thân như thế, người ngồi liền hâm mộ kẻ đứng, thầm bảo: mình ngồi tiếp anh ấy, chỉ có thể đọc sách một lúc còn bạn, thì hễ anh ấy bước vào phòng sách là đã tiếp luôn! Liền bĩu môi tức tối với người hầu gái kia. Cho đến lúc Trang Chi Điệp lên tiếng hỏi:
- Liễu Nguyệt, hai em đang nói chuyện gì đấy?
Liễu Nguyệt thẹn thùng đáp:
- Chúng em có nói gì đâu!
Trang Chi Điệp bảo:
- Anh nghe được mà, hai em nói chuyện bằng mắt.
Liễu Nguyệt mặt đỏ ửng như hoa đào, nói:
- Thầy giáo không chăm chú viết văn, lại nghe trộm chuyện của người khác!
Trang Chi Điệp nói:
- Từ sau khi em đến, ai cũng bảo cô hầu gái đời Đường này giống em. Cô hầu này dường như có hồn người thật, hễ anh bước vào đây đọc sách hay viết sách, liền cảm thấy cô ấy đang nhìn mình, hôm nay lại ngồi một hầu gái đời Đường sống, thì anh còn nhập cuộc vào văn chương làm sao được!
Liễu Nguyệt hỏi:
- Em giống cô hầu đời Đường này thật sao?
Trang Chi Điệp nói:

- Cô ấy so với em, chỉ thiếu một mụn ruồi ở giữa lông mày.

Liễu Nguyệt liền đưa tay sờ mụn ruồi ở giữa lông mày, song không sờ thấy, bèn hỏi:

- Nốt ruồi này xấu phải không?

Trang Chi Điệp đáp:

- Đó là nốt ruồi của người đẹp.

Liễu Nguyệt cười hơ hớ thành tiếng, vội vàng nhún vai, thu mồm lại, cặp mắt long lanh, nói:

- vậy thì cánh tay em còn có một nốt nữa!

Trang Chi Điệp bất giác nhớ tới hai nốt ruồi trên người Đường Uyển Nhi bỗng dưng xao xuyến.

Liễu Nguyệt nói xong bèn vén tay áo lên. Cô mặc chiếc áo lụa mỏng, ống tay vén rộng, vén một cái lên tận vai, một cái ngó sen bằng thịt hoàn chỉnh trắng nõn hiện ra trước mắt Trang Chi Điệp, hơn nữa lại giơ lên cho xem nốt ruồi ở sau khuỷu tay. Trang Chi Điệp cũng nhìn rõ những sợi lông tơ ở nách. Thế là anh cầm luôn ngó sen trắng, thốt lên:

- Liễu Nguyệt, cánh tay em đẹp quá!

Rồi ghé sát mặt vào, hôn lấy hôn để. Ngoài cửa sổ đang rộ lên tiếng reo hò của đám trẻ con, một chiếc diều lắc la lắc lư rồi cất lên trong ngõ phố. Khi Ngưu Nguyệt Thanh nhìn thấy Liễu Nguyệt ôm bó cỏ non cho bò, thì nó xúc động cứ nhìn Liễu Nguyệt chằm chằm. Trong ý thức của con bò, cô bé này dường như đã quen biết, thậm chí cũng loáng thoáng có phần nào quen quen cái ngõ Song Nhân Phủ này. Nó nghĩ kỹ mấy đêm liền, mới nhớ ra trong cuộc làm bò ở một kiếp khác của nó, nó là một trong mười ba con bò thồ chở nước của Cục quản lý nước ngọt Song Nhân Phủ này, còn cô bé kia lạo al` một con mèo của Cục quản lý nước thời đó. Một hôm mười ba con bò lần lượt chở nước đi, gần như chở đi tcc năm mươi hai thùng nước, thu về một trăm linh bốn cái thẻ nước, nhưng con mèo này nhân lúc chủ nhân của bò ngồi hút thuốc ngủ gật đã tha đi hai thẻ vào chân tường thành nô nghịch đánh mất. Kết quả bò và chủ của nó bị phạt. Sau này kiếp trước của con bò bị bán tận núi Chung Nam, hoá kiếp trở lại vẫn là bò, ở trong núi. Nhưng con mèo vì tham ăn, bị người ta dùng một con cá trám cỏ dụ dỗ để rời khỏi Cục quản lý nước, bị lột da làm tkhăn quàng cổ chống rét mùa đông, đầu thai trở lại, nghiễm nhiên thành người ở làng quê Thiêm Bắc. Bò nhai lại là một kiểu suy nghĩ, suy nghĩ này khác với suy nghĩ của người, nó có thể ngược dòng thời gian và không gian, có thể tái hiện khung cảnh rất xa xưa, một cách mờ mờ tỏ tỏ. Sự khác nhau giữa người và bò này đã làm cho những chuyện bò biết nhiều hơn hẳn người, do đó bò chẳng cần đọc sách còn người thì từ khi ra đời, ngoài biết ăn biết uống ra thì đều trống rỗng, phải học qua bao nhiêu là trường, khi đã có được tư tưởng, thì sắp chết đến nơi. Người mới sinh ra lại bắt đầu sự trống rỗng mới, lại bắt đầu học từ vỡ lòng. Do đó con người thường không cao lớn. Quả thật, bò muốn nói với người những chuyện của quá khứ, tiếc thay bò không biết tiếng người, cho nên con người thường hay quên những chuyện của quá khứ, chờ khi mọi chuyện đã xảy ra, mới đi mở những quyển sách đóng chỉ ra đọc, không khỏi thốt lên "Lịch sử tại sao lại tương tự kinh khủng thế!"

Bây giờ nó ăn xong cỏ non, bị chị Lưu dắt đi khỏi Song Nhân Phủ men theo ngõ phố, cái đuôi cứ ve vẩy, xua đuổi những chú ruồi đốt nó, bất giác nó lại vừa đi vừa suy nghĩ. Trong kiếp này, nó là một súc vật ở vùng sâu tận chân núi Chung Nam, tuy nó đến thành phố cổ này đã khá lâu nhưng vẫn còn xa lạ đối với tất cả mọi thứ ở đô thị. Thành thị là gì nhỉ? Thành thị là một đống bê tông ư? Người của thành phố này chỗ nào cũng oán hận người đã quá đông, họ bảo, trời ngày càng nhỏ, đất ngày càng hẹp nhưng người thì ai cũng muốn rời nhà quê đến thành phố này, song không có một ai bằng lòng bỏ hộ khẩu thành phố đi ra khỏi bốn cửa tường thành. Soa con người lại hèn thế nhỉ? Đã sáng tạo ra thành phố, lại giam hãm mình tại thành phố. Núi có quỷ núi, nước có ma nước, thành phố có ma quỷ gì nào? Đã làm cho con người từ nơi thân yêu hoà thuận, cả làng cả xóm ai cũng biết tên cúng cơm của ông già từng nhà, ai cũng nhận ra một chú gà con trên bãi đất là của nhà nào, lại muốn đi ra ở thành phố mà mỗi gia đình là một căn hộ khép kín, hễ đi vào là đóng cửa, bỗng chốc biến thành chẳng ai để ý đến ai? Trong ngõ phố đông người như thế này, hơi tôi thở ra thì anh hít vào, hơi anh thở ra thì tôi hít vào, trên xe ca chở khách người ta chen chúc nhau, trong rạp chiếu bóng thì càng người nọ dựa vào người kia, song cứ trố mắt lên nhìn, chẳng quen biết chi nhau. Chẳng khác gì một đống cát, bốc trong tay thì thành nắm, buông tay ra thì rời thành từng hạt, lấy nước càng hoà trộn vào, thì lại càng tản ra! Từ nơi có biển có sông lại muốn đến bơi ở hồ nhân tạo trong công viên, từ nơi có núi co đá lại muốn đến leo lên núi giả trong vườn hoa. Chuyện đáng cười hơn là trong kiến trúc bê tông đâu đâu cũng bị tổ hợp những hình vuông, hình tròn, hình thang được quây bằng bốn bức tường thành cao to này, hầu hết dân phố đều mắc bệnh tim, bệnh dạ dày, đường ruột, bệnh phổi, bệnh viêm gan và bệnh tâm thần. Họ lúc nào cũng chú ý giữ vệ sinh, đeo khẩu trang, nấu ra xà phòng rửa chân rửa tay, nghiên cứu ra thuốc uống thuốc tiêm, dùng bàn chải đánh răng, dùng bao cao su.

Họ dường như cũng đang suy nghĩ, xét đến cùng thì tại sao nhỉ? Liên tục nghiên cứu, không ngừng học hành, kết luận là nên giảm bớt người, thế là không ai là không nói, định lấy một quả bom hạng nặng giết hết con người, trừ bản thân và những người ruột thịt của mình ra.
Con bò cảm thấy nực cười. Điệu cười của nó là một chuỗi hắt hơi. Ngày nào nó cũng có một chuỗi hắt hơi như thế. Nhưng con bò lại đang nghĩ, khi nghĩ con bò cũng cân nhắc đi cân nhắc lại, nó bỗng nẩy ra một ý nghĩ là mình không hiểu chuyện người, không hiểu thành phố người chen chúc này, có phải là nguyên nhân mình không phải là người, cũng không có hộ tịch đăng ký ở thành phố này1
Mình rút cuộc chỉ là một súc vật, chảy trong huyết quảnm là một thú tính hoang dã, có cái dạ dày to tổ bố có thể tiêu hoá cỏ cây và thân hình kềnh càng không cần mặc quần áo? Nhưng bò tin chắc khi thế giới này hỗn độn, sinh tồn trên trái đất đều là dã thú. Lúc đó trời đất tương ứng , tất cả động vật cũng tương ứng cùng trời đất. Người và mọi động vật đều bình đẳng, mà hiện giờ con người giống như con muỗi, con chuột ở chỗ là một trong những chủng tộc sinh đẻ nhiều nhất. Điều họ khác với các động vật khác, là xây dựng nên thành phố này mà thôi. Điều đáng buồn là chính vì xây dựng nên thành phố, mà thành phố lại đã làm thoái hoá chủng tộc của họ, lòng dạ trở nên tự tư, thái độ hẹp hòi, móng tay mềm yếu, chỉ móc được cái ráy tai, ruột cũng ngắn đi, chỉ là một đoạn ruột thừa không tác dụng. Họ coi thường các động vật khác một cách cao quý, nhưng đâu có biết, các động vật sống trên rừng đang ngấm ngầm chăm chú theo dõi tai hoạ cuối cùng chẳng bao lâu sẽ đến với họ! Trong một loại cảm giác của bò, thường dự cảm thành phố này có ngày sẽ hoàn toàn tiêu vong, bởi vì trong lúc đêm lặng, nó phát hiện thành phố này đang sụt lở, là do hàng ngày thành phố hút lên hàng loạt nước ngầm, hoặc do người và nhà cửa mỗi ngày một nhiều đã đè nặng lên vỏ trái đất. Nhưng con người không hề biết gì, cứ tiếp tục chất đống xi măng bê tông trên mặt đất, cứ tiếp tục hút nước ngầm, vậy thì dã làm cho địa lý có tám con sông chảy quanh Tây Kinh mà gật gù đắc ý, hiện tại chẳng phải đã có mấy con đã khô kiệt đó sao? Vậy thì cái tháp Đại Yên biểu tượng của thành phố này chẳng phải đã nghiêng tới mức sắp đổ đó sao? Đến ngày đó, cả thành phố lún xuống, nước sông Hoàng dồn về, có lẽ sẽ biến nơi đây thành một đầm nước, hoặc không có nước, cỏ khao sẽ mọc đầy khắp nơi. Lúc đó con người mới thật sự nhận ra sai lầm của mình, biết được sai trái tội lỗi của mình rồi, thì cũng đã thành con cá, con ba ba trong đầm nước, cũng đã trở thành con bò, con dê con lớn con chó nhai gậm cỏ khao, vậy thì sẽ rõ, trên thế giới này tính hoang dã đồng nhất với đất trời biết chừng nào, làm thế nào để sinh tồn bằng một phương thức khác.
Con bò nghĩ đến đây chỉ cảm thấy đau đầu nhức nhối. Tuy nó thủng thỉnh đi trên đường phố, cho mình là một triết gia với một cảm giác tốt, nhưng nó buồn tủi, linh tính ông trời ban cho không được bao nhiêu, tư tưởng tình cảm quá hỗn tạp lung tung, hễ suy nghĩ lâu là đau đầu, thậm chí cũng thường thường linh hồn bay ra khỏi xác tạo ra ảo giác, trong tiềm thức là đang kéo một cái cày, cái cày chìa vôi cùn của thời Tây Hán hoặc la của những năm Khai Nguyên, liền bị vây hãm trong những chiếc xe con như bọ hung, nhìn gót giày bước liên tục một cách lạ lẫm, tìm không ra cánh đồng cày bừa. Nó thở dài một tiếng thườn thượt bởi mình khiếm khuyết trí tuệ va mất hồn vía một cách không sao tự chủ nổi. Thế là khi chị Lưu dắt nó đi qua con đường mòn bên ngoài tường rào dài của công viên, nó dứt khoát ngoái đầu gặm ăn một gai táo chua mọc ở chân tường. Người ăn để thưởng thức mùi cay, bò ăn gai để châm vào mồm. Chị Lưu tức đến mức luôn luôn vung cái roi đánh vào mông nó và giục "Đi nào, đi nào. Muộn rồi đấy!"
Ngưu Nguyệt Thanh thấy Trang Chi Điệp trẹo chân mãi không khỏi, ngày ngày thay xong cao thuốc liền không cho anh đi lại nhiều, còn cố tình dặn bà Vị gác cổng ở khu nhà Hội văn học nghệ thuật và người ở đầu ngõ bên Song Nhân Phủ là bất cứ ai tìm Trang Chi Điệp đều báo đi vắng, cũng không được nói số nhà, lại còn dặn riêng Liễu Nguyệt cố ý nhấc hờ điện thoại, làm cho bên ngoài không thể gọi thông điện thoại. như vậy người ở bên cạnh cũng chịu bó tay. Chu Mẫn khổ sở tới mức như con kiến bò trên cái chảo nóng. Chiều hôm ấy Chu Mẫn đến tìm cô Thanh để thông báo sở văn hoá nghiên cứu ba điều chỉ thị của trưởng ban tuyên truyền, đã quyết định bắt Chu Mẫn và toà soạn tạp chí phải đi xin lỗi Cảnh Tuyết Ấm. Chu Mẫn và Lý Hồng Văn đi gặp Cảnh Tuyết Ấm, chị ta ngẩng cao đầu, chỉ dùng dầu nhuộm bôi móng tay, bôi nhuộm xong, còn đưa lên, năm ngón tay cứ xoè ra khép lại, một câu cũng không nói. Chu Mẫn nhổ luôn một bãi nước bọt xuống nền nhà, giật cửa đi ra. Lý Hồng Văn về báo cáo với sở. Giám đốc sở nói:
- vậy thì thế này, chị ấy phớt bơ các anh là việc của chị ấy, các chỉ thị khác có thể chống chế với trên được, nhưng điều thứ ba, ra tuyên bố nghiêm chỉnh trên số tới, thì phải làm, các anh soạn đi, đưa cho tôi xem thử.

Để viết lời tuyên bố này, Chu Mẫn đã đến tìm xin ý kiến của Trang Chi Điệp nhưng Trang Chi Điệp đi họp Hội đồng nhân dân, không vào được khách sạn Cổ Đô, sáng sớm hôm sau thời gian gấp gáp quá, đành phải cùng với Chung Duy Hiền thảo ra nộp lên trên.
Giám đốc sở lại bảo Cảnh Tuyết Ấm xem lại, Cảnh Tuyết Ấm không đồng ý chê lời lẽ mập mờ, phải viết rõ "không đúng sự thật nghiêm trọng, có ác ý phỉ báng", Chu Mẫn và Chung Duy Hiền không đồng ý thế. Hai bên đôi co. Giám đốc Sở liền trình báo bài viết lên ban tuyên truyền, chờ cấp trên phán quyết. Chu Mẫn lại đi lần thứ ba, lần thứ tư đến trụ sở hội văn học nghệ thuật và Song Nhân Phủ tìm Trang Chi Điệp, người gác cổng đều boả đi vắng, gọi điện thoại đến cả hai nơi, thì không gọi được trong lòng sinh nghi, cứ tưởng hay là Trang Chi Điệp không quan ta6m đến chuyện này! Ông ta là danh nhân, lại quen biết nhiều trên dưới, nếu ông ấy buông tay không quan tâm, thì mình chỉ có kết cục thất bại thảm hại , không khỏi chửi bới om xòm tục tĩu trong nhà.
Đường Uyển Nhi thì có tâm tư khác. Chị ta thắc thỏm không yên, bởi mấy lần đến khách sạn Cô Đô phải chăng là đã bị lộ. Ngưu Nguyệt Thanh đã biết nên Trang Chi Điệp mới có ý tránh bọn họ?
Nghĩ đến buổi nhập nhoạng tối hôm ấy, chị ta đến phòng bẩy linh ba như một bóng ma, cửa phòng khép hờ, song không thấy Trang Chi Điệp. Ngồi chờ nửa tiếng đồng hồ, lại không dám ngồi lâu, đi đi lại lại trong hành lang, sau đó lại qiuay xuống ngõ đằng sau nhà, đến cửa sổ thứ ba xem có bật điện lên không, ngóng suốt hai tiếng đồng hồ tới mức cổ mỏi chân đau, mà cửa sổ ấy vẫn tối om om, mới buồn chán ra về. Trang Chi Điệp đã hẹn trước, biết mình sẽ đến, tại sao anh ấy lại vắng mặt? Bây giờ phỏng đoán, có thể là bị lộ, cũng có thể Ngưu Nguyệt Thanh cũng đã đến khách sạn, liền bắt chồng về nhà ngủ? Nếu không thì nhân viên phục vụ khách sạn vào quét dọn phòng, đã phát hiện trên khăn trải giường của Trang Chi Điệp và trong bồn tắm có những sợi tóc dài và lông xoăn, đã xì xào bàn tán chăng? Trong lòng có chuyện, thì người cũng ủê oải phờ phạc, mấy ngày liền không bước ra khỏi cửa, chỉ biết ngả cái thân béo lẳn ra giường hoặc ngồi lì trên xa lông đọc sách. Quyển sách có tên là "Cổ điển mỹ văn tùng thư", trong đó có tập "Phù sinh lục ký" của Thẩm Tam Bạch và "Thuý Tiêu Am ký" của Mạo Bích Chương viết về ông và Đồng Tiểu Uyển. Ngoài ra còn có một phần vụn vặt về đàn bà trong "Nhàn tình ngẫu ký" của Lý Ngư. Đường Uyển Nhi liền đọc văn của Lý Ngư trước, đọc đến đoạn điều quan trọng nhất của đàn bà là có "nết", thì nết là gì chẳng thèm đếm xỉa, đến khi đọc tới chỗ có nốt thì ba phần đẹp đẽ có bảy phần hấp dẫn, không có nết thì bảy phần đẹp cũng chỉ có ba phần hấp dẫn. đối với đàn bà, nết như là lửa có ngọn, đèn có anh sáng, viên ngọc có khí báu. Đường Uyển Nhi liền gật gù khen phải, chợt hiểu ra:
- Cái nết này, chẳng phải là khí chất mà bây giờ người ta vẫn nói sao?
Vậy là chị ta tự tin mình tuyệt đối là người có "nết". Sau đó lại đọc "Thuý Tiêu Am ký" lền mê luôn cái cô Đồng Tiêu Uyển, không nén nổi ý nghĩ, Mạo Bích Chương này là tài tử thì Trang Chi Điệp cũng là tài tử , Mạo Bích Chương quấn quýt một tình yêu, thì Trang Chi Điệp sao lại không như thế? Còn mình quả thật là cô Đồng Tiểu Uyên kia, dưới gầm trời này sao lại có chuyện kỳ diệu đến thế, mình cũng có một chữ "Uyển". Thế là bỗng quay đầu lại, trong cảm giác có một Đồng Tiểu Uyển đang bồng bềnh bay đến với mình, không kìm nổi nở nụ cười tươi rói. Sau đó nhìn cây lê ngoài cửa sổ và nghĩ trong mùa xuân cây lê tươi tốt biết mấy, hoa trắng xóa đơm đầy cành, hoặc là mùa đông, đội tuyết dầy đến thế, mình ở trong nhà nghe tiếng tuyết rơi, Trang Chi Điệp đạp tuyết đến chờ mình ở ngoài tường nhà, ấy thì cầy trong tường và anh ấy ở ngoài tường có trắng xoá như nhau không? Bây giờ là mùa hè, không có hoa, cũng chẳng có tuyết, cây lê chỉ có lá không cũng gầy guộc, gầy guộc như thời giờ của Đường Uyển Nhi này. Đường Uyển Nhi cứ mơ màng như trong mộng như thế, cúi đầu đọc tiếp trong sách viết đến chỗ trời mưa, liền đứng dậy đi ra sân. Trong sân quả nhiên đang mưa rả rích, đứng trước cây lê này là hoá thân của Trang Chi Điệp và nghĩ thì ra ngay từ lúc mình dọn đến ngôi nhà này, Trang Chi Điệp đã chờ sẵn mình ở đây có phải không? Thế là ôm chặt thân cây lê một lúc, khi trở vào trong nhà, một hạt mưa to bằng giọt nước mắt, liền rơi trên trang sách đang mở.
Ban ngày đã phải chịu để trôi qua như thế, đến tối, Chu Mẫn vẫn không thể về sớm. Tiếng chuông của am ni cô gần đó đã gióng giả cất lên từng hồi làm dịu mát bóng đêm. Một miếng kính cửa sổ đã bị vỡ từ bao giờ, dùng giấy trắng dán vào, lại bị gió thổi thủng một chỗ, cứ kêu lật phật. Đường Uyển Nhi bỗng rùng mình, có cảm giác Trang Chi Điệp đang đi đi lại lại ở ngoài cổng. Chị ta liền xỏ dép lê chạy ra ngoài, khi bước xuống hè, chiếc cặp tóc trên đầu rơi xuống, mái tóc xổ ra như thác tuôn, vừa đi, Đường Uyển Nhi vừa cúi xuống nhặt cặp tóc, nhặt mấy lần chẳng được, vẫn chạy ra mở cổng. Ngoài đường vắng vẻ không một bóng người. Lại ngó xem hai bên phố xá, có lẽ anh ấy đang đứng chỗ tối nào đó vẫy tay, nhìn mãi mới phát hiện không phải anh ấy mà là gió. Ngẩn ngơ quay về, chợt tỉnh ra, Trang Chi Điệp không đến, bao nhiêu ngày nay rồi, cũng không đến và có lẽ vĩnh viễn không đến nữa. Liền khóc nức khóc nở, nước

mắt giàn giụa, than thở số mình hẩm hiu. Cứ than khóc như thế, không sao kìm nén được, nỗi nhớ con lâu nay không trỗi dậy lại xộc thẳng vào trái tim càng khiến thị gào khóc to hơn. Bấm đốt ngón tay nhẩm tính, thì ba hôm nữa là ngày sinh thằng con tria ba tuổi, liền mặc cho Chu Mẫn có về hay không, một lần nữa mở cổng ra đi, gọi một xe xích lô, đưa ra ba đồng bảo chở đến bưu điện Gác Chuông đánh một bức điện báo về nhà cũ ơ/ Đồng Quan. Điện báo gởi cho con trai, viết "Mong con mẹ sinh nhật vui vẻ", dọc đường về nhà cứ sụt sịt khóc, rồi đi ngủ.

Chu Mẫn đến khuya mới về, thấy nồi giá bếp nguội, nhà cửa tối om, hỏi Đường Uyển Nhi làm sao vậy? Bật đèn, lật chăn đang nghi hoặc mắt Đường Uyển Nhi tại sao sưng húp lên như quả đào rữa, thì nhìn thấy tờ hoá đơn điện báo ở cạnh gối, trên đó có viết Đồng Quan. Vội vàng hỏi nguyên do, bất giác điên tiết tát Đường Uyển Nhi một cái. Đường Uyển Nhi nhảy xuống giường, cứ trần truồng như nhộng, túm lấy tóc Chu Mẫn mắng chửi:

- Anh đánh tôi à? Anh dám đánh tôi hả? Con tôi bé như thế lại không có mẹ, sinh nhật ba tuổi rồi tôi có là sói thì cũng nên đánh bảy chữ về hỏi thăm chứ?

Chu Mẫn hỏi:

- Sao cô ngu thế? Đầu óc lợn à? Một bức điện báo thì có tác dụng đếch gì? Hắn nhận điện sẽ phải tra xem điện đánh từ đâu, trên đó có ba chữ Tây Kinh, như vậy chẳng phải cô đã thành tâm báo cho hắn biết tôi và cô đang ở đâu đó sao?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Hắn biết thì sao nào? Tây Kinh rộng như biển, hắn tìm đến có mà thấy khối ra đấy!

Nói rồi lấy gương soi mặt, trên mặt hằn rõ năm đầu ngón tay rơm rớm máu. Đường Uyển Nhi lại lao đến túm tóc Chu Mẫn, giật được một nắm lại gào khóc:

- Ngươi anh hùng lắm kia mà? Tại sao còn sợ hắn tìm ngươi, vậy thì ngươi còn sợ hắn, ngươi nhát gan như vậy, sao còn định cuỗm vợ của hắn, lang thang ở Tây Kinh như đồ ăn cướp như thế này? Lang thang theo ngươi cũng được thôi, thế mà ngươi lại đánh ta ư? Ở Đồng Quan hắn cũng không dám động đến một ngón tay của ta, ngươi độc ác thế, ngươi lại đây đánh ta một cái nữa cho chết quách đi.

Chu Mẫn nhìn mặt Đường Uyển Nhi sưng vù lên, chợt nghĩ người đàn bà cũng đã theo mình sống chẳng ra người cũng chẳng ra ma, liền hối hận mình đã ra đòn quá nặng, bèn quỳ gối xuống ôm hai chân Đường Uyển Nhi, xin tha thứ, lại cầm tay Đường Uyển Nhi vỗ vào mặt mình. Chu Mẫn có biệt tài dỗ đàn bà, cũng là thực lòng thực ý oán hận bản thân. Đường Uyển Nhi cũng thôi không khóc nữa. Chu Mẫn thấy Đường Uyển Nhi lau nước mắt, liền đến ôm hôn, đưa tay lên gãi gãi lên người, cứ bắt Đường Uyển Nhi phải cười lên, mới chứng tỏ tha thứ cho anh. Thì ra Đường Uyển Nhi có một bí mật, đó là trên cơ thể có nhiều chỗ ngứa ngứa buồn buồn, trước kia Chu Mẫn đã từng bôi bác Đường Uyển Nhi, trên người có nhiều chỗ ngứa ngáy thì có nhiều đàn ông thích. Trang Chi Điệp cũng đã gãi, đã cù Đường Uyển Nhi như thế, chế giễu chị ta, trong tiếng cười sung sướng đê mê dã cho chị ta những cú dập cú dúi chà xát mạnh mẽ hơn. Lần này không nín nổi, Đường Uyển Nhi đã buồn cười, Chu Mẫn lúc này mới yên tâm đi xuống bếp nấu cơm, lại còn bưng lên cho Đường Uyển Nhi ăn một bát, coi như hai bên đã bình an vô sự cùng đi ngủ.

Trang Chi Điệp ở trong nhà bí bách đã lâu ngày, luôn cảm thấy có một bóng đen vô hình bao trùm lên cơ thể, muốn cáu gắt lại không có chỗ nào để trút bỏ, hận chẳng thể đi ra ngoài được thư thái, cũng chẳng thấy bạn bè quen biết đến tán chuyện, suốt ngày đọc sách, đọc xong lai quên sách, liền nói chuyện vui đùa với Liễu Nguyệt. Hai người đã khá thân quen, đã vượt ra khỏi giới hạn của thầy giáo với một cô bé giúp việc trong nhà. Trang Chi Điệp bảo Liễu Nguyệt hát một bài. Liễu Nguyệt hát luôn dân ca Thiểm Bắc hay lắm. Liễu Nguyệt hát bài "Dắt tay nhau". Lời hát như sau:

Em dắt tay anh, anh đòi hôn em một cái
Tay dắt tay, miệng hôn miệng
Hai đứa đi trong núi cao sừng sững

Trang Chi Điệp nghe say sưa nhưng Liễu Nguyệt mặt đỏ bừng chạy vào trong buồng ngủ của bà già đóng cửa lại. Trang Chi Điệp chống gậy tập tễnh bước đến đẩy cửa, đẩy không được bèn gọi:

- Liễu Nguyệt! Liễu Nguyệt! anh muốn em hát cơ mà!

Liễu Nguyệt nói:

- Lời không hay không nên hát.

Trang Chi Điệp nói:

- Không hát thì thôi em mở cửa ra.

Liễu Nguyệt im lặng, ngừng một lát, hỏi:

- Thầy giáo Điệp, thầy cười em học cái xấu phải không?

Trang Chi Điệp đáp:

- Anh đâu có đánh gía em như vậy?

Nói rồi cứ đẩy cửa thật mạnh. Liễu Nguyệt khe khẽ kéo then cửa. Trang Chi Điệp đang ấn khoẻ, bỗng dưng cửa mở ra, người mất đà lăn ra nền nhà, chân đau tê tái, mặt mũi nhăn nhó lại. Liễu Nguyệt hoảng quá vội vàng cúi xuống nhìn chân anh, nghiêm sắc mắt nói:

- Việc này chỉ tại em! Chị cả về sẽ mắng em, đuổi em đi mất!

Trang Chi Điệp liền bẹo vào mông Liễu Nguyệt một cái, nói:

- Chị ấy đâu có biết? Anh không cho em đi, thì em không thể đi được.

Thừa thế kéo Liễu Nguyệt một cái. Liễu Nguyệt xiêu đi suýt nữa giẫm lên người Trang Chi Điệp mới né chân một cái, thì ngã ngồi lên cổ Trang Chi Điệp, bụng dưới đặt đúng vào miệng mặt Trang Chi Điệp, liền ôm ghì hai chân. Liễu Nguyệt ngay tức khắc vừa sợ vừa xấu hổ. Trang Chi Điệp bảo:

- Như thế này hay lắm. Để anh được nhìn kỹ em!

Áo cộc của Liễu Nguyệt không bó sát người, nhìn lên, trông rõ hai cặp vú to ngồn ngộn trắng nõn, song đầu vú rất nhỏ, đỏ thẫm như hạt đậu. Trang Chi Điệp nói:

- Thì ra em không mặc xu chiêng?

Nói xong định thọc tay lên, Liễu Nguyệt vẹo người không cho. (Tác giả cắt bỏ hai mươi lăm chữ). nói:

- Đàn bà nào mà anh chả nhìn rồi? Làm gì phải lọt mắt một con bé giữ trẻ nhà quê cơ chứ! Nhưng em vẫn còn trinh tiết đấy!

Nói rồi chống tay đứng lên rời khỏi người Trang Chi Điệp, đi vào bếp nấu cơm. Trang Chi Điệp đỏ mặt, vẫn còn nằm trên nền nhà, ngán ngẩm cho bản thân, tại sao lại chuyển tình cảm sang Liễu Nguyệt thế nhỉ? Tự thấy ngượng nghịu, song đã nghe thấy tiếng hát của Liễu Nguyệt vang lên trong nhà bếp. Lời ca như sau:

Từng quả chín mọng bóc vỏ ra
Người ngoài, ai cũng đồn đại chuyện hai ta
Thật ra chúng mình đâu có làm trò ấy
Người ngay đã mang tiếng xâu xa

Đêm ấy hai vợ chồng nằm trên giường, nói chuyện thường ngày trong gia đình, tự nhiên đã nói đến Liễu Nguyệt. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Liễu Nguyệt hôm nay tsa lại đi đôi giày da của em? Ban đầu em không chú ý, thấy em về nhà, cô bé liền cởi ra đi dép lê, mặt đỏ bừng bừng em mới phát hiện ra.

Trang Chi Điệp nói:

- Sáng nay nó giặt giày, ra chợ mua thức ăn không có giày đi, anh đã bảo nó đi đôi giày của em vào, khi về có lẽ nó đã quên thay ra. Con bé đó có dáng người hay hay, mặc cái gì cũng đẹp. Em có bao nhiêu là giày, cho nó đôi giày đó đi.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Đã cho người ta thì mua đôi giày mới. Đôi giày ấy của em cũng mới đi chưa được nửa tháng, đem cho nó, song dù sao cũng mang tiếng mình cho nó giày cũ.

Trang Chi Điệp bảo:

- Em thật là chu đáo. Vậy thì ngày mai anh đưa tiền, để nó tự đi mua một đôi cho xong.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Anh cứ hay vẽ chuyện, rồi lại bảo, em còn một chuyện nữa, nghĩ lại trong lòng cứ thắc thỏm không yên. Sáng hôm nay đi làm tạt vào cửa hàng kẹo phố Trúc Ba Thị xem có kẹo ngon không, người bán hàng nọ nhìn em một lúc rồi hỏi: chị có phải là phu nhân của nhà văn Trang Chi Điệp? Em đáp, phải, có chuyện gì vậy chị? Chị ấy bảo, tôi đã được xem ảnh của hai vợ chồng chị trên một quyển tạp chí. Gia đình chị vừa thuê một người giúp việc mới phải không? Em bảo phải, là cô Liễu Nguyệt, người Thiểm Bắc, dáng vóc xinh xinh, ai nhìn cũng không cho là cô gái nhà quê. Chị ấy bảo, ngoài trắng trong đen, nhân tâm khó lường. Em hỏi, chị nói thế là có ý gì, phải chăng Liễu Nguyệt đến đây mua kẹo chị trả lại nhiều tiền cứ nín thinh lảng đi phải không? Chị ấy bảo, Liễu Nguyệt trước đây coi trẻ ở nhà ch., liền nghiến răng hậm hực nói, cô bảo mẫu này đã hại tôi. Từ thị trường dịch vụ lao động, tôi đi nhận cô ta về nhà coi con, không biết vì sao hỏi thăm được nhà chị, liền đòi đi, đòi đi thì đi chứ tôi cũng không cưỡng giữ, chỉ có điều khuyên cô ta chờ tôi tìm được người thay thế rồi hãy đi. Nhưng không, một hôm đi làm về, con tôi khóc hu hu ở trong nhà, còn cô ấy đã mất hút, trên bàn có một mẩu giấy viết để lại nói cô ta đã ra đi. Cô ta đã leo lên cành cao nhà chị, tôi đành phải ở nhà coi con nửa tháng, bị cắt ráo cả tiền lương

tiền thưởng, cô ta lại còn lấy mất của tôi nửa tháng tiền công coi trẻ. Người bán hàng nói hẳn một thôi, em không nói gì, tin chị ấy thì sợ không đúng thế sẽ oan cho Liễu Nguyệt, mà không tin, thì trong lòng cứ thấy lợm giọng như ăn phải con ruồi. Theo anh thì the6 nào thật hay giả?
Trang Chi Điệp nói:
- Liễu Nguyệt không độc địa như vậy đâu, e rằng con bé tháo vát gia đình ấy tiếc không cho đi, con bé bỏ đi, gia đình kia ghen ghét với nhà mình, nên đã thêu dệt ra chuyện ấy.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Em cũng nghĩ như vậy. Nhưng cô bé này có dáng xinh đẹp, người cũng sạch sẽ gọn gàng, dễ được lòng người, em đối xử tốt với nó là việc của em, anh chớ nhẹ dạ mà yêu mến nó đấy!
Trang Chi Điệp nói:
- Nếu em nói như vậy, thì ngày mai anh cho nó nghỉ việc.
Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Anh biết em sẽ không để cho nó đi, anh nói để em yên tâm chứ gì.
Nói xong oăn người đòi chơi. Trang Chi Điệp thoái thác bảo, chân đau còn bắt thế, thì tra tấn người ta không bằng. Ngưu Nguyệt Thanh duỗi duỗi chân nói:
- Vậy thì anh nhớ đấy, em bị thiệt to.
Nói xong, gục xuống ngủ thiếp đi.
Hôm sau, Ngưu Nguyệt Thanh đi làm, người chị kết nghĩa gọi điện đến đơn vị của chị, đương nhiên chị đã hỏi mẹ bên đó như thế nào. Người chị kia đáp mọi chuyện đều tốt, buổi sáng một bát rưỡi cháo đậu đỏ, buổi trưa nửa bát cơm, cơm ăn ít, nhưng thức ăn thì nhiều. Anh rể em bắt ở sông Vị được ba con cá, không cho con cái ăn, chỉ dành riêng cho bà cô. Buổi tối, hai quả trứng gà nấu một bát súp, lại thêm một ly sữa bò tươi. Bà cô đã mập ra, cũng trắng ra, chỉ lo ở nhà có vại dấm không khuấy, sai chị nói với em đừng có đậy vung sẽ hỏng dấm. Rồi lại ca cẩm không có cái radio cassette, không thể nghe ca kịch hàng ngày. Ngưu Nguyệt Thanh bảo, mẹ thích nghe hát kịch thế đấy, lúc còn trẻ ngày nào cũng đi xem diễn. Cũng nói cả công việc bên này, chẳng hạn dấm vẫn ngon, mấy đôi giày cũ của mẹ đã giặt phơi tử tế, cái bà họ Vương cũng sang mấy lần, còn cho mẹ một cái túi vải vàng. Cuối cùng cũng kể luôn cả chuyện Trang Chi Điệp bị ngã trẹo chân. Vừa maym buổi trưa hôm ấy lãnh đạo đơn vị chị cần đi vùng bãi sông Vị mu một lô thịt dê tươi giá rẻ cho công nhân viên chức. Ngưu Nguyệt Thanh vội vội vàng vàng về bên khu nhà hội văn học nghệ thuật lấy một máy radio cassette nhỏ và hai băng nhạc kịch, yêu cầu lãnh đạo nhất định tới Đặng Gia Doanh, hỏi thăm gia đình người chị kết nghĩa của mình, trao tận tay. Nhưng buổi trưa Ngưu Nguyệt Thanh đi làm về, thì bà mẹ đã có mặt ở bên Song Nhân Phủ. Hỏi ra mới biết, chị kết nghĩa gọi xong điện thoại, tiện mồm nói Trang Chi Điệp bị trẹo chân. Thế là bà già sốt ruột, đứng ngồi không yên, cứ đòi về. Chị kết nghĩa chẳng biết làm thế nào, đưa bà lên xe ca về đây. Bà già xem vết thương của Trang Chi Điệp, không nói gì, chỉ phàn nàn Liễu Nguyệt gấp chăn không ngay ngắn, chai trên bàn để không đúng chỗ, bồn hoa ơ/ sàn cửa sổ tưới nhiều quá, cái mạng nhện ở góc tường sao không quét đi? Liễu Nguyệt sợ không dám nói gì.
Buổi tối Liễu Nguyệt và bà già ngủ chung một buồng, bà già vẫn lấy quan tài làm giường như cũ, nửa đêm lại nói chuyện. lúc đầu Liễu Nguyệt cứ tưởng bà nói với mình, liền giả vờ ngủ không đáp. Bà già càng lúc càng nói nhiều, dường như đang tranh cãi với ai đó, lúc thì mềm mỏng khuyên lơn gì đó, lúc thì cay độc dọa nạt, hơn nữa còn cầm gối đánh đập. Liễu Nguyệt mở mắt ra, trời tối đen như mực, chẳng trông thấy gì, liền sợ hãi, trở dậy gõ cửa buồng phu nhân. Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh thức dậy, sang buồng hỏi mẹ có phải mẹ nằm mơ không mẹ. Bà già đáp:
- Mẹ đang nói này nói nọ, các con gọi một cái, chúng nó bỏ chạy cả rồi.
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Chúng nó là ai hả mẹ?
Bà già đáp:
- Mẹ đâu có biết? Vừa giờ mẹ thấy mấy đứa đi vào đứa nào cũng cầm gậy, mới biết lại đến đánh vào chân Trang Chi Điệp. Bọn này ở đâu, vô duyên vô cớ lại đến đánh vào chân con rể mẹ thế nhỉ?
Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Mẹ lại nói lời của ma quỷ rồi.
Liễu Nguyệt sợ tái mặt. Ngưu Nguyệt Thanh lại oán hận:
- Mẹ ơi, mẹ đừng nói nữa, nào là người ư, nào là ma ư, chỉ tổ doạ chúng con.
Trang Chi Điệp bảo:
- Em cứ để mẹ nói – liền hỏi mẹ vợ - mẹ ơi, mẹ doạ chúng con phải không?

Bà mẹ đáp:
- Bọn chúng đều là ma ác, nào có chịu nghe lời mẹ? ngày mai con đến chùa Dựng Hoàng xin hoà thượng một cái bùa. Hiện giờ trong thành, chỗ nào cũng có ma ác, chỉ có nhà sư ấy mới trị nổi. Lấy được bùa về, một lá dán vào khung cửa, một lá đốt lấy tro pha nước uống, thì chân con sẽ khỏi.

Trang Chi Điệp đáp:
- Vâng, ngày mai con sẽ lên chùa Dựng Hoàng, bây giờ mẹ ngủ đi.

Trang Chi Điệp bảo Liễu Nguyệt cũng nên đi ngủ. Liễu Nguyệt không chịu, liền nằm trên ghế xa lông trong phòng khách.

Trời sáng thức dậy, Ngưu Nguyệt Thanh đã đi làm. Liễu Nguyệt mắt mọng lên, rõ ràng cả đêm không ngủ được, sắp xếp ăn xong bánh, cơm nước và uống sữa bò, bà già lật tìm một mảnh vải, lại làm cái khăn che mặt mới. Liễu Nguyệt định giúp bà làm, bà già không mượn, bà không tín nhiệm đường kim mũi chỉ của Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt liền vào phòng sách nói chuyện với Trang Chi Điệp. Hễ thấy hai người nói chuyện, bà liền ghé đầu cặp mắt nhìn lên mép trên kính lão, hỏi:
- Chi Điệp ơi, sao con bảo phải đi chùa Dựng Hoàng kia mà?

Trang Chi Điệp đáp:
- Con biết rồi mẹ ạ.

Nói rồi vào cầu tiêu đi tiểu, trở về ngồi trong phòng khách xem Liễu Nguyệt đứng ở cửa nhà bếp treo bức rèm cửa đã giặt sạch phơi khô. Liễu Nguyệt đi đôi giày da cao gót mới mua bằng tiền cho hôm qua, nhưng không đi tất, lại cũng thấy hay hay, hơn nữa lại còn mặc một chiếc váy mini màu đen, bó sát người, đưa tay lên cố hết sức treo rèm cửa lên cái đinh đóng trên bậu cửa, chân và lưng thẳng tắp, càng tỏ ra hấp dẫn. Trang Chi Điệp bảo Liễu Nguyệt ơi, em đi giày da chân trần xinh đáo để.

Liễu Nguyệt vẫn đang treo rèm cửa đáp:
- Chân em không có lông.

Trang Chi Điệp hỏi:
- Mũi giày có kẹp vào đầu ngón chân không?

Liễu Nguyệt đáp:
- Chân em nhỏ.

Trang Chi Điệp bảo:
- Chân chị cả em to phè, đi giày nào cũng được một tuần là mất dáng. Thế còn được, trong số người thân quen, chân Hạ Tiệp chối tỉ nhất, ở kẽ ngónchân cái lồi ra một cục thịt tướng, giày cao gót, giày vừa phải, chẳng giày nào đi vừa. Em đã chú ý bao giờ chưa, chị ta ngồi ở đâu, chẳng bao giờ thò chân ra trước mặt.

Liễu Nguyệt liền cong một chân lên, cúi xuống nhìn. Trang Chi Điệp đã giơ tay nắm luôn chân đó, để sát vào mặt, hếch mũi ngửi mùi da giày và mùi thơm của chân. Hai tay Liễu Nguyệt còn ở trên khung cửa, vội vàng co chân, thì lại bị hôn một cái. Chân trở về đất, chỉ cảm thấy ngứa, ngứa đến mức mặt đỏ ửng lên. Trang Chi Điệp lại giả tảng không để ý, lại khen kiểu giày da này đẹp quá, Liễu Nguyệt thấy anh ta như vậy cũng đã bình tĩnh nói:
- Anh là đàn ông mà sao cứ chú ý nào giày, nào chân của đàn bà như thế? Nói ra thì không ai tin.

Trang Chi Điệp nói:
- Trồng lúa thì phải trồng cẩn thận ở mép ruông, rửa nồi phải rửa sạch ở rìa nồi, cái đẹp của đàn bà là đẹp ở đầu, ở chân, trên người em cho dù có mặc quần áo rách, chỉ cần có một đôi giày đẹp thì cũng tươi tỉnh hẳn ra. Đường Uyển Nhi hiểu được điều này, cô ấy mới cầu kỳ coi trọng giữ gìn mái tóc, mà đáng tội mái tóc cô ấy cũng đẹp nhất, nó bóng mượt, vừa dài vừa dầy, một nửa lại có màu vàng nhạt, lúc nào em nhìn kiểu tóc của cô ấy mà xem, còn em thì luôn buộc cái đuôi ngựa!

Liễu Nguyệt nói:
- Anh biết vì sao em buộc đuôi ngựa không? Em không có cái túi nhỏ, mùa hè mặc váy, áo sơ mi cộc không có túi, đi ra ngoài, khăn lau mồ hôi không giắt ở cạp váy thì buộc ở tóc, khi cần dùng lấy ra thuận tiện.

Trang Chi Điệp đáp:
- Thế sao em không nói, anh cho tiền mà sắm cái túi nhỏ. Bây giờ anh mới biết, con gái đi trên phố chị em nào cũng có cái túi khoác, vốn cứ tưởng đựng tiền bên trong, thật ra đều là khăn mùi soa, giấy vệ sinh và đồ mỹ phẩm.

Liễu Nguyệt cười hì hì. Bà già nghe thấy hai người cười nói chuyện ở đàng này, lại hỏi:
- Chi Điệp này, bây giờ là lúc nào rồi, con chưa đi chùa Dựng Hoàng à?

Trang Chi Điệp nháy mắt với Liễu Nguyệt đáp:
- Đi đây ạ! Đi đây ạ!

Liền nghĩ bụng tại sao Ngưu Nguyệt Thanh báo tin mình bị trẹo chân cho mẹ để cho mẹ về lại đây. Có lẽ sợ mình ở nhà nhàn rỗi, chỉ nói chuyện với Liễu Nguyệt, thành ra có cảm tình với nhau chăng? Lại thấy buồn lòng, da đầu tê tê, toàn thân cũng ngứa chỗ này buồn chỗ kia. Gọi điện thoại cho Mạnh Vân Phòng, bảo anh ta đi một chuyến đến chùa Dựng Hoàng gặp nhà sư lớn Trí Lương. Khi gọi điện thoại mới phát hiện dây điện thoại bị đè dưới ống nghe, liền nói:
- Anh bảo mấy ngày qua anh không đi được chẳng có ai điện thoại đến, thì ra ống nghe đã để hờ. Liễu Nguyệt , em làm chuyện này phải không?

Liễu Nguyệt không giấu nổi, mới khai ra ý định của Ngưu Nguyệt Thanh. Trang Chi Điệp liền điên tiết:
- Tĩnh dưỡng! Tĩnh dưỡng! Vậy thì sao không bắt anh vào trại giam mà chữa vết thương?

Liễu Nguyệt đáp:
- Chuyện này em phải nghe theo chị cả.

Trang Chi Điệp hỏi:
- Nghe chị ấy à? Chị ấy chỉ mong anh gãy cả hai chân mới thực sự yên tâm!

Liễu Nguyệt nói:
- Chị cả lòng tốt thật đấy, anh nói vậy quả tình oan cho chị ấy.

Trang Chi Điệp bảo:
- Chị ta chỉ biết ăn cho ngon, mặc đẹp, mạnh khoẻ, đâu có biết con người ta còn sống bằng tinh thần nữa chứ. Đừng tưởng chị ta việc gì cũng ra vẻ không quan tâm, thật ra lòng dạ hẹp hòi, đề phòng không chừa một ai.

Liễu Nguyệt hỏi:
- Chị ấy đề phòng cả em ư?

Trang Chi Điệp im lặng, bám vào tường đi vào phòng sách ngồi tức tối một mình. Tới nửa buổi Mạnh Vân Phòng đến nhà. Quả nhiên cầm bùa theo, cứ mắng xơi xơi Trang Chi Điệp bị thương bao nhiêu ngày mà không nói với anh được một tiếng, hàng ngày anh anh em em, thật ra thì sống riêng rẽ, không coi anh là người có ích. Trang Chi Điệp liền vội vàng giải thích, xương người không bị vỡ nặng lắm, chỉ bong sưng cơ gân dăm ba ngày không khỏi, báo cho anh, cứ sợ gia đình lại lo nghĩ phiền phức nên không cho anh biết, cả họ hàng, bạn bè chẳng cho ai biết cả. Mạnh Vân Phòng nói:
- Lo nghĩ phiền phức cái gì, chẳng qua cũng chỉ tiêu vài đồng mua một ít sữa ong chúa và quế nguyệt tinh chứ mấy.

Liễu Nguyệt cười hất hàm:
- thầy đến có bao giờ đem cái gì đâu nào? Lần nào đến l.ai chẳng ăn uống no say cơ chứ? Thầy giáo Điệp nhờ thầy đi lấy bùa, coi như đã nói với thầy bị trẹo chân, hôm nay thầy đến thăm người bệnh mang quà gì đến nào?

Mạnh Vân Phòng cũng cười bảo
- Cái con ranh này gớm thật, hũ nào chưa mở xách hũ ấy, tôi không mang quà cho thầy giáo Điệp của cô, nhưng tôi có mang cho cô một hạt dẻ rang đấy

Đầu ngón tay cốc vào đầu Liễu Nguyệt cộc một cái. Liễu Nguyệt hét lên một tiếng, mắng thẳng Mạnh Vân Phòng không có chỗ dừng chân đâu, cứ liều liệu đấy, trời sẽ trả thù thầy cho mà xem. Mạnh Vân Phòng nói:
- câu ấy cô em nói trúng tủ rồi đấy. Thằng con trai bà vợ cả của tôi từ nhà quê đi bộ đội đã năm năm là trung đội trưởng, vốn muốn lên nữa, làm một anh đại đội trưởng, trung đoàn trưởng gì đó, nhưng tháng trước gửi thư bảo, quân đội cũng bắt nó phục viên, hơn nữa lại chủ trương ở đâu thì về đấy. Thằng con tôi bảo với thủ trưởng, báo cáo trung đoàn trưởng, bọn họ là lính trơn có thể ở đâu đi vẫn về nơi ấy, còn tôi là trung đội trưởng thua thủ trưởng! Trung đoàn trưởng bảo, trung đội trưởng cũng thế. Thằng con tôi nói, cũng như thế thì tôi không nói nữa, nhưng tôi từ bụng mẹ tôi ra, tôi không thể về được, huống hồ mẹ tôi cũng đã chết.

Liễu Nguyệt bật cười bảo:
- Qủa thật xứng đáng là con trai của thầy Phòng, lại hỏi luôn thầy có mấy vợ, nghe chị cả bảo, vợ trước của thầy là người thành phố, con mới tám chín tuổi, cậu ấy là lính gì?

Trang Chi Điệp nói:
- Liễu Nguyệt, em không biết, ngày xưa anh ấy đã ly hôn một lần, lúc còn ở nhà quê cơ!

Mạnh Vân Phòng liền bảo:

- Mình lấy những ba vợ, vợ sau trẻ hơn vợ trước.

Liễu Nguyệt nói:

- Thảo nào, em cứ bảo sao mặt thầy nhiều nếp nhăn đến thế!

Trang Chi Điệp trợn mắt nhìn Liễu Nguyệt, hỏi Mạnh Vân Phòng:

- Rút cuộc cậu con trai đã sắp xếp được chưa?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Mình quen ông thường vụ huyện trưởng quê nhà, gọi điện đường dài cho ông ấy, ông ấy đã đồng ý tìm một công việc trên huyện. Nói ra anh đâu có ngờ được, trong điện thoại mình hỏi có lần tôi và Trang Chi Điệp về một chuyến nói chuyện tình cảm với chuyên viên Địa khu không. Trang Chi Điệp và chuyên viên là bạn học cũ. Ông ấy bảo anh lấy to doạ bé, định kích tướng tôi đấy à? Anh biết Trang Chi Điệp ư? Mình đáp không chừng biết, mà còn là người làm chứng khi anh ấy lấy vợ. Ông ấy vui vẻ nói, Trang Chi Điệp là danh nhân lớn, việc của danh nhân lớn uỷ nhiệm tôi lại không làm hay sao? Sắp xếp cho con, không có chính sách ấy đâu, nhưng mình chẳng cần dấm dúi đi cửa sau, lại còn sợ có người kiện cáo rách việc, mình định nói công khai, đứa con này là thân thích của Trang Chi Điệp, là sẽ được bố trí. Anh chị nào nếu có thân thích cống hiến cho xã hội có ảnh hưởng như Trang Chi Điệp thì muốn bố trí công tác, mình bảo đảm dàn xếp được.

Trang Chi Điệp nói:

- Anh toàn là láo toét thành tinh. Cuối cùng có chuyện gì xảy ra thì tôi lại phải giơ đầu chịu báng.

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Đó là vì tiếng tăm anh lừng lẫy. Chờ khi nào huyện trưởng thường vụ đến Tây Kinh, mình sẽ dẫn đến đây thăm anh, còn phiền anh chiêu đãi một chầu.

Liễu Nguyệt nói:

- Ái chà, thầy đến ăn chưa đủ, lại còn dẫn theo một người nữa cơ đấy!

Mạnh Vân Phòng nói:

- Không ăn không đâu, anh nhìn xem cái gì đây!

Từ túi áo móc ra một gói thuốc, bảo Trang Chi Điệp lập tức đeo vào rốn ở bụng dưới. Trang Chi Điệp hỏi:

- Anh này lạ thật, chân đau tại sao lại đeo ở đây?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Anh cứ không tin tôi. Suốt ngày chỉ ngồi viết đâu có hiểu thế nào là dược phẩm bảo vệ sức khoẻ. Hiện nay theo đề nghị của thị trưởng, ở khu đông thành phố đã mở một đường phố bảo vệ sức khoẻ thần ma, toàn thành phố có mười ba gia đình chuyên sản xuất sản phẩm bảo vệ sức khoẻ. Đây là túi Bảo nguyên thần công, còn có mũ khoẻ não thần lực, dây da khoẻ thận thần uy, xu chiêng dùng thuốc Ma công, si líp tráng dương ma lực, nghe đâu đang nghiên cứu chế tạo tất, giày, mũ thần ma, có cả cốc từ, xanh tuya từ hoá, gối, đệm, giường đệm ghế từ hoá…

Trang Chi Điệp ngắt lời:

- Anh đừng nói nữa, hiện tượng này đâu có phải là hiện tượng tốt, chẳng biết tay nào đề xuất cho thị trưởng chủ trương thiu thối thế! Thời kỳ Nguỵ Tấn, xã hội ủ rũ đã từng trỗi dậy khí công, luyên đơn tìm thuốc sống mãi không già. Bây giờ lại trỗi dậy sản phẩm bảo vệ sức khoẻ này sao?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Anh quan tâm nhiều đến thế cơ à? Có người sản xuất thì có người mua, có người mua thì có người sản xuất. Đây cũng là phát triển kinh tế của Tây Kinh mà!

Trang Chi Điệp lắc đầu im lặng, rồi lại nói:

- Lâu nay tôi không ra khỏi nhà, cũng chẳng thấy anh đến, tôi có chuyện cần nói với anh đây!

Nói rồi bảo Liễu Nguyệt đi ra đã. Liễu Nguyệt hất hàm:

- Chuyện gì mờ ám vậy, không bảo em, em kiện lên chị cả.

Mạnh Vân Phòng liền bảo:

- Em phải nghe lời, chờ mấy hôm nữa rồi sẽ đem cho em cái xu chiêng ma công.

Liễu Nguyệt liền mắng:

- Cái mồm thối của thầy chẳng đứng đắn tí nào, thầy cứ mặc cho chị Hạ Tiệp đã rồi hãy nói.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Cô bé ơi, vợ tôi đã mặc rồi, đầu vú nhỏ lại giống như cô gái mười tám mười chín tuổi.

Trang Chi Điệp bảo:

- Liễu Nguyệt còn con gái, anh đừng có há mồm mà nói toạc ra thế - nhìn Liễu Nguyệt đi ra, khe khẽ nói – Tôi đã nói với thị trưởng chuyện căn hộ ở ngôi nhà chỗ am ni cô mà anh đề nghị. Thị trưởng đã giao căn hộ ấy cho bọn mình, còn phân phối cho một bộ dụng cụ cũ. Đây là chìa khoá, anh cứ đến xem thử. Xin dặn anh một lần nữa, không được nói với ai, Ngưu Nguyệt Thanh không được nói, Hạ Tiệp không được nói.

Mạnh Vân Phòng hớn hở bảo:

- Tốt quá, xét cho cùng anh là danh nhân, chúng tôi thấp cổ bé họng bì thế nào được. Bọn mình nên cố gắng viết một bài đăng lên báo ca ngợi thị trưởng coi trọng công tác văn nghệ.

Trang Chi Điệp nói:

- Thì anh viết đi, đâu tránh được những chuyện cần người ta quan tâm chiếu cố đến sau này. Có nhà rồi, anh thử xem xem hoạt động như thế nào, ngày thường những ai có thể tham gia, những người nào kiên quyết cự tuyệt, nhưng, dù thế nào, thì chỉ có anh và tôi cầm chìa khoá. Chờ tôi khỏi chân đã, ta tổ chức một lần.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Lần đầu tiên để Tuệ Minh nói về Thiền nhé? Hiện giờ đang nổi món "Vị lai học" học thuyết về tương lai. Tôi gần như đã đọc các loại sách trên lĩnh vực này ở trong và ngoài nước, nhưng Tuệ Minh đã đưa ra nhiều quan điểm mới từ góc độ của Thiền. Chị ấy nhận xét thế giới tương lai sẽ là thế giới của Thiền, là khí trường của Thiền, nhân loại tiên tiến phải là tư duy của Thiền. Tôi cũng suy nghĩ chuyện này. Dịp này đã có phòng hoạt động, tôi có thể đến đấy tĩnh tâm để viết, ở nhà Hạ Tiệp cứ lẩu bàu ca cẩm suốt ngày. Thiền tĩnh, thiền tĩnh, nhưng tôi không có chỗ nào yên tĩnh!

Trang Chi Điệp nói:

- thật sự có thiền, thì tâm tĩnh là sự yên tĩnh lớn nhất, điều mà thiền trọng là tâm bình thường, nhưng bao giờ anh vứt bỏ được tất cả trên trần thế, anh mới có ý tứ tốt nói về thiền. Theo tôi, anh lại không thoả mãn với người ta rồi hả? Anh không sửa được căn bệnh ấy thì có lấy đến mười vợ thì vẫn cứ ca cẩm!

Mạnh Vân Phòng nói:

- Tôi biết làm thế nào được! Tôi đâu có tiếng tăm như anh, liệu gặp được mấy người đàn bà?

Trang Chi Điệp đáp:

- Tôi đâu có giống anh?

Mạnh Vân Phòng cười hì hì, nói:

- Anh coi trọng sự nghiệp quá, sống không được thoải mái, tự nhiên khoáng đạt. Tôi đã nghĩ thay cho anh, làm nhà văn đạt tới mức của anh đã cao hơn văn nhân bình thường mấy cái đầu, nhưng anh có thể bảo đảm tác phẩm của anh lưu truyền thiên cổ như Tào Triêm và Bồ Tùng Linh không? Nếu không được thì nhà văn quả thật sống không hạnh phúc bằng một trưởng phòng nhỏ nhoi! Trong Phật giáo nói đến Pháp môn. Trên đời co[muôn vàn Pháp môn, làm tướng quân cũng thế, làm anh đi cày cũng thế, các ngành các nghề, các sắc người, vân vân, đều là thể nghiệm Pháp môn của cuộc sống và thế giới này. Như vậy thì Tướng quân sẽ không tỏ ra mình cao quý, con ở cũng không thể nói là hèn hạ, đều bình đẳng như nhau.

Trang Chi Điệp nói:

- Tôi đâu phải không rõ điều ấy, tôi đã nói từ lâu nhà văn là một nghề để sinh sống thôi mà. Nhưng cụ thể vào bản thân, tôi chỉ biết viết văn, cũng chỉ có thể làm tốt việc viết văn mà thôi.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Vậy anh không cần phải sống nghèo nàn trong sạch, hiện giờ cả xã hội đang lộn xộn, có quyền không tận dụng, lỡ thời sẽ bị bỏ phí, có danh không biết dùng, thì anh phấn đấu nổi tiếng cũng bằng không. Chẳng cần phải nói cho anh biết, những kẻ có quyền lợi dụng quyền, mưu lợi riêng như thế nào, anh cũng đã chứng kiến nhiều chuyện như thế, chỉ xin nói với anh, một chuyện lão già ở cạnh nhà tôi thôi. Lão ta buôn bán phất lên, trâu già muốn ăn cỏ non, cưới một cô vợ bé. Quan điểm của lão ta là có tiền mà không chơi đàn bà, nhoáng một cái nhìn thì hay đấy, nhưng không sao được. vừa giờ đến đây, tôi đi qua dưới cửa sổ nhà lão ta. Lão ốm ba hôm nay rồi, cứ nằm trên giường rên hừ hừ. Tôi nghe rõ cô vợ trẻ đang hỏi, anh muốn ăn gì nào? lão ta đáp, chẳng muốn ăn gì cả. Cô vợ lại hỏi: anh muốn uống gì nào? Lão đáp, chẳng muốn uống gì cả. cô vợ liền bảo, thế anh xem có làm cái khoản kia được không? Lão ta bảo: em chịu khó dìu anh lên nhé! Anh xem đấy, lão già ốm yếu đến như vậy người ta cũng biết thế nào là hưởng thụ cơ mà!

Trang Chi Điệp nói:

- Tôi không tán chuyện ấy với anh nữa. Gần đây anh có gặp bọn Chu Mẫn không? Hắn cũng không đến gặp tôi! Tôi cứ cảm thấy có một bóng đen đè lên người. Vân Phòng này, từ đầu năm đến nay, mình luôn luôn cảm thấy có bóng đen nào đó đang chụp lên mình hơi một tí lại hốt hoảng.

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Anh có dự cảm thế thật à?

Trang Chi Điệp hỏi lại:

- Theo anh không có chuyện gì lớn chứ?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Anh không nói với tôi, song Chu Mẫn đã nói với tôi rồi. Tôi chờ anh nói với tôi chuyện đó đấy. Anh còn tin ở tôi, thì tôi nói, chuyện đó không nhỏ đâu, diện dính dáng đến khá rộng, anh lại là danh nhân, chấn động bước sẽ làm cho trời nghiêng đất ngả. Chu Mẫn đang lo sợ mất ăn mất ngủ đêm ngày. Anh phải giúp đỡ hắn trong chuyện đó!

Trang Chi Điệp nói:

- Sao tôi không giúp hắn cơ chứ! Anh đừng nghe hắn nói. Người đàn bà kia của hắn vẫn bình thường chứ?

Mạnh Vân Phòng mỉm cười một cách tinh quái, khẽ bảo:

- Tôi biết anh định hỏi cô ấy mà!

Trang Chi Điệp xịu mặt nói:

- Cái mồm thối của anh, đừng nói vớ vẩn lung tung.

Mạnh Vân Phòng liền bảo:

- Tôi đâu dám nói láo? Tôi đã sang nhà họ, nhưng không thấy Đường Uyển Nhi ra tiếp. Chu Mẫn bảo cô ta đang ốm. Cái con cáo hoa kia hí hửng như cá trong nước, cờ trong gió, thì bệnh nào làm đổ cô ta? Tại sao cô ta không đến thăm anh, chẳng có lương tâm gì cả. Trang Chi Điệp là con mèo không dễ dàng động đến mỡ, khó khăn lắm mới được anh thương yêu, cô ta là con người nhỏ nhoi, ngay cả hộ khẩu ở thành phố cũng không có, sao lại không bám riết anh, không đến thăm anh nhỉ?

Từ trong hộp kẹo, Trang Chi Điệp cầm một cái kẹo mềm nhét vào miệng Mạnh Vân Phòng. Mạnh Vân Phòng không nói nữa.

Ăn xong cơm trưa, Trang Chi Điệp nằm trong buồng ngủ, nhưng trong đầu lại nghĩ đến lời Mạnh Vân Phòng nói lúc nãy. Thì ra ít nhiều cũng đang oán Đường Uyển Nhi mấy ngày nay người không đến, điện thoại cũng không gọi, bây giờ mới biết cô em cũng bị ốm.

Đường Uyển Nhi bị bệnh gì, tại sao lại ốm, có phải hôm ấy không tìm thấy mình ở khách sạn Cô Đô lại gọi điện về đây không được, đâm ra suy nghĩ lung tung mà lăn ra ốm chăng? Khi đau yếu, con người nhiều tâm tư suy nghĩ lắm, cũng không biết con người nóng hôi hổi ấy, ốm nằm trên giường nghĩ về ta như thế nào? Bất giác Trang Chi Điệp nhớ lại mọi chi tiết trong khách sạn Cô Đô, bỗng thấy rạo rực cả tâm hồn và thể xác.

Liễu Nguyệt giặt quần đùi trong bể nước, phát hiện có những vết lốm đốm khô cứng màu trắng, biết ngay đó là cái gì, chỉ cảm thấy bối rối mờ nhoà con mắt. Cô nghĩ, chị Thanh trưa nay không về, anh ấy trong lòng nghĩ đến ai? Hay là lại gặp trong mơ? Hôm mình hát bài "Dắt tay nhau", anh ấy đã kéo mình lên người, nếu mình hơi thả lỏng một chút, đã trở thành thân gái có chồng. Lúc ấy Liễu Nguyệt đã nẩy thêm một ý nghĩ, không biết chủ nhân thật lòng yêu mình, hay là chỉ rung động nhất thời mà chơi mình. Trang Chi Điệp là danh nhân đã từng gặp nhiều chuyện nhiều người, nếu thật lòng với mình, với độ tuổi này, biết đâu sau này mình cũng sẽ làm bà chủ ở đây. Cho dù không thành, thì anh ấy cũng không để mình thiệt, sau này có lẽ sẽ giới thiệu tìm được một công việc nghiêm chỉnh ở Tây Kinh, hoặc giới thiệu lấy một ai đó. Nhưng nếu anh ấy là danh nhân, nhiều người chiều anh ấy, tìm đàn bà dễ dàng thì anh ấy sẽ không yêu quý mình, vậy thì người chịu thiệt chỉ là mình. Bây giờ nhìn chiếc quần phải giặt, tuy không dám nói chắc anh ấy vì mình, song mình đã nhìn thấu tim gan vị danh nhân mà trước đây mình sùng bái, không nể sợ nữa, cũng không cảm thấy sợ hãi nữa.

Giặt xong quần, phơi trên dây trong sân, Liễu Nguyệt trở về buồng, đứng trước gương mặc quần áo ngắm nghía mình kỹ lưỡng, cũng ngạc nhiên bởi mình xinh đẹp hơn trước. Liễu Nguyệt vô cùng đắc ý, kéo kéo áo sơ mi trước ngực, cặp vú không đeo xu chiêng liền rung rung động đậy. Nhớ mấy hôm trước cùng phu nhân đi tắm ở nhà tắm trên phố, hai vú của phu nhân đã nhão xệ xuống như quả thị treo chín nũn. Bây giờ hễ nghĩ đến cái dáng ấy, Liễu Nguyệt liền cảm thấy vui sướng một cách hết sức lạ lùng. Đang mỉm cười tươi tắn với chính mình, thì có ai đó gõ cửa. Mới đầu còn gõ nhẹ, Liễu Nguyệt cứ tưởng là gió thổi, sau đó lại gõ tiếp bước đến gần chiếc dây buộc cửa trước, sau đó khe khẽ mở cửa, người đứng bên ngoài là Triệu Kinh Ngũ. Triệu Kinh Ngũ nháy nháy mắt phải, định bước vào, nhưng sợi dây buộc cửa chỉ làm cho cánh cửa mở thành một khe rộng ba tấc, một chân Triệu Kinh Ngũ đã bước vào đành phải rụt lại.

Liễu Nguyệt nó:

- Anh cứ từ từ, gõ cửa thì văn minh, lịch sự thế, mà vào cửa thì lại như thổ phỉ!

Triệu Kinh Ngũ hỏi:

- Thầy giáo có nhà không?

Liễu Nguyệt đáp:

- Nghỉ chưa dậy. Anh cứ ngồi đi nào.

Triệu Kinh Ngũ liền nói nhỏ:

- Liễu Nguyệt, mới đến được mấy hôm, đã trắng trẻo hẳn ra, ăn diện đẹp thế này.

Liễu Nguyệt đáp:

- đến được hai hôm thì chị cả trả tiền công tháng này. Em đi sắm luôn. Đến đây đều là khách sang, em mặc cũ quá để mất mặt thầy giáo à!

Triệu Kinh Ngũ thốt lên:

- Ối trời, lại còn đeo vòng hoa cúc nữa à!

Liễu Nguyệt nói:

- Anh đừng có động vào.

Triệu Kinh Ngũ bảo:

- Leo lên cành cao rồi, thì phớt bơ người giới thiệu phải không?

Liễu Nguyệt đáp:

- Đương nhiên em cảm ơn anh chứ.

Triệu Kinh Ngũ hỏi:

- Cám ơn bằng cách nào đây? Lấy cái gì để cám ơn?

Liễu Nguyệt liền đánh vào bàn tay ngứa ngáy không yên của Triệu Kinh Ngũ, cứ cười hì hì mãi.
Trang Chi Điệp thấy hai người cười cười nói nói, liền hỏi ai đến thế. Triệu Kinh Ngũ vội đáp:
- Em ạ!
Soi vào gương, vuốt lại mái tóc, Trang Chi Điệp bảo:
- Kinh Ngũ ơi, cậu sang đây nói chuyện.
Triệu Kinh Ngũ vào buồng ngủ, Trang Chi Điệp vẫn nằm trên giường, không ngồi dậy, Triệu Kinh Ngũ hỏi:
- Anh đau chân à, bây giờ thế nào rồi? Trước khi ăn cơm em gặp thầy giáo Phòng trên phố mới được biết. Em biết chân đau, ngồi một chỗ, lòng lại buồn, khó chịu lắm, nên đến nói chuyện với anh cho vui, còn mang đến cho anh mấy thứ giải buồn.
Nói rồi móc túi áo lấy ra một cái quạt và một túi nhựa, trong túi đựng bức tranh được gấp lại. Đầu tiên đưa cho Trang Chi Điệp cái quạt. Trang Chi Điệp cầm xem, cái quạt đẹp lắm, nếp nhỏ và đều mặt giấy hơi vàng có chấm hoa óng ánh, cán quạt hình quả bầu nho nhỏ gắn nối lại. mặt chính quạt là bức tranh sơn thuỷ, phóng theo Bát đại sơn nhân, như thế cũng thường thôi, nhưng ở mặt sau viết chi chít những chữ nhỏ chân phương bằng đầu con ruồi trông rất đẹp, đọc lướt qua, thì nội dung không phải là thơ Đường thơ Tống thường thấy, mà là nghị quyết đường lối chung, phương châm chung Xã hội chủ nghĩa của Đảng Cộng sản Trung Quốc. Bên dưới ký tên "Khang Sinh", lại còn đóng hai con dấy nhỏ của Khang Sinh. Trang Chi Điệp lập tức ngồi dậy hỏi:
- Là quạt giấy cho Khang Sinh tự tay viết à?
Triệu Kinh Ngũ nói:
- biết anh thích bình cổ, em gửi thư cho anh bạn. Anh bạn viết thư trả lời sẵn sàng đồng ý tặng anh và bảo cuối tháng này sẽ đến Tây Kinh. Nào ngờ, tuần trước xảy ra chuyện rắc rối, bỏ ra sáu vạn đồng mua hai tượng Phật nhỏ đã bị tịch thu. Thật chẳng biết đó là tượng Phật gì mà đáng giá như vậy. Hàng chuyển từ Hán Trung về Tây Kinh, thuê một chuyến xe, nhưng đến Bảo Kê, có hai xe công an đuổi theo chặn lại, bắt cả người lẫn tượng. Hôm trước người nhà anh bạn đến tìm em, bảo Cục Công an ra điều kiện, tượng Phật thì tịch thu, còn người, nếu xử thì bảy năm tù giam, nếu chịu phạt thì mười vạn, chọn cách nào thì chọn, ba hôm sau trả lời. Gia đình anh ấy đương nhiên chịu phạt tiền. Anh đóan xem, người ta sẵn tiền thế đấy, bỏ ra một lúc mười sáu vạn một lúc! Người nhà anh ấy không đêm xỉa đến tiền, còn sợ phạt mười vạn không tha người, nhờ em tìm cửa lo lót, liền tặng em cái quạt này, bảo quạt tuy không phải đồ cổ, song cũng coi như một vật trong cung đình hiện đại, người cũng đã chết. Được coi là một vật có giá trị. Quạt này Khang Sinh tặng Lưu Thiếu Kỳ trước hội nghị toàn thể Ban chấp hành Trung ương lần thứ tám, trước kia ông ta phản đối Lưu Thiếu Kỳ, sau đó thấy địa vị của Lưu Thiếu Kỳ sắp nâng cao, lại bám theo, liền đích thân viết quạt này đem biếu lấy lòng.
Trang Chi Điệp nói:
- Quả thật đây là một vật tốt, chữ này của Khang Sinh đẹp đấy chứ?
Triệu Kinh Ngũ đáp:
- Đương nhiên rồi, trong lĩnh vực thư pháp, ông ta cũng coi như một tài năng. Anh cũng thích thư pháp, em tặng lại để anh cất giữ.
Trang Chi Điệp nói:
- Kinh Ngũ này, có đi có lại, cậu thích cái gì ở đây thì cứ lấy một thứ.
Triệu Kinh Ngũ đáp:
- Không lấy gì cả, anh cho em mấy tờ bản thảo là được.
Trang Chi Điệp nói:
- Mình cũng chẳng phải nhà văn được giải Nobel, bản thảo viết tay này, mình cho cậu một bó cũng xong.
Triệu Kinh Ngũ nói:
- Chỉ cần anh cho em bản thảo viết tay. Anh xem này, em còn tặng anh thứ này bảo đảm anh cũng thích.
Triệu Kinh Ngũ mở túi ny lông ra, một tờ tranh thuỷ mạc rộng bốn thước, chính là bức "Tây Nhạc đăng cao đồ" của Thạch Lỗ, phác hoạ hoang dã, quái lạ, nét bút ngông cuồng, khí thế dữ dội, ngang ngược. Trang Chi Điệp vừa nhìn vào đã biết ngay đây là tác phẩm của Thạch Lỗ sau khi bị điên vào những năm cuối đời, gật gù khen rối rít lại cúi sát gần đọc hàng chữ nhỏ ở bên cạnh "Dục cùng thiên mục, cánh thượng nhất tầng lầu", liền bảo:

- Chữ của người điên Thạch Lỗ này, vị đá vàng đậm lắm, nhưng viết thơ cổ thế này có lẽ không đúng. Thơ trong "Đăng quán tước lâu", Vương Chi Hoán viết là "Dục cùng thên lý mục, cánh thượng nhất tằng lâu" (muốn nhìn hết tâm mắt, lên thêm một tầng lầu), ông ấy viết thiếu chữ "lý" và một một chữ "tằng", mạch văn không thông suốt.

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Ông ấy là hoạ sĩ không phải nhà văn, có thể bỏ sót chữ "lý" trước, viết thêm một chữ bên cạnh không đẹp, vậy thì cũng bỏ luôn chữ "tằng" ở phía sau. Viết như vậy trái lại càng thể hiện được máu điên của ông ấy lúc đó. Bức tranh này rẻ lắm, em mua ba trăm đồng từ tay một người phụ nữ ở Lâm Đồng, đưa đến Quảng Châu ít nhất cũng bốn năm vạn.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Đáng giá thế cơ à?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Em đã tìm hiểu tình hình thị trường này hiện nay ở miền nam, tranh của Thạch Lỗ giá bán cao nhất, ở nước ngoài phải tới mười hai vạn đồng nhân dân tệ. Uông Hy Miên phất lên nhờ vào đấy. Ông ấy ngấm ngầm làm những thứ phỏng chế của Thạch Lỗ để đánh lừa bọn người nước ngoài đến du lịch ở Tây Kinh. Em có một người quen cũng làm cái nghề này. Trước kia có liên hệ với Uông Hy Miên, anh ta chuyên bán tranh giả trên thị trường. Gần đã bất hoà với Uông Hy Miên, đến tìm em định cùng nhau tổ chức một cửa hàng trưng bày tranh ảnh gì đó. Trong cửa hàng treo những bức tranh của một số người có tên tuổi và không có tên tuổi chỉ dựa vào bán những thứ ấy, chẳng kiếm được bao nhiêu đâu, mấu chốt là kiếm được ở món hàng giả đàng sau nó, hàng giả sẽ do anh ta thuê người vẽ ở chỗ khác, mình đưa về, anh viết lời tựa hay lời bạt lên, buôn bán kiểu này chắc chắn lãi to.

Trang Chi Điệp nói:

- Đấy rành rành là hàng giả, người ta tra hỏi ra, trên đó có lời tựa bạt của mình, thì có mà mất mặt.

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Thế thì anh nhầm rồi, họ tra hỏi thì mình cũng bảo chúng tôi bị mắc lừa, cứ tưởng thật cơ! Nếu biết là hàng giả đánh lừa người mua, thì tại sao yêu thế, viết lời tựa lời bạt làm gì? Chỉ cần vì tiền tiêu mới đem ra bán. Chà, bây giờ các vụ án giết người đốt nhà, cứ mười vụ mới phá được hai ba vụ, còn mình đây, là cái việc gì, đâu có dễ dàng tra hỏi ra được? Nếu là người có con mắt tinh đời thật sự, biết rõ ràng là hàng giả, anh ta mới mua. Tại sao ư? Hàng giả tuy chẳng bằng hàng thật, nhưng cũng có giá trị của hàng giả, huống hồ anh là danh nhân, chữ viết cũng đẹp, càng có giá trị lưu trữ. Bạc trắng xoá chảy vào, mà anh lại không lấy, cứ ngồi ở đây viết viết xoá xoa!

Trang Chi Điệp nói:

- Cậu nói thì dễ ợt, nhưng mình thấy chẳng có gì để đảm bảo. Đây chẳng phải là chuyện nói xong bỏ đấy, làm cửa hàng trưng bày tranh ở đâu? Trong cửa hàng trưng bày tranh cũng phải treo tranh chữ của các nhà thư pháp nổi tiếng cho hợp cảnh, mà ở đây mình có được mấy bức đâu?

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Em đã điều tra rồi, ở ngay cạnh hiệu sách của mình có hai gian mặt phố để không, mình mua luôn, làm cửa hàng trưng bày tranh, vừa vặn với hiệu sách tạo thành một khối hỗ trợ cho nhau. Còn tranh chữ nổi tiếng, ở đây anh không có nhiều, nhưng chỗ em cũng có, sắp tới đây có thể còn kiếm được một số. Anh biết không? Trong thành Tây Kinh hiện giờ có một tác phẩm lớn chưa ra đời đâu nhé!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Tác phẩm lớn gì vậy?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Người nhà của bạn em bảo người tặng anh ấy chiếc quạt này, ba tháng trước đến Tây Kinh xin Cung Tịnh Nguyên viết cho ông nội anh ta một văn bia, sau khi viết xong văn bia, để tạ ơn Cung Tịnh Nguyên, đã đem đến một quyển "Trường hận ca" của Bạch Cư Dị do Mao Trạch Đông tự tay viết, không viết hết cả bài thơ, chỉ có một trăm bốn mươi tám chữ, mỗi chữ to bằng miệng bát. Đưa đến nhà Cung Tịnh Nguyên, con trai ông ta là Cung Tiểu Ất đã nhận, lấy cắp của bố cậU ta bốn bức tranh để biếu lại. Anh chàng Cung Tiểu Ất này hư hỏng, đi vào con đường nghiện hút. Hắn ta định ỉm đi, bán lấy cục tiền to, mua thuốc phiện. quyển tranh chữ này hiện giờ có thể chưa bán cho ai, em có cách xoay xở được, lại không tạo dựng nổi một mặt phố hay sao?

Trang Chi Điệp nói:

- Con ma phe phẩy lớn Triệu Kinh Ngũ này, việc cậu nói tốt thì tốt đấy, nhưng mình không lao động được đâu. Cậu đi bàn với Hồng Giang xem.

Triệu Kinh Ngũ đáp:
- Ai bắt anh lao động, chỉ cần anh nói một tiếng là được. Hồng Giang tháo vát, thì tháo vát đấy song là kẻ liều lĩnh, em biết cách trị hắn, anh cứ yên tâm đi.

Cuối cùng Trang Chi Điệp bảo Liễu Nguyệt tiễn Triệu Kinh Ngũ ra về. Tiễn đến ngoài cổng, Liễu Nguyệt hỏi:
- Kinh Ngũ ơi, anh và thầy giáo Điệp nói chuyện gì mà mặt mày hớn hở thế?

Triệu Kinh Ngũ đáp:
- Định làm một cửa hàng trưng bày tranh, Liễu Nguyệt này, em phải tốt với anh, tương lai em sẽ ra cửa hàng tranh làm Tiểu thư lễ tân, chẳng việc gì phải coi nhà giữ trẻ, nấu cơm, giặt quần áo nữa.

Liễu Nguyệt nói:
- Em có gì không tốt với anh? Cửa hàng tranh, chữ bát không biết viết nét phẩy trước, thì làm được việc gì, gây khó dễ cho người ta. Nếu anh là thầy giáo Điệp, chẳng biết sẽ coi em là nô lệ da đem sai khiến thế nào đây!

Triệu Kinh Ngũ liền đấm Liễu Nguyệt một quả, Liễu Nguyệt cũng đấm trả lại một quả, cứ thế đấm qua đấm lại bốn năm lần, cuối cùng Liễu Nguyệt đá vào mông Triệu Kinh Ngũ một cái, hỏi:
- Em bỏ đi, gia đình kia có chửi em không?

Triệu Kinh Ngũ đáp:
- Chửi luôn cả anh ấy chứ, nói lung tung khắp nơi, em coi trẻ con đã ngấm ngầm cho uống thuốc ngủ để được rỗi rãi. Em làm thế thật à?

Liễu Nguyệt đáp:
- Đứa con nhà ấy kiếp trước là con ma hờ khóc mà chết hay soa ấy, cứ tỉnh dậy là khóc! Anh chớ có nói em ở đây nhé! Ngộ nhỡ họ đến đây làm ầm ĩ lên thì hại em đấy!

Triệu Kinh Ngũ nói:
- Anh không nói, nhưng con người là vật sống, chứ đâu phải một thứ chết, em suốt ngày đi ra đi vào, nào đi phố, nào mua sắm thức ăn, liệu có giữ nổi những người trong khu nhà ấy không nhìn thấy em không? Nhìn thấy thì liệu có báo với họ không? Nếu họ đến tìm anh, thì anh có phải là công an đâu mà quản được người ta.

Liễu Nguyệt ỉu xìu nét mặt, nói:
- thường ngày anh chả leo lẻo bốc phét anh quen nhiều bọn đỏ bọn đen là gì, sao anh không sai bọn đen đến doạ họ một trận. Việc này em nhờ anh. Nếu anh chỉ nói mồm dối em, thì từ nay trở đi đừng có vác mặt đến nhà thầy Điệp nữa!

Triệu Kinh Ngũ bảo:
- Em định dựa thế nạt anh đấy hả?

Tiễn Triệu Kinh Ngũ đi rồi, Liễu Nguyệt còn đứng ở đầu ngõ một lúc, thì Ngưu Nguyệt Thanh về. Thấy Liễu Nguyệt cắn ngón tay đứng thẫn thờ ở đó, hỏi đứng đây làm gì? Liễu Nguyệt đáp, thầy giáo sai tiễn Triệu Kinh Ngũ, cũng đang định về.

Ngưu Nguyệt Thanh liền nhắc nhở, con gái không có việc không được ra đầu ngõ ngáo ngơ. Hai người đang nói thì Chu Mẫn và Đường Uyển Nhi, mỗi người một xe đạp rẽ vào ngõ. Ngưu Nguyệt Thanh liền hỏi luôn:
- hai anh chị trai vàng gái ngọc, son rỗi thoải mái tự do, dạo khắp thế giới, bây giờ lại định đi nhảy tiệm nào thế?

Đường Uyển Nhi đã xuống xe, nói:
- Chúng em đang định đến nhà thầy cô đây. Trưa nay, thầy giáo Phòng cho biết thầy Điệp bị đau chân, em hoảng quá định đi ngay, nhưng Chu Mẫn bảo chờ anh ấy hết giờ làm việc cùng đến một thể. Vết thương của thầy có nặng không?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Mồm Đường Uyển Nhi ngọn ngọt thật. Gặp chị thì bảo đến nhà chị, còn không gặp chị thì đi tiệm nhảy chứ gì. Nếu không, ban tối đến nhà chị còn diện đẹp thế này kia ư?

Đường Uyển Nhi đáp:
- Cô ơi, oan cho em quá! Thầy giáo bị đau chân, người khác không sốt ruột, chúng em cũng không sốt ruột hay sao? chẳng cần nói đến nhà anh chị, dù đến bất cứ gia đình nào, em cũng phải ăn mặc gọn gàng tử tế, ăn mặc gọn gàng tử tế cũng là tôn trọng người ta mà!

Nói rồi ôm Liễu Nguyệt. chị chị em em rối rít. Liễu Nguyệt liền để ý đến mái tóc của chị ta, quả nhiên là sấy kiểu vạn năng, tóc dài chấm vai. Ngưu Nguyệt Thanh nghe Đường Uyển Nhi nói như vậy liền tươi cười bảo:

- Vậy thì oan cho các em thật rồi, mau mau vào nhà đi. Chị và Liễu Nguyệt sẽ làm một bữa bánh quấn thừng ăn tối.

Chu Mẫn nói:

- Cơm chúng em ăn rồi, vừa rồi em và Uyển Nhi tiếp tổng biên tập tạp chí Chung Duy Hiền một bữa sủi cảo thịt dê với canh chua ở phố rồi. Cô Thanh và Liễu Nguyệt cứ về trước đi, chúng em sẽ đến ngay. Ăn uống xong, tổng biên tập về nhà lấy một thứ. Chúng em đã hẹn trước chờ ông ấy ở đây, ông ấy không biết lối vào nhà cô Thanh.

Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt về đến nhà, Liễu Nguyệt đi xuống bếp làm cơm. Ngưu Nguyệt Thanh bảo với Trang Chi Điệp bọn Chu Mẫn sắp đến, có cả Chung Duy Hiền, ông Hiền chưa đến nhà mình bao giờ. nếu là chuyện đặt bài trước đây, ông ấy thường liên hệ bằng điện thoại, nếu đến hỏi thăm vết thương của anh, ông ấy và anh quan hệ không thân tình lắm, cứ bảo Chu Mẫn chuyên lời hỏi thăm cũng được, tại sao trời tối rồi ông già còn đích thân đến nhà mình làm gì nhỉ? Trang Chi Điệp nói:

- Chắc là Chu Mẫn động viên đấy, chẳng phải là chuyện bài văn kia hay sao? Chu Mẫn là người biết suy nghĩ, hắn e nói anh không nghe, nên cố tình đưa ông Hiền tổng biên tập đến để anh coi trọng đấy mà!

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Anh ta thông minh, thì có thông minh, nhưng cách làm này ít nhiều cũng là cách của người ở huyện lỵ nhỏ.

Nói xong lấy trái cây xuống bếp rửa. chẳng mấy chốc ba người của Chu Mẫn đã đến trước cổng. Trang Chi Điệp chống gậy ra cửa đón. Đường Uyển Nhi vội vàng dìu anh ngồi xuống ghế xa lông, lại còn lấy một chiếc ghế con đỡ chân đau để duỗi thẳng ra, cởi vải màn ra xem, cổ chân vẫn còn sưng tấy và hỏi một tiếng "Còn đau không?" hai mắt đỏ hoe, rơm rớm nước mắt. Trang Chi Điệp thấy chị ta thất sắc, khi ngăn tay Đường Uyển Nhi, năm ngón tay dã ngấm ngầm véo mạnh một cái vào chỗ khuỷu tay của Đường Uyển Nhi rồi vứt cho chị ta một cái khăn tay để lau nước mắt, ngẩng đầu lên nói với Chung Duy Hiền:

- Anh đã có tuổi rồi, còn đến thăm tôi. Tôi thấy khó xử quá! Cái cậu Chu Mẫn này, cậu đến thì cứ đến, việc gì phải phiền phức tới tổng biên tập chứ?

Chung Duy Hiền nói:

- Cho dù anh không bảo tôi đến, thì sớm muộn gì, khi đã biết cùng phải đến. Số dầu tiên, anh đã đồng ý bài văn của Chu Mẫn, từ này về sau còn cấn có tác phẩm lớn của anh. Làm biên tập, một là dựa vào nhà văn, hai là dựa vào bạn đọc, có anh ủng hộ thì cái chức Tổng biên tập này mới ngồi vững.

Trang Chi Điệp thấy ông Hiền nhắc đến bài văn của Chu Mẫn trước, cũng không hỏi thăm những chuyện khác, mà bập ngay vào chủ đề chính nói:

- Tôi đi họp mười ngày, chân lại đau, cũng không đến thăm toà soạn tạp chí được. hiện nay tình hình đến đâu rồi, Chu Mẫn cũng không cho tôi biết kịp thời.

Chu Mẫn nói:

- Em đã từng đến, nhưng thầy giáo đi họp vắng, đành phải nộp bản tuyên bố cho Sở để chuyên lên ban tuyên truyền xét duyệt.

Chung Duy Hiền nói:

- Sự việc cũng đã tới mức này, Cảnh Tuyết Ấm nhất định đòi thêm một dòng "Sai sự thật nghiêm trọng, có ác ý chửi bới", vào trong lời tuyên bố. Tôi không đồng ý thêm vào! Tôi nói với giám đốc Sở tôi đã làm phái hữu hai mươi năm, sau khi sửa sai, đã làm người phụ trách tạp chí ba năm rồi lại bị Vũ Khôn lật đổ lên thay. Bây giờ coi như là một tổng biên tập thực sự, tôi báu gì cơ chứ? Không trụ được thì tôi lại đổ, lai là phái hữu nữa chứ sao! Không giữ vững nguyên tắc xử lý người một cách dễ dãi, đăng tuyên bố lên, ngoài xã hội bạn đọc sẽ đánh giá t.ap chí đổi mới này như thế nào? Tạp chí còn gì là uy tín? Thể hiện như thế nào để bảo vệ quyền lợi của tác giả?

Chung Duy Hiền xưa nay nhút nhát thận trọng, nào ngờ khi xúc động, thì khẩu khí lại mạnh mẽ cứng rắn. Điều này làm cho Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh đều cảm động. Chu Mẫn ở bên cạnh nói luôn:

- Tổng biên tập ngày đêm lo nghĩ về chuyện này, không có ông chồng chọi cho, thì không biết ở bên ngoài họ chê cười em và cũng chê cười luôn cả thầy giáo Điệp như thế nào! Đối với em quần có ướt thì cũng không sợ đứng tiểu tiện, chỉ sợ tổn hại đến thanh danh của thầy giáo Điệp.

Trang Chi Điệp không tiếp lời Chu Mẫn, gọi Liễu Nguyệt rót thêm nước cho Chung Duy Hiền.

Liễu Nguyệt và Đường Uyển Nhi đang trao đổi với nhau kinh nghiệm chải đầu trong phòng sách, cười hì hì hà hà, Liễu Nguyệt đi ra rót trà xong lại rủ Ngưu Nguyệt Thanh cùng sang nói chuyện.
Chung Duy Hiền nói:
- Lời tuyên bố hiện giờ vẫn ở Ban tuyên truyền, ba hôm liền tôi gọi điện thoại thúc giục họ, đồng thời yêu cầu gởi văn bản hoặc lời phê xuống. Ban tuyên truyền bảo, còn phải chờ ông phó tỉnh trưởng phụ trách văn hoá xem đã, nhưng ông phó tỉnh trưởng mấy hôm nay bận nhiều việc lắm, song sẽ phê duyệt rất nhanh. Nhưng tôi cũng lo ngại, nếu ông phó tỉnh trưởng đồng ý với lời tuyên bố mình viết, thì tuyệt vời, nếu ông phó tỉnh trưởng tin theo lời Cảnh Tuyết Ấm, cứ theo đòi hỏi của Cảnh Tuyết Ấm, cho thêm những chữ ấy vào rồi phê chuẩn, thì tấm da trâu của tôi có thể chọi được Sở chứ chọi sao được ông phó tỉnh trưởng?
Trang Chi Điệp cúi đầu im lặng một lúc lâu rồi nói:
- Thế này nhé, có anh chống đỡ ở chỗ toà soạn tạp chí, thì tôi yên tâm. Tôi có thể đi tìm lãnh đạo tỉnh. Chu Mẫn này, lát nữa mình viết một bức thư cho ông bí thư trưởng của thị uỷ, ông này và ông phó tỉnh trưởng phụ trách văn hóa là thông gia với nhau, cậu cầm thư đi gặp ông ấy, mình yêu cầu ông ấy nói chuyện với phó tỉnh trưởng. mình không hy vọng lãnh đạo phải đứng về phe mình, chỉ mong lãnh đạo công bằng vô tư, không thiên vị bên nào.
Chu Mẫn mừng quýnh đến nỗi quả táo cầm trên tay cũng không ăn, nói:
- thầy giáo còn có mối quan hệ này, nếu dùng sớm hơn thì cái mụ họ Cảnh ấy còn bậy bạ sao được?
Chung Duy Hiền nói:
- Thép tốt phải dùng đàng lưỡi, mối quan hệ quan trọng, vạn bất đắc dĩ mới phải đem ra sử dụng.
Trang Chi Điệp không nói gì, lấy một điếu thuốc châm vào mẩu thuốc sắp hút hết, tiếp tục hút. Khói thuốc từ hai má chui vào mái tóc dài. Mái tóc dài giống như đang bốc cháy.
Trang Chi Điệp hút xong thuốc, gọi Ngưu Nguyệt Thanh ra tiếp chuyện Chung Duy Hiền rồi vào phòng đọc sách viết thư. Trong phòng sách Đường Uyển Nhi và Liễu Nguyệt vẫn đang ríu ra ríu rít nói chuyện, vừa thấy Trang Chi Điệp bước vào, Đường Uyển Nhi đã bỏ mặc Liễu Nguyệt hỏi tại sao bị trẹo chân, bị ngã ở chỗ nào? Bảo mấy đêm liền đêm nào cũng nằm mơ, mơ thấy thầy giáo phóng xe "Mộc Lan" đi trên phố lớn, chị ta gọi thế nào, thầy giáo cũng tỉnh bơ, trong lòng cứ nghĩ sao thầy giáo phóng nhanh thế. Nào ngờ giấc mơ ấy hoá ngược, thầy giáo lại ngã trẹo chân.
Trang Chi Điệp nói:
- Đúng là chạy nhanh lắm, bị vướng một số việc của thị trưởng, không thể ngồi ở trong phòng, chân bị trẹo, em bảo có tiếc không? Tối hôm ấy vốn đã hẹn một người đến đó nói chuyện về nghệ thuật cơ đấy, làm cho người ta bị hẫng, có lẽ bây giờ còn thầm chửi là đằng khác.
Nói rồi đưa mắt nhìn Đường Uyển Nhi, Đường Uyển Nhi liếc Liễu Nguyệt một cái, nói:
- thầy giáo là danh nhân lớn, hẹn không chuẩn thì có sao đâu, người ta không nói chuyện được với thầy về nghệ thuật, đó là người ta không có phúc, thầy cứ để mặc người ta chờ đợi ở đấy đến chảy máu mắt ra ư?
Trang Chi Điệp cười đáp:
- Người ta chửi thì cứ việc chửi, dù sao thì cũng là chỗ quen biết, chửi là thân, đánh là yêu, lần sau gặp lại người ta, để người ta gặm của mình một miếng thịt.
Liễu Nguyệt nghe nói chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao nói:
- Vì chuyện của người khác mà tốn nhiều lời thế không biết!
Trang Chi Điệp nói:
- Không nói nữa, Đường Uyển Nhi này, nghe nói em cũng ốm phải không?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Đau tim!
Hai mắt sáng long lanh, Trang Chi Điệp hỏi:
- Ồ, thế bây giờ còn đau không?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Bây giờ khỏi rồi.
Trang Chi Điệp nói:
- Khỏi rồi cũng phải chú ý. Liễu Nguyệt ơi, em sang buồng bà lấy lọ vitamin E trong ngăn kéo sang đây cho chị Đường Uyển Nhi.
Liễu Nguyệt nói:

- Chị Uyển Nhi bị ốm, anh quan tâm đến thế, đêm qua em bị đau đầu song chẳng có ai hỏi em được một câu.

Trang Chi Điệp nói:

- Em nói điêu vừa chứ, cả đêm em ngáy sòng sọc, em ốm ở chỗ nào? Người ta ốm em cũng ghen đỏ cả mắt lên, để ngày mai em ốm to một trận thật xem nào!

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Liễu Nguyệt, người ta ngủ mà thầy cả đêm nghe thấy tiếng ngáy cơ à?

Liễu Nguyệt liên cười một cái rất tươi đi ra cửa. Liễu Nguyệt vừa ra khỏi cửa, Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi gần như cùng một lúc gục đầu vào nhau, lưỡi thò ra như lưỡi rắn"nó đánh hơi, cứ liếm qua liếm lại. Đường Uyển Nhi lại sà đến ôm chặt Trang Chi Điệp, cái miệng thì mút thật mạnh, nước mắt lại chảy ròng ròng, Trang Chi Điệp căng thẳng đến nỗi cố cho lưỡi ra ngoài, song không cho ra được, liền cấu vào cánh tay Đường Uyển Nhi. Hai người vừa tách ra thì Liễu Nguyệt đem lọ thuốc vào. Đường Uyển Nhi liền ngồi ngay lên trên ghế xa lông trong bóng đen, bảo trong giầy có cát, khi tháo giày đã lau nước mắt. Sau đó nhìn lọ thuốc và nói:

- Thầy giáo Điệp, thầy chỉ cho em uống thuốc không ư?

Liễu Nguyệt nói:

- Chẳng có lương tâm gì hết, thuốc này có đắng đâu kia chứ?

Đường Uyển Nhi nói:

- Không đắng đi nữa, thì cũng là thuốc, mười phần thuốc, thì cũng ba phần độc.

Liễu Nguyệt giục:

- Thầy giáo còn phải viết, mình không được quấy rầy.

Cứ khăng khăng kéo bằng được Đường Uyển Nhi đi ra.

Trang Chi Điệp viết xong thư, suy nghĩ đã lâu lắm không gặp Đường Uyển Nhi, buổi tối đến lại đông người thế này, cũng không có dịp nói chuyện. Định hẹn Đường Uyển Nhi hôm khác đến. Cố tình tách được Liễu Nguyệt ra, Đường Uyển Nhi đã tranh thủ thời gian hôn lấy hôn để, làm cho cái miệng không thể làm hai việc cùng một lúc, liền vội vàng viết một mẩu giấy, tìm khe hở nhét cho Đường Uyển Nhi. Sau đó cầm bức thư đã viết xong đem ra đưa cho Chung Duy Hiền xem rồi bảo Chu Mẫn nhận thư. Lại uống thêm mấy chén nước , thì nồi nước trên bếp đã sôi. Liễu Nguyệt gọi bảo mời cơm, Trang Chi Điệp giữ ba người cùng ăn. Chung Duy Hiền đã từ chối, mắt mũi kèm nhèm, về muộn quá đạp xe không thuận lợi, liền đứng dậy định đi. Chu Mẫn cũng định đi, Đường Uyển Nhi đành phải nói mấy câu căn dặn Trang Chi Điệp yên tâm chữa vết thương rồi đi theo ra cửa. Ngưu Nguyệt Thanh liền gọi Đường Uyển Nhi lại bảo, chỗ cá em chắc chẳng có mấy thứ nhà chị có một ít đậu xanh, đem về nấu cháo mà ăn. Đường Uyển Nhi không lấy, Ngưu Nguyệt Thanh cứ bắt phải đem theo, chị bảo ăn đậu xanh mát, mùa hè nóng nực ăn cháo đậu xanh đỡ nhiệt, hai người thân mật đưa đẩy nhau. Trang Chi Điệp tiễn Chung Duy Hiền và Chu Mẫn ra cổng, quay đầu nhìn Đường Uyển Nhi, Đường Uyển Nhi vẫn đang nói chuyện với Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt liền nghĩ bụng đợi Đường Uyển Nhi ra, thì thế nào Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt cũng tiễn ra, không còn dịp nào mà đưa mẩu giấy hẹn. Nhưng khi Chung Duy Hiền và Chu Mẫn mở khoá xe đạp, Trang Chi Điệp liền nẩy ra một kế, tay vê mẩu giấy trong túi thành một cái que nhỏ, nhét vào ổ khóa xe đạp màu đỏ của Đường Uyển Nhi. Một lát sau quả nhiên Đường Uyển Nhi, Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt đi ra, Trang Chi Điệp đang nói chuyện với Chung Duy Hiền ở cổng, liền gọi Ngưu Nguyệt Thanh đến chia tay với Chung Duy Hiền. Ngưu Nguyệt Thanh ra cổng, Đường Uyển Nhi ra mở khoá xe đạp, vừa cầm chìa khoá định xỏ vào ổ khóa chợt phát hiện ra trong ổ khóa có mẩu giấy, lập tức hiểu ra ngay, vội vàng nhấc ra luôn, giở phắng trong túi áo, sau đó cúi xuống, vừa mở khoá, vừa đọc dưới ánh điện ở cổng chiếu tới. Nhưng trên giấy viết gọn lỏn mấy chữ "Trưa ngày kia đến". Đọc xong vò lại trong lòng bàn tay, hớn hở dắt xe ra. Ba người lần lượt bắt tay chủ nhà ở cổng, đến lượt Đường Uyển Nhi bắt tay Trang Chi Điệp, Trang Chi Điệp đã cảm thấy có cục giấy trong bàn tay Đường Uyển Nhi, hơn nữa một ngón tay còn cào vào lòng bàn tay của Trang Chi Điệp. Hai người nhìn nhau cười.

Tất cả mọi động tác, Ngưu Nguyệt Thanh không biết gì, nhưng đứng trong bóng tối lờ mờ của đèn điện, Liễu Nguyệt đã nhìn thấy rất rõ.

Để mở rộng nhà sách, Triệu Kinh Ngũ và Hồng Giang đã tất bật khắp nơi, mò đến cả gia đình anh thứ hai và anh thứ tư trong "bốn cậu ác lớn", đã làm xong thủ tục mua lại ngôi nhà bên cạnh và giấy phép kinh doanh. Công việc cũng đã hòm hòm, mấy ngày tiếp theo lại bận mải chắp nối quan hệ, kết bạn với những người ở Cục công thương, Cục thuế vụ, Cục điện nước, Cục bảo vệ môi trường, Cục công an và văn

phòng đường phố sở tại, ăn một bữa vịt quay ở nhà hàng Tây Kinh, lạ làm một chầu canh dương vật của bò, lừa và chó ở khách sạn Đức Lai Thuận, rồi chơi bài mạt chược với bọn họ suốt đêm, cố ý được ít thua nhiều. Cứ thế đi đi lại lại, gần như quen thân, cứ gọi phứa là ông anh, thằng em. Hồng Giang chịu trách nhiệm dự trù số tiền mở cửa hàng, cuốn tiểu thuyết chưởng của Toàn Dung cả vốn lẫn lãi thu được mười hai vạn, cầm phiếu thu chi, đưa cho Ngưu Nguyệt Thanh trước tám vạn, trả nợ cho vợ Uông Hy Miên. Ngưu Nguyệt Thanh lại đưa cho Hồng Giang bốn vạn, dặn dò bàn với Triệu Kinh Ngũ bố trí chuyện cửa hàng tranh. Hồng Giang bảo bên ngoài còn một khoản một vạn bốn ngàn đồng, nhưng đều do người ở các điểm bán lẻ của huyện bạn dây dưa, có lẽ khó có thể đòi ngay trong một lúc. Bởi mỗi nơi nợ một tít không lớn, nếu đích thân đi đòi thì tiền xe, tiền ăn tiền ngủ cũng gần ngang với tiền đòi được, cho nên chỉ có thể gửi thư thúc nợ, cũng chẳng cần phải chuẩn bị gì cả về mặt tâm lý. Ngưu Nguyệt Thanh nghe cậu ta nói cũng không biết cụ thể, chỉ mắng đôi câu lòng người bạc bẽo, thói đời hư đốn, liền rút ra mấy tờ một trăm đồng trả tiền lương tháng cho Hồng Giang. Nhưng Hồng Giang bảo trả nhiều quá, cứ nhất quyết trả lại bằng được bốn năm mươi đồng. Thật ra một vạn bốn ngàn đồng này đã tiền trao cháo múc từ đời nảo đời nào, Hồng Giang đem số tiền ấy ngấm ngầm giao cho một người họ hàng xa mở một cửa hàng thu mua phế phẩm trong ngõ Vương Gia ở cửa Đông thành phố, chuyên làm nghê buôn bán ở chợ âm dương.

Dưới chân thành cửa Đông thành phố là một chợ âm dương nổi tiếng của Tây Kinh. Buổi chiều sau khi lặn mặt trời, buổi sớm trước khi trời sáng, các cuộc buôn bán đồ cũ toàn thành phố được tiến hành ở đây. Điều thú vị là cái tên chợ âm dương, hay chợ ma, quả thật cũng có chút hơi ma. Địa thế vùng cửa Đông thành phố thấp trũng, con sông bảo vệ thành phố ở chỗ cổng thành lại là đoạn sâu nhất, rộng nhất, cây cối rậm rạp nhất của toàn bộ con sông bảo vệ thành phố, xưa nay buổi sáng buổi tối đều có sương mù, đèn đường ở đây cũng mờ ảo, những người buôn bán cũng không ai nói to, áo quần cũ rách, mặt nhọ tóc rối, cử chỉ hành động mải móng hấp tấp, đèn đường chiếu bóng họ lên tường thành đầy rêu xám ngoét, cứ nhảy nhót lúc to lúc nhỏ, đen đen sì sì, nom rất sợ. Đầu tiên, chợ ma này là nơi tụ họp của những người thu mua nhặt nhạnh đồ cũ nát, rất nhiều gia đình có cái xe đạp thiếu một chiếc bàn đạp, một cái xích, cái bếp than thiếu một cái ghi, cái móc, hoặc mấy cái đinh bằng xi măng, cái cánh cửa hỏng cần phải sửa, một đoạn ống nước, vòi nước, những thanh gỗ cũ để sửa chân ghế, chân giường, những tấm gỗ dán, chổi quét sơn quét vôi tường nhà, ống cong lắp lò sưởi, lò xo ghế xa lông tự chế, tấm bao đay…Phàm là những thứ cần kíp trong đời sống thường ngày, mà cửa hàng nhà nước và tư nhân không có hoặc rẻ hơn cửa hàng quốc doanh và cá thể, đều có thể tìm mua ở đây. Nhưng đi đôi với sự ngày càng mở rộng của chợ âm dương, những người đến chơi chợ, không chỉ còn là những dân nhà quê áo quần rách rưới vào thành phố gom nhặt đồ cũ nát, hoặc những giáo viên, nhân viên cơ quan bao giờ cũng mặc áo bốn túi, để đầu bù hay cắt cua, mà dần dần có cả những người mặc áo rộng quần rộng, hoặc áo chật quần chật, hoặc áo rộng quần chật, hoặc áo chật quần rộng. Họ đã làm tăng màu sắc sáng sủa cho nơi đây, trong nói năng giao tiếp cũng đem tới ít nhiều tiếng lóng chẳng ai nghe hiểu. Họ cũng bày bán quán này một cô mắt xanh môi đỏ, lều kia một mụ mông móp ngực nở. Những liền anh liền chị theo mốt thì luôn lll thay đổi hình tượng. Hôm nay đi giày da gót sau cao bốn đốt ngón tay to bằng đầu đũa, ngày mai trong dép lê lại là bàn chân đế trần với những ngón chân trắng mũm mĩm, móng nhuộm đỏ loè, người đàn ông kia, lúc sáng còn tóc vàng xoã vai, buổi chiều đã gọt trọc lóc, thường thường khoe nhau ở đây những mốt ăn diện nổi tiếng từ chân đến đầu. Những chủ bán chủ mua cũ của chợ Ma cho rằng, có những người ấy ra nhập hàng ngũ của họ đã có giá trị nâng cao địa vị của họ trong thành phố này, cảm thấy vinh dự lắm. Nhưng chẳng bao lâu đã phát hiện ra những người này, đều là những kẻ lười biếng, vô công rồi nghề, lang thang, bậy bạ, ăn cắp, móc túi, những thứ chúng bán rẻ gồm xe đạp, xe đẩy, xe cải tiến còn mới nguyên, chúng bán những thứ mà họ chưa nhìn thấy bao giờ như bê tông cốt thép, thỏi nhôm, que đồng, các loại kìm, cờ lê, dây thép dây cáp điện, thậm chí cả nắp gang ở cửa ra của đường ống ngầm tuy đã băm nát nhưng vẫn nhận ra chữ "Xây dựng đô thị". Thế là đã xuất hiện mấy cửa hàng thu mua đồ cũ nát ở trong ngõ Vương Gia rất chật hẹp cách chợ âm dương không xa. Cửa hàng mà Hồng Giang mới thuê người tổ chức tuy khai trương chưa được bao lâu, nhưng lãi lắm, bán lại những thứ đã thu mua được cho trạm thu mua phế phẩm quốc doanh, hoặc trực tiếp bán cho các xưởng nhỏ, đường phố và các xi nghiệp xã trấn ở các huyện ngoại thành, đã kiếm được lãi khá to. Đương nhiên Ngưu Nguyệt Thanh biết sao được việc này, Trang Chi Điệp cũng không biết, ngay đến ba cô gái thuê mướn phục vụ ở hiệu sách cũng không biết. Dự định mở rộng hiệu sách và mở cửa hàng tranh cần một khoản tiền lớn, bốn vạn đồng Ngưu Nguyệt Thanh đưa cho đâu có đủ. Cộng thêm tích góp trước đây của hiệu sách thì vẫn còn thiếu nhiều. Hồng Giang liền nảy ra ý định thành lập hội đồng quản trị cửa hàng tranh, nêu rõ sau khi khai trương cửa hàng tranh, mỗi uỷ viên Hội

động quản trị có thể làm quảng cáo cho cá xí nghiệp quanh năm ở cửa hàng tranh, lại đồng ý hàng năm có thể tặng mỗi uỷ viên hội đồng quản trị hai tờ tranh chữ nổi tiếng, xí nghiệp có hoạt động gì cũng bảo đảm triệu tập một loạt hoạ sĩ có tên tuổi đến cổ vũ động viên, có nghĩa vụ vẽ tranh viết chữ. Trên thực tế là xin xí nghiệp trợ giúp một số tiền, nói thẳng ra là xin tiền của người ta. Hồng Giang liền bàn với Triệu Kinh Ngũ, rồi tự đi tìm giám đốc Hoàng của nhà máy thuốc bảo vệ thực vật 101.

Hoàng không biết về Hồng Giang, Hồng Giang giới thiệu tường tận về mình, rồi lại nói sản phẩm của nhà máy 101 chất lượng tốt có tín nhiệm lớn như thế nào, nhìn thấy giám đốc Hoàng đã cảm thấy giám đốc Hoàng có phong thái và khí phách của một nhà doanh nghiệp hiện đại ra sao. Giám đốc Hoàng đang bị cảm cúm, một giọt nước mũi trong veo ở lỗ mũi cứ muốn rơi ra mà chưa rơi được, ông hỏi:

- Anh đến xin tài trợ hả? Bao nhiêu tiền?

Hồng Giang hỏi lại:

- Có nhiều người đến xin tài trợ không ạ?

Giám đốc Hoàng đáp:

- Nhiều như cào cào châu chấu ấy. Bọn họ làm sao biết tôi có tiền mà đến nói vòng nói vèo, thò tay ra xin không biết?

Hồng Giang liền cười đáp:

- Đó là bởi vì, một là sản phẩm của giám đốc có tín nhiệm, hai là Trang Chi Điệp viết bàicho giám đốc có ảnh hưởng lớn thế đấy! Nhưng xin giám đốc hết sức nâng cao cảnh giác, chớ để họ túm tóc mình. Tôi đến tìm giám đốc, một là nghe đại danh của giám đốc, chưa biết người thật, đến để mở rộng tầm mắt, làm q uen một người bạn, hai là thay mặt Trang Chi Điệp, định lấy cửa hàng tranh mới mở, tuyên truyền thêm cho quý nhà máy.

Nói xong liền đưa ra một bản chương trình nói về tính chất, chức vụ, quyền lợi của hội đồng quản trị và điều kiện gia nhập hội đồng quản trị. Giám đốc Hoàng sung sướng đọc từng câu từng chữ như học sinh tiểu học đang đọc một bài tập làm văn:

- "Hội viên cần nộp năm ngàn đồng trở lên, mở ngoặc, năm ngàn đồng, đóng ngoặc. Nếu có thể giao một vạn đồng, sẽ xem xét là phó chủ tịch hội đồng quản trị, số lượng phó hội đồng quản trị không hạn chế. Chủ tịch hội đồng quản trị do nhà văn có tiếng tăm Trang Chi Điệp đảm nhiệm".

giám đốc Hoàng đọc xong, ngẩng đầu, há mồm, lâu lắm không nói gì. Cậu con trai nhà họ Hoàng đang làm bài tập trong sân, cầm quyển vở đến hỏi bố.

- Bố ơi chữ này là gì hả bố?

Giám đốc Hoàng nhìn rồi hỏi:

- Một chữ "Hải" cũng không biết à? Bố dạy con ba lần con phải nhớ nhé!

Cậu bé đáp:

- Vâng ạ.

Giám đốc Hoàng liền dạy con:

- Hải, Hải, dương của hai chữ hải dương (giám đốc Hoàng đáng lẽ ra phải dạy là Hải, hải, hải của hai chữ Hải Dương mới đúng).

Cậu bé đọc lại:

- Hải, hải của hai chữ Hải Dương.

Hồng Giang bảo:

- Hải, hải, hải của hai chữ Hải Dương chứ! không phải là Hải, hải, dương của hai chữ Hải Dương đâu!

Giám đốc Hoàng liền quát con:

- Đi đi, xéo ra đằng kia, trong lớp không chăm chú nghe thầy giáo giảng, về nhà lại làm bố lẫn lộn nốt – rồi nói với Hồng Giang – chương trình có thế này thôi ư?

Hồng Giang đáp:

- Ngồi cùng một ghế với danh nhân văn hoá, đó là loại người như thế nào. Mình làm nhà doanh nghiệp lẽ nào cứ mãi mãi là nhà doanh nghiệp nông dân. Tại sao không xoá bỏ chữ nông dân đi?

Giám đốc Hoàng liền cười hì hì, giục:

- Vào trong nhà ngồi đã!

Mời Hồng Giang vào trong nhà, rồi đưa rượu ngon trà ngon ra chiêu đãi, song hỏi kỹ Trang Chi Điệp gần đây đã dọn nhà chưa? Mẹ vợ Trang Chi Điệp nằm viện đã khỏi bệnh chưa? Cái nốt ruồi ở cằm của Trang Chi Điệp bảo là dùng tia la de tẩy đi, không biết dã mất hay vẫn còn?

Hồng Giang cười, trả lời:

- Giám đốc Hoàng này, giám đốc đừng nói những lơi như tra khảo tôi như thế. Đòn này của giám đốc ghê gớm đấy, nếu đến đây là tên bịp bợm sẽ phải trả lời theo câu hỏi của giám đốc, vậy thì con cáo đóng giả bà già sẽ lòi đuôi ra! Giám đốc nhìn cái này, xem có giống với con dấu trên bức tranh chữ Trang Chi Điệp viết cho giám đốc treo trên tường kia không?

Hồng Giang liền lấy ra một con dấu bảng đá màu tiết gà. Giám đốc Hoàng nhìn con dấu, lại đóng lên giấy một cái, giống y hệt như trên bức tranh. Hồng Giang nói:

- Con dấu này, Trang Chi Điệp giao cho hiệu sách quản lý. Thầy Điệp vốn định bán sách ký tên, nhưng sau đó phải đi họp Hội đồng nhân dân, chân lại bị trẹo, mới bảo tôi cầm dấu đóng vào bìa phụ của cuốn sách bán ra, so với trước tốc độ bán sách nhanh hơn nhiều. Nay thầy giáo vốn định đi cơ, nhưng chân còn đau chưa đi được, nên tôi mới cầm con dấu này đến làm chứng để giám đốc nhìn thấy con dấu như nhìn thấy chính thầy giáo Điệp.

Giám đốc Hoàng nói:

- Tôi đâu phải không tin anh? Tôi cũng chẳng cần xem con dấu kỹ làm gì. Nếu đã không tin anh, thì tôi có thể tin một con dấu hay sao? Cục công an chẳng phải thường bắt một số người khắc dấu trộm đó sao?

Nhưng lại hỏi:

- Ông Điệp tại sao bị trẹo chân? Vết thương có nặng không?

Hồng Giang đáp:

- Lâu lắm rồi chưa thấy khỏi, thị trưởng cũng quan tâm, đích thân gọi điện thoại cho giáo sư bệnh viện thuộc Viện y học đi pha chế thuốc, nhưng cũng chưa thấy hiệu quả rõ rệt.

Giám đốc Hoàng nói:

- Phương thuốc dân gian làmdanh y tức lên mà chết đấy, giá nói sớm với tôi, thì có lẽ vết thương đã khỏi từ lâu rồi. Tôi có quen một người, gia đình có nhiều phương thuốc dâN gian và bí mật gia truyền, chuyên trị vết thương do ngã và đánh đập, chỉ một liều thuốc cao là khỏi liền.

Hồng Giang nói:

- Vậy thì hay quá, chúng ta đi mời thầy thuốc đến chữa bệnh và giám đốc cũng sẽ yên ta6m tôi là thật hay giả.

Ngay tức thì hai người đạp xe đến nhà thầy thuốc, lại cùng thầy thuốc vẫy xe ô tô chở thuê đi đến Song Nhân Phủ. Thầy thuốc tháo băng trên chân Trang Chi Điệp, lấy tay ấn vào thịt cạnh cổ chân, thịt lõm xuống thành một hõm nhỏ, lâu lắm mới dần dần mất đi. Giám đốc Hoàng tức giận bảo:

- Thế mà cũng coi là giáo sư của viện y học, giáo sư, giáo sư ăn không của chế độ. Anh chờ đấy, thầy lang Tống dán cao cho anh, sáng sớm ngày mai anh có thể lên tường thành đi bộ và nhảy tâng tâng được cho mà xem.

Người thầy lang kia nói:

- Anh Hoàng ơi, đừng gọi tôi là thầy lang này thầy lang kia nữa, tôi có phải là thầy lang đâu!

Giám đốc Hoàng nói:

- Anh cũng bảo thủ lắm cơ, chết đến đít còn không đi cầu xin, tay bưng bát vàng, nhưng lại đòi đi ăn mày, làm đếch gì trong cái trường trung học ấy, mỗi ngày chẳng kiếm nổi ba đồng. Thật chẳng thà xin từ chức, lập ra một phòng khám bệnh tư nhân có phải ăn thơm uống cay không nào? Anh cứ chịu khó chữa khỏi cho ông Điệp đi, chữa khỏi rồi, ông Điệp là danh nhân lại không giúp anh kiếm được giấy phép hành nghề hay sao?

Trang Chi Điệp liền hỏi tại sao không phải là thầy thuốc? giám đốc Hoàng nói anh ấy luôn luôn chưa được cấp giấy phép làm nghề y, hiện nay vẫn làm quản lý bếp ăn ở một trường phổ thông cơ sở, chỉ dâm dúi pha chế thuốc cho người bệnh. Trang Chi Điệp cảm động lắm, liền bảo:

- Anh có tay nghề nổi trội, đúng là nên tự phát huy thế mạnh của mình. Đương nhiên là giấy phép hành nghề y phải được Cục y tế xét cấp. Tôi không có người thân quen ở Cục y tế, nhưng cũng biết chủ nhiệm Vương ở văn phòng uỷ ban đường phố Đại lộ Thượng Hiền. Anh họ ông Vương làm Cục trưởng Cục y tế.

Giám đốc Hoàng nói:

- Thầy lang Tống , anh nghe thấy chưa? Thế nào là danh nhân? Danh nhân có khác phải không nào? Chúng mình chớp thời cơ, rèn sắt đang lúc còn đỏ, hôm nay mời thầy Điệp tiên sinh dẫn anh và tôi đi gặp ông chủ nhiệm Vương cái đã, cứ chấp nối với Cục y tế trước. Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành ở cá nhân, sau này không phiền tóai đến Điệp tiên sinh nữa, anh trực tiếp đi bám ông Cục trưởng.

Thầy lang Tống nghe xong cũng phấn khởi vô cùng, song lại nói:

- Liệu có được không? Hôm nay làm sao Điệp tiên sinh đi được?

Thấy giám đốc Hoàng tiện cột trèo cao, đặt vấn đề đi tìm chủ nhiệm Vương như vậy, Trang Chi Điệp không vui vẻ lắm, nhưng thấy thầy lang Tống nét mặt lúng túng khó xử, lại cảm thấy con người này thật thà. Anh nghĩ, ở bệnh viện hiện nay, nói chung thầy thuốc tây y thấy bệnh chỉ đưa đẩy, thầy thuốc đông y thấy bệnh lại chỉ nói bốc. Còn anh Tống này, thấy chân đau không nói anh có chữa được hay không, Trang Chi Điệp liền biết ngay anh ấy có tấm lòng chạy chữa. Sở dĩ có tay nghề như thế này mà không có giấy phép hành nghề, có lẽ là do anh ấy vụng về trong giao tiếp liền nhận lời có thể đi được. Thầy lang Tống liền đứng lên bảo là định đi đại tiện. Trang Chi Điệp bảo trong nhà có cầu tiêu, ngồi bô thoải mái hơn ngồi xổm ở nhà xí công cộng. Thấy lang Tống nói:

- Chính là tôi ngại ngồi bô không quen.

Liễu Nguyệt liền dẫn anh Tống ra cổng, chỉ hướng để anh ấy đi. Lâu lắm không thấy anh Tống về, giám đốc Hoàng liền nói đến tình hình sản xuất của nhà máy 101, cứ cảm ơn rối rít bài viết của Trang Chi Điệp. Tự nhiên Hồng Giang nêu ra chuyện hội đồng quản trị cửa hàng tranh. Trang Chi Điệp vẫn bảo việc này cậu cứ bàn với Triệu Kinh Ngũ. Giám đốc Hoàng định nói câu gì, thì Hồng Giang đã vội vàng giục:

- Giám đốc Hoàng này, người giám đốc mồ hôi mồ kê nhễ nhãi, giám đốc đi rửa cái mặt cho mát.

Giám đốc Hoàng kéo vạt áo lên ngửi. dường như có phần nào ngường ngượng, nói:

- Tôi béo, không chịu được nóng nực mà!

Nói xong ra bể nước rửa mặt mũi chân tay. Hồng Giang bước lại khẽ bảo:

- Giám đốc đừng nhắc đến chuyện hội đồng quản trị trước mặt thầy giáo Điệp. giám đốc cũng vừa nghe rồi đó, thầy giáo Điệp giao cho tôi toàn quyền thay mặt thầy giáo làm việc này, hiện giờ thầy giáo đau yếu, đang buồn, lại nói ra trước mặt, thầy giáo sẽ trách tôi có chút việc cỏn con cũng không làm được.

Giám đốc Hoàng nói:

- Vậy thì anh đưa cho tôi bản chương trình. Tháng này kinh phí hơi căng, tháng sau tôi đem tiền đến tìm anh bàn tiếp.

Hồng Giang liền giao cho giám đốc Hoàng bản chương trình, lại đưa cả tấm danh thiếp của mình. Lúc này, thầy lang Tống đã trở về, tay xách hẳn một túi ny lông to đùng, bên trong có hai túi thuốc lá thơm núi tháp đỏ, hai chai rượu trắng Hồng Tây Phượng, một gói đường hoa liễu, một gói kẹo vừng. Trang Chi Điệp hoảng quá vội nói:

- Cứ tưởng anh đi đại tiên, ai ngờ đi tiêu ngần này tiền? Anh đã đến chữa chân cho tôi, lại còn mua quà cho tôi, tôi làm sao mà nhận được?

Thầy lang Tống đỏ mặt đáp:

- Lần đầu tiên được gặp tiên sinh, hai tay không khó coi quá, huống hồ tiên sinh đã đồng ý đi gặp chủ nhiệm Vương. Đâu phải chỉ có một chút quà nhỏ mọn này mà cắt đặt được chuyện đó!

Giám đốc Hoàng bảo:

- Tiên sinh cứ phải nhận mới được, khi nào phòng khám được khai trương, thầy lang Tống sẽ là ông chủ có tiền.

Trang Chi Điệp nói:

- Vậy thì được rồi, bây giờ chúng ta đi, mang theo những quà này cho chủ nhiệm Vương.

Anh Tống cứ nhất quyết không, hai bên tranh chấp mãi. Trang Chi Điệp đã nhận lại một túi thuốc. Anh Tống vẫy một chiếc xe con, giám đốc Hoàng và Hồng Giang dìu Trang Chi Điệp ra đầu ngõ, bốn người đáp xe đến phố Thượng Hiền. Vừa vào văn phòng uỷ ban đường phố, may sao Vương chủ nhiệm có nhà, đang tiếp khách, nên đã mời họ ngồi sang một bên uống nước. Ngồi nói chuyện với chủ nhiệm Vương là một người con gái đeo kính trắng, ngồi tại chỗ, hai chân bắt chéo để dưới ghế, hai tay ôm khư khư cái túi da nhỏ để trên đầu gối nói:

- Thưa chủ nhiệm Vương, em vô cùng cảm ơn chủ nhiệm đã quan tâm và tín nhiệm đối với em, giao nhiệm vụ này cho em, em xúc động lắm, ba giờ đêm hôm qua vẫn không ngủ được, chị em vẫn cứ tưởng em có…

Chủ nhiệm Vương ngắt lời:

- Tưởng sao cơ?

Người con gái đáp:

- Nói thế nào được nhỉ? Chị ấy thường quan tâm đến chuyện hôn nhân của em, tưởng em đã có bạn trai rồi.

Chủ nhiệm Vương nói:

- Nghe giám đốc các cô nói, cô vẫn chưa tìm hiểu ai, hiện nah có rồi chứ?

Người con gái đáp:

- Hôm tốt nghiệp em đã thề, không làm nên sự nghiệp em không xây dựng gia đình. Thưa chủ nhiệm Vương, chính vì vậy mà em vô cùng coi trọng cơ hội này. Đêm qua ba giờ bò dậy, đã nghĩ ra nhiều phương án, làm theo kiến trúc Đại Đường Trung Quốc, hay theo kiến trúc Minh, Thanh? Em định tiếp thu một số phong cách kiến trúc hiện đại phương Tây, liệu có thể vừa giống một loại điêu khắc và nặn tượng của thành phố, vừa là một nơi sử dụng công cộng được không?

Chủ nhiệm Vương đáp:

- chuyện ấy cứ từ từ, đừng nóng vội, chắc chắn cô sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ này. Khi bàn chọn người, tôi vừa nhắc đến cô người ta đã không đồng ý, tôi trước sau vẫn giữ vững. Bây giờ xem ra tôi đã chọn đúng người phải không nào, mắt còn tinh phải biết. Nhưng tôi phải nhắc nhở cô phải giải quyết vấn đề hôn nhân của mình, người xinh đẹp như thế này đến bây giờ vẫn chưa có một đối tượng ,quả thật khiến người ta khó tin. Chắc là cô còn kén chọn tiêu chuẩn cao quá phải không?

Người con gái đáp:

- Em đã từng nói với chủ nhiệm, chưa làm nên công chuyện gì, em chưa lấy chồng.

Chủ nhiệm Vương liền chau mày giơ tay lên đấm một quả thật mạnh vào bao cát treo trên tường sau bàn. Cạnh bao cát còn treo một đôi găng đánh bốc. Người con gái có phần ngạc nhiên, giữ cặp kính hỏi:

- Chủ nhiệm là người yêu thích quyền Anh ư?

Vương chủ nhiệm đáp:

- Tôi làm thế để trút nỗi buồn giận mà thôi. Năm năm trước tôi đã là chủ nhiệm ở đây, năm năm rồi vẫn là ở đây làm chủ nhiệm. Cô bảo tôi không chán sao được? Nhưng buồn chán để đi đánh người ư? Giết người ư? Anh có thể đánh ai giết ai mới được? Ở nhà có bà vợ mặt xanh xao canh giữ hễ anh nói to một tiếng là bà ta cứ ca cẩm, làu bàu dai như đỉa đói, tôi đành phải mua đôi găng đánh bốc, đành phải đấm bao cát này để bõ tức.

Nói rồi bước đến lấy đôi găng và cũng đấm thật lực mấy quả vào bao cát. Người con gái thấy chủ nhiệm Vương và khách nói đến chuyện đánh bốc, tỏ ra lúng túng khó xử, liền đứng lên. Chủ nhiệm Vương nói:

- Cô đừng đi, chờ lát nữa tôi còn định nói chuyện với cô đấy.

Người con gái hỏi:

- Em ra nhà vệ sinh một lát, nhà vệ sinh ở đâu ạ?

Chủ nhiệm Vương đáp:

- Ngõ này không có, sân đàng sau phòng làm việc có một cửa hậu, đi qua cửa hậu là đường Thượng Lễ, cách một bức tường, sát bên trái nhà vệ sinh. Cô đi qua cửa sau, ở đấy ruồi hàng đàn, cô cứ đi theo ruồi là đến.

Người con gái mỉm cười với bọn Trang Chi Điệp, đã đi ra rồi lại quay về, cầm túi da nhỏ trên bàn. Chủ nhiệm Vương lại bảo:

- Ra khỏi cửa sau, nhìn thấy có đống gạch vỡ, cô phải cầm một hòn đệm chân, ở đấy nước bẩn lênh láng.

Người con gái vừa đi khỏi, Hồng Giang đã khẽ nói với Trang Chi Điệp:

- Cô gái này, nhìn một cái biết ngay là loại sẵn tiền!

Trang Chi Điệp đáp:

- Không phải đâu, đừng có nhìn cái túi sang trọng, bên trong chỉ có giấy lộn.

Hồng Giang nói:

- Cô ấy xinh đẹp thế, kiếm đâu chẳng ra một anh chàng túi tiền rủng rỉnh kia chứ!

Chủ nhiệm Vương nghe thấy liền bảo:

- Xinh đẹp hả? Xinh đẹp lắm đấy! Xưởng nến hơn ba trăm công nhân, cô ấy nổi hơn cả. Anh nhìn khuôn mặt mà xem, nước da trắng hồng như quả trứng gà bóc vỏ lăn trong hộp son!

Trang Chi Điệp nói:

- Hình như cô ấy chẳng phải công nhân, các anh đang làm kiến trúc gì vậy?

Vương chủ nhiệm đáp:

- Nhà văn tinh thật. Cô ấy là thiết kế học trung cấp xây dựng, tốt nghiệp ra trường không phân phối về đâu được, sinh viên chính hiệu của trường thiết kế tỉnh và thành phố còn chơi dài dài kia kìa, chẳng vào đâu được, đành phải bố trí vào xưởng nến. Hiện nay toàn thành phố có bốn mươi ngõ phố không có nhà vệ sinh công cộng. Sau khi họp hội đồng nhân dân, thị trưởng nêu ra phải làm mấy việc tốt cho dân phố, xây nhà vệ sinh là một trong mấy việc tốt ấy. Tôi giao cho cô ấy nhiệm vụ thiết kế nhà vệ sinh của

ngõ này. Nhà văn lớn ơi, lâu lắm không gặp anh, lại viết được rồi? Lúc nào cũng nên viết một bài về văn phòng đại diện đường phố này của chúng tôi chứ!
Trang Chi Điệp nói:
- Được thôi, chỉ cần anh chủ nhiệm bằng lòng hôm nào tôi sẽ đến tìm hiểu tình hình thực tế. Nhưng hôm nay đến có việc nhờ anh đây!
Rồi nói luôn tình hình của thầy lang Tống nhờ anh Vương nói chuyện tình cảm với anh của anh Vương giúp cho. Chủ nhiệm Vương nói:
- Đã có một câu của nhà văn lớn như thế, đâu có từ chối được? Anh Tống này, coi như chúng ta đã quen nhau, hôm nào anh đến đây nhé, viết tình hình thành một tài liệu, tôi sẽ dẫn anh đi gặp ông anh họ tôi.
Thầy lang Tống gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. Lúc này người con gái đã về đến cửa, cứ giẫm chân thật mạnh ở vỉa hè.
Chủ nhiệm Vương bảo:
- Tôi đã bảo cô cầm theo cục gạch, cô có đem không?
Cô gái đáp:
- Em có đem, nhưng ở đó người xếp hàng, xếp lâu quá em chê hòn gạch nặng quá đã vứt đi. May mà là giày cao gót, chứ nếu là giày thường, thì không biết sẽ ướt đến chừng nào!
Chủ nhiệm Vương nói:
- Lúc này còn ít người đấy, chứ buổi tối sau khi xem xong tivi, hoặc lúc dậy buổi sáng, thì người xếp hàng cứ gọi là rồng rắn, nhiều ông chồng xếp hàng cho vợ, vợ xếp hàng cho chồng, người ở bên cạnh cứ tưởng đàn ông đàn bà dùng chung một nhà vệ sinh. Điều thú vị hơn nữa là khách qua đường lại thường thường cho là có mặt hàng gì tăng giá, bắt đầu tranh nhau mua cũng hối hả đứng vào hàng.
Mọi người cùng cười rộ lên. Cô gái nói:
- Văn phòng đây còn có một cửa hậu, chứ dân phố thì phải đi vòng đi vèo bao nhiêu là đường! Ra một lần nhà vệ sinh, em càng cảm thấy nhiệm vụ em đảm nhận quan trọng biết chừng nào! Thưa chủ nhiệm Vương, một việc nữa em quên chưa xin ý kiến của chủ nhiệm, đó là vấn đề địa điểm của nhà vệ sinh công cộng. Sáng nay em đã đi xem ngõ này, đầu phía bắc là khách sạn, nhà vệ sinh không thể ở đối diện, đầu phía nam có một cửa hàng, nhưng ở đây c òn có một vòi nước công cộng, nhà vệ sinh thường không thể ở cùng một chỗ với nguồn nước sinh hoạt. Chỗ thích hợp duy nhất là ở đoạn giữa, nhưng ở đấy có một hiệu cắt tóc. Ông chủ hiệu nghe nói xây nhà vệ sinh công cộng, ông ấy phàn nàn nhà ông ấy dựa vào cửa hiệu bé nhỏ này để kiếm ăn, đứa nào chiếm chỗ này của gia đình, ông sẽ liều mạng với kẻ đó.
Chủ nhiệm Vương nói:
- Ông ấy có mấy cái mạng cỏn con hả?
Cô gái không nói gì. Trang Chi Điệp nhìn cô gái còn đặc sệt tính khí học sinh, liền cảm thấy rất có cảm tình, bèn hỏi:
- Nghe giọng nói, em vốn không phải là người Tây Kinh phải không?
Cô gái đáp:
- Em là người tỉnh An Huy.
Chủ nhiệm Vương bảo:
- Lan này, đây là bạn cũ của tôi, Trang Chi Điệp là nhà văn viết sách.
Cô gái lập tức kêu lên một tiếng, nhưng lại đực mặt xấu hổ vì sự thất thố của mình, cô nói:
- thầy vừa bước vào, em đã cảm thấy người này sao quen thế, song không nhớ ra ngay được đã gặp ở đâu. Chủ nhiệm với giới thiệu một cái, em đã nhớ ra ngay, em đã nhìn thấy thầy trên tivi.
Trang Chi Điệp cười, lảng sang chuyện khác hỏi:
- Em người An Huy, ở nơi nào của An Huy?
Cô Lan đáp:
- Túc Châu. Thầy giáo Điệp đã đến đó chưa?
Trang Chi Điệp đáp:
- Nói đến Túc Châu, tôi lại nghĩ đến một người không biết em có biết không. Một sinh viên của những năm năm mươi, sau bị quy sai là phái hữu, nghe nói tháo vát lắm, lại rất xinh, hiện nay chỉ biết sống goá bụa ở Túc Châu, song không biết ở đơn vị nào của Túc Châu?
Hồng Giang hỏi:
- Có phải là người bạn học cũ yêu mến của tổng biên tập Chung Duy Hiền?
Trang Chi Điệp hỏi:

- Cậu cũng biết hả?

Hồng Giang đáp:

- Em đã nghe Chu Mẫn nói về cái tật quái gở của ông già này, già cốc đế rồi mà còn theo đuổi thư tình cứ từng lá từng lá gởi đi tơi tới, đầu trọc long lóc như cái bình vôi mà còn say tương tư.

Trang Chi Điệp nói:

- Cậu không hiểu tình hình thực tế, đừng nói xấu ông ấy – lại hỏi – Lan em có biết không? Có nghe kể bao giờ chưa?

Cô Lan suy nghĩ một lát rồi khe khẽ lắc đầu. Trang Chi Điệp hỏi:

- Em xa Túc Châu đã lâu chưa?

Cô Lan đáp:

- Xa đã bảy tám năm rồi. Mỗi năm về thăm cũng không ở nhà được bao lâu. Bởi không phải người cùng thế hệ, nên biết rất ít.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Ở Túc Châu em vẫn có người nhà chứ?

Cô Lan đáp:

- Em có ba chị em gái, chi hai và em ở Tây Kinh, chị cả ở Cục bưu điện ở Túc Châu, thầy định hỏi thăm người này, em sẽ bảo chị em dò hỏi cho.

Trang Chi Điệp đáp:

- Khỏi cần dò hỏi, có lẽ người a chẳng phải Túc Châu, người ta đã nói nhầm, có lẽ người này đã từ lâu không có trên đời. Nhưng nếu em chịu giúp tôi, tôi sẽ có việc nhờ em đấy!

Cô Lan hỏi:

- Việc gì ạ thưa thầy? Giúp đỡ được thầy giáo Điệp em cũng vinh dự ạ!

Trang Chi Điệp liền đưa cho A Lan tấm danh thiếp của mình. A Lan bảo cô không có danh thiếp trao đổi. Ở cổng nhà máy của các cô có điện thoại, nhưng họ không chuyển tới công nhân, nếu có việc thì gọi điện công cộng tới nhà chị hai của cô. Năm nay nhà máy của các cô đã di chuyển nhà ở tập thể, nên cô về ở nhà chị hai. Cô liền ghi rõ địa chỉ, họ tên và số điện thoại của nhà chị hai vào một tờ giấy, Trang Chi Điệp cám ơn và nói:

- Tới lúc đó tôi sẽ tìm em.

Chủ nhiệm Vương thấy Trang Chi Điệp và A Lan nói chuyện lâu quá, tỏ ra khó chịu, liền đấm tay vào bao cát. Trang Chi Điệp nhận ra điều đó, liền nói với mấy người cùng đi:

- Thôi thế nhé, anh Tống này. Chủ nhiệm Vương đã nhận lời giúp đỡ, hôm nào anh bố trí thời gian đến đây để chủ nhiệm dẫn đi gặp Cục trưởng. Hôm nay chủ nhiệm bận việc, chúng ta không quấy rầy nữa.

Mọi người liền đứng dậy. Chủ nhiệm Vương nói:

- Không ngồi lâu nữa hả? Vậy thì khi nào thư thả đến nhé? Nếu bao giờ trên chiếu bài có ba thiếu một, thì anh điện gọi tôi, tôi cũng sẵn sàng đến ngay.

Tiễn khách ra đến cửa, cô Lan còn mở sổ nhật ký ra, xin chữ ký của Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp hỏi:

- Ký cái tên có tác dụng gì đâu?

Nhưng vẫn ký. A Lan vui sướng đến mức tiễn Trang Chi Điệp ra khỏi cửa, hai chân từ bậc thềm trượt một cái, ngã chổng chơ. Mọi người sấn lại hỏi:

- Có bị trẹo chân không?

Chân không trẹo, song gót sau của một cái giày rơi ra, A Lan ngượng chín mặt. Chủ nhiệm Vương nói:

- Xem kìa, xem kìa, cô làm cái gì thế?

A Lan đáp:

- Em xấu mặt quá! Đôi giày này vừa mới mua được vài hôm, sao chóng hỏng thế không biết?

Nói xong cô đứng lên, tập tễnh đi không nổi. Chủ nhiệm Vương định ra cửa hiệu giày dép ở đầu phố mua một đôi mới, thì A Lan vội vàng nói:

- Thôi thôi, chủ nhiệm ạ, đã rơi, thì cứ để rơi một thể, anh rể em sửa được giày mà!

Nói xong cô nhặt một hòn gạch đập luôn gót sau của chiếc giày còn nguyên, đập một cái rơi ngay, cô bỏ luôn hai gót sau vào trong túi xách tay, nhìn bọn người của Trang Chi Điệp nói một câu:

- Tạm biệt.

Mặt cô vẫn chưa hết ngượng còn đỏ ửng. Chiếc xe thuê đưa Trang Chi Điệp về nhà trước. Qua đêm ấy, vết thương ở chân, tuy giẫm vẫn còn cồm cộm, song không phải chống gậy nữa, cả nhà mừng lắm. Bà mẹ vợ cứ bảo nhờ cái bùa.

Lại trong đêm thứ hai, Liễu Nguyệt đang nằm ngủ mơ màng, thì nghe thấy bà già nói:
- Trị được quỷ dữ rồi, thì anh lại tuỳ tiện bừa bãi, trong nhà còn có một người ở, để gái tân người ta chê cười cho à?
Liễu Nguyệt tưởng có ai đến, lúc mở mắt ra, ánh trăng ở ngoài cửa sổ mờ mờ ảo ảo, đang là canh ba nửa đêm, liền hỏi:
- Bà ơi, bà lại lẩn thẩn rồi phải không?
Bà già ngồi dậy trong cái quan tài nói:
- Cô dậy rồi à? Vừa mới tỉnh hay tỉnh từ lâu rồi?
Bà lại quở trách người nào đó, đồng thời cầm cái dép nhỏ trong lòng ném đi, cười khanh khách. Bà già có một thói quen, khi ngủ thường tháo đôi dép ra ôm vào lòng, nói:
- Ôm dép ngủ không mất hồn. Con người ta hễ nhắm mắt ngủ là y như người chết. Nhưng đấy không phải là chết thật, hồn vía rời khỏi thân, nhưng vẫn quanh quẩn trên đầu. Mơ là hồn vía đấy! Nếu không ôm giày dép, sè không nằm mơ nữa, không nằm mơ sẽ không có hồn vía, người sẽ sắp chết thật.
Liễu Nguyệt không tin lời bà song cũng không dám động đến dép của bà. Thường thường buổi tối xem tivi, xem được một lúc bà ngủ luôn, trong lòng vẫn ôm đôi dép. Liễu Nguyệt không thể gọi bà, chỉ lấy tay hươ hươ trước mắt bà, xem bà có phản ứng gì không, rồi bế cả bà lẫn dép lên giường quan tài ngủ. Thỉnh thoảng có lúc bà vẫn chưa ngủ, Liễu Nguyệt hươ tay trước mắt, bà bảo:
- Ta chưa ngủ đâu! Nhớ đấy, nếu ta ngủ thì dép phải ở trong lòng.
Bây giờ thấy bà ném dép đi, Liễu Nguyệt vội hỏi tại sao, bà đáp:
- Lão bá cô đã về đây, ông ấy vừa đứng ở bên tường, ta đã đánh ông ấy.
Liễu Nguyệt toát hết mồ hôi, vội bật đèn. Cạnh tường không có ai, chỉ có cái que gỗ cô đóng treo quần áo lúc chiều nay vẫn còn ở trên tường.
Bà già bước tới cứ sờ mó cái que gỗ mãi và bảo đây là cái số ta của lão bá, tại sao lại biến thành que gỗ như thế không biết? Bà chửi:
- Cái đồ chết rẫm này ,sao nó cứng thế nhỉ?
Bà nhổ cái que đi, vứt ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm một mình cho chó nó tha đi, sẽ không hại được người nữa.
Trời sáng, một mình Trang Chi Điệp ra cổng uống sữa bò, lại gnoèi nghe một lúc tiếng huyên của Chu Mẫn thổi trên tường thành. Bởi lâu ngày bị giam hãm một chỗ, hôm nay chân đã đi được, nên cũng vui vẻ đi ra chân tường thành, song Chu Mẫn đã ra về, thế là nhìn thấy mặt trời mới mọc đang gậm nhấm một mảng tường gạch, đỏ tươi trông rất đẹp. Trở về nhà, anh hỏi Liễu Nguyệt:
- Có ai đến đây không?
Liễu Nguyệt đáp:
- Không.
Lại hỏi:
- Cũng không ai gọi điện thoại chứ?
Liễu Nguyệt đáp:
- Cũng không có điện thoại.
Trang Chi Điệp liền lẩm bẩm:
- Tại sao cô ấy không đến nhỉ?
Liễu Nguyệt sinh nghi, nhớ tới cử chỉ của anh chủ với Đường Uyển Nhi hôm trước, liền suy nghĩ, chắc là họ hẹn nhau hôm nay đến, bèn hỏi dò:
- Có phải thầy giáo nói Đường Uyển Nhi không ạ?
Trang Chi Điệp hỏi:
- Sao em biết? Chu Mẫn đi tìm bí thư trưởng, không biết tình hình thế nào? Chu Mẫn không đến, cũng không báo Đường Uyển Nhi đến nói một tiếng.
Liễu Nguyệt thầm nghĩ, quả nhiên chờ Đường Uyển Nhi, cô nói:
- Em nghĩ Đường Uyển Nhi sẽ đến.
Lại ngồi một lúc, vẫn không thấy đâu, Trang Chi Điệp trở vào phòng sách trước, viết một bức thư dài.
Đến mười giờ mười lăm phút, cuối cùng thì Đường Uyển Nhi đã đến, đứng ở cửa khẽ gọi một tiếng "Liễu Nguyệt!" miệng cười nhăn nhở để lộ hàm răng nhỏ trắng muốt, Liễu Nguyệt đang giặt quần áo, hai tay bám đầy bọt xà phòng, ngẩng lên nhìn, lại là kiểu tóc búi, mặc bộ váy áo màu tím rộng thùng thình, liền nghĩ bụng "Bọn họ dấm dúi với nhau thật rồi", lòng đầy ghen tuông nhưng lại cười hỏi:

- Chị Uyên Nhi có việc gì đi mải móng thế, cổ đầy mồ hôi thế kia! Chị cả đi vắng. Thầy giáo Điệp ở phòng sách, chị mau mau vào đi.

Đường Uyển Nhi nói:

- Cô Thanh đi vắng à? Chị cứ tưởng cô Thanh ở nhà mới đến chơi nói chuyện.

Liễu Nguyệt nói:

- Chị cả viêm tai giữa, đã nặng tai, nói chuyện với chị ấy phải nói to, chuyện thủ thỉ tâm tình tri kỷ không nói được, nói chuyện vất vả lắm!

Nói rồi đưa mắt nhìn vào áo ngực Đường Uyển Nhi cao phồng hẳn lên liền bước tới nắm vào chỗ ấy hỏi:

- Chà, màu váy áo này đẹp quá, chị mua ở đâu vậy?

Nói rồi kéo xem váy áo, tay đã nắm chặt đầu vú trong áo, Đường Uyển Nhi đau quá thụi luôn một quả, hai người đang ồn ào thì Trang Chi Điệp từ phòng sách đi ra hỏi thăm Đường Uyển Nhi, rồi ngồi xuống nói dông dài toàn chuyện nhạt thếch. Trang Chi Điệp nói:

- Hôm nay ở đây ăn cơm nhé? Cô Thanh của em vẫn ca cẩm ở bên ấy em chẳng có việc gì làm, gọi em sang bên này ăn cơm.

Đường Uyển Nhi đáp:

- Em không ăn đâu, ở nhà em có đủ mọi thứ.

Trang Chi Điệp bảo:

- Không bắt em trả tiền đâu, Liễu Nguyệt này, em ra chợ mua một ít thịt và hành hẹ, trưa nay gói bánh sủi cảo ăn nhé.

Liễu Nguyệt đáp:

- Em cũng đang định đi chợ đây.

Nói rồi xách làn đi ra cổng. Liễu Nguyệt vừa kéo cửa thì Đường Uyển Nhi liền xà vào lòng Trang Chi Điệp, mắt lại rơm rớm. Trang Chi Điệp hỏi:

- Em lại khóc đấy à? Em không được khóc.

Đường Uyển Nhi nói:

- Em nhớ anh quá, không đợi được ba ngày đâu.

Hai người ôm nhau, hôn nhau cuồng nhiệt. Trang Chi Điệp hất hàm về phía buồng ngủ ở đàng kia, Đường Uyển Nhi hiểu ý, hai người bỏ nhau ra.

Trang Chi Điệp ngó qua khe cửa nhìn vào buồng mẹ vợ, thấy bà già lại đang ngủ liền khe khẽ khép kín cửa, rồi bước vào phòng sách trước. Đường Uyển Nhi cũng rón rén bước theo luôn, cửa phòng sách từ từ đóng lại, không phát ra tiếng động, chị ta liền dừng tại chỗ và tụt thật nhanh.

Mồm lại đấu luôn vào mồm, Đường Uyển Nhi đạp chân rướn thẳng người, nào ngờ "ái chà" kêu lên một tiếng, ngã dúi lên người Đường Uyển Nhi.

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Sao thế?

Trang Chi Điệp đáp:

- Cái chân bị trẹo đau một chút.

Đường Uyển Nhi bảo:

- Anh không được đạp mạnh đấy!

Trang Chi Điệp nói:

- Không sao!

Lại định đứng tiếp, Đường Uyển Nhi bảo:

- Vậy để em tiếp sức cho.

Nói rồi đứng dậy bảo Trang Chi Điệp ngồi vào ghế (tác giả cắt đi hai mươi lăm chữ)

Trang Chi Điệp giục rối rít:

- Nhanh nhanh mặc vào, có lẽ Liễu Nguyệt sắp về đấy!

Đường Uyển Nhi liền mặc áo váy, chải đầu, lau mồ hôi, hỏi môi son còn đỏ không. Đương nhiên làm gì còn môi son. Trang Chi Điệp đã ăn hết sạch rồi. Trang Chi Điệp liền đưa son môi cho Đường Uyển Nhi bôi lại. Cuối cùng Đường Uyển Nhi cứ mặc kệ, để cho Trang Chi Điệp viết tuỳ thích, chỉ soi gương bôi phấn ở phía trên. Khi Trang Chi Điệp viết xong, Đường Uyển Nhi cúi xuống nhìn. Quả nhiên ở đó có ba chữ, đọc thành tiếng: Vô ưu đường (ngôi nhà không lo buồn), liền bảo:

- Đây là phòng sách cơ chứ?

Trang Chi Điệp nói:

- Vậy thì lúc nào anh lấy bút lông viết, dán vào buồng của em.

Đường Uyển Nhi bảo:
- Con người lạ thật đấy, sinh ra cái đầu, cái đầu buồn phiền, lại sinh ra cái khác để gạt bỏ buồn phiền!
Trang Chi Điệp nói:
- Nếu không có em, quả thật anh không biết nên sống như thế nào nữa.
Đường Uyển Nhi hỏi:
- Vậy sao anh không lấy em nhanh nhanh lên?
Trang Chi Điệp nghe vậy liền gục đầu xuống, trông khổ sở lắm. Đường Uyển Nhi bảo:
- Thôi không nói đến chuyện ấy nữa, nhắc đến lại rầu lòng, cho dù sau này không lấy nhau, em cũng thoả mãn rồi. Đời em đây, cuối cùng đã được anh thương yêu, yêu người và được người yêu là hạnh phúc rồi, phải không nào?
Trang Chi Điệp nói:
- Đúng như vậy, nhưng anh còn định nói với em: em cứ chờ đợi anh, nhất định chờ đợi anh.
Hai người trở lại phòng khách, ngồi nói chuyện một lúc nữa, thì Liễu Nguyệt về, vội đi băm nhân gói bánh. Đường Uyển Nhi xem đồng hồ kêu lên:
- Ái chà, muộn rồi, em phải về thôi, còn phải nấu cơm cho Chu Mẫn, ba hôm nay ngày nào anh ấy cũng đi tìm thư ký trưởng, vẫn chưa tìm được. Hôm nay anh ấy bảo không tìm thấy ở cơ quan, thì đến nhà riêng, cứ ngồi ở cửa chờ cho bằng được.
Nói rồi định về thật. Trang Chi Điệp nói:
- Em về thật thì anh cũng không giữ. Em chẳng phải muốn xem sách hay sao, em quên lấy sách à?
Nói rồi cùng Đường Uyển Nhi đi vào phòng sách. Liễu Nguyệt đang ở bếp chợt nghĩ "đừng lấy quyển sách cô đang đọc", liền bỏ dao băm nhân bánh đến xem, nhưng thấy cửa phòng sách mở có một nửa, rèm cửa thì buông, dưới rèm ấy là hai đôi chân song song, đôi chân đi giày cao gót đang giẫm lên trên đôi chân đi giày thường, liền vội vàng né người quay về nhà bếp. Sau đó nghe thấy Đường Uyển Nhi nói:
- Liễu Nguyệt ơi, chị về nhé!
Liễu Nguyệt nhìn Đường Uyển Nhi đi về cũng không ra tiễn. Trang Chi Điệp tiễn Đường Uyển Nhi về rồi liền trở vào xuống ngay bếp giúp dọn lá rau nhặt ra, hỏi Liễu Nguyệt giá thịt bao nhiêu. Liễu Nguyệt không trả lời, cứ băm thịt nhân bánh phăm phăm trên thớt. Trang Chi Điệp nhắc một câu:
- Em cẩn thận không băm vào tay.
Đoán cô ta đã biết chuyện gì, nghĩ bụng cho dù cô ta đã biết thì cũng không làm ầm lên đâu, liền thôi so đo, chợt cảm thấy người mỏi mệt, liền trở về buồng ngủ.
Liễu Nguyệt băm xong nhân bánh, nghĩ bụng mình đã có lòng với chủ nhà, chủ nhà cũng đã từng nói với mình biết bao nhiêu lời thân thiết, song trái tim lại để lên trên người Đường Uyển Nhi, liền cảm thấy buồn, nhưng lại nghĩ chủ nhà yêu được Đường Uyển Nhi thì cũng sẽ yêu được mình, cũng cảm thấy hay là mình coi trọng mình quá chăng, nghĩ ngợi nhiều quá, đã từng từ chối anh ta, mới làm cho con mụ Đường Uyển Nhi đi trước một bước cuỗm mất tay trên chăng? Thế là chỉ trút tức giận về phía Đường Uyển Nhi, mắng thầm:
- Không biết xấu hổ, làm cái trò con mèo còn biết nhớ đến chuyện nấu cơm cho Chu Mẫn ư?
Liễu Nguyệt định đi tới nói với Trang Chi Điệp chuyện gì đó, song thấy Trang Chi Điệp đã đi ngủ, liền phỏng đoán, khi mình đi chợ, bọn họ đã làm chuyện gì trong phòng sách nhỉ? Nếu có chứng cớ gì sè phải mách chị cả mới được! Liễu Nguyệt liền đi vào phòng sách xem xem ngó ngó, nhưng không có dấu hiệu gì, song lại phát hiện có ba tờ giấy nháp trên bàn, đó là một bức thư tình, đầu đề là "A Hiền thân yêu", ký tên là "Mai của anh yêu". Liễu Nguyệt liền hư hư cười nhạt, lại còn hẹn nhau thư từ đi lại nữa cơ chứ! Bức thư này chưa gởi đi thì người đã tới rồi, chắc là lại đưa cho anh ta xem chăng? Nghiênó cứu một lúc hàm của tên chữ họ sử dụng ngấm ngầm, nhưng vẫn không tìm ra được cái gì, liền thả từng tờ thư xuống nền nhà, làm như bị gió thổi bay, quay ra đóng kín cửa phòng sách.
Ngưu Nguyệt Thanh đi làm về, bảo Liễu Nguyệt gọi Trang Chi Điệp dậy ăn cơm. Liễu Nguyệt nói:
- Chị cả ơi, có lẽ thầy giáo viết say sưa quá trong phòng sách quên cả thời gian, chi đi gọi thì hơn!
Ngưu Nguyệt Thanh vào phòng sách, thấy không có người, liền bảo, sao không đóng cửa sổ, giấy viết bản thảo bay khắp ra nền nhà thế này?
Nhặt lên xem, thì không đi được nữa, liền ngồi xuống đọc bằng xong. Liễu Nguyệt chạy vào gọi:
- Chị cả ơi, ra ăn cơm đi, sao chị ngồi mãi ở đấy vậy? Sắc mặt chị làm sao thế kia?
Ngưu Nguyệt Thanh hỏ:
- Liễu Nguyệt ơi, hôm nay em nhận thư của ai vậy?

Liễu Nguyệt đáp:
- Không có thư nào, chỉ có chị Đường Uyển Nhi đến thôi. Có chuyện gì hả chị?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Không có chuyện gì, chị chỉ hỏi vậy thôi.
Nói rồi, đút bức thư vào túi, đi ra ăn cơm. Liễu Nguyệt vào buồng gọi Trang Chi Điệp, rồi lại gọi bà già xuống ăn cơm. Trang Chi Điệp đi ra thấy Ngưu Nguyệt Thanh đã ăn cơm, liền hỏi:
- Mẹ chưa ăn, em đã ăn trước à?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Mẹ còn ăn cái gì, chưa chừng sắp tới đây mẹ phải đi ăn mày!
Trang Chi Điệp bảo:
- Em đi ra ngoài có chuyện bực mình, đừng về nhà trút lên đầu chúng tôi.
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Em trút giận lên ai? Em còn có người để trút giận lên à?
Trang Chi Điệp thấy vợ càng nói càng chẳng ra làm sao, liền sa sầm nét mặt bảo:
- Tâm thần!
Ngưu Nguyệt Thanh nghe vậy, đặt cái bát đánh cạch một cái xuống bàn, quay người đi vào buồng ngủ, khóc hu hu. Bà già đi ra, hỏi Liễu Nguyệt:
- Cô làm gì chị ấy thế?
Liễu Nguyệt đáp:
- Cháu có làm gì chị ấy đâu ạ?
Bà già liền mắng:
- Không ai làm gì chị, chị khóc cái gì? Chị có chuyện gì ấm ức trong lòng cơ chứ? Cái nhà này ai không nói hay, nói đi nói lại, chẳng phải không có một đứa con đó sao? Không có con, thì chị kết nghĩa của chị đã đồng ý đẻ cho mình một đứa mà nuôi rồi, biết đâu đã có thai rồi cũng nên, có mầm mống rồi còn sợ không lớn được sao? Trẻ con cứ đem ra là nó khắc lớn. bây giờ ra ngoài, chị phải tạo dư luận dần dần đi, cứ bảo là mình đã thụ thai, đến lúc đẩy đánh tráo đi ai biết cơ chứ!
Trang Chi Điệp nói:
- Mẹ ơi, đừng nói chuyện ấy nữa!
Bà mẹ hỏi:
- Không phải chuyện đứa con thì chị ấy khóc cái gì? nhà này ăn có cái ăn, mặc có cái mặc, có thiếu đồ đạc gì đâu, danh phận gì cũng có cả. Đi ra ngoài, ngay đến bà già này người ta ai ai cũng nhìn bằng con mắt khác! Hay Chi Điệp đối xử với chị không tốt hả? Chị còn trẻ hơ hớ ra thế, anh ấy đã thuê người giúp việc trong nhà, chợ búa rau cỏ chị không phải đi mau, quần áo chị không phải giặt giũ, cơm nước cũng không phải nấu, chị còn đòi khóc cái gì nữa được, hả?
Ở trong buồng ngủ, Ngưu Nguyệt Thanh đã nghe rõ cả, chị nói:
- Đối xử với tôi tốt ư? Tốt lắm, tốt vô cùng! Tôi vất vả lận đận vì cái gia đình này, có việc nào không chăm nom người ta cơ chứ, ai ngờ một bầu nhiệt huyết sưởi ấm được thân người ta, chứ đâu sưởi ấm được lòng người ta
Trang Chi Điệp nói:
- Em làm sao thế, rặt nói những chuyện bố láo.
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi lại:
- Tôi nói chuyện bố láo ư, thế nào thì trong lòng anh tự biết!
Bà già nói:
- Ta hiểu rồi, chị là kẻ sống trong sung sướng mà không biết sung sướng , chị đối xử tốt với Chi Điệp, Chi Điệp không biết hay sao, anh ấy chỉ vụng về ít nói, không biết ngọt ngào với chị!
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Anh ấy nói hết với người khác rồi, về nhà còn đâu mà nói nữa.
Bà mẹ bảo:
- Chị đừng nói thế mà tội nghiệp cho anh ấy. Tôi chứng kiến cả mà. Chi Điệp cũng vất vả lắm, suốt ngày khách đến phải tiếp, khách đi một cái là lại cặm cụi viết, viết chẳng phải để kiếm tiền, kiếm danh cho chị ư? Chân đau như thế, nếu là người khác, thì đã nằm khểnh ra từ lâu rồi, đàng này anh ấy cứ ngồi lì trong phòng sách hàng buổi.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Viết mà, đương nhiên là viết. Anh ấy đâu có mệt? Càng viết càng hăng hái!

Nói rồi khóc bù lu bù loa. Trang Chi Điệp điên tiết bỏ cả cơm nằm vật xuống ghế xa lông. Liễu Nguyệt bưng bát cơm vào buồng ngủ kéo Ngưu Nguyệt Thanh, Ngưu Nguyệt Thanh không ăn, lại đến kéo Trang Chi Điệp, Trang Chi Điệp nghĩ, chắc chắn Liễu Nguyệt tiết lộ điều gì, liền quat tướng lên:

- Không ăn! Tức no bụng lên rồi, cô đi mà ăn một mình đi!

Liễu Nguyệt nghẹn ứ cổ cũng vào buồng bà ngồi sụt sịt.

Như vậy là cả buổi chiều và buổi tối, người già người trẻ trong gia đình không ai nói chuyện với ai. Hôm sau thức dậy, Trang Chi Điệp nhớ tới đi đến chỗ Lan, liền vào phòng sách lấy bức thư kia, song tìm mãi không thấy bèn ra hỏi Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt bảo không biết. Ngưu Nguyệt Thanh đầu tóc rối tung từ buồng ngủ bước ra, cười nhạt bảo:

- Cả đêm nghĩ xong rồi chứ?

Trang Chi Điệp nói:

- Nghĩ rồi, nghĩ tức cả đêm thì có!

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Đương nhiên hận tôi, anh A Hiền ạ!

Liễu Nguyệt hỏi:

- A Hiền, A Hiền là ai cơ?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Thầy giáo của em có nhiều bút danh, em không biết à? Ngoài bút danh còn có người đặt tên cho thầy giáo em nữa đấy. A Hiền nghe mới ngọt ngào làm sao!

Liễu Nguyệt liền bảo:

- Thầy giáo Điệp, thầy giáo còn có tên này nữa sao?

Trang Chi Điệp nghe nói vậy, biết rõ bức thư kia đang ở trong tay Ngưu Nguyệt Thanh, đã biết tại sao sinh sự, liền bình tĩnh lại, song đã mượn gió bẻ măng, hỏi:

- Em xem thư đó rồi ư?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Anh định bí mật liên hệ, thì anh phải lo giữ gìn cẩn thận, anh biết em đã cầm bức thư, vậy em hỏi anh người bạn học kia của anh là ai? Bắt mối với người ta từ bao giờ? Trong bốn năm, những bức thư anh viết cho người ta đã viết những gì nào? Có một cô Cảnh Tuyết Ấm đã làm ầm ĩ cả thành phố rồi nào ngờ còn một em "Mai" nữa. "Mai" là ai vậy?

Trang Chi Điệp nói:

- Em khe khẽ cái mồm có được không nào? Để cho hàng xóm láng giềng người ta đều biết đấy hả?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Cứ để cho họ biết, danh nhân ra ngoài được người coi như thần, ai ngờ lại là đàn ông trộm cắp đàn bà đánh đĩ.

Liễu Nguyệt nói:

- Chị cả ơi, trên báo chí đều viết, anh chị hôn nhânmĩ mãn, tình yêu sâu nặng, chị đừng hiểu lầm thầy giáo.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Hừ, tình yêu sâu nặng. Tình yêu đã khiến chị thành con mù!

Trang Chi Điệp chờ vợ nói cho hả giận, mới nói một câu:

- bây giờ em nghe đây, A Hiền không phải là bút danh của anh, cũng chẳng phải người khác gọi yêu anh. A Hiền là tên cúng cơm, tên mụ của Chung Duy Hiền, toà soạn tạp chí. Mai là ai ư? Mai là bạn học gái của Chung Duy Hiền, họ yêu nhau từ thời còn sinh viên.

Và cứ thế Trang Chi Điệp kể lại quá trình đã từng trải và tình hình hiện nay của ông tổng biên tập Chung Duy Hiền, lại kể gặp A Lan ở chỗ chủ nhiệm Vương như thế nào, cuối cùng nói:

- Bởi cơn sóng gió của bài văn kia, tổng biên tập Chung Duy Hiền quả thật đã đối xử với mình rất sâu nặng, anh cũng đồng tình với ông ấy, thông cảm với ông ấy, mới đột nhiên nảy ra một ý định tại sao không an ủi ông ấy một chút tinh thần trong những năm cuối đời, liền lấy giọng mai thay đổi thể chữ viết thư cho ông Hiền. Nhưng thư không thể gửi từ bưu điện Tây Kinh, nên định nhờ A Lan gửi cho chị gái cô ấy, rồi từ chỗ chị gái cô ấy gửi đến Tây Kinh. Sự việc là như vậy, nếu em không tin cứ hỏi Chu Mẫn sẽ biết.

Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt nghe vậy cứ ngồi đực mặt ra, nhưng lại có phần nào nghe như chuyện thần thoại. Liễu Nguyệt nói:

- Chị cả ơi, như vậy là thầy giáo đã kéo dây cao su thay cho người khác.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Đương nhiên em phải hỏi Chu Mẫn chuyện này, cho dù vì tổng biên tập Chung Duy Hiền, nhưng anh viết được ngọt ngào lai láng như vậy, chứng tỏ nhất định anh đã từng có tâm tình như vậy mới vấn đề được như thế chứ?
Trang Chi Điệp đáp:
- Anh là nhà văn, một tí chút tâm lý cỏn con ấy cũng không có, thì làm nhà văn cái gì?
Ngưu Nguyệt Thanh liền trả bức thư cho Trang Chi Điệp và bảo:
- Không có chuyện thì tốt, vậy anh chột dạ cái gì? khi em tức giận, sao sắc mặt anh tái mét đi như vậy, cũng không đếm xỉa gì đến người ta. Bây giờ nói ra rồi, xét đến thật giả như thế nào, em cũng không dám chắc, cho dù có giả thì anh cũng khéo cho tròn trịa để dỗ dành em chứ gì, đàn bà con gái nhẹ dạ cả tin, không chịu nổi vài câu dỗ dành của anh đâu mà?
Trang Chi Điệp nói:
- Sao em nhìn thấy bức thư này?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Liễu Nguyệt bảo em vào phòng sách, thư rơi tứ tung ra nền nhà.
Trang Chi Điệp bảo:
- Anh đè cái thước chắn giấy lên cơ mà, có gió thốc vào đó cũng không thể bay xuống đất được.
Liễu Nguyệt được thể nói luôn:
- Em đã nhìn thấy, sợ anh phạm sai lầm, đã cố ý thả xuống đất để chị cả nhìn thấy.
Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Liễu Nguyệt làm thế là đúng, từ nay về sau có chuyện gì em cứ nói với chị.
Trang Chi Điệp liền điên tiết lên, bảo:
- Em định làm gián điệp hả?
Đến lúc này Liễu Nguyệt mới tỏ ra hối hận mình đã nhanh nhảu đoảng, đã nói ra những điều không nên nói, liền yêu cầu để mình đưa đến chỗ Lan. Nhưng Ngưu Nguyệt Thanh bảo, chị đi làm tiện đường sẽ đem theo.
Suốt buổi sáng, Trang Chi Điệp tức giận Liễu Nguyệt, cứ lầm lì với cô ta. Liễu Nguyệt nhận điện thoại thì chê giọng Liễu Nguyệt sống sượng. Liễu Nguyệt nói:
- Anh chả bảo điện thoại buổi sáng nhất lọat không nhận là gì!
Trang Chi Điệp đáp:
- Thì cô cũng phải hỏi xem ai đã chứ, có việc gì? Cứ cầm ống nghe lên là đánh một câu "đi vắng". Cô bực tức với người ta đấy à?
Có người gõ cửa, Liễu Nguyệt dẫn người vào, đó là ba nhà văn nghiệp dư đến nhờ Trang Chi Điệp hướng dẫn nghiệp vụ. Bọn họ toàn hỏi:
- Thưa thầy giáo, xinh thầy giáo hướng dẫn cho bọn em viết tiểu thuyết như thế nào?
Trang Chi Điệp đáp:
- Nói thế nào chuyện này nhỉ? Các cậu cứ viết nhiều rồi khắc biết.
Một cậu nói:
- Thầy giáo cứ nói vậy, chứ nhất định thầy giáo có bí quyết.
Trang Chi Điệp nói:
- Không có thật mà!
Ba người khách chẳng chịu tin cho. Cứ nhùng nhằng như thế một tiếng đồng hồ, ba anh chàng kia mới ngượng ngập ra về. Ba người với đi khỏi, Trang Chi Điệp liền cự nự Liễu Nguyệt tại sao không nói tôi đi vắng để bọn họ làm mất thì giờ!
Liễu Nguyệt đáp:
- Em đâu có biết họ là những kẻ vô công rồi nghề!
Oan uổng tới mức Liễu Nguyệt vào bếp lau nước mắt. Khoảng một lúc khá lâu, lại có tiếng gõ cửa, mở cửa ra là Chu Mẫn. Liễu Nguyệt bảo:
- Thầy giáo không có nhà!
Ở phòng sách Trang Chi Điệp đã nghe thấy, liền bảo:
- Có ở nhà đấy, vào trong này.
Chu Mẫn liền trách Liễu Nguyệt nói dối. Liễu Nguyệt lại được một mẻ nước mắt nước mũi nữa. Chu Mẫn vừa bước vào phòng sách đã tố khổ với Trang Chi Điệp, đưa trả lại bức thư kia. Anh kể lể, anh đã đi liền ba ngày, cả ba ngày không tìm được thư ký trưởng. Sáng hôm nay đến nhà ông ta mới biết ông ta đang

họp hành gì đó ở khách sạn Chim Xanh. Anh lại tìm đến khác sạn Chim Xanh, quả nhiên đang có cuộc họp ở đó, thư ký trưởng đang ngồi ở ghế chủ toạ hội nghị. Chu Mẫn không dám nhờ người gọi, cứ chờ ở cửa, thế nào thư ký trưởng cũng phải có lúc đi tiểu tiện đại tiện chứ. Chờ suốt hai tiếng đồng hồ, quả nhiên thư ký trưởng đi ra nhà vệ sinh. Chu Mẫn cũng bám theo đi vào. Thư ký trưởng đi đại tiện, Chu Mẫn cũng giả vờ ngồi đại tie6.nó ngay chỗ bô bên cạnh thư ký trưởng. Anh không biết nên nói thế nào, ấp úng một lúc, hỏi:

- Ông là thư ký trưởng phải không ạ?

Thư ký trưởng đáp:

- Ừ!

Chu Mẫn bảo:

- Em đã từng gặp ông, thưa ông thư ký trưởng.

Thư ký trưởng đáp:

- Ừ!

Chu Mẫn lại hỏi:

- Thư ký trưởng gặp hổ bao giờ chưa?

Thư ký trưởng đáp:

- Chưa.

Chu Mẫn bảo:

- Em cũng chưa.

Thư ký trưởng liền chùi đít, đứng dậy thắt xanh tuya định đi. Chu Mẫn gọi:

- Thưa thư ký trưởng, em có việc muốn nói với ông.

Thư ký trưởng hỏi:

- Cậu là ai? Mình không biết.

Chu Mẫn đáp:

- Ông không biết em đâu mà, em có một bức thư này, xem xong ông sẽ biết.

Một tay thư ký còn đang kéo đũng quần, một tay cầm thư xem, xem xong liền đưa lại trả và hỏi:

- Gần đây nhà văn làm gì?

Chu Mẫn đáp:

- Sáng tác ạ.

Thư ký trưởng bảo:

- Sáng tác là tốt, nhà văn là phải sáng tác chứ.

Chu Mẫn nói:

- thầy giáo Điệp ngoài sáng tác ra, chỉ có sáng tác.

Thư ký trưởng nói:

- Ai cũng bảo thế. Mình cũng cho thế thật, nào ngờ anh ta cũng quan tâm đến chính trị cơ chứ!

Chu Mẫn đáp:

- Thầy Điệp là nhà văn, không hiểu chuyện chính trị đâu ạ!

Thư ký trưởng hỏi:

- Thật không? Chẳng phải anh ta suốt cả đêm đi đến toà báo để đăng bài đó ư? Cậu là bạn của anh ata, cậu vền nói với anh ta, đừng có làm cây súng để người ta bắn nhé, có ba mươi năm Hà Đông, thì cũng có ba mươi năm Hà Tây, người khác thì có thể, không được thì ra đi, chứ anh ta thì ăn ở lâu dài ở Tây Kinh đấy!

Thế là hai người đi ra, thư ký trưởng chẳng hề nhắc tới chuyện thầy giáo giúp một chữ nào. Chu Mẫn hỏi:

- Thế còn việc nói với ông phó chủ tịch phụ trách văn hoá?

Thư ký trưởng đáp:

- Việc này chẳng phải bắt mình phạm sai lầm đi cửa sau đó sao?

Trang Chi Điệp nghe xong, như bị giáng một đòn, choáng váng, liền xé nát bức thư, cất tiếng chửi:

- Mẹ kiếp! Lãnh đạo cái gì! Mình đâu có thể không đi toà soạn báo cơ chứ? Đi thì lại mất lòng chủ nhiệm Hội đồng nhân dân! Đâu có ngờ mạng lưới lại giăng rộng đến thế, đà động đến cả chỗ ông ta? Mình tại sao lại làm chính trị ư? Nếu định làm chính trị, thì thằng này cũng không thèm ăn cái trò của ông ta. Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, ông ta làm chủ nhiệm Hội đồng nhân dân sao không ở vị trí của ông ta đi? Tay thư ký thuộc dây của ông ta mà. Chủ đổ rồi, có giỏi thì đi chọi với thị trưởng, hắt nước bẩn vào ta, thì làm cái quái gì? Mình không muốn làm quan, mình làm nhà văn của mình, dựa vào viết văn để sinh sống, cứ giỏi bẻ gãy bút của mình đi!

Cơn giận bốc lên ngùn ngụt, Trang Chi Điệp đẩy mạnh cái gạt tàn thuốc lá trên bàn, cái gạt tàn thuốc lá trượt nhanh trên mặt kính, rơi xuống, đập luôn vào lọ hoa để dưới giá sách, lọ hoa vỡ tan, rớt loảng xoảng trên nền nhà. Bà mẹ vợ ở bên kia nghe thấy chạy sang, cứ tưởng con rể đánh nhau với Chu Mẫn, liền cất gọng quở trách. Chu Mẫn không tiện giải thích, im lặng đi ra. Liễu Nguyệt liền vội đi thu dọn những mảnh lọ vỡ và bảo:

- Anh đừng nổi giận đùng đùng lên thế, bà cứ ngỡ là Chu Mẫn sai cơ đấy. Anh ấy đang khóc ở phòng khách kia kìa.

Trang Chi Điệp nói:

- Việc gì đến cô, cô cứ lắm mồm?

Liễu Nguyệt vừa bước ra khỏi, cửa phòng liền đóng sầm một cái.

Chu Mẫn ngồi trong phòng khách khóc một trận, nghĩ thế nào rồi lại đi vào an ủi Trang Chi Điệp. Nhưng cửa đóng kín, anh liền gọi:

- Thầy giáo Điệp, mở cửa ra, mình lại thử bàn xem làm thế nào?

Trang Chi Điệp nói:

- Mình tức không chịu nổi nữa, thư ký trưởng, hắn là cái quái gì cơ chứ! Mình sẽ viết cho thị trưởng một bản tài liệu!

Chu Mẫn giục:

- Thế thi thầy viết thư cho ông phó chủ tịch tỉnh đi, em lại đi tìm.

Trang Chi Điệp nói:

- Không tìm, chẳng phải tìm ai cả, để họ chỉ thị xuống dưới! Cậu sợ cái gì, tôi tổn thất hơn cậu nhiều.

Chu Mẫn không dám nói nhiều, ngồi một lát, rồi cúi đầu buồn bã ra về.

Tối hôm đó Ngưu Nguyệt Thanh đi làm về, thấy mẹ đốt hương trong buồng ngủ của chị, Liễu Nguyệt thì xậm xịt torng phòng khách. Trang Chi Điệp thì mở băng nhạc đám ma trong phòng sách, lại đóng cửa gọi không ra, liền hỏi Liễu Nguyệt có chuyện gì xảy ra. Liễu Nguyệt kể lại ngọn ngành. Ngưu Nguyệt Thanh lại gõ cửa, cửa đã mở ra, Ngưu Nguyệt Thanh liền trách móc việc lớn như thế mà tại sao chị không biết gì hết. Nhà văn thì nhà văn, thị trưởng bảo đi toà soạn báo thì mình đi! Nhà chính trị làm âm mưu quỷ kế của nhà chính trị, mình được cái gì nào? Lại oán hận tại sao đối phương biết chuyện này? Hay là thị trưởng bán rẻ mình, hay là Hoàng Đức Phúc bán rẻ mình? Cuối cùng chửi thư ký trưởng là đồ lợn, đồ chó, ăn súng ăn đạn, than thở sử đời kinh khủng, hễ sơ suất một tí là mất lòng người ta, mình là kẻ gánh sọt trứng, đi qua chợ, người không sợ mình chen, thì sợ người chen mình. Cứ chửi, lại chửi Cảnh Tuyết Ấm con đàn bà xấu xa, trách Trang Chi Điệp ra ngoài cứ bày đặt chuyện yêu mới chả yêu Cảnh Tuyết Ấm là để lấy tiếng thơm, bây giờ thì xong rồi, ăn chẳng nổi thì chuồn. Trang Chi Điệp đập bàn xa lông quát luôn:

- Em đừng nói nữa được không nào, em làm anh buồn chết mất thôi. Em định khuyên anh hay đưa cho anh sợi dây thừng để treo cổ hả?

Ngưu Nguyệt Thanh sợ quá nín thinh, xuống bếp nấu mì sợi tẩm ớt với Liễu Nguyệt. Chị biết chồng thích ăn mì sợi hơn cả. Ở ngõ Tế Liễu trong cửa Bắc thành phố, mấy năm gần đây cũng đã xuất hiện một nhà văn, người này còn trẻ nhưng dáng người thì già, làm công nhân trong buồng phân phối điện của một nhà máy. Lẽ ra buồng phân phối cứ cách một ngàythì có một ca trực đêm, cứ ba ngày thì có một ngày được nghỉ ở nhà, có đủ thời gian để buôn bán quanh quéo. Nhưng anh này thì say mê sáng tác. Tuy có những hơn mười bút danh, mà bút danh nào cũng mời người dùng đá ngọc hoa điền khă"c dấu, bởi vì tác phẩm được đăng chả có mấy, nên người trong thành Tây Kinh biết đến anh không nhiều, chỉ có dân trong ngõ Tế Liễu biết đến. Người trong ngõ Tế Liễu mỗi lần đi qua dưới cửa sổ nhà anh, nhìn thấy anh ở trong nhà hí hoáy viết, vừa ho, vừa hút thuốc cuộn kén khét mù, liền trêu chọc anh, nói nhà văn thì ra là nhà ngồi. Mấy nước trước anh đã từng đến thăm học hỏi Trang Chi Điệp, Trang Chi Điệp cũng giới thiệu anh làm quen với biên tập của báo thành phố, đã đăng hai truyện ngắn cực ngắn. Từ đó cứ dăm bữa nửa tháng lại đến chỗ Trang Chi Điệp xin ý kiến chỉ bảo, hoặc hỏi thăm, hoặc chuyện trò. Nhưng từ đó, lâu lắm không có tác phẩm nào được đăng, nên cũng ngại đến làm mất thời giờ của Trang Chi Điệp. Trong một hai năm gần đây, có một con buôn sách tìm anh viết câu chuyện có chút gái gú bạo lực hấp dẫn, anh cũng đã viết hai truyện, hoàn toàn là để kiếm mấy trăm đồng, cảm thấy dã hạ thấp nhân cách của mình, trong lòng xấu hổ, liền không còn mặt mũi nào đến gặp Trang Chi Điệp nữa.

Anh có một người bà con từ thôn quê ra thành phố tìm việc làm, đầu tiên ngủ nhờ ở nhà anh, cứ trời tang tảng sáng là đạp xe xích lô đến chợ bán buôn rau xanh ở thôn Cát Tường phía Nam thành phố mua một xe

rau tươi, chở vào thành phố bán lẻ cho các gia đình trong các ngõ phố, mỗi ngày cũng kiếm được ba mươi đồng. Người họ hàng này thấy anh nghèo nàn, trong sạch, cũng khuyên anh cùng đi buôn rau, nhưng anh cứ tỉnh bơ. Người họ hàng đã kiếm được nhiều tiền, cũng làm quen được một số bạn, sau đó đã dọn đến đường Bắc Hoàn thuê một gian nhà cấp bốn để ở, ban ngày đi buôn rau, ban đêm chơi bài uống rượu với bạn bè, cũng vì có tiền đã đưa vợ con từ nhà quê ra thành phố chơi bời. Vợ nhà văn nọ nóng mắt lên, suốt ngày nọ sang ngày kia cứ mắng chồng xơi xới không làm nên trò trống gì. Một hôm người họ hàng kia ăn mặc gọn gàng sạch sẽ đến chơi, lại gặp đúng lúc chị vợ đang rày la cự nự chồng, liền nói đến chuyện ở đường Bắc Hoàn có một đơn vị mở hiệu chưng bánh bao, xưa nay luôn do người ở ngoài đến nhận thầu, mấy hôm trước, người nhận thầu nghỉ c, hiện nay còn chỗ trống, anh có đồng ý làm thì làm. Người họ hàng bảo:

- nếu bằng lòng thì tôi bảo vợ tôi giúp anh, coi như hai gia đình cùng làm tới một ngàn rưỡi cái một ngày. Mình không chưng nhiều, chỉ tám trăm đến một ngàn cái, thì mỗi tháng cũng kiếm được mỗi người một ngàn đồng lãi ròng.

Anh đáp:

- Ừ thì chưng, ở nhà bà xã ca cẩm có viết cũng chẳng được. Nhưng tôi chưa từng chưng bánh bao khi nào!

Người họ hàng đáp:

- Giấy phép kinh doanh có đủ, công việc này lại chẳng phải liên hệ nhiều với các ngành khác, mình chỉ có chưng bánh bao, ai ăn thì đến mua, bán hết là xong. Anh cứ cách một ngày lại đi làm ca đêm, anh cứ trực ca của anh, anh không biết chưng bánh, thì đã có vợ tôi và tôi, anh chỉ ngồi có mặt cũng được.

Thế là anh ôm chăn nệm đến ở cửa hàng tại đường Bắc Hoàn. Đi làm ở nhà máy cũng từ đấy trực tiếp đi luôn, trực ban xong lại về thẳng đường Bắc Hoàn, đã đi là mười ngày liền không về nhà.

Vợ anh thấy chồng quay đầu về chí thú làm ăn, ở nhà mừng lắm, chỉ mong từ đó bỏ văn chương đi buôn bán sẽ được sống cuộc sống của con người bình thường. Nhưng ngày thứ mười một, anh đạp xe xích lô về nhà, bó chăn nệm để trên xe xích lô, còn có cả bốn bao tải bánh bao. Anh bảo:

- Lỗ rồi.

Vợ anh hỏi:

- Sao lại lỗ, người ta đi buôn bán, buôn đâu được đấy, mình sao lại lỗ?

Anh đáp:

- Trong số mệnh người ta , đã làm cái gì, thì cứ làm cái ấy, anh định viết văn, em không cho viết chưa kể mười ngày qua vất vả khổ sở, năm trăm đồng bạc đổi lấy đống bánh này đây!

Thì ra, sau khi anh đến đường Bắc Hoàn, mới biết căn nhà mà người họ hàng thuê ở là một khu nhà của cửa hàng xe ngựa. Một dãy nhà cấp bốn dột nát cạnh chuồng ngựa chật ních những khách buôn than buôn rau. Hiệu chưng bánh ở chênh chếch đối diện với cửa hàng xe ngựa. Ngày đầu tiên khai trương, họ chưng bốn tạ bột mì. Bởi cho xút quá nhiều, bánh có màu vàng, lại không nở, con buôn đến không mua, dân phố ở chung quanh cũng không mua. Ngay hôm ấy lại chưng nồi hai, hoà hai tạ rưỡi bột mì, bánh bao không trắng mà còn rắn câng, ném chó chó không chết. Cũng loại bột mì ấy, lại cân đong tử tế, tại sao các cửa hàng khác người ta chưng ra bánh bao vừa trắng vừa mềm thế. Hỏi một sư phụ, mới biết trong việc chưng nấu bánh bao phải có kiến thức sâu rộng, phải trộn một lượng bột nở, bột giặt, phân hóa học nhất định, hơn nữa phải hun cả lưu huỳnh. Nhưng sư phụ bí mật không nói trộn bột nở bột giặt và phân hóa học như thế nào, hun lưu huỳnh ra làm sao, hun bao nhiêu thời gian. Tuy anh đã ngấm ngầm đi quan sát cách làm của cửa hàng bánh bao khác, trở về lại chưng nồi thứ ba, nhưng vợ của người họ hàng lại nhăn nhó, sáu t.a rưỡi bột mì làm thành bánh cần phải giải quyết, nếu không bán hết trong bốn ngày, thì tháng này không lấy được vốn về, huống hồ ai dám đảm bảo nồi thứ ba bánh sẽ tốt? Mấy người rao bán khắp nơi, chẳng ai thèm mua, ngày nào cũng chỉ có khách bán than, bán rau ở cửa hàng xe ngựa đến ăn, đâu có ăn được nhiều? Anh đề nghị xử lý hai hào nửa ký bánh cho một trại chăn nuôi lợn, vợ của người họ hàng kia tiếc rẻ, nước mắt chảy dài, nói:

- Nếu thế thì em không làm nữa. Mình chia đôi số bánh, em đem về quê phơi khô ăn dần.

Kết quả là anh quẳng đi năm trăm đồng lấy về bốn bao tải bánh bao. Bà xã lại chửi cho một trận. Thôi thì việc chửi cứ chửi, song cũng phải tìm cách giải quyết số bánh. Chị bảo: bánh này mùi còn tốt, chỉ có điều cái dáng không đẹp, bán cho trại lợn thì tiếc thật, để lại ăn thì ba người trong gia đình ăn đến bao giờ mới hết?

Chẳng thà cho họ hàng bạn bè mỗi nhà một ít cũng được cái tình cảm. Anh là nhà văn thường ngày giao du ơn thầy công anh nhiều. Ví dụ ông Sủng ở toà báo thành phố, cả cái ông Trang Chi Điệp nữa. Anh nhà văn nghiệp dư bảo:

- Có cái gì đáng giá đâu mà bảo đem biếu thầy giáo Trang Chi Điệp?

Nói rồi liền nhớ đến Nguyễn Tri Phi, biết Nguyễn Tri Phi vừa mới xây nhà tập thể cho đoàn ca múa, sao không đem bán rẻ cho bếp dân công ở đó? Liền đi liên hệ với Nguyễn Tri Phi. Nào ngờ nhà ở tập thể vừa khánh thành, dân công làm thuê đã phân tán hết. Nguyễn Tri Phi đã đồng tình với anh, liền gọi điện cho nhiều người quen, hỏi bếp đại táo của cơ quan họ có thể mua được không?

Vậy là gọi điện đến chỗ Ngưu Nguyệt Thanh làm việc. Ở nhà Ngưu Nguyệt Thanh thấy Trang Chi Điệp rầu rĩ tâm tư, đi làm việc rồi vẫn đang nghĩ cách làm vui lòng chồng thế nào đây. Nhận được điện thoại của Nguyễn Tri Phi, cũng thật là buồn cho người học trò này của Trang Chi Điệp, chị bảo:

- Bao nhiêu người đang mơ mộng văn học, cuộc sống đang tốt đẹp hẳn hoi, chẳng ra cuộc sống nữa. Anh cứ bảo cậu ta chiều nay đến đơn vị gặp tôi, bếp cơ quan tôi chắc chắn không dùng đâu nhưng tôi có thể mua hết số bánh bao ấy, anh khỏi cần nói cậu ta xử lý như thế nào, cứ báo bếp cơ quan chúng tôi cần mua.

Nguyễn Tri Phi nói:

- Chị thảo hiền lương thiện như vậy, thì tôi xấu hổ không có chỗ nào mà dung thân được nữa!

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Anh không cần phải thế. Xét cho cùng cậu ta chỉ biết anh, nhưng lại là học trò của Trang Chi Điệp kia mà!

Nguyễn Tri Phi hỏi:

- Chi Điệp lại viết gì vậy? Chỉ ngồi ở nhà viết chẳng khác gì tu hành, viết bao nhiêu mới đủ hả? Chị cũng không tha anh ấy đến chỗ tôi xem ca múa cho vui, tôi còn có việc nhờ anh ấy đấy.

Ngưu Nguyệt Thanh lập tức bảo:

- Thật chứ, anh đến nhà gọi anh ấy đi xem ca múa nhé. Mấy hôm nay anh ấy đang chán nản, ngồi ở nhà thấy cái gì cũng trái mắt, anh em rủ nhau đi xem ca múa, có lẽ gỡ bỏ được buồn chán đấy.

Nguyễn Tri Phi được Ngưu Nguyệt Thanh gửi gắm và cũng có việc cần Trang Chi Điệp giúp, trước bữa cơm trưa hôm ấy, đã đánh xe đến đón Trang Chi Điệp ra khách sạn Đường Hoa ăn cơm, sau đó về phòng làm việc ở gác một của ngôi nhà của Nguyễn Tri Phi. Đây là ngôi nhà cỡ vừa, ba tầng. Đoàn ca múa của Nguyễn Tri Phi đã thuê nhiều năm. Tầng hai tầng ba bố trí nơi ở cho nhân viên đoàn ca múa. Gác một xây ba gian thông liền nhua làm nơi dàn dựng chương trình, mấy gian còn lại làm phòng làm việc và phòng khách tạm thời. Trong phòng làm việc, Nguyễn Tri Phi và Trang Chi Điệp đã uống mấy chén trà Tiên hào mây mù ba Sơn, Nguyễn Tri Phi liền hỏi chiều nya có muốn đi xem ca múa ở hội trường một nhà máy lớn ở ngoại ô phía đông không. Phi bảo, nhà máy lớn này có một sản phẩm được giải thưởng huy chương bạc ở thủ đô, trên tỉnh mở hội mừng công cho nhà máy. Đoàn ca múa của họ đến đây biểu diễn góp vui. Trang Chi Điệp hỏi biểu diễn chương trình gì, có phải lại những tiết mục đã xem hôm trước? Nguyễn Tri Phi bảo chương trình gần như thế, chỉ thay một vài diễn viên mới. Trang Chi Điệp liền gạt phắt ý định đi xem biểu diễn. Nguyễn Tri Phi liền vỗ tay bảo:

- Mình mong Điệp không đi! Chiều nay mình phải theo đoàn xuống nhà máy, Điệp cứ ở đây rượu ngon có người đưa đến, thuốc lá thơm hút thoải mái, Điệp phải giúp mình viết một luận văn.

Nguyễn Tri Phi liền nói rõ. Đoàn kịch cũ của anh hiện nay bình xét chức nắng ,anh tuy xin nghỉ không ăn lương, đứng ra thành lập đoàn ca múa, nhưng đoàn ca múa lại không thể bình xét chức danh một cách nghiêm chỉnh, anh vẫn phải bình xét ở đơn vị cũ. Trang Chi Điệp hỏi:

- Như anh hiện nay, còn bình xét chức năng làm cóc gì?

Nguyễn Tri Phi đáp:

- Tiền cũng cần chức danh cũng cần. Chức danh cũng là danh phận mà! Xã hội bây giờ, quyền có thể chuyên đổi thành tiền, danh phận cũng có thể chuyển đổi thành tiền. Cũng giống như Trang Chi Điệp ấy, có đại danh rồi thì bài sẽ được đăng trên báo chí, được đăng rồi, chẳng phải sẽ có nhuận bút đó sao?

Trang Chi Điệp nói:

- Danh phận của tôi là do tôi viết văn mà có đấy chứ. Trong đoàn kịch, anh đã giữ chức danh gì?

Nguyễn Tri Phi đáp:

- Mình đã từng quản lý quần áo diễn viên. Chỉ riêng trang phục khử tẩy vết ố mồ hôi như thế nào, viết thành luận văn về điểm này, là có thể bình xét một chức cao. Điệp biết không, diễn viên trên sân khấu ra mồ hôi, diễn xong quần áo không thể giặt, thông thường bằng cách phun rượu lên để phơi khô đi, song

phơi khô rồi thường có vết ố, quần áo lại bị nhăn, nhưng mình có một bí quyết: phun rượu xong gấp luôn cho vào hòm bỏ đấy ,để rượu từ từ bốc hơi làm sạch vết ố mồ hôi.
Trang Chi Điệp cười bảo:
- phải viết bí quyết này thành luận văn ấy ư? Tôi không viết nổi!
Nguyễn Tri Phi ngẩn người ra một lúc lâu mới bảo:
- Bí quyết, bí quyết, thật ra là nói rõ một chút xíu này a mà. Nhưng mù tịt không biết gì, thì mất đi hàng trăm đồng. Theo mình được biết, thì hiện nay trong cả nước, những người bảo quản quần áo không ai biết đến ngón này đâu.
Trang Chi Điệp nói:
- Vậy là việc anh xin đăng ký độc quyền.
Nguyễn Tri Phi bảo:
- Nếu bình xét về mặt quản lý quần áo không thành, thì mình bình xét về biểu diễn.
Trang Chi Điệp hỏi:
- Anh đã từng diễn những gì?
Nguyễn Tri Phi đáp:
- Chưa diễn gì, nhưng mình có những ngón kỹ thuật người khác không ai có, là ngón kỹ năng gia truyền, khi bố mình còn sống đã dạy mình, chỉ có điều sau đó đoàn kịch không chia vai diễn cho mình mà thôi. Ví dụ tròn diễn quạt, cái quạt kia không phải để quạt mát, mà có tác dụng đặc biệt, nó từ đạo cụ mà trở thành trình thức biểu diễn, diễn biến thqành một môn kỹ xảo nghệ thuật.
Trang Chi Điệp nóiL
- Có phải anh nói võ thì quạt bụng, văn thì quạt ngực, hoà thượng thì quạt ống tay, đạo thì quạt cổ áo, người già thì quạt râu, người mù thì quạt mắt, thầy giáo thì quạt ghế ngồi, vai hề thì giơ cánh tay bằng vai?
Nguyễn Tri Phi hỏi:
- Điệp cũng hiểu biết chuyện đó à?
Trang Chi Điệp đáp:
- Đây là kỹ thuật nhà nghề của anh ư?
Nguyễn Tri Phi hỏi:
- Điệp biết trò chơi quạt, biết luôn cả trò "thuỷ phái" chứ? Thế nào là "vươn", thế nào là "tung", thế nào là "mang", thế nào là "tránh", thế nào là "lượn", thế nào là "xoay", thế nào là "xông"?
Trang Chi Điệp đáp:
- Tôi không biết.
Nguyễn Tri Phi nói:
- chắc chắn Điệp không biết. Càng không biết trò nhe nanh múa vuốt. Đừng nói Điệp không biết hiện nay trong giới Tần Xoang ở Tây Kinh hỏi có ai biết không nào? Tại sao không diễn "Chung Quỳ gả em gái", "Sông ứ bùn", "Phán âm tào", không ai nắm được công của trò nhe nanh múa vuốt đâu mà!
Khỏi nói đến trò nhe nanh múa vuốt, ngay đến nghe, cũng là lần đầu tiên Trang Chi Điệp mới nghe nói đến cái tên đó. Anh hỏi:
- Thế anh biết chứ?
Nguyễn Tri Phi đáp:
- Đương nhiên biết chứ. Điệp viết luôn cho mình bài luận văn chơi trò nhe nanh múa vuốt như thế nào nhé? Được chứ?
Trang Chi Điệp đáp:
- Tôi chưa nhìn thấy bao giờ viết thế nào được? Cho dù anh chưa biểu diễn trên sân khấu, thì anh cứ chơi cho tôi xem một lượt, tôi chỉ việc ghi lại, có lẽ tài liệu này sẽ có ích cho việc bình xét chức năng của anh đấy!
Nguyễn Tri Phi bảo chơi trò này phải có cái răng lợn, biết tìm đâu ra bây giờ? Nhưng rồi ồ ồ vỗ tay lên trán, chạy về buồng ngủ của mình ở gác ba, cầm đến một tập giấy đã ngả vàng, bảo:
- Được rồi, được rồi ,trong này viết các loại hình trò nhe nanh múa vuốt.
Trang Chi Điệp cầm lên xem thì ở trên có chữ, có hình của tranh vẽ, Nguyễn Tri Phi bảo:
- Đây là chữ bố mình viết ngày xưa, khi còn sống ông giữ kín không cho ai biết, chỉ giữ cho mình. Sao Điệp không viết lại hộ mình, coi như một luận văn hả? dứt khóat Điệp phải giúp mình việc này. Bây giờ Điệp nằm xuống đây ngủ một giấc, chiều nay phiền Điệp giúp cho, tối nay mình mời đi uống rượu mật rắn.

Trang Chi Điệp cười bảo:
- Tôi có thể giúp anh, nhưng Nguyễn Tri Phi nhà anh cũng là nhân vật có tiếng tăm trong thành Tây Kinh, thì ra là loại ma ngày giã chày gỗ như thế ư?
Nguyễn Tri Phi cũng cười bảo:
- Điệp viết văn cứ luôn luôn định lưu danh muôn thưở, còn mình không có dã tâm như Điệp, mình là con ma sống làm náo loạn sự trời, thành thì thành, không thành thì thôi, nếu mặc thì mặc áo da, không mặc thì cởi trần.
Buổi chiều, Nguyễn Tri Phi quả nhiên dẫn một đoàn diễn viên trai gái ăn mặc sặc sỡ đi biểu diễn. Trang Chi Điệp ngủ một giấc trở dậy viết lại tài liệu kỹ thuật trò chơi giơ nanh múa vuốt. Vốn lòng dạ để tận đầu tận đâu, định gạt bỏ buồn phiền, nhưng đọc kỹ mấy tờ giấy ấy, lại cảm thấy thú vị vô cùng, đã biết được những bộ phận vận dụng chủ yếu của trò chơi giơ nanh múa vuốt, một là lưỡi hai là răng, ba là má, cần phải nắm vững một nhổ, hai điều chỉnh, ba khống chế. Phóng răng lại chia thành ghép góc trong hai răng và ghép góc giữa hai răng, loại hình của nó có răng cuốn lưỡi, răng chỉ mắt, răng so le đơn, răng cắm phẳng, răng găn kép, răng sừng dê, răng ngà voi, răng hai móc câu, răng cánh yến đảo, răng yến song phi.
Khi chép xong tất cả, Nguyễn Tri Phi vẫn chưa về, liền một mình ra khỏi nhà, xuyên qua một con ngõ hẹp đi lang thang đến chợ rau gần đó. Chợ rau là nơi người đông nghìn nghịt, rất ồn ào bụi bặm. Trang Chi Điệp thơ thẩn bổ túc mắt một chầu, thì nhìn thấy một người bán than ở một góc đường đang nghĩ cách xếp chồng than cốc sao cho có nhiều khe hở, rồi từ từ kéo chiếc xe cải tiến đến cửa một hiệu phở cao giọng mặc cả với chủ hiệu đang hoà bột. Chủ hiệu đòi cân, người bán than cứ đòi bán cả một xe, chủ hiệu liền bước đến lắc mạnh càng xe, xe than bỗng xẹp xuống chỉ còn một nửa. Chủ hiệu đã làm hỏng chuyện cố ý xếp giả của người bán than, hai bên to tiếng cãi nhau, cãi chán thì ẩu đả. Kết quả bột mì trắng đã bắn lên khuôn mặt đen của người bán than, than đen đã bôi lên khuôn mặt trắng của chủ hiệu, mặt đen mặt trắng, cả hai khuôn mặt đều chảy máu. Trang Chi Điệp thấy chán ngán, bỗng nhiên cảm thấy người hơi lành lạnh, ngẩng đầu nhìn trời, thì ra mặt trời đã bị mây che lấp, hơn nữa mây kia đang cuồn cuộn kéo đến mỗi lúc đen kịt, có vẻ sắp mưa đến nơi. Trang Chi Điệp quay trở về, gió đã nổi lê, nhiều người trong chợ cũng tản đi khắp nơi. Trên ngã tư đầu ngõ càng hỗn loạn. Trang Chi Điệp liền nhìn thấy ở cạnh cửa hàng bán thịt ở đầu đường có một người phụ nữ đang cúi xuống chọn một bộ tim phổi lợn. Dáng người phụ nữ cao cao, thân hình mảnh dẻ, mặc một chiếc váy màu tím than, cái mông cúi xuống rất tròn trĩnh, mà sợ gió thổi tốc lên, đã kẹp gấu váy giữa hai chân, đôi chân đi giày cao gót, thon gầy như con hạc. Trang Chi Điệp thầm nghĩ "Thông thường những người đàn bà xấu, khi cúi xuống mông đít chỉ là dạng củ ấu, còn những cái mông xinh xắn như thế này, chắc phải là loại đàn bà xinh đẹp. Nhưng thường những ai nhìn dáng đàng sau hấp dẫn, thì khuôn mặt lại đáng tiếc, không được vừa ý cho lắm, không biết người phụ nữ này thế nào?" Trang Chi Điệp bước tới, quay đầu nhìn một cái, thì lại là vợ Uông Hy Miên, liền cười hì hì. Vợ Uông Hy Miên nghe thấy tiếng cười, cũng ngẩng đầu lên, lập tức lên tiếng:
- Điệp đấy à? Sao anh cũng ở đây? Anh nhìn thấy em trước rồi phải không?
Trang Chi Điệp đáp:
- Tôi đang bụng bảo dạ, đây là đàn bà con gái nhà nào, xinh đẹp như thế, mà phải đi mua phổi lợn về ăn, vậy thì ông chồng quả là đồ khốn bị cắm sừng, nào ngờ người tôi mắmg lại là Uông Hy Miên.
Vợ Uông Hy Miên nói:
- Em mua cho mèo đấy, đâu có phải để cho người ăn! Lâu lắm không gặp anh, vừa rồi gặp mẹ của Mạnh Tẫn, chị ấy bảo anh bị đau chân, em định ngày mai đi thăm anh, nào ngờ anh đã đi khắp nơi, thì ra lời đồn không đúng.
Trang Chi Điệp nói:
- Có bị chân đau, nay đã khỏi rồi. Mạnh Tẫn là ai? Mẹ Mạnh Tẫn sao biết được tôi bị đau chân?
Vợ Uông Hy Miên đáp:
- Mạnh Tẫn là con trai của Mạnh Vân Phòng. Có thể cậu ta nghe bố nói rồi về nói lại với mẹ.
Trang Chi Điệp hỏi:
- Em có chuyện gì đến chỗ chị ấy? Chị ấy vẫn khoẻ chư ?
Vợ Uông Hy Miên trả lời:
- Chỉ một hai câu không hết chuyện ấy.
Nói rồi nhận chỗ phổi tim lợn được người bán hàng gói tử tế, trả xong tiền quay lại bảo:
- Đến nhà em nhé? Hy Miên lại đi Quảng Châu, ở nhà chỉ có mẹ chồng và người giúp việc. Em sẽ gói vằn thắn cho anh ăn, em còn cho anh xem con mèo của em nữa.
Trang Chi Điệp nói:

- Tôi ở chỗ Nguyễn Tri Phi đang viết giùm anh ấy mấy thứ, anh ấy đi vắng chưa về, có đi cũng phải nói với anh ấy một tiếng.

Trong khi nói thì trên trời có một tiếng sấm chát chúa, hai người sợ giật nảy mình. Vợ Uông Hy Miên nói:

- Trời này sắp mưa đến nơi rồi, hạn hán cả một mùa hè, cũng nên mưa một trận chứ!

Trên chợ rau, người cuống cuồng như đàn ong, tìm đường ẩn náu. Vợ Uông Hy Miên phải lim dim mắt lại, bắt đầu nhổ bụi bay vào miệng. Trang Chi Điệp bảo:

- Trời sắp mưa rồi, chúng ta vào chỗ Tri Phi ngồi một lúc đã.

Vừa dứt lời thì những hạt mưa to bằng đồng xèng lộp bộp lào rào tuôn xuống. Hai người vội vã chạy vào con ngõ hẹp, như con mèo vươn mình tháo chạy trong làn mưa dày đặc như dệt cửi. Vợ Uông Hy Miên chạy chậm, Trang Chi Điệp sốt ruột đưa tay ra kéo. Người phụ nữ nhẹ quá dường như bị nhấc bổng. Vào đến phòng làm việc của ngôi nhà gác thì hai người ướt sũng như gà ngã xuống ao

Hai người ngồi trong nhà, tiếng sấm ở ngoài trời càng dồn dập, trời bỗng dưng tối sầm lại, cùng với ánh chớp sáng trắng ở ngoài cửa sổ, bóng tối trắng bệch ra, rồi lập tức đen như mực. Lại một tràng sấm dữ dội giáng xuống, dường như sấm đánh ngay trong sân nhà, cửa sổ và cửa chính rung lên bần bật, chợt nghe thấy có cái gi1 rơi xuống ở tường sân ngoài cửa sổ. Trang Chi Điệp định giật công tắc điện, lại sợ đường dây ở ngoài nhà dẫn sấm sét vào nên châm nửa cây nến trên bàn cháy lên rồi hỏi vợ Uông Hy Miên:

- Có sợ không?

Vợ Uông Hy Miên đáp:

- Có anh ở đây thì còn sợ gì. Rồng định đến bắt, thì bắt cả hai đi.

Vợ Uông Hy Miên nói rồi lấy khăn tay lau nước mưa trên đầu. Cái váy ướt hết, váy áo ướt dính vào người, mỏng và sáng như giấy đủ để nói cho Trang Chi Điệp biết tấm thân kia đang phập phồng, phập phồng. Trong khi Trang Chi Điệp nhìn mình, vợ Uông Hy Miên kéo kéo váy áo ướt dính trên người, nét mặt thèn thẹn ửng đỏ, sau đó ngồi dịch sát vào chỗ có ánh nến. Trang Chi Điệp chuyển sang chuyện khác, anh hỏi:

- Em vừa nói em đến chỗ mẹ của Mạnh Tẫn. Cuộc sống của chị ấy thế nào? Mâ y năm nay tôi không gặp chị ấy?

Vợ Uông Hy Miên đáp:

- Đàn bà không có đàn ông là con cua không có càng. Mạnh Tẫn lại đã lớn, nghịch ngợm lắm, giống y hệt Mạnh Vân Phòng. Mấy hôm trước em gặp chị ấy trên phố, trông tiều tuỵ đáng thương lắm, hễ nói chuyện là khóc lóc. Em hỏi sao mấy năm rồi chị không tìm một người? Chị ấy lại khóc, bảo đàn bà góa bốn mươi tuổi, còn đi đâu tìm được đàn ông nữa, tuổi trẻ còn khó nữa là đã luống tuổi lại có con, một cháu Mạnh Tẫn còn quản chẳng nổi, thêm một đứa nữa, không hợp nhau, thân chẳng được, chửi chẳng được, càng thêm chuyện rắc rối với Mạnh Tẫn. Em đồng ý tìm giúp chị ấy một người, vừa may về nhà dò hỏi, ở cạnh nhà em có một người họ hàng, là kỹ sư, vợ mới chết năm kia, con cái đều công tác ở xa, há chẳng thich hợp hay sao? Hôm nay sẽ đi nói với chị ấy.

Trang Chi Điệp nói:

- Em tốt bụng thế. Chị ấy mũi hơi tẹt, gặp lần đầu cảm thấy hình thức kém một chút, không biết anh kỹ sư kia coi trọng dáng người hay coi trọng cuộc sống?

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Không dám chắc được điều ấy. Khi anh kỹ sư gặp em, em cũng nói thế, anh ấy bảo hơi kém em một chút thì anh ấy niệm Phật luôn.

Trang Chi Điệp liền cười:

- Chị ấy bằng được nửa em thì Mạnh Vân Phòng đã không cắt đứt!

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Anh chỉ được cái bán bêu em. Khi còn trẻ có lẽ em còn được, bây giờ khọm lắm rồi, lại hay ốm yếu gầy như que củi.

Trang Chi Điệp đáp:

- Đâu có, ở nhà anh thường lấy em ra so sánh với Ngưu Nguyệt Thanh. Ngưu Nguyệt Thanh bảo, Uông Hy Miên người ta có tiền, không biết mua cho vợ ăn quả trẻ mãi không già gì thế nhỉ?

Vợ Uông Hy Miên cười không thành tiếng, nước mắt chảy ròng ròng. Trang Chi Điệp chợt trở nên lúng túng nói:

- Tôi nói thật mà. Em gầy thì có gầy tí chút, tôi nghĩ em đừng nên lúc nào cũng nghĩ bản thân là một nồi nước đun không sôi, phải nghe lời bác sĩ, nhưng cũng không thể tin cả. Thầy thuốc thì bao giờ chẳng bảo trong không khí có bao nhiêu bao nhiêu vi khuẩn, vậy thì người ta luôn phải ngậm cái mồm à?

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Uông Hy Miên đã mua cho em thuốc bổ này thuốc bổ kia, nhưng em biết nguyên nhân căn bệnh của em đâu chứ!

Chị Miên khịt khịt mũi, hai mắt lại đỏ hoe, rưng rưng nước mắt. Trang Chi Điệp không dám hỏi tiếp, đưa khăn mặt cho chị lau nước mắt, cố ý dùng giọng nói vui đùa bảo:

- Hy Miên lại đi Quảng Châu tổ chức triển lãm tranh của anh ấy hả? Anh ấy điên rồi hay sao thế, tay đã đấm phương bắc chân còn đá phương nam ư?

Chị Miên đáp:

- Đâu có phải tổ chức triển lãm tranh, đi bàn một vụ buôn bán tranh ấy mà. Anh không biết đấy thôi, mấy năm nay nhà em cũng mắc một chứng bệnh.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Bệnh gì thế? Anh ấy người đen gầy, song tinh thần thì có khi còn hăng hái hơn tôi đây!

Chị Miên đáp:

- Có bệnh thật đấy, viêm gan B, nhưng siêu vi trùng chưa phá đến gan, thuộc dạng có nhiễm vi rút viêm gan B.l

Trang Chi Điệp nói:

- Ái chà, việc nà bên ngoài không ai biết đâu.

Chị Miên bảo:

- Anh ấy bảo không được nói với bất cứ ai, chỉ ngấm ngầm uống thuốc. Nhưng đã nhiễm bệnh này không chữa được trong ngày một ngày hai đâu. Nói một câu để anh vui đùa, mấy năm nay anh ấy không hôn em bao giờ. Một hai tháng mới có một lần tiếp xúc, thì vẫn phải đi capốt.

Trang Chi Điệp liền thầm nghĩ, Uông Hy Miên bị nhiễm viêm gan B thật, hay là cố tình giả vờ có bệnh? Nếu thật, thì ở ngoài người ta đồn anh ấy thế này thế kia với người đàn bà khác, vậy thì chẳng phải đã hai người đàn bà khác, và cũng làm nặng thêm căn bệnh của mình hay sao? Mà bà vợ ở nhà thì đang ở độ tuổi như sói như hổ, mấy năm không được hôn, ăn nằm với nhau, thì lại đeo bao cao su, người vợ này ai cũng bảo hưởng sung sướng không bao giờ tận, song cũng khổ sở như thế này sao?

Chị Miên bảo:

- Em nói với anh Miên, anh đã có bệnh thì cứ ở nhà yên tâm dưỡng bệnh, nhưng anh ấy cứ mỗi năm có đến sáu tháng sống xa nhà, hàng tháng gởi tiền về. Bây giờ sẵn tiền đây, song tiền có thể mua được nhà ở, liệu có mua được gia đình không? Có thể mua được thuốc, liệu có mua được sức khoẻ không? Có thể mau được món ăn sang, liệu có thể mua được sự ham muốn ăn không? Có thể mau được giường, liệu có thể mua được giấc ngủ không?

Chị Miên nói xong nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài trời đã tối hẳn, sấm vẫn còn đang xâu chuỗi ầm ầm, mưa gió đan xen. Đột nhiên chị ưỡn thẳng người nói:

- Chi Điệp này, em không nên nói với anh những điều này. Nói những điều ấy ở đây không đúng chỗ. Em vốn định thường đến nhà anh nói chuyện, mấy lần đi đến giữa đường lại quay về, sao lại đi quấy rối cuộc sống yên tĩnh của người khác kia chứ? Hôm nay gặp anh, muốn mời anh về nhà chơi, xem xem con mèo của em. Hiện nay em chi là con mèo sống. Nào ngờ trận mưa này lại dẫn chúng ta đến đây nói chuyện nhiều đến thế. Đã nói đến mức này, thì em cũng phải hoàn thành một ước nguyện ôm ấp xa xưa.

Trang Chi Điệp sốt sắng hỏi:

- Ước nguyện gì vậy? Mấy năm nay tôi cũng ít đến bên ấy. Nghĩ lại cũng có lỗi với em, từ nay về sau có chuyện gì cần tôi làm, tôi sẽ hết sức cố gắng.

Vợ Miên hỏi:

- Anh nói thật lòng chứ?

Trang Chi Điệp đáp:

- Tôi nói dối thì tối nay sè bị sấm sét đánh chết.

Vợ Miên nói:

- Anh đừng nói vậy. Sấm sét đánh chết anh, thì em cũng chẳng thiết sống nữa. Chuyện này nói ra cũng khiến anh buồn cười. Thời còn trẻ, có tổ chức một buổi toạ đàm văn học ở Tây Kinh, anh phát biểu ý kiến trên bục giảng, em làm người nghe ở bên dưới. Đây là lần đầu tiên em gặp anh, không hiểu sao chợt nảy ra một ý nghĩ. Nếu em lấy chồng, không phải anh em không lấy. Sau đó thì quen biết anh, tìm

cách tiếp xúc với anh, song trước mặt anh em không nói ra được. Em nhờ một người bạn nói rõ tâm tư của mình với Cảnh Tuyết Ấm để chị ấy chuyển đến anh. Nhưng Cảnh Tuyết Ấm lại cười nhạt nói "Cô ta nghĩ đẹp nhỉ, nói đến tôi đây cơ à?" Bạn em nói lại với em lời của Cảnh Tuyết Ấm, em nghi quá, không bao lâu thì nghe tin, thì ra anh và Cảnh Tuyết Ấm yêu nhau, em buồn không chịu nổi. Nhưng về sau, được biết anh và Cảnh Tuyết Ấm không thành, mà lại thành với Ngưu Nguyệt Thanh, em đã khóc một trận. Khóc xong còn đến thăm nhà anh một lần, thấy Ngưu Nguyệt Thanh vừa xinh đẹp vừa nết na, thì trái tim em hoàn toàn tuyệt vọng, em mới cưới Uông Hy Miên. Bây giờ chúngta đều đã lớn tuổi, tối nay lại nói nhiều chuyện thế này, nên em bày tỏ nỗi lòng này với anh. Em không cần anh phải nói gì nữa, em chỉ muốn cuối cùng coi như em đã hoàn thành một việc, trong lòng không còn canh cánh nữa mà thôi.

Trang Chi Điệp ngồi đực ra như gỗ đá, ngạc nhiên đến mức không nói nổi một câu. Anh nhớ lại tỉ mỉ những năm tháng từ khi quen biết người đàn bà này cho đến hiện giờ, có niềm cảm khái đáng tiếc và hối hận vô hạn. Anh nhìn người đàn bà trước mặt, đôi môi run rẩy, nhưng lại nói:

- Em không muốn anh nói, em không muốn!

Trăm ngàn lời nói trong anh đã hoá thành một tiếng thở dài thườn thượt.

Hai người cứ ngồi như thế không nói gì, bỗng hành lang có tiếng ồn ào, tiếp theo là tiếng Nguyễn Tri Phi:

- Chi Điệp ơi, vẫn còn ở đây chứ? Thế mới là bạn!

Cửa mở ra một cái, vợ Uông Hy Miên liền đứng lên nói:

- Chi Điệp xứng đáng là bạn, anh cũng xứng là bạn! Bắt người ta làm việc cho mình, người thì bỏ đi, cơm cũng để đói, cứ mất hút! Nhờ một người coi nhà có lẽ cũng phải trả tiền chứ?

Nguyễn Tri Phi nói:

- Vừa giờ còn bảo xứng đáng là bạn, bây giờ thì thôi nhé! Nếu không có em ở đây, liệu Chi Điệp có thật thà ở lại không?

Trang Chi Điệp lấy khăn mặt lau nước mưa trên đầu cho Nguyễn Tri Phi và bảo lúc chiều gặp vợ Uông Hy Miên ở chợ rau, lại gặp trận mưa nên chạy về đây ngồi nói chuyện. đến bao giờ vẫn chưa ai ăn uống gì. Nguyễn Tri Phi vội vàng xin lỗi, anh bảo biểu diễn xong, nhà máy lại mời cơm. Ban đầu định về ngay, nhưng người ta cứ giữ lại cùng ăn, chẳng lẽ lại bỏ đi, thì còn mặt mũi nào, đành phải ở lại. nói xong gọi một diễn viên trên gác xách ăng gô ra quán cơm mua cơm và thức ăn đem về.

Ăn xong, Nguyễn Tri Phi xem bài luận văn đã chép xong, đương nhiên sung sướng hết chỗ nói, lấy rượu nhà ra, ba người cùng uống. Vợ Uông Hy Miên bảo chị phải về, Trang Chi Điệp cũng định đi. Nguyễn Tri Phi bảo chờ tạnh cơn mưa, anh gọi thuê hai xe con đích thân đưa về. Uống hơn nửa chai rượu, cả ba người đều đỏ mặt và lấm tấm mồ hôi, song mưa vẫn chưa ngớt, ngược lại sấm sét vẫn ầm ầm dai dẳng và dầy hơn. Nguyễn Tri Phi nói:

- Mưa to thế này tại sao cứ đòi về cơ chứ?

Phòng làm việc này có thể ngủ một người, phòng bên cạnh không có người, giường nệm cũng sạch sẽ có thể ngủ thêm được một người nữa. Trang Chi Điệp bảo:

- Tôi thì được, còn xem chị Miên.

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Hy Miên không ở nhà, em đi một mình quen rồi, chỉ không yên tâm con mèo.

Nguyễn Tri Phi bảo:

- Thế thì dễ thôi, tôi gọi điện thoại cho hai gia đình. Ngưu Nguyệt Thanh bảo tôi kéo Trang Chi Điệp ra khỏi nhà, tôi không sợ chị ấy mắng tôi rủ rê Chi Điệp ra khỏi nhà chơi bời lăng nhăng. Còn chỗ nhà Miên tôi bảo bà chăm coi con mèo cẩn thận thôi mà!

Chị Miên nói:

- Anh nói giúp nhất định phải cho mèo ăn đêm một bữa, trong tủ lạnh có con cá, xẻ làm đôi cho hai bữa.

Nguyễn Tri Phi thốt lên:

- Chà chà, Miên nuôi mèo như nuôi chồng không bằng.

Nói xong lên gác gọi điện thoại.

Ba người vừa nói chuyện vừa uống nốt nửa chai rượu kia thì đêm đã về khuya. Nguyễn Tri Phi thấy đầu nặng trình trịch, nói:

- Đi ngủ sớm một chút nhé!

Nói xong rồi mở khoá phòng bên cạnh hỏi ai ngủ bên này nhỉ? Trang Chi Điệp vào xem chăn nệm, thấy ở đây sạch sẽ hơn bên kia, bảo chị Miên ngủ ở đây. Nguyễn Tri Phi liền chỉ phòng vệ sinh ở đâu, nước ở đâu, kể lể ra từng thứ, rồi loạng choạng bước lên gác. Bỗng chốc hành lang trở nên vắng vẻ.

Trang Chi Điệp đi xách nước cho mình và cũng xách một xô cho vợ Uông Hy Miên, bảo:
- Em rửa rồi đi ngủ, đêm nay trời mát sẽ ngủ ngon đấy. Sáng mai tôi gõ cửa, mình ra khách sạn nhà Lão Tôn ăn bánh bao thịt dê.
Nói rồi về phòng mình đóng cửa, lau rửa trong chậu nước rồi ngủ. Trang Chi Điệp uống được rượu. Tuy chai rượu anh uống đến một nửa, song vẫn không chao đảo, ngược lại còn vô cùng hưng phấn. Nằm trên giường nghe một lúc tiếng mưa, liền nghĩ đến vợ Uông Hy Miên. Đối với người đàn bà ấy, trong mười năm qua anh luôn có cảm tình tốt, song không dám có quá nhiều ý nghĩ đối với người ta, chỉ có một niềm tương tư, một chiều thầm kín ở sâu trong trái tim. Sau khi nghe vợ Miên tâm sự thì ra cô ấy cũng đem lòng yêu quý mình. Mồm nhắc lại lời cô ấy vừa nói, bảo anh không cần nói gì nữa, trở mình một cái cố gắng quên không nghĩ đến cô ấy. Nhưng bảo không nghĩ mà vẫn cứ nghĩ, tại sao lại không nghĩ nhỉ? Thế là anh so sánh người đàn bà ấy với Ngưu Nguyệt Thanh, với Đường Uyển Nhi. So sánh đi, so sánh lại, toàn thân bì bích khó chịu.
Anh không bật đèn châm nến chỉ mặc áo xuống giường đi đi lại lại trong căn phòng một lát, mở cửa đứng ngoài hành lang. Trong hành lang tối như bưng, trong lòng hoang mang, lại vào nhà vệ sinh tiểu tiện, nào có gì đâu mà thải ra, trở lại liền gõ cánh cửa đang đóng im ỉm kia. Vợ Uông Hy Miên ở bên trong hỏi vọng ra:
- Ai thế?
Trang Chi Điệp đáp:
- Anh đây.
Trong bóng tối, nhắm mắt lại, đứng nép vào cửa. Vợ Miên hỏi:
- Có việc gì vậy? Xin chờ một chút.
Chiếc cửa sổ nhỏ dán giấy báo phía trên cửa sáng lên, nghe rõ vợ Uông Hy Miên đi ra mở then cửa, song không mở cửa ra. Sau đó bảo:
- Anh vào đi.
Trang Chi Điệp đẩy cửa vào, thì người đàn bà ấy đã khóac áo ngồi trên giường, nửa người phía dưới đắp tấm chăn đơn. Vợ Uông Hy Miên hỏi:
- Anh có nghe con mèo nhà ai đang kêu trên gác không? Có lẽ em nghĩ đến con mèo của mình chăng?
Trang Chi Điệp ấp úng:
- Anh, anh…
Rồi đóng cửa lại, đi đến đứng bên cạnh người phụ nữ chân tay đã trở nên lúng túng. Người đàn bà biết rõ chuyện, khe khẽ nói:
- Anh Chi Điệp ơi…
Trang Chi Điệp cuối cùng đã cúi người ôm chặt đầu vợ Uông Hy Miên, nghẹn ứ giọng:
- Anh không ngủ được. anh…
Liền áp sát cái miệng ướt rượt vào cặp môi mỏng của người đàn bà. Trong khoảnh khắc người đàn bà cũng giơ tay ôm chặt Trang Chi Điệp. Toàn thân vặn vẹo trong không gian, chiếc chăn đơn rơi sang một bên, để lộ rõ thân hình trần truồng chỉ mặc mỗi cái xi líp màu cánh sen bé tí teo, trông như một con cá mỹ nhân. Trang Chi Điệp để cả giày bước phứa lên giường. Nhưng trong phút chốc người đàn bà bình tĩnh lại, đưa tay ra ngăn và nói:
- Chi Điệp ơi, không được đâu, làm thế là không hay. Anh có lỗi với Ngưu Nguyệt Thanh, em cũng có lỗi với Uông Hy Miên…
Trang Chi Điệp vẫn đòi bằng được, nhưng người đàn bà đã cuốn chăn lên người, ánh mắt van nài. Trang Chi Điệp liền sững người không động đậy. Người đàn bà liền chỉnh quần áo lại cho anh rồi bảo anh ngồi xuống, nói:
- Trước kia em đã từng yêu anh, từ nay về sau cũng khó không yêu anh, nhưng chúng mình đừng nên làm như thế, làm thế đều không có ích lợi gì đối với anh đối với em. Nếu anh cũng yêu em, chờ khi cả hai đều đã già, cũng chẳng phải em thành tâm nguyền rủa đâu, nếu Uông Hy Miên chết trước em, Ngưu Nguyệt Thanh cũng chết trước anh, thì chúng ta lại làm vợ chồng. Nếu anh và em đều chết trước hai người, thì cũng là số mệnh. Số mệnh quả có thế thật, thì anh và em không làm trái được, thì cũng không cần cố chấp. Nếu không thì anh và Uông Hy Miên đều là danh nhân. Hơn nữa anh và em cũng từ đây một đêm chồng vợ, ân nghĩa trăm ngày, rồi lại mỗi người một ngả, tiếp tục sống với người của mình, vậy thì càng không có cuộc sống yên ổn nữa đâu!

Vợ Uông Hy Miên nói, cười gượng, lau những giọt nước mắt chực rơi xuống cho Trang Chi Điệp, lấy từ ngực áo ra một đồng tiền bằng đồng có cột một sợi dây, nói:

- vừa giờ anh cũng nhìn thấy đồng tiền này chứ? Em đeo nào là nhẫn vàng, vòng tay vàng, vòng tai vàng, song em không đeo dây chuyền vàng, mà là em không bỏ được đồng tiền này. Đây là đồng tiền em thuận tay nhặt được ở sàn cửa sổ nhà anh hôm em sang nhà anh thăm Ngưu Nguyệt Thanh. Em nghĩ em đã không có được anh thì em phải đeo một thứ của anh trên người. việc này cho đến bây giờ Uông Hy Miên chưa biết, hôm nay em nói hết với anh và trao nó lại cho anh. Đây không phải là vật cũ trả lại nguyên vẹn, mà là em đã đeo nó trên người mười mấy năm nay, nó đã thấm đậm mồ hôi của em, mỡ của em, hơi người của em, hoàn toàn trở thành hồn vía của em, trao cho anh cũng để cho anh biết em là người đàn bà như thế nào.

Vợ Uông Hy Miên lấy đồng tiền ra trao cho Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp đeo luôn dây vào cổ song lại ngậm đồng tiền nơi miệng, nước mắt chảy ròng ròng, định đi ra, nhưng ra tới cửa, lại dừng chân quay đầu nhìn vợ Uông Hy Miên. Vợ Uông Hy Miên tay ấn vào bụng, mặt nhăn nhó. Trang Chi Điệp hỏi:

- Em thấy khó chịu chỗ nào?

Chị Miên đáp:

- Em thấy khó chịu, căn bệnh cũ ấy mà. Cứ xúc động một cái là dạ dầy lại co giật. Anh về ngủ đi.

Trang Chi Điệp định nói, để anh xoa bóp cho, nhưng không nói ra miệng, tay đưa vào bụng cởi cái gì đó lấy ra túi thuốc bảo vệ sức khoẻ thần công của Mạnh Vân Phòng cho anh, anh nói:

- Em đeo cái này vào.

Vợ Uông Hy Miên mỉm cười, gật gật đầu, nhận túi thuốc, nhìn Trang Chi Điệp bước ra cửa.

Trong đêm mưa gió sấm sét ấy, ở căn nhà bên Song Nhân Phủ, Ngưu Nguyệt Thanh, Liễu Nguyệt và bà già ai cũng đi ngủ sớm. Không biết từ lúc nào, một tiếng sấm lộng óc đã làm cho Liễu Nguyệt giật mình tỉnh dậy, cứ tưởng sấm sét ấy là một quả cầu lửa ở trên trời, đang lăn tròn rồi rơi xuống nóc nhà, chắc chắn đập vỡ vụn toàn bộ ngói lưu ly trên nóc nhà. Ở quê nhà Thiểm Bắc, cô đã nhìn thấy rồng bắt người. Khi chạy ra xem, thì Hách Nhị Nương mặt trắng thân dài, rơi ngã dưới cây hoa hoè trước cửa, cây hoè bị bể gãy làm đôi, nửa trên đổ gục xuống ao đang bốc khói. Còn Hạch Nhị Nương chỉ còn là một cục than đen, dài khoảng một mét, chỉ có một cái giày trên chân duy nhất còn nguyên vẹn. Đôi giày trắng hiệu Phàm lực sĩ vừa mới được bôi bột đất trắng. Liễu Nguyệt thấy sấm sét đêm nay tiếng nào cũng chát chúa ngay trên nóc nhà mình, liền nghi nghi không biết có phải rồng định xuống bắt mình? Liền tung chăn dắt kín đầu nhìn ra cửa sổ, xem có cái gì như một quả cầu lửa đỏ rực đập vào cửa sổ đi vào không, hoặc có luồng ánh sáng trắng như con rắn từ bên ngoài xộc thẳng vào bên người minh. Cô gọi to:

- Bà ơi, bà ơi, sao đêm nay bà ngủ say thế? Cháu sợ chết đi được.

Bà già vẫn không đáp lại, Liễu Nguyệt gọi một lần nữa, vẫn không có tiếng trả lời. Trong tâm trạng hoảng loạn, Liễu Nguyệt cảm thấy con rồng đã bắt bà đi rồi, bỗng chốc hoàn toàn mờ nhoà. Liễu Nguyệt cảm thấy hôm nay rồng tập trung hết trong thành Tây Kinh, cùng một lúc đã đi vợ của Uông Hy Miên, vợ của Mạnh Vân Phòng, bắt cả Cảnh Tuyết Ấm. Khi bắt đến Đường Uyển Nhi, thì chị ta đang rửa ráy trong phòng tắm, nửa người bên dưới nát bét, bồn tắm đầy nước và máu. Liễu Nguyệt đã thét lên một tiếng ghê rợn.

Đang lúc nửa đêm, tiếng thét này thật vô cùng khủng khiếp. Ngưu Nguyệt Thanh chạy ra khỏi buồng ngủ, giật dây công tắc bật đèn trong phòng khách, nhìn thấy Liễu Nguyệt trần truồng, đã bò ra sảnh, nhìn chòng chọc vào chị, nói:

- Rồng bắt người, chị cả ơi! Rồng định bắt người, không thấy bà đâu cả!

Ngưu Nguyệt Thanh liền chạy sang buồng mẹ, quả nhiên trên giường quan tài của bà không có người, lại sang buồng bếp, nhà vệ sinh, phòng sách, vẫn không thấy bóng dáng. Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Xem có dép của bà không?

Không thấy dép, hai chị em liền mở cửa đi ra sân. Ngoài sân trời đang mưa, trong ánh chớp đã nhìn thấy bà già đang quỳ trên một hòn đá ở đó chắp hai tay cầu khẩn. Liễu Nguyệt vẫn trần truồng chạy đến bế luôn bà già đang trong tư thế quỳ vào nhà đặt lên giường. Ngưu Nguyệt Thanh chạy vào vội vàng lấy quần áo khô thay cho mẹ, cũng lấy luôn cái chăn khoác lên người Liễu Nguyệt. Chị hỏi:

- Mẹ ơi, nửa đêm trời tối đen như mực, mẹ chạy ra ngoài làm gì, mẹ định để sấm sét đánh chết hay sao?

Bà già đáp:

- Trên trời gây chuyện rắc rối, mẹ sợ bọn họ làm hăng quá, lan cả vào trong thành.

Liễu Nguyệt bực bội hỏi:

- Trên trời đang gây chuyện rắc rối, chuyện rắc rối như thế nào hả bà?

Bà già đáp:

- một bầy ma quỷ đánh nhau với một bầy ma quỷ, đánh nhau dữ lắm, cả thành phố túa ra xem, bọn mất dậy chỉ đứng xem ầm ĩ, không đứa nào chịu khấn vái.

Liễu Nguyệt hỏi:

- Bây giờ trên phố có những ai hả bà? Có ma nó xem phải không ạ?

Bà già đáp:

- Ma đầy, ma toàn thành phố còn đông hơn người toàn thành phố nữa cơ! Người này chết biến thành ma, nhưng mà thường không chết, con nọ chen con kia chất thành đống.

Liễu Nguyệt nghe xong sắc mặt lại tái nhợt. Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Thôi đừng tiếp chuyện bà nữa, bà càng nói càng phát khiếp. Mẹ ơi, mẹ ngủ đi, không có chuyện gì đâu.

Bà già càu rà càu ràu không phục, cởi áo ướt nằm xuống, song vẫn khư khư ôm đôi dép trong lòng. Ngưu Nguyệt Thanh cũng giục Liễu Nguyệt đi ngủ. Chị bảo:

- Liễu Nguyệt cũng hoặc được bệnh tâm thần của bà rồi. Bà không có ở buồng, thì em dậy đi tìm, bà không ở nhà vệ sinh thì ra sân, bà còn đi đâu được nữa? Em hét tướng lên rồng bắt người rồi, em là học

sinh tốt nghiệp phổ thông trung học, sét có đánh chết người cũng do nguyên nha6n truyền dẫn tĩnh điện mà ra, làm gì có chuyện rồng bắt người cơ chứ.
Liễu Nguyệt đã có sắc mặt đỏ, tuy trong lòng vẫn còn lo sợ, nhưng cũng ngường ngượng nói:
- không biết tại sao, em cảm thấy rồng bắt nhiều người, bắt nhiều người lắm!
Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- có lẽ em nằm mê sảng đấy! Tỉnh dậy không thấy bà đâu, liền hét phứa lên.
- Em cũng không rõ nữa.
Nửa đêm về sáng, tiếng sấm sét đã thưa dần, nhưng bà già vẫn thức. Liễu Nguyệt vừa mơ mơ màng màng sắp đi vào giấc ngủ, thì bà già cầm cái gậy thọc thọc vào, làm tỉnh giấc. Bà già hỏi:
- Liễu Nguyệt ơi, có ai đang gõ cửa!
Liễu Nguyệt vểnh tai nghe, rồi đáp:
- Không phải ,lúc này còn có ai đến cơ chứ!
Bà già bảo:
- Có tiếng gõ cửa thật mà!
Liễu Nguyệt dậy mở cửa, không thấy ai, quay vào nói:
- Không có ai!
Ngủ được một lúc, bà già lại gọi Liễu Nguyệt:
- Cháu nghe ai lại gõ đấy?
Liễu Nguyệt lại mở cửa ra nhìn, ngay đến gió cũng không có, quay vào mặc kệ bà, nằm xuống ngủ. Khoảng bốn giờ sáng, bà già lại ngồi dậy hỏi:
- Ai thế? Ai thế?
Bà liền gọi Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt giả vờ ngáy to. Bà già liền đưa tay bóp mũi Liễu Nguyệt, bảo:
- Cháu ngủ say như chết thế này, có người gõ cửa.
Liễu Nguyệt lồm cồm bò dậy, gắt lên:
- Bà không ngủ được cũng không cho con ngủ sao? Ai gõ cửa, ma nó gõ đấy!
Nói xong thì chính mình cũng rờn rợn, quàng chăn đơn nằm xuống, đầu cũng kéo kín mít. Bà già bảo:
- Thế mà cũng là người giúp việc, đây là tiểu thư mà! Có người gõ cửa cũng lười mở.
Nhưng Liễu Nguyệt không ưa nghe những lời đó, cô hậm hực dậy mở cửa, ngoài cửa vẫn vắng ngắt, liền không quay vào buồng ngủ mà nằm ngay trên ghế xa lông phòng khách.
Trời sáng Ngưu Nguyệt Thanh thức dậy, nhìn thấy Liễu Nguyệt ngủ trên ghế xa lông, nét mặt tiều tuỵ, quầng mắt đen thâm, lúc đầu thấy ngạc nhiên, Liễu Nguyệt kể lại đầu đuôi xong, Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Mẹ chị có lẽ lại mắc chứng bệnh cũ rồi. Hôm nay thầy giáo Điệp em về, anh ấy thích nghe bà nói những lời chẳng ra người, chẳng ra ma ấy, để tối nay anh ấy ngủ buồng bà, em sang ngủ với chị.
Khoảng giữa buổi sáng sớm, Trang Chi Điệp bước vào cửa, hỏi Ngưu Nguyệt Thanh đâu. Liễu Nguyệt đáp, chị em đã đến cơ quan, Trang Chi Điệp bảo hôm nay chủ nhật sao cũng đi làm? Liễu Nguyệt đáp giúp người ta xử lý bánh bao thừa. Liễu Nguyệt lần lượt kể lại từng việc mà Ngưu Nguyệt Thanh đã nói lại:
- Cậu học trò kia chưng bánh bao như thế nào ,tại sao không bán được, tại sao Ngưu Nguyệt Thanh lại biết rõ bếp cơ quan mua bánh bao, đã ngấm ngầm đưa cho người học trò kia một món tiền, bây giờ đi liên hệ chở bốn bao tải bánh bao đến xưởng hồ dán.
Trang Chi Điệp nói một câu:
- Cô ta lại làm việc thiện.
Nói rồi vào buồng hỏi thăm mẹ vợ. Bà già đương nhiên đã kể lể với con rể sự việc xảy ra tối hôm qua.
Trang Chi Điệp hào hứng hỏi lại tỉ mỉ. Còn bảo Liễu Nguyệt anh định viết một chùm tiểu thuyết ma quỷ! Liễu Nguyệt không hiểu thế nào là tiểu thuyết ma quỷ, chỉ biết đi pha một cốc trà bưng vào phòng sách. Trang Chi Điệp mới viết được ba tờ bản thảo thì nghe mẹ vợ gọi Liễu Nguyệt, bảo đã có ai đó gõ cửa. Liễu Nguyệt định đi mở cửa thì bà già lại bảo:
- Không cần mở cửa. Đêm qua gõ cửa, bà cứ tưởng có người quen đến thật. Cháu bảo mở ra không thấy ai, chắc chắn đó là lũ ma quỷ trên trời tới đây. Bọn nó toàn gõ cửa nhà mình làm gì nhỉ? Không mở, dứt khoát không mở.
Nói rồi bà tự đi đóng cửa sổ, kéo rèm cửa lại, lại sang buồng Ngưu Nguyệt Thanh đóng cửa vào, lại sai Liễu Nguyệt đóng chặt cửa sổ nhà bếp. Liễu Nguyệt phải nấu cơm, đóng cửa sổ vào sẽ bức, không đi

đóng, hai bà cháu liền đấu khẩu. Liễu Nguyệt không trái được ý bà, chạy ra phòng sách nói với Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp nói:

- Mẹ ơi trời nóng nực lắm, không thoáng khí, nóng nực không chịu nổi đâu!

Bà già khẽ bảo:

- Bọn nó gõ không mở cửa, chẳng leo qua cửa sổ mà vào ư? Nóng, nóng bao nhiêu cơ chứ!

Bà già lấy ngón tay nhấm nước miếng chấm vào đầu vú trong áo lót của Trang Chi Điệp, lại tính chấm cho Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt đè chặt góc áo mình, mặt đỏ ửng lên. Trang Chi Điệp nói:

- Ban ngày ban mặt sợ cái gì, chúng ta cùng đi xem kẻ nào đang gõ cửa nào? Nếu là yêu ma quỷ quái con sẽ chém cho nó một nhát.

Nói xong rút cái kiếm rèn luyện thân thể treo trên tường. Ba người ra đến cửa chính, Trang Chi Điệp mở cửa, ngoài cửa im ắng trống trải. Bà già định thần nhìn kỹ, rồi nhìn chăm chăm vào cánh cửa kêu lên:

- Anh xem kìa, đúng là bọn đầu trâu mặt ngựa!

Liễu Nguyệt hỏi:

- Đâu hả bà? Đâu hả bà?

Bà già đáp:

- Đây là một con rắn, rắn có hai đuôi. Đây là một con trâu. Đây là cái gì nhỉ? Tại sao ta chưa bao giờ nhìn thấy đồ vật lạ thế này nhỉ, chỉ có một sừng nhọn, tám cái chân. Đây là một người, răng dài thế này này. Đây lại là một người nữa, đầu người mình lợn.

Trang Chi Điệp chẳng nhìn thấy cái gì hết, bất giác nhớ đến những tấm ảnh chụp chung hôm nào, trong lòng cũng thấy rờn rợn. Nhưng bà già bảo:

- Rõ mồn một thế này mà không nhìn thấy à? Chắc là lúc bọn nó đến gõ cửa, đã để dấu hình lại trên cánh cửa. Liễu Nguyệt ơi, cháu cũng không nhìn thấy ư? Không nhìn thấy dấu vết, cũng không nhận thấy cánh cửa này dầy hơn trước đó sao? Dấu vết cứ từng lớp, cánh cửa chẳng dầy là gì.

Trang Chi Điệp lắc lắc cái đầu, biết mẹ già đang dở chứng cũng nghĩ luôn tấm ảnh ấy có tám phần mười khi máy chụp hay rửa trong phòng tối, có chỗ nào đấy trục trặc kỹ thuật. Liễu Nguyệt luôn nhìn sắc mặt Trang Chi Điệp, thấy anh lắc đầu trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm.

Cô đáp:

- Bà ơi, đúng là cánh cửa đã dầy ra.

Nói rồi quay mặt đi cười hì hì. Trang Chi Điệp cũng nói:

- Dầy ra đấy. Mẹ ơi, mẹ yên tâm về buồng của mẹ đi, có con và Liễu Nguyệt ở đây, trăm thứ không có gì cấm kỵ đâu.

Nói xong trở về phòng sách viết tiếp cuốn tiểu thuyết ấy. Suốt một ngày như thế, bà già lúc nào cũng nơm nớp không yên. Chốc chốc lại sang phòng sách bảo con rể cửa lại bị gõ. Được một lúc lại bảo tại sao dám mở cửa sổ ra như thế. Trang Chi Điệp cũng thấy phiền lòng, khi Ngưu Nguyệt Thanh về, liền bảo anh ở trong nhà chẳng làm nên được việc gì hết. Ngưu Nguyệt Thanh liền đến cự nự mẹ, mẹ lại cãi con gái, bắt lên chùa xin nhà sư một cái bùa. Trang Chi Điệp liền gọi cho Mạnh Vân Phòng, Mạnh Vân Phòng mang bùa đến dán lên cánh cửa, nhưng lại bảo bùa này không phải ở chỗ đại sư Trí Tường ở chùa Dựng Hoàng mà do Tuệ Minh vẽ. Anh nói:

- Ngày mai ở am ni cô, Tuệ Minh chính thức nhận chức giám viện trông coi chùa, chị ấy bảo tôi mời một số bạn bè trong giới văn nghệ đến cùng vui. Anh có đi không?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Tuệ Minh được làm giám viện à?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Người ni cô nhỏ bé này đã định làm cái gì là làm được việc ấy thực sự. Nếu không ở giới Phật mà ở giới chính trị, chưa biết chừng làm đến phó thị trưởng cũng nên.

Trang Chi Điệp liền cười, nhìn Mạnh Vân Phòng nói:

- Tôi lại lo một ngày nào đó, cô ấy sẽ hoàn tục trở về với đời thường.

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Chuyện ấy anh định nói từ đâu?

Trang Chi Điệp vẫn cười, cười mà không trả lời song đã hạ thấp giọng bảo:

- Đưa chìa khoá căn nhà ấy cho tôi , tôi định đến đó ngồi viết.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Chỗ ấy tốt lắm, chẳng ai quấy rầy nổi. Tôi đã đánh thêm một chìa khóa, chìa khoá này anh cứ cầm thường xuyên cũng được.

Trang Chi Điệp nói với Liễu Nguyệt:
- Anh đi với thầy giáo Phòng của em có một việc. Tối nay nếu về được thì về không về được thì ở chỗ anh ấy. Ngày mai am ni cô Giám viện nhậm chức, chúng anh nhận lời mời tham dự buổi lễ chúc mừng, em bảo với chị cả nghi thức này lãnh đạo thành phố cũng đến dự, anh không đi không thoả đáng.
Nói xong đi ra cổng. Vân Phòng hỏi:
- Tại sao tối anh không về nhà?
Trang Chi Điệp đáp:
- Chuyện ấy cứ mặc tôi.
Mạnh Vân Phòng hỏi:
- Tối nay Ngưu Nguyệt Thanh gọi điện cho tôi đòi người thì sao?
Trang Chi Điệp đáp:
- Anh cứ bảo bọn tôi đang bàn một bài viết. Thế bài viết về thị trưởng xong chưa?
Mạnh Vân Phòng đáp:
- Xong rồi, tôi đã đưa cho thị trưởng xem nêu ý kiến rồi.
Trang Chi Điệp nói:
- Đăng lên rồi thế nào thị trưởng cũng biết, anh lại đi mua trước rồi!
Hai người chia tay nhau. Trang Chi Điệp phóng thẳng đến nhà Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi đang thu dọn hành lý, bất thình lình thấy Trang Chi Điệp sải bước đi vào cửa, biết ngay chân đau đã khỏi hẳn, vỗ tay reo mừng, hỏi:
- Chân vừa khỏi đã đến chỗ em phải không?
Trang Chi Điệp bước đến hôn một cái đã, rồi hỏi:
- Anh không đến em trước thì đi đâu cơ chứ?
Đường Uyển Nhi vội pha cà phê mời Trang Chi Điệp uống. Song thò đầu nhìn ra ngoài cổng. Trang Chi Điệp hỏi:
- Em nhìn chuyện gì thế? Mau mau ngồi xuống nói chuyện.
Đường Uyển Nhi đáp:
- Chu Mẫn ra phố mua thuốc đánh răng, sao vẫn chưa thấy về, bảo anh ta ra cửa hàng ăn ở ngã tư mua một con gà quay về ăn.
Trang Chi Điệp bảo:
- Anh không ăn gà quay, anh ăn mồm cơ.
Đường Uyển Nhi lườm cho một cái, bảo:
- Anh vớ vẩn không cho anh ăn, - nhưng hạ thấp giọng nói tiếp – hôm nay không được, hắn sắp về đấy. Hắn đi mua thuốc đánh răng, hắn bảo toà soạn tạp chí cử hắn ngay đêm nay đi Hàm Dương bán tạp chí số này. Trên chỉ thị phải tiêu huỷ, toà soạn t.ạp chí đã bán buôn tám mươi phần trăm số lượng từ lâu, còn lại một số, chia mỗi người một ít đưa ra ngoài bán, nếu không toà soạn sẽ bị lỗ.
Trang Chi Điệp hỏi:
- Thế bao giờ về?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Trưa ngày mai sẽ về. Em bảo tại sao anh không nhân dịp này chơi ở Hàm Dương lâu lâu một chút? Hắn bảo tổng biên tập Chung Duy Hiền dặn thế, ở lâu, người trong sở biết sẽ không có lợi.
Trang Chi Điệp bảo:
- Quả thật là ý trời. tối nay em đến phòng số ba tầng năm của ngôi nhà bên trái trước am ni cô, anh đợi em ở đấy.
Đường Uyển Nhi hỏi:
- Đấy là nhà của ai vậy?
Trang Chi Điệp đáp:
- Mình đi đến đó sẽ là nhà của mình.
Nói xong liền đi luôn. Đường Uyển Nhi nhìn Trang Chi Điệp đi rồi, vội vàng rửa sạch chén cà phê, nhét bừa quần áo vào một túi xách to, rồi mở tủ tìm cái váy mới của mình.
Đêm ấy Liễu Nguyệt vừa ăn cơm, vừa nói với Ngưu Nguyệt Thanh:
- Chị cả ơi, thầy giáo Điệp lại không về thật rồi.
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Cứ để anh ấy đi mấy hôm, Mạnh Vân Phòng là tay đại bịp, lần nào đến nhà anh ta, tag Điệp của em đều không về.

Liễu Nguyệt hỏi:

- Đêm ngủ ở chỗ người ta, thế nhà thầy giáo Phòng có rộng không?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Kệ anh ấy – chị thở dài nói tiếp – năm nay nhà mình xúi quẩy, việc gì buồn lòng cũng có. Một tuần nữa, thứ tư tuần sau là ngày sinh của thầy Điệp em. Nhà này vốn xưa nay chỉ tổ chức ăn sinh nhật của bà, chưa bao giờ ăn mừng sinh nhật của anh ấy. Năm nay chị có ý định tổ chức ăn mừng sinh nhật của anh ấy, để mong sao cho cuộc sống yên hàn, biết đâu xua tan được tà khí rủi ro.

Liễu Nguyệt thấy bà chủ có ý định như thế liền hùa theo:

- Sự việc kể cũng lạ. Toà soạn tạp chí một lòng một ý muốn tuyên truyền cho thầy giáo Điệp. Chu Mẫn cũng viết bài để đền ơn đáp nghĩa, nào ngờ lại làm Cảnh Tuyết Ấm gây sự ầm ĩ, chuyện này chưa xong thì bị ngã trẹo chân ngay trên đường bằng, đi xe máy xưa nay có xảy ra chuyện đó đâu, ấy thế mà lại ngã đau trong khi đi bộ trên đường phẳng phiu hẳn hoi cơ chứ, chân bị đau như người ta thì chỉ một hai ngày là khỏi, đàng này thầy giáo Điệp lại tập tễnh nhiều ngày. Vừa hơi đỡ một tí, thì cái ông thư ký trưởng lại đến nẹt. Những điều ấy chẳng phải là chuyện quái gở hay sao? Bà già dở chứng thì đó là bệnh cũ, nhưng thầy Điệp cũng thay tính đổi nết, chẳng còn chút gì không khí hoà nhã dễ gần như lúc em mới đến.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Anh ấy khó tính khó nết cũng là trong lòng buồn phiền. Em nên thông cảm cho anh ấy về chuyện này. Anh ấy là nhà văn, tính tình hay thay đổi thất thường, lại nhạy cảm, người bước sang tuổi bốn mươi, thì tính nết như trẻ con, vợ chồng ăn ở với nhau đã hơn mười năm, chị cũng đã quen rồi, may mà anh ấy một là không hút thuốc phiện, hai là không bồ bịch ở bên ngoài, mình ở nhà phải chấp nhận những nhược điểm của anh ấy. Hôm chị em mình gây oan uổng cho anh ấy bởi lá thư, anh ấy đã nổi giận lôi đình như thế, anh càng nổi giận, thì chị càng yên tâm. Làm vợ một người như anh a ,thì phải là vợ của anh và cũng là mẹ của anh ấy.

Liễu Nguyệt nghĩ bụng, bà chị này thảo hiền lắm, nhưng lại có một chút ngu ngốc. Người ta thường bảo, anh chồng trai gái lăng nhăng, thiên hạ người ta đã đồn ầm lên, chỉ có một người không biết, đó là chị vợ. Nghĩ rồi cười bảo:

- Chị cả đã làm vợ, lại làm mẹ, nhưng đã làm vợ cho thầy giáo Điệp, lại còn phải làm đàn bà, làm con điếm của anh ấy nữa cơ.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Em nói vớ vẩn thế, vợ là vợ, sao lại là con điếm hả? thầy giáo Điệp của em là người thế nào nào, chị là người thế nào nào. Nói thế đến tai người ngoài, họ sẽ khinh cho.

Liễu Nguyệt lè lưỡi, bảo:

- Em thì chẳng biết cái gì cả, đúng là ăn nói vớ vẩn lung tung…

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Không phải em không biết gì cả, tại vì em biết nhiều quá đấy, em biết cả những điều em không nên biết. Em là con cáo bé bỏng, sau này anh nào lấy em, chỉ sáu tháng một năm em đã hành hạ người ta chết mất thôi.

Ăn cơm xong, Ngưu Nguyệt Thanh bảo Liễu Nguyệt cầm giấy bút ra, chị đọc, Liễu Nguyệt viết, lập thành một bảng danh sách những người được mời đến dự ăn mừng sinh nhật. Liễu Nguyệt viết xong, lại đối chiếu kiểm tra lại một lần, chẳng qua là những người như gia đình Uông Hy Miên, gia đình Cung Tịnh Nguyên, gia đình Nguyễn Tri Phi, gia đình Mạnh Vân Phòng, gia đình Chu Mẫn, Triệu Kinh Ngũ, Hồng Giang, gia đình chị kết nghĩa, phó chủ tịch hội văn học nghệ thuật Anh Nguỵ, Tiểu Đinh hội mỹ thuật, Vương Lai Hồng hội ca múa, Trương Chính Hải hội nhà văn, Chung Duy Hiền, Lý Hồng Văn, Cẩu Đại Hải toà soạn tạp chí, đã hơn hai mâm rồi. Liễu Nguyệt hỏi:

- Hai mâm này mình đặt ở khách sạn, hay là làm cơm tại nhà? làm tại nhà thì em không dám làm món ăn.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Ở nhà khí thế hơn, nấu nướng đương nhiên cô không phải nhúng tay vào, anh rể kết nghĩa của chị là đầu bếp, phần chế biến thức ăn do anh ấy làm, anh Phòng đảm nhiệm phần việc nấu cơm làm bánh, em cùng chị mấy ngày này chỉ lo chuyện đi mời và chợ búa mua sắm.

Ngay tức khắc, hai chị em tra sổ điện thoại ghi lại số của những gia đình có điện thoại ra một tờ giấy riêng, phân công Liễu Nguyệt tập trung gọi điện thoại mời trước một ngày, nhà ai không có điện thoại thì

Liễu Nguyệt phải đạp xe đến từng nhà hẹn trước. Sau đó lại tính tóan mua các loại thực phẩm, rau xanh, rượu thuốc và mua sắm thêm bếp than cũng như một số dụng cụ nhà bếp mới.
Giữa lúc ấy ở ngoài cổng có tiếng rao vang dài:
- Đồ đồng nát nào, nhận thầu đồ đồng nát nào!
Liễu Nguyệt nói:
- Chị cả ơi, người thu mua đồ nát đã đến, ta bán quách những vỏ chai rượu và giấy báo cũ ở chân tường đằng sau đi, hôm nào khách đến khỏi phải quét tước thu dọn.
Ngưu Nguyệt Thanh gật đầu, hai người đi thu gom những đồ cũ bỏ đi đem ra, đèn đường đã bật sáng ngoài cổng, ông già kia đang nằm ngửa trên đệm cỏ của chiếc xe cải tiến hút thuốc, hít vào một hơi thở ra một hơi khoan khoái với chính mình. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Ông ơi, muộn thế này mà ông còn đi thu mua đồ cũ nát ư?
Ông già không nhìn nhả một vòng khói đáp:
- Muộn thế này rồi có đồ cũ nát chứ?
Liễu Nguyệt liền cười hì hì. Ngưu Nguyệt Thanh mắng:
- Con khỉ gió ạ, cười cái gì?
Liễu Nguyệt bảo:
- Mình thì đầy một bụng buồn phiền, chị xem ông ấy có sướng không chứ? Từ lâu dã nghe nói ông ấy biết ca dao hò vè, bảo ông ấy đọc một đoạn xem nào!
Liền nói với ông già:
- Ông ơi, ông đọc một đoạn ca dao đi, cháu sẽ bán rẻ cho ông những thứ này.
Ông già vẫn tỉnh khô, thổi phù một hơi khói, vọt thẳng tới chiếc bóng điện trên cột đèn đường ,rồi toả ra như một lớp mây, mấy con muỗi liền chợt ẩn chợt hiện. Ông già nói:
- Anh nằm trên giường xô pha, nằm trên đệm cỏ. Em nằm trên đệm cỏ, nằm giường xô pha, hai con hạc tiên bơi trong mây.
Liễu Nguyệt cảm thấy cổ quái cứ kêu:
- Ai à!
Ngưu Nguyệt Thanh gắt:
- Liễu Nguyệt, ăn nói chín chắn một chút!
Liền nói với ông già:
- Ông ơi, ông vất vả quá, tối nay cũng không biết nghỉ ở đâu nữa!
Ông già đáp:
- Gió nghỉ ở đâu, tôi nghỉ ở đó.
Ngưu Nguyệt Thanh lại hỏi:
- Tối thế này, ông đã ăn cơm chưa?
Ông già đáp:
- Tôi ăn rồi, cũng là tôi đã ăn.
Ngưu Nguyệt Thanh giục Liễu Nguyệt:
- Em mau mau về mang ra hai cái bánh bao.
Liễu Nguyệt không muốn đi nhưng vẫn phải về, ông già không cảm ơn, cũng không ngăn lại, nhảy xuống xe bảo cân đồ cũ, đếm từng xu, từng xu trả tiền. Ngưu Nguyệt Thanh không lấy, ông già vẫn đếm. Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Ông ơi, ai cũng bảo ông biết làm ca dao hò vè, tôi có một chuyện định nhờ ông.
Ông già thôi đếm tiền, đứng ngây tại chỗ. Ngưu Nguyệt Thanh thấy ông già chịu nghe, liền sơ lược kể ra một lượt, chồng chị làm công tác tuyên truyền văn hoá , hội đồng nhân dân thành phố mở đại hội bầu cử lại, cũng là vì người khác, đã đăng một bài lên báo, vì thế chủ nhiệm hội đồng nhân dân không được bầu lại, kết quả chồng chị bị người ta chỉnh ngấm ngầm như thế, mong ông có thể làm bài ca dao rêu rao trên đường phố, cũng là để bõ tức cho chồng.
Ông già chẳng nói chẳng rằng, Liễu Nguyệt đã mang bánh bao ra, ông già một tay giao đồng tiền xu, một tay nhận bánh. Ngưu Nguyệt Thanh vẫn không nhận tiền, một đồng tiền xu liền được đặt xuống đất, ông già kéo xe đi liền. Ngưu Nguyệt Thanh thở dài, hối hận đã kể lể mất công một lúc lâu, vừa định quay vào nhà, đã nghe thấy ông già đọc từng chữ từng nhịp ở chỗ đầu ngõ tối mờ mờ. Ngưu Nguyệt Thanh lắng tai nghe rồi nói:
- Ông ấy đọc những gì gì, đâu có phải nội dung mình nhờ ông ấy soạn.

Liễu Nguyệt lại khen bài vè ấy hay, về nhà chờ Ngưu Nguyệt Thanh đi ngủ, rồi vào phòng sách ghi lại nội dung bài vè của ông già. Quả nhiên về sau bài vè đó đã được lưu truyền trong giới văn hoá Tây Kinh: "Phòng tử (nhà ở), Cốc tử (thóc), Phiếu tử (tiền), Nhi tử (con trai), Tôn Tử, Trang Tử, Lão Tử, Khổng Tử. Hoạt liễu giá nhất bối tử (sống cả một đời này). Lưu hạ nhất bả hồ tử (Để lại một nắm râu)."
Liễu Nguyệt ghi xong bài vè, cởi quần áo ngủ cùng một giường với Ngưu Nguyệt Thanh, Ngưu Nguyệt Thanh vẫn chưa ngủ say, tay sờ mó trên thân thể Liễu Nguyệt, cảm thấy trơn nhẵn và nây nây liền bảo:
- Liễu Nguyệt, em có thân hình tròn lẳn thế này.
Liễu Nguyệt được xoa nắn, cũng thấy buồn buồn tê tê, hai người lại nói vài câu. Sau đó bảo:
- Ngủ nhé.
Cả hai đều đi vào giấc ngủ, trận sấm chớp đêm qua làm thời tiết nóng nực đã dịu hẳn đi, cũng là một đêm trước đó Liễu Nguyệt bị mất ngủ, người mệt bơ phờ, cho nên giấc ngủ đêm nay ngon lắm. Nhưng, hầu như trong mơ, cũng hầu như không phải mơ, cô lại láng máng nghe thấy một thứ tiếng kêu, tiếng kêu này vô cùng kỳ quặc, tiếng dài rên rỉ, tiếng ngắn rì rầm, song không có chút vị nào đau đớn, hơn nữa sau đó tiếng kêu chợt nhanh chợt chậm, chợt cao chợt thấp, khi thì gấp gáp như vó ngựa đi qua phố, như mưa sập xuống bão cát, khi thì thong dong như con trâu già cày ruộng nước, như mèo con liếm cháo. Không biết tại sao trong tiếng kêu ấy toàn thân cô đê mê, đầu tiên cảm thấy mất hai cánh tay, sau đó mất nốt hai chân, cuối cùng chẳng còn gì cả, chỉ còn trái tim đập gấp, bay thẳng lên, cứ bay lên, bay đến tận đám mây trắng xóa, rồi đâm sầm xuống, bừng tỉnh. Tỉnh lại rồi, thì toàn thân rã rời, mồ hôi đầm đìa, lạ quá vừa mới thoải mái dễ chịu như thế, bỗng dưng cảm thấy phía dưới da giá, thò tay xuống sờ, thì thấy ướt rườn rượt, liền vội vàng lấy khăn lau, cùng lúc đó cũng nghe thấy Ngưu Nguyệt Thanh đang rên hừ hừ trên giường. Liễu Nguyệt cất tiếng gọi:
- Chị cả ơi, chị cả, chị đang cơn ác mộng, phải không?
Ngưu Nguyệt Thanh tỉnh dậy, mở to mắt trong bóng đêm có ánh trăng hắt vào lờ mờ, nằm ngửa, duỗi thẳng cẳng một lúc, chợt thấy ngượng ngùng nói:
- Không, em chưa ngủ à Liễu Nguyệt?
Liễu Nguyệt đáp:
- Em ngủ rồi, hình như em nghe có một thứ tiếng, lạ lắm cơ, nghe thấy cứ như là quay điện.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Chị hình như có nghe thấy.
Cả hai đều ngờ ngợ khó hiểu, Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Chắc là nằm mơ đấy.
Liễu Nguyệt đáp:
- Chắc là nằm mơ đấy, cùng nằm mơ cả mà!
Ngưu Nguyệt Thanh lại hỏi:
- Liễu Nguyệt ơi, em tỉnh dậy sớm, có nghe thấy vừa giờ chị nói bậy bạ gì trong mơ không?
Liễu Nguyệt đáp:
- Chị chỉ rên hừ hừ. Em sợ chị kinh sợ quá trong ác mộng, nên mới gọi chị.
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Không sao, đâu có phải ác mộng, em ngủ đi.
Nói rồi bò dậy ra nhà vệ sinh. Liễu Nguyệt cũng định vào nhà vệ sinh, cô đi vào đã nhìn thấy cái xi líp của Ngưu Nguyệt Thanh thay ra ngâm trong chậu. Liễu Nguyệt lập tức nhận ra Ngưu Nguyệt Thanh và mình cũng như nhau.

Am ni cô bắt đầu xây dựng từ đời Đường, tương truyền thời đó nhà điện rộng lắm, sư sãi cũng đông, hương lửa nghi ngút còn hơn cả chùa Dựng Hoàng. Đến năm Minh Thành Hoá, vùng Quan Trung động đất sụt lở một nửa nhà cửa, từ đó sa sút dần, có tu sửa đi chăng nữa, cũng chỉ trên nửa đất còn lại. Trong những năm rối ren của cuộc Cách mạng văn hoá, càng thảm hại không chịu nổi, nhà cửa bị các nhà máy chung quanh cướp chiếm già nửa, hơn ba mươi sư sãi tan tác hết. Mãi đến khi tôn giáo trở lại bình thường, tìm kiếm khắp nơi các sư sãi ngày nào, mới biết người thì đã chết, kẻ thì trở về đời thường, chỉ còn năm ni cô già lưng còng da mồi còn sống rải rác ở năm thôn thuộc ba huyện ngoại ô Tây Kinh, động viên họ run rẩy trở lại am, vừa bước vào cổng đã nhìn thấy tượng Phật bị đập phá, nhà cửa đổ nát, cỏ mọc ngập ngụa khắp nơi, hàng chục con chim cu gáy hoang dã bay vù vù, dưới bàn thờ một lớp phân chim bắn tung toé lên người. Năm chị em sư sãi ôm nhau khóc lóc thảm thiết. Có người bảo không thấy mặt sư, thì thấy mặt Phật, ho/ tự cảm thấy lòng Phật vẫn còn, không chết trong tai hoạ lớn cũng là ý chỉ của Phật muốn họ đến canh giữ am này. Thế là họ cạo mái tóc khô ráp đã trắng bệch, mặc bộ quần áo nhà chùa vát chéo màu chàm xanh đen, tuy chưa có nhiều thiện nam tín nữ cúng biếu, song nhờ có một khoản tiền nhỏ nhoi của uỷ ban sự vụ dân tộc thành phố trích cho. Cũng coi như lại có tiếng chuông của am ni cô vang lên gióng giả từng hồi vào hai buổi sáng chiều. Vài năm đã qua đi, cho dù đã sửa lại điện Đại Hùng, đắp được tượng Quan âm bồ tát sặc sỡ, lợp lại nhà khách phòng thiền ở phía đông phía tây, song chưa thể xây cất điện Thánh mẫu ở đàng sau điện Đại Hùng, ở bên trái và bên phải sân trước am, các nhà máy và thị dân chiếm đất vẫn chưa dọn đi, làm cho sân am có hình dáng một quả bầu đặt ngược. Mà mấy bà vãi già càng yếu đi, cũng chẳng ai biết đọc biết viết suốt ngày chỉ biết thắp hương khấn vái, cuốn kinh đã từng thuộc làu làu ngày xưa đã bị rơi rụng, mất đoạn quên chương, không còn hoàn chỉnh, bị sư sãi ở chùa Dựng Hoàng, chùa Ngoại Long, chùa Khang Hoa chê bai bêu riếu. Khi hội Phật giáo điều mấy ni cô trẻ ở chùa nghìn Phật núi Chung Nam bổ sung cho am ni cô này, cũng là lúc Tuệ Minh tốt nghiệp. Viện Phật học điều đến chùa Dựng Hoàng. Đến chùa Dựng Hoàng, Tuệ Minh thấy đây là nhà chùa lớn, sư sãi ở chung, có nhiều người tu hành đắc đạo gọi là "Chân nhân cao tăng", liền có ý định một ngày nào đó đến am ni cô.

Chỉ vì mới đến còn lạ nước lạ cái, không biết cặn kẽ nơi đó, Hội Phật giáo hỏi ý kiến chị, định phân công chị đến đó, chị chỉ từ chối. Nhưng lại bắt đầu lo sắp xếp công việc của am ni cô, giúp đỡ soạn thảo văn bản thu hồi đất đai bị lấn chiếm và đơn xin kinh phí. Mãi tới lúc mọi việc đã tương đối suôn sẻ lại có ảnh hưởng kha khá, Tuệ Minh liền xin đến đó. Ở am ni cô, Tuệ Minh không nhận ngay trách nhiệm chính, trước tiên chị tôn một ni cô già đứng ra cai quản, còn mình làm người giúp việc, song lại cố ý để ni cô già làm hỏng việc, tỏ ra bất lực không có khả năng, còn mình thì chẳng bao lâu được chị em ni cô tín nhiệm, ủng hộ đứng ra thay thế ni cô già. Từ đó Tuệ Minh thi thố tài năng, lên cấp trên, xuống cơ sở, giao thiệp rộng khắp và đã tranh thủ được hàng loạt khoản chi riêng, xây dựng điện Thánh Mẫu với tốc độ cực nhanh và trang trí rực rỡ nhà hành lang. Bởi những hộ chiếm dụng ngay một lúc khó dọn đi ngay, Tuệ Minh đã mở đọc phủ chỉ Tây Kinh và trong văn tự ghi về am ni cô, đã tìm tdc một câu trương truyền Dương Ngọc Hoàn đã từng đi tu ở đấy, liền như vớ được ngọc quý, chép thành hơn mười tờ, lần lượt gửi cho Uỷ ban sự vụ dân tộc thị uỷ, tỉnh uỷ và hội Phật giáo, lại nhờ Mạnh Vân Phòng viết một bài báo cáo, tuyên truyền ầm ĩ nhà chùa mà Dương Ngọc Hoàn đã từng đi tu là cổ tích quan trọng như thế nào trong lịch sử tôn giáo, hơn nữa trong công cuộc chấn hưng Tây Kinh phát triển văn hoá và du lịch, tu sửa khôi phục bộ mặt cũ của nơi đây sẽ trở thành điểm nóng du lịch như thế nào. Vậy là thị trưởng rối tinh lên, triệu tập cuộc họp gồm các ngành, uỷ ban dân tộc, hội Phật giáo, các nhà máy, đơn vị chiếm dụng địa bàn của am ni cô và Cục quản lý nhà đất, yêu cầu trả lại phần đất chiếm dụng càng nhanh càng tốt. Kết quả, trừ ngôi nhà lớn năm tầng dân đang ở không thể dọn đi được, đã thu hồi toàn bộ phần đất đai bị chiếm dụng. Thành tích công lao của Tuệ Minh đã nổi bật lên, liền xây lại cổng chùa, tuy không phải lầu cổng chạm gỗ khắc đá như ngày xưa, nhưng cũng oách không kém chùa Dựng Hoàng. Trong am ni cô khen ngợi, hệ thống Phật giáo trên dưới khâm phục, đương nhiên Tuệ Minh đã mượn gió tung hoa, hoạt động ráo riết lên trên xuống dưới, đã giành được chức Giám viện, định chọn ngày tốt hoàng đạo tổ chức lễ nhận chức.

Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi qua một đêm giao hoan cuồng nhiệt, lúc tỉnh dậy đã tám giờ sáng, cả hai anh chị sưng vù mặt mũi, cùng xoa bóp cho nhau một lúc, rồi vội vàng ăn xúp băm viên thịt trộn ớt

trong quán ăn của người Hồi, sau đó cùng giả vờ ra vẻ vừa mới đến, dẫn nhau đến dưới lan can ngoài cổng am ni cô ngồi nói chuyện. Trong lan can là cổng chùa mới tinh. Trước mái cổng chùa treo một băng lụa đỏ "Lễ nhận chức Giám viện am ni cô". Trên bậc thềm rộng dưới hiên kê một cái bàn, phủ vải trắng đặt chiếc micro cuốn vải đỏ, hai bên là hai dãy năm hàng mười ghế tựa cứng, trên trụ cổng bề thế có câu đối "Lẽ Phật như mây, mây ở đỉnh núi, leo lên núi mây càng xa: Nghĩa giáo như trăng, trăng ở trong nước, rẽ mặt nước ra, trăng càng sâu". Trên bãi rộng dưới bậc thềm đã kéo đến khá đông người, có nhà sư áo dài xanh, có đạo sĩ cặp buộc tóc, đông hơn cả là một số khách mời và nhân viên duy trì trật tự của đồn công an. Phía ngoài hành lang đậu một dãy xe con. Trang Chi Điệp nhìn số xe, có một số là xe riêng của thị trưởng, liền thốt lên khâm phục. Tuệ Minh quả thật chứng tỏ tài năng. Còn những người qua lại đã biết hôm nay trong am có việc, những ai không có giấy mời và thẻ ra vào thì không được đi vào, chỉ bám lan can mà nhìn. Những người bán hàng rong, bày các loại thức ăn, và hương nến ở trong ngõ rao bán om sòm. Trang Chi Điệp nhìn trong đám người không thấy Mạnh Vân Phòng, cũng không biết anh ấy còn mời những ai, liền đi đến trước hiệu bán xâu quả mật, mua một xâu để ăn. Đường Uyển Nhi bảo thứ ấy không vệ sinh, đòi ăn bánh gương. Bánh gương lâu nay không thấy bày bán, hai người đến gần chủ hàng là một ông già đang ngồi trước lò bánh cao cao. Lò bánh là một xe ba bánh song quây kín không nhận ra xe ba bánh, ở trên có mái che có một tấm gỗ ngang viết bút mực "Trương bánh gương". Trên cột nhỏ ở hai bên, thì một bên là "Nguyên Mễ Nguyên Trấp Nguyên Thủ Nghệ" (vẫn gạo ấy, chất nước ấy, tay nghề ấy) bên kia là "Lão hộ, lão nhân, lão Tự hiệu" (vẫn gia đình ấy, con người ấy, tên hiệu ấy) Trang Chi Điệp khen:

- Hay!

Ông già đã mở cái lồng to bằng gương lấy que tre xiên hai cái bánh. Trang Chi Điệp bảo:

- Chỉ lấy một cái, tôi không ăn.

Ông già bảo:

- Anh không phải người yêu, người tình hả? vậy xin lỗi, vợ anh ăn một mình.

Đường Uyển Nhi nhìn Trang Chi Điệp, hai người cùng cười.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Bánh gương còn có cách gọi nào nữa thưa ông?

Ông già đáp:

- Bánh gương, bánh gương, không chỉ có kích thước to bằng cái gương, mà còn có ý trọn vẹn viên mãn. Ở đời Đường, bánh này là món chuyên dùng trên lầu xanh kỹ nữ ca hát, trong xã hội cũ cũng bày bán ở cửa nhà hát và ngoài sân vui chơi. Bây giờ không cầu kỳ như thế, nhưng nó giống như bốc thăm, phàm những đôi trai gái nào đến ăn, chỉ mua một cái, thì người đàn bà kia phải là vợ, đồng chí, người quen, hai người mua hai cái, thì không phải người yêu, cũng là người tình, không sai một cái nào cả.

Trang Chi Điệp nói:

- Thế thì sai rồi, viên mãn lên là vợ, hai vợ chồng mới tốt đẹp viên mãn chứ.

Ông già đáp:

- Không sai một chút nào cả. Người xưa đã từng nói, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng đĩ, đĩ không bằng vụng trộm. Vợ chồng bây giờ mười cặp thì có đến chín vá víu mà sống với nhau. Nói vui đấy, nói vui đấy!

Hai người đi ra, Đường Uyển Nhi hỏi:

- Tại sao anh không mua một cái mà ăn? Xem ra chúng mình không lâu dài đâu nhỉ?

Trang Chi Điệp đáp:

- Ông già khéo mồm khéo miệng nói vui để bán hàng ấy mà. Tin thế nào được ông ấy? Nếu theo ông ấy nói, mua một cái là vợ chồng, thì dự đoán chúng ta sắp thành vợ chồng đấy!

Câu nói làm cho Đường Uyển Nhi tươi tỉnh hẳn lên. Cùng lúc ấy có tiếng người nói:

- Hay lắm, hai người các bạn đang lu đường nhựa ở đây à?

Đường Uyển Nhi giật mình, không quay đầu lại nhìn, liền né sang một bên đường, dường như là người đi đường không quen biết, Trang Chi Điệp quay đầu lại thấy Mạnh Vân Phòng liền hỏi:

- Sao bây giờ anh mới đến? vừa gặp Đường Uyển Nhi ở ngã tư, tôi bảo mau mau đi gọi Chu Mẫn đến, hôm nay thầy giáo Phòng của em mời bọn mình đi dự lễ Giám viện lên chức. Cô ấy bảo Chu Mẫn đi vắng, cô ấy cũng không dự, tôi cứ cố giữ cô ấy lại.

Nói rồi liền gọi:

- Đường Uyển Nhi, Đường Uyển Nhi, em hỏi thầy giáo Phòng của em xem có mời em không nào?

Đường Uyển Nhi hiểu ý ngay, liền cười mà bảo:

- Em không tin, thầy giáo Phòng mà lại mời em ư?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Mời chứ. Nếu tôi dối em, thì cái thằng tôi ngần này tuổi sẽ là chó!

Chẳng mấy chốc, Lý Hồng Văn, Cẩu Đại Hải của toà soạn tạp chí, Đái Thượng Điền làm phê bình văn nghệ của hội nhà văn cũng đều đi xe đến. Mọi người cùng giới thiệu hỏi thăm nhau rồi do Mạnh Vân Phòng dẫn đến cửa lan can, nói với người của đồn công an gác cổng mấy câu, rồi đi cả vào, Mạnh Vân Phòng quen biết ở đây, vừa đi vừa nói chuyện, nào là hai cây cờ ở ngoài cổng chùa kia là vật của thời Tống như thế nào như thế nào, nào là cổng chùa này nhằm thẳng của chu tước của tườngthành có phong thuỷ địa lý đẹp như thế nào.

Đi qua cổng chùa là một bãi rất rộng, ở giữa là một cái bể nước, trong bể có núi giả, trên núi có nước phun. Có nhiều người đặt tiền đồng xu lên mặt nước, bảo nổi được thì may mắn tốt lành.

Đường Uyển Nhi chen vào trước xem ồn ào, đã đặt mấy đồng, đồng nào cũng chìm xuống đáy bể, tức đến mức cứ thò tay vào túi móc tiền xu, tiền xu đã hết sạch. Quay người nhìn phía sau bể lại là cột cờ, song chỉ có một cột bên trên treo cờ phướn màu vàng, hai vên cờ phướn có hai dải lụa màu rũ xuống chấm đất. Trang Chi Điệp đứng đó đang đọc.

Đường Uyển Nhi bước đến đòi Trang Chi Điệp cho vài đồng tiền xu. Trang Chi Điệp đang xem cờ phướn, hai tay lại đánh diêm hút thuốc bảo Đường Uyển Nhi thò tay vào túi quần mà lấy. Đường Uyển Nhi đã móc được mấy đồng xu, song không rút tay ra.

Trang Chi Điệp vội bảo:

- Em táo tợn thế, đây là đất Phật.

Đường Uyển Nhi cười, rồi cầm tiền xu đi luôn.

Mạnh Vân Phòng đi tới bảo:

- Cái đấy có gì đâu mà đọc, lời từ mình viết ấy mà.

Nói rồi kéo Trang Chi Điệp đi về phía sau.

Đường Uyển Nhi cuối cùng cũng đã đặt được một đồng xu, song không có ai quen ở bên cạnh mà khen ngợi, liền bĩu môi hất hàm bỏ đi luôn, nhưng đã hớn hở trước các bức tượng ở hai bên dưới dãy nhà hành lang, nhận ra tượng Bồ tát, song không biết là loại Bồ tát nào, bức tượng nào mặt cũng như trăng tròn, mắt én mày ngài, trông rất đẹp. Mạnh Vân Phòng gọi:

- Đường Uyển Nhi xem Bồ tát xinh đẹp, hay định so sánh với Bồ tát xem ai đẹp đấy hả?

Đường Uyển Nhi xịu mặt chạy đến song lại cười nhăn nhở. Mạnh Vân Phòng liền nói:

- Xịu mặt vào, thì còn giống Bồ tát chứ nụ cười này xinh tươi quá, không giống đâu.

Đường Uyển Nhi nói:

- Thầy giáo Phòng ở chỗ nào cũng nói lung tung, không tôn kính Phật.

Mạnh Vân Phòng bảo:

- chuyện Phật giáo tôi biết hơn em nhiều, ngày xưa Đại pháp sư đã nói, Phật là gì, là cái cọc cố định.

Trong khi nói chuyện, Trang Chi Điệp chỉ ngó đầu nhìn vào trong dãy nhà đọc kinh và nhà ở của sư sãi, Lý Hồng Văn liền hỏi:

- Đằng ấy là nơi ngủ của ni cô à? Ngủ riêng từng người hay từng đôi?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Anh chỉ quan tâm người ta ngủ thế nào! Mau mau đến đăng ký ở nơi tiếp đón nhà phía sau đã.

Lý Hồng Văn lại hỏi Trang Chi Điệp:

- Ni cô ngủ chung giường, có đồng tính luyến ái không nhỉ?

Trang Chi Điệp im lặng. Đằng trước đang có một ni cô đi tới mặc áo dài nâu, đầu trọc song mặt mũi xinh đẹp. Lý Hồng Văn liền lè lưỡi, cứ xuýt xoa, ni cô cạo trọc đầu đẹp quá. Trang Chi Điệp nói:

- Lúc nữa nhìn thấy giám viện, có lẽ anh phải kêu lên thành tiếng cho mà xem!

Đã đến chỗ đăng ký, ở đây túm tụm rất đông người, một ni cô già ngồi sau một cái bàn, trước mặt để bút mực và tranh tờ bằng giấy Tuyên. Mạnh Vân Phòng đến giới thiệu Trang Chi Điệp, ni cô già và mấy vị sư ở bên cạnh ngạc nhiên đều cất tiếng A Di Đà Phật, liền nhìn thấy Tuệ Minh từ trong cửa tròn nhỏ bên cạnh bước ra đón. Quả nhiên Lý Hồng Văn thốt thành tiếng, Trang Chi Điệp liền đưa tay ra bắt, Tuệ Minh cũng đáp lại theo lễ nghi nhà Phật, đón vào trong cửa tròn nhỏ. Thì ra lại là một nhà nhỏ rất sạch sẽ, ở phía bắc có hai gian sảnh, liền mời ngồi nghỉ trong sảnh, có người bưng trà đến ngay.

Tuệ Minh nói:

- Điệp tiên sinh đến dự, quả thật là niềm vinh dự đối với cửa Phật, tôi cứ sợ không mời được tiên sinh đến.

Trang Chi Điệp đáp:
- Am ni cô có việc lớn như thế này, tôi không đến sao được? Xin chúc mừng chị.
Tuệ Minh liền nói:
- Tiên sinh thấy đấy, lãnh đạo tỉnh và thành phố, các ngài ấy cũng đến cả.
Trang Chi Điệp thăm dò lãnh đạo đến gồm những ai, nhưng Tuệ Minh đã dẫn anh sang căn phòng phía tây. Trong phòng này có một vòng tròn ghế ngồi kiểu thẳng màu đen, trên ghế có đệm ngồi màu vàng hơi đỏ, ở giữa là bàn trà sơn đen, trên mặt gắn tấm ngọc thạch hoa văn sơn thuỷ Lam Điền, thuốc lá thơm để tứ tung ấm chén lộn xộn.
Tuệ Minh lên tiếng:
- Thưa các vị lãnh đạo, tôi xin giới thiệu đây là Trang Chi Điệp, nhà văn có tên tuổi.
Các vị lãnh đạo nói:
- Đều đã biết cả.
Từng vị đưa tay ra bắt, Trang Chi Điệp nhận ra chủ nhiệm ban sự vụ dân tộc tỉnh, thành phố, Cục trưởng dân chính, có cả Hoàng Đức Phúc và một người nữa là thư ký trưởng của thị uỷ.
Trang Chi Điệp bắt tay xong các vị ở hàng trên, đi tới trước mặt Hoàng Đức Phúc hỏi:
- Thị trưởng có đến không?
Hoàng Đức Phúc đáp:
- Thị trưởng có một cuộc họp quan trọng, cử tôi đi thay.
Trang Chi Điệp nói:
- Ban nãy nhìn số xe cứ tưởng là thị trưởng đến rồi. Hôm nay khí thế quá mời các vị đến dự đông đủ như thế này.
Hoàng Đức Phúc nói:
- Đây coi như một việc lớn đầu tiên của am ni cô mà!
Vị thư ký trưởng ngồi bên cạnh hỏi:
- Gần đây nhà văn có tác phẩm gì lớn không?
Trang Chi Điệp giả vờ không nghe thấy, chỉ nói với Hoàng Đức Phúc:
- Anh có khoẻ không?
Hoàng Đức Phúc cũng hỏi lại:
- Anh thế nào? Chân khỏi rồi chứ. Nghe nói có một lang băm chữa cho phải không?
Trang Chi Điệp đáp:
- Chữa hay lắm, hai tờ thuốc cao là khỏi.
Nói xong quay trở về. Vị thư ký trưởng kia cúi người đưa tay ra định bắt, nhưng Trang Chi Điệp vẫn giả vờ không nhìn thấy, lại nói với Hoàng Đức Phúc một câu gì đó ,trở về ghế ngồi uống trà, liếc mắt nhìn vị thư ký trưởng vẫn đứng tại chỗ, tay chưa rụt về ngay, song từ từ co đầu ngón tay, nói với người bên cạnh:
- Hôm nay thứ tư, ngày mai thứ năm, ngày kia đã là thứ sáu rồi.
Lúc ấy Mạnh Vân Phòng ở cửa vẫy tay gọi Trang Chi Điệp đi ra. Mạnh Vân Phòng nói:
- Hôm nay Tuệ Minh bận, chị ấy bảo không tiếp được từng người, chị ấy nhờ tôi tiếp thay anh và các bạn cho được chu đáo, lại đưa tôi sáu phiêu ăn, xong buổi lễ sẽ ăn cơm tại đây. Trong am tuy đều là món ăn chay, song cũng đặc biệt lắm, anh thử ăn xem thế nào.
Trang Chi Điệp nói:
- Hôm nay người đông lộn xộn lắm, ăn làm gì chẳng bằng đi về ăn mì tương, trời nóng nực ăn mì tương cũng mát.
Mạnh Vân Phòng nói:
- Thế cũng được. Tôi bảo anh em đi xem những tranh chữ chúc mừng, bây giờ sắp đến giờ khai mạc, mình có đi xem không? Anh phải lên bàn ngồi với các vị lãnh đạo đấy!
Trang Chi Điệp bảo:
- Anh chàng thư ký trưởng cũng đến, vừa rồi mình phớt lờ, nếu phải ngồi cùng bàn, mà gặp hắn lại phớt bơ thì không hay. Buổi lễ cử hành như thế nào?
Mạnh Vân Phòng nói:
- đầu tiên họp đơn giản ở cửa am, chỉ là thổi kèn, đốt pháo, do Đại pháp sư Tường Vân ở chùa Pháp Môn đến đọc quyết định phong Tuệ Minh là Giám viện am ni cô, sau đó lãnh đạo nói chuyện, đại biểu các nhà chùa phát biểu ý kiến, đại biểu các giáo phái phát biểu ý kiến, sau đó mới tiến hành một loạt nghi thức lên ngôi Giám viện về mặt Phật giáo.
Trang Chi Điệp bảo:

- Họp thì bỏ, khi cử hành nghi thức thì đến xem.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Vậy để tôi nói với anh em tự do hoạt động, cuối cùng tập trung ở cổng am. Anh cứ đến điện Thánh Mẫu trước chờ ở đấy, tôi sẽ dẫn anh đi xem cái này, bảo đảm anh yêu thích.

Trang Chi Điệp đến điện Thánh mẫu xem tượng trước, trước điện có một cái chảo quai to, bên trong toàn là tro nhang. Trước chảo là một chiếc giá sắt dài bốn mét được hàn lại. trên giá sắt, cứ cách bốn tấc lại khoan một lỗ nhỏ. Từng bầy trai gái đốt hương đốt nến ở đây, nến cắm đầy lỗ nhỏ, dầu nến đổ lờ nhờ, chảy ngập ngụa. Trang Chi Điệp cảm thấy không khí ngột ngạt, liền đi ra, nhìn thấy hai phía đông và tây điện, bên nào cũng có cái đình nhỏ, bèn ra đình phía đông xem trước. Trong đình dựng một tấm bia đá. Trên bia viết rõ trước khi vào cung, Dương Ngọc Hoàn đã đi tu ở đây như thế nào. Đường Huyền Tông thì đến am này đốt hương lễ Phật như thế nào, vân vân. Đã nhận ra toàn những từ ngữ do Mạnh Vân Phòng soạn thảo. Trang Chi Điệp mỉm cười lại đi sang đình nhỏ phía tây xem có cái gì. Mạnh Vân Phòng bước đến, có cả Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi nhễ nhại mồ hôi, sắc mặt càng ửng đỏ xinh tươi, chị ta bảo đã xem hết từng ngôi điện, hỏi am ni cô sao lại có nhiều hoà thượng như thế, hơn nữa lại có cả đội nhạc, đội nhạc toàn nhà sư và ni cô. Nhà sư và ni cô cũng biết chơi nhạc cụ kia à?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Trong am có mười ba ni cô, tổ chức một việc lớn như thế, số người đâu có đủ, đều mời từ các chùa khác đến. Đội nhạc do tôi mời các nhạc công của đoàn ca múa Nguyễn Tri Phi, để thêm phần nghiêm trang, đã cho mặc quần áo nhà Phật. nếu theo suy nghĩ của em, trong am ni cô có nhiều hoà thượng như thế, thì chẳng phải "Chùa đều có "chuyện" rồi ư?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Anh Phòng này, văn bia trong đình có phải là tác phẩm lớn của anh không đấy? quả thật là anh nói láo, Đường Huyền Tông đã từng đến thắp hương, anh có chứng cứ gì không?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Anh có chứng cứ gì chứng tỏ Đường Huyền Tông không đến đây thắp hương nào?

Nói rồi kéo Trang Chi Điệp sang đình phía tây, nói:

- Anh xem cái này, đây là hàng thật giá thực, trong am đã từng có một ni cô nghiêm chỉnh, tuyệt thế đại mỹ nhân.

Trang Chi Điệp nhìn vào, thì là một tấm bia vừa phải. Văn bia như sau:

"Bịa mộ Mã Lăng Hư, ni cô Thánh Võ quan nước Đại Yên

Một người thục nữ mặc quần áo màu vàng, họ Mã, tên Lăng Hư, là người Vị nam, nước da trắng hồng, tư chất thanh tú, có dáng dấp nổi bật, có tính cách thông minh tài trí lương thiện dịu dàng, sắc đẹp rực rỡ như ráng màu, thơm thảo như hoa lan. Múa ống tay áo dài có thể quay mười vòng quanh trống, tiếng hát ba ngày vẫn còn âm vang bên tai, đánh đàn nhảy múa thì như hạc tiên, thổi sáo thì như rồng ngâm, âm nhạc, nhịp phách thì do thầy truyền dậy, song biểu diễn, thì Lăng Hư vốn được trời ban. Tài sắc của Lăng Hư nổi bật ngay đến Ngô Muội và Hàn Nga cũng tự thấy xấu hổ không bằng. Tài sắc của Lăng Hư không chỉ nổi tiếng ở vùng Đông Hạ, mà còn truyền tới nước Nam. Năm tháng trôi qua, tấm lòng thường dân của Lăng Hư dần dần lắng xuống đã cảm thấy chán đời, thế là viết tên trong cung Tiên, nếu gặp quân tử nào thích hợp, cũng nguyện gửi gắm trọn đời. Năm mười ba Thiên Bảo, đi tu ở chùa Khai Nguyên, đầu tháng Thánh Võ, theo về với ông Độc cô trong họ Độc cô chúng tôi. Từ đó trong trắng như ngọc, có khí phách thanh cao như tùng xanh, tư duy nhanh nhạy, có thể nhìn thấy thấu suốt bản chất của sự vật. Nhưng sự việc không theo ý nguyện, sống gò bó như thế suốt ba năm, trong lòng lo nghĩ, thường có tâm trạng nặng nề, hàng ngày thường gặp gỡ bạn bè với những lời đùa vui và đàn hát, chưa đầy một phần ba thời gian của cuộc sống, đã không may nhiễm bệnh qua đời lúc hai mươi ba tuổi. Có người quân tử đã nhận xét: Bề ngoài xinh đẹp, song đã chết non, quả thật đáng tiếc! Tên tự của Mã Lăng Hư là Quang Khiêm, quan huyện uý của huyện Hưu Ninh Hấp châu, một đời chuyên làm việc thiện, là người lương thiện hiền lành. Nay viết một bài kỷ niệm, ca ngợi tài sắc của Mã Lăng Hư.

Ôi con người hiền thục như thế, Mã Lăng Hư xinh đẹp như mùa xuân, ai ngờ con người xinh đẹp như vậy lại bị ông trời cướp mất cuộc sống sớm như vậy. Mã Lăng Hư như mây trên núi Vu, Mã Lăng Hư như thần trong sông Lạc. Quả tình tôi không biết tại sao lại như vậy, vì thế đành phải đi hỏi ông trời.

Ngày hai mươi hai tháng giêng năm Thánh Võ dựng bia

Người soạn văn bia: Lý Sử Ngư thị lang bộ hình

Người viết lên bia: Lưu Thái Hoà thường dân áo vải"

Trang Chi Điệp đọc xong không nén nổi, thốt lên:

- Đây quả là một bài văn hay. Người đàn bà họ Mã được miêu tả đã làm cho người ta thán phục. Năm xưa tôi đến bờ sông Lạc Thuỷ, nhìn thấy con sông ấy, liền nhớ đến bài "Lạc thần phú", cảm động quá đứng trước gió mà than thở. Hôm nay đọc bia này, dường như tôi đã gặp cô ấy, có khác nào đang đứng trước mặt mình. Tiếc rằng con người như hoa như ngọc ấy, đường đời lận đận số phận long đong, ai cũng thương tình.

Đường Uyển Nhi thấy Trang Chi Điệp tình cảm xốc nổi nhất thời, hai mắt đo đỏ, trong lòng nao nao, liền cười giận, bảo:

- Những lời thầy giáo Điệp nói chẳng khác nào thơ của Sêchxpia, đáng tiếc thầy Điệp không cùng thời đại với chị ấy, nếu không em sẽ phải gọi bằng cô mất thôi

Trang Chi Điệp vẫn còn nói một cách si mê:

- Lấy được hay không lấy được còn tuỳ, nhưng tôi khẳng định phải gặp, phải biết cô ấy.

Nói xong đi mua một nén hương thắp trước mộ. Đường Uyển Nhi càng có ý ghen tị, liền nói:

- Thầy Điệp quả là người si tình, họ Mã có linh thiêng, cũng xứng đáng khi sống làm người, chết đi làm ma. Nhưng dưới gầm trời đàn bà tốt đẹp quả thật nhiều lắm, ngày xưa có, bây giờ có, tương lai vẫn có. Chỉ có điều thầy Điệp không thể sinh ở thời xưa, cũng không thể thọ đến tương lai. Cho dù đàn bà bây giờ người đẹp nào cũng như mây, không biết thầy Điệp nên yêu người nào.

Nói tới mức Trang Chi Điệp đỏ dừ mặt lên, mới biết mình bỗng chốc đã sa đà trong cõi suy tư tình cảm, đã nói nhiều quá.

Lúc này chợt nghe tiếng kèn trống nổi lên rộn ràng. Đám khách hành hương du lịch ở trước điện Đức Thánh Mẫu đổ xô cả về phía trước, có tiếng con gái gọi lanh lảnh:

- Mẹ ơi, mau lên, Giám viện ra mắt kìa!

Ba người liền đi về phía trước, không biết Tuệ Minh đầu tiên đi ra từ ngôi nhà nào, nhưng đã nhìn thấy một nhà sư tai to đầu múp mặc áo cà sa đỏ thẫm, tay cầm tấm ngọc, vừa vái vừa chào liên tục, đi ở phía trước. Theo sau là một ni cô bê tượng Phật, một ni cô gõ mõ, rồi bốn ni cô trẻ đi thành hai hàng, tay xách lồng đèn hoa sen. Tuệ Minh đi sau họ, mặc áo cà sa óng ánh, chân đi giày da đen lòng sâu gót nổi, khuôn mặt trang trọng càng nổi đôi mắt sáng, hàm răng trắng, cặp má hồng màu cánh sen và cái cổ ngọc ngà, bước đi khoan thai, như tiên bay bồng bềnh. Sau cùng là tám nhà sư tấu nhạc và bốn ni cô tùy tùng, tất cả thành một hàng dọc tưng bừng rực rỡ đi tới điện Đức Thánh Mẫu. Lý Hồng Văn đang trong đám đông đứng xem liền chạy đi nhìn Tuệ Minh. Đường Uyển Nhi thì ghé vào tai Trang Chi Điệp nói:

- Anh xem cô Tuệ Minh kia có phải họ Mã không?

Trang Chi Điệp nói:

- Có lẽ phải. Am ni cô quả là một nơi tốt đẹp.

Đường Uyển Nhi liền bảo:

- Vậy thì sau này em sẽ đến đây.

Trang Chi Điệp ngấm ngầm hích vào Đường Uyển Nhi hỏi:

- Em ở đây được ư?

Đội nghi lễ vừa đi vào điện Đức Thánh Mẫu thì những người đến xem ập tới vây chặt cửa chính như nước thuỷ triều dâng. Bọn Trang Chi Điệp không chen vào được chỉ nghe thấy âm nhạc càng rộn rã, tiếng vái chào không ngớt. Mạnh Vân Phòng nói:

- Tôi đi tìm người trao đổi để bọn mình vào xem.

Vừa bước tới cửa can thiệp, thì đám đông liền mở ra một lối đi. Thì ra đội nghi thức vào bái tạ Đức Thánh Mẫu, chính thức ra mắt còn ở điện Đại Hùng, đội nghi thức sẽ về hai đình đông tây trước, đốt hương quỳ lạy và ra nhà hành lang phía trước lạy các vị Bồ tát, rồi sang điện lớn.

Lúc này có người dẫn các vị lãnh đạo đi vào điện lớn trước, ngồi xem ở góc tường hai bên. Mạnh Vân Phòng kéo luôn Trang Chi Điệp cùng ngồi vào đội ngũ lãnh đạo. Trang Chi Điệp không đi. Trong lúc lưỡng lự thì đội nghi thức đã đi vào điện lớn, cửa chính lại đông nghìn nghịt, không nhìn thấy gì cả. Trang Chi Điệp nói:

- Thôi, có vào thì cũng không nhìn rõ đâu mà!

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Vậy thì đi đâu? Ngồi cũng chẳng có chỗ mà ngồi.

Trang Chi Điệp đáp:

- Chẳng bằng đi vào căn nhà riêng kia ngồi uống rượu.

Mạnh Vân Phòng vỗ tay reo:

- Ý kiến hay đấy!

Nói rồi đi khắp nơi tìm được Lý Hồng Văn, Cẩu Đại Hải, Đái Thượng Điền đi ra cổng chùa, rẽ mấy chỗ, rồi từ một ngõ nhỏ, đi thẳng đến căn hộ số mười ba của căn nhà năm tầng.
Trên đường đi, Mạnh Vân Phòng đã nói với mọi người tình hình về căn hộ này, còn đang suy nghĩ đặt cho nó một cái tên gì đó. Sau khi mở cửa, đã nhìn thấy trên tường chính diện của phòng khách, đã thấy Trang Chi Điệp treo hai chữ to tướng trong khung kính: Cầu khuyết, liền tuỳ cơ ứng biến, to giọng giới thiệu:
- Đây là xa lông của chúng ta, chúng ta gọi nó là "nhà cầu khuyết".
Mọi người nghe xong rối rít bảo "cầu khuyết" vừa nhã, vừa có ý sâu sắc. Lý Hồng Văn liền nói:
- Có nơi tốt thế này, sau này toà soạn tạp chí mời tác giả đến sửa bản thảo có thể mượn dùng được đấy!
Trang Chi Điệp nói:
- không được, chúng mình có hoạt động của chúng mình chứ. Sau này cứ bảy ngày mười ngày họp mặt một lần, cũng từ chối mời người bên ngoài. Hôm nay anh em đi lại mệt mỏi dẫn đến, xin chớ nói vung lên, tránh ai ai cũng biết, rồi không có chỗ nào yên tĩnh đâu!
Thế là khui luôn một chai rượu và hai gói lạc rang mua ở tầng dưới ra, yêu cầu không chia chủ khách, ngồi xen kẽ theo ý muốn. Mạnh Vân Phòng nói:
- Đến đây có thể đem theo thức ăn, nhưng đã đến đây dứt khoát chỉ có bàn về văn học nghệ thuật. hôm nay vừa uống rượu vừa bàn, bây giờ bắt đầu nhé!
Cẩu Đại Hải nói:
- Bàn văn học nghệ thuật, chứ không bàn buôn bán, nói bắt đầu thì bắt đầu à? Hay là vừa uống rượu vừa tán chuyện lung tung, cứ tán, cứ tán chủ đề sẽ chuyển đổi.
Chai rượu được mở nắp, song không có chén, liền lấy nắp làm chai làm chén, thay nhau uống một lượt.
Đường Uyển Nhi không ngồi trên ghế xa lông mà ngồi trên giường, bảo:
- Em không uống!
Mạnh Vân Phòng hỏi:
- Sao em lại không uống? Bị thương à?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Khỉ gió ạ! Em không phải nhà văn, nhà biên tập, em nói thế nào được văn hoá nghệ thuật.
Nói rồi đưa tay sửa gối trên giường, chợt phát hiện có sợi tóc dài, giật nảy mình vội đưa tay nắm lấy.
Mạnh Vân Phòng bảo:
- Em không nói được văn học nghệ thuật thì em là nghệ thuật để bọn anh bàn về em.
Đường Uyển Nhi nói:
- Thầy cứ mở mồm ra là ngửi thấy mùi hôi. Em không gọi là thầy nữa.
Trang Chi Điệp nói:
- Thế này vậy, mỗi anh kể một câu chuyện, kể xong mọi người nhận xét, ai có trình độ thì không uống rượu, ai không được thì phạt ba chén.
Mạnh Vân Phòng nói:
- Tôi biết thóp anh rồi, lại định nghe bọn tôi kể để lấy tư liệu sáng tác chứ gì!
Cẩu Đại Hải nói:
- Đây là gì nhỉ? Bồ Tùng Linh đã mở một Liêu Trai mà.
Mạnh Vân Phòng nói:
- Bồ Tùng Linh không nhanh tay bằng Trang Chi Điệp đâu, một phần ba tiểu thuyết của anh ấy đều do tôi cung cấp đề tài, thế mà chả bao giờ trả nhuận bút cho tôi. Nhưng hôm nay tôi vẫn kể một chuyện, song phải nói rõ giá. Chi Điệp, anh có trả không nào?
Trang Chi Điệp nói:
- một lúc nữa uống xong rượu, đi ăn mì nước tương, tôi sẽ chi tiền.
Mạnh Vân Phòng liền kể:
- Đây là chuyện có thật. Các cậu có biết vạt đất trũng ở cổng Đức Công không? Đó là nơi cư trú của những người dân quê hương Hà Nam. Trước ngày giải phóng, nước sông Hoàng ngập lụt, người Hà Nam chạy nạn đến Tây Kinh đã dựng lều ở tại đó, đã ở là họ cứ lì ra không chịu đi, càng đến càng đông. Vì thế, khu vực cổng Đức Công tại sao gọi là đặc khu Hà Nam. HIện giờ lều che của họ đã ít rồi, cũng xây một số nhà mái chảy hẳn hoi, nhưng vì đất đai hẹp, lại mỗi nhà một gian, bên trái cửa sổ bên phải cửa chính, thế là có chuyện xảy ra. Hôm ấy, có hai vợ chồng mới chuyên đến, chị vợ người búng ra nước, anh chồng yêu khiếp lắm. Ban đêm đã yêu mấy lần, ban ngày vẫn còn làm một lần nữa, tiếng động phát ra,

người cạnh nhà nghe thấy đâm ra tò mò chú ý, ông ta là người không có vợ, sống độc thân. Đêm hôm sau, đương nhiên hai vợ chồng họ lại yêu, yêu xong, chị vợ liền đi tiểu, chị ta thích đi tiểu tiện vào lúc này.
Đường Uyển Nhi nói:
- Khi thầy kể mồm phải ngậm viên băng phiến mới được!
Mạnh Vân Phòng bảo:
- Thôi được vậy thì kể xen vào câu chuyện lịch sự nhã nhặn. Chuyện kể rằng bệnh viện nọ nhận vào một bệnh nhân đang đau ruột thừa, trước khi mổ phải cạo sạch lông ở bên dưới, đầu tiên do một người y tá già cạo, đang cạo thì chuông điện thoại reo, người cần gặp chính lại là người y tá già, người y tá già liền bảo cô y tá trẻ cạo thay. Sau đó đã cạo xong, một già một trẻ rửa tay ở bể nước. Y tá già bảo: bên ngoài xã hội bây giờ bọn trai trẻ có cái mốt viết chữ vào người, nhưng cái người bệnh này lạ quá, lại viết ở ngay chỗ ấy hai chữ "nhất lưu" (loại một). Y tá trẻ lại nói: đâu phải có hai chữ, những bảy chữ cơ đấy, nhất giang xuân thuỷ hướng đông lưu (một dòng sông xuân chảy ra biển).
Mọi người chưa nghe rõ tức khắc, thì Đường Uyển Nhi sấn đến đấm thẳng vào Mạnh Vân Phòng.
Đái Thượng Điền vẫn còn chưa hiểu ý, liền hỏi:
- Thế là thế nào, một người nhìn thấy hai chữ, một người lại nhìn thấy bảy chữ.
Mạnh Vân Phòng đáp:
- Ngốc thế, Đường Uyển Nhi vừa nghe một cái đã biết ngay. Nếu là anh và tôi thì bao giờ cũng chỉ thấy hai chữ, nếu là Đường Uyển Nhi lập tức thành bảy chữ.
Mọi người chợt hiểu cười ồ. Trang Chi Điệp giục:
- Kể tiếp câu chuyện trước đi.
Mạnh Vân Phòng nói:
- Câu chuyện kể thêm này đương nhiên không lấy thêm tiền. Người vợ kia đi ra tiểu tiện rồi trở vào. Bởi trời tối mà nhà nào cũng y hệt như nhau, chị ta mắt nhắm mắt mở u u mê mê, đẩy cửa đi vào, đi vào một cái, là leo luôn lên giường nằm. Nhưng khốn nỗi, chị ta đã vào nhầm buồng của ông sống độc thân bên phải. Ông sống độc thân ngủ không yên, vừa nghe thấy chị ta đi tiểu ở ngoài, sốt ruột không chịu nổi, đột nhiên lại thấy chị ta vào giường mình nằm, biết tỏng chị ta vào nhầm buồng, ông ta nghĩ bụng của ngon đưa đến tận nơi, ăn vào thì ăn không, không ăn thì cũng phí! Chẳng nói chẳng rằng ôm luôn thịt liền. Chị ta bảo, khiếp thế, vừa xong lại đòi nữa cơ à? Ông sống độc thân cứ im thin thít, thở hồng hộc như trâu già. Chị ta nghe thở thấy là lạ thò tay sờ lên đầu, thì đầu trọc lóc, liền kêu lên một tiếng ái à, lật luôn nhảy xuống giường đi ra. Lần này thì chị ta vào đúng nhà mình. Anh chồng hỏi: sao đi lâu thế, em ra sông trường tiểu tiện à? Chị vợ nghẹn ngào, xin lỗi chồng, rồi cứ thế kể lại. Anh chồng giận điên tiết lên, xông ra khỏi cửa, không ngờ lại chạy vào căn nhà bên trái. Ồ, tôi quên không nói trước mùa hè đêm ngủ không nhà nào đóng cửa, cứ mở toang cho mát. Người ngủ trong nhà này là một ông già, anh chồng chẳng nói chẳng rằng, cứ túm cổ dậy, đã cho một trận nên thân. Hết!
Lý Hồng Văn liền hỏi:
- Hết rồi ư? Thế cuối cùng thì sao?
Mạnh Vân Phòng đáp:
- đương nhiên là ầm ĩ cả lên. Đồn công an đã phải xử vụ kiện này. Vì vậy dân cư ở vùng này đã phản ánh lên thị trưởng, họ bảo nếu không giải quyết khó khăn nhà ở cho dân cư ở đây, thì sẽ còn nhiều chuyện làm mất mặt người Tây Kinh. Không phải ư, bây giờ chẳng phải đâu đâu cũng đang cải tạo khu đất trắng đó ư?
Mọi người nhận xét:
- Câu chuyện này hay đấy. Anh không phải uống rượu.
Lý Hồng Văn bảo:
- Anh Mạnh Vân Phòng nói cái gì cũng gắn với chuyện trai gái. Tôi kể một câu chuyện, Đường Uyển Nhi nghe được đấy. Tôi sống ở Tây Kinh đã lâu lắm, có nhiều họ hàng chú bác cô dì. Trong xã hội hiện nay đang mốt các loại lưới, nào lưới tông phái độc chiếm một vùng, nào lưới tập đoàn, lưới bạn học, lưới đồng hương, lưới thư ký, lưới gì mạng gì cũng có giá, chỉ có lưới thân thích họ hàng thì chẳng ra sao, hơn nữa, xu thế là nông thôn bao vây thành thị. Cán bộ lãnh đạo lớn bé trong thành phố đều từ nhà quê phấn đấu mà lên. Những gia đình ở Tây Kinh lâu đời, thì dường như không có ai phụ trách một đơn vị nào. Nhà tôi có mười tám gia đình họ hàng, tổng cộng là ba mươi sáu con em, một nửa thì điều đi huyện khác không về được nữa, còn lại, thì toqàn là nhân sĩ lớp dưới, con vào nhà trẻ, cũng không có ai mà dựa để đi cửa sau. Nhưng mỗi năm tết đến vẫn phải đi biếu xén họ. Tết xuân năm nay, tôi mua một hộp bánh điểm tâm. Bà xã bảo, họ hàng đông thế mua một hộp thì biếu ai? Tôi bảo tôi sẽ có cách. Sáng sớm mồng

một tết, tôi biếu cậu tôi hộp bánh ấy, buổi chiều, dì lớn tôi bảo con em biếu tôi một hộp bánh điểm tâm. Tôi lại đem biếu dì thứ hai. Cứ thế người ta cho tôi, tôi lại biếu người ta, trong ngày tết cứ chạy như đèn cù, ăn không ngon, ngủ chẳng yên. Đi thăm họ hàng là chuyện qua lại, đặt bánh điểm tâm xuống là đi ngay được. Đến mồng tám tết đã đến ngày đi làm. Buổi tối, "một chú ngựa non háu đá" của tôi đến biếu tôi bánh điểm tâm, cậu ta là người họ hàng cuối cùng, để bánh xuống, không chờ tôi về đã đi luôn. Tôi về đến nhà, vừa nhìn một cái đã thấy hộp bánh này quen quen, bên trên có ghi con số ba đồng ba hào rưỡi, đó là giá tiền tôi đã ghi lại khi mua. Cậu ta lại đem biếu tôi! Có ý nghĩa đấy chứ, có thể viết thành một truyện ký.

Mọi người nhận xét:

- Có đôi chút ý tứ cũng không hay đâu, anh phải uống rượu đi.

Lý Hồng Văn uống rượu xong, hỏi:

- Chuyện thế mà không hay à? Được ,tôi xin nhận, xem các anh kể thế nào!

Đến lượt Đái Thượng Điền. Đái Thượng Điền kể:

- Tôi không biết kể, tôi xin uống rượu vậy!

Trang Chi Điệp nói:

- Cậu làm công việc phê bình, nhìn nhận vấn đề cao hơn chúng tôi, cậu phải kể một đoạn.

Đái Thượng Điền nói:

- Đơn vị tôi không có nhà ở, vợ tôi ở ngân hàng, nhà tôi đang ở là gia đình bên vợ. Ngôi nhà này cao lắm, phải leo lên tầng mười, tôi thường thở hổn hển, bở cả hơi tai, leo lên đến nơi, đưa tay sờ chìa khóa, thì mới nhớ quên khóa xe, mà chìa khoá còn cắm ở ổ khóa xe đạp. Bổ sung thêm một chút, chìa khoá cửa nhà tôi buộc cùng với chìa khoá xe đạp.

Mọi người còn đang nghe thì Đái Thượng Điền không nói nữa, liền giục:

- Nói tiếp đi!

Đái Thượng Điền bảo:

- Hết rồi!

Đường Uyển Nhi nói:

- Chuyện này không được, anh phải kể chuyện khác.

Đái Thượng Điền liền nói:

- Tôi thường nghĩ, trong thành Tây Kinh đông dân như thế, nhưng tôi thường quen biết không ngoài bốn năm người. Trong gia đình, tôi là con trai của bố mẹ, là chồng của bà xã, là bố của thằng con, ra ngoài là bạn bè của anh em, là công chức của đơn vị. Vậy thì trên thế giới này, cái gì thật sự thuộc về mình? Cái thuộc về tôi thực sự chỉ là cái tên tôi. Nhưng tên là của tôi xưa nay tôi chưa bao giờ gọi tên mình, đều do người khác gọi.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Cậu uống rượu đi, chuyện này đâu có phải là câu chuyện?

Trang Chi Điệp nói:

- cậu ấy nói, trong lòng tôi cũng thấy cay cay, không được phạt cậu ấy, Đại Hải, đến lượt cậu

Cẩu Đại Hải nói:

- Nhưng điều tôi nói ra đâu không coi là câu truyện. Cũng không dám chứng thực tính chân thật, tôi nghe người ta kể lại đấy. Hiện giờ trên thị trường có nhiều vàng giả. Tôi cứ bảo lãnh đạo không bị hàng giả làm hại, nhưng chủ nhật tuần trước, chị gái tôi kể, một vị lãnh đạo ở thành phố Tây Kinh thết đãi mấy người bạn cũ, để ra oai, ông ấy không sắp cỗ ở nhà, mà đặt tiệc ở một khách sạn cao cấp. Họ đòi uống rượu Mao Đài, giám đốc khách sạn có Mao Đài đưa ra, vừa nếm thử thì phát hiện ra rượu giả, lấy chai khác nếm thử vẫn là rượu giả, lấy một lúc ba chai liền đều là rượu giả, mặt giám đốc tái nhợt. Vị lãnh đạo ấy liền bảo "khách sạn cao cấp của anh làm ăn kiểu gì vậy?", rồi sai thư ký riêng của ông về nhà ông lấy rượu. Thư ký riêng về nhà ông đem đến một chai rượu Mao Đài, mở ra rót mỗi người một ly, không những là rượu giả, mà đựng trong chai toàn là nước máy, không phải rượu.

Mạnh Vân Phòng nói:

- chắc chắn kẻ nào đó đã hối lộ ông ấy, biếu rượu ngon như thế, thì đứa nào mới biếu nổi cơ chứ! Nhưng không biếu thì lại không được việc. Triệu Kinh Ngũ bảo cậu ấy đã từng làm như vậy. Đại Hải nói chuyện này ra thì ai ai cũng biết , cũng nghĩ được ra. Hôm nay rượu này là rượu thật, cậu phải uống đầy.

Cẩu Đại Hải đỏ mặt:

- Tôi đã thanh minh rồi, không phải câu truyện, chỉ cung cấp cho mọi người một chi tiết để sáng tác.

Nói rồi vẫn uống rượu. Lý Hồng Văn nói:

- Những điều tôi nói lúc nãy, các bạn không hài lòng, nhưng vẫn có chứa đựng bên trong một ánh chớp. Tôi còn phải thanh minh thêm, tôi đã sử dụng trong một bài viết. Chi Điệp này, anh thì khỏi phải dùng, nếu anh dùng, anh có tên tuổi, anh chép lại của tôi, song người đọc lại bảo sao chép của anh, ăn cắp văn của anh.

Trang Chi Điệp nói:

- Mình chưa đọc thật mà. Mình kể một chuyện. Vừa giờ ở trong am ni cô, mình đi vào nhà vệ sinh, vừa bước vào, người đông lắm, các hố đều có người ngồi chồm chỗm, có cả người đứng chờ bên cạnh. Có một người ngồi xổm cười với mình, mình nghĩ, ai thế nhỉ, cũng là người yêu văn học phải không? Hay là đã từng nghe mình nói chuyện chăng? Hoặc đã từng nhìn thấy ảnh của mình trong sách nhỉ? Mình liền bước tới, thì người đó lại phớt tỉnh. Thì ra anh ta đang rặn, khi rặn mạnh quá nét mặt hình như đang cười.

Mọi người cười ầm lên rộn rã. Đường Uyển Nhi nói:

- Như thế là thầy chửi chúng em, buộc chúng em phải cười, chúng em cười coi như đang đi đại tiện cả lượt! Nhưng thầy cũng tự chế giễu mình, một nhà văn lớn lại nói đùa vậy sao?

Trang Chi Điệp bảo:

- Tự chế giễu mình tốt chứ. Truyện đời là thế, muốn người khác không khó xử, cũng muốn mình khỏi tê tái, cách tốt nhất là tự giễu cợt mình, một tiếng cười vui vẻ là xong. Trước kia chụp ảnh, để mọi người được chụp ảnh cùng cười, thường cứ tự bảo "tươi lên!" rồi mới chụp, chẳng thà cứ bảo luôn "nào, rặn đi!" Chi tiết này thế nào, độc quyền thế đấy, không ai được dùng đâu!

Mạnh Vân Phòng nói:

- Vậy thì không được, hôm nay nói ra, thì ai cũng dùng được. Xa lông văn nghệ mà, nghĩa là trao đổi tin tức, khêu gợi tình cảm, thúc đẩy sáng tác mà lị!

Đường Uyển Nhi liền bảo:

- bây giờ em biết làm nhà văn thế nào rồi! Thì ra văn chương là tôi dùng của anh, anh dùng của tôi đó. Nước trong bể thuỷ tinh nuôi một đàn cá, con này nhả con kia ăn, con kia nhả ra con này đớp. Bể nước đó trở thành nước thối, cá cũng trở thành cá thối.

một câu nói đã làm cho ai nấy ngồi đực mặt ra chẳng thiết nói năng gì. Mạnh Vân Phòng cười bảo:

- Đường Uyển Nhi ghê gớm quá, lột một cái, bóc toàn bộ lớp da nhà văn trên cơ thể chúng ta ngồi đây! Cho nên tôi chủ trương tìm biện pháp đột phá. Vốn định mời Tuệ Minh đến đây nói chuyện. Hiện giờ chị ấy đang bận, để lần sau vậy. Nếu các bạn thấy thú vị, muốn quan tâm, tôi có thể nói một vài kiến thức về lĩnh vực khí công, đó là "thiên tử thần số".

Trang Chi Điệp nói:

- Anh Phòng này, đừng có giơ cái thần số của anh ra. Đường Uyển Nhi không phải là nhà văn, nhà biên tập nhưng cảm giác của cô ấy tốt hơn tất cả chúng ta ngồi đây. Cô ấy lại là người ngoài cuộc, nhìn chúng ta rõ hơn chúng ta nhìn mình, anh cứ để cô ấy nói nữa đi.

Đường Uyển Nhi nói:

- Em đâu có cái tài ấy cơ chứ?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Em nói đi, em nói xong chúng mình đi ăn cơm.

Đường Uyển Nhi liền hỏi:

- Muốn nghe ăn chay hay nghe ăn tanh đây?

Lý Hồng Văn bảo:

- Em còn nhiều thế cơ à? Nghe ăn tanh nhé?

Đường Uyển Nhi nhìn mọi người một lượt, cười hì hì rồi nói:

- Vừa nghe nói kể ăn tanh, nhìn các vị, vị nào cũng tươi tỉnh hẳn lên, tiếc rằng em không kể được chuyện ăn tanh. Em ở nhà quê lên, không biết nhiều về thành phố lớn, song đã được nghe một đoạn lời, em thử hát có được không?

Trang Chi Điệp đáp:

- Hay lắm!

Thế là Đường Uyển Nhi cất giọng hát:

Tám trăm dặm Tần Xuyên bụi đất bay mù mịt
Ba mươi triệu nhân dân cất giọng hét Tần xoang vung thiên địa
Múc một bát mì sợi vài vui hí hửng
Miệng cứ làu bàu không có vị ớt cay

Hát xong mọi người cùng vỗ tay nói:

- Đây là người Thiểm Tây, càng là bức tranh người Tây Kinh, Đường Uyển Nhi này, em nghe ở đâu vậy?

Trang Chi Điệp liền bưng chén rượu nói:

- hôm nay có ý nghĩa nhất không phải là mấy văn nhân chúng mình, mà quả thật Đường Uyển Nhi cao tay hơn, lời đã hay, giọng hát cũng hay, tôi đề nghị không phạt rượu cô ấy, mà phải thưởng cô ấy ba chén. Sau đó anh nào còn muốn uống thì đem theo, tôi mời anh chị em đi làm một chầu mì nước tương.

Mọi người đứng cả lên, bảo Đường Uyển Nhi uống. Đường Uyển Nhi mặt tươi roi rói, cứ cười suốt, uống một chén, còn hai chén nữa, bảo uống không nổi.

- Thầy Điệp ơi, thầy uống giúp em một chén, chúng ta cụng ly một cái thật kêu nhé!

Trang Chi Điệp nâng chén chạm với Đường Uyển Nhi một cái, Đường Uyển Nhi ngửa cổ uống ực một cái hết trước, nét mặt càng ửng đỏ như một bông hoa đào.

Ngưu Nguyệt Thanh chạy ngược chạy xuôi mấy lượt ra cửa hàng thực phẩm, xách về lỉnh kỉnh túi to túi nhỏ nhét vào đầy tủ lạnh, tính ngày thấy còn sớm, không dám mua tôm cá vội, đi ra phố sắm quần áo lót cho Trang Chi Điệp. Đàn bà hay cẩn thận, chu đáo, đầu tiên ra bách hoá Tổng hợp phố Nam Đại chọn chán chọn chê, chẳng đôi nào vừa ý, lại ra chợ Miếu Thành Hoàng. Miếu Thành Hoàng xây từ đời nhà Tống, cửa Miếu vẫn còn, song đã đi vào cải tạo thành một đường phố nhỏ, càng đi càng hun hút. Hai bên trong phố đối diện nhau lại là các ngõ nhỏ chênh chếch vào bên trong, mặt ngõ nọ đối diện với mặt ngõ kia, trông y hệt một chiếc lá liễu to tướng đã khô sạch nước chỉ còn lại mạng gân lá. Trong mặt phố mỗi cửa hiệu chuyên bán một loại hàng hoá, toàn là những thứ tạp nham như kim khâu, cuộn chỉ, cúc áo, dây rút, giày bó chân, mũ phớt, mạt chược, ống nhổ đờm và bô đại tiểu tiện. Mấy năm gần đây lai mở thêm sáu ngõ nữa, đều là những cửa hàng bán những mặt hàng sử dụng theo phong tục cũ của thị dân như giấy tiền, nến cúng vong linh trong ngày lễ hàn thực, những sợi dây đỏ dài một mét treo quả chín đỏ trong buồng cưới, những chăn bọc của trẻ con, những khăn tang buộc đầu của con hiền cháu hiền khi gia đình có người chết, những áo đỏ quần đỏ dây rút đỏ gặp dữ hoá lành cho người có tuổi trong ngày sinh nhật, những lồng tre chưng bánh táo trong ngày hội mồng tám tháng tư ở khu Đông Thành, những khuôn gỗ bánh nướng có đường hoa văn, những đôi ủng bó chân dùng cho các bà già, những chụp tóc nhung đen có bong bóng lưu li, những nồi chõ vỏ tôn bụng to eo nhỏ rỗng hâm rượu mạnh bằng than củi dùng trong tết tháng chạp ở khu Tây Thành. Ngưu Nguyệt Thanh chọn mua quần đỏ áo đỏ trong cửa hiệu đó, lại hỏi có loại nào bằng vải bông hoàn toàn không? Có loại nào in chữ "+" ở áo lót không, sau đó lại chê cái này mũi kim thô quá, cái kia đường may không bền, may mà người bán hàng mát tính, ngược lại nhìn quầy hàng chỗ nào quần áo cũng bị lật bới lung tung. Ngưu Nguyệt Thanh đã nói một câu:

- Tôi chọn long bào cho hoàng đế lên ngôi đấy mà!

Bản thân chị lại nói đùa với chính mình. Ra khỏi ngõ, đi tới phố nhỏ, không ngờ đụng phải Cung Tịnh Nguyên. Cung Tịnh Nguyên béo phệ cả bụng, vừa gặp mặt đã cười ha hả, hỏi:

- Em ơi, sao em trẻ thế! Thân thể vẫn còn như gái ấy thôi, làm sao mà người ta không hận với người anh em kia được! Em có mau mau xấu đi thì lòng ông anh này mới cân bằng được chứ!

Nói rồi cứ vỗ bồm bộp vào bụng mình kêu khổ, không bước lên trước được. Ngưu Nguyệt Thanh cũng tay vỗ vò cái bụng kia, bảo con người ta bước sang cái tuổi này có cái bụng phệ mới hấp dẫn chứ, làm cho Cung Tịnh Nguyên sướng quá, nói rối rít, vậy anh không bi quan nữa. Hai người cười nói thăm nhau. Cung Tịnh Nguyên nhìn thấy Ngưu Nguyệt Thanh cầm quần đỏ áo đỏ, lại giễu cợt:

- Lại còn muốn làm dáng cơ đấy, ăn mặc quần áo sặc sỡ như thế này cơ ư?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp gặp đây là được rồi, cũng chẳng phải đến tận nhà anh làm gì nữa. Thứ tư này là sinh nhật người anh em của anh, mời anh đến dự cho vui.

Cung Tịnh Nguyên nói:

- Chà, hay đấy, hôm ấy anh sẽ mang bộ mạt chược đến, anh em chơi hẳn một ngày một đêm! Sao không bảo ông chủ Nguyễn Tri Phi, khi đến mang theo vài cô diễn viên hả? Định vui vẻ thì làm to to một chút, liệu có cần anh dẫn đến một đầu bếp không đấy, bất kỳ khách sạn nào anh chỉ nói một câu là được ngay.

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Không phải dẫn ai cả, cũng không cần mang thứ gì đến, chỉ mang cái mồm đến là được. Nếu cứ theo lệ cũ là em giận đấy! Muốn chơi mạt chược thì anh mang theo, nhà em không có bộ nào ra hồn.

Cung Tịnh Nguyên nói:

- Em đoán anh đến làm gì nào, vậy thì sẽ mua một bộ mạt chược, mới tinh.

Hai người lại hỉ hả nói cười một lúc, rồi chia tay. Ngưu Nguyệt Thanh về đến nhà thì đã nhập nhoạng tối. Liễu Nguyệt đã bày sẵn cơm canh lên bàn, người anh rể kết nghĩa đang ngồi cạnh bàn. Trên ghế xa lông để một túi khoai tây, một bó rau kim châm tươi mới hái và hai quả bí đỏ đem đến. Anh ta chưa ăn cơm, cứ ngồi chờ Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh.

Chào hỏi nhau xong, Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Chi Điệp đi ra ngoài đã mấy hôm, bây giờ vẫn chưa về, chắc lại ăn cơm tối ở đâu rồi, không cần phải chờ nữa.

Lời nói vừa dứt, Trang Chi Điệp đẩy cửa bước vào. Người anh rể nói:

- Trong thành cũng vừa nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến luôn.

Trang Chi Điệp cũng hớn hở bảo:

- Lâu lắm không thấy anh đến chơi. Nghe nói anh nhận khóan lò gạch ngói, phất rồi phải không?

Anh rể đáp:

- kiếm được tiền thì không phải bỏ sức, bỏ sức thì không kiếm ra tiền, đốt một đêm gạch không bằng một cái dấu chấm, phẩy ấy mà. Nhưng cái công việc này, suốt ngày đầu tắt mặt tối như ma thổi lửa ấy. Được tin em nhắn sang, bảo là tổ chức ăn uống, anh đã bảo với chị có đào ra một lò vàng, cũng cứ phải bỏ đấy đi bằng được, tiện thể mang luôn một vài thứ thức ăn.

Trang Chi Điệp hết sức ngạc nhiên, bảo:

- Em có tổ chức công ty đâu, cũng không xây nhà, có việc gì đâu, em anh muốn gặp anh chị thì nhắn anh chị sang chơi.

Anh rể nói:

- chuyện này cậu không thật thà chất phác bằng Ngưu Nguyệt Thanh. Cậu sợ dân nhà quê chúng tôi đến ăn cơm phải không? Cậu giấu tôi, nhưng tôi vẫn đến, đến hôm ấy, mấy miệng ăn nhà này lại còn họ hàng thân thích của đứa con nuôi bà cô cũng kéo cả sang đây!

Trang Chi Điệp thấy anh rể nói nghiêm túc, liền hỏi vợ:

- Mình làm chuyện gì thế?

Ngưu Nguyệt Thanh chỉ cười không bảo sao.

Liễu Nguyệt nói:

- Anh chỉ lảng vảng chuyện bên ngoài, chẳng lo làm việc gì trong gia đình, ngay đến ngày sinh của mình cũng không nhớ.

Trang Chi Điệp giũ bộ quần áo đỏ, sị mặt ra, bảo:

- Đã bẩy tám mươi tuổi đâu? Mẹ còn không ăn sinh nhật, tôi ăn cái gì?

Liền nói với anh rể đừng nghe Nguyệt Thanh, chẳng có việc gì cũng bày vẽ ra. Anh ăn cơm đi, em đã ăn ở ngoài rồi.

Nói xong đi vào phòng sách. Anh rể vốn còn định nói chuyện với Trang Chi Điệp trên mâm cơm, thấy Trang Chi Điệp sa sầm nét mặt, liền khẽ nói với Ngưu Nguyệt Thanh. Thì ra chị kết nghĩa đem thuốc đẻ con trai về uống, theo lời dặn phải có thai trong vòng một tháng, nhưng chị ấy lại bị cảm ba ngày. Cảm cúm vừa mới khỏi, thì một món nợ lò gạch không đòi được, lại cần anh đi đòi, anh đã đi là đi liền nửa tháng, lúc về thì đã lỡ thời kỳ thụ thai. Liệu có thể bảo cái nhà bà kia xin cho một liều thuốc nữa để uống?

Ngưu Nguyệt Thanh nghe xong có phần ấm ức trong lòng, thầm nghĩ một liều thuốc những mấy trăm đồng của người ta, cái khoản nợ kia của anh đáng bao nhiêu cơ chứ, đáp ứng được việc của người là việc nhỏ, để lỡ việc của người ta lại là chuyện lớnó, tại sao lại có thể đểnh đoảng đến thế!

Nhưng sự việc đã như vậy, lại là thân thích, chỗ gửi gắm lại là người ta, cho nên không tiện nói những lời gắt gỏng, liền bảo:

- Để em đi nói với bà ấy xem sao, loại thuốc này không để phí dễ dàng được đâu, riêng vị trầm hương em đã phải bỏ ra năm trăm đồng cơ đấy.

Anh rể nói:

- Tháng sau có đánh chết cũng không đi đâu nữa, cũng không đụng đến một hớp rượu.

Ngưu Nguyệt Thanh lại hạ thấp giọng:

- anh chị phải giữ kín chuyện này, không được nói với ai, khi nào thụ thai, thì bảo với em một tiếng, em sẽ mua thuốc bổ về thăm chị. Anh phải cấm mọi thứ, không được để chị làm việc nặng, không được cãi nhau, giận dữ. đến lúc ấy em sẽ tìm người quen ở bệnh viện thành phố bố tri cẩn thận, đưa xe đến đón chị đi là xong.

Anh rể gật đầu, bảo:

- Đương nhiên phải thế rồi.

Ngưu Nguyệt Thanh lại nói:

- Không được nói với Trang Chi Điệp việc uống thuốc lại đấy nhé.

Nói rồi đi vào phòng sách nói với chồng: anh không ăn cơm thì ngồi tiếp anh ấy uống rượu nhé, em đi ra phố mua cho chị ấy một đôi dép lê em sẽ về ngay!

Trang Chi Điệp liền cầm chai rượu đi ra. Ra đến phòng khách rồi, nét mặt mới tươi tỉnh.

Ra khỏi cổng, Ngưu Nguyệt Thanh hấp ta hấp tấp chạy đến nhà bà Vương, móc ra năm trăm đồng, lại lấy một liều thuốc, sau đó ra cửa hàng giày dép mua cho chị kết nghĩa một đôi dép đem về. Anh rể và Trang

Chi Điệp đã uống hết nửa chai rượu, không uống nữa. Ngưu Nguyệt Thanh cho dép và thuốc vào túi ny lông, bảo với anh rể:

- Dép ở trong này, dọc đường nhớ cẩn thận.

Đưa mắt ngầm ra hiệu, anh rể hiểu ý, đáp:

- Anh sẽ cẩn thận.

Nói xong liền chào ra về. Trang Chi Điệp thấy ông anh rể ra về nhanh thế, cũng cảm thấy không cần để người họ hàng khó xử, hối hận vừa nãy đã ăn nói sống sượng, liền tiễn anh rể ra đầu ngõ. Chờ khách đi xa, trong lòng cứ tỏ ra không hài lòng đối với việc tự ý sắp xếp của Ngưu Nguyệt Thanh, tiện đường đã đi ra công viên Thành Hà ở ngoài cửa Tây nghe một lúc lời kịch Tần Xoang của ban nhạc ở đó. Khi về, một chiếc xe thuê từ đầu ngõ rẽ ra, hình như cảm thấy người ngồi trong xe là con trai của Cung Tịnh Nguyên, bước vào cửa liền hỏi vợ:

- Có phải con trai Cung Tịnh Nguyên đến không?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- phải! Ai cũng bảo cậu ta nghiện hút, quả nhiên khuôn mặt nhăn như bị, cậu ta bảo, bố cậu ta có việc đột xuất, sáng sớm mai phải đi Lan Châu, sai cậu ta đưa quà sang biếu trước. Bảo uống nước cậu ta không uống, nước mũi cứ chảy ra ròng ròng, có lẽ lên cơn nghiện, không biết định đi đâu hút. Ôi kiếp trước cậu ta làm thân con gì, mà kiếp này định đến phá phách cửa nhà anh Cung Tịnh Nguyên thế không biết!

khi Trang Chi Điệp nhìn lên bàn, thì thấy có một hộp bánh mừng thọ và một túi giấy đóng gói rất đẹp có viết dòng chữ "vỏ chăn gấm vóc hào hoa", liền hỏi:

- Em đã thông báo với Cung Tịnh Nguyên rồi ư?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Ciều nay gặp anh ấy trên phố, em đã tiện thể nói luôn. Người ta đem đến, mình không nhận sao được?

Trang Chi Điệp nói:

- Anh đã bảo không tổ chức sinh nhật, em vẫn còn nhận quà của người ta làm gì? Em tự tiện thế, không thèm nói với anh một tiếng, đã mời người nọ, thông báo người kia. Anh đã được làm Hoàng đế hay đã được con trai hả? Cảnh Tuyết Ấm đang làm rầm rĩ lên như thế, anh còn chưa mất mặt hay sao, bây giờ lại đón tiếp khách khứa ở nhà với chướng khí mù mịt, sẽ làm cho nhiều người hơn nữa bịt miệng đánh rắm cười anh đấy à? Em đã báo cho ai, thì đi hoãn, em không hoãn thì ngày hôm ấy anh sẽ không ở nhà.

Trang Chi Điệp nói một thôi một hồi, khiến cho Ngưu Nguyệt Thanh ngẩn người đứng chết dí tại chỗ.

Bà mẹ già liền từ buồng ngủ bước ra nói:

- Mẹ vốn không động đến việc riêng của các con, nhưng sao con nói những lời khó nghe thế! Vừa rồi mẹ giận lắm đấy, cả nhà chờ con về ăn cơm, khi con về nghe những lời con nói sẵng với anh rể con, con định đấm vào mặt người họ hàng của mẹ đấy ư? Ngưu Nguyệt Thanh có ý định tổ chức sinh nhật cho con. Nếu bảo người có ý kiến thì phải là mẹ chứ? Sáng nay bố con về còn cự nự với mẹ con gái mẹ bất hiếu đấy. Mẹ đã khuyên bố con, mẹ bảo tôi già rồi thì sống nhờ con cái, gia đình này chẳng phải nhờ con rể đó sao, một người con rể là nửa đứa con trai, Chi Điệp bằng một bằng hai đứa con trai kia đấy. mẹ không ca thán các con gì cả, mà con lại chê mời họ hàng thân thích đến là mịt mù chướng khí. Con chê họ hàng nhà mẹ nghèo túng không am hiểu việc đời phải không? Trong cái gia đình này cũng đã từng sinh ra những người có tên tuổi. Nếu thành Tây Kinh không có nước máy, thì Cục quản lý nước cũng oai phong như cửa quan ấy chứ!

Trang Chi Điệp vội vàng dìu mẹ vợ vào buồng ngủ, bảo Ngưu Nguyệt Thanh pha một ly nước bột quýt cho mẹ rồi nói:

- Mẹ ơi mẹ nói lạc đề rồi. Con chê là chê Nguyệt Thanh tự ý xếp đặt, hoàn toàn không thông cảm với nỗi buồn của con.

Ngưu Nguyệt Thanh nghe vậy, từ trong buồng khách nói ra:

- Anh buồn, em là vợ anh, em cũng không buồn ư? Chính vì cảm thấy năm nay có nhiều chuyện rủi ro xúi quẩy, mới nghĩ ra việc tổ chức sinh nhật cho anh để xua đuổi nó đi, nào ngờ sự sốt sắng lại bị dội gáo nước lạnh! Anh mở mồm ra là như đâm thẳng dao vào ngực người ta. Em có thể nhịn được điều này và cũng đã quen nhịn, nhưng anh đã bôi nhọ em trước mặt người anh rể, em còn mặt mũi nào nữa trong số họ hàng thân thích cơ chứ? Anh ra ngoài cười cười nói nói, về đến nhà là sưng mặt lên, nửa năm trời nay, anh càng thay đổi hẳn. Trong trái tim anh đã không còn có em nữa, hay là vì sao? Người nào cũng

bảo em ngồi ở nhà hưởng sung sướng, nhưng ai có biết em đâu phải là vợ của anh, mà là con nô tì, là đứa ở?
Đang rửa nồi trong bếp, Liễu Nguyệt nghe đến đây đã lên tiếng:
- Chị cả ơi, đứa ở là đứa ở, chứ đâu phải nô tì. Hàng ngày chị cả coi em là nô tì hay sao?
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Việc này không liên quan gì đến em.
Liễu Nguyệt nói:
- Mắng người thì bẩn mồm, em không cự nự. Nhưng chuyện này chị nên ít nói đi vài câu thì hơn. Chị có lòng tốt, thầy Điệp cũng có lý. Định ăn sinh nhật xong tránh rủi ro, thì mời mấy người bạn tốt đến nói chuyện ăn cơm uống rượu là được. Nhưng đàng này chị ham làm to, mong may mắn lớn, chưa nói đến nhà cửa chật chội, trời thì nóng như ngồi tù, cứ bày vẽ ra, cho rằng thầy giáo Điệp phải làm sao cơ!
Trang Chi Điệp nói:
- Em thử nghĩ xem, Liễu Nguyệt còn có kiến thức hơn em cơ đấy.
Ngưu Nguyệt Thanh đang cơn tức không có chỗ nào trút bỏ nghe Liễu Nguyệt nói thế, lại bị Trang Chi Điệp đay nghiến như vậy, càng điên tiết:
- Vâng, tôi không được như Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt sợ nấu cơm, trong nhà không có người ăn cơm, Liễu Nguyệt sẽ vui mừng mà!
Liễu Nguyệt nói:
- một buổi sáng em đi ba cái chợ, em có kêu ca gì đâu có phàn nàn sưng chân lên đâu. Em là đứa ở, số phận em là nấu cơm cho người, em đâu có sợ nấu cơm!
Thường ngày Liễu Nguyệt vâng theo Ngưu Nguyệt Thanh, bây giờ nghe Liễu Nguyệt nói vậy, Ngưu Nguyệt Thanh lại cảm thấy mình cưng chiều cô ta quá, đối đáp với cô ta như thế tnày, tức giận càng không có chỗ nào để trút, bèn bảo:
- vậy thì cô là con người lá mặt lá trái, khi bàn bạc thì cô nói thế nào, bây giờ người ta không đồng ý, thì cô quay mặt sang người ta. Người ta là thầy của cô là danh nhân mà lại! Người đời thường bảo một khi anh chồng không coi vợ là người nữa, thì giậu đổ bìm leo, người khắp gầm trời chẳng còn đứa nào coi chị ta ra người nữa. Câu nói ấy quả không sai! Liễu Nguyệt này, kiến thức cô cao, xin cô cho biết việc này làm sao đây? Cô nói đi! Cô nói đi!
Liễu Nguyệt uất quá nghẹn tắc cổ, liền khóc thút thít.
Trang Chi Điệp cứ ngồi lì một chỗ, tức đến tái mặt đi, thấy Liễu Nguyệt khóc, một là cảm thấy, xét cho cùng thì cô ta là người ngoài, hai nữa cũng có ý tức giận Ngưu Nguyệt Thanh, liền đập bàn bảo:
- Liễu Nguyệt, khóc cái gì? muốn giày vò cứ để cho chị ấy giày vò, đến hôm ấy em đi với tôi sang bên ngôi nhà ở hội văn học nghệ thuật, em chỉ nấu cơm cho tôi và em ăn.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- được rồi, anh làm ra tiền thuê được người ở thì các người muốn làm thế nào thì làm. Cứ hùa nhau mà chỉnh tôi đi. Không dám động đến chồng, không dám động đến con ở, tôi sống làm cái gì cơ chứ? Tôi xấu hổ với bậc bố mẹ, với người đi trước.
nói rồi chị cũng oà lên khóc nức nở. Trang Chi Điệp trong cơn điên tiết dữ dội, đang đinh quát tháo ầm lên thì bà già run lẩy bẩy bước đến, Liễu Nguyệt vội vàng dìu bà. Bà đẩy Liễu Nguyệt ra, tay chỉ vào Trang Chi Điệp, song mồm cứ líu lại không nói ra được. Trang Chi Điệp quay người kéo cửa bỏ đi, đêm đó sang ngủ ở ngôi nhà bên hội văn học nghệ thuật. Trang Chi Điệp cứ ở lì bên đó, Ngưu Nguyệt Thanh cũng ở bên này không sang, hai người thi gan nhau, ngày sinh cũng thôi không tổ chức nữa. Từ sau ngày cãi nhau, Liễu Nguyệt không gần gũi mà giữ khoảng cách với Ngưu Nguyệt Thanh, trong thâm tâm lại có phần nào vui mừng trên nỗi đau khổ của người khác. Hàng ngày hết sức giữ gìn nụ cười tiếng nói. Mỗi khi có tốp người yêu chuộng văn học đến thăm, Liễu Nguyệt cũng ứng xử tự nhiên, không rụt rè không kênh kiệu. cuối cùng đã chỉnh lý từng phần việc cần làm như những bức thư quan trọng, những đơn đặt viết bài của toà soạn các tạp chí, những giấy mời hoạt động xã hội có liên quan, rồi nói với Ngưu Nguyệt Thanh:
- Chị cả ơi, những tài liệu này phải đưa cho thầy Điệp kịp thời, chị đưa sang hay để em đưa sang?
Ngưu Nguyệt Thanh thầm ngạc nhiên:
- Cô ta lại có tâm tính này ư? Quả là tài giỏi hơn mình!
Liền bảo:
- Chị không gặp anh ấy.

Liễu Nguyệt liền sang bên nhà ở hội văn học nghệ thuật. Trang Chi Điệp thấy Liễu Nguyệt đã đến, đương nhiên vui lắm, lại thấy các tài liệu sắp xếp gọn gàng đâu ra đó, quần áo trên người mặc đẹp đẽ phấn sáp chu đáo thơm thọ đã kéo tay Liễu Nguyệt nói nhiều chuyện, lại còn đòi nấu cơm xong hãy về. Như vậy, từ đó Liễu Nguyệt đi đi về về hai bên. Ngưu Nguyệt Thanh tuy giận Trang Chi Điệp nhưng xét cho cùng Trang Chi Điệp là chồng, thấy Liễu Nguyệt đi lại như con thoi như vậy, không nói cho đi, cũng không nói không cho đi, song vẫn mua một số thức ăn ngon lẳng lặng để vào làn. Liễu Nguyệt liền đem đi.

Thời gian này, Đường Uyển Nhi đến nhà bên hội nhà văn học nghệ thuật mấy lần. ngay đến bà Vị gác cổng cũng nhớ rõ một người đàn bà mắt đẹp hay cười, đã từng hỏi Trang Chi Điệp cô ấy có phải là diễn viên không. Trang Chi Điệp liền không hẹn Đường Uyển Nhi đến đây nhiều, chỉ sang "nhà cầu khuyết". Hôm nay vừa mưa một trận, mặt trời lại toả nắng chói chang, không khí ẩm ướt càng thêm ngột ngạt. Trang Chi Điệp chờ Đường Uyển Nhi ở "nhà cầu khuyết". Chờ chán chờ chê, đem cả chiếc ống nhòm mấy hôm trước hai người mua về để thưởng thức cảnh đẹp thành phố ở đây ra quan sát động tĩnh ở ngôi nhà đối diện. Đó là nhà tập thể nữ của xưởng thêu ren, một bầy con gái trẻ có cặp mắt và hàm răng cực đ.ẹp, cứ tám cô một nhà, có lẽ hết giờ làm việc vừa mới về, cô nào cũng bưng chậu nước lau rửa. Trang Chi Điệp giương ống nhòm lên quan sát, cô gái nào cũng mặc quần đùi, áo cũng cởi bỏ, chỉ còn áo lót, có ba cô đang túm tụm lại vui đùa bởi một chuyện gì đó. Đang say sưa quan sát, thì ở cửa sổ kia có một tờ giấy treo lên, trên đó có mấy chữ to tổ bố viết bằng bút mực "Nhòm ngó cái gì". Trang Chi Điệp chợt thấy xấu hổ, vội vàng đi vào nhà, thả luôn cả rèm cửa sổ xuống. Lúc này mới phát hiện ở một bên lối cửa có một mẩu giấy nhỏ, nhặt lên xem thì ra Đường Uyển Nhi nhét vào lúc sáng sớm, mà khi mình mở cửa không nhìn thấy. Mẩu giấy viết "Báo với anh một tin vui. Chu Mẫn bảo ông phó chủ tịch tỉnh phụ trách văn hoá đã bị hạ bệ, trưởng ban tuyên truyền đã phê vào tờ soạn bản tuyên bố kia mấy chữ: do Sở tự quyết định. Toà soạn tạp chí liền giữ vững quan điểm cứ đăng theo bản tuyên bố đã soạn thảo. Cảnh Tuyết Ấm không đồng ý, Chung Duy Hiền liền bảo: không đồng ý ta cũng không đăng, cho nên tạp chí số hai này không đăng nữa" Bên dưới lại ghi một dòng "hôm nay em không đến được, một người bạn của Chu Mẫn ở Đồng Quan đến phổ biến tình hình ở nhà quê cho chúng em, em và Chu Mẫn phải làm cơm tiếp khách, nhân lúc đi mua thức ăn em đến báo cho anh biết, mong anh thông cảm".

Trang Chi Điệp thở một hơi dài khoan khoái, phó chủ tịch tỉnh phụ trách văn hoá đã đổ rồi, đổ đúng lúc quá. Ngưu Nguyệt Thanh đòi tổ chức sinh nhật sẽ xông được vía dữ. Tổ chức sinh nhật liệu có xông được vía dữ không? Bây giờ có tổ chức đâu, mà việc mừng vẫn đến đó thôi? Chỉ tiếc Đường Uyển Nhi không đến được, không thì sẽ cùng cô ấy uống vài chén rượu thoải mái ở đây. Bất giác liền nghĩ ngay đến chuyện họ sẽ làm gì sau khi uống rượu. Cứ thế nghĩ vẩn nghĩ vơ, tự mình thoả mãn lấy (tác giả cắt bỏ bốn mươi tám chữ).

Dùng mẩu giấy kia lau chùi, chợt phát hiện ở mặt sau lại có dòng chữ "Lại báo cho anh một tin mừng, nghe Chu Mẫn nói một mắt của thầy giáo Phòng đã bị mù". Đọc xong liền giật nảy mình, sửa soạn lại quần áo, rửa mặt rồi hấp ta hấp tấp đi đến nhà Mạnh Vân Phòng.

Quả nhiên Mạnh Vân Phòng bị mù một mắt. Nhưng mù một cách hết sức lạ lùng, nhìn bên ngoài thì vẫn nguyên vẹn, anh Phòng cũng chẳng thấy đau thấy ngứa, chỉ có điều chẳng nhìn thấy gì cả. Mạnh Vân Phòng không bi quan, vẫn cười bảo:

- Sáng sớm hôm qua ngủ dậy phát hiện ra, đi vào bệnh viện gặp bác sỉ, cũng không kiểm tra nguyên nhân. Chi Điệp này, từ nay về sau làm những việc gì lừa dối mình phải cẩn thận. Mình bây giờ chỉ liếc qua một cái là biết ngay.

Trang Chi Điệp vẫn thấy thương cho anh, khuyên anh đi khám ở một bệnh viện không được, phải đi khám ở nhiều nơi. Mạnh Vân Phòng nói:

- Tôn Tư Mạc lúc còn sống cũng không chữa nổi, anh biết nguyên nhân tại sao không? Gần đây mình nghiên cứu "Thiệu tử thần số", đã có tiến triển! Anh đến thử xem.

Nói rồi lấy từ gầm bàn ra một cái vali da, trong vali da là ba chồng sách đóng chỉ cao cao. Anh nói:

- Anh sinh lúc tám giờ tối, ngày hai mươi ba tháng bảy, năm thìn năm một nghìn chín trăm năm mươi. Mất chữ gì anh chờ một lát, tính ra một nhóm chữ số đã, anh lấy tay tra ra đi.

Trang Chi Điệp bị Mạnh Vân Phòng làm cho chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, nhìn Vân Phòng kê ra ba nhóm bốn con số. Theo cách tra Mạnh Vân Phòng hướng dẫn, đã mở quyển sách đóng chỉ ra, kết quả tìm được ba bài thơ.

Bài một:

Lông ngỗng cắt vụn gặp heo may
Trong tuyết càng sáng láng tuyết mai

Sinh năm thìn mùa hè
Ngày hai mươi ba tháng bảy nhuận
Bài hai:
Nhạn hồng lạc bầy lệ tuôn rơi
Tuổi thọ anh em chẳng giống người
Tạo hoá sinh thành ba ruột thịt
Một anh phận mỏng sớm qua đời
Bài ba:
Bố tuổi Hợi cõi tiên định sẵn
Quẻ càn khôn lắm nỗi truân chuyên
Cung song thân ông sớm từ trần
Bà còn ở thế gian hưởng thọ
Trang Chi Điệp đọc từng bài, ngạc nhiên đến mức cứ há mồm trợn mắt. Anh nói:
- Dưới gầm trời còn có loại sách lạ lùng đến thế này ư? Tình hình của gia đình tôi viết hết ở trong này.
Mạnh Vân Phòng gấp sách lại, bảo:
- trước đây mình đã nói với Điệp, Điệp lại không tin. Quyển này là một quyển thần kỳ nhất trong các điển số của Kinh dịch. Nó bị thất lạc mấy trăm năm nay, nhiều cao thủ bói toán đều được nghe, chưa được thấy. Theo đại sư Trí Tường nói lại, thì ở thư viên Hoàng Thành Tây Kinh đã từng có một quyển. Ngày xưa Khang Hữu Vi đến Tây Kinh tìm kiếm các văn vật quý hiếm khắp mọi nơi, trước khi đi đã ăn cắp mang theo mấy thứ. Thư viện Hoàng Thành và chùa Dựng Hoàng chỉ phát hiện bị ông ta lấy đi một cái nghiên mài mực và một quyển kinh, liền báo lên Đốc quân Thiểm Tây. Đốc quân hạ lệnh cử người đuổi theo đòi lại. Ngựa khoẻ đuổi thẳng đến Đồng Quan mới kịp, vên mặt lên đòi lại thẳng thừng. Chuyện này thời ấy đã kinh động xôn xao cả nước. Nhưng sau đó lại phát hiện thiếu một quyển, khi tra lại thư mục, mới biết là quyên "Thiện tử thần số", biết bao nhiêu người tìm mà không tìm thấy, liền vỡ lẽ ông Khang Hữu vi đã ăn cắp mang đi. Sau khi Khang Hữu vi qua đời, cũng không ai biết tung tích quyển sách này. Năm kia, có một cao nhân Đài Loan, tự xưng có "thần số", song chỉ có "Thần số" mà không có cách tra "Thần số", đã từng đi thăm hỏi mười ba tỉnh thành ở đại lục, song cũng trở về tay không. Bây giờ thì chính mình đã có.
Trang Chi Điệp nói:
- Nói gì mà huyền ảo cao xa thế, sao không thấy anh nói năng gì?
Mạnh Vân Phòng nói:
- Anh đừng tưởng mình bạ đâu nói đấy à? Thì cũng phải xem sự việc gì đã chứ! Mình đã nói với Điệp, Điệp phải giữ mồm giữ miệng thật kín đấy, sách này là của một ông già sáu mươi hai tuổi ở Bắc Giao. Ông già không nói lai lịch của quyển sách , nghe đâu ông ấy người Mãn, là đời sau của Chính Hồng Kỳ, sách này chắc là kiếm được ở nơi nào đó của nhà vua. Ông gia mấy chục năm nay không hé răng nói về quyển sách này với ai cả, cũng không có cách tra giải, nghiên cứu miệt mài mười tám năm không tìm ra. Sau đó quen biết mình ở chỗ đại sư Trí Tường, qua mấy lần tiếp xúc mới tiết lộ bảo mình tra giải. Hiện giờ mình mới đi được một bước, hiểu cách chuyên đổi tháng năm sinh thành bốn con số như thế nào, điều tra được cũng chỉ là anh sinh tháng nào năm nào, bố mẹ anh cầm tinh con gì trong mười hai con giáp, an hem có mấy người, lấy vợ họ gì. Đằng sau còn có trước khi đẻ ra là con vật gì, sau khi chết hoá kiếp thành con gì, trong lúc còn sống thì năm nào có hoạ, năm nào có phúc, ngày nào phát tài, ngày nào mất của, làm quan đến cấp bậc nào, nổi tiếng ra sao. Nhưng mình hoàn toàn không biết cách tra giải. Ngay ở trang đầu quyển sách này đã viết "Tiết lộ thiên cơ thì mù mắt câm miệng". Mình đi được bước này thì đã mù một mắt.
Mạnh Vân Phòng nói một mạch khiến Trang Chi Điệp phát khiếp. Anh nói:
- Vậy thì không xem lại sách đó nữa.
Mạnh Vân Phòng hỏi:
- Sao lại không xem nữa? không giải sách này thì mắt người sáng, mắt người chỉ nhìn được thế giới hiện thực. Giải được sách này thì mắt người bị mù, song lại nhìn được thế giới tương lai, vậy thì nặng đầu nào nhẹ đầu nào? Cho nên sau khi mù mắt, mình đi bệnh viện không tìm được nguyên nhân, mà trong lòng vẫn vui, biết mình đã thật sự giải được một chút sách trời, về nhà tinh thần càng tươi tỉnh, hăng hái nghiên cứu ngày đêm, chỉ tiếc là không tiến triển được nữa.
Đến nước này thì Trang Chi Điệp cũng chỉ nói:

- Anh đã say sưa với đạo này thì hãy tra thêm cho tôi xem bà xã như thế nào?

Mạnh Vân Phòng lại tính tóan một lúc, liệt kê ra một nhóm bốn con số, rồi tra sách, trong sách viết rằng:

Cây khô trước cửa dáng Phượng về
Ngựa lộc muốn tìm chẳng thấy chi
Biết biến khuyết kia thành ưu nọ
Lôi thôi rặt những chuyện vỉa hè

Trang Chi Điệp nói:

- Thế này là có ý gì nhỉ? Xem ra là Nguyệt Thanh, lại hình như không phải Nguyệt Thanh?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Mình cũng xin chịu.

Trang Chi Điệp lại hỏi:

- Anh thử tra những người chúng ta quen biết xem nào?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Anh xem cái này.

Nói rồi lấy từ một quyển sách ra một tờ giấy, đưa cho Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp mở ra xem song không hiểu. Mạnh Vân Phòng nói:

- Đây là nội dung mình tra cho bà xã, đúng trăm phần trăm. Trong mệnh của cô ấy là phải lấy hai đời chồng. Những người khác mình không nắm được tháng năm sinh.

Trang Chi Điệp bảo:

- vậy tôi nói ra ba người, một người là Đường Uyển Nhi, sinh giờ hợi ngày mồng ba tháng ba năm năm bảy, một người là Liễu Nguyệt sinh giờ mão ngày mười tám tháng mười hai năm sáu ba, người thứ ba là vợ Uông Hy Miên sinh giờ dậu ngày mồng tám tháng chạp năm năm mươi.

Mạnh Vân Phòng tra từng người một, lạ thay mỗi người chỉ có thể tra ra một nhóm bốn con số, hơn nữa không phải là kiểu thơ bốn câu bảy chữ.

Của Đường Uyển Nhi là:

Biển hồ mênh mang thả câu trong sóng khói
Mồi hết cá chẳng thấy, mất cả chì lẫn chài

Của Liễu Nguyệt là:

Mừng, mừng, mừng cuối cùng có giữ được hay không
Vớ châu báu dưới cổ rồng đen tuyền, bỗng dưng giành mất, vẫn còn trong nước

Của vợ Uông Hy Miên là:

Lòng rười rượi, mồm ra rả, hết suy nghĩ này đến lo lắng khác bảo thôi lại không thôi

Trang Chi Điệp hỏi:

- Tại sao trong này không viết chút gì về việc hôn nhân của họ nhỉ?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Việc hôn nhân có lẽ sẽ tra ở nhóm bốn con số khác, nhưng dựa vào ngày tháng năm sinh của họ, mình chỉ tra được ngần ấy.

Trang Chi Điệp cứ tiếc mãi, song lại nghĩ, thế lại hóa hay, nếu để mình biết hết cũng là việc đáng sợ. Nếu tất cả đều do số mệnh quyết định, thì Ngưu Nguyệt Thanh, nếu tương lai không thuộc về mình, thì mình với cô ấy như vậy là xong, nếu tương lại đầu bạc răng long với cô ấy, thì làm sao lấy được cả hai? Nếu Đường Uyển Nhi có thể cuối cùng lấy mình, cũng còn được, nếu là lấy người khác, thì không biết hẳng hụt cả hai đầu, mình còn được tâm tư với cô ấy nữa không? Lại còn Liễu Nguyệt, lại còn vợ Uông Hy Miên, thậm chí sau này còn gặp người nào nữa? Cứ xem xét theo "Thiệu tử thần số" thì cuộc đời của con người, thật ra mọi thứ kể từ lúc mới sinh ra đều đã được sắp xếp đâu vào đấy vậy thì thành tựu ta đạt được, thanh danh có được và mối quan hệ dây mơ rễ má với những người đàn bà bên mình phải như vậy thì cũng chẳng kích thích được bao nhiêu. Nghĩ đến đây, Trang Chi Điệp lại hối hận không nên tra quyển sách này làm gì, anh nói:

- Không tra được cũng hay, anh đừng bao giờ tra những người quen biết nữa, chuyện hôm nay cũng không được nói với ai cả nhé!

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Nên như vậy. Không thì Điệp cũng biết quá nhiều, mắt không mù thì mồm cũng câm. Điệp không so với mình được, hiện giờ Điệp đang như mặt trời giữa trưa, cứ yên trí và sống cho vui vẻ.

Trang Chi Điệp chỉ lắc đầu:

- Tôi mà sống vui vẻ ư?

Khoảng một tiếng sau thì Hạ Tiệp trở về, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, chào hỏi Trang Chi Điệp rồi ngã người ngồi phịch xuống ghế xa lông, kêu mệt bã người, bảo Mạnh Vân Phòng châm cho một điếu thuốc. Mạnh Vân Phòng châm thuốc đưa cho vợ. Trang Chi Điệp hỏi:

- Chị cũng hút thuốc ư?

Hạ Tiệp đáp:

- Những thứ đàn ông các anh hưởng thụ được, thì em cũng phải được hưởng chứ? Vân Phòng ơi, hôm nay ăn gì? Anh đã nấu xong chưa?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Chi Điệp đến chơi, bọn anh mải nói chuyện, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà nấu cơm. Em làm cho bọn anh một ít mì sợi nhé!

Hạ Tiệp đáp:

- Anh ngồi trong nhà mát mẻ cả buổi sáng, lại sai em đi nấu cơm. Em không nấu đâu!

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Không nấu cũng được, anh ra phố mua một ít phở chua ngọt về ăn.

Nói rồi xách cặp lồng bước khỏi cửa. Mạnh Vân Phòng vừa đi ra, Hạ Tiệp đã nói với Trang Chi Điệp:

- Chắc anh cho rằng em làm thế là quá quắt phải không? Gần đây em cố ý, thậm chí chẳng làm việc gì trong nhà. Anh không biết đấy thôi, hiện giờ anh Phòng suốt ngày vùi đầu vào "Thiệu tử thần số", người cũng trở nên tâm thần mất rồi. Em nói, anh ấy hoàn toàn không nghe. Đầu tiên kính nể nhà sư Trí Tường như thần thánh, sau đó lại ca ngợi ni cô Tuệ Minh hết lời, bây giờ thì quen biết một lão già chết tiệt ở Bắc Giao, sùng bái ông ta hết chỗ nói. Anh ấy là một người mỗi thời kỳ không có một đối tượng để sùng bái, thì không sống nổi hay sao ấy!

Trang Chi Điệp cười hỏi:

- Bây giờ không đi làm cố vấn cho những nhà máy sản xuất sản phẩm bảo vệ sức khoẻ thần ma nữa à?

Hạ Tiệp đáp:

- Bỏ từ lâu rồi! Anh nhìn gầm giường mà xem, một đống túi đựng bảo nguyên thần công kia kìa. Hồi ấy anh Phòng viết giới thiệu sản phẩm, nói trong túi bảo nguyên có xạ hương, có băng phiến, có dương vật hổ, em bảo một nhà máy sản xuất sản phẩm bảo vệ sức khoẻ, một ngày sản xuất biết bao nhiêu là túi, anh đào đâu ra dương vật hổ, một con hổ một cái dương vật, đựng được bao nhiêu túi? Anh nuôi hổ dưới gầm giường hay săn bắt ở núi Trường Bạch vùng đông bắc, anh không sợ Cục công an đến hỏi tội giết bừa bãi động vật quý hiếm của nhà nước hay sao?

Trang Chi Điệp cười ha ha. Mạnh Vân Phòng bưng phở chua ngọt về hỏi cười cái gì mà vui vẻ thế. Hạ Tiệp nói với Trang Chi Điệp:

- Không nói với anh ấy, cười những kẻ đáng cười ấy mà!

Mạnh Vân Phòng cũng không vặn hỏi làm gì. Ba người bắt đầu ăn cơm. Ăn xong, Mạnh Vân Phòng lại đi đi với Trang Chi Điệp, Hạ Tiệp bực mình cứ tỉnh bơ. Vừa ra khỏi cửa, Mạnh Vân Phòng đã hoạt bát hẳn lên, yêu cầu Trang Chi Điệp dùng xe máy đưa anh đến thôn Tiểu Dương ở Bắc Giao, anh bảo ông già kia ở thôn đó. Lại còn kể lể ông già ấy lạ lùng như thế nào, những năm gần đây đi khắp bốn phương tìm kiếm những người tu hành đắc đạo ở các nơi, để từ những người đó tra dò cách tra giải "Thiệu tử thần số". Riêng anh sở dĩ nhập được môn, cũng là do ông già nghe được một câu vè của một bà lão nắn bóp xương về nói lại. Trang Chi Điệp cũng định đến xem ông già đó là người như thế nào. Thê là chở Mạnh Vân Phòng phóng như bay ra ngoại ô phía bắc thành phố.

Thôn Tiểu Dương Trang không to lắm. Ở đầu thôn có một ngôi nhà gác nhỏ, một đôi trai gái trẻ đang đứng trên ban công gác hai. Người đàn bà đang dỗ cho con bú, người đàn ông bảo "Con có bú không nào? con không bú thì bố bú nhé!" quả nhiên anh ta bước tới bú đánh chụt một cái rất kêu. Người đàn bà bảo "Ê, bố con xấu mặt" rồi chị vừa trêu con, vừa đọc lời hát:

Hai mươi ba ông Táo, hai mươi bốn quét dọn nhà cửa, hai mươi lăm xay đậu phụ, hai mươi sáu chưng bánh bao, hai mươi bảy giết gà sống, hai mươi tám dán hoa cửa sổ, hai mươi chín niêm phong nhà kho, ba mươi cạo móng, mồng một kiễng chân.

Trang Chi Điệp cứ trợn mắt nhìn lên, Mạnh Vân Phòng bảo:

- Con trai con dâu ông lão đấy, hai đứa đang vui đùa, anh nhìn gì mà ghê thế?

Trang Chi Điệp đáp:

- Tôi nghe họ đọc lời ca, lời hai câu cuối hay quá! Tại sao ba mươi cạo móng, mồng một kiễng chân?

Mạnh Vân Phòng đáp:
- Ba mươi tết đun nước nóng ngâm rửa chân, cắt móng chân, thay giày mới, sáng sớm mồng một con cái phải cúi lạy bố mẹ, khi quỳ lạy chân phải kiễng lên mà!
Trang Chi Điệp bảo:
- Hay, hay! Người đàn bà này đặc giọng Hà Nam, vần điệu nghe hay lắm.
Mạnh Vân Phòng hỏi lên ban công:
- Bố cậu có nhà không?
Người đàn ông đáp:
- Ở trong nhà!
Mạnh Vân Phòng liền dẫn Trang Chi Điệp vào sân, đi thẳng đến gian phòng ở phía bắc, tầng dưới ngôi nhà. Quả nhiên có một ông già đang ngồi một mình uống trà ở đó. Trang Chi Điệp bước vào, ông già không đứng dậy, chỉ nghiêng người mời ngồi, đưa tới một cái chén bám đầy cáu trà, khe khẽ nói chuyện với Mạnh Vân Phòng. Trang Chi Điệp ngắm nhìn căn nhà. Căn nhà không có cửa sổ, tối om om, toả ra mùi thum thủm. Trên giường, trên bàn, chỗ nào cũng có sách cổ đóng chỉ. Mạnh Vân Phòng giới thiệu:
- Đây là người em họ, không sao đâu, ông cứ nói to lên.
Ông già lại nhìn Trang Chi Điệp nói:
- Anh hút thuốc.
Ông tìm trên người, không thấy thuốc, liền vặn người thò tay sờ mó trong đống chăn ngổn ngang trên giường, tìm được gói thuốc, vứt cho Trang Chi Điệp giọng nói vẫn còn nhỏ nhẹ:
- Tôi đã đi Vị Bắc ba lần, người ấy không đưa sách cho tôi xem. Lần thứ tư tôi đi, thì ông ấy bảo không xem được, xem cũng giống như mua, tôi bảo tôi có thể mua, ông nói giá đi. Ông ấy bảo, tôi đang cần tiền làm nhà, phải hai mươi vạn. Tôi bảo nhiều tiền thế, tôi không kiếm nổi, tôi trả ông bốn vạn nhé? Ông ấy bảo bốn vạn ít quá. Hai người mặc cả mãi, tôi tăng lên năm ngàn. Tôi chỉ có ngần ấy tiền. Chiều hôm trước tôi lại đi, ông ấy đã biến quẻ, tôi không về, ở lại nói chuyện một đêm. Tôi bảo, ông không có sách thần số, thì giữ hai mươi câu vè có tác dụng gì? Ông ấy bảo, vâng, ông không có hai mươi ba câu vè này, có quyển sách ấy cũng chẳng bằng có quyển "Từ nguyên", "Từ nguyên" ấy mà! Ông ấy nói cũng đúng. Tôi bảo, chờ bao giờ tra giải được, tôi sẽ cóp py một bộ tăng ông. Sáng hôm sau, ông ấy đã đồng ý, tôi đưa cho ông ấy bốn vạn năm ngàn đồng, ông ấy lấy ra một quyển sách nhỏ, khóc thất thanh, tự nhận mình là đứa con bất hiếu, đã trao cho người ta bảo bối của tổ tiên để lại. Ông ấy khóc đến mức không thẳng lưng lên được.
Ông già lại lấy ra một hộp nhỏ bằng gỗ bồ kết, mở hộp lấy ra một quyên sổ chép tay chỉ có bốn tờ, rồi ghé sát vào tai Mạnh Vân Phòng thì thầm. Mạnh Vân Phòng nói:
- Không sao, tôi còn phải ngồi xe máy của chú em đi về. Khi nào có tiến triển tôi sẽ đến ngay.
Ông già bảo:
- Anh không phải đến, chiều mai có lẽ tôi sẽ sang bên anh.
Hia người chia tay ra khỏi thôn. Mạnh Vân Phòng nói:
- Chi Điệp ơi, anh cảm thấy ông già như thế nào?
Trang Chi Điệp đáp:
- Tôi không thích hạng người này, quỷ quyệt lắm!
Mạnh Vân Phòng nói:
- Ông ấy đề phòng anh đấy, tôi không nói tên anh ra. Ông ấy đã lạnh nhạt với anh.
Trang Chi Điệp nói:
- Lần này thì anh mù cả hai mắt.
Mạnh Vân Phòng đáp:
- Cũng chẳng biết vè này thật hay giả, mình có chuyển hóa được lời vè hay không? Nếu cả hai mắt mù tịt, có lẽ Hạ Tiệp sẽ bỏ mình mà đi.
Trang Chi Điệp nói:
- chẳng phải anh đã tra cho chị ấy rồi. Chị ấy chỉ tái giá có một lần phải không nào?
Mạnh Vân Phòng đáp:
- Cho dù không bỏ đi, thì cũng đối xử với mình chẳng ra sao. Lúc đó anh luôn đến thăm mình nhé?
Trang Chi Điệp đáp:
- Không sao, nếu chị ấy như thế thật, thì tôi đưa anh đến am ni cô, Tuệ Minh đối với anh chẳng tốt đấy sao?
Mạnh Vân Phòng nói:

- Chị ấy lên chức giám viện thì khác trước rồi. Để có khoản tiền trích cho am, mình đã giới thiệu chị ấy với Hoàng Đức Phúc. Bây giờ có việc gì chị ấy trực tiếp đi tìm Hoàng Đức Phúc, gặp mình chỉ đọc A Di Đà Phật, trở thành người cửa Phật chính cống rồi.

Trang Chi Điệp cười bảo:

- Đương nhiên người ta là người cửa Phật, tôi chỉ sợ anh đã phá thân Phật của người ta.

Mạnh Vân Phòng chỉ cười hì hì không nói gì. Nhìn cái cười với dáng vẻ như vậy của Mạnh Vân Phòng, trong lòng Trang Chi Điệp có phần không thoải mái, hình tượng của Tuệ Minh mặc áo cà sa óng ánh đã mấy lần hiện ra trước mắt, suýt nữa xe máy lao xuống rãnh nước cạnh đường. Đến ngoài cửa Bắc, trước mặt là đường sắt vắt ngang, Trang Chi Điệp đột nhiên hỏi:

- Đây là Đạo Bắc phải không nhỉ?

Mạnh Vân Phòng trả lời:

- Vâng, đây là Đạo Bắc đấy.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Đường Thượng Kiệm ở đâu nhỉ?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Đi vào cửa Bắc rẽ về phía đông một đoạn là đến.

Trang Chi Điệp bảo:

- Tuyệt quá, tôi dẫn anh đi gặp một người đàn bà.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Anh còn gửi ở đấy một người đàn bà ư?

Trang Chi Điệp mắng:

- Câm ngay cái mồm thối của anh lại đi!

Thế là Trang Chi Điệp nói đến chuyện của Chung Duy Hiền, lại nói đến địa chỉ của A Lan ghi cho, đi qua đây tại sao không tạt vào hỏi xem A Lan đã gửi thư giúp chưa? Hỏi thăm tình hình ở Túc Châu như thế nào? Nói tới mức Mạnh Vân Phòng cứ khen Trang Chi Điệp tốt bụng rối rít. Hai người đi đến Đường Thượng Kiệm lại chính là khu vực cư trú của người tỉnh Hà Nam. Vừa bước vào ngõ Phổ Tế là giống như đi trong hành lang của một toà nhà lớn, hai bên gần như đều là mặt tiền một gian hai gian hoặc cao hoặc thấp. Bếp than nấu cơm, chum vại đựng nước sạch, sọt đựng rác, nhất loạt để dưới sàn cửa sổ và cửa ra vào. Người qua lại không thể không nhìn trước ngó sau, bước cẩn thận để khỏi va vào cái này cái kia, ba người không thể sóng vai dắt tay đi hàng ngang được. Có ai ở phía trước đi đến cũng phải nghiêng người tránh sát vào tường, hơi thở của đối phương toả ra, ngửi thấy cả mùi thuốc lá hay mùi tỏi. Trang Chi Điệp và Mạnh Vân Phòng đỗ xe máy trước đầu ngõ, đang buồn không có nơi để, lại sợ mất, thì mấy bà già đang chơi bài ở đầu ngõ lên tiếng bảo:

- Cứ để đấy không sao đâu, trộm cắp nào trong thành Tây Kinh dám đến đây chứ!

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Vậy thì lạ đấy. Lẽ nào Cục trưởng cục công an ở ngõ này?

Bà già đáp:

- Đừng có nói Cục trưởng ở đây, ngay đến trưởng phòng cũng không ở ngõ này. Ngõ chật hẹp thế này, cửa ra vào đối diện với cửa ra vào, cửa sổ đối diện với cửa sổ, kẻ cắp trốn ở đâu chứ? Đầu ngõ chúng tôi ngồi đây đánh bài, cuối ngõ cũng kê bàn chơi mạt chược, kẻ cắp vào lối này, sao ra được lối kia!

Trang Chi Điệp nói:

- Một ngõ một gia đình, hay lắm, xin hỏi bà có biết chị gái A Lan ở gian nào không ạ, người An Huy ấy mà.

Bà già hỏi:

- Người An Huy à? Ở đây làm gì có người An Huy nhỉ?

Một bà già khác nói:

- Vợ Mục Gia Nhân chẳng phải người An Huy là gì?

Bà già này hỏi:

- Sao anh không nói là vợ của người Hà Nam hả? Vợ của Mục Gia Nhân thì sao lại không biết. Chị ấy có một cô em gái đến đây ở khá lâu rồi. Đó là hai bông hoa của ngõ này. Các anh ở đâu vậy? Là họ hàng hay bạn học?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Dạ, cũng làm việc với nhau.

Bà già đáp:

- Nhà số hai mươi bảy, nhớ nhé, nhà số hai mươi bảy, nhà số hai mươi bảy sát cửa. nhà số hai mươi chín, đừng có vào nhà số hai mươi chín đấy. Giờ này vợ chồng mới cưới nhà số hai mươi chín đang ngủ, chớ đẩy cửa vào mà ê mặt đấy.

Hai người cùng cười, bước đi rồi vẫn còn nghe thấy bà già đang nói:

- Cái nhà họ Mục kể cũng lạ, đời nọ nối đời kia, thằng chồng đứa nào cũng cục mịch xấu như ma, mà con vợ thì đứa nào cũng xinh đẹp như tiên sa.

Hai người lần tìm theo số nhà, nóng bức như đi vào bếp lò. Một người đàn bà cởi trần, trạc hơn năm mươi tuổi, mái tóc rối bung, búi tó lên đỉnh đầu, trán lấm tấm rôm, song lại rắc đầy phấn trắng, hai cái vú lép kẹp như quả mướp treo lủng lẳng trước ngực, đứng trước một cửa sổ kéo kín rèm gọi vào:

- A Quí ơi, A Quí ơi, A Quí ơi, mi chết rồi hả?

Trong nhà lâu lắm không có tiếng trả lời, sau cùng có tiếng đàn bà nói vọng ra:

- A…A…A…Quí không ở…ở…ở…ự…ự…ự…!

Trang Chi Điệp lúc đầu không hiểu tại sao giọng nói lại đứt quãng như vậy, sau đó nghe người đàn bà cởi trần kia chửi:

- Bảo cho mà biết, trời oi bức nóng hầm hập, mà kéo kính rèm cửa sổ như thế, các người không sợ bụng mọc rôm ư? Các người đang bận ta đi đây, lát nữa xong việc bảo A Quí cho vay âu tương ta kho cá nhé?

Trang Chi Điệp cũng biết rõ ẩn ý trong giọng nói đó, tủm tỉm cười. Đi mãi đến giữa ngõ, thấy một người đàn ông ngồi xổm ở cửa nhà số hai mươi bảy giặt quần áo, Trang Chi Điệp hỏi:

- Đây là nhà số hai mươi bảy hả anh?

Người đàn ông trả lời:

- Vâng, nhà số hai mươi bảy.

Trang Chi Điệp lại hỏi:

- Có phải A Lan ở đây không anh?

Người đàn ông ngẩng đầu, còn đang nhìn hai người, thì ở trong nhà có tiếng hỏi vọng ra:

- Ai vậy? A Lan đang ở trong này.

Người đàn ông dịch chậu quần áo ra để hai người đi vào. Vừa bước vào đã nhìn thấy một người đàn bà mặc quần áo ngủ đang ngồi trên giường đôi, ôm đầu gối cắt móng chân, bàn chân nhỏ xinh xắn, mười móng chân nhuộm màu đỏ. Chị ta ngẩng đầu lên, song không phải A Lan. Mạnh Vân Phòng đưa danh thiếp ra và giới thiệu:

- Đây là nhà văn Trang Chi Điệp, ấy ấy quen A Lan.

Người đàn bà tụt ngay xuống giường, đưa mắt chăm chăm nhìn Trang Chi Điệp rồi bảo:

- Chao ơi, hôm nay là ngày gì, mà nhân vật to lớn thế này đến thăm? – chị ta vừa vơ chiếc áo sơ mi trên giường mặc vào người, vừa nói – Kìa, sao các anh không ngồi xuống đi? Gia Nhân ơi, anh xem ai đến nhà mình này, sao anh đực mặt ra thế, không rót nước mời khách đi. Đây là chồng em.

Mục Gia Nhân quay đầu lại cười, mặt rất đen, song răng lại trắng ,tay bám đầy bọt xà phòng. Người đàn bà liền nói:

- Các anh xem chồng em đấy, anh ấy chỉ biết ở nhà nào giặt, nào vò, chẳng có chí khí gì, để các anh cười chê!

Mục Gia Nhân đỏ mặt tía tai, mồ hôi nhễ nhại, ngượng nghịu, lủng bủng đáp:

- Anh không giặt, em cũng có giặt đâu!

Chị vợ đáp:

- Anh nói thế hả, nếu anh tài giỏi như ngài Điệp đây thì em ngày nào cũng hầu hạ anh đi sáng tác, chẳng cần anh động đến một cọng rác trong nhà.

Trang Chi Điệp liền nói dàn hoà:

- Tôi quý hoá đến vậy ư? Trong gia đình, tôi vẫn thường xuyên nấu cơm và giặt quần áo đấy.

Người đàn bà nói:

- Sao lại thế được? Vậy thì chị nhà sai rồi. Chị a mệt cơ thể một chút, nhưng mệt người không sao cả, mệt lòng mới là cái mệt chết người các anh ạ!

Mục Gia Nhân rót trà xong, vẫn ngồi một bên cười. Chị vợ cầm cầm cái quạt quạt cho Trang Chi Điệp và Mạnh Vân Phòng, phân bua nhà chật, không có quạt điện. Chồng chị là nhân viên thiết kế bản vẽ của đội xây dựng, ngồi vẽ bản vẽ trên cái bàn kia, đứa con thì làm bài tập trên bàn máy khâu, hễ bật quạt điện một cái là đồ đạc trong nhà bay tứ tung, cho nên chị không mua quạt điện. Trang Chi Điệp thấy ngượng để chị ta quạt cho mình, liền cầm cái quạt tự quạt lấy. Người đàn bà hỏi:

- Các anh tìm A Lan à? Em là chị thứ hai của A Lan. Em tên là A Xán. Hôm ấy A Lan về có nói với em về ngài, em còn không tin cơ. Em bảo nhận vật to thế cho mi gặp mặt à? Sau đó A Lan về, cầm theo thư của ngài, bảo là phu nhân của ngài đem đến, nhờ em gửi cho chị cả, lúc đấy em mới tin. Nhưng em không hiểu, tại sao lại nhờ chị cả em gửi thư trở lại Tây Kinh?

Trang Chi Điệp nói rõ ngọn nguồn rồi hỏi:

- Ở bên Túc Châu có tin gì không ạ?

A Xán đáp:

- Có một người đàn bà là Tuyết Thuỵ Mai, đầu tiên dạy học ở trường trung học số 1, bị qui là phái hữu mấy chục năm, sau khi sửa sai được ba năm thì đã chết từ lâu rồi.

Nghe vậy Trang Chi Điệp bất giác đau lòng, anh nghĩ chỗ dựa tinh thần Chung Duy Hiền hoàn toàn trông cậy vào Tuyết Thuỵ Mai, nếu ông ấy biết người đã chết, ông sẽ gục đổ hoàn toàn. Trong chốc lát anh nói:

- Vân Phòng này, anh chớ có nói chuyện này với ai nhé. A Xán cũng không được nói đấy. Người nói vô tình, song không biết một khi đã đến tai ông tổng biên tập, là sẽ lấy mất mạng của ông đó. Bây giờ xem ra, tôi phải tiếp tục thay Tuyết Thuỵ Mai viết thư cho Chung Duy Hiền. A Xán giúp tôi gửi cho chị cả, nhờ chị ấy thay cho một phong bì khác, viết địa chỉ gia đình chị ấy vào rồi gửi trở lại Tây Kinh. Nếu không, tổng biên tập Chung Duy Hiền vẫn gửi thư theo địa chỉ cũ, mấy lá thư trước không gửi trả lại có lẽ bị thất lạc, nếu lại gửi trả về một hai lần nữa, thì ông Hiền sẽ sinh nghi.

- Ngài Điệp có tấm lòng thiện như vậy thì em còn từ chối làm sao được? nếu ngài đã viết thư, ngài có thì giờ thì đem đến, hay để em đến nhà ngài nhận cũng được.

Trang Chi Điệp nói:

- Đâu dám để em phải chạy đi chạy lại, chỗ tôi cạnh đơn vị A Lan cũng gần thôi, tôi cứ đưa cho A Lan được mà.

A Xán nói:

- Thế cũng được, chỉ có điều gần đây A Lan thường không đến nhà máy, chả là em nó bận thiết kế nhà vệ sinh công cộng, suốt ngày long đong lật đật.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Thiết kế vẫn chưa xong à?

A Xán nói:

- Ai biết đâu đấy, có mỗi cái nhà vệ sinh công cộng mà em nó làm cẩn thận như thiết kế hội trường lớn nhân dân không bằng! Mấy hôm nay về bảo, ông Vương chủ nhiệm hai ba hôm lại điệu đi, nhưng phương án thì chưa quyết định, buồn đến mức em nó về nhà leo lên gác nằm, cơm cũng chẳng ăn.

Đến bây giờ Trang Chi Điệp mới để ý ở góc tường có một cái thang, leo lên thang là một cái gác, A Lan ở trên gác đó.

Anh nói:

- Trên gác kia có lẽ mát hơn.

- Đâu có mát, trên gác nóng nực lắm. Trên ấy có cửa sổ, vốn có thể thông gió, nhưng ở trước mặt cũng có nhà gác nhỏ, hai người đàn ông sống độc thân ở đó, nên A Lan đành phải đóng cửa sổ. Ở trên gác phải đi khom, lại thiếu ánh sáng, ngày nào em cũng nấu canh đậu xanh cho em nó uống. Em bảo mi mau mau lấy chồng đi, lấy an hnào khá giả vào, để khỏi phải chịu tội mãi ở đây. Em nó chỉ nói, em đang thế này, hễ lấy chồng vào là chẳng làm gì được nữa, coi như chấm dứt. Ôi, khi em còn trẻ cũng hăng hái hơn em nó bây giờ. Hiện giờ chẳng làm nên công tích gì, chẳng phải vẫn đang sống đó sao?

Giữa lúc đó, có người dùng xe ba bánh chở than cục đi qua ngõ, chậu giặt quần áo để trước cửa đã chắn mất lối đi, họ cất giọng bảo bê giúp chậu giặt vào. Mục Gia Nhân vội chạy ra bê chậu, tiện tay xách luôn xô nước vào nhà, chiếc xe lọc cọc đi qua, lại xách xô nước ra cửa. Mục Gia Nhân không có việc gì, cũng không có chuyện để nói, lại tiếp tục vò giặt quần áo trong chậu. A Xán liền sai chồng đi mua mấy thứ ăn về mời khách uống rượu. Trang Chi Điệp vội vàng từ chối, nhưng đã bị A Xán đốp luôn:

- Chê chúng tôi không lo nổi một bữa rượu sao? Hay là chê ở đây bẩn?

A Xán còn đưa hai tay ấn Trang Chi Điệp yên chí ngồi xuống, tiện thể đã suỗi một vài hạt bụi rơi trên cổ áo sau của Trang Chi Điệp.

Bữa rượu đã được tổ chức ngay trong nhà A Xán, thức nhắm không ngoài mấy món gan lợn, dạ dầy lợn, tai lợn, măng và nấm. A Xán còn rán một con cá vừa phải. Khi rán cá ở bếp than ngoài cửa, mùi thơm lan tỏa suốt nửa ngõ. Trong gian nhà đối diện có trẻ nhỏ lên tiếng đòi ăn cá. Trang Chi Điệp đưa mắt nhìn qua cửa, trong cửa sổ đối diện có một bà già đang cán mì sợi, bà già cũng cởi trần, hai cái vú dài ngoằng thõng xuống tận cạp quần, mà trên lưng thì cõng hai đứa trẻ cùng một lúc. Bà già bảo:

- Ăn cá gì, không mở mắt ra mà nhìn nhà dì Xán có khách à? Này bú đi!

Bà già liền đưa tay dính bột mì trắng, cầm cặp vú quăng ra sau vai, hai đứa trẻ đã chộp được, bú liền. A Xán liền xới một bát cơm tẻ, gắp mấy miếng cá bưng sang nhà bên kia, lúc quay trở về khe khẽ nói:

- Chắc các anh sẽ cười cái lối ăn mặc của bà già, nghe nói thời còn trẻ bà ấy xinh đáo để, riêng cặp vú kia đã làm cho biết bao người đàn ông thèm nhỏ dãi, có hai anh đã mắc sai lầm. Bây giờ về già cũng không giữ gìn nữa. Cũng do ở đây nóng nực quá, quần áo có đẹp đến mấy cũng không mặc nổi.

Ăn uống xong, bốn người lại chuyện trò một lúc. Mục Gia Nhân rửa xong nồi bát, sửa soạn đi làm. Trang Chi Điệp và Mạnh Vân Phòng cũng rục rịch ra về. Mục Gia Nhân giữ lại bảo:

- Các anh vội gì, tôi phải làm ca đêm, không đi không được. Các anh cứ ngồi chơi nói chuyện, tối nay ở đây ăn món đặc sản mì sợi tương của dân Hà Nam chúng tôi.

Trang Chi Điệp nói:

- Ăn liên tục thế sao được? Sau này đến chơi không cho ăn nữa hả?

A Xán bảo:

- Em biết rồi. Các anh giữ ý, chồng em đi vắng, tránh dị nghị có phải không? Trong lòng trong sạch, thì con trai con gái có ngủ chung một giường cũng chẳng sao.

A Xán bạo mồm bạo miệng đến nỗi Trang Chi Điệp và Mạnh Vân Phòng ngượng đỏ mặt, đành ngồi im thin thít. Mục Gia Nhân đi rồi, A Xán liền hỏi các anh đến bằng phương tiện gì, xe để ở đâu. Sau khi biết đến bằng xe máy, liền bảo Mạnh Vân Phòng đi đẩy đến, để tránh khi các bà già về nhà sẽ không còn ai coi. Mạnh Vân Phòng vừa đi khỏi, thì cặp mắt lúng liếng của A Xán nhìn vào Trang Chi Điệp hỏi:

- Anh nói thật đi, định đi thật hay là ngượng nào?

Trang Chi Điệp liền cười hì hì đáp:

- Em đối xử thành thực lắm, tuy mới gặp lần đầu, song cảm thấy quen thuộc lắm, gần gũi lắm!
- Lời nói thật lọt tai ngay. Anh không biết đâu, anh đến thăm nhà em mừng lắm, nếu không chê bỏ anh cứ ngồi chơi lâu lâu một lúc, em sang nhà bên cạnh vay một gói hạt dưa về cắn.

Nói rồi A Xán đi luôn. Mạnh Vân Phòng trở lại. Trang Chi Điệp hỏi:

- Anh cảm thấy A Xán thế nào?
- Sắc đẹp trời cho, tính tình cũng tốt.

Trang Chi Điệp bảo:

- Tôi hiếm gặp người đàn bà như thế này, cô ấy tự nhiên thoải mái hơn A Lan, càng ít mùi phấn sáp hơn những người đàn bà thông thường, Đàn bà không có mùi phấn son đáng quý đáng thân như kẻ sĩ không có mùi binh khí, như nhà sư không có mùi hương lửa.

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Anh lại thích cô ấy rồi hả?

Lúc này A Xán đã bước vào cửa, đưa cho mỗi người một nắm hạt dưa bảo:

- A Lan về rất muộn, sao anh không tranh thủ thời gian ngồi đây viết cho tổng biên tập Chung Duy Hiền một lá thư nữa, ngày mai em ra bưu điện gửi cho chị cả. Tổng biên tập Chung Duy Hiền ở hoàn cảnh như vậy, thì thêm một bức thư sẽ sống thêm được một tuổi.

Mạnh Vân Phòng nói:

- A Xán cũng có nhận biết như vậy ư!
- So sánh trái tim với trái tim mà. Có điều em còn trẻ như thế này, song không có một nơi gửi thư đi, cũng chẳng có một lá thư nào gửi đến.

Mạnh Vân Phòng bảo:

- Con người xinh đẹp có khí chất tốt như A Xán sao lại không có người gửi thư đến kia chứ?
- Ai cũng nói thế, nhưng chính vì khuôn mặt và khí chất ấy đã hại em. Lúc còn trẻ thì mơ ước cao hơn trời, khi thành người lớn, thì mệnh mỏng như tờ giấy, rơi vào cảnh ngộ cao không tới thấp không thông. Không gặp được người cao hơn mình, mà mèo chết chó thối, vẫy bỏ không được. đâu có giống các anh?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Đều như nhau cả. Anh Điệp đây có nhiều thư lắm, song đều là loại thư học hỏi cách thức sáng tác, chưa bao giờ thấy anh ấy nói có đàn bà tìm anh ấy.
- Có lẽ phu nhân Điệp xinh đẹp, bọn con gái lượng sức mình không dám đến

Mạnh Vân Phòng bảo:

- Quả tình chị Điệp có xinh đẹp.

A Xán cười bảo:

- Vậy thì tốt.

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Tốt như thế nào cơ?

A Xán đáp:

- Nếu anh nói chị Điệp xấu thì em lại buồn. Anh thử nghĩ người đàn bà khác nhìn thấy anh Điệp chắc chắn ai cũng có cảm tình, hỏi tại sao thì có lẽ không ai nói rõ được. Nếu nghe nói chị Điệp xấu, cô ta sẽ cảm thấy tiêu chuẩn của anh Điệp thấp quá, có yêu anh ấy cũng cảm thấy không hăng hái gì.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Em có ý nghĩ lạ thật đấy, thông thường đã yêu mến một người đàn ông, chỉ mong vợ anh ta xấu, mới có hy vọng tấn công.

Trang Chi Điệp cứ xua tay lia lịa, bảo tán gì mà khiếp thế, rồi nhìn A Xán bảo:

- A Xán ở ngõ này tiếc thật đấy.

A Xán đáp:

- Cũng chẳng có gì đáng tiếc đâu. Trên đờii này phần lớn là đàn bà loại A lấy đàn ông loại D mà. Người đời thường nói vàng chôn dưới đất rút cục vẫn là vàng, đương nhiên không có ý nói em là vàng đâu, nhưng cho dù là thỏi vàng, đem chôn bạn xuống đất, bạn là vàng thì có tác dụng gì? Gang thép không có giá, song có thể đúc nồi chảo nấu cơm, thì quả thật gang thép có giá trị hơn vàng! Điều an ủi em hiện nay là em còn có một đứa con trai ngoan ngoãn, cháu người kháu khỉnh, mà đầu óc cũng thông minh.

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Thế cậu bé đâu?

- Cháu học sơ trung, tối về muộn, nhà trường dạy thêm bài. Hy vọng của em gửi gấm cả vào cháu. Em đòi hỏi cháu sau này học hết đại học, học tiếp phó tiến sĩ, rồi ra nước ngoài đóng dựng sự nghiệp.

Trang Chi Điệp thấy băn khoăn nói:

- Em còn trẻ thế này, đang là lúc tràn đầy sức sống, nếu dồn cả tâm tư vào đứa con thì…

A Xán cười, cười rất sượng, cúi đầu nhìn mặt bàn, thấy mặt bàn có một lớp bụi, liền cầm giẻ lau đi, nói:

- Anh nói đúng, nhưng anh không hiểu – lại cười nói tiếp – Em đã từng nói với A Lan, trước kia em đã từng chịu đói ở Tân Cương. A Lan bảo em nó cũng đã từng nhịn đói. Nhưng A Lan chỉ có một lần đi công tác ở miền núi, đi một ngày đường không có một miếng cơm, còn em chịu đói như thế nào nhỉ? Em thật sự ăn bữa này không biết bữa mai thế nào, gia đình nghèo túng tới mức không có một nắm gạo, lúc nào cũng thấy bụng đói, hai trường hợp ấy khác nhau chứ!

Trang Chi Điệp nói:

- Tôi hiểu…

Mạnh Vân Phòng ngồi một bên nghe, trong lòng dường như đã hiểu ra điều gì, lại không hiểu gì cả, chỉ cảm thấy họ nói chuyện với nhau hợp ý, liền bảo anh lấy xem máy đi vào trong thành phố có chút việc. Trang Chi Điệp cứ ở đây viết thư và chờ, hai tiếng đồng hồ sau về đón. Bất chấp Trang Chi Điệp có đồng ý hay không, nói xong Mạnh Vân Phòng đi ra xe nổ máy "Mộc Lan" đi luôn.

Mạnh Vân Phòng vừa đi khỏi, Trang Chi Điệp có phần nào không được tự nhiên. A Xán hỏi:

- Bây giờ thì anh yên chí viết thư chứ ạ?

Trang Chi Điệp đáp:

- Vâng.

A Xán liền lấy giấy bút ra, gạt những thứ để lộn xộn trên mặt bàn sang một bên để Trang Chi Điệp ngồi, chị bảo chị ngồi đây xem sách, không gây ảnh hưởng đến anh. Ngay một lúc Trang Chi Điệp chưa thể nhập cuộc được, mở đầu vài chữ, lại xé đi. A Xán liền bảo nắng rọi vào, bước đến đóng rèm cửa sổ, lại sợ anh ấy bức, lấy quạt quạt cho anh ở đàng sau.

Trang Chi Điệp bảo không cần quạt, tìm được cảm xúc bắt đầu viết, càng viết càng nhập hồn, tình cảm sâu nặng như đam mê. A Xán ngồi một chỗ đọc sách một lúc, đưa mắt lặng lẽ nhìn dáng dấp Trang Chi Điệp đang chăm chú viết thư. Không biết đã bao lâu, Trang Chi Điệp viết xong, quay lại nhìn, thấy A Xán đang nhìn mình ngây người ra. Anh nhìn A Xán, song chị không phát hiện ra, anh lên tiếng:

- Viết xong rồi!

A Xán bất thình lình giật mình, biết mình bị mất vía, mặt e thẹn đỏ ửng, vội vàng nói:

- Viết xong rồi ư, sao anh viết nhanh thế?

Trong chốc lát Trang Chi Điệp nghĩ thầm, từ lúc đến nhà đến bây giờ đã thấy cô ấy thẹn đỏ mặt bao giờ đâu. A Xán bước đến gần hỏi:

- Anh thử đọc cho em nghe được không?

Trang Chi Điệp đáp:

- Sao không được, em nghe nhé, xem có vị đàn bà các em không, anh chỉ lo tổng biên tập Chung Duy Hiền nhận ra tình cảm không thật.

Nói xong anh liền đọc thư, chẫn chặn ba trang giấy. Trang Chi Điệp đọc xong, chợt phát hiện ngay trước mặt có một bàn tay trắng muốt. Năm ngón thon dài, song rất mũm mĩm, ngón út và ngón đeo nhẫn áp sát xuống mặt bàn, còn ngón giữa và ngón trỏ thì cong lên, đang run rẩy. Lúc này anh mất biết A Xán đã đứng sát ngay cạnh mình từ lúc nào, một tay vịn vào bàn, một tay đang quạt nhè nhẹ sau lưng anh. Anh ngẩng lên, khoảng không trên đầu chính là khuôn mặt của A Xán đang nhìn xuống, hai mắt đắm đuối, đôi má đỏ ửng:

- Em cảm thấy thế nào?

A Xán đáp:

- Em hoang mang cảm thấy, hình như bức thư này viết cho em

Trang Chi Điệp chợt xúc động, thốt lên hai tiếng khản đặc:

- A Xán!

A Xán đáp:

- Dạ!

Toàn thân chị đang lảo đảo. Bàn tay đang cầm bút của Trang Chi Điệp vội đưa ra, khi bàn tay cầm bút đỡ vào thắt lưng của A Xán, và người anh cùng một lúc đứng lên, thì cái miệng đang sà xuống và cái miệng đang ngẩng lên liền đấu vào nhau ở chỗ khoảng trống chưa đứng thẳng dậy. Ngòi bút kia đã dây mực lên chiếc áo sơ mi trắng của A Xán. Hai người ôm choàng lấy nhau, va vào chiếc ghế mây đổ chỏng trơ.

Trang Chi Điệp nói:

- A Xán ơi, đây là một bức thư anh viết hay nhất, anh viết trong sự thiện cảm đối với em.

A Xán đáp:

- Thật thế ư, anh thích em thật ư?

Trang Chi Điệp lại xiết chặt A Xán thêm một lần nữa, anh không muốn nói nhiều, cũng không cần nói. Anh bày tỏ sự đồng tình và yêu thích A Xán bằng sức mạnh và lòng cuồng nhiệt của mình. Nằm gọn trong lòng anh, A Xán nói:

- Không biết anh đánh giá em thế nào, cho em là người đàn bà hư hỏng. Không phải đâu, em không hư hỏng đâu, thật đấy! Anh đã thích em ư, em không dám tin như thế, em nghĩ cho dù em có làm chuyện ấy với anh, cũng là một việc đẹp, em cần được đẹp một lần.

A Xán bảo Trang Chi Điệp ngồi tử tế và lại một lần nữa nói rõ mình là một người đàn bà tốt, là người đàn bà không hư hỏng, ngày còn bé chị học rất giỏi, nhưng thành phần gia đình ch. thuộc tầng lớp cao, từ An Huy chị đi chi viện biên giới ở Tân Cương và ở đó may mắn tìm được Mục Gia Nhân và mới được cùng điều đến Tây Kinh mấy năm trước. cuộc sống hiện nay của chị rất mệt mỏi, rất tồi tệ, là một người dân bình thường nhỏ nhoi, song tâm tình chị vẫn thanh cao, chị không phải là con người xấu xí, chị có cái dáng đẹp khuôn mặt trắng trẻo, nhưng ngoài chồng ra, chị chưa bao giờ để bất cứ người nào chăm chăm nhìn chị, thưởng thức chị. Trang Chi Điệp nói:

- Anh tin em, A Xán ạ, em đừng nói nữa.

A Xán đáp:

- Điều cần nói em đã nói hết với anh. Em chỉ muốn làm một người trong suốt như pha lê trước mặt anh, nếu anh thích em thì em để anh nhìn em, thưởng thức em, em cần phải doạ anh đấy!

(Tác giả cắt đi bốn trăm mười một chữ)

A Xán kéo anh xuống, anh chỉ ngửi thấy một mùi thơm lạ lùng. A Xán nói:

- Người em thơm đấy, Mục Gia Nhân đã từng bảo thế, thằng nhóc con em cũng nói như vậy, anh thử ngửi ở dưới thì biết chỗ ấy mới thơm.

Trang Chi Điệp phủ phục xuống, quả nhiên có một luồng khí thơm bốc lên nóng hổi, liền cảm thấy mình như đang ở trong sương mù (tác giả bỏ đi hai mươi hai chữ).

Nhưng A Xán lại nhổm dậy, ôm anh nằm xuống và bảo:

- Em không hối hận, em đâu có hối hận? Em xúc động quá đấy, em phải cám ơn anh, thật đấy, em nên cám ơn anh thế nào nhỉ? Anh đã làm em thoả mãn, không chỉ thoả mãn về thể xác, mà thoả mãn cả tâm linh. Anh không biết em bi quan, nản lòng như thế nào đâu, em cứ bảo đời em thế là hết, nhưng anh

đã thích em như thế này, em không xin anh thứ gì, không xin anh tiền, không xin anh làm việc gì, có một danh nhân là anh đây đã thích em, thì em lại có lòng tin vào mục đích của cuộc sống! Quả thật, em hâm mộ phu nhân của anh, chị ấy lấy được anh, chắc chắn làm việc gì cũng thành công, cũng huy hoàng, em ghen với chị ấy, ghen với chị ấy lắm! Nhưng em tin em không dám thay thế chị a , cũng không nghĩ như thế. Em và anh thế này, anh yên tâm, em sẽ không gây cho anh bất cứ sự phiền hà và gánh nặng nào đâu.
Chưa bao giờ Trang Chi Điệp nghe người đàn bà nào nói với anh như vậy. Anh bò dậy, lau khô nước mắt cho A Xán và nói:

- A Xán này, anh không tốt đâu, em nói thế anh xấu hổ đấy!

Nói xong, anh ngồi thừ ra, song A Xán đã nói:

- Em không cần anh như vậy, em không cần anh như vậy đâu!

Xán lại ôm chặt lấy anh, ngả đầu vào lòng anh. Hai người ngồi im lặng một lúc, thì A A A Xán khẽ hỏi:

- Anh có muốn hút thuốc không?

A Xán thò tay lấy một điếu thuốc trong hộp thuốc ở đầu giường, ngậm vào miệng, châm lửa, rồi lấy ra đặt vào môi Trang Chi Điệp. Nhưng Trang Chi Điệp bỏ thuốc ra và bảo:

- Em cho anh ngửi mùi thơm của em một lần nữa nhé, để mùi thơm của em át mùi hôi thối trên người anh đi!

A Xán ngoan ngoãn nằm thẳng người ra, Trang Chi Điệp liền quỳ xuống hôn và ngửi từ đầu đến chân một lượt. Anh cho A Xán biết địa chỉ của căn nhà "cầu khuyết", anh hy vọng hai người sẽ còn gặp nhau.
A Xán nước mắt ướt đầm, gật đầu đồng ý.

Dưới tháp Đại Yên ở Tây Kinh có một thôn cái tên lạ lùng gọi là Hào Bảo, người trong thôn ai ai cũng biết đánh trống. Tương truyền, tổ tiên của Hào Bảo là một người đánh trống nổi tiếng trong quân vua Tần, sau đó về sống ở đây. Để ghi nhớ công đức của tổ tiên, cũng là để đoàn kết họ hàng, con cháu của người đánh trống đã luôn luôn lấy trống truyền đời, dàn dựng biểu diễn nhạc trống "Vua Tần phá trận". Trong phong tục xưa nay, mồng hai tháng hai là ngày rồng ngẩng đầu, song ở thôn Hào Bảo lại là ngày lễ đánh trống của họ, thông thường là có một lá cờ màu vàng hơi đỏ do một ông già làng giơ lên làm hiệu, hàng trăm người xếp thành hàng ngũ đánh trống đi vào đại lộ trong thành phố oai phong lắm. Lúc đó các cửa hiệu muốn may mắn tốt lành, đội trống đi đến đâu, liền buộc sợi lĩnh đỏ dài ba thước ba tấc lên đầu người cầm cờ, hàng ngàn hàng vạn quả pháo rạ nổ tới mức rung trời chuyển đất. Bước sang những năm này tình hình thay đổi, song người Hào Bảo vẫn đánh trống, nhưng đã lấy nhạc trống để làm ăn sinh sống . Các xí nghiệp kinh doanh của vùng ngoại ô phía nam thành phố, mỗi khi có sản phẩm mới khai phá cần tuyên truyền quảng cáo, đột phá bao nhiêu vạn đồng cần báo hỉ, liền mời nhạc trống của người Hào Bảo. Cho nên thị dân đến trong phạm vi tường thành không chỉ đông nghìn nghịt trên đường phố vào ngày hai tháng hai, mà ngày thường hễ nghe có tiếng trống, liền biết ngay nông dân ngoại thành lại ăn nên làm ra, có tiền đi vào thành phố khoa trương, liền đổ ra đường xem như nước thuỷ triều lên. Hôm nay chủ nhật, nhạc trống lại nổi lên trên phố, thanh thế lớn hơn trước kia nhiều. Đầu tiên Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt ở nhà cuốn dây len, tiếng trống làm cho hai người háo hức. Liễu Nguyệt hai tay cầm cuộn len mà thỉnh thoảng như người mất hồn, Ngưu Nguyệt Thanh liền mắng một câu "Con ranh cứ nhấp nha nhấp nhổm không ngồi yên được hả?", rồi thu sợi len, sai Liễu Nguyệt đi lấy giày cao gót để cùng nhau đi xem. Hai người liền sửa sang đầu tóc và đi ra phố. Trên phố người đông như kiến cỏ không sao đi được. Liễu Nguyệt liền dắt tay Ngưu Nguyệt Thanh vượt qua lan can đường dành cho người đi bộ, sang đường dành cho người đi xe đạp vừa tránh xe vừa di vượt lên trước. Ngưu Nguyệt Thanh gỡ khỏi tay kéo dắt của Liễu Nguyệt, chê làm thế không hay, song lại nói:

- Liễu Nguyệt, đi đâu mà nhanh thế, vội lên kiệu đấy hả?

Ngưu Nguyệt Thanh cứ tưởng Trang Chi Điệp bực tức bỏ nhà sang ở bên hội văn học nghệ thuật một hai hôm lại về, nào ngờ đã lâu lắm không thấy bóng dáng đâu, cũng có phần mềm lòng, song với cái thế của bậc phu nhân, chị cố ra vẻ cứng rắn không sang đấy. Như vậy ngồi ở nhà buồn bực, cũng nhớ lại trước đây anh ấy đã từng chê mình không chú ý sửa sang ăn diện, liền mua mấy cái áo mới, đem số áo còn mới rung rúc mặc ngày thường cho Liễu Nguyệt bằng hết, hôm nay đi ra phố xem nhạc trống đã đi một đôi giày da cao gót mũi nhọn, đi được một quãng, đã cứa đau cả chân, đành hận Liễu Nguyệt đi nhanh quá. Liễu Nguyệt quay lại, đành phải đi chậm hơn. Liễu Nguyệt nói:

- Em chưa nhìn thấy đội nhạc trống này bao giờ, nhưng đâu chỉ có xem nhạc trống, còn phải xem người xem đánh trống mới có ý nghĩa chứ?

Lúc này Liễu Nguyệt mới để ý người đi trên đường phố sao mà đông đến thế, ai ai cũng mặc quần áo rực rỡ. Cô phát hiện ra ngay có nhiều người đang nhìn mình, bèn cất tiếng:

- Chị cả ơi, chị đẹp lắm, ai cũng đang ngắm nhìn chị đấy!

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Ngắm nhìn chị làm gì, già khú đế rồi, ai mà nhìn, họ đang ngắm nhìn em thì có!

Liễu Nguyệt tuy mặc quần áo cũ của phu nhân cho, nhưng cô là cái giá quần áo, người lại trẻ, mặc vào không thấy cũ, mà nom còn vừa vặn hơn quần áo mới may. Nghe phu nhân nói vậy, biết người trên phố đang nhìn mình, liền ngẩng cao đầu, không ngó bên này nghiêng bên kia, chỉ đưa ánh mắt quan sát động tĩnh ở hai bên và ưỡn thẳng bộ ngực ra. Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Đừng ưỡn ra như thế Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt cười hì hì. Khó khăn lắm mới len tới dưới lầu chuông, thì đội trống từ đại lộ Đông đi tới, người xúm tới xem càng đông. Hai chị em liền nhảy lên bệ đá phun nước trước cửa một khách sạn, nhìn thấy ba cái xe ba bánh sóng hàng ngang đang đi một tấm biển khổng lồ đặt ngang trên chiếc xe ba bánh. Trên biển viết phấn vàng dòng chữ "Giám đốc nhà máy thuốc Bảo vệ thực vật 101 Hoàng Hồng Bảo xin kính chào nhân dân toàn thành phố". Đằng sau ba chiếc xe ba bánh, có một người đàn ông béo đen đang đứng trên một chiếc xe ba bánh tươi cười hớn hở, liên tục vẫy tay chào dòng người hai bên đường. Đằng sau nữa là bốn hàng dọc xe ba bánh, trên xe ở hàng hai bên là những tay đánh nạo bát, cầm hai chiếc nạo

bát bằng đồng vàng buộc dây vàng, trên xe hai hàng ở giữa, mỗi hàng một cái trống cái, vành trống màu đỏ, đinh đai trống đen sẫm, còn ai nấy người nào cũng đeo một dải lụa đỏ rìa vàng từ vai phải vắt chéo sang hông trái, bên trên có mấy chữ "Đội báo hỉ của nhà máy thuốc bảo vệ thực vật 101".
Dưới ánh nắng mặt trời, những chiếc nạo bát ở hai bên vỗ vào nhau ba cái thật mạnh trong tay chợt một tiếng ke6u, hai tay giơ cao rồi tách nạo bát ra, một luồng ánh sáng chói loà phát ra cùng một lúc thì những người đánh trống liền đánh ở giữa trống ba cái và gõ vào tang trống ba cái, vung thành vòng trong không trung, dùi này gõ xuống thì dùi kia đưa lên. Hàng trăm người cùng làm động tác một lúc như thế, tiếng trống, tiếng nạo bát đan xen vào nhau, rất giòn rất ăn nhịp, được người xem ở hai bên đường đồng thanh khen hay, vỗ tay hoan hô không ngớt. Ngưu Nguyệt Thanh xem được một lát, đột nhiên nói:
- Nhìn người đàn ông đen sạm xấu xí kia, chẳng khác gì Mao chủ tịch kiểm duyệt đội ngũ, bây giờ có tiền muốn làm kiểu gì cũng được. Chị biết ông ta, ông ta đã từng đến nhà mình.
Liễu Nguyệt nói:
- Thảo nào em thấy quen quen. Em nhớ ra rồi, trông ông ta oách như thế, song đến nhà mình lại khúm na khúm núm trước thầy Điệp!
Bỗng dưng Liễu Nguyệt kêu toáng lên:
- Á à!
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Kêu lung tung cái gì vậy, sao lại hét tướng lên như thế?
Liễu Nguyệt đáp:
- Chẳng phải Đường Uyển Nhi ở chỗ kia là gì?
Ngưu Nguyệt Thanh nhìn theo, thì đúng là Đường Uyển Nhi và Hạ Tiệp đang ở giữa đám đông. Hai người mặt tươi roi rói, ăn diện rất mốt, nổi bật hẳn lên trong dòng người. Nghe thấy tiếng kêu, Đường Uyển Nhi quay đầu nhìn bốn chung quanh như một cái trục quay, cuối cùng đã nhìn thấy Liễu Nguyệt và gọi:
- Liễu Nguyệt ơi, em và cô Thanh cũng đi xem đấy à? Thầy Điệp có đến không?
Đường Uyển Nhi và Hạ Tiệp chen đến, nhảy lên sàn đá, nắm tay chen vai, vui cười hớn hở. Ở bên này vốn là những bông hoa rực rỡ, tiếng cười lại dịu ngọt, nên từ lâu đã được mọi người để ý đến, ngay tức khắc có một tốp những kẻ lang thang tại chỗ đưa mắt nhìn sang cười với họ. Bốn người vội quay mặt đi, thì nghe thấy một cậu nói:
- Tiểu Thuận ơi Tiểu Thuận, cậu không nghe thấy gì à? Mất vía rồi hả?
Một cậu khác lại bảo:
- Bốn quả bom, nhìn kìa.
Liễu Nguyệt đã nghe rõ, khẽ hỏi Hạ Tiệp:
- Bom là gì hả chị?
Hạ Tiệp đáp:
- Họ bảo em có thể làm cho họ ngất xỉu đó mà.
Liễu Nguyệt bèn hích vào eo Đường Uyển Nhi nói:
- Chị mới là bom chứ! Hôm nay chị diện thế, định cho ai nhìn vậy, đẹp chết ngất mất thôi!
Nói rồi đưa tay rút một cái kẹp tóc trên đầu Đường Uyển Nhi cài sang đầu Ngưu Nguyệt Thanh.
Ngưu Nguyệt Thanh lấy xuống xem thì là một chiếc cặp tóc ngà voi có tua, liền bảo:
- Chu Mẫn cũng mua cho em chiếc cặp tóc này hả Uyển Nhi?
Đường Uyển Nhi đỏ mặt đáp một tiếng "vâng".
Ngưu Nguyệt Thanh nói tiếp :
- Em cặp cái này đẹp. năm kia thầy Điệp của em đi họp ở Đại Lý, cũng mua cho chị một cái, trắng quá to quá chị không thể dùng được, vẫn luôn luôn để trong hòm. Chị cứ tưởng ở Đại Lý mới có thứ hàng này, thì ra ở Tây Kinh cũng có bán ư?
Nói xong liền cặp lên đầu Đường Uyển Nhi, Đường Uyển Nhi đưa chân đá Liễu Nguyệt một cái. Liễu Nguyệt nhảy từ sàn đá xuống, không đứng vững bị ngã quay lơ ra đất, chiếc quần củ cải trắng xám bám đầy đất bẩn, liền đứng dậy phủi thật mạnh, rồi lại nhảy lên. Đường Uyển Nhi nói:
- Cô em hào phóng thế, rơi xuống nhiều thứ thế kia cũng không buồn nhặt lên hả?
Liễu Nguyệt nhìn xuống đất hỏi:
- Thứ gì vậy? Đâu có?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Bao nhiêu là con ngươi mắt bám trên quần, em đã phủi đi hết rồi.

Ba người ngớ ra một lát rồi cùng cười. Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Cn ranh ngứa nghề Uyển Nhi này, nghĩ gì mà lạ lùng thế. Hôm nay có lẽ Uyển Nhi được mọi người để ý đến nhiều nhất.
Giữa lúc ấy đột nhiên dừng lại. Tờ quảng cáo giới thiệu sản phẩm bay phơi phới như hoa tuyết trên đầu mọi người ở phía kia, những bàn thấy như rừng ở đấy giơ lên không trung bắt chộp lấy, Liễu Nguyệt liền chạy đi nhặt. C nhìn thấy những người trong đội trống đột nhiên đeo mặt nạ lên, cái thì con rệp, cái thì con bọ xít, cái thì con bươm bướm, cái thì con ruồi, hình thù quái dị, trông sởn gai ốc, tất cả cùng cất tiếng hát:

Chúng tôi là sâu bọ. Cúng tôi là sâu bọ

Thuốc 101 đã giết chết chúng tôi, đã giết chết chúng tôi! Giết chết! giết chết!

Hát xong, nhạc trống lại nổi lên dồn dập. Cứ thế hát rồi gõ trống, gõ trống rồi hát, người trên đường phố hoan hô rầm rầm, chen nhau đổ xô về phía trước. Bỗng chốc đám đông lộn xộn, rối tung rối mù cả lên, rồi nghe thấy đàn bà buột mồm chửi to:
- Thằng khốn nạn nào móc trộm ví tiền của tôi? Đồ ăn cắp, đồ ăn cắp! Mày cứ tưởng người nhà quê ai cũng có tiền hả? "101" có tiền, chứ tao làm gì có, có mỗi năm mươi đồng vào thành phố chi tiêu mà mày cũng nhòm ngó đến hả? Người thành phố, mày ăn cắp tiền của tao mày sẽ chết khổ chết sở cho mày xem!
Có người cất tiếng hỏi:
- Kẻ cắp móc trộm, sao bà lại chửi người thành phố hả bà?
Người đàn bà kia lại chửi:
- Kẻ cắp trong thành phố kia, mày ăn cắp tiền của tao mày mua thức ăn ngon, mày mua đồ uống ngọt, thì vợ mày ăn vào không sinh đẻ được, chó nhà mày uống vào không đẻ ra chó con!
Có người cất tiếng:
- Thế thì tốt, bà đã cho nó sinh đẻ có kế hoạch rồi đấy. Trong thành Tây Kinh trộm cắp như rươi, ai bảo bà không cất tiền cẩn thận vào?
Người đàn bà đáp:
- Tôi đâu có không cất cẩn thận cơ chứ? Tôi ở giữa đám đông, có mấy đứa choai choai chen đằng trước đẩy đàng sau, cứ ngực tôi nó bóp. Tôi cứ tưởng đồ trẻ ranh chưa nhìn thấy thứ đó bao giờ, bóp đi cứ để cho mày bọp tao là gái đã có ba con, cũng chẳng phải vú vàng vú bạc! Nào ngờ đồ chết chém chết đạn ấy không chỉ bóp vú tôi mà còn móc hết tiền của tôi kia chứ!
Mọi người chung quanh cười ầm cả lên, người đàn bà kia nói tiếp:
- Tôi bực tức hoá lẩn thẩn mất rồi, tôi đã nói những gì ấy nhỉ?
Nói rồi chị ra co rụt người giữa đám đông, dòng người lại cuồn cuộn như thác lũ. Hạ Tiệp bảo Đường Uyển Nhi:
- Em phải rút bài học kinh nghiệm nhé, hôm nay lại không đeo xu chiêng à?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Mùa hè em đeo nóng lắm!
Liễu Nguyệt chạy đến gần bảo:
- Chị cả ơi, trên này có bài viết của thầy Điệp.
Đường Uyển Nhi chộp luôn tờ giới thiệu sản phẩm nói:
- Đưa chị xem, thầy Điệp viết thế nào? – nói rồi đọc to lên.
Ngưu Nguyệt Thanh gàn luôn:
- Đừng đọc nữa, in tên thầy Điệp của em lên đây là mất tín nhiệm lắm đấy, cái thằng chó họ Hoàng kia chắc chắn chưa xin ý kiến đâu!
Nghe nói như vậy, ở bên cạnh liền có người chỉ trỏ xì xào với nhau. Ngưu Nguyệt Thanh loáng thoáng nghe thấy một người đàn ông nói với người đứng cạnh:
- Nhìn thấy không, đó là một tốp phu nhân của nhà văn.
Mấy tiếng cùng hỏi:
- Người nào? Người nào?
Người đàn ông đáp:
- Phu nhân của Trang Chi Điệp mặc áo dài màu xanh đứng ở giữa.
Ngưu Nguyệt Thanh chột dạ, nghĩ bụng người đó chắc hẳn biết mình, sao mình lại không nhận ra anh ta? Nếu anh ta biết mịnh theo lẽ thường cũng nên đến chào mình một tiếng, song anh ta đã không đến chào,

chỉ đứng đó nói dông dài, là có ý gì vậy? hay là đã biết mình và Trang Chi Điệp đang có mâu thuẫn, cố ý chê cười mình? Ngay lập tức chị giục ba người kia:

- Bọn mình đi đi, ở đây đông người không tiện.

Bốn người bước xuống sàn đá, đi theo đại lộ Nam. Hạ Tiệp bảo:

- Đã không xem nữa, mà ở đây cách nhà mình không xa, xin mời vào đấy chơi bài.

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Tôi và Liễu Nguyệt phải về, đi chơi đã lâu rồi.

Hạ Tiệp bảo:

- Chính là vì chị tôi mới nói thế. Thường ngày chị vất vả như thế thường là bận mãi không đi đâu được. Hôm nay có thời giờ đi dạo phố, sao không vào nhà tôi hả? Uyên Nhi, Liễu Nguyệt, hai em hãy trói chị ấy lại, cần khiêng thì cũng phải khiêng đi.

Ngưu Nguyệt Thanh liền cười bảo:

- Thôi được không về nữa, đi thì đi, chơi cho hết một ngày.

Bốn người ào ào như gió lướt trên mặt nước, ngoặt qua mấy ngõ phố, đi đến nhà Mạnh Vân Phòng. Bốn người vào nhà rửa mặt lau mồ hôi. Đường Uyển Nhi lại lấy đồ mỹ phẩm của Hạ Tiệp bôi môi, kẻ lông mày, sau đó kê bàn, bắt cái, xác định vị trí, ngồi xuống chơi mạt chược. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Anh Vân Phòng đâu? Lại đi luyện khí công ở chùa Dựng Hoàng rồi hả?

Hạ Tiệp đáp:

- Có ma mới biết được! Bây giờ suốt ngày suốt đêm nghiên cứu Thiệu Ông. Một mắt bị mù rồi, còn định mù nốt mắt kia.

Mạnh Vân Phòng bị mù một mắt thì ai cũng đã biết, liền nói đùa nếu mù cả hai mắt, thì lấy ai để ngắm nhìn cái dáng rất đường nét của chị Hạ Tiệp.

Hạ Tiệp liền cho một câu:

- Mù cả hai mắt, tôi dẫn đàn ông hoang về nhà, anh ấy không nhìn thấy lòng không buồn.

Hạ Tiệp nói bạo mồm bạo miệng đến mức ai cũng im như thóc, không biết đối đáp ra sao. Ngưu Nguyệt Thanh chợt nghe có tiếng rao bán sữa tươi ở ngoài cổng liền bảo:

- Liễu Nguyệt ơi, tiếng ai như tiếng chị Lưu, em thử chạy ra xem có phải chị ấy không?

Liễu Nguyệt ra đến cổng thì chị Lưu dắt con bò đang đứng ở đó. Liễu Nguyệt hỏi:

- Chị Lưu ơi, bây giờ mà chị còn bán sữa à?

Chị Lưu hỏi:

- Cô chẳng phải Liễu Nguyệt đó sao, cô làm gì ở đây thế? Hôm nay đưa sữa tươi đến đại lộ Bắc, lúc trở về bị tắc đường, không làm sao đi nổi.

Liễu Nguyệt giục:

- Chị buộc bò vào đây nhanh lên, mời chị vào trong này, chị cả nhà em cũng chơi bài ở đây.

Không cho giải thích lôi thôi, Liễu Nguyệt buộc luôn bò vào gốc cây hoè tía, rồi kéo chị Lưu vào trong nhà. Ngưu Nguyệt Thanh, Đường Uyển Nhi và Hạ Tiệp cùng chào hỏi mời ngồi. chị Lưu nói:

- Người tôi thế này sao ngồi vào chỗ các chị được?

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Đây là gia đình bạn của bọn tôi, không sao đâu. Thường ngày vẫn uống sữa bò của chị bán, hôm nay đã muộn thế này, thì cũng không vội về nữa, cứ ở đây chơi, chúng ta sẽ ăn cơm trưa ở đây, không sợ chị ấy nghèo đi đâu.

Nói rồi cứ ấn chị Lưu ngồi xuống. Thường ngày chị Lưu cũng là người ham chơi bài trong làng. Hôm nay thấy các phu nhân ở thành phố mời chị chơi bài, chị cũng sẵn sàng chơi cho vui, càng cảm thấy hãnh diện. Nhưng không biết họ chơi giá bao nhiêu, liền nắn nắn số tiền lẻ để ở trong túi áo sát người, chỉ sợ thua sạch sẽ mất trắng một chuyến đi, càng ngại mắc nợ, người ta sẽ chê cười, nên chị không chơi. Ngưu Nguyệt Thanh đã hiểu ý chị Lưu, liền nói:

- Không bao nhiêu đâu mà, năm hào một đồng thôi, chị đánh thay tôi nhé, thắng thì của chị thua tôi trả.

Đường Uyển Nhi nói:

- Cô Thanh có tiền, hôm nay chúng mình sẽ thắng cô ấy.

Chị Lưu đành phải ngồi vào. Chị nói:

- Vậy thì tôi đánh thay chị, tay tôi có mùi, tôi đánh tồi lắm, tôi đánh một lượt rồi chị đánh thế.

Liễu Nguyệt thấy Ngưu Nguyệt Thanh đứng bên cạnh liền bảo:

- Chị cả ơi, chị đánh nhé, em phải về bên hội văn học nghệ thuật nấu cơm cho thầy Điệp.

Đường Uyển Nhi cố làm ra vẻ hồ đồ, hỏi:
- Gần đây thầy Điệp ở bên hội văn học nghệ thuật ư?
Ngưu Nguyệt Thanh không trả lời Đường Uyển Nhi, chỉ bảo Liễu Nguyệt:
- Kệ anh ấy, anh ấy đi suốt ngày suốt buổi, bảo về cũng xong, bảo không về cũng xong, anh ấy cứ tưởng chúng mình không biết gì.
Đường Uyển Nhi liền hỏi Liễu Nguyệt:
- Hai người mâu thuẫn, mỗi người ở một nơi à?
Liễu Nguyệt khẽ đáp:
- Đâu có.
Nói rồi tỉnh bơ. Đường Uyển Nhi ranh ma lắm, không biết vợ chồng Trang Chi Điệp rút cuộc như thế nào, thấy Liễu Nguyệt như vậy, có phần bực tức, song không biểu lộ trên nét mặt, vừa chơi bài vừa đoán thầm hai vợ chồng nhà này rút cuộc thế nào, liền đánh ra một con bài không nên đánh, Liễu Nguyệt vui vẻ ăn luôn, cô nhặt con bài lên, hôn một cái rất kêu. Đường Uyển Nhi nói:
- Mình quả là một người giỏi chăn nuôi.
Nói rồi đứng dậy bảo phải ra nhà vệ sinh thải độc, để Ngưu Nguyệt Thanh chơi thay. Ra khỏi cổng, nhìn thấy con bò sữa nằm đấy như hòn đá, chỉ có cái đuôi ve vẩy đuổi ruồi nhặng, liền ngẫm ngầm hỏi quẻ: Trang Chi Điệp luôn luôn nhắc mình chờ đợi anh ấy, anh ấy đã thật sự tìm thời cơ gây mâu thuẫn, hay chỉ là cãi cọ thường ngày? Nếu là vì mình thì con bò này sẽ rống lên một tiếng, nếu không phải vì mình, thì con bò này sẽ nằm yên. Nhìn nó một lúc, thì hai tai bò dỏng lên, mũi thở phì một cái rõ to, song không rống. Đường Uyển Nhi cũng không dám chắc là vì mình hay không vì mình, ngượng ngùng tê tái quay vào nhà, bước vào cửa, đột nhiên reo lên the thé:
- Ái à thầy Điệp, sao thầy cũng đến đây ư? Quả thật núi không chuyên thì đường chuyển, tất cả lại gặp nhau ở đây.
Ở trong nhà nghe nói Trang Chi Điệp đến, Ngưu Nguyệt Thanh vội vàng đẩy bài, nói:
- Đừng nói có tôi ở đây.
Nói xong lánh vào nhà trong, buông rèm xuống. Sớm nhìn thấy động tĩnh của Ngưu Nguyệt Thanh, Đường Uyển Nhi hiểu ra ngay hai người đã sống riêng thật, càng tỏ ra đắc ý, vừa cười xua xua tay với ba người kia, vừa nói:
- Thầy giáo Điệp thầy ngồi xuống đây. Cô Thanh cũng trong này, cô Thanh đâu rồi nhỉ?
Mọi người thấy Đường Uyển Nhi làm thế, cũng vào hùa trêu theo chị ta nói:
- Cô Thanh biết thầy đến, đang ở trong kia đàn bà trang điểm vì người tri kỷ đấy ạ!
Họ bấm bụng nín cười, Đường Uyển Nhi cũng cố nhịn nói:
- Sao thầy lại bỏ đi? vừa nghe nói cô ở đây thầy đã bỏ đi rồi ư?
Nói xong liền bước ra sân, lại đẩy cổng một cái thật mạnh. Chợt nghe thấy Ngưu Nguyệt Thanh đang mắng trong nhà:
- Đừng ai ngăn lại, cứ để cho anh ấy đi. Anh ấy không muốn gặp tôi, thì vĩnh viễn không phải gặp tôi nữa.
Trong tiếng la mắng lại có cả tiếng nức nở. Mọi người cười ầm lên, Hạ Tiệp và Liễu Nguyệt chạy vào nhà trong kéo Ngưu Nguyệt Thanh ra và bảo:
- Toàn là trò tai quái, Đường Uyển Nhi bày đặt ra đấy, làm gì có chuyện Trang Chi Điệp đến cơ chứ. Uyển Nhi sao không mau mau cúi đầu xin lỗi cô Thanh đi hả?
Đường Uyển Nhi sung sướng lắm, loạng choạng bước đến. Song đã thật sự quỳ xuống trước mặt Ngưu Nguyệt Thanh. Ngưu Nguyệt Thanh vừa tức vừa buồn cười, véo luôn mồm Đường Uyển Nhi mắng:
- Con ranh ngứa nghề này, thật đúng là câu hát trên đường phố "chúng tôi là sâu bọ", dùng thuốc 101 giết chết mi đi!
Chơi được bốn lượt bài, thì Mạnh Vân Phòng đi đâu về, dẫn theo một thằng bé, nó chính là Mạnh Tẫn, con trai của vợ trước. Mạnh Vân Phòng sai con đến lần lượt chào từng thím, Mạnh Tẫn mắt không nhìn vào ai, mồm chỉ hé ra "Cháu chào thím Thanh, cháu chào thím Nhi", rồi chuồn vào phòng sách của Mạnh Vân Phòng mở sách cầm bút. Nét mặt Hạ Tiệp nhăn nhó, song không nói gì, Mạnh Vân Phòng liền vui vẻ xuống bếp nấu cơm, anh tuyên bố không được để ai đi đâu cả. Chị Lưu thấy khó xử, liền cầm năm cái ca đi vắt sữa bò, mỗi người một ca. Ngưu Nguyệt Thanh bảo chị không uống sữa sống, nhường cho cháu Mạnh Tẫn. Mạnh Tẫn uống một hơi hết nhẵn. Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Thằng bé lớn tướng rồi, một Mạnh Vân Phòng con y hệt.
Hạ Tiệp khe khẽ bảo:

- Vì việc này mà tôi và anh Vân Phòng giận nhau luôn. Cái năm cưới nhau tôi đã hẹn trước ba điều quy ước, điều thứ nhất đứa con phải do vợ cũ của anh nuôi, anh có thể chăm sóc con, nhưng không được dẫn đến nhà này. Lúc đó anh ấy chấp thuận răm rắp, nhưng bây giờ lại thường hay dẫn Mạnh Tẫn về nhà. Tôi đã nhắc nhở, anh ấy mồm thì bảo từ nay về sau không đưa về nữa, nhưng hễ tôi ra khỏi cửa, là lại đưa về cho ăn uống tử tế. Hôm nay anh ấy cứ tưởng tôi lại đi vắng đã dẫn về.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Xét cho cùng thì cháu là con trai của Mạnh Vân Phòng, dẫn về thì dẫn về, một đứa trẻ có thể ăn được bao nhiêu kia chứ!

Hạ Tiệp đáp:

- Tôi đâu có cấm thằng bé ăn uống tốn kém, chỉ có điều tôi bỏ chồng trước, đứa con của tôi toà xét xử sống theo mẹ, Mạnh Vân Phòng vốn chỉ yêu con tôi ngoài miệng, chứ không yêu thật lòng, nếu lại dẫn một đứa nữa về, anh ấy chỉ quý cháu Mạnh Tẫn, lạnh nhạt với tôi, càng đáng thương cho đứa con của tôi hơn.

Trong chốc lát, Ngưu Nguyệt Thanh không biết nói thế nào hơn, liền khuyên:

- Chị cứ giữ sao cho đồng cân thăng bằng là được, còn phía Vân Phòng, tôi sẽ nói với anh ấy. bây giờ đã là người trong một nhà, thì con cái của hai bên đều là con của mình, chớ có nặng đứa này nhẹ đứa kia!

Thấy hai người nói chuyện thân mật, Đường Uyển Nhi cũng ngồi xuống nghe. Hai người liền lảng sang bàn chuyện thời tiết.

Lúc ăn cơm Liễu Nguyệt vẫn còn băn khoăn lo cho Trang Chi Điệp. Cô bảo:

- Không biết bữa này thầy Điệp ăn gì?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Anh ấy hả, có chỗ ăn ngon rồi. Trưa nay tôi gặp anh ấy ngoài phố, anh ấy bảo đi toà soạn tạp chí, đến đó không phải anh ấy mời người ta, thì người ta mời anh ấy.

Ăn cơm xong, chị Lưu bảo bụng chị đã no, bụng bò vẫn còn đói, chị phải mau mau đi về. Chị Lưu đi rồi, Mạnh Vân Phòng lại cùng với chị em đánh bốn ván bài nữa mới giải tán.

Chị Lưu dắt bò đi về, mới hối hậnkg nên ngồi chơi ở đó quá lâu như thế, lại còn ăn cơm của người ta. Một là bò sữa chưa được ăn, hai là đứa con nhỏ đẻ thêm ở nhà, tuy có bà trông coi, nhưng vú chị tức sữa khó chịu quá. Áo ở trước ngực đã ướt sũng một mảng, mà chung quanh đây không có chỗ nào kín đáo, chị liền đi vào nhà xí công cộng vắt bớt sữa ra. Con bò đủng đỉnh bước theo chủ, lúc đầu nó còn lắc đầu vẫy đuôi sau đó cứ cắm cổ lùi lũi đi, trong đầu suy nghĩ vẩn vơ nhiều chuyện. Vừa rồi chủ nhân chơi bài ăn cơm ở trong nhà ấy, còn nó cứ nằm trơ một mình dưới bóng cây ngoài cổng. Người xem nhạc trống đã ra về từ chỗ lầu chuông, dòng người và xe cộ đi qua, nhìn rõ từng đôi giày các cỡ các kiểu trên chân họ, nhưng nó không hiểu, đôi chân để người ta đi lại, song tại sao cứ đóng những đôi giày cao gót và mũi ngoé để làm gì? Cao gót và mũi ngoé đẹp ở chỗ nào không biết? Chân của loài bò mới đẹp, chân của họ gấu mới đẹp, chân của giống hạc mới đẹp. Con người thường hâm mộ và ca tụng vẻ đẹp hùng tráng của chân gấu và vẻ đẹp khỏe khoắn của chân hạc, nhưng con người đâu có biết những vẻ đẹp đó đâu phải chỉ đẹp để mà đẹp, mà là do nhu cầu để sinh tồn! Nó nghĩ như vậy, liền tỏ ra buồn thương bởi tiêu chuẩn vẻ đẹp của con người thực tế là dẫn đến một sự thoái hoá. Họ đâu có để chân trần mà đi và chạy trên đất cát, hoặc trong gai góc, nhưng có đến tám chín phần mười trong số họ bị rỗ chân và lên bánh hến, phải chăng đến một ngày nào đó, họ sẽ phải vịn tường mà lết đi hay sao? Càng đáng ghét hơn là x cộ và thang điện lên gác. Thứ gì cũng hiện đại hoá, nào ăn nào mặc nào đeo, nhưng chỉ một con muỗi cắn, cũng làm cho con người cả đêm không ngủ được, ăn một bát mì chưa chín tới, liền đau bụng.

Trong cửa hàng bình dân trên đường phố, bát đũa khử trùng đi khử trùng lại. trời mưa có ô che, gió thổi có khăn the quàng cổ che mặt, mùa hè dùng máy điều hoà nhiệt độ, mùa đông đốt lò sưởi. con người không sống dẻo dai bằng cây cỏ đâu mà! Buổi sáng buổi tối đánh răng, đánh tới mức răng không ăn được chua, không ăn được ngọt, không ăn được lạnh, lại còn dùng tăm xỉa răng làm gì? Đáng cười hơn là còn có hàng loạt nghệ sĩ hiện đại đã tạc tượng, làm bích hoạ ở đầu phố, thứ đó đáng kể gì? Đại tự nhiên đã thể hiện tất cả rồi, vậy thì những áng mây trong mỗi ngày, liệu hoạ sĩ có thể bỏ ra bao nhiêu màu mực vẽ cho đủ? Vậy thì màu sắc trên mặt tường bị xối nước mưa, ngay đến màu sắc trong hố phân của nhà xí và những hình tượng do những màu sắc ấy tạo ra, liệu có mấy nhà nghệ sĩ thể hiện được hết sự lạ lùng kỳ dị của nó? Học võ thuật trên ven sông thành phố, thì coi là trò gì cơ chứ? Võ thuật là tên gọi đẹp biết bao nhiêu, song đã để con người diễn thành một thứ giá hoa! Tối nào con người cũng xem tivi, nào là thế vận hội Olympic, con người ở đó là tinh anh vận động của loài người chứ gì, chạy thì một trăm mét liệu có thể thắng nổi một con linh dương bình thường không? tộc người Bán Pha ở Tây Kinh đó là tổ tiên xa xưa của con người, mới là con người thật sự. Có lẽ họ không chạy nhanh như những vận động viên, nhưng liệu vận động viên có khả năng vật lộn như người Bán Pha không? Con người đã thoái hoa toàn bộ, cái dáng không còn cao như cái dáng tượng lính Tần, cái lưng cũng không to bằng cái lưng tượng lính Tần. Nhưng bây giờ còn mảnh khảnh hơn, trên đường phố vẫn còn bán những chiếc quần bó eo, những chiếc dây da bó lưng, lại có cả nào là dầu giảm béo, nào là trà giảm béo. Cuối cùng con bò đã vỡ lẽ, xét cho cùng thì thành thị là gì, là nơi con người đã thoái hóa không còn thích ứng với thiên nhiên vũ trụ nữa, sợ nắng sợ gió sợ nóng sợ lạnh mà tập hợp lại. Nếu để một con người trên đồng cỏ mênh mông, hay đặt ở rừng rậm núi cao, thì con người đó không bằng một con thỏ, thậm chí một con bọ hung bảy đốm! Nghĩ tới đây, buồn bã cúi gục đầu xuống, nó liền nghe thấy người đi bên cạnh đang nói:

- Nhìn con bò già này, cái dáng của nó mới đần làm sao!

Nó không tức giận, chỉ thở ra đàng mũi phì phì. Con bò đang cười lại con người, hừ, bọn họ đâu có hiểu, bậc có trí tuệ lớn thường làm ra vẻ ngốc nghếch không biết gì đâu mà! Người đi đường thấy bò không nóng tiết liền đi đến gần, cầm cành cây chọc vào mông, thậm chí bạt vào tai nó bảo:

- Nó không dám động đậy gì đâu!

Nó liền trợn mắt, đứng yên. Động tác này khiến kẻ trêu chọc nó sợ sệt tránh sang một bên, nói:

- Này chị kia, chị hãy giữ cẩn thận con bò của chị.

Hôm nay Trang Chi Điệp rảnh rỗi, chỉnh lý chép lại xong tiểu thuyết ma quái gửi cho Toà báo liền đi đến ban biên tập Tạp chí Tây Kinh. Anh không biết Chung Duy Hiền nhận được thư từ Túc Châu tỉnh An Huy có tình hình gì không, chỉ sợ bị lộ tẩy. Vừa đẩy cửa phòng làm việc của ban biên tập thì đã thấy tất cả nhân viên của toà soạn đang ghép ba chiếc bàn con lại ăn cơm Tây. Vừa nhìn thấy, Lý Hồng Văn đã lên tiếng:

- Thế này gọi là người không mời thì trời mời. Hôm nay toà soạn tạp chí ăn mừng thắng lợi, bảo không mời anh người trong cuộc ngoài biên chế, nhưng anh đã đến một cách êm ru, chúng tôi đành bớt ăn đi vậy.

Chu Mẫn đã sốt sắng bê ghế mời Trang Chi Điệp ngồi xuống. Chung Duy Hiền nói:

- Anh em bảo chúc mừng thắng lợi, đòi ăn cơm, ăn thì ăn, song lại đòi ăn cơm Tây, mà ăn ngay ở ngôi nhà này, liền ra khách sạn Tây Kinh mua đồ ăn đem về. Anh đã đến đây cũng là xứng đáng có khó khăn cùng khắc phục, có hạnh phúc thì cùng hưởng, mời anh em cùng nâng cốc chúc nhà văn.

Trang Chi Điệp uống đầu tiên. Anh nói:

- Tôi đã làm liên luỵ đến các vị, các vị lại đồng lòng cố gắng mới có hôm nay, tôi xin cám ơn quý vị.

Chu Mẫn nói:

- Nếu nói liên luỵ, thì tôi đã làm liên luỵ đến toà soạn, lại làm liên luỵ đến thầy Điệp, tôi xin được xin lỗi các thầy.

Lý Hồng Văn nói:

- Không cần xin lỗi, không cần cám ơn ai cả. Muốn cám ơn, thì cám ơn vị phó chủ tịch tỉnh phụ trách văn hoá kia!

Mọi người lại nâng cốc chúc nhau. Ăn xong, Lý Hồng Văn định thu tất cả hộp đựng cơm bằng nhựa chỉ dùng một lần, xâu vào sợi thép đem treo ngoài cửa sổ. Chung Duy Hiền bảo làm thế không hay, chướng mắt quá. Lý Hồng Văn bảo thế cho chướng mắt Cảnh Tuyết Ấm và Vũ Khôn. Chúng ta không đốt pháo treo khẩu hiệu là đã khoan hồng rộng lượng rồi. Trang Chi Điệp ngồi cạnh Chung Duy Hiền khẽ hỏi:

- Bây giờ không đăng tuyên bố nữa, bên kia có phản ứng gì không?

Chung Duy Hiền đáp:

- Chị ta vừa khóc vừa làm ầm ĩ ở chỗ giám đốc Sở. Vũ Khôn cũng gây sức ép với lãnh đạo, nói chị không sao thanh minh được trước mặt chồng, trước kia chị ta làm chủ gia đình, bây giờ ông chồng nắm được chỗ yếu đã ra mặt hống hách, chị ta đau khổ đến mức mấy lần định tự vẫn. ai tin được điều đó, có khi khó tin! Lý Hồng Văn bảo, chiều hôm kia đã nhìn tận mặt Cảnh Tuyết Ấm và chồng xoắn xuýt bên nhau đi dạo thương trường.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Liệu có tin được lời Lý Hồng Văn hay không?

Chung Duy Hiền đáp:

- Cho dù anh ta có nói dối, thì Cảnh Tuyết Ấm cũng không đến nỗi phải tự vẫn. Người đàn bà này không phải là người tự sát, hoàn toàn do Vũ Khôn khuấy trộn lên trong đó, hắn định lấy Cảnh Tuyết Ấm để tấn công mình. Chị ta chỉ không gỡ ra được mà thôi!

Trang Chi Điệp không nói thêm gì nữa, Cẩu Đại Hải đi vào, bê một tập thư báo. Chung Duy Hiền vội hỏi:

- Có thư của mình không?

Cẩu Đại Hải đáp:

- Không.

Chung Duy Hiền hỏi:

- Không có à? - Ngồi xuống lại hỏi – Đưa mình xem nào, xem có kẹp vào trong tờ báo không.

Tìm một lúc, vẫn không có thư của ông. Cẩu Đại Hải liền móc túi lấy ra một bức thư:

- Ông Chung Duy Hiền này, tôi biết thế nào ông cũng hỏi thư mà. Đây, thư đây, ông phải khao đấy nhé, không khao thì tôi xé ra đọc tại chỗ cho mà xem!

Chung Duy Hiền đỏ mặt nói:

- Cậu Hải này, không được đâu. Lần trước mình đã khao rồi, lần này lại đòi khao. Từ nay trở đi, có thư cứ làm thế mình phải nuôi sống bao nhiêu người hả?

Giọng ông Hiền tỏ ra đáng thương lắm, đột nhiên ông thộp luôn bức thư vội vàng đút vào túi.
Trang Chi Điệp hỏi:
- Thư gì mà quan trọng thế?
Chung Duy Hiền cười đáp:
- Bọn họ trêu đùa lão già, thư của một người bạn.
Lý Hồng Văn nói:
- Chi Điệp ơi, anh lại đây nói chuyện bao giờ nộp bản thảo cho chúng tôi hả? Tổng biên tập Hiền định ra nhà vệ sinh đấy.
- Vừa ăn xong đã đi ra nhà vệ sinh, công xuất nhập khẩu cách nhau gần thế!
Lý Hồng Văn nói:
- Người ta định đọc thư! Lần trước vừa nhận được thư đã đi ra nhà vệ sinh liền, đã đi là ngồi lâu lắm, mình cứ tưởng ông già buồn đại tiện quá, mò xem, thì cánh cửa nhà vệ sinh đóng im ỉm, ông Hiền đang khóc ở bên trong.
Lý Hồng Văn nói đến mức Chung Duy Hiền xâu hổ ngượng chín mặt liền kéo Trang Chi Điệp đi ra hành lang.
Trang Chi Điệp và Chung Duy Hiền đứng đó nói chuyện một lúc, thấy Chung Duy Hiền đã không mời anh đến gian nhà nhỏ của ông ngồi, mà câu chuyện cũng không thắm thiết, thỉnh thoảng lại thò tay vào túi, biết ông Hiền đang sốt ruột đọc thư, Trang Chi Điệp liền chia tay ra về. Đi qua chỗ ngồi của hành lang, nhìn thấy có nhà vệ sinh, anh cũng đi vào đại tiện, liền nhìn thấy trên cánh cửa nhà vệ sinh viết và vẽ chi chít những dòng chữ và hình vẽ. Những dòng chữ và hình vẽ này dường như có nội dung, và hình thức na ná như hình và chữ anh đã từng nhìn thấy trong nhà xí ở các địa phương trong cả nước mà anh đã đi qua, nhưng cuối cùng đã phát hiện ra một câu: Địa điểm bảo hộ văn vật cấp một nhà nước, nơi Chung Duy Hiền đọc thư chảy nước mắt. Trang Chi Điệp muốn cười ,song thấy lòng chua chát, kéo quần lên vội vàng xuống gác ra về.
Về đến khu hội văn học nghệ thuật, Liễu Nguyệt không sang nấu cơm, Trang Chi Điệp lại viết một bức thư cho Chung Duy Hiền. Viết xong thư, chợt nghĩ lá thư này giả nhưng Chung Duy Hiền lại quý trọng đến thế, ông lão đã ngần ấy tuổi đầu, vẫn còn thương nhớ không quên người yêu ngày xưa, còn mình thì sao nhỉ? Trước đây tốt với Cảnh Tuyết Ấm là thế, mà bây giờ lại đối xử với nhau như kẻ thù, không khỏi óan hận anh chàng Chu Mẫn. Rồi lại nghĩ, vừa rồi ăn cơm Tây chúc mừng nhau ở toà soạn tạp chí, mình cũng vui sướng vô cùng, nhưng Cảnh Tuyết Ấm hôm nay tâm tình thế nào, tình cảnh ra sao đây? Vũ Khôn nói chị ấy định tự tử, không thể tự tử được, nhưng gia đình lục đục là cái chắc.
Trang Chi Điệp liền cảm thấy đáng thương, cầm bút định viết cho Cảnh Tuyết Ấm một lá thư. Viết được một nửa, lại xé đi, ngẩng lên viết lại thành một lá gửi cho Cảnh Tuyết Ấm và chồng chị, giải thích bài văn ấy anh không được duyệt, nếu duyệt sẽ quyết không cho đăng, nói rõ tác giả là người không có kinh nghiệm, song cũng tuyệt đối không có y hãm hại phỉ báng, mong hai anh chị tin ở điều này, cũng mong thông cảm bỏ qua cho. Cuối cùng nhấn đi nhấn lại, anh suốt đời không bao giờ quên sự quan tâm và giúp đỡ của chị đối với anh trước đây, cho dù hiện giờ đã nổi cơn sóng gió, đem lại sự bất hoà trong gia đình chị, một lần nữa anh xin được thứ lỗi, còn điều mà anh làm được, cũng là điều anh xin hứa là ở đâu trong trường hợp nào anh cũng có thể nói là Cảnh Tuyết Ấm không có quan hệ yêu đương. Viết xong thư, trái tim anh mới dần dần bớt xúc động, ngồi tại chỗ chấm một điếu thuốc hút, rồi mở máy cassette do Liễu Nguyệt đưa từ bên Song Nhân Phủ sang, nghe băng nhạc đưa ma. Một tia nắng đỏ rọi vào cửa sổ bằng kính, trời đã sắp tối, Trang Chi Điệp cầm hai bức thư đi ra phố, trong lòng đã định liệu đâu vào đấy, sang sớm mai sẽ đến gặp Lan, nhờ chuyển bức thư của Chung Duy Hiền tới An Huy. Nhưng khi ra gửi thư cho Cảnh Tuyết Ấm, lẩn thẩn thế nào Trang Chi Điệp đã nhét cả hai bức thư vào thùng thư một lúc. Thư nhét vào rồi mới thừ người ra tại chỗ hối hận.
Bao nhiêu năm trước quan hệ với Cảnh Tuyết Ấm trong sạch quá, bản thân tự ty nhút nhát quá, nếu thời ấy giống như bây giờ thì hôm nay sẽ ra sao? Trang Chi Điệp đấm vào mình một cái thật mạnh, song lại nghi hoặc thời ấy mình đúng hay bây giờ mình đúng. Chợt thấy trong lòng buồn nôn, oẹ oẹ định nhổ ra. Mấy người đi đường ngang qua bên cạnh liền bịt mồm bịt mũi.
Trang Chi Điệp vừa ngẩng đầu lên, lại đã nhìn thấy một người đeo băng nhân viên, theo dõi vệ sinh giữ gìn bộ mặt thành phố đang đứng gần đó chăm chú nhìn mình, hơn nữa đã móc hoá đơn phạt tiền ra. Trang Chi Điệp bực tức phải đi đến miệng đường ống thoát nước, nhưng oẹ oẹ mãi mà không nôn ra được.
Về đến nhà, đầu óc mụ mị thế nào, Trang Chi Điệp đưa tay gõ cửa, mới nhận thấy Ngưu Nguyệt Thanh đâu có ở nhà bên này. Anh lặng lẽ mở cửa, đứng bần thần trong phòng khách, chợt cảm thấy cô đơn hiu

quạnh. Vì Chung Duy Hiền, anh có thể viết thư, vì gia đình Cảnh Tuyết Ấm anh có thể đi chứng minh, song đứng trước mâu thuẫn của gia đình mình, anh không giải quyết nổi và cũng không biết giải quyết như thế nào.
Giữa lúc này có tiếng gõ cửa. Trang Chi Điệp cứ tưởng Liễu Nguyệt đã sang, nào ngờ người đến lại là Đường Uyển Nhi.
Đường Uyển Nhi nói:
- Sao anh đáng thương thế này? Ban ngày cô Thanh và Liễu Nguyệt ăn uống vui chơi cả ngày ở nhà thầy Phòng, còn anh thì một mình lẻ loi ở đây ư?
Trang Chi Điệp đáp:
- Anh có âm nhạc.
Nói rồi lại mở băng nhạc đám ma.
Đường Uyển Nhi hỏi:
- Sao anh lại nghe nhạc đưa đám thế này? Nhạc này không tốt lành lắm đâu!
Trang Chi Điệp đáp:
- Chỉ có loại nhạc này mới làm yên lòng người.
Trang Chi Điệp kéo tay Đường Uyển Nhi ngồi xuống mep giường. Anh hôn chị ta, cười không thành tiếng, rồi cúi đầu xuống. Đường Uyển Nhi hỏi:
- Anh và chị ấy mâu thuẫn ư?
Trang Chi Điệp không trả lời, song Đường Uyển Nhi lại rưng rưng nước mắt, gục đầu vào ngực anh nức nở, khóc lóc thế, càng làm Trang Chi Điệp rối ruột rối gan, anh lấy khăn tay lau nước mắt cho chị ta, sau đó cầm tay chị ta vuốt ve xoa bóp, vuốt ve xoa bóp như kỳ cọ một cục tẩy, cả hai đều lặng lẽ không nói gì. Chợt chị ta gỡ tay ra, từ trong túi xách để đàng sau, chị ta lấy ra từng thứ. Một chai nước quả vitamin C, một gói giấy bánh rán, trong bánh rán đã kẹp sẵn hành tây và tương mì, ba quả cà chua, hai quả dưa chuột, đều được rửa sạch sẽ, đựng trong một túi ny lông nhỏ. Đường Uyển Nhi khe khẽ nói:
- Trời đã tối thế này, chắc chắn anh chưa ăn cơm.
Trang Chi Điệp cầm lên ăn, Đường Uyển Nhi nhìn anh ăn chăm chú, khi anh ngẩng lên nhìn lại, thì chị ta cười ngặt nghẽo, định nói những gì, song không biết nói ra sao. Sau đó đã kể:
- Hôm nay Hạ Tiệp nói một chuyện vui, buồn cười lắm. Chị ấy kể, có một người nhà quê đi trên đại lộ Bắc, tìm khắp nơi không thấy nhà vệ sinh, nhìn chỗ chân tường vắng người, liền vội vàng tụt quần đại tiện một cái cực nhanh, vừa nhấc quần lên, thì cảnh sát đi tới, anh ta liền cầm cái mũ lá trên đầu chụp lên đống phân và cứ thế giữ chặt mũ. Cảnh sát hỏi "Anh làm cái gì vậy?" Anh nhà quê đáp "Bắt được con chim sẻ". Cảnh sát đòi nhấc mũ ra. Anh nhà quê đáp "Không được nhấc, xin chờ tôi ra cửa hàng kia mua một cái lồng đã". Nói xong hấp tấp chạy trốn, còn người cảnh sát thì cứ cẩn thận ấn chặt cái mũ lá. Câu chuyện có ý nghĩa đấy chứ?
Trang Chi Điệp cười đáp:
- Hay đấy, nhưng anh đang ăn mà em lại kể chuyện đại tiện.
Đường Uyển Nhi liền kêu lên:
- Chết cha, anh nhìn em…
Đường Uyển Nhi liền giơ nắm tay đấm vào đầu mình, sau đó cười, đi vào nhà bếp lấy khăn rửa mặt. Đôi chân thon dài của chị ta đi giày cao gót, bước thành hình chữ nhất. Khăn tay đã đưa tới, Trang Chi Điệp vừa lau miệng vừa nói:
- Uyển Nhi này, ngày thường anh không để ý, em đi bộ tư thế đẹp lắm.
Đường Uyển Nhi đáp:
- Anh đã nhìn ra chân trái em vốn hơi choãi ra, gần đây em có ý nắn lại, bước đi thành chữ nhất.
Trang Chi Điệp giục:
- Em đi lại lần nữa cho anh xem nào.
Trang Chi Điệp tránh ánh mắt của chị ta, ôm đầu chị ta vào lòng nói:
- Uyển Nhi ơi, hiện giờ hư hỏng rồi, anh hư hỏng thật rồi!
Đường Uyển Nhi chui đầu ra, nhìn Trang Chi Điệp một cách ngạc nhiên, ngửi thấy mùi rượu và mùi thuốc lá nồng nặc, nhìn thấy trên cằm anh có một sợi râu lưỡi dao cạo còn để sót, liền đưa tay nhổ đi và hỏi:
- Anh đang nghĩ đến chị ấy phải không? Anh coi em là chị ấy phải không?
Trang Chi Điệp không trả lời, đang trong cấp tập hơi dừng lại, Đường Uyển Nhi đã cảm giác thấy những điều mà anh nghĩ tới không chỉ là Ngưu Nguyệt Thanh mà có cả Cảnh Tuyết Ấm. Trong giây phút này

Trang Chi Điệp không thể nói rõ vì sao nhớ tới họ, vì sao lại như thế này đối với Đường Uyển Nhi? Qua câu hỏi của chị ta, anh càng phát điên phát rồ lên lật sấp chị ta xuống, bảo hai chống lên giường, không nhìn vào mặt chị ta, chỉ biết cắm đầu cắm cổ hùng hục luồn ra đàng sau.
(tác giả cắt bỏ ba trăm chữ)
Trang Chi Điệp cười nhăn nhở, nói anh định chuân bị viết tác phẩm, ý tưởng gần như đã thai nghén lâu lắm, định viết một tiểu thuyết rất dài.
Anh nắm vai Đường Uyển Nhi nói:
- Anh phải nói với em một việc Đường Uyển Nhi ạ, em phải thông cảm với anh việc này. Người nào cũng có khó khăn cả, nhưng khó khăn của anh còn lớn hơn bất cứ người nào, anh phải đi sáng tác, sáng tác có lẽ sẽ giải thoát được anh. Viết tác phẩm dài, cần phải có thời gian, cần phải yên tĩnh. Anh phải tránh xa nơi ồn ào, tránh xa mọi người, tránh xa cả em. Anh định đi xa, ở trong thành phố, anh không làm được việc gì, cứ tiếp tục như thế này mãi, anh sẽ đi toi hết!
Đường Uyển Nhi nói:
- cuối cùng anh đã nói ra điều đó, cũng là điều mong đợi của em. Anh bảo em đã kích thích sức sáng tạo của anh, nhưng thời gian qua anh không viết được bao nhiêu. Em cũng nghĩ cớ phải em tham quá chăng, đã ảnh hưởng đến sự yên tĩnh của anh? Nhưng em không có nghị lực, thường muốn đến thăm anh, đến rồi anh…
Trang Chi Điệp nói:
- Đây không phải là lỗi tại em, Uyển Nhi ạ, chính vì có em, anh mới phải viết cho tốt tác phẩm ấy, quả thật còn cần em ủng hộ anh, động viên anh. Anh không định nói việc này với bất cứ người nào, sau khi đi anh sẽ gửi thư cho em, nếu anh gửi thư bảo em đến với anh một chuyến, em có đi được không?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Em sẽ đi, chỉ cần anh yêu cầu em.
Nhưng khi Trang Chi Điệp gọi điện thoại cho mấy anh bạn ở huyện ngoại thành, anh liền quyết định đi tìm giám đốc Hoàng ở ngoại ô phía tây nam thành phố. Giám đốc Hoàng đã từng nói với anh nhà ông ấy có căn phòng bỏ không, nếu đến đấy sáng tác thì yên tĩnh hết ý, hơn nữa chị vợ chẳng phải làm gì, chỉ ở nhà nấu cơm, có thể cán ra những mẻ mì sợi ngon tuyệt vời. Trang Chi Điệp liền viết mấy chữ "Đi xa sáng tác" để tại nhà, rồi cưỡi xe máy đi. Buổi trưa thì đến nơi. Gia đình Hoàng Hồng Bảo quả nhiên mới xây một biệt thự nhỏ, bên ngoài gắn toàn gạch men, nhưng lầu cổng thì hình như xây bằng những hòn đá kiểu cổ, giữa mái ngói có lắp một gương tròn, một đôi đèn lồng đỏ treo ở góc hiên chạm trổ bằng gạch cong vút lên. Trên bậc cửa sổ ngô đồng căng dây thép và đinh tán viết bốn chữ "trí thức nông dân". Cổng nửa khép nửa mở. Trên cánh cổng có người cầm bút chì, viết xiêu xiêu xẹo xẹo. Trang Chi Điệp lại gần xem thì một bên là "Tuyệt đỉnh thông minh", bên kia là "Thông minh tuyệt đỉnh". Không biết là ý gì. Nhìn vào khe cổng thấy sân rất rộng. Chính diện là cửa nhà của ngôi lầu to cao, trông y như phòng họp của đơn vị. Ngôi lầu có ba tầng, mỗi tầng năm cửa sổ, trước cửa sổ có sân phơi, tấm lan can của sân phơi lại vẽ cỏ hoa sông núi, bốn mùa xuân hạ thu đông. Ngôi lầu hình con số bảy, trong tường sân nối liền với bên trái cửa chính là một dãy nhà mái bằng một tầng, nóc nhà có ống khói cao, đó là nhà bếp. Từ cổng vào cửa nhà chính là một lối đi lát đá, trên không chăng ngang một dây thép, không có quần áo giặt phơi. Trang Chi Điệp ho một tiếng, không thấy động tịnh gì, liền cất tiếng hỏi:
- Giám đốc Hoàng có nhà không?
Vẫn không có người đáp lại. vừa đẩy cánh cổng một cái, thì đột nhiên một con chó vàng xộc ra, cắn rú lên, kéo theo tiếng xích sắt. Con chó trông như con sói ở đầu hè, dây xích chó buộc vào sợi dây thép kia. Tuy nhiên bởi sợi dây xích có hạn, nên con chó không vồ được vào người Trang Chi Điệp, ở cách anh nửa thước con chó cứ sủa rống lên tru tréo như con báo. Trang Chi Điệp giật nảy mình, vội lùi ra cổng, thì từ trong nhà bếp có một người đàn bà đi ra, hai mắt sưng vù nhìn khách đến cũng ngẩn người ra hỏi:

- Anh tìm ai?
Trang Chi Điệp đáp:
- Tôi tìm giám đốc Hoàng, đây là nhà giám đốc Hoàng phải không chị?
Trang Chi Điệp nhìn người đàn bà. Chị ta vội vàng nhổ nước bọt vào lòng bàn tay, vuốt phẳng mái tóc rối bung trên đầu, nhưng mái tóc thưa quá nhìn rõ cả da đầu đo đỏ. Trang Chi Điệp biết ngay chị ta là vợ của giám đốc Hoàng Hồng Bảo. Hoàng Hồng Bảo có cái đầu hói, không chỉ có một mình ông chồng hói, mà bà vợ này cũng không có tóc, vậy thì câu đó ở cánh cổng, chẳng phải trò tinh nghịch của kẻ háu chuyện đó sao? Anh tự giới thiệu:

- Tôi là Trang Chi Điệp ở trong thành, chị là phu nhân của giám đốc Hoàng phải không ạ? Chị không biết tôi, nhưng tôi quen biết giám đốc Hoàng.

Người đàn bà đáp:

- Sao tôi lại không biết anh cơ chứ, anh là nhà văn viết bài cho nhà máy thuốc trừ sâu 101. Mời anh vào trong nhà.

Nhưng con chó cứ sủa inh ỏi, chị chủ nhà liền mắng chó, mắng chó nghe chối tai như mắng người. Sau đó chị bước tới kẹp hai chân vào đầu con chó, tươi cười mời Trang Chi Điệp đi vào nhà. Đương nhiên Trang Chi Điệp đi vào cửa nhà chính, chị chủ nhà bảo:

- Mời anh đi sang đây, chúng tôi ở bên này.

Nói xong đi lên trước mở cửa nhà bếp. Đây là ngôi nhà ba gian, có bức tường thấp ở giữa, bên này có ba cái bếp đun nấu, bên kia là một cái giường lò, cạnh đó có ghế xa lông, ghế tựa, tivi. Trang Chi Điệp ngồi xuống hút thuốc, chị chủ nhà đi đun nước, quay chiếc quạt gió kêu phành phạch, căn nhà lập tức khói mù mịt. Trang Chi Điệp hỏi:

- Gia đình không dùng bếp ga hả chị?

Chị chủ nhà đáp:

- Mua thì có nhưng tôi e nguy hiểm, đun bằng củi cháy đùng đùng. Không quay quạt gió cứ cảm thấy mình không phải người bếp núc trong nhà.

Trang Chi Điệp cười hỏi:

- Ngôi nhà gác cho người ta thuê rồi phải không?

Chị chủ nhà đáp:

- Đâu có, không có người ở.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Sao anh chị không ở bên ấy?

Chị chủ nhà đáp:

- Ở trên gác không quen, nằm giường lò dễ chịu hơn nằm giường tây, lưng không đau. Anh Hoàng hút thuốc cả đêm, muốn khạc nhổ , thì thảm nền nhà sao tiện bằng nền gạch.

Nước sôi được bưng ra, nhưng không phải là nước sôi, ở dưới đáy bát nằm lù lù bốn quả trứng ốp lết. Trang Chi Điệp vừa ăn, vừa nhắc tới lời mời của giám đốc Hoàng trước đây, nói ra mục đích anh đến lần này. Chị chủ nhà nói:

- Tốt quá! Anh cứ ở đây mà viết, anh cứ viết về tôi cho hay vào, anh phải đứng ra giúp tôi, anh không đến, tôi đang định đi tìm anh cơ đấy!

Trang Chi Điệp cười, biết chị không hiểu việc viết văn, liền hỏi giám đốc Hoàng có ở nhà máy không, bao giờ thì về. Chị Hoàng đáp:

- Anh đến đây, anh ấy không về mà được ư? Một lát nữa tôi sẽ cho người đi tìm anh ấy về.

Nói xong chị hỏi Trang Chi Điệp có mệt không, mệt thì lên gác nằm nghỉ. Hai người liền đi ra mở cửa nhà chính. Bước vào cửa là một sảnh lớn chiếm cả gác một, kê một cái bàn rất to, chung quanh là ghế. Bên trái có cầu thang trên mỗi tay vịn đều vẽ hoa lan trúc. Lên tầng hai, tầng ba, phòng nào cũng trải thảm, giường nào cũng có khung che đình màn, bào thô sơ nhưng được chạm trổ chim hoa sâu cá, sơn xanh xanh đỏ đỏ. Đệm giường sô pha thì đặt trên mặt giường khung gỗ tấm, lại cố tình để lộ mép gỗ, mép giường gắn lớp nhôm mạ vàng. Trên tường có gương, mặt gương vẽ hình rồng phượng, dưới gương treo hai dải tua. Có bàn chải lau giày, có bàn tay bằng tre gãi ngứa, song trên nền nhà, trên giường, trên bàn đều phủ một lớp bụi dày bằng ngón tay. Chị chủ nhà vỗ chăn giường bồm bộp, chửi lò luyện kim loại mới xây ở đầu làng, ống khói chẳng khác nào lò thiêu xác ở bãi hoả táng, đem tai họa đến cho dân làng. Bụi đen thế này bay đi, cô dâu nào mới cưới về đây đi giải ba năm liền nước vẫn còn đen.

Trang Chi Điệp miệng thì nói:

- Anh chị quả thật đã phát tài, chủ tịch thành phố cũng không có nhà ở rộng rãi như thế này.

Song anh cười thầm trong bụng, đúng là kiểu trang trí của gia đình địa chủ sẵn tiền! Chị Hoàng kéo anh ngồi xuống mép giường mới. Chị rất vụi trước đây nghe anh Hoàng nói anh sẽ đến, anh ấy bảo anh thích ăn bánh đúc ngô, trời đất ạ những thứ nông dân không ai thích ăn mà anh còn ăn ư? Người thành phố như anh khổ thế ư, cá mực hải sâm chê ngón quá phải không?

Trang Chi Điệp giải thích cho chị, song giải thích không rõ, chỉ biết cười. Chị Hoàng hỏi:

- Văn chương anh viết thế nào. Anh có định viết thì nhất định phải viết tôi vào, để ai ai cũng biết tôi mới là vợ của anh ấy!

Trang Chi Điệp nói:

- Đương nhiên chị là vợ của anh ấy!

Chị Hoàng liền nhăn nhó, trông rất khó coi. Trang Chi Điệp giật mình nhìn lại thì hai hàng nước mắt đã lã chã chảy xuống, chị nói:

- Tôi giúp anh ấy làm ra "101", đã phất lên, song anh ấy lại ruồng bỏ tôi. Tôi không sợ xấu mặt, tôi nói hết với anh, khi anh ấy yêu tôi, anh ấy ôm tôi vào lòng, khi không dùng nữa, anh ấy đẩy tôi xuống vực. Ngày nào anh ấy còn nghèo xác nghèo xơ, đói rài đói rạc, đặt trên dất, ai nhìn thấy nhặt hòn ngói vỡ đậy lên rồi đi. Tôi đã lấy anh ấy, đẻ con cho anh ấy, bởi số phận anh không giữ nổi đứa con thứ hai, lại cứ trách tôi làm con chết bỏng. Anh thử xét xem, tôi đốt bếp, bắc nồi to đun nước, thấy hết củi, tôi ra sân vơ vào lúc quay trở lại không thấy con đâu, vừa nhìn vào nồi, thì đứa con đã ở trong đó! Thì ra đứa con chơi trên sàn bếp đã sơ ý ngã vào nồi. Anh bảo quở trách tôi sao được? bây giờ anh ấy chê tôi răng đen người lùn tìn tịt. Mẹ tôi đẻ ra tôi đã như thế! Ngày xưa sao anh ấy không chê? Bây giờ đêm nằm ngủ với tôi anh ấy thường cầm quyển hoạ báo điện ảnh, vừa cưỡi trên người tôi, vừa xem những con bé ngứa nghề trong hoạ báo. Tôi bảo đàn bà ai cũng thế cả, cái khoản kia chăng phải như cái hốc mắt của con lợn chết đó ư? Anh ấy bảo đàn ông "lấy" đàn bà là "lấy mặt", cô hãy nhìn cái dáng buồn nôn của cô xem nào. Thế là chúng tôi đánh nhau. Đánh nhau xong, từ đó anh ấy không về nhà nữa, anh ấy đòi cắt đứt. Tôi bảo cuộc hôn nhân này cắt đứt được ư? Anh ấy không để tôi sống ra gì, tôi cũng không để anh ấy sống yên ổn, trừ phi tôi đã chết! Tôi còn sống sờ sờ, thì xem con chó chết nào dám bước vào ngôi nhà này? Con đĩ chó chết ấy đừng hòng nằm trên giường xô pha mềm mại của nhà gác này!

Trang Chi Điệp nghe đến mức tê dại cả da đầu, anh biết ngay không thể nào sáng tác ở đây được. Chị Hoàng có cán mì ngon đến đâu, bánh đúc ngô có nấu ngon đến đâu, anh cũng chẳng thể viết nổi một chữ. Anh liền đứng dậy nói:

- Tại sao giám đốc Hoàng lại thế nhỉ? Hôm nay tôi đến thăm trước, hôm nào sã đến viết riêng về chị nhé?

Nói xong, anh xuống cầu thang, ra sân nổ xe máy.

Chị Hoàng nói:

- Úi chà, sao anh nóng nảy giống tôi thế, bảo đi là đi ngay ư?

Trang Chi Điệp đẩy xe ra đến đầu làng, còn nghe thấy chị Hoàng đang nói bô bô với một người ở cổng:

- Nhìn thấy chưa? Đó là nhà văn viết sách, anh ấy sẽ đến viết về tôi, sẽ bênh vực phụ nữ mình. Ấy ấy, xin chớ đi vào, trên đấy có dấu chân của nhà văn để lại!

Đi một mạch đến cửa nam thành phố, trong bụng cứ chửi suốt dọc đường, trong thành Tây Kinh to thế này, mà không có chỗ nào yên tĩnh dành cho anh. Vừa đi vào cổng thành, người đã mềm nhũn, không biết về khu nhà hội văn học nghệ thuật, hay về bên Song Nhân Phủ, hoặc đến nhà Đường Uyển Nhi. Trang Chi Điệp đứng thẫn thờ ra một lúc. Sau đó đỗ xe lại, một mình leo lên tường thành, xua đi nỗi buồn một cách chán chường vô vị. Lúc này, Trang Chi Điệp thật tình muốn gặp Chu Mẫn, nếu Chu Mẫn mang huyên đến thổi, nhất định anh sẽ bảo Chu Mẫn dạy thổi, anh cũng tuyệt đối tin tưởng mình có thể thổi được một đoạn nhạc cực nhanh. Nhưng tường thành lúc này vắng vẻ không một bóng người, ngay một con chim cũng không có. Chỗ mạch nối từng viên gạch bát vuông vức, mọc đầy cỏ xanh, nhìn hết tầm mắt, giống như một bức thảm trắng kẻ ô xanh trải dài. Đi theo bờ tường thấp có những khe ngắm bắn hình thước thợ trên mặt thành. Ở trong rừng cây đấy chân tưỡng thành ngoài, từng đôi từng đôi trai gái gục vào nhau giữa các vạt cỏ hoang. Những đôi nhân tình này chỉ chú ý đồng loại đi lại bên cạnh, song hoàn toàn không để ý vẫn còn có đôi mắt trên đầu họ. Trang Chi Điệp nhìn bọn họ như nhìn những con dã thú trong vườn thú. Anh bước đi thong thả, hy vọng mắt nhìn thấy một nơi cảnh vật trong lành sạch sẽ. Cứ thế anh bước, đã đi đến chỗ góc ngoặt của tường thành, chợt nhìn thấy bầy chim bay liệng đan kín bầu trời rồi đột nhiên mất hút trong bãi lau sậy hoang. Trang Chi Điệp có phần nào an ủi, định nhìn xem rút cuộc bầy chim kia đã đậu xuống chỗ nào trong bãi lau, trong đám cỏ lau của thành phố như thế nào? Nhưng giữa lúc đó anh đã phát hiện một người đang ngồi ở đó, lúc đầu cứ tưởng hòn đá, sau đó nhìn rõ là người. Anh nghĩ, vẫn có người tìm nơi yên tĩnh như mình ư? Không nén nổi cảm động, anh định chào anh ta một tiếng. Anh nhìn kỹ người đó, thì ra anh ta đang ở đó thủ dâm, hai chân duỗi thẳng, sau đó ngã ngửa trong khóm lau hoang, mồm kêu "ôi a" "ối a", bầy chim đậu vù vù bay lên như cơn lốc. Trong chốc lát Trang Chi Điệp lúng túng chân tay, thẫn thờ tại chỗ như kẻ mất hồn, khi tỉnh táo quay lại, anh quay người cắm đầu cắm cổ chạy. Trong lúc chạy lại hối hận tại sao mình còn đứng đấy lâu thế. Anh thấy đau bụng, nôn oẹ liên tục, anh bám vào mặt dốc thoai thoải đi xuống khỏi tường thành, lại oẹ oẹ nôn nôn một đống nước vàng vàng. Nôn xong thì mắt tối sầm lại, song anh nghĩ hay mình hoa mắt, hoặc đã có ảo giác, trogn khóm lau hoang kia vốn quanh năm có nước kia mà, có lẽ điều mà mình nhìn thấy liệu có phải là cái bóng

của mình đổ xuống chân tường? Anh liền nhìn thấy ông già kéo xe cải tiến đang đi trong ngõ vắng ở chân tường thành rộng dài kia, miệng rao tiếng cao tiếng thấp:

- Đồng nát đây! Nhận mua đồng nát nào!

Ông già đang đi tới, hơn nữa lại đang đọc một đoạn ca dao:

Một hai chai rượu chưa say
Mạt chược dánh bốn năm ngày vẫn hăng
Nhảy năm sáu bước rất sành
Khoản kia tám chín người tình dâm chơi

Chung Duy Hiền ra bưu điện gởi đi một bức thư rõ thật dài, trở về ngồi ở phòng làm việc, dùng bút đỏ vẽ một vòng tròn ngày gửi thư vào tờ lịch ngày, lại còn đánh một dấu chấm than rõ đậm. Vừa pha trà nhấp một hớp thì giám đốc Sở đã cử người đem tới một tài liệu vừa xem đã tái mặt, lập tức gọi điện thoại đến nhà Trang Chi Điệp. Liễu Nguyệt nhận điện thoại cứ tưởng là Mạnh Vân Phòng liền nói:

- Có việc gì anh cứ nói đi, tôi là thư ký riêng.

Đầu dây đàng kia Chung Duy Hiền tỏ ra băn khoăn "Thư ký riêng ư? Liễu Nguyệt nghe tiếng không phải Mạnh Vân Phòng hoảng quá vội vàng gọi phu nhân đến. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Tổng biên tập Chung Duy Hiền đấy ạ? Chi Điệp đi vắng, có việc gì thưa ông?

Ngưu Nguyệt Thanh trợn mắt nhìn Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt cứ há mồm thè lưỡi, song thấy Ngưu Nguyệt Thanh sắc mặt chợt khác đi, nói một cách gấp gáp:

- Ông cứ cho anh ấy đem tới.

Bỏ ống nghe, Ngưu Nguyệt Thanh ngồi chết gí trên ghế sa lông bên cạnh. Liễu Nguyệt hỏi:

- Có việc gì vậy thưa chị?

Ngưu Nguyệt Thanh giục:

- Em đi sang hội văn học nghệ thuật tìm thầy Điệp của em về nhanh nhanh lên!

Liễu Nguyệt đáp:

- Mấy hôm nay không thấy bóng dáng thầy Điệp đâu cả. Ai nắm bắt được đi lúc nào về lúc nào. Sáng nay em sang, không thấy người đâu, chỉ có mỗi một mẩu giấy viết "đi xa sáng tác", có ma mới biết được đi sáng tác ở đâu.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Anh ấy đi đâu được nhỉ? Em cứ sang bên đó lần nữa xem nào. Nếu vẫn không có nhà thì hỏi bà Vị gác cổng, xem có nhắn lại bà Vị điều gì không? Nếu vẫn không thấy, thì đi hỏi thầy Phòng của em xem, sau đó ra hiệu sách hỏi Hồng Giang.

Liễu Nguyệt đáp:

- Vâng, như vậy phải chạy khắp nửa thành phố cơ đấy!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Bây giờ không phải lúc nói đổng. Em đi đi, nếu đi bộ mệt thì thuê xe. Chị ở nhà chờ Chu Mẫn.

Nói xong móc túi đưa cho Liễu Nguyệt ba chục đồng. Khi thay quần áo, từ túi áo khoác ngoài của Ngưu Nguyệt Thanh treo trên giá, Liễu Nguyệt lại móc lấy vé xe tháng, khoác cái túi da nhỏ của mình đi ra cổng.

Liễu Nguyệt đem ba mươi đồng ra cửa hàng mua một đôi tất lụa dài ống, lại thêm mấy đồng của mình mua một đôi dép cao gót da trâu màu trắng, sắm thêm một cặp kính râm. Còn lại ba đồng vào luôn cửa hàng kem gọi một cốc kem năm màu. Sau đó, cởi đôi giày cũ ra, thay dép mới, đi tất lụa dài ống vào, đeo kính râm lên, ngồi vào bàn ăn tại chỗ. Nghĩ bụng "việc quái gì khẩn cấp thế, mà sai mình chạy long sòng sọc lên thế nhỉ? Mình nói ra còn chê mình nói đổng. Không nói ra, có lẽ cũng không nôn ra ba mươi đồng này đâu!" Ở bàn bên cạnh có một anh chàng cứ nhìn Liễu Nguyệt chằm chằm, gã đeo kính râm, Liễu Nguyệt cũng bạo dạn nhìn trả lại, đôi chân nhỏ vắt chéo lên cứ đưa qua đưa lại. Chàng trai kia cười, để lộ cả lợi răng đo đỏ, lấy ngón tay trỏ làm thành hình lưỡi câu ra hiệu rủ rê móc nối. Liễu Nguyệt thấy sờ sợ đứng dậy đi luôn. Nào ngờ chàng trai kia cũng bám theo. Liễu Nguyệt vội lảng vào một cửa hàng, không để hắn bám đuôi. Nào ngờ vừa ra khỏi cửa, đã thấy hắn ta đứng ngay ở đó. Hắn bảo:

- Cô em ơi, "Đả động" nhé!

Từ lâu cô đã nghe kể, trên đường phố bọn gái điếm móc nối với khách làng chơi thường dùng ám hiệu "đả động". Cô sợ tóat mồ hôi hột, song vẫn làm ra vẻ từ tốn nói:

- Từ Quảng Đông đến phải không? Eo ơi, tại sao răng ông anh lại bám dính lá hẹ thế kia!

Liễu Nguyệt nói tới mức chàng trai kia xấu hổ đỏ mặt, quay vào tấm kính trong tủ hàng nhìn hàm răng. Liễu Nguyệt liền nhảy luôn lên xe ca chở khách đậu bên đường, vừa bước lên thì cửa xe đóng lại. Cô tựa vào cửa sổ xe nhìn thấy chàng trai kia quay lại tìm mình. Cô liền ném đi một nụ cười rất tươi, bàn tay phải giơ ngón tay cái ra chỉ vào mịnh sau đó chĩa ngón út ra chỉ vào hắn ta và phù một cái nhổ vào ngón tay út.

Đến khu tập thể hội văn học nghệ thuật, vẫn không thấy người trong nhà. Hỏi bà Vi gác cổng, bà cũng không rõ. Liễu Nguyệt nghĩ bụng biết đâu có thư để trong nhà, quay trở lại gõ cửa tìm khắp nơi vẫn không thấy gì cả, song đã nhìn thấy một đồng xu treo ở vòi nước trong buồng tắm, cầm lên ngắm nghía thấy hay hay, tháo sợi dây ra cho luôn vào túi. Sau đó đi ra đón xe ca đến nhà Mạnh Vân Phòng. Mạnh Vân Phòng mặc chiếc quần đùi rộng, bảo cô ngồi nhà chờ để anh đạp xe đi tìm. Mạnh Vân Phòng đi đến "nhà cầu khuyết", ở đó cũng không có, đành quay trở về. Liễu Nguyệt hỏi:

- Thầy đi đâu sao lâu thế?

Mạnh Vân Phòng không thể nói địa chỉ với Liễu Nguyệt, cứ ầm à ầm ừ nói liênthiên cho qua. Liễu Nguyệt đành gửi hy vọng cuối cùng vào hiệu sách. Cô đáp xe đến hiệu sách, nhìn thấy ngôi nhà bên cạnh đang tu sửa, biết ngay đó là cửa hiệu bán tranh. Liễu Nguyệt hỏi Triệu Kinh Ngũ có ở đây không. Thợ sửa chữa bảo Triệu Kinh Ngũ đang đi mua dụng cụ, cứ tưởng cô là bạn gái của Triệu Kinh Ngũ, liền trơ mặt ra cứ vặn hỏi thế này thế khác. Liễu Nguyệt nói một tiếng "Ghét mặt". Quay trở lại hiệu sách, không thấy Hồng Giang, từ một cái thang gỗ ở ngoài cửa sổ trèo lên thẳng gác hai của hiệu sách. Cô biết trên đó là buồng ở của Hồng Giang và hai gian nhà kho. Trên gác yên ắng lặm, chỉ có con mèo đang ăn vụng bát cháo. Liễu Nguyệt co chân đá con mèo một phát vào căn buồng nhỏ. Hồng Giang đang hú hí với một cô gái trên mép giường. Liễu Nguyệt liền lên tiếng:

- gớm thật, Hồng Giang, ban ngày ban mặt, anh đú đớn với nó vừa vừa chứ, đẹp mặt nhỉ?

Hồng Giang sợ đến mức kéo luôn cái khăn trải giường đắp lên trên người cô gái kia, một tay đóng cửa, một tay bịt miệng Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt cảm thấy xúi quẩy vì đã gặp phải chuyện này. Cô hất tay Hồng Giang ra, ngồi xuống ghế sa lông, tiện tay cầm tờ báo giở ra trước mặt, vừa xem vừa nói:

- Bỉ ổi! Bỉ ổi!

Hồng Giang nói:

- Chị ơi, em cầu xin chị chớ nói việc này với thầy Điệp và cô Thanh.

Liễu Nguyệt đáp:

- Lúc này sao mở miệng cứ ngọt xớt thế, ai là chị của anh? Khỏi cần nói dối thầy Điệp cô Thanh, việc của tôi đã xong đâu. Ở nhà quê gặp chuyện thế này, đàn ông đàn bà phải xé hai thước vải điều đem biếu, không thì người đó xúi quẩy, huống hồ tôi còn là con gái.

Hồng Giang liền rút từ ngăn kéo đưa cho Liễu Nguyệt một xấp tiền. Cô bảo:

- Bịt miệng tôi đấy hả?

Hồng Giang nói:

- Chị Nguyệt ơi, nếu chị không lấy, em không yên tâm. Em biết mỗi tháng chị chẳng được bao nhiêu, sau này có chuyện gì, chị cứ đến tìm em. Em nói thế nào tuyệt đối làm như thế!

Liễu Nguyệt nói:

- Tôi không nhận số tiền này, nếu anh sợ tôi không nhận không yên tâm, thì ngày mai anh đem nó gởi vào ngân hàng, rồi đưa phiếu gởi cho tôi là xong. Thầy Điệp có đến đây không?

Hồng Giang đáp:

- Ngày mai em sẽ đưa phiếu gửi tiết kiệm cho chị. Chị hỏi thầy Điệp phải không? Thầy Điệp không đến đây.

Liễu Nguyệt lại hỏi:

- Anh có biết gần đây thầy Điệp đi sáng tác ở đâu không?

Hồng Giang đáp:

- Em không biết.

Liễu Nguyệt định đi, song đã đến gần giường kéo chiếc khăn trải giường một phát, nói:

- Cho tôi nhìn xem vị này là ai nào?

Dưới tấm khăn trải giường là một đống thịt mịn màng trắng nõn. Liễu Nguyệt không biết là ai, song đã nhớ kỹ ở má có một nốt ruồi to và đen.

Ở nhà Ngưu Nguyệt Thanh chờ Liễu Nguyệt, càng sốt ruột chờ Chu Mẫn. Chu Mẫn không đến ,song Đường Uyển Nhi đã đến.

Thì ra Chung Duy Hiền gọi Chu Mẫn đến cho xem tài liệu rồi bảo sao chụp lại một bản đưa ngay đến cho Trang Chi Điệp. Chu Mẫn cầm đọc, dường như há mồm trợn mắt. Đây là một giấy báo Cảnh Tuyết Ấm gởi cho Sở, tuyên bố về việc sở văn hoá không kiên quyết chấp hành chỉ thị của trưởng ban tuyên truyền, mà tạp chí lại từ chối không đăng tuyên bố nghiêm chỉnh, nên chị ta đành phải giải quyết vấn đề bằng con đường pháp luật. Hiện giờ đã gởi thư khởi tố lên toà án khu vực. Toà án khu vực cho rằng một trong các bị cáo là Trang Chi Điệp, lại là đại biểu hội đồng nhân dân, nên họ không có quyền thụ lý, mà chuyển lên

toà án trung cấp của thành phố. Bị cáo gồm tác giả Chu Mẫn, người cung cấp tài liệu Trang Chi Điệp, đơn vị đăng bài là tạp chí Tây Kinh, gồm tổng biên tập Chung Duy Hiền, người xét duyệt đầu tiên Cẩu Đại Hải, người xét duyệt lần thứ hai Lý Hồng Văn. Thư khởi tố không gửi cho sở, song lại sao chụp một bản bức thư của Trang Chi Điệp vừa mới gởi cho vợ chồng Cảnh Tuyết Ấm, hơn nữa lại còn dùng bút đỏ đánh dấu từng đoạn lời viết trong thư. Chu Mẫn không nói một câu, rời khỏi toà soạn tạp chí, cũng không trực tiếp đến tìm Trang Chi Điệp ở bên Song Nhân Phủ, mà vào một quán rượu, ăn bốn mươi xâu thịt dê nướng, uống bốn chai bia, rồi thất tha thất thểu đi về nhà. Sáng nay, Đường Uyển Nhi ra cửa hàng chọn mãi mới mua về một lọ thuốc sơn móng tay, mua về rồi lại tỉ mẩn cắt dũa móng tay, đang bôi thuốc dầu nhuộm lên móng, thì thấy Chu Mẫn bước vào cổng, tựa vào cánh cổng cười cười. Đường Uyển Nhi cảm thấy ngạc nhiên, hỏi:

- Anh say rồi, anh say rồi hả?

Chu Mẫn tụt khỏi cánh cổng, oạ oạ nôn ra một đống tanh tưởi, gà trong sân liền chạy đến mổ ăn, gà ăn được cũng dần dần xiêu xiêu, vẹo vẹo gục xuống tại chỗ. Đường Uyển Nhi điên tiết bế anh vào nhà, bế không nổi, liền cầm tay kéo. Chu Mẫn liền bám chặt cây lê, cất tiếng chửi:

- Anh ta bán đứng ta rồi, vì một con đàn bà, anh ta đã định thí mạng ta! Bỉ ổi, độc ác, xấu xa, không phải thằng đàn ông!

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Anh nói gì vậy? Đứa nào vì một con đàn bà đã bán đứng anh hả?

Chu Mẫn đáp:

- Thầy giáo của chúng mình, người mà em sùng bái ấy!

Đường Uyển Nhi hồi hộp, trống ngực đánh thình thình, nhổ toẹt luôn một cái, mắng:

- Anh nói gì vậy, sao anh ấy lại bán đứng anh? Anh còn bảo một con đàn bà! Vì sao tôi đến đây hả? Tôi không có pháp luật bảo vệ thì phải phụ thuộc vào anh!

Chu Mẫn mắt đờ đẫn, đầu óc choáng váng, anh không nghe rõ Đường Uyển Nhi nói gì, chỉ thấy mồm chị ta bôi môi son đang khép mở và mười ngón tay nhuộm móng đỏ đang vung vẩy, anh liền nằm liệt ra đó, say lịm đi.

Đường Uyển Nhi đứng tại chỗ, nhìn Chu Mẫn nằm còng queo bệ rạc, cảm thấy buồn nôn. Chị ta không hiểu sao ngày ấy chị đã phải lòng anh, cố sống cố chết bỏ đi theo anh đến đây? Chị ta thầm nghĩ:

- Ngày ấy hôm nay đã đến, rút cuộc đã đến!

Mấy lần Đường Uyển Nhi đã định nêu ra vấn đề muốn tách khỏi Chu Mẫn, mấy lần sắp sửa nói ra miệng lại nuốt đi. Nhưng chị ta cứ lo một ngày nào đó Chu Mẫn sẽ phát hiện chuyện của mình với Trang Chi Điệp, chị ta nơm nớp không yên và thấy sờ sợ. bây giờ Chu Mẫn biết rồi, chị ta lại cảm thấy nhẹ nhõm. Thế là chị ta đứng đó ngắm nhìn mặt trời, mặt trời nóng hầm hập, chị ta liền ngồi xổm với Chu Mẫn trong hôn mê:

- Anh ngủ đi, duyên phận của chúng ta đã hết rồi, ngủ dậy tôi sẽ nói tất cả với anh. Anh trách tôi cái gì được nhỉ? Tôi vốn không thuộc về anh mà!

Nhưng chị ta đã nhìn thấy trong túi Chu Mẫn có một cuộnó giấy, liền rút ra, không nén nổi xúc động a lên một tiếng liền chạy vào trong nhà. Ở trong nhà, Đường Uyển Nhi đọc ba lần bản tài liệu mới biết Chu Mẫn chưa phát hiện ra chuyện của hai người. Anh ta như thế là vì Cảnh Tuyết Ấm đã khởi tố, là vì lá thư Trang Chi Điệp gởi cho vợ chồng Cảnh Tuyết Ấm có phải không? Điều Đường Uyển Nhi nghĩ đến đầu tiên là: tới bước này, sao anh ấy vẫn còn tơ vương Cảnh Tuyết Ấm. Anh ấy đã làm mọi chuyện với mình, đã nói tất cả với mình, lẽ nào trong lòng anh ấy vẫn còn một người đàn bà họ Cảnh? Người đàn bà họ Cảnh kia là người như thế nào, đã làm cho anh ấy si mê như vậy? Đường Uyển Nhi cho bản tài liệu vào trong túi, lại một lần nữa bế Chu Mẫn đặt lên ghế sa lông rồi hấp ta hấp tấp đi đến khu tập thể hội văn học nghệ thuật tìm Trang Chi Điệp. Chị ta không biết Trang Chi Điệp đã đi sáng tác hay chưa, nhưng đi được nửa đường, chị ta lại quyết định không đi tìm anh ấy nữa. Chị ta ít nhiều cũng có oán giận Trang Chi Điệp, chị ta định mượn bàn tay của Ngưu Nguyệt Thanh để cắt đứt mối tơ lòng. Tuy đã cắt đứt xong vẫn còn vương vấn giữa Trang Chi Điệp và Cảnh Tuyết Ấm.

Ngưu Nguyệt Thanh xem bản tài liệu rồi nói:

- Tổng biên tập Chung Duy Hiền gọi điện thoại bảo là sai Chu Mẫn mau mau mang tài liệu đến, tôi sốt ruột sắp chết mất thôi, thế Chu Mẫn đâu?

Đường Uyển Nhi nhớ lại lời chửi của Chu Mẫn lúc say, mới biết Chu Mẫn đã hận thù Trang Chi Điệp, thật lòng không đem bản tài liệu đến kịp thời, cứ cảm thấy suýt nữa đã để lỡ việc lớn, nên vui mừng cho việc làm của mình. Chị ta nói:

- Chu Mẫn xem tài liệu đã ghét cay ghét đắng con đàn bà họ Cảnh. Mụ ta khởi tố định đưa thầy giáo Điệp vào nhà tù hay sao? Anh Chu Mẫn đau khổ đang ngồi khóc ở nhà, anh ấy bảo không còn mặt mũi nào đến gặp thầy giáo nữa!

Ngưu Nguyệt Thanh cảm động nói:

- Khóc cái gì? Khởi tố đâu đà phải xử tội mình.

Đang nói thì Liễu Nguyệt bước vào cổng. Ngưu Nguyệt Thanh và Đường Uyển Nhi nhìn thấy cô ta ăn diện, trước tiên là ngạc nhiên. Ngưu Nguyệt Thanh sa sầm nét mặt, hỏi:

- Bây giờ là lúc nào mà cô còn tâm tư ăn diện thế, người đâu?

Liễu Nguyệt đáp:

- Không tìm thấy.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Cô đi tìm người hày là đi mua đồ dạo phố hả?

Liễu Nguyệt đáp:

- Em đâu có tiền mà mua đồ. Trên phố gặp một cô bạn cùng quê hồi còn bé, cô ấy làm nhân viên phục vụ ở một nhà nghỉ, mỗi tháng mấy trăm đồng, thấy em ăn mặc úi xùi đã mua tặng một đôi giãy, một đôi tất và cái kính này.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Cô làm sao phải ăn mặc úi xùi? So bì sao được với những nhân viên phụ vụ ở các nhà hàng khách sạn mini, hàng ngày bọn họ bắt khách ở bến tàu nhà ga, ban ngày thì chiều đãi, ai biết tối đến làm cái gì?

Liễu Nguyệt không dám nhiều lời, cởi giày da cao gót, đứng tại chỗ lau chân, chiếc vòng ngọc ở tay cứ lúc la lúc lắc. Đường Uyển Nhi nhìn thấy nhận ra vốn của mình, bây giờ Ngưu Nguyệt Thanh không đeo, on lại đeo vào, trong lòng có phần ghen ghét, liền đi tới ôm Liễu Nguyệt nói:

- Liễu Nguyệt ơi, em cũng có một cái vòng ngọc hoa cúc thế này à? Chị em mình xứng đáng là chị em, em một cái, chị một cái, kiêu dáng cũng y hệt.

Nói xong chìa tay ra so thử. Liễu Nguyệt nhìn thấy cũng ngạc nhiên, vui thích, tháo chiếc vòng ngọc ở tay Đường Uyển Nhi ra xem bảo:

- Chị cũng có một cái à? Có được một đôi mới hay chứ?

Ngưu Nguyệt Thanh nghe thấy, không muốn nói toạc chuyện vòng ngọc này trước mặt hai người, vừa đọc bản tài liệu vừa nói:

- Em đọc tài liệu này rồi hả Uyển Nhi?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Em xem rồi, thầy Điệp không nên viết cho Cảnh Tuyết Ấm bức thư ấy. thầy Điệp có lòng tốt, nhưng không được đền đáp lại bị người ta lấy đó làm chứng cớ. Trước toà án, thì điều này có mồm cũng chẳng thể cãi lại được.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Đàn ông là như vậy, mình càng tốt với anh ta, ngược lại anh ta càng lạnh nhạt với mình, những cái không có được thì đều tốt. Bây giờ thì làm sao đây, anh ấy cứ tưởng trong giấy gói kẹo đều là kẹo, đó là viên đạn mà!

Liễu Nguyệt nói:

- Ai cũng thế cả, đứng núi này nhìn núi kia, hoa nhà đâu có thơm bằng hoa dại!

Đường Uyển Nhi đỏ ửng mặt, nói:

- thầy giáo Điệp không như thế đâu, cô Thanh đây là đoá hoa nhà mùi thơm ngửi không hết, còn có mũi đâu mà đi ngửi hoa dại phải không nào?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Toàn nói những chuyện đâu đâu, người ngoài họ nghe thấy thì thô tục quá!

Nói rồi, không giữ Đường Uyển Nhi ở lại, sai Liễu Nguyệt cùng mình ngay bây giờ dọn sang hội văn học nghệ thuật ở, chờ bằng được Trang Chi Điệp trở về. Lúc này Liễu Nguyệt đã xem qua bản tài liệu, trong lòng không khỏi hồi hộp, ngấm ngầm trách móc bản thân không nên lăng quăng trên đường phố lâu thế, cũng thông cảm đối với những lời quở mắng của Ngưu Nguyệt Thanh. Cô ta nói:

- Chị cả ơi, người giúp việc như em chẳng có vai trò quan trọng đi nữa, thì xét đến cùng cũng là người trong nhà này, việc trọng đại như thế cũng không nên giấu em.

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Đâu có giấu em. Khi sai em đi tìm người, tại chị nóng vội quá, không kịp nói tỉ mỉ với em. Bây giờ chẳng đã để em xem tài liệu rồi đó ư?

Liễu Nguyệt nói:
- Vậy bây giờ sang ở bên đó thật ư? Bấy nhiêu ngày chị chống đối, rút cuộc vẫn là chị chịu thua, từ nay trở đi thầy giáo Điệp được thể, càng trút giận lên đầu chị em mình.
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Ai bảo chị là vợ của anh ấy cơ chứ, xảy ra chuyện này, chị còn cứng rắn làm gì nữa. Anh ấy vào tù, chị không đi đưa cơm thì ai nào? Cái số của chị nó thế mà! Sung sướng thì không được hưởng, hoạn nạn thì cũng gánh chịu, lần mâu thuẫn nào, chị chẳng phải là kẻ thất bại cuối cùng hả em?
Ba người cùng ra cổng, Đường Uyển Nhi đi về hướng nam, Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt rẽ sang hướng bắc. Song Ngưu Nguyệt Thanh lại gọi Đường Uyển Nhi bảo:
- Uyển Nhi ơi, Chu Mẫn không đến, chị đoán ít nhiều cậu ta cũng giận thầy giáo Điệp của em. Em bảo cậu ta đừng để bụng, nên thông cảm và lượng thứ cho thầy, thầy có cái khó riêng của thầy. Trong lúc này nhất định phải đồng tâm góp sức. nếu thầy giáo của em đổ, thì Chu Mẫn cũng sẽ đổ, mà thầy Điệp của em còn thì Chu Mẫn sẽ có bát ăn.
Ngưu Nguyệt Thanh nói xong, liền sai Liễu Nguyệt đi về nhà lấy một chai rượu bảo Đường Uyển Nhi đem về cho Chu Mẫn. Đường Uyển Nhi vội níu Ngưu Nguyệt Thanh và nói:
- Điều ấy em hiểu, Chu Mẫn có chỗ nào dám không tôn trọng, em cũng không nghe đâu! Mang rượu làm gì hả chị?
Hai người nói chuyện như bạn tri kỷ, gần như ai cũng rơm rớm nước mắt, năm tay nhau một lúc mới buông ra.
Nhìn thấy Đường Uyển Nhi đi khỏi đầu phía nam ngõ phố và khuất hẳn, Ngưu Nguyệt Thanh vẫn còn đứng trông theo. Liễu Nguyệt liền giục:
- Mình đi thôi chị ơi!
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Đi thôi – song lại hỏi Liễu Nguyệt – em cảm thấy Đường Uyển Nhi có tốt không?
Liễu Nguyệt hỏi lại:
- Theo chị thì như thế nào?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Cô ấy có tấm lòng đấy!
Liễu Nguyệt nói:
- Chị bảo tốt thì tốt.
Về đến căn hộ ở khu tập thể hội văn học nghệ thuật, thì Trang Chi Điệp đã ở trong nhà, vừa tắm rửa, mặc bộ quần áo ngủ dang lật chiếu tung chăn tìm cái gì đó. Thì ra khi về nhà tắm giặt, Trang Chi Điệp mới phát hiện ra đồng tiền bằng đồng treo ở sát trái tim trước ngực đã bị mất. Anh nghĩ, sợi dây xâu đồng tiền bằng ny lông không đứt được, lại treo ở cổ như một sợi dây chuyền, nếu bị mất thì chỉ có thể là để ở chỗ nào đó khi tắm. Nhưng trong nhà tắm không có, trong buồng ngủ cũng không có. Trang Chi Điệp sốt ruột đến mức toát hết mồ hôi. Lúc này nhìn thấy Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt đi vào, anh liền không tìm nữa, chỉ lẳng lặng pha một ly nước trà ngồi tại đó uống một mình. Ngưu Nguyệt Thanh mặc kệ sự lạnh nhạt của chồng, bảo Liễu Nguyệt đi làm mì sợi, còn mình thì đi các phòng thu xếp chăn nệm, lau bàn ghế, phun nước hoa, lại thắp một nén hương đàn, trong nhà lập tức toả mùi thơm ngan ngát. Sau đó chị mặc chiếc áo dài lụa mềm, đánh má phấn bôi môi son, ngồi xuống bên cạnh Trang Chi Điệp, móc một bao thuốc "ba con năm" trong túi ra đưa cho chồng, và bảo:
- Anh gan lì lắm, em và Liễu Nguyệt có phải đi ăn xin, thì anh cũng nên hếch mũi hỏi một tiếng chứ?
Trang Chi Điệp nhìn vợ một cách nghi ngờ hỏi:
- Em hôm nay làm sao thế?
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi lại:
- Em làm sao, hay anh làm sao nào? Đừng có đực cái mặt ra như đưa đám nữa, hãy xuống bếp giúp em và Liễu Nguyệt đi nào!
Hai vợ chồng đi xuống bếp, Liễu Nguyệt chỉ cười với Trang Chi Điệp. Ngưu Nguyệt Thanh ra phòng khách, Trang Chi Điệp khe khẽ hỏi:
- Hôm nay chị em làm sao thế?
Liễu Nguyệt đáp:
- Giếng đã rơi vào gầu, anh thắng rồi mà! Anh là danh nhân, ai thắng nổi anh cơ chứ?
Trang Chi Điệp véo vào mồm Liễu Nguyệt một cái và bảo:

- Em liều liệu đấy, sau này em lấy phải ông chồng suốt ngày nó tát cho, em sẽ biết anh hiền lành tốt bụng.

Liễu Nguyệt đáp:

- Để xem ai tát ai!

Trang Chi Điệp liền nhìn thấy Liễu Nguyệt mặc chiếc váy mini màu đen, đôi tất ống sợi tơ màu da kéo thẳng lên, làm nổi rõ cặp đùi hấp dẫn vô cùng, liền bảo:

- Liễu Nguyệt đi đôi tất này đẹp lắm!

Liễu Nguyệt đáp:

- Liễu Nguyệt đáng thương chết đi được, mua đôi tất này suýt nữa bị chị cả giềng cho một trận nên thân.

Trang Chi Điệp nói:

- Em còn kêu ca nghèo khổ cái gì, hôm trước anh cho em một ít tiền rồi cơ mà?

Liễu Nguyệt nói:

- Có đáng bao nhiêu cơ chứ, em để dành sang mùa đông mua cái áo khoác lông ngỗng.

Trang Chi Điệp lại hích một cái vào em cô ta, mắng:

- Em càng ngày càng ranh ma!

Liễu Nguyệt kêu lên một tiếng ối chà. Ở trong phòng khách, Ngưu Nguyệt Thanh đang sửa soạn mâm bát, cao giọng hỏi:

- Ôi chà cái gì thế?

Liễu Nguyệt băm mạnh con dao lên thớt, đáp:

- Cắt mì sợi đã cắt phải móng tay!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Cô vụng chân vụng tay như thế, không khéo luộc cả móng tay vào nồi đấy!

Trên mâm cơm, Trang Chi Điệp đã ăn xong ba bát mồ hôi mồ kê toát ra như xông hơi. Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Anh ăn xong rồi, bây giờ em cho anh xem một thứ. Liễu Nguyệt ơi, em mang thuốc lá lại đây, cho thầy em vừa hút vừa nhẩn nha xem.

Trang Chi Điệp vừa hút thuốc, vừa đọc tài liệu, liền ngồi im không động đậy. Cứ thế ngồi một lúc lâu lắm rồi cười gằn một tiếng, vò bản tài liệu làm giẻ lau, lau nước canh vương vãi trên bàn ăn và nói:

- Liễu Nguyệt này, chị cả em hôm nay trang điểm đẹp đấy nhỉ, chỗ dưới lông mày nếu bôi một chút phấn nữa thì càng đẹp.

Điều này khiến Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt càng ngạc nhiên. Việc tẩy đình như vậy, chạy cuống cà kê mất vô khối thời gian mà anh ấy xem xong lại như nước thế này à?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- vậy thì tốt. Anh không nổi khùng là tốt. Nhưng anh cũng đừng coi là trò đùa. Bây giờ anh đã rảnh rỗi, em xin nói với anh hai việc, anh có thích nghe hay không là tuỳ, nhưng là vợ anh em nhất định phải nói, một là tại sao anh lại viết cho Cảnh Tuyết Ấm bức thư như vậy? Điều này chứng tỏ anh chưa dứt được tình cũ với chị ta, hơn nữa cũng chứng tỏ anh làm một việc ngu ngốc! Nhưng dù anh có trăm tình vạn nghĩa với chị ta đi chăng nữa, thì cũng không thể viết một bức thư như vậy vào lúc này. Cảnh Tuyết Ấm là con người mềm lòng như em sao? Anh đối xử với chị ta tốt thế, chi ta lại đối xử với anh như thế nào? Chị ta đã sao chép làm chứng cớ gởi lên tòa án. Mà đâu chỉ có thế, nghe ông Chung Duy Hiền nói, chị ta còn nhân thư này làm mấy chục bản gởi cho lãnh đạo tỉnh, thành phố, hội liên hiệp phụ nữ, hội đồng nhân dân, gởi cho tất cả các đoàn thể văn hóa nghệ thuật. Người ngoài họ sẽ chê cười anh như thế nào? Theo em được biết, Cảnh Tuyết Ấm đã tung tin khắp nơi, ngày xưa anh đã có ý định với chị ta, nhưng chị ta không thèm để ý đến, anh tự cho mình là kẻ đa tình. Bây giờ công bố thư này trước bàn dân thiên hạ, chẳng phải là chứng cớ hay sao? việc này em không định nói nhiều, nói nhiều thì em cay đắng lắm, người ngoài chê cười em thế nào, em có thể coi là gió thoảng qua, em bỏ ngoài tai. Nhưng anh thử nghĩ xem, liệu anh có xứng đáng với với anh không? Hai là anh là danh nhân, cây to bóng cả có thể cản được gió. Còn Chu Mẫn thì khác, cậu ta chỉ là con kiến, ai cũng có thể bóp chết được. Tuy cậu ta gây ra chuyện rắc rối, nếu không phải Cảnh Tuyết Ấm, nếu không hàng ngày chỉ tán chuyện tào lao vớ vẩn với người ta cho vui. Bài văn này chỉ tuyên truyền anh, tâng bốc anh một cách thuần tuý. Anh đã giải quyết được công ăn việc làm cho cậu ta, nếu bây giờ quan tâm đến Cảnh Tuyết Ấm mà bỏ mặc Chu Mẫn, thì tám phần ơn của cậu ta trước đây đã để lại một phần hận này xoá sạch, người ngoài lại sẽ đánh giá anh như thế nào? Ngoài ra Chu Mẫn là loại người như thế nào? Trong lòng anh cũng phải tính xem. Loại

người ấy vốn là kẻ vô công rồi nghề ngoài xã hội, tuy bảo hiện giờ đã một lòng cải tà quy chính, song đâu dám nói thói quen cũ không bộc lộ ra nữa? Cậu ta đã hận anh, hôm nay Chung Duy Hiền gọi điện thoại đến bảo, đã sai cậu ta nhanh chóng đem tài liệu đến cho anh, song cậu ta đã không mang. Sau đó vẫn do Đường Uyển Nhi đem đến, cũng chẳng biết cậu ta nói ở nhà những gì? Việc to lớn như vậy, tại sao cậu ta không chịu gặp anh. Anh phải xem xét việc này chứ?

Ngưu Nguyệt Thanh nói đâu ra đấy, Trang Chi Điệp nghe từng câu từng lời, sogn vẫn ngồi yên không nhúc nhích, buồn bực một lúc lâu, mới nói được một câu:

- Anh định viết một truyện dài, không để anh viết, vậy thì không viết nữa.

Tối hôm nay Trang Chi Điệp gọi điện thoại mời Mạnh Vân Phòng đến và từ Mạnh Vân Phòng thông báo cho Chu Mẫn, Hồng Giang và Triệu Kinh Ngũ cùng đến nhà. Họ đã nghiên cứu đối sách, nêu ra ý kiến chỉ đưa vào người ở toà soạn tạp chí không xong, chỉ có thể bỏ công sức đầu tư vào toà án trung cấp thành phố, để làm sao không thụ lý vụ án này thì tốt. Triệu Kinh Ngũ nói, anh có quen một quan toà ở toà án là Bạch Ngọc Châu, không biết vụ án này có qua tay anh ta không, cho dù không qua tay, thì anh ta cũng nhúng tay vào được. Trang Chi Điệp liền cử ngay Triệu Kinh Ngũ và Chu Mẫn ngay trong đêm tìm đến nhà gặp Bạch Ngọc Châu, cho dù sớm muộn cũng phải về đây báo cáo tình hình. Ngưu Nguyệt Thanh liền thu xếp một gói tướng quà biếu đem theo. Chu Mẫn bảo:

- Em sẽ chịu trách nhiệm khoản chi này.

Ngưu Nguyệt Thanh gạt đi:

- Một chút việc vặt này so bì làm gì, biết đâu sau này còn nhiều chỗ chi tiêu, cậu sẽ lo.

Triệu Kinh Ngũ và Chu Mẫn đi khỏi, Trang Chi Điệp nói:

- Cứ vui vẻ lên, có việc gì ghê gớm lắm đâu, bọn mình đánh mạt chược chờ họ về.

Trang Chi Điệp, Mạnh Vân Phòng, Ngưu Nguyệt Thanh và Hồng Giang liền ngồi chung quanh bàn đánh bài. Liễu Nguyệt ngồi bên rót trà đưa thuốc, cứ nhìn chòng chọc vào Hồng Giang. Hồng Giang nói:

- Liễu Nguyệt ơi, cái áo của tôi treo kia kìa, cô móc trong túi lấy giúp tôi một ít tiền lẻ.

Liễu Nguyệt tới chỗ mắc áo móc túi, liền lấy ra một phiếu gửi tiết kiệm nho nhỏ, giở ra xem, thấy có ghi tên mình ở trên, bên dưới vừa mất điền vào ba trăm đồng tiền mặt, liền đút luôn vào túi mình, bảo:

- Hồng Giang ơi, có mấy đồng này ư?

Hồng Giang đáp:

- Còn ít à? Không ít đâu!

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Có bao nhiêu?

Liễu Nguyệt đáp:

- Mười hai đồng.

Hồng Giang nháy nháy mắt với Liễu Nguyệt rồi cười bảo:

- Tôi giỏi tay không cướp dao đấy!

Liễu Nguyệt bước tới vừa xem anh ta ra bài vừa nói:

- Tay không cướp dao hả? Tôi thấy anh thua là cái chắc. Người ta thường bảo, được trên tình trường thì mất trên chiếu bài, anh có thắng con ma ấy!

Mạnh Vân Phòng liền nói:

- Tám ván, hoà không nào? Hồng Giang lại hại cô gái nào vậy?

Câu nói khiến Hồng Giang đỏ mặt tía tai, ra một con bài có ba vòng tròn đáng ra không nên đánh. Liễu Nguyệt mắng Hồng Giang ra bài dở òm, đưa tay vỗ vào đầu anh ta bảo:

- Hồng Giang làm cửa hàng trưởng cửa hàng sách, dáng người gọn ghẽ, ăn nói giỏi, biết bao cô gái xiêu lòng, còn không đắc ý thế nào được?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Liễu Nguyệt không được làm xổ tung kiểu tóc Hồng Kông của Hồng Giang đấy nhé! Đầu đàn ông chân đàn bà, chỉ được nhìn không được sờ. Tôi cứ tưởng cô đã bắt thóp được anh ta cái gì cơ đấy? Theo tôi thì Hồng Giang rất khó tìm được một người đàn bà đẹp. Chuyện đời lạ lắm, chàng trai xinh đẹp thì ngược lại không tìm được cô gái xinh đẹp, cô vợ của Hồng Giang tôi thấy không bằng Liễu Nguyệt nhà mình, mà Liễu Nguyệt thì sau này ngược lại không tìm được chàng nào xinh trai đâu. Điều này gọi là chàng thọt cưỡi ngựa đẹp.

Liễu Nguyệt bực tức đấm thùm thụp nói:

- Người năm giác quan không hoàn chỉnh, thì trái tim cũng xiên xẹo.

Ngưu Nguyệt Thanh liền nặng lời, mắng Liễu Nguyệt nói năng không khuôn phép. Mạnh Vân Phòng nói:

- Điều ấy thường tại tôi thường ngày nuông chiều quá mức, làm cho con bé này đâm ra nhờn, nói năng suồng sã quen thân.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Mạnh Vân Phòng này, anh suốt ngày quan tâm xem quẻ đóan việc, anh thử bói xem Triệu Kinh Ngũ và Chu Mẫn đi kết quả như thế nào?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Xem bói phải có một bộ sách, ở đây không có cuốn lịch vạn niên, tôi không tính được giờ ngày tháng.

Liễu Nguyệt nói:

- Em có đồng tiền đây, thầy thử xóc xem.

Nói rồi móc túi lấy ra chùm chìa khoá. Trong chùm chìa khoá quả nhiên có một đồng tiền đồng sáng loáng. Trang Chi Điệp nhìn thấy, mắt nhìn chòng chọc bảo:

- Đưa anh xem nào Liễu Nguyệt.

Nhưng Liễu Nguyệt không đưa, Ngưu Nguyệt Thanh liền ra một quân bài, giục Trang Chi Điệp có ăn không. Trang Chi Điệp mắt nhìn Liễu Nguyệt ,tay lại lấy bài ở phần cuối bài. Mạnh Vân Phòng liền đạp vào tay Trang Chi Điệp nói:

- Bốc bài ở đấy à? Đi vào nhà vệ sinh đừng có vào ngăn của đàn bà.

Trang Chi Điệp bình tĩnh lại nhìn bài. Mạnh Vân Phòng nói:

- một đồng tiền ấy phải xóc bao nhiêu lần nhỉ? Thế này nhé, Nguyệt Thanh ơi, chị đọc lên một con số có ba số đi nào, phải buột mồm ra nói đấy nhé! Tôi bói bằng bai "Mã tiền gia cát".

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Ba bảy chín.

Mạnh Vân Phòng búng ngón tay trái bảo:

- Tỉêu cát, ừ, cũng tốt đấy!

Nét mặt Ngưu Nguyệt Thanh tươi tỉnh ra, nói:

- Chỉ cần tốt là được, vậy thì các anh xem tôi hoà bài như thế nào nhé. Đánh bài là bơm tinh thần mà! Thế nào, thắng rồi nhé! Cầm cái rồi đấy.

Mạnh Vân Phòng bực quá bảo:

- Chị cầm đi ,cầm cái con lợn nái ấy.

Bắt đầu xỉa bài, trong sân có tiếng mèo kêu, tiếng kêu thảm thiết. Hồng Giang liền hỏi:

- Trong nhà nuôi mèo ư? Trong thời kỳ mèo động đực, chớ có phối giống tạp nham. Anh có một con mèo Ba Tư thuần giống, chờ ngày mai anh sẽ mang con mèo Ba Tư đến.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Đâu có nuôi mèo. Tôi đâu thích nuôi mèo nuôi chó. Đây là con mèo của nhà b ên cạnh, ớn thế không biết, cứ vài hôm lại rủ rê một bày mèo hoang về kêu ầm lên.

Trang Chi Điệp liền kêu lên:

- Chết cha rồi, chiều nay mình mở vại dưa muối trên ban công phơi nắng, quên khuấy ban tối chưa đậy vào!

Nói xong liền chạy lên ban công, lên đến ban công rồi lại gọi Liễu Nguyệt:

- Liễu Nguyệt ơi, em lên giúp anh bê vại dưa, đừng để mèo nó mó vào!

Liễu Nguyệt liền chạy lên ban công, Trang Chi Điệp liền đóng cửa ban công, khe khẽ nói:

- Em lấy đồng tiền đó ở đâu ra vậy?

Liễu Nguyệt đáp:

- Em thấy nó ở buồng tắm, cảm thấy hay hay liền xâu vào chùm chìa khoá.

Trang Chi Điệp bảo:

- Của anh đấy, đưa trả anh mau lên.

Liễu Nguyệt hỏi:

- Của anh ư? Trên đồng tiền còn có một sợi dây, tại sao em trước kia không thấy anh đeo ở cổ?

Trang Chi Điệp nói:

- Anh đeo đã lâu rồi, ngày đêm không tháo ra, sao em biết được cơ chứ!

Liễu Nguyệt đáp:

- một người đàn ông lớn tướng đeo đồng tiền ở cổ, em mới gặp lần đầu tiên đấy. Trông dáng vẻ sốt ruột của anh, chắc là những ngày chúng em ở bên Song Nhân Phủ, có người đàn bà nào đã tặng anh để làm tin?

Trang Chi Điệp nói:

- Em nói vớ vẩn!

Nói rồi nắm hai tay Liễu Nguyệt, móc túi cô ta lấy ra. Liễu Nguyệt cứ giằng lại, Trang Chi Điệp liền ngậm đồng tiền vào miệng ra vẻ đắc ý. Ba người ở bên này xỉa xong bài, lại chia xếp đâu vào đấy, mà mãi vẫn không thấy Trang Chi Điệp quay lại, Mạnh Vân Phòng liền gọi to:

- Bê có một vại dưa mà khó khăn thế kia à? Chi Điệp ơi, anh có đánh nữa không hả?

Trang Chi Điệp lập tức quay trở lại, đồng tiền đã cất vào túi áo, nói:

- Vân Phòng này, năm nay dưa làm ngon lắm, anh có thích ăn, thì lát nữa lấy về một túi.

Tới nửa đêm, thì Triệu Kinh Ngũ và Chu Mẫn trở về, bảo là đã tìm được Bạch Ngọc Châu. Bạch Ngọc Châu không nhận được vụ án này, nhưng anh ta có biết toà án đã nhận được một thư khởi tố. Cả toà án xôn xao bàn tán, đương nhiên kẻ nói thế này, người nói thế kia. Đơn khởi tố vốn giao cho bên hình sự, nhưng vì chưa đủ yếu tố một vụ án hình sự nên chuyển sang dân sự. Chánh án toà sự tiếp nhận vụ án này là thẩm phán Tư Mã Cung đều là bạn của anh ta, an hta có thể móc nối với họ không lập biên bản. Anh Bạch Ngọc Châu này có thái độ cực tốt, chủ trương không tìm chánh án trước, mà chủ yếu là tìm Tư Mã Cung. Thẩm phán Tư Mã Cung không sốt sắng cũng không thờ ơ lạnh nhạt, bọn họ liền bảo, lẽ ra thầy giáo Trang Chi Điệp tối nay đến xin ý kiến ông, song giữa đường bị đau bụng phải quay về, sai hai chúng tôi thay mặt thầy đến yết kiến, đồng thời đã biếu một quyển sách làm kỷ niệm. quyển sách này do sáng kiến của Chu Mẫn tìm mua ở quán sách chợ đêm, cũng do Chu Mẫn bắt chước nét bút của thầy Điệp ký tên. Sau khi hai người ra khỏi nhà Tư Mã Cung, lại về nhà Bạch Ngọc Châu. Bạch Ngọc Châu nói, thầy giáo Điệp có tiếng tăm lớn như thế, từ lâu đã có ý định làm quen nhưng chưa có dịp nào, vì có chuyện này mà được kết bạn, anh ta mừng lắm, liền nói đến chuyện sách của thầy Điệp hay như thế nào, con trai của anh ta càng thích đọc, con trai anh ta là quân nhân, viết tin tức ở sư đoàn bộ, còn viết cả tản văn và tuỳ bút, cũng coi là một nhà văn nhỏ, mong thầy Điệp sau này dạy bảo nhiều hơn. Nói đến đây, Ngưu Nguyệt Thanh liền bảo:

- Những yêu cầu khác mình không thể, riêng điểm này thì làm được, cậu ta viết bài gửi đến, các anh đều có thể đăng giúp cậu ta.

Triệu Kinh Ngũ liền móc túi đưa ra bốn bài nói:

- Chính vì thế mà Bạch Ngọc Châu đã lấy ra bốn bài của con trai, bảo đơn vị của con trai có quy định, nếu đăng được năm bài trên báo và tạp chí của tỉnh và thành phố, thì có thể được một lần lập công loại ba, nếu được đăng ba bài trên báo chí có tính chất cả nước, thì được một lần lập công hạng hai. Con trai anh ta viết rất nhiều, cũng gởi cho bố bốn bài, bảo bố tìm cách gửi đăng trên báo nào đó ở Tây Kinh. Anh ta đang buồn không quen biết ai, thế là chúng tôi cầm hết về đây, vỗ ngực nói đại với người ta.

Trang Chi Điệp nói:

- Thế thì được, chúng ta sẽ nghĩ cách đăng cho cậu ta.

Triệu Kinh Ngũ bảo:

- Chúng em có biện pháp đếch gì cơ chứ. chuyện này vẫn phải do anh đứng ra giải quyết phải không nào?

Trang Chi Điệp nói:

- Cậu cứ để sáng mai tôi xem xem. Còn yêu cầu gì nữa?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Bạch Ngọc Châu nói, Tư Mã Cung là người có tính nết lạ lắm, ngày thường không hay nói cười, không hút thuốc, không uống rượu, cũng không chơi mạt chược. Anh ta hoàn toàn có thể thuyết phục được người này, nhưng công việc hơi khó hơn người thường. Song Tư Mã Cung có một thị hiếu là rất thích chơi tranh chữ, trong nhà cất giữ nhiều tranh, các anh có điều kiện, liệu có thể kiếm được một bức tranh hay tặng ông ấy? Anh ấy nói vậy, tôi cũng đã nhận lời, mình có thể bố trí thời gian đi gặp con trai Cung Tịnh Nguyên, moi tranh chữ của Mao Trạch Đông cho ông ấy. Việc này mười phần thì có tám chín phần thành công.

Cứ vậy lại bàn bạc thêm một lúc, cuối cùng quyết định để Chu Mẫn mấy ngày này đi lại nhiều hơn với Bạch Ngọc Châu để trao đổi tình cảm. Trang Chi Điệp xem bản thảo, tìm cách nhanh chóng đăng bốn bài viết kia. Triệu Kinh Ngũ và Trang Chi Điệp lại kịp thời đích thân đi tìm con trai Cung Tịnh Nguyên là Cung Tiêu Ât để lấy cuốn thư pháp của Mao Trạch Đông, một khi đã lấy được, Trang Chi Điệp sẽ đích thân đi gặp Tư Mã Cung. Nếu mời được Bạch Ngọc Châu và Tư Mã Cung cùng đi ăn một bữa cơm thì tốt nhất.

Việc này do Chu Mẫn đi giao thiệp với Bạch Ngọc Châu. Phương án đã định, Trang Chi Điệp nói:

- Chúng ta bàn đối sách này trong phòng kín, xem xem dưới gầm bàn có đặt máy nghe trộm không?

Mọi người cùng cười, Mạnh Vân Phòng nói:

- Làm đảo chính có lẽ thế này nhỉ?

Trang Chi Điệp nói:

- Liễu Nguyệt này, bây giờ em đi nấu cho mỗi người một bát mì râu rồng cùng ăn.

Liễu Nguyệt vâng lời đi xuống bếp, một lúc sau, quả nhiên bưng lên bảy bát mì râu rồng, mọi người ăn xong thì ai về nhà người ấy.

Trang Chi Điệp ngủ đến trưa hôm sau mới dậy, đọc xong bốn bài viết, nhưng chửi to, văn chương viết dở òm, riêng sai chữ đã khiến anh đọc mà đau đầu, liền vo tròn vứt vào bô đại tiện. Ngưu Nguyệt Thanh vội vào bô nhặt ra, giấy đã bị nước giải thấm bẩn, liền sai Liễu Nguyệt mau mau đem ra ban công phơi. Trang Chi Điệp cho một nhát chổi quét bản thảo phơi ở ban công rơi xuống gác. Ngưu Nguyệt Thanh nhìn cái dáng điên tiết của Trang Chi Điệp sợ tới mức phát khóc. Chị nói:

- Đó đâu phải là văn của anh, chỉ cần được đăng, anh cần gì phải quan tâm đến trình độ của cậu ta cao thấp ra sao chứ?

Trang Chi Điệp nói:

- Văn này có ma nó đăng.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Vậy thì anh không định thắng kiện hay sao?

Trang Chi Điệp ngồi tại chỗ thở dài thườn thượt, cuối cùng đã tìm hai bài tản văn mình viết chưa đăng nói:

- Anh đi tìm ban văn nghệ của báo tỉnh thay tên cậu ta vào đây đăng trước đã. Anh đây làm nhà văn cái đếch gì, làm nhà văn cái đếch gì cơ chứ?

Nói rồi hấp tấp đi ra cửa, cánh cửa kêu đánh sầm một tiếng.

Ba ngày sau hai bài văn đã được đăng. Chu Mẫn đã mua báo đem biếu Bạch Ngọc Châu, Bạch Ngọc Châu mừng quýnh lên, lại hỏi còn hai bài kia bao giờ đăng. Chu Mẫn về nói lại, Trang Chi Điệp nổi cơn thịnh nộ, chửi toáng lên:

- Đăng hai bài còn chưa được à? Không đăng nữa. Kiên quyết không đăng nữa, vụ kiện dù có thắng thì tôi cũng đã thua.

Chu Mẫn không dám nói gì, Ngưu Nguyệt Thanh nói thêm mấy câu, lại bị mắng một trận, đương nhiên cũng không nói lại, quay sang an ủi Chu Mẫn. Ngưu Nguyệt Thanh lại đi tìm Mạnh Vân Phòng cầu xin Mạnh Vân Phòng khuyên bảo Trang Chi Điệp. Chị vẫn ngày đêm lo lắng chuyện này đã làm tổn thương đến chồng, mấy lần tủi thân, thao thức, sợ hãi khốn khổ đến mức khóc vụng khóc trộm vài bận.

Đương nhiên Liễu Nguyệt ở bên này nấu cơm, mỗi ngày hai lần sang bên Song Nhân Phủ lo cơm nước cho bà già. Bà già lại mắc chứng bệnh cũ, cứ càu nhà càu nhàu bảo cửa mỗi ngày mỗi dầy, những cái bóng in trên cửa tối nào cũng sống động. Bà đòi Trang Chi Điệp sang giúp bà đốt hết những thứ ấy đi. Liễu Nguyệt bàn lùi, nói thầy giáo Điệp bận lắm, không có lúc nào rảnh rỗi. Bà già liền cãi nhau với Liễu Nguyệt. Bà bảo Trang Chi Điệp là con rể của bà, mà cô cứ giữ rịt là tại làm sao, cô là vợ anh ấy à? Liễu Nguyệt bực quá, cơm nước phục dịch chẳng ra sao, cứ hận bà già rồi mà không chết quách đi, mấy lần định dỗ bà già uống thuốc ngủ để ngủ yên một hay ngày, nhưng lại sợ uống vào xảy ra chuyện rắc rối. Song bà già lại tự chống gậy đi sang khu nhà hội văn học nghệ thuật, khăng khăng đòi Trang Chi Điệp phải đến. Hai mẹ con đi ra ngoài đường về phía Song Nhân Phủ. Lúc ấy người trên phố thưa vắng, song bà già lại bảo người đông nghìn nghịt, không chen nổi, bà chỉ vào một chỗ bảo, ba người kia gầy quá, nằm ở đó nhìn rõ từng dẻ xương sườn.

Trang Chi Điệp nhìn theo tay mẹ vợ chỉ, thì chỗ đó chẳng thấy cái gì liền bảo:

- Mẹ đã nhìn thấy ma.

Bà già nói:

- Mẹ cũng chẳng phân biệt rõ là người hay là ma, có thể là ma chăng?

Bà lại vừa đi vừa huơ cái gậy, cứ y hệt như đang chen lấn trong đám đông. Trang Chi Điệp liền nghĩ, lời bà nói nghe cũng có thể, người ta chết ai cũng biến thành ma, thì từ xưa đến nay, trên đời này chẳng phải ma nhiều nhất là gì? Về đến nhà ở Song Nhân Phủ, bà già liền sai con rể lấy dao khoét hết vết bóng trên cánh cửa. Trang Chi Điệp chẳng biết khoét bằng cách nào. Bà già liền bảo:

- Anh đứng ở đấy, anh là danh nhân, hoả khí lớn, kẻ nào cũng sợ anh, anh cho tôi bạo dạn để tôi khoét.

Nói rồi bà cầm dao khắc vào cánh cửa, khắc một lúc, bà bảo tháo cánh ra, khắc thêm một lúc nữa lại bảo tháo cánh ra, tổng cộng đã tháo mười hai lần, đưa tay làm điệu bộ bê vào bếp, bật diêm đốt, hỏi nghe thấy chưa, mỡ chảy da nổ kêu bem bép đấy thây. Bỗng bà hét to, có đôi chân người chạy mất rồi, đôi chân này do bà lấy dao chặt ra từ một cái chân trâu, trâu mọc thành chân người, chặt ra lại chạy mất. Bà liền chạy đuổi trong nhà, cuối cùng đã đuổi ra khỏi cửa và người bà ướt đẫm mồ hôi, lên giường thiếp đi. Đêm ấy Trang Chi Điệp không tài nào chợp mắt nổi, dường như trong lơ mơ, anh cảm thấy khắp nhà chỗ nào cũng có chân người đi, đi với đủ các kiểu, những vết chân ấy in chi chít trên nền nhà, ở chung quanh tường và trên trần nhà, tạo thành một bức tranh. Rồi dường như theo bức tranh này, anh đi từ tầng ngoài vào tầng trong, vết chân liền biến hoá khôn lường, đi vào tầng trong rồi, thì không làm sao đi ra được nữa. Bất giác tỉnh giấc, người anh tóat mồ hôi. Anh bật đèn nhìn xuống nền nhà và quanh tường, thì không có một dấu chân nào. Anh nghĩ, có lẽ mình nghe lời mẹ nói mà nằm mơ chăng? Nhưng không sao ngủ tiếp được, liền bật điện ngồi hút thuốc ở cửa buồng ngủ của mẹ vợ, nhìn bà ôm gọn đôi giày chân nhỏ trong lòng đang ngủ say. Mà tiếng huyên, thì từ xa xa vọng lại, nghe âm âm u u như ma khóc sói gầm.

Trang Chi Điệp ở vài hôm bên Song Nhân Phụ Ngưu Nguyệt Thanh không dám về tìm chồng, liền bàn với Mạnh Vân Phòng, ý của Mạnh Vân Phòng là để Trang Chi Điệp ở bên cạnh mẹ vợ, còn hai bài văn kia Mạnh Vân Phòng sẽ viết và chịu trách nhiệm tìm báo để đăng. Chờ Trang Chi Điệp nguôi giận, sẽ bảo đi tìm Cung Tiêu Ất để mua tranh chữ. Ngày nào Ngưu Nguyệt Thanh cũng chờ Chu Mẫn ở nhà, nắm tình hình xảy ra trong ngày, lại còn bảo Triệu Kinh Ngũ và Hồng Giang mỗi ngày đến một lần. Điều đau đầu nhức óc hơn là Chu Mẫn đã mời Bạch Ngọc Châu đến nhà một lần. Từ đó trở đi, Bạch Ngọc Châu thường đến nhà chơi nói chuyện phiếm vào lúc ăn cơm, hoặc mười một giờ đêm, thậm chí còn dẫn một lô một lốc các cô các cậu ham đọc sách, hoặc sùng bái nhà văn. Ngưu Nguyệt Thanh cứ phải lần lượt tươi cười ngồi tiếp, rót trà mời thuốc hằn hoi. Chờ khách ra về mới há mồm ngáp ngủ, mệt bã cả người. Liễu Nguyệt ở bên quét dọn nhà, ca cẩm nào là bọn người này không bỏ đầu mẩu thuốc vào gạt tàn, cứ quẳng vào góc nhà, nào là khạc nhổ cả ra nền nhà, lại còn lấy đế giầu di di, nào là ai đến cũng pha trà mới, chỉ uống một hai ngụm, người khác đến lại đổ đi pha ấm khác, lãng phí trà quá thể, nào là đi tiểu bắn ra cả mép bô nhà vệ sinh…

Chu Mẫn gầy rạc hẳn đi, râu cũng mọc tua tủa mấy ngày không cạo, khuôn mặt trắng trẻo trông như con nhím, luôn mồm tố khổ, anh bảo Bạch Ngọc Châu đã hỏi mấy lần về chuyện bức tranh chữ. Ngưu Nguyệt Thanh lại phải thúc Mạnh Vân Phòng và Triệu Kinh Ngũ khuyên Trang Chi Điệp mau mau đi tìm Cung Tiêu Ất. Trang Chi Điệp không sao được, đã cùng với Triệu Kinh Ngũ một buổi tối đi đến số nhà hai mươi chín phố Mạch Hiện, may sao Cung Tiểu Ất ở nhà. Cung Tịnh Nguyên chỉ có một cậu con trai này, song quan hệ hai bố con chẳng ra sao. Cung Tịnh Nguyên bỏ tiền mua một nhà gác riêng để Cung Tiểu Ất sống một mình ở phố Mạch Hiện, cốt sao mắt khỏi phải nhìn thấy, lòng khỏi phải buồn phiền. Trang Chi Điệp và Triệu Kinh Ngũ bước vào cửa, đương nhiên Tiểu Ất không dám chậm trễ, lấy thuốc pha trà, rồi hỏi, chú có việc gì mà đến tìm cháu, nhà cháu bừa bộn và bẩn quá, chú tìm chỗ sành sạch mà ngồi vậy, nói rồi cầm một tờ báo đậy lên cái bô tiểu tiện dưới gầm giường. Trong nhà quả tình lộn xộn như ổ chó, thoang thoảng mùi tanh hôi. Trang Chi Điệp bước đến mở cửa sổ ra và ngồi xuống mép giường. Ban đầu Tiểu Ất ngồi trên ghế mây nói chuyện với hai người, đầu ngả chân duỗi, mấy lần định ngồi ngay ngắn, bất giác trong phút chốc đã co dúm người tại chỗ, lại há mồm chảy nước mắt nói:

- Mời chú ngồi uống trà, cháu vào nhà vệ sinh một lát.

Tiêu Ất vào nhà vệ sinh rồi, mãi không thấy ra, Trang Chi Điệp và Triệu Kinh Ngũ liền ngửi thấy mùi thơm, nhìn trên giàn hoa, chậu cây hoa đã héo lá cũng tươi tỉnh trở lại, hai người nhìn nhau không nói gì. Tiểu Ất ra khỏi nhà vệ sinh, dáng dấp khác hẳn, trongánh mắt lờ đờ đã có tia sáng. Trang Chi Điệp hỏi:

- Tiểu Ất này, cháu lại hút thuốc phiện đấy à? Cháu đưa ra một ít cho chú xem nào, chú chưa bao giờ nhìn thấy thuốc phiện.

Tiểu Ất đáp:

- Chú cũng đã biết ư? Chú cũng chẳng phải người ngoài, cháu sẽ lấy ra để chú xem.

Tiểu Ất đem ra một vật như một cục đất đen nho nhỏ, cậu ta bảo cạo thuốc này nhét một viên vào điếu thuốc để hút, chỗ cậu ta không có thứ bột trắng, loại bột trắng tốt hơn, liền mời Trang Chi Điệp và Triệu Kinh Ngũ hút thử. Hai người bảo không hút, cháu giữ lại mà dùng.

Tiểu Ất liền bảo:

- Chú Điệp ơi, chú là người viết văn, chú có thể phản ánh cho ngành nào đó được không ạ?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Chuyện gì hả cháu? Có lẽ chú nói được.

Tiểu Ất đáp:
- Hiện giờ trên thị trường hàng giả nhiều quá, gây thiệt hại lợi ích người tiêu dùng. Loại bột trắng này làm giả khiếp lắm, nhiều người hút vào mọc mụn đầy người, tóc rụng trơ trọi.
Trang Chi Điệp nói:
- Cháu cứ viết ra, chú sè đưa sang cục công an để họ tra hỏi.
Tiểu Ất liền cười đáp:
- Chú còn nói đùa với cháu ư!
Trang Chi Điệp bảo:
- Tiểu Ất này, chú nói với cháu một câu, câu này có lẽ cháu đã nghe nhiều rồi, cháu ăn uống gì chẳng được mà lại đi hút cái trò này? Bố cháu đã từng nói với chú về cháu, bố cháu đau đầu vì cháu đấy, người chung quanh cũng nhìn cháu bằng con mắt khác, thứ này vừa mất tiền vừa ảnh hưởng đến sức khoẻ, chủ yếu là tác hại cơ thể. Cháu còn trẻ thế này, còn phải lấy vợ chứ?
Tiểu Ất đáp:
- Chú nói cháu không giận đâu. Cháu biết chú tốt với cháu. Nhưng chú đâu có biết, sự tuyệt diệu của hút thuốc là như thế nào? Hút vào rồi, chú muốn gì có nấy, nghĩ cái gì có cái nấy. Nói thật lòng, cháu hận bố cháu, bố cháu có nhiều tiền như thế, một đêm bố cháu đánh mat chược có thể thua hai ba ngàn đồng, nhưng bố cháu lại không cho đứa con trai thừa ra này. Cháu hận Tiểu Vũ, cô ấy và cháu đã yêu nhau năm năm, hai đứa đã từng ăn nằm với nhau, thế mà nói đi là bỏ đi luôn ư? Cháu hận vị lãnh đạo đơn vị cháu, ông ta nói xấu cháu khắp nơi, để có được công việc ấy, ông ta đã lấy của bố cháu hết mười tranh chữ, thế mà ông ta lại khai trừ cháu ư? Cháu biết càng hút càng không cai nổi cơn nghiện, nhưng những hoài bão lý tưởng của cháu cũng chỉ có thể hút xong thuốc mới thực hiện được. Chú ơi, chú đừng khuyên cháu nữa, chú có cách sống của chú, cháu có cách sống của cháu. Có lẽ chú giống bố cháu, nói ra thì có danh tiếng, trời rung đất chuyển, nhưng cả chú và bố cháu lại sống không tự do bằng cháu. Có một điểm chú ạ, chú tin rằng, cháu không trở thành sâu bọ của xã hội đâu, cháu không đi ăn cắp trên đường phố, cháu không đi cướp giật thật mà, cháu không gây cản trở bất cứ ai. Cháu là con trai của bố cháu, bố cháu có buồn phiền cháu đến đâu đi chăng nữa. thì cháu rút cuộc là con trai của bố cháu. Tranh chữ của bố chaú đủ để cháu hút cả đời này.
Triệu Kinh Ngũ liền bảo:
- Điều ấy đương nhiên rồi. Tiểu Ất có phúc là phúc ở chỗ này. Tiểu Ất này, tôi biết trong tay cậu có tác phẩm tranh chữ của bố cậu, cũng nghe nói ở Hán Trung còn có người đã cho cậu hẳn một cuốn thư pháp của Mao Trạch Đông, có đúng không?
Tiểu Ất đáp:
- Anh Ngũ giỏi đấy, em có chuyện gì anh cũng biết, anh có nói với bố em không đấy?
Triệu Kinh Ngũ đáp:
- mình là anh em, có bao giờ anh bán đứng cậu đâu. Tiểu Liễu Điệp và Vương Bệu cung cấp thuốc phiện cho cậu, từ lâu người ta đã không muốn cung cấp thuốc cho cậu nữa, sợ bố cậu biết sẽ kiện họ, có phải anh đã khuyên họ không nào?
Tiểu Ất nói:
- Anh Ngũ là bạn bền vững như thép. Tranh chữ của Mao Trạch Đông viết đẹp đấy chứ, vừa nhìn vào một cái đã thấy ngay cái khí của đế vương, món ấy đang ở trong tay em.
Triệu Kinh Ngũ nói:
- vậy thì nói rõ hơn nhé, anh và chú cậu hôm nay đến đây là để xem xem quyển tranh chữ ấy đấy. Chú Điệp của cậu là nhà văn, chữ gì cũng không thiếu, chỉ có điều muốn viết một bài trong lĩnh vực thư pháp thơ và từ về Mao Trạch Đông, liền muốn có một hiện vật. Chú Điệp của cậu nói với anh, anh bảo chuyện này dễ thôi, ở chỗ Tiểu Ất có một bức, Tiểu Ất là người nghĩa khí, cậu ấy giữ làm gì, sẽ tặng anh thôi.
Trang Chi Điệp bảo:
- Chú đâu có xin không? Tiểu Ất đến nhà chú, xem cái gì vừa mắt thì cháu cứ lấy một thứ.
Triệu Kinh Ngũ lại nói:
- Chữ của Mao Trạch Đông đương nhiên không phải chữ của chủ tịch tỉnh, song nói đi thì cũng phải nói lại, đó cũng không phải là văn vật, cho dù coi là văn vật cách mạng, thì cậu có bán không? Nhà nước một khi đã phát hiện thì phải nộp lên trên, một xu cũng không trả.
Tiểu Ất chỉ cười hì hì, Triệu Kinh Ngũ hỏi:
- Cười gì vậy hả Tiểu Ất?

Tiểu Ất đáp:

- Chú Điệp và anh Ngũ không phải người ngoài, cháu cũng nói thật, chú và anh cần tranh gì của bố cháu, cháu đều có thể cho chú và anh. Còn cuốn tranh chữ này thì không thể cho. Đã có người đến hỏi mua, trả giá năm ngàn đồng, song cháu không bán. Cháu cũng yêu Mao chủ tịch, Mao chủ tịch đã chết, nhưng người vẫn là thần, những thứ của thần trong nhà sẽ tránh được ma tà.

Triệu Kinh Ngũ liền nhìn Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp lắc đầu, Triệu Kinh Ngũ nói:

- Thôi được, cậu đã nói vậy chúng tôi cũng không làm cậu khó xử nữa. Song cậu cũng không để chú Điệp của cậu ra về tay không chứ? Ở đây có tranh chữ của bố cậu, tiện thể lấy mấy bức nhé?

Tiểu Ất mở tủ ôm ra một bó, rút lấy ba bức có cán treo và nói:

- Cháu nhờ vào những thứ này để hút thuốc. Chú không biết đâu, bố cháu chẹt ghê lắm, mất bao nhiêu công sức cháu mới thó được ngần này đấy.

Triệu Kinh Ngũ lấy giấy báo gói ba bức tranh chữ có cán lại, kẹp vào mảnh báo:

- Anh Ngũ đã để em chịu thiệt? Anh sẽ nói với Tiểu Liễu Diệp bán thuốc cho em với giá mềm mềm một chút.

Nói xong cùng Trang Chi Điệp ra về. Trang Chi Điệp và Triệu Kinh Ngũ vừa đi khỏi, Tiểu Ất lấy từ trong tủ ra một hộp gỗ dài, mở ra ngắm nhìn tranh chữ của Mao Trạch Đông, rồi bọc lại để vào hộp khóa chặt, đặt vào dưới đáy tủ. Cậu ta thầm nghĩ, Triệu Kinh Ngũ dẫn Trang Chi Điệp đến đây cũng định kiếm chữ này, chứng tỏ thứ này quả thật là một bảo bối, vậy thì vạn bất đắc dĩ mới đem bán đi. Bây giờ giá thuốc càng ngày càng đắt đỏ, để sau này quả thật không kiếm đâu ra tiền mới mang đổi lấy thuốc hút. Một khi nghĩ đến thuốc cơn nghiện lại kéo đến, liền đổ gói bột trắng duy nhất vào giấy thiếc, bật diêm đốt ở bên dưới, rồi cầm một xe điếu cuộn bằng giấy hút một hơi rõ dài vào bụng, mở luôn một hộp nước cất bưởi uống luôn vào để ép chặt, không cho một chút hơi thuốc nào lọt ra khỏi cuống phổi, sau đó châm một điếu thuốc lá thơm Manbro, nằm ngửa tại chỗ rít từng hơi và lập tức đi vào một cõi khác, dường như nhìn thấy Tiêu Vũ từ ngoài cửa đi vào, cậu ta hỏi:

- Tiểu Vũ đã đến hả em? Mấy ngày nay em đi đâu thế? Anh cứ tưởng em vĩnh viễn không đến thăm anh nữa cơ đấy!

Tiểu Vũ đáp:

- Em nhớ anh lắm, nhớ ghê lắm cơ, anh không đến đón em mà!

Tiểu Vũ làm nũng với cậu ta. Tiểu Vũ khi làm nũng thì cứ cọ sát vào người cậu ta, cặp vú gí dát vào mặt cậu, tay thì sờ soạng bên dưới. Tiểu Vũ mặc nhiều quần áo quá, cởi hết chiếc này đến chiếc khác, cởi đến lớp quần áo cuối cùng ,thì một tấm thân nhỏ nhắn hiện ra. Hai đứa liền nghĩ ngay ra các động tác làm xiếc. Tiểu Ất hỏi: em đã ngồi thuyền chưa Tiểu Vũ? Tiểu Vũ chưa đi thuyền bao giờ. Tiểu Ất liền bê một bao tải đậu tương đổ lên giường, rải đều thành một lớp, rồi đặt một tấm phản lên đậu tương. Nhưng Tiểu Vũ lại tụt xuống định đi, bắt đầu trở mặt, trở mặt giống như một con chó dữ. Tiểu Ất bèn điên tiết bảo:

- Mày không chơi với tao, thì chơi với cái thằng họ Chu phải không? Thằng họ Chu ấy có gì hay hơn tao hả?

Tiểu Vũ đáp:

- Đúng thế, an hra khỏi cửa một cái là tôi chơi với Tiểu Chu ngay. Anh ấy mạnh hơn anh, anh ấy là siêu nhân, tuyệt vời hết chỗ nói.

Tiểu Ất liền cầm con dao lên doạ:

- Tao sẽ giết mày.

Tiểu Vũ thách thức:

- Anh giết đi.

Tiểu Ất đâm một cái giết cô gái. Tiểu Vũ gục ngay trước mặt cậu ta, tấm thân trắng như tuyết quằn quại. Một dòng máu tách ra như một chạc cây từ vú chảy xuống, chảy qua đùi. Khi chảy qua đùi dường như không chảy nữa, máu đọng lại thành cái gờ rất cao, Tiểu Ất liền rạch mũi dao một cái thành một đường trăng trắng, dẫn máu chảy ào xuống. Tiểu Ất lại lấy dao khoét ngực cô gái, lấy ra một quả tim. Hắn ta bảo:

- Tiểu Vũ này, thì ra trái tim mày cứng như đá thế này ư?

Tiểu Vũ liền kêu lên một tiếng chết hẳn. Thấy trên người Tiểu Vũ đã chết còn một chỗ đang động đậy, liền cảm thấy đẹp vô cùng, nhất là tiếng kêu kia đã kích thích hắn cười một tràng dài hết sức khoái trá.

Trang Chi Điệp đem ba bức tranh chữ về nhà giở ra xem, quả nhiên là những tác phẩm tuyệt vời trong thư pháp của Cung Tịnh Nguyên, cảm thấy không đành lòng cho hết Tư Mã Cung. Anh để lại hai bức, bảo Triệu Kinh Ngũ giữ lấy sau này dậm treo ở cửa hàng tranh. Nhưng đi gặp Tư Mã Cung như thể nào thì

Trang Chi Điệp thấy khó xử. Anh bảo, anh chưa từng đi cầu xin người ta như thế này, tỏ ra hèn kém quá. Triệu Kinh Ngũ bảo, việc này anh phải đi, ngày xưa Hàn Tín còn chui qua đũng quần kia mà, người ở dưới mái hiên, thì tại sao lại không cúi đầu cơ chứ?
Trang Chi Điệp liền bảo để Mạnh Vân Phòng cùng đi. Mạnh Vân Phòng biết nói chuyện không thì sẽ tẻ nhạt. Tối hôm sắp sửa đi, Triệu Kinh Ngũ đi gọi Mạnh Vân Phòng. Mạnh Vân Phòng đi vắng, Hạ Tiệp hỏi, chẳng phải đi chỗ Bạch Ngọc Châu vì vụ kiện đó sao? thì ra mẹ đẻ của Bạch Ngọc Châu bị đau lưng. Mạnh Vân Phòng dẫn thầy lang Tống đến chữa bệnh cho mẹ của Bạch Ngọc Châu. Triệu Kinh Ngũ quay về nói lại, hai người liền đến nhà Bạch Ngọc Châu. Quả nhiên Mạnh Vân Phòng và thầy lang Tống đang ở đó. Thầy lang Tống xoa bóp lưng cho bà già xong, đang cắt thuốc cho bà dưới ánh đèn, vừa nhìn thấy Trang Chi Điệp, liền hỏi chỗ chân đau như thế nào rồi, Trang Chi Điệp vội vàng cám ơn, dậm chân xuống nền nhà bảo cao thuốc tốt lắm, trong năm ngày không còn một chút đau nào nữa.
Bạch Ngọc Châu tuy đã đến khu nhà hội văn học nghệ thuật năm lần, nhưng chưa được gặp Trang Chi Điệp lần nào, liền niềm nở mời chào và vỗ ngực bảo việc kiện tụng đã có anh, không sao cả. Trang Chi Điệp cũng có vài lời cảm ơn, đưa bức tranh chữ của Cung Tịnh Nguyên cho Bạch Ngọc Châu xem hỏi thử thế này có được không? Liệu Tư Mã cung có nhận không? Nếu nhận thì thôi, nếu không nhận thì làm thế nào? Mạnh Vân Phòng nói:
- có gì mà không nhận, đây có phải là đồ cồng kềnh như tủ lạnh tivi, cũng chẳng phải tiền mặt, tín phiếu. văn nhân tặng tranh chữ là nghề nghiệp của văn nhân, thanh nhã đấy. Anh đem tặng không mất mặt, mà ông ấy nhận cũng không cấn cá khó xử, ông ấy lại có thể công khai nói với người khác ai tặng, đã không mang tiếng nhận hối lộ, ngược lại còn vinh dự là đàng khác. Nếu anh thấy không được tự nhiên, thì tôi cùng anh đi.
Trang Chi Điệp nói:
- Tôi đến đây là để kéo anh đi cùng mà!
Bạch Ngọc Châu liền bảo:
- Các anh cứ ngồi đây đã, tôi thử đến nhà anh ấy xem, nếu nhà đang có khách, thì các anh hãy hượm đến. Nếu anh ấy ở nhà, tôi cũng tiếp vài câu, ướm thử xem thái độ như thế nào. Nếu đang buồn bực vì chuyện khác, thì mình đến cũng không hay lắm, nếu anh ấy tỏ ra vui vẻ, thì chuyện gì cũng nói được.
Mạnh Vân Phòng đáp:
- Đúng, đúng, bọn tôi ở đây chờ anh.
Bạch Ngọc Châu đi khỏi cửa, Trang Chi Điệp liền hỏi thầy lng Tống hiện nay đã có giấy phép hành nghề chưa, gần đây có gặp chủ nhiệm Vương hay không?
Thầy lang Tống đáp:
- Tôi cứ định đi tìm nhà văn, chỉ e nhà văn đã biết chuyện đó từ lâu nên không đi quấy rầy nhà văn.
Trang Chi Điệp hỏi:
- Chuyện gì vậy?
Thầy lang Tống liền đi ra nhà bếp rửa tay, ra hiệu cho Trang Chi Điệp đi theo nói chuyện. Tới nhà bếp, anh Tống khép cửa nói:
- Nhà văn chưa biết chuyện đó thật sao? Nhà văn còn nhớ cô nhân viên thiết kế của chủ nhiệm họ Vương chứ?
Trang Chi Điệp đáp:
- Còn nhớ. Lâu lắm rồi không có thời gian đi gặp cô ấy.
Anh Tống bảo:
- Cô ấy điên rồi.
Trang Chi Điệp ngạc nhiên tới múc suýt nữa kêu thành tiếng, vội hỏi:
- Điên à? Ttại sao cô ấy điên? Anh nghe nói hay nhìn tận mắt?
Anh Tống đáp:
- Không nhìn thấy cô ấy nhưng điên thật mà. Để làm giấy phép hành nghề, tôi đã đi tìm chủ nhiệm Vương ba lần. Ông ấy cứ kêu bận, hẹn hôm khác nhất định đi và nói rõ ngày nào sẽ đi. Hôm ấy tôi đến đúng hẹn, vừa ngồi xuống nói chuyện thì một người đàn bà bước vào, người đó bảo là chị gái của A Lan. Chị bảo A Lan đã bị điên, không biết thế nào là xấu hổ nữa, chị ấy đến hỏi chủ nhiệm Vương xem tại sao em gái chị ấy bị điên. Chủ nhiệm Vương nghe nói A Lan đã bị điên, cũng hỏi lại "Cô ấy điên à? Cô ấy điên thế thì công trình thiết kế này làm thế nào?" Chị gái A Lan liền móc ra một cái xi lip đặt lên bàn, hỏi chủ nhiệm Vương đây là chuyện gì. Tôi đã nhìn rõ chiếc xi líp bé tí đàn bà vẫn mặc. Song chiếc xi líp đã

hỏng, rõ ràng là bị cắt bằng kéo. Chủ nhiệm Vương liền bảo tôi "Anh xem, hôm nay lại có chuyện rồi, anh cứ về đã, ba hôm sau đến tìm tôi".
Anh Tống nói rồi cúi xuống vòi nước, há mồm uống nước, súc miệng ùng ục một lát, nhổ đi lại nói tiếp:
- Ba hôm sau tôi đến tìm, Vương chủ nhiệm đi vắng, hỏi người ở nhà bên cạnh, họ bảo chủ nhiệm Vương đi nằm viện. Tôi nghĩ người ta ốm nằm viện, thi nên mua một chút quà đi hỏi thăm mới được. Tôi e liền hỏi ông Vương bị bệnh gì, đang nằm ở bệnh viện nào. Người hàng xóm liền cười ha ha, tôi mới biết đầu đuôi sự việc. Chuyện xảy ra như thế này:
Chủ nhiệm Vương mượn cớ để A Lan thiết kế nhà vệ sinh công cộng, luôn luôn gọi A Lan đến văn phòng bàn phương án. Cô A Lan kia cũng say sưa thiết kế, song không nhận ra ý định xâu xa của Vương chủ nhiệm. Hôm ấy A Lan đến văn phòng, chủ nhiệm Vương nói phương án đã xác định, phải ăn mừng, liền lấy rượu mời A Lan uống. A Lan đã uống rượu và uống say, chủ nhiệm Vương liền đặt cô ấy lên bàn, lột quần áo của người ta, vì hấp tấp đà lấy kéo cắt đứt xi líp, rồi chà đạp người ta. A Lan tỉnh dậy liền làm ầm lên, chủ nhiệm Vương bảo, nếu cô kêu lên, tôi sẽ bảo chúng mình thông dâm. Tôi có đến nhà cô đâu, cô đã tự ý đến chỗ tôi cơ mà. A Lan đã nín nhịn, về nhà càng nghĩ càng tức, đã kể lại với chị gái. Chị gái cũng giận dữ muốn chết, lại chửi em gái thiết kế cái cóc khô gì, lớn ngần naa mà không biết giữ gìn. A Lan càng nghĩ càng điên đầu và đã điên thật. hôm tôi gặp chị A Lan là chị ấy đến tìm chủ nhiệm Vương. Chủ nhiệm Vương đã quỳ xuống van xin chị ấy. Chị ấy là người có mưu kế, một là muốn trả thù chủ nhiệm Vương, cho nên đã cố ý mềm mỏng, nói là sẽ tha thứ cho ông ta, hai là chủ nhiệm Vương quá ư táo tợnm thấy cô chị xinh đẹp hơn cô em, thôi thì cô chị đã xử nhũn rồi ,lại còn cười với mình, và bảo, anh có tìm em thì cũng được thôi, anh tìm con gái tân, thì liệu có để cho em gái em lấy chồng không đấy. Thế là chủ nhiệm Vương bước đến ôm lấy chị A Lan, chị A Lan bằng lòng luôn. Chủ nhiệm Vương mừng quýnh cứ gọi chị A Lan, chị A Lan, ngay lập tức bày tỏ ông sẽ ly hôn, mong chị A Lan lấy ông. Ngày hôm sau, chị A Lan đã tìm đến nhà chủ nhiệm Vương nói với vợ ông:
- Tôi yêu anh Vương, anh Vương cũng yêu tôi. Chúng tôi đã yêu nhau ba năm nay, chị có thể để cho chúng tôi thành vợ thành chồng được không?
Nói xong chị A Lan ngồi xuống giường, tự rót một cốc nước tự uống. Chị ấy ghê gớm thật, phong độ và khí thế ấy đã áp đảo vợ chủ nhiệm Vương, khiến bà ta cứng họng không nói được câu nào. Chị A Lan liền đứng dậy nói: chị nhớ kỹ tôi là A Xán, chỉ có A Xán mới có tư cách làm chủ ngôi nhà này. Nói xong liền sải bước đi khỏi. Vợ chủ nhiệm Vương thấy A Xán đã bỏ đi, liền khóc bù lu bù loa tại nhà, rồi chạy đến văn phòng tìm chủ nhiệm Vương. Nhưng ông đang chủ trì cuộc họp, bà ta cứ xồng xộc xông vào túm chặt tai chồng kéo ra sân, kêu ầm lên chủ nhiệm Vương lưu manh, nuôi vợ bé ở bên ngoài, bảo vợ bé đến tận nhà doạ nạt bà ta. Hai vợ chồng liền đánh nhau trong sân. Tối hôm đó chủ nhiệm Vương đi tìm A Xán. A Xán cười ngặt nghẽo bảo:
- Anh không hôn em ư?
Chủ nhiệm Vương nhào tới hôn, A Xán liền cắn đứt luôn một đoạn lưỡi của ông ta. Lúc này chủ nhiệm Vương mới biết mọi việc làm của A Xán là để trả thù, liền ôm mồm chuồn thẳng. Nhà văn ơi, Trang Chi Điệp ơi, ông làm sao thế? Ông bị bệnh tim à?
Anh Tống cứ thế kể ra ngẩng đầu nhìn Trang Chi Điệp, thì mặt anh đã tái mét, hai mắt nhắm nghiền, người tựa vào tường từ từ tụt xuống. Anh Tống hốt hoảng gọi Triệu Kinh Ngũ và Mạnh Vân Phòng. Hai người chạy ra, sợ hết hồn, đặt bằng Trang Chi Điệp trên đất, rồi ấn ngực, làm hô hấp nhân tao. Trang Chi Điệp mở mắt ra bảo:
- Không sao đâu!
Nói xong từ từ ngồi dậy. Triệu Kinh Ngũ rót nước cho anh uống, Mạnh Vân Phòng hỏi:
- Thầy lang Tống nói gì vậy, vừa giờ còn khoẻ khoắn hẳn hoi tại sao bỗng chốc thành thế này?
Anh Tống trả lời:
- Tôi kể cho nhà văn nghe một câu chuyện phiếm, đột nhiên ông ấy tụt khỏi bờ tưỜng.
Trang Chi Điệp nói:
- Không iên quan gì đến chuyện của anh Tống, có lẽ mấy hôm nay mệt, có phần nào mất thăng bằng, loạn nhịp tim.
Mọi người thấy anh uống nước, nét mặt đỏ dần ra, ai cũng thở phào nhẹ nhõm, bảo có lẽ bệnh tim, mấy hôm nữa nhất định phải đi bệnh viện khám chữa.
Một lúc sau, Bạch Ngọc Châu trở về, bảo là lãnh đạo của toà án đang ở nhà Tư Mã Cung, xem ra còn phải đợi một lúc, khi nào lãnh đạo ra về sẽ đi.
Trang Chi Điệp nói:

- Anh Châu ơi, đã như vậy, thì ngồi nói chuyện phiếm chẳng biết đến bao giờ, đêm cũng đã khuya, chúng ta hẹn hôm khác sẽ đến gặp thẩm phán Tư Mã Cung được chứ!

Triệu Kinh Ngũ lại kể chuyện Trang Chi Điệp vừa bị ngất. Bạch Ngọc Châu nghĩ một lát rồi bảo:

- Thế cũng được, chắc chắn anh bị bệnh tim cấp tính, không cần nóng vội đâu, tôi đã nói có tôi mà, ngay một chút việc này tôi cũng không làm nổi cho anh, thì chẳng phải tôi làm việc ở toà án vô tích sự hay sao?

Nói rồi tiễn khách ra tận cổng, khi bắt tay tạm biệt Trang Chi Điệp, còn ôm hôn thắm thiết, bảo lần sau đến xin báo cho biết trước bằng điện thoại, để anh còn chuẩn bị cái máy ảnh, mấy khi được chụp ảnh chung với nhà văn lớn để hãnh diện với bạn bè.

Trang Chi Điệp về đến nhà, Triệu Kinh Ngũ kể lại việc anh bị ngất xỉu, Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt sợ phát khóc, bảo xưa nay có bị bệnh tim bao giờ đâu, liền pha nước đường ch anh uống, còn nấu cả nước gừng bưng lên, hỏi thèm ăn gì. Trang Chi Điệp đáp:

- Anh buồn ngủ.

Nói rồi đi ngủ luôn. Khách khứa ra về rồi, Ngưu Nguyệt Thanh khe khẽ cởi áo nằm cạnh chồng. Trang Chi Điệp chợt tỉnh giấc. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi anh thấy trong người thế nào, anh đáp không sao. Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Không sao thì em yên tâm.

Chị nằm gọn trong lòng chồng, chị bảo:

- Anh ương lắm cơ, nếu không xảy ra chuyện quan trọng này, có lẽ anh vẫn còn bỏ mặc em. Nhìn anh cũng gầy rộc đi, có lẽ trận ngất vừa rồi là do tim bị xốc gây nên. Đàn ông như anh phải quả cảm, chuyện tầy trời đi chăng nữa, thì cũng sẽ qua đi, có phải thế không anh?

Trang Chi Điệp nhấc cánh tay dưới eo vợ ôm lấy chị, tấm thân mềm mại như sợi bún của chị áp sát vào người chồng, song cảm thấy có cái gì cồm cộm đè vào da, chị thò tay sờ một cái, liền sờ thấy một đồng tiền. Chị hỏi:

- Đồng tiền nào vậy, quý hiếm lắm hay sao mà đeo vào người thế này?

Trang Chi Điệp ấ úng chống chế:

- Đeo thế tốt chứ sao!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Đàn ông đeo thứ ấy làm gì, chắc chắn ai đã tặng anh, thời gian vừa qua không quản lý anh, con ngứa nghề nào không biết xấu hổ đã tán tỉnh anh chứ gì?

Trang Chi Điệp đáp:

- Đừng có đoán già đoán non, bắt ma doạ ma nữa. Hôm Nguyễn Tri Phi mời anh đến nhà chơi, anh ấy bảo một thầy khí công đã phát công lên một đồng tiền đúc bằng đồng của anh ấy, đeo vào người trừ được tà lại khoẻ thân, anh ấy đã tặng anh.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Nguyễn Tri Phi nói mười câu, thì chín câu thiêu thối. Tặng anh một đồng tiền mà lại nói huyên thuyên kỳ cục như thế, tại sao đeo vào còn bị bệnh tim?

Trang Chi Điệp lập tức đánh trống lảng, kể luôn chuyện A Lan và A Xán. Đương nhiên Ngưu Nguyệt Thanh chửi tay chủ nhiệm Vương kia một thôi một hồi, song lại trách A Xán làm gì phải xử lý như thế. Đàn bà xét cho cùng là đàn bà, để trả thù, cũng không nên ôm hôn chủ nhiệm Vương thật như vậy. Trang Chi Điệp nói:

- Em không hiểu.

Ngưu Nguyệt Thanh không đáp lại song thầm nghĩ, anh ấy ngất thế, thì ra là vì hai chị em kia, bèo nước gặp nhau, cho dù có đồng tình, cũng không đến mức như thế. Chị bảo: vâng, em không hiểu, anh thì hiểu cô ấy, anh hiểu cô ấy như thế nào nào?

Nhưng Trang Chi Điệp đã khe khẽ ngáy, giả vờ ngủ.

Mưa rào tầm tã suốt ba ngày ba đêm ở Tây Kinh. Trận mưa này như sợi thừng đay màu trắng, cứ từng sợi từng sợi, chi chít, dày đặc từ trên trời quăng xuống. Trong ba ngày, vào giữa trưa bầu trời đều u ám, từng khu cư trú bốn mặt đều là nhà và từng căn nhà gác của dân phố, chỗ nào nước cũng ngập đến cổ chân. nước từ đường và lỗ thoát nước chảy không xuể, liền tràn qua ngưỡng cửa chảy ra ngoài. Nhưng vòi nước máy thì lại không có nước. Có tin truyền đi, thì ra một đoạn đường ngoài cửa thành phía Tây bị sụt lở, đường ống bị gẫy. Liễu Nguyệt liền xách chậu ra ban công hứng nước mưa, chiếc chậu vừa thò ra đã đầy nước, nhưng lấy vào chỉ còn có một nửa, chẳng khác gì hứng nước ở thác nước. Trang Chi Điệp sốt ruột có nhiều việc cần làm, mà không sao ra khỏi cửa, ở lưng lại mọc liền bảy mụn nhọt không đau không ngứa. Ngưu Nguyệt Thanh cứ sợ mọc nhọt độc gì đó, nhưng Trang Chi Điệp bảo không sao, có thể do trời mưa khí ẩm gây ra, liền xoa vào một ít dầu cù là. Ngưu Nguyệt Thanh liền lo ngại mẹ đẻ và ngôi nhà mẹ đang ở bên Song Nhân Phủ, gọi điện thoại thì dây điện thoại bị đứt, chị bảo Liễu Nguyệt cùng đi với mình. Liễu Nguyệt dâu chịu để chị chủ đi dầm nước mưa rào rào như thế này, liền bảo để một mình cô đi. Ngày hôm ấy chiếc loa phóng thanh của bà Vi gác cổng câm mấy hôm nay đột nhiên rú lên, theo lệ thông thường, bà thổi phù phù ba cái, Ngưu Nguyệt Thanh liền bảo:

- Mưa to thế này, lẽ nào còn có người đến thăm?

Chưa dứt lời, giọng bà Vi xuyên qua trời mưa vang vọng trong sân:

- Trang Chi Điệp xuống tiếp khách! Trang Chi Điệp xuống tiếp khách!

Mặt Ngưu Nguyệt Thanh tái đi, Trang Chi Điệp hỏi em làm sao thế? Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Bây giờ hễ cứ có việc gấp, em lại hốt hoảng!

Liễu Nguyệt nói:

- Cứ để em xuống xem ai, nếu không phải việc quan trọng em sẽ tiễn luôn, nếu là việc gấp em sẽ dẫn khách lên.

Nói rồi mặc áo mưa, đi ủng vào chạy xuống. Trong cổng lớn, có một người đang đứng ướt như chuột lột, đó là ông già mua đồng nát. Liễu Nguyệt tỉnh bơ, nói với bà Vi:

- Người đâu, ai tìm Trang Chi Điệp hả bà?

Bà Vi chúm mồm chỉ vào ông già. Liễu Nguyệt ngạc nhiên, bước đến hỏi:

- Ông tìm thầy Điệp ư?

Ông già trả lời:

- Tôi tìm Trang Chi Điệp, tôi không tìm thầy Điệp.

Liễu Nguyệt liền cười:

- Có việc gì ông cứ nói với cháu.

Ông già nhìn Liễu Nguyệt bảo:

- Cô đã có lần cho tôi hai cái bánh bao.

Liễu Nguyệt đáp:

- Ông nhớ kỹ thế, cháu không cần ông cám ơn.

Ông già nói:

- Tôi không cảm ơn cô, còn chửi cô đấy, trong đêm hôm ấy, tôi ăn vào bụng chướng suốt đêm không ngủ được.

Liễu Nguyệt nói:

- Nói như vậy là ông đội mưa đến đây c hửi cháu ư?

Nói rồi bỏ mặc ông, tự đi ra phố. Ông già nói:

- Cô đi thì cứ đi, trên lưng thầy giáo cô vẫn còn mọc mụn.

Liễu Nguyệt liền đứng lại, cảm thấy ngạc nhiên. Tại sao ông ấy biết trên lưng thầy Điệp mọc mụn nhỉ? Cô liền nói:

- Ôi, ông nói gì vậy?

Ông già đáp:

- Bà già Ngưu ở Song Nhân Phủ nhờ tôi tiện đường nhắn giúp, bà bảo ông lão nhà bà về nhà mấy lần, không nấu được bữa cơm nào nên hồn, con gái con rể chẳng đứa nào đến, ông lão đã lấy roi đánh con rể.

Liễu Nguyệt nói:

- Bà a có ông lão đâu, chết từ đời tám hoánh rồi cơ mà! Bà ấy lại mắc bệnh tâm thần rồi ,bây giờ cháu đang định sang bên ấy đây. Ông ơi, ông còn định đi đâu nữa không?

Ông già đáp:

- Tôi đi đâu ấy ư? Trời mưa to, đường phố không có người, tôi đến toà tỉnh trưởng thị trưởng, thì tôi là tỉnh trưởng, thị trưởng. Tôi ngồi trên bục chỉ huy giao thông thì tôi là cảnh sát. Tôi vào trong khách sạn thì tôi là người phát tài! Cô định đi Song Nhân Phủ, cô ngồi lên xe, thì trên đường đi tôi là lái xe, đến Song Nhân Phủ thì tôi là ông cô.

Liễu Nguyệt nói:

- Ông nói nhiều thế thì cháu lên xe đấy, cháu xấu hổ lắm cơ, ai lại để ông già ngần này tuổi đầu kéo cháu.

Ông già nói:

- Vậy thì cháu kéo ông, ông sẽ là quan ngồi xe con.

Liễu Nguyệt bảo:

- Cháu đâu có kéo được xe?

Thế là ông già kéo xe chạy gần trên đường phố, ông bảo:

- Cháu có say xe không?

Liễu Nguyệt đáp:

- Không, cháu không có say.

Ông già nói:

- Vậy số cô là số ngồi xe đấy, không làm quan, thì cũng làm vợ quan.

Liễu Nguyệt sung sướng cười ngặt nghẽo. Nhưng vừa cười một cái thì nước mưa dội vào mồm, vội kéo áo mưa sát hẳn người, nhìn ông già có mái tóc như cỏ tranh cứ từng vệt từng vệt dính hết vào mặt, quần áo thì ướt sũng, trông rất rõ cái lưng còng gầy guộc. Liễu Nguyệt không đành lòng, định đưa áo mưa cho ông già. Ông già nói:

- Cô cháu này, mệnh cô rồi sẽ bạc đấy!

Liễu Nguyệt hỏi:

- Sao lại bạc hả ông?

Ông già trả lời:

- Vậy thì tại sao cháu định nhường áo mưa cho ông? Ông chạy mấy năm nay ở thành Tây Kinh, ai ai cũng coi ông là thằng điên, chỉ có những người ngủ ở trong cổng thành mới không gọi ông là thằng điên cháu ạ!

Liễu Nguyệt im lặng, bỗng chốc trong lòng rối bời. Nước đọng trên các ngõ phố mỗi lúc một sâu, quả thật là một dòng sông. Các vỉ thoát nước của đường ống thải ngầm ở dọc đường đã mở hết để cố gắng thoát thật nhanh, song lại có miệng ống phun nước lên, nước đọng gần ngập đầu gối. Ông già vừa kéo xe đi theo một bên đường, vừa chỉ cho Liễu Nguyệt bức tường vây nào đã bị sập, cây cột điện nào hố chôn bị nước ngâm nhão ra, cột nghiêng đi kéo đứt dây điện. Liễu Nguyệt cũng nhìn thấy mấy chiếc xe ô tô bị lún trong hố ngầm, còn trên đường bằng có một xe tải và một xe mười hai chỗ ngồi đâm vào nhau nằm chết dí một chỗ. Chiếc xe tải áng chừng định vượt nhưng không qua được, đầu xe đâm vào nửa thân trước của chiếc xe mười hai chỗ ngồi. Hai xe đâm nhau tạo thành hình chữ thập. Ông già cười khà khà. Liễu Nguyệt hỏi:

- Ông cười gì vậy?

Ông già đáp:

- Cháu xem cái xe tải kia định làm trò gì vậy? Trên đời vạn vật đều có linh tính, chiếc xe tải này nhìn thấy chiếc xe mười hai chỗ đã ngứa nghề, không kìm được cứ đòi hôn vào mồm cơ, không thì đâu có đâm vào nhau gây tai nạn. Ồ, cháu nhìn thấy cái kia đẹp thì cháu có thể nhìn. Tay cầm hòn than cháy đỏ, liệu hòn than có bỏng tay cháu không?

Liễu Nguyệt nhìn lại lần nữa, càng nhìn càng thấy giống như vậy, cũng cười, cười xong thì thấy khó chịu trong lòng. Ông già kéo xe đi nghịch ngợm như con khỉ, lúc thì thò nhặt cái chậu nhựa rách trên mặt nước, lúc thì vớt một chiếc giày da lăn vào thùng xe, ông bảo giày da này còn mới, chắc là nước dồn vào nhà nào rồi trôi qua cửa đấy. Tiếc rằng chỉ có một chiếc, tại sao không trôi ra một cái tivi màu và một bó tiền nhân dân tệ nhỉ? Liễu Nguyệt lại cười, nghĩ b ụng, ông già này mình bảo ông ấy không điên, thì cũng cách điên không xa. Đột nhiên ông già rao một tiếng rõ to:

- Đồng nát nào ,ai bán đồng nát nào!

Liễu Nguyệt ngồi trên xe nói:

- Cháu ở trên xe của ông thì cháu là đông nát phải không?

Ông già đáp:

- Không rao không hát thì cổ họng ông đau.

Liễu Nguyệt bảo:

- Nếu cổ họng ông đau, sao ông không hát cho cháu nghe một đoạn ca dao hả ông?

Lần đầu tiên ông già quay mặt lại, trong mưa rào rào, mặt ông cười nhăn nhó, nụ cười rất cảm động ngây thơ. Ông hỏi:

- Cháu cũng thích nghe à?

Liễu Nguyệt đáp:

- Vâng thích nghe.

Ông già liền kéo xe đi phăng phăng, chiếc bánh sắt không có đệm cao su lăn nhẹ nhàng trong nước hơn lăn trên đường cạn, làm cho nước bắn tung lên trắng xoá. Thế là Liễu Nguyệt đã được nghe một đoạn ca dao thú vị:

Trung ương bay bổng lên trời
Tỉnh thị không kém cũng ngồi máy bay
Cấp huyện mui bạt đó đây
Xã trấn xe máy đe6m ngày thong dong (mác ba mươi)
Nông dân mác "Đông Phương Hồng"
Thị dân xe đạp lòng vòng kính coong

Ông già quay đầu lại hỏi:

- Cô cháu tên là gì vậy?

Liễu Nguyệt đáp:

- Cháu là Liễu Nguyệt ạ

Ông già đọc luôn:

- Trời mưa Liễu Nguyệt cưỡi rồng

Liễu Nguyệt nói:

- Cháu không đồng ý ông dùng tên cháu trong ca dao đâu.

Ông già vẫn tiếp tục nghêu ngao hát đi hát lại, người tránh mưa hai bên đường phố nghe thấy cũng học thuộc ngay. Liễu Nguyệt liền nghe thấy những người ấy cao giọng hát như sói gầm, câu cuối cùng vẫn là "trời mưa Liễu Nguyệt cưỡi rồng". Liễu Nguyệt tức quá, nhẩy ào khỏi xe, ngồi bệt trong nước.

Nhưng ông già không nghe thấy, cũng không cảm giác thấy, cứ kéo xe chạy băng băng trong mưa. Liễu Nguyệt vừa đến bên Song Nhân Phủ thì khắp đường phố đang rối tinh rối mù cả lên, người già người trẻ nhốn nháo, gần như ai cũng lấy vải nhựa, áo mưa, giấy ny lông gói bọc đồ dùng và đồ điện, bê gói lớn gói bé chạy dưới mái nhà. Nhiều cảnh sát đang quát tháo tại đó. Một số người được xe chở đi, một số người lại cố sống cố chết không chịu lên xe, lại có một đám người hối hả chạy vào sân nhà bà già, bảo là gọi điện ngay, gọi điện gấp! Ý nghĩ đầu tiên của Liễu Nguyệt là bà già đã xảy ra chuyện gì. Bất chấp tất cả, cô căm đầu căm cổ chạy. Trong nhà quả nhiên đứng đầy người, còn bà già lại ngồi xếp bằng khoanh tay trên ghế mây ở cửa. Liễu Nguyệt ào tới ôm bà hỏi:

- Bà ơi, không sao chứ?

Bà già đáp:

- Bà không sao. Cả ngày hôm qua ông cháu luôn luôn ở bên bà. Hôm nay ông lại đến, các người chẳng ai về, ông ấy điên tiết lên, bảo lấy roi đánh con rể. Ông đánh mạnh tay đấy, bà cứ lo ông ấy đánh đau thầy cháu.

Liễu Nguyệt nói:

- Làm gì có chuyện ấy. Trên lưng thầy Điệp chỉ mọc mấy cái mụn thôi mà!

Bà già bảo:

- đấy không phải roi đánh là gì? Lúc bà còn trẻ, trong cục quản lý nước có một anh đánh xe ngựa tên là Lưu Đại Du kiếm được tiền, trên không kính bố mẹ, dưới không lấy vợ, suốt ngày đánh xe về là lao vào nhà thổ, vào cục cảnh sát. Mùa hè năm ấy sét đánh, lưng anh ta sém đi một mảng, đấy là do bị sét đóng dấu ký duyệt. Thầy Điệp của cháu bị roi đánh, mà vẫn không đến, chắc còn chờ sét ký duyệt hay sao?

Liễu Nguyệt đáp:

- Bà ơi, thầy Điệp nhiều việc lắm không dứt ra được mới sai cháu đội mưa sang đây.

Bà già nói:

- Ông cháu bảo, thằng còn rể không đến đâu, quả nhiên nó không đến thật. Ông cháu chỉ bắt nạt được bà, đòi bà làm cho ông bánh rán lá hoa tiêu. Trời mưa như trút, ông ấy cứ bắt bà ra sân hái lá cây hoa tiêu, bức tường ấy đổ mất rồi , cháu bảo có lạ không cơ chứ, bức tường ấy không đổ về bên này, mà lại đổ sang bên kia, đã đè chết mẹ già lưng còng của nhà Thuận. Ông ấy nói thế nào nhỉ, ông ấy bảo, tại sao tường không đổ sang bên này, đó là vì một con ma đàn bà đang đẩy tường, đã nhìn thấy ông, ông tươi cười với người ta, con ma ấy đã đẩy tường sang phía bên kia. Cái lão già tai ác quá!

Bà già vừa nói vừa thở hổn hển. Mấy người bên cạnh nghe câu được câu chăng, liền hỏi:

- Tường đổ là do người đẩy, chứ không phải bị ngâm nước mà đổ ư?

Liễu Nguyệt đáp:

- Ma đẩy đấy, bà tôi lẫn cẫn không phân biệt được âm dương, tin thế nào được, nếu tin thì hỏi bà. Ông cụ chết đã mấy chục năm, thử hỏi bà ấy bây giờ ông ở đâu?

Bà già bĩu môi mắng Liễu Nguyệt thường hay chống đối, như quân hằn quân thù với bà. Bà nói:

- Này ông ơi, ở bên ấy ông vẫn trăng hoa ư? Ông ấy cãi nhau với bà, cãi hăng lắm. Bọn người kia ùa vào định gọi điện thoại, ông a bảo không quen ngửi hơi người, kêu nhức đầu mới bỏ đi.

Những người ở bên đều cười, biết ngay là một bà già tâm thần. Gọi điện thoại lâu lắm, cuối cùng đã gọi được, nói với những người đứng đó:

- Chủ tịch thành phố sẽ dẫn một phái đoàn đến cứu nạn nhân ngay bây giờ. Chủ tịch thành phố còn bảo đem theo cả phóng viên đài truyền hình, phóng viên toà báo và nhà văn Trang Chi Điệp.

Đám người hò reo ầm ĩ đổ xô ra cửa. Bà già nói:

- Mưa to thế này chủ tịch thành phố còn gọi cả thầy Điệp của cháu đến, bắt nó đi bơm nước à? Ông cháu đánh nó, nó cũng không đến, chủ tịch thành phố gọi một tiếng nó đến liền. Chủ tịch là quan, ông cháu không là quan hay sao? Ông cháu là một thủ lĩnh dưới trướng cụ Thành Hoàng mà!

Liễu Nguyệt nói:

- Có lẽ chủ tịch thành phố bảo thầy Điệp đi theo để viết văn đấy bà ạ.

Bà già bảo:

- Thế thì cháu ra xem xem, anh ấy đến, thì bảo về đây đốt cho ông cháu một ít giấy vàng.

Liễu Nguyệt chẳng nói chẳng rằng, thay bộ quần áo sạch sẽ, căng ô lên cũng đi ra phố xem. Góc tường bên trái sân quả nhiên đổ hẳn một bức, bức tường nối liền với nhà Thuận bên cạnh. Đằng sau bức tường có một nhà xí to, trong nhà xí đã rơi khá nhiều gạch đá, nước phân tràn ra ngoài, mà bên nhà xí thì có một đống gạch đá bới lên. Trước đây, Liễu Nguyệt chỉ biết mảnh đất này cũng là một khu đất trũng, chỉ có sân nhà Trang Chi Điệp đã tôn nền cao hẳn lên, nhưng có ngờ đâu qua tường sân có thể nhìn rõ nhà dân của cả khu đất trũng. Nhà ở trong khu đất này xây không theo quy luật nào cả, mọi ngôi nhà đều xây theo thế đất, cửa nhà ai cũng xây ngưỡng cửa gạch cao lên đề phòng nước ngõ ứ lên chảy vào trong nhà. Những ngõ hẹp lộn xộn kia đều nghiêng thoai thoải về một hướng, nước chảy cuối cùng đã dồn cả về trung tâm khu đất trũng hìnhthành một ao nước lớn. Trước đây có đặt một máy bơm hút nước trong ao dẫn ra đường ống ngầm ở ngoài khu đất trũng chảy đi. Bây giờ mưa tầm tã như trút nước suốt ba ngày ba đêm ròng rã, nước trong ao bơm không kịp, nước chảy ngược trở lại, ngập tới gần nửa số nhà dân. Liễu Nguyệt nhảy qua chỗ đổ của tường sân, mẹ anh Thuận vẫn chưa niệm đưa đi lò thiêu, còn đang đắp một tấm vải trải giường màu trắng đặt ở trong nhà. Tuy nước chưa vào trong nhà, song nước trong chiếc sân nhỏ đã ngấp nghé bậc hè. Chị Thuận và đứa con trai béo bệu đầu quấn khăn trắng đang đốt giấy tiền dưới bàn thờ đặt trước giường xác, khóc lóc thì đã từng khóc lóc rồi, bởi người đến giúp đỡ cứu nạn đông, nên không khóc nữa. Anh Thuận vừa đắp bờ đất ở cửa, vừa lấy chậu nước hất ra ngoài, vừa nói với người quen đến hỏi thăm:

- Trời mưa tôi cũng không ra phố bày bán thuốc lá, gục đầu xuống giường là ngủ, nỗi mệt mỏi của màu hè kéo đến, càng ngủ càng thấy thiếu, chợt bị một tiếng gầm làm tỉnh giấc. Nghĩ bụng, lại đổ cái gì thế nhỉ? Đi ra ngoài nhìn, thì bức tường nhà xí đã bị đổ. Mấy ngày nay nhà nào chẳng bị đổ một bức tường, hay sập một góc hiên, đổ thì đổ đi, bao giờ tạnh hãy hay. Tôi lại nằm ngủ tiếp. Song không ngủ được, chợt nghĩ sao không thấy mẹ đâu nhỉ, mẹ tôi ở trong gian nhà nhỏ đối diện, mẹ tôi lưng còng, song tai thính lắm, mọi động tịnh mẹ tôi đều đi ra, không gọi tôi thì gọi con tôi, giục nhà ai làm sao rồi, mau mau đi xem xem. Bức tường sân đổ tiếng kêu to như thế, tại sao không thấy mẹ ra gọi nhỉ? Tôi sai cháu đi xem bà có ở trong nhà không, cháu sang bảo không thấy bà đâu, tôi cứ tưởng mẹ ra ngõ xem nước, nên lại ngủ đi một lúc, thấy mót đại tiện, tôi dậy ra nhà xí, đứng ở đó chợt nhìn thấy một cái giày bó chân của mẹ trôi trong nhà xí. Tôi bắt đầu hoảng, cúi xuống bê mấy hòn đá xây đổ xuống, thì nhìn thấy một tay của mẹ giơ lên. Khi mẹ tôi đi đại tiện bị bức tường sập đổ đã vùi chết tại đó. Cái lão chủ tịch thành phố khỉ

gió kia, suốt ngày bỏ tiền ra xây dựng nào là đường phố văn hoá, nào đường phố tranh chữ, sao không đem số tiền ấy xây nhà gác cho bọn mình nhỉ? Cứ cho nó mưa đi, mưa rõ to nữa đi, ngập cho bằng hết nhà cửa vùng này, dân chúng chết ráo cả, thì chủ tịch thành phố ông ta phải đến chứ?
Người đứng cạnh vội vàng nói:
- Thôi đừng nói thế nữa, anh có xem tivi không đấy? Mấy ngày này, chủ tịch thành phố sợ co vòi, chạy khắp nơi tíu tít cứu nạn. Nghe đâu khu đất trũng ở phía bắc cửa Tây thành phố đổ ba trăm gian nhà, có mười hai người chết. Vừa giờ đã gọi điện thoại chủ tịch thành phố sắp đến ngay bây giờ. Anh chớ có nói thế nữa. Chủ tịch thành phố thực lòng đến cứu nạn, chắc chắn sẽ hạ quyết tâm trích tiền trích hàng cho dân cư vùng này. Chủ tịch thành phố cũng là người ấy mà, anh nói chối tai quá, ông ấy sẽ tức giận, một khi đã tức giận, thì nên trích ra một triệu chi phí cứu tế, cũng có thể chỉ cho năm mươi vạn.
Anh Thuận gật đầu, hai tay đỡ tượng đất trẻ con nam nữ của một người hàng xóm mua về, nước mắt rưng rưng bước vào trong nhà bày ở hai bên bàn thờ của mẹ, quì tại chỗ khóc rống lên như con trâu già.
Liễu Nguyệt không đành lòng nhìn cảnh than khóc, cô vội vàng bước xuống bùn nước ra chỗ khác. Nghe thấy xa xa có tiếng xe, tiếng người, liền bước cao bước thấp đi theo phố hẹp, chiếc quần l.ai thành hai ống bùn đất, cô nhìn thấy có người vác máy quay phim đang quay. Một đám đông nhốn nháo, người thì khiêng ba máy bơm đi về đàng kia, người thì khênh những cuốn vải nhựa, có cả bác sĩ y tá và băng cáng. Liễu Nguyệt đã nhìn thấy Trang Chi Điệp . Liễu Nguyệt đi tới giật vạt áo của anh hỏi:
- Thầy Điệp cũng đến thật sao?
Trang Chi Điệp đáp:
- Chủ tịch thành phố gọi điện bảo đến hiện trường xem xét, sao anh không đến cơ chứ? Bà không sao chứ?
Liễu Nguyệt đáp:
- Không có chuyện gì, bà chỉ bảo anh đi đốt vàng cho ông, bà bảo hôm nay ông về.
Trang Chi Điệp bảo:
- Anh làm sao bỏ đi được? Ở đây xong có thể còn phải đến khu đất trũng ở phía bắc cửa Tây thành phố.
Liễu Nguyệt liền quay về, nhưng đã quay lại, khẽ hỏi:
- Ông nào là chủ tịch thành phố hả thầy?
Trang Chi Điệp liền chỉ vào một người cao to trong đám người đã đi vào đầu phố. Liễu Nguyệt bảo:
- Làm chủ tịch cũng vất vả thế ư?
Trang Chi Điệp đáp:
- Em cứ tưởng thế, làm chủ tịch thành phố cũng chẳng dễ đâu.
Liễu Nguyệt liền bĩu môi bảo:
- Mình chỉ thấy thằn ăn cắp bị đánh, nhưng chưa nhìn thấy thằng ăn cắp ăn thế nào!
Trang Chi Điệp trừng mắt nhìn Liễu Nguyệt rồi chạy theo đám đông kia. Đêm hôm ấy tạnh mưa. Trang Chi Điệp không về nhà. Chương trình chuyên đề tivi, chủ tịch thành phố báo cáo trước nhân dân toàn thành phố về tình hình chống úng cứu người. Ông nói thành phố cũ kỹ quá rồi, xây dựng trụ sở uỷ ban nhân dân thành phố mới, đã nợ nhiều tiền quá, sau khi đã cải tạo bốn khu vực thấp trũng, thì năm nay, Uỷ ban nhân dân thành phố còn phải quyết tâm đóng góp tiền của nhân lực để cải tạo khu đất thấp trũng thuộc vùng Song Nhân Phủ và đoạn phía bắc cửa Tây thành phố. Còn Trang Chi Điệp thì ở trong một khách sạn do ban tuyên truyền tổ chức, mấy nhà báo của toà báo cùng với Trang Chi Điệp viết phóng sự về đợt chống úng cứu tế này ngay trong đêm. Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng về vụ chống úng cứu tế này đã viết một bài mấy vạn chữ gồm cả quy hoạch cải tạo vùng đất trũng trong năm nay và đăng toàn văn trên báo thành phố vào trưa ngày thứ ba. Khi rời khách sạn, Hoàng Đức Phúc thay mặt chủ tịch thành phố đến đặt tiệc thăm hỏi mọi người. Yến tiệc linh đình lắm, nhưng ai nấy mệt đừ, nên ăn không ngon, còn thừa đến một nửa. Hoàng Đức Phúc hỏi:
- Nhà văn Trang Chi Điệp có nuôi mèo không hả? lấy túi ny lông gói mấy con cá này đem về cũng là để khỏi lãng phí.
Câu nói này làm cho Trang Chi Điệp nghĩ ngay tới vợ Uông Hy Miên, thế là anh cho mấy con cá vào túi bóng, ra khỏi khách sạn liền phóng thẳng đến nhà Uông Hy Miên ở phố Vườn hoa cúc.
Uông Hy Miên mua một nhà gác nhỏ ở khu nhà cũ rồi sửa chữa lại. Trước nhà có một cây liễu to bóng râm trùm nửa sân. Lại trồng dây leo tường bốn chung quanh nhà, lá dây leo rậm rạp che kín, cả ngôi nhà gác giống như một đống cây xanh. Trang Chi Điệp bấm chuông ở khung cổng trước, lâu lắm không có người ra mở cửa, vừa đẩy cửa một cái, cánh cổng chỉ khép đã mở ra. Bước vào bên trong, vẫn không có ai

ở sân, cũng không thấy có người giúp việc và bà già đi ra. Trên thềm đá to rộng đã mọc đầy rêu xanh,một chiếc lá rụng cuống lá mắc trong rêu, không biết thế nào lại bị gió thổi, cứ run rẩy phát ra tiếng kêu lao xao.

Trang Chi Điệp cảm thấy sau trận mưa lớn đã làm cho ngôi nhà gác này không chỉ yên tĩnh, mà còn có phần lạnh lẽo vắng vẻ. Đang phânvân không thấy người đâu, thì một con mèo từ trong nhà lăng lẽ chạy ra và ngồi xuống trước mặt anh ba bước, đưa đôi mắt sáng quắc nhìn anh, sau đó vẫy đuôi lại đi ra sảnh. Trang Chi Điệp biết đây là con vật yêu quý của bà chủ, liền đi theo con mèo ở trong sảnh, lại leo cầu thang quay cạnh tường, leo lên được vài bậc, nó quay đầu nhìn lại anh, anh cũng theo nó lên cầu thang. Cứ thế lên đến gác hai nhìn vào căn phòng ở cửa cầu thang, anh thấy vợ Uông Hy Miên bị ốm ủê oải ngả người vào đầu giường và đang cười không thành tiếng với anh.

Trang Chi Điệp vội vàng bỏ túi ny lông xuống đi vào hỏi:

- Em ốm à?

Chị Miên đáp:

- Người khó chịu, em không đi xuống gác được, nhưng bước chân còn ở sân em đã nhận ra anh đã đến! Anh từ đâu đến thế? Tại sao biết em ốm?

Trang Chi Điệp đáp:

- Anh có biết em ốm đâu? Bệnh gì vậy? Đã đi khám chưa?

Chị Miên đáp:

- Sáng sớm hôm kia thức dậy cảm thấy đau ở lưng, bảo người giúp việc đến xem, nói là mọc mấy mụn nhọt, em cứ mặc kệ, nào ngờ đêm qua đau ghê quá, cả cái lưng cứng lại. Sớm nay người giúp việc đưa em đi khám bác sĩ, bác sĩ bảo đã có mủ, họ mổ ra và rịt thuốc, không đau nữa, nhưng chẳng còn chút hơi sức nào.

Trang Chi Điệp bảo:

- Cho anh xem nào, rút cuộc ra làm sao?

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Thôi anh ạ, cái lưng vốn nhẵn nhụi, đã mọc mụn lở loét, khó coi lắm!

Nói rồi né người để Trang Chi Điệp ngồi xuống mép giường.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Hy Miên lại đi vắng à? Cũng không thấy bà cụ và người giúp việc đâu. Em đã ăn gì chưa?

Chị Miên trả lời:

- Anh ấy vẫn ở Quảng Châu chưa về, có lẽ bà và người giúp việc ra bưu điện đánh điện tín. Anh tự rót nước uống hộ em nhé!

Trang Chi Điệp bảo không khát nước. Anh nói:

- Chuyện này cũng lạ đấy. Trên lưng anh cũng lên nhọt, song không đau không ngứa, còn em thì lại ghê gớm vậy ư?

Chị Miên tỏ ra hết sức ngạc nhiên, chị hỏi:

- Thế à? Làm gì có chuyện trùng hợp khéo thế? Có lẽ anh cố ý an ủi em cho vui thôi!

Trang Chi Điệp liền cởi áo cho chị xem, quả nhiên chị Miên nhìn thấy trên lưng anh có bảy mụn nhọt giống hình cái chuôi sao bắc đẩu. Ngay tức khắc chị cũng đỡ người bần thần tại chỗ. Khi Trang Chi Điệp quay lại cài cúc áo, chị mới hỏi:

- Chi Điệp này, anh vẫn đeo đồng tiền chứ?

Trang Chi Điệp trả lời:

- Anh vẫn đeo.

Chị Miên đột nhiên cụp mi mắt xuống, nước mắt chảy ròng ròng. Trong lòng Trang Chi Điệp bỗng dưng cộm lên, không biết nói gì hơn. Anh nhìn thấy một bàn chân nhỏ nhắn của chị Miên thò ra ở góc chiếc chăn mỏng thêu hoa, bàn chân ấy để nghiêng nghiêng, trăng trắng mềm mại, anh thò tay kéo chăn cho chị, song bàn tay vẫn run run để tại chỗ. Chị Miên liền lau nước mắt, lại cười nhăn nhó một cái không thành tiếng. Chị hỏi:

- Anh có đem đến cho em cái gì không?

Trang Chi Điệp vội nhấc tay ra bảo:

- Anh từ khách sạn đến đây, có mấy con cá không ăn hết, anh đem về cho con mèo.

Chị Miên khen:

- Anh tốt quá, vẫn còn nhớ con mèo của em ư? Hai hôm nay, đúng là nó không được ăn cá. Cá thừa cũng tốt, anh mau mau đem cho nó ăn giải cơn thèm.

Trang Chi Điệp mở túi bóng, song không có đĩa đựng cá cho mèo ăn, chợt nhớ tới tờ báo đăng bài phóng sự đang để trong túi, liền lấy một tờ rải xuống nền nhà, để cá lên, con mèo vui vẻ kêu lên một tiếng meo meo.
Trang Chi Điệp tiếp chuyện vợ Uông Hy Miên một lúc lâu, vẫn chưa thấy mẹ và người giúp việc về anh liền chia tay ra về. Chị Miên không thể ra tiễn được, ôm con mèo bảo:
- Mi nên nhận người này là ai nhé!
Con mèo đã vui vẻ kêu lên một tiếng "meo", chị Miên lại bảo:
- Mi thay ta tiễn anh ấy ra về.
Con mèo nhảy khỏi lòng đi xuống gác, nhưng Trang Chi Điệp đã bế con mèo nói:
- Khỏi cần tiễn, hãy ở lại chăm nom bà chủ chu đáo nhé!
Mắt nhìn vợ Uông Hy Miên nhưng miệng thì hôn lên đầu con mèo, hôn một cái rất kêu.
Về đến nhà, Trang Chi Điệp đã kiệt sức. Ngưu Nguyệt Thanh đón chồng như đón xa giá nhà vua, chị mừng quýnh, vừa xem bài phóng sự trên báo, vừa bảo chồng vào buồng ngủ. Anh đã đi nằm, chợt nhớ ra một việc, chị đi vào bảo:
- Bạch Ngọc Châu vừa gọi điện đến lần thứ hai, bảo là không được chậm trễ nữa, muộn nhất cũng phải đến nhà Tư Mã Cung vào tối nay. Bây giờ anh cứ ngủ một giấc ngon lành, tối sẽ đi.
Trang Chi Điệp đi nằm nhưng chưa ngủ, trong đầu còn đang suy nghĩ cuộc sống tẻ lạnh của vợ Uông Hy Miên, cay đắng thay cho chị ấy.
Nhưng rồi lại chuyển sang suy nghĩ, mình và người đàn bà này tuy trong trắng, song lại có một sợi dây tình cảm không thể nói rõ thắt buộc, ngay đến mọc mụn ở lưng cũng gần như cùng một thời gian cùng một vị trí. Xét đến cùng, thì có duyên phận gì? Nghĩ như vậy tình cảm đã trở nên hưng phấn, liền mặc áo xuống giường, vừa hỏi Ngưu Nguyệt Thanh cảm thấy thế nào khi đọc bài phóng sự, vừa sai Liễu Nguyệt đun nước nóng, bảo gọi Mạnh Vân Phòng và Triệu Kinh Ngũ đến uống trà.
Anh liền lấy ở túi áo ra một cái hộp trông rất đẹp, nói:
- Em thử xem đây là trà gì, "Quân sơn Mao tiêm", chủ tịch thành phố biếu đấy!
Nói rồi pha vào trong cốc cho mình trước. Khi Ngưu Nguyệt Thanh lại nhìn, thì một nửa búp chè đã chìm trong cốc, một nửa còn nổi lên, đều là những búp non thon dài chưa nở song tất cả đều thẳng đứng, chẳng khác nào một cánh rừng thu gọn. Khi từng búp từng búp đã chìm xuống, thì trên mặt cốc đã bốc lên từng làn hơi mù xanh xanh trong màu trắng xoá, một mùi thơm dìu dịu thoang thoảng cả căn buồng. Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Em chưa thấy loại chè ngon thế này bao giờ.
Trang Chi Điệp nói:
- Em đi gọi điện thoại cho Mạnh Vân Phòng, Triệu Kinh Ngũ cả hai vợ chồng Chu Mẫn nữa, cùng đến nếm thử cho vui.
Liễu Nguyệt bảo:
- Em đã đọc một quyển sách kể rằng khi Hoắc Khứ Bệnh đánh nhau ở hành lang Hà Tây, Hoàng đế có thưởng ông một vò rượu, ông đổ rượu xuống một con suối để binh sĩ toàn quân đến uống, nơi đó về sau gọi là suối rượu. Chủ tịch thành phố biếu anh một gói trà, anh gọi người này người kia đến uống, thật chẳng bằng thả trà vài tháp nước của công ty nước máy để cả thành phố được biết ân tình của chủ tịch thành phố.
Trang Chi Điệp bảo:
- Em cười anh được yêu chiều mà giật mình phải không?
Liễu Nguyệt đáp:
- Vậy thì anh đừng coi thường em.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Gọi người đến uống trà thì cứ gọi bọn họ đến, đừng có gọi Đường Uyển Nhi làm gì, đàn bà thì có biết thưởng thức cái quái gì? Bảo em đến thưởng thức trà ngon, ngửi thì thơm uống vào thì chỉ thấy chát và đắng.
Trang Chi Điệp bảo:
- Em là người Quan Trung, uống trà chỉ để khỏi khát, cũng có thể nước ở Quan Trung có chất chua mặn, bỏ một ít trà vào là để át mùi nước thôi, mà ở phương Nam nước tốt, uống trà lại coi trọng thưởng thức mùi vị, Đường Uyển Nhi là người Đồng Quan, quê quán lại ở Thiêm Nam, cô ấy biết thưởng thức đấy. Lần trước anh ở nhà A Xán, trà nhà cô ấy mua ở vườn chè Dương khâm Giang Tô, vị ngon lắm,

uống vào ăn luôn cả bã chè, trước khi ra về còn bốc một dúm bỏ vào mồm nhai, mấy ngày vẫn còn mùi thơm trong miệng.
Liễu Nguyệt nói:
- Sao anh kém thế, ăn cả bã chè ư?
Trang Chi Điệp nói:
- Em là người Thiêm Bắc, càng không hiểu rõ chuyện này. Em đọc nhiều sách đấy, em thử nói, tại sao trong sách cổ thường viết "ăn chè". Đó là người cổ xưa giã vụn chè ra hoà vào cháo ăn, hoặc là rắc vào cơm ăn. Thường ngày em chỉ là "thổi bò", nói bốc!
Liễu Nguyệt đáp:
- Vâng, chúng em đều là trâu bò bốc khoác, chỉ có những người tài giỏi như anh mới ăn chè, nhưng em thấy A Xán biết ăn chè như vậy, mà sao lại làm cái chuyện ấy cơ chứ?
Trang Chi Điệp hỏi:
- Em cũng biết A Xán à? Cô ấy làm chuyện gì vậy?
Liễu Nguyệt đáp:
- Chiều hôm qua chị ta đến, em rất lo người trong khu tập thể này biết chị ta là A Xán, sẽ đánh giá gia đình mình thế nào!
Trang Chi Điệp hỏi Ngưu Nguyệt Thanh:
- Hôm qua A Xán đến đây à? Cô ấy đến có việc gì?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Cái con Liễu Nguyệt này hôi mồm, cũng ăn phải bả Mạnh Vân Phòng mất rồi, điều đáng nói thì nói, điều không đáng nói cũng cứ nói! A Xán có đến đây. Anh nói với em A Xán xinh lắm, xinh lắm, là người đàn bà khoang mắt xanh thế ư? Cô ấy bảo em gái bị điên, bệnh viện bảo không chữa được, đề nghị đưa vào bệnh viện tâm thần, cô ấy bảo anh đi thăm em gái cô ấy, hôm nay cô ấy đưa đi.
Trang Chi Điệp liền hỏi:
- Cô ấy còn nói gì nữa?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Còn nói gì được nữa? Cô ấy đã kể lại chuyện giữa cô ấy với chủ nhiệm Vương. Cô ấy cũng gớm thật, còn gói cả miếng lưỡi của ông họ Vương kia trong giấy đem theo, gần như sắp khô thối rồi! Cô ấy bảo đã ly hôn với chồng.
Trang Chi Điệp liền hỏi:
- Ly hôn rồi ư? Ly hôn gì cái cô A Xán này? Sao em không đi thăm em gái cô ấy? Em an ủi cô ấy thế nào? Tại sao không giữ cô ấy ở nhà mình lâu hơn?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Em đã đuổi cô ta đi.
Trang Chi Điệp hỏi:
- Cái gì? Em đuổi cô ấy đi ư?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- hiện giờ ở bên ngoài ai chả biết trong thành Tây Kinh có một người đàn bà đã cắn đứt lưỡi đàn ông. Cái lão chủ nhiệm Vương kia là con sói gái, đã bị cắn lưỡi, thì tránh sao khỏi hai người ôm hôn nhau, đã ôm hôn được nhau, thì ai biết còn có làm gì nữa? Nghe đâu còn có tin, báo là hai chị em tranh nhau một ông chủ nhiệm họ Vương, cô em tranh không nổi cô chị, đã hoá điên. Khi cô chị thông dâm với chủ nhiệm Vương, đã đòi người ta trả giá cao, người ta không cho, tức lên mới cắn mất lưỡi. Hạng đàn bà ấy, ngay đến chồng cũng nôn mửa mà cắt đứt luôn. Cô ấy bảo anh đi thăm em gái cô ấy, anh có đi không? Nhà mình đông khách đến, giữ cô ấy ở lâu, gặp phải người lắm chuyện đi ra ngoài rêu rao, thì than danh nhà mình sẽ hay ho lắm đấy?
Trang Chi Điệp đanh mặt lại, thở hổn hển nói:
- Đừng nói nữa. Em luôn luôn nổi tiếng có tấm lòng từ thiện. Lần này em làm tốt đấy. Em đuổi cô ấy đi bằng cán chổi chứ? Tại sao em không dùng dao bầu hả? Cô ấy là người hư hỏng, không giết cô ấy đi thì làm sao tỏ rõ sự cao sang của em được?
Thấy chồng nói một thôi một hồi như thế, Ngưu Nguyệt Thanh uất lên bảo:
- Em đuổi cô ấy đi, thì anh còn giận em như thế phải không? Em cao sang hay không cao sang là ở chỗ làm những việc mất mặt anh chứ gì? Em làm thế là vì ai nào? Em có phải là con đàn bà độc ác không? Bao nhiêu năm nay, những người ăn mày đến cổng có người nào em không cho ăn uống. Trong

nhà không có, thì em cũng ra phố mua cho họ cái bánh bao. Nhưng trong mắt em không chấp nhận loại đàn bà không đứng đắn này! Trong nhà này em không cho phép hạng người a bước vào làm bẩn nền nhà!
Trang Chi Điệp cười gằn một tiếng, đi vào phòng sách cầm bức tranh chữ của Cung Tịnh Nguyên đi ra, lại ho sù sụ, liền nhổ đờm xuống nền nhà và nói:
- Bẩn hết rồi, ai cũng bẩn cả, chỉ có em là sạch sẽ, thì em cứ sạch sẽ đi!
Nói xong kéo cửa đi liền, ngay đến đóng cửa cũng không. Ở trong phòng khách, Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Liễu Nguyệt này, em thấy cả rồi đó, trong con mắt anh ấy chị chẳng là gì nữa! Chị càng cố tình đón ý cho vừa lòng anh ấy, thì anh ấy càng chán ngán chị, theo em thì xét cho cùng đó là nguyên nhân nào? Đâu đâu anh ấy cũng nghĩ vì người khác, chỉ sợ tổn thương người này, oan uổng người kia, song hoàn toàn không quan tâm đến chị. Em bảo làm vợ vị danh nhân này khó khăn như thế ư?
Nói rồi chị cứ hu hu khóc nức nở
Trang Chi Điệp xuống gác, cưỡi xe máy "Mộc lan" phóng như điên trên đường phố. Sau trận mưa, bùn nước còn đọng trong ngõ nhỏ và trước các cửa hàng ở giữa phố lớn, người xe giẫm đạp nhiều đã khô từ lâu, tung lên một lớp bụi đất. Anh không thể tưởng tượng nổi hôm qua nước bùn còn ngập ngụa đường phố. A Xán làm thế nào tìm được đến nhà anh, một lòng một dạ mong được gặp anh, bảo anh đi thăm A Lan đáng thương, lại kể cho Ngưu Nguyệt Thanh nỗi khổ của mình, nhưng Ngưu Nguyệt Thanh đã xua đuổi cô ấy, cô ấy đi xuống nhà gác với trái tim tan nát như thế nào? Cô ấy đã khóc như thế nào về nói lại với cô em gái điên? Đầu anh hỗn loạn, anh hận Ngưu Nguyệt Thanh, hận thằng cha họ Vương mất dậy, hận chủ tịch uỷ ban thành phố, trưởng ban tuyên truyền và Hoàng Đức Phúc đã giữ anh ở lại viết bài. Chiếc "Mộc lan" cứ phóng thẳng đến đường Thượng Kiệm, anh mới chợt nhớ ra A Xán đã ly hôn với chồng, liệu còn ở căn nhà chật hẹp đó không? Hôm nay đưa em gái đến bệnh viện tâm thần, có lẽ vẫn còn ở bệnh viện chưa về đâu. Trang Chi Điệp quay xe lại phóng về phía bệnh viện tâm thần ở phía Nam thành phố. Quả nhiên, trên con đường mòn lầy lội mọc đầy cỏ dại ở hai bên nối từ ngoại ô đến bệnh viện, may mắn sao Trang Chi Điệp đã gặp A Xán đang trên đường về. Lúc đầu Trang Chi Điệp không chú ý, chỉ nhìn thấy ở bên đường có một người cứ cắm đầu cắm cổ đi. Khi nhìn chiếc "Mộc lan" chạy qua, nước bùn bắn té vào người ấy, anh quay đầu lại xin lỗi, mới phát hiện ra A Xán. Anh gọi lên một tiếng:
- A Xán!
Chiếc xe đỗ ngauy lại bên đường ngoài ba mét. A Xán ngẩng đầu lên nhìn anh, thẫn thờ ra một lúc đột nhiên lao tới khóc hu hu, xà vào lòng anh. Nước bùn trên người chị bám cả sang người anh. Nước mắt nước mũi chị đã làm ướt vạt áo anh. Anh nói:
- A Xán, A Xán! Anh đi vắng, anh đi vắng thật mà, vừa nãy mới được biết em đã đến tìm anh.
Anh đưa tay lau nước mắt cho A Xán, A Xán lùi lại mới bước, thôi khóc, song móc chiếc gương ra soi mái tóc rối bung và búi lại tử tế, lau lau mặt rồi hỏi:
- Anh đã biết chuyện của em rồi chứ?
Trang Chi Điệp đáp:
- Biết rồi!
A Xán lại khóc. Trang Chi Điệp quay đầu xe máy, bảo chị ngồi yên, đi thăm A Lan. Nhưng A Xán bảo không cần nữa, nơi ấy không phải chỗ ngồi lâu cho người bình thường, chị ngồi một lúc gần như cũng sắp bị tâm thần, hơn nữa A Lan mới vào, bác sĩ cũng không cho ra gặp. Trang Chi Điệp im lặng ngước nhìn trời cao, trong lòng đau đớn không sao nói ra được, lại cho quay đầu xe rồi bảo:
- A Xán ơi, anh dẫn em đến một chỗ ta nói chuyện nhé
A Xán hỏi:
- Anh không chê em hả?
Trang Chi Điệp trả lời:
- Chê em thì anh đã không đến.
A Xán liền ngồi lên gác ba xe máy, chiếc "Mộc lan" nổ máy rồi chị mới nói:
- Anh không đến, hôm nay em lại đến nhà anh. Vợ anh có chửi em, mắng em thì em cũng phải gặp được anh! Anh định đưa em đến đâu? Anh phải đưa em đến một chỗ không có ai, em chỉ cần hai người ở bên nhau, em sẽ có chuyện nói với anh!
Bây giờ đến lượt Trang Chi Điệp khóc, nước mắt giàn giụa, gió phả vào mặt vù vù, đã thổi khô nước mắt cũ, song những giọt nước mắt mới cứ tiếp tục tuôn ra. Anh không quay đầu lại, cũng không đưa tay gạt nước mắt. Anh cảm thấy trên mặt anh đã có những khe lõm do nước mắt xối chảy tạo ra, sâu như cái khe lõm do dây gầu cọ sát tạo ra ở bệ giếng.

Hai người đã đến Nhà Cầu khuyết. Trang Chi Điệp hỏi tỉ mỉ quá trình sự việc, liền trách không nên báo thù chủ nhiệm Vương bằng phương thức như vậy sau khi Lan bị điên. A Xán bảo anh, chị vốn không nghĩ đến việc làm như vậy, lúc đầu chị đi tìm uỷ ban khu chủ quản các văn phòng đường phố, nhưng chính quyền khu vực lại bảo, bây giờ là thời đại gì rồi, về mặt tổ chức còn quy các chuyện loại này vào chủ trương đường lối hay sao? Huống hồ việc này không có ai đứng ra làm chứng cớ, chỉ nghe một bên nx như vậy thì bên kia sẽ nói như thế nào, tổ chức nên kết luận sao đây? Chính quyền khu còn nói, ông chủ nhiệm Vương này là chủ nhiệm văn phòng đường phố tháo vát trong khu vực, có năng lực làm việc, càng nổi bật hơn là việc ông đã phát triển nhiều xí nghiệp tập thể và cá thể kinh doanh, chính vì có hiệu quả tốt, ông ấy mới hăng hái tích cực xây dựng nhà vệ sinh công cộng cho khu vực này. Bây giờ rất nhiều người đến kiện lãnh đạo, không kiện tham ô hối lộ thì kiện quan hệ trai gái. Trước đây đã kiểm tra mấy vụ, cuối cùng thì sao nào, biết xử lý ai nhỉ? Muốn cái cách mở cửa, thì quan niệm về đạo đức, quan niệm về giá trị trước kia đều đã thay đổi. Nhiều việc trước kia cho là tuyệt đối không cho phép làm, thì bây giờ lại được khẳng định, hoặc không coi là gì hết. Trong này cũng có nhiều chuyện vu váo để rút bài học này, là lãnh đạo cấp trên phải khéo nắm tình hình toàn diện, việc cần uốn nắn xử lý, đương nhiên sẽ uốn nắn xử lý, việc cần bảo vệ cũng phải bảo vệ. Chính quyền khu vực thậm chí còn nói, về chuyện giữa A Lan và chủ nhiệm Vương, rút cuộc là thế nào, tổ chức có thể tìm hiểu, nhưng điều đáng để hoài nghì là A Lan liệu có phải là người tình là bồ bịch gì của chủ nhiệm Vương không? Bây giờ đang mốt bồ bịch và người tình mà, bởi vì A Lan cũng chẳng còn bé bỏng, đã là người nên biết suy nghĩ rồi, việc này lại xảy ra ở phòng làm việc của chủ nhiệm Vương, không phải ở buồng riêng của A Lan! A Xáng nghe chính quyền khu vực nói vậy, đã nản lòng, mờ mịt, cảm thấy kiện cáo lên trên không còn hy vọng nữa, nên đã tự đi xử lý trong trạng thái căm phẫn. Nhưng trả thù thằng đểu giả này bằng cách nào? Chị là đàn bà, là đàn bà cũng phải dùng cách đáng thương của đàn bà. Trang Chi Điệp nghĩ đến nỗi buồn khổ trong vụ kiện mà mình đang bị cuốn vào, lấy trái tim so sánh với trái tim, đã thở than cho A Xán một cách sâu sắc, nhưng anh vẫn trách A Xán không kịp thời đến tìm anh. Anh nói:

- Sự việc đã xảy ra như vậy, mình nên nghĩ lại xem bước tới đây nên làm thế nào thì hơn. Thằng cha họ Vương kia, tuy sẽ mất một phần tín nhiệm, song chưa chắc đã ảnh hưởng đến việc tiếp tục làm quan của hắn ta, không ở văn phòng này được nữa, thì có thể điều đến một văn phòng đường phố khác, vẫn là một chủ nhiệm. Nghe nói hiện giờ hắn ta ngược lại đang gieo rắc phao tin nhảm nhí, nói xấu em và A Lan, làm cho hai chị em phải chịu oan uổng, em nên kiện lên thành phố. Đây là một tranh chữ của Cung Tịnh Nguyên anh đem đến, khi cần sẽ biếu người hữu quan, anh cũng sẽ đi tìm chủ tịch thành phố, xét đến cùng, chủ tịch thành phố cũng còn nghe lời anh.

A Xán nói:

- Thôi anh ạ, em chẳng còn hơi sức nữa đâu. Là một người đàn bà bình thường, em không đủ sức bảo vệ em gái trong cái thành phố này, nhưng em đã dốc toàn bộ sức lực của mình. Bây giờ rơi vào bước con đàn bà hư hỏng, nhất là bị vợ anh xem thường tại nhà anh, em càng hết tự tin. Em mệt rồi, quả thật mệt lắm rồi. Em còn làm thế nào nữa, cho dù làm cho thằng cha Vương kia bị bãi chức, bị giam cầm, thì liệu có bù l.ại những mất mát của em và A Lan không? Dù sao thì em cũng đã trút được cơn tức giận. Em chủ động cắt đứt quan hệ vợ chồng với Mục Gia Nhân, anh ta là con người không có tài cán giỏi giang bao nhiêu, có một điểm tốt là anh ấy thật thà. Sống với nhau, từ lâu em cũng không nhiệt tình say sưa mấy. Bây giờ xảy ra chuyện này, em cũng không để ảnh hưởng đến anh ta. Bây giờ đi đến đâu em cũng nói anh ta đưa ra chuyện ly hôn, mục đích của em là để anh ấy tỏ rõ chí khí là một trang nam nhi, một người đàn ông trước mặt mọi người. Hôm nay được gặp anh, điều này em không dám nghĩ đến, nhưng anh đã đến tìm em, có thiên thần phù hộ lại gặp anh trên đường, em cảm ơn anh biết chừng nào về điều đó! Bây giờ em chỉ có một yêu cầu, em cầu xin anh đừng chê cười em. Nếu anh còn lbằng lòng, em muốn cởi trần truồng ngủ với anh một giấc, ngủ một giấc thản nhiên không lo sợ. Anh có thể để em đẻ cho anh một đứa con không?

Trang Chi Điệp ôm chặt A Xán. Hai cặp mắt nhìn nhau, hai cặp mắt đều nước mắt lưng tròng. Hai người cùng ôm nhau, ai cũng ôm thật chặt, nước mắt và nước bọt cùng nuốt vào khi hôn nhau, trong cổ họng phát ra những tiếng ừng ực. Lúc này A Xán gỡ ra cười bảo:

- Chúng mình không ai khóc nữa nhé, đừng khóc nữa, ta hãy vui vẻ sung sướng sống bên nhau. Anh chờ em một chút, em sẽ làm đẹp một lần nữa cho anh.

Nói xong, A Xán đi vào buồng tắm, mở vòi nước tắm rửa, đánh răng, chải đầu, sau đó ngồi trước gương lấy bút kẻ lông mày ở trong túi xách ra, cẩn thận vẽ lông mày và xoa son phấn. Trang Chi Điệp bước đến

xem. A Xán không đồng ý, chị đóng cửa thật chặt. Chờ lâu lắm, A Xán mới bước ra, trần truồng như nhộng, nét mặt ngời ngời, tuyệt vời kiều diễm. Trang Chi Điệp bước tới định ôm chị. Chị bảo:

- Để em múa cho anh xem, em được xếp thứ ba trong hội diễn văn nghệ nghiệp dư của đơn vị.

Nói rồi, chị vung tay nhấc chân bắt đầu nhảy múa, hết sức cố gắng phô diễn từng bộ phận của cơ thể. Sau đó đột nhiên sà tới như một con bướm (tác giả cắt đi chín trăm chín mươi lăm chữ). Trong thời gian rất lâu, rất lâu, hai người ai cũng đốt cháy lên một niềm đam mê khác của con người. Họ quên hết mọi đau khổ và buồn phiền, thể nghiệm những ngôn ngữ miêu tả trong tất cả các loại sách cổ điên, đồng thời nói ra những ngôn ngữ ấy. Sau đó mặc kệ mọi tiếng động, trong cảm giác, thì đây không phải ở trên giường, không phải ở nhà gác, mà là một quả bom nguyên tử đã tung họ lên tận trời cao và nổ tan tành trên tầng mây, là ở trên đỉnh Hoa Sơn chót vót lúc mặt trời mọc, nhìn ánh sáng Phật xuất hiện trong biển mây mênh mang của khe sâu thăm thẳm mà rún người nhảy thẳng xuống, cứ nhảy thẳng xuống. Mọi động tác của người nước ngoài đã từng nhìn thấy trong băng hình, tất cả mọi động tác của người thời cổ đã từng đọc trong "Kinh tố nữ", thậm chí còn học những động tác lang sói hổ báo, của chó lợn trâu dê đều được làm thử, đều được áp dụng, lại còn tự sáng chế ra hình thức mới khác hẳn, hai người dường như cùng một lúc lên tới đỉnh cao, lên tới cao trào.

A Xán hỏi:

- Anh bảo đứa con này nên là đứa trẻ như thế nào?

Trang Chi Điệp đáp:

- Chắc chắn xinh đẹp như em.

A Xán nói:

- Em muốn nó giống anh cơ!

Hai người lại ôm choàng nhau, (tác giả cắt đi hai trăm mười một chữ)

Khi họ sắp sửa chia tay, thì màn đêm đã buông xuống. A Xán bảo:

- Em cám ơn anh lần cuối cùng.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Lần cuối cùng ư?

A Xán trả lời:

- Vâng, lần cuối cùng, em không bao giờ đến tìm anh. Anh cũng đừng nghĩ từ nay về sau em sống thế nào nữa. Anh đồng ý với em, hoàn toàn quên em đi! Em không thể để ai biết anh quen biết em, em phải giữ cho anh trong trắng!

Trang Chi Điệp nói:

- Không thể được, anh sẽ đi tìm em. Hoàn cảnh em như thế, anh mặc kệ, anh phải đi tìm em.

A Xán cười đáp:

- Anh nhìn ngoài cửa sổ kia kìa, trời đã tối thế rồi!

Trang Chi Điệp ngoái cổ nhìn, ngoài cửa sổ quả thật đã tối đen như mực, ở nơi xa xăm, một ngôi sao đang lấp lánh. Anh hỏi:

- Ngôi sao kia ở mãi tận bên núi Chung Nam em nhỉ?

Anh quay đầu lại, thì trên mặt A Xán đã có một vệt máu. Trong tay chị đang cầm cái cặp tóc trên đầu, chiếc cặp tóc nhuộm hồng màu đỏ. Trang Chi Điệp ngạc nhiên, tới mức đổ xô đến nhìn vết thương kia, nhưng A Xán đã chộp luôn lọ mực trên bàn đổ ra tay, rồi úp lên nửa mặt, nửa khuôn mặt còn lại vẫn đang cười. Chị bảo:

- Vết thương đã khỏi, có lẽ có sẹo , nếu không có sẹo thì mực này sẽ thấm vào bên trong không bao giờ phai nữa. Em đã từng xinh đẹp, em phải xấu xí đi thôi. Anh khỏi cần đến tìm em nữa, cho dù anh có đến, em cũng không gặp đâu, em sẽ phớt tỉnh anh!

Trang Chi Điệp ngồi thừ trên nền nhà, mắt trợn tròn nhìn A Xán ra mở cửa. Cửa đã mở, một chân đã bước ra khỏi ngưỡng cửa. Trang Chi Điệp nhổm dậy định kéo lại, song A Xán đã ấn anh ngồi xuống và nói:

- Anh cứ ngồi yên, anh sẽ nhìn em đi thôi. Nếu anh còn định viết thư cho ông tổng biên tập Chung Duy Hiền thì xin anh thông cảm, em không chuyển cho anh đâu. Em sẽ gửi thư cho chị cả em bảo chị ấy, anh cứ trực tiếp gởi cho chị ấy theo địa chỉ cũ là được. em mang con của anh đi đây, đứa con này là của anh, một ngày nào đó anh sẽ nhìn thấy con anh. Anh khóc ư? Lẽ nào anh không để em ra đi một cách vui vẻ hả anh?

Nói rồi, A Xán quay người đi, chị bước xuống từng bậc cầu thang lại kêu lên một tiếng cạch. Trang Chi Điệp nghe thấy có tất cả bảy mươi tám tiếng cạch.

Trang Chi Điệp lơ mơ loạng quạng về đến nhà thì đã mười một giờ đêm. Ngưu Nguyệt Thanh đi vắng. Liễu Nguyệt oán trách anh, đã nói trước đi đến nhà Tư Mã Cung, cả Mạnh Vân Phòng và Triệu Kinh Ngũ đều đến, cứ chờ anh, chờ mãi không thấy tăm hơi đâu, Ngưu Nguyệt Thanh đành phải thay mặt anh đi cùng hai người. Trước khi đi lại phát hiện không có bức tranh chữ của Cung Tịnh Nguyên, mới nghĩ ra trưa nay anh ra đi có đem theo một cuốn tranh, đành bảo Triệu Kinh Ngũ đi ra chỗ cửa hàng tranh lấy lại một bức vốn giữ ở đó.

Liễu Nguyệt hỏi:

- Anh đi đâu vậy?

Trang Chi Điệp đáp:

- Đi tìm A Xán.

Liễu Nguyệt có phần bực bội:

- A Xán quan trọng bằng vụ kiện này ư?

Trang Chi Điệp lạnh lùng đáp:

- Đương nhiên quan trọng.

Nói xong, đi vào buồng ngủ, song lại quay ra, tay cầm một cái thảm len ra ngủ trên ghế sa lông ở phòng sách.

Mạnh Vân Phòng, Triệu Kinh Ngũ và Ngưu Nguyệt Thanh đã đến nhà Tư Mã Cung. Thái độ của Tư Mã Cung hoà nhã, pha trà, mời thuốc, còn giở tranh chữ của Cung Tịnh Nguyên nhận xét một lúc. Sau đó bảo:

- Anh Châu đã nói với tôi mấy lần về chuyện khởi tố của Cảnh Tuyết Ấm. Tôi đã đọc thư khởi tố. Vợ chồng Cảnh Tuyết Ấm cũng đến gặp tôi nói chuyện. Người đàn bà không chỉ là một người có phong thái, mà còn rất cứng rắn mạnh mẽ. Tôi cũng nhận ra ở chỗ sâu thẳm trong trái tim của chị ta còn có phần tình ý với Trang Chi Điệp. Nghe giọng nói thì phần nhiều là không nói rõ trước mặt chồng, hơn nữa là co nem cán bộ cao cấp, luôn luôn thuận lợi, chưa từng bị oan ức cản trở bao giờ. Mà khi sự việc xảy ra, toà soạn tạp chí, tác giả và cả Trang Chi Điệp luôn luôn cư xử không mềm mỏng với người ta, không xuống thang. Cho nên sự việc ngày càng căng thẳng, dẫn tới bước không thể thông cảm tha thứ cho nhau, không thể hoà giải với nhau. Biện pháp tốt nhất là nói với chị ta rút đơn, bây giờ xem ra khó khăn đấy. Tôi cũng từng nghĩ xử lý nguội, không nói lập hồ sơ, cũng không nói không lập hồ sơ, cứ để đấy một thời gian, có lẽ chị ấy nguôi giận đi bình tĩnh lại cũng có khả năng rút đơn kiện. Nhưng chị ta ngày nào cũng đi gặp chánh án, gặp viện trưởng, chất vấn tại sao lập hồ sơ chậm trễ? Chiều nay viện trưởng đến thông báo lập hồ sơ, nên vụ án này đã lập xong hồ sơ.

Ngưu Nguyệt Thanh nghe xong sợ hãi như sét đánh ngang tai, cũng không nói được câu nào. Mạnh Vân Phòng liền hỏi:

- Vệc này không có khả năng lùi một bước được hay sao?

Tư Mã Cung đáp:

- Không thể được, trừ phi các anh chị thay đổi được ý định của viện trưởng. Nhưng là viện trưởng, ông ấy cũng không thể lại bác bỏ quyết định lập hồ sơ.

Ngưu Nguyệt Thanh uất ức đè nặng trái tim, nước mắt chảy lã chã, vội vàng đưa tay lau, song mũi cay cay, cứ hít liên tục. Mạnh Vân Phòng liền bảo:

- Chị viêm mũi chưa khỏi à? Ti có giấy lau đây.

Ngưu Nguyệt Thanh lập tức biết mình mất thăng bằng, nói:

- Tôi có giấy.

Nói rồi chị đi vào nhà vệ sinh, lại khóc nữa, lau xong, bình tĩnh lại bước ra. Tư Mã Cung lấy trong hộp một cái kẹo mời Ngưu Nguyệt Thanh, chị tươi cười nhận kẹo, song giữ trong tay, nói:

- Đồng chí Tư Mã, đồng chí nói tiếp đi.

Tư Mã Cung nói:

- Đã lập hồ sơ cũng chưa hẳn đã chứng tỏ người khởi tố sẽ thắng. Ai thắng thau kiện, phải sau khi toà án điều tra toàn diện, căn cứ theo điều khoản của luật pháp mới phán quyết kết quả. Trang Chi Điệp không đến, các anh chị về bảo anh ấy chủân bị tâm lý chu đáo sẵn sàng đến thưa kiện, chờ khi nào chuyển tới tay bản sao đơn khởi tố phải viết một bản trả lời và biện hộ thật tử tế. Sự việc cứ thế mà làm nhé, tôi

cũng không tiện giữ các anh chị ở lại, hồ sơ đã nhận trong tay, tôi cũng phải tránh tiếp xúc với hai bên đương sự tại nhà. Các anh chị cũng cầm tranh chữ của Cung Tịnh Nguyên về nhé!
Nói xong quay vào buồng ngủ xem tivi và nói với con:
- Con tiễn các chú và dì ra về nhé!
Ba người đành phải đứng dậy ra cửa, vội vàng trao đổi với nhau tại lối đi nhà gác một lúc, rồi trở lại nhà Bạch Ngọc Châu. Bạch Ngọc Châu hỏi han tình hình, cứ luôn mồm cằn nhằn:
- Mấy ngày nay các vị đi đâu cả thế? Trời mưa tầm mưa tã như thế, mà tôi đã hai lần gặp một người đàn bà chặn viện trưởng ở cổng toà án nói chuyện. Tôi hỏi ai vậy. có người bảo đó là Cảnh Tuyết Ấm. Nhưng các vị thì đến quá chậm! Hôm nay ông Điệp cũng nên đến mới phải chứ, trước pháp luật ai nấy đều bình đẳng, đừng câu nệ danh nhân hay không danh nhân. Nếu thua kiện thì đấy chẳng phải tổn thương đến thanh danh của danh nhân hay sao?
Ngưu Nguyệt Thanh liền nói:
- Anh Châu phê bình rất đúng, chuyện này đều tại chúng tôi. Cũng do mưa lũ, chủ tịch thành phố cứ kéo Trang Chi Điệp đi theo viết bài, không sao đến sớm được. Tối nay cũng do chủ tịch thành phố điệu đi. Anh ấy làm sao không đi được cơ chứ? Hôm nào đó nhất định nhà tôi sẽ đến thăm anh và thẩm phán Tư Mã Cung. Vừa giờ thẩm phán Tư Mã Cung có thái độ tốt đấy, còn nói thế nào, thì chúng tôi quả tình chưa nắm bắt được.
Bạch Ngọc Châu nói:
- Ông ấy nhận cụ thể vụ án này rồi, lời nói cũng chỉ dừng ở mức này thôi, không thể có thái độ rõ rệt với một bên ngay được, ngộ nhỡ nói ra, đối phương phản ánh lên rách việc. Tôi nói một câu không nên nói, pháp luật chỉ là bộ luật, nhưng vẫn do con người thực hiện cơ mà!
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Anh Châu ạ, chúng mình đều là chỗ bạn bè, việc này hoàn toàn dựa vào anh, việc lập hồ sơ thì lập hồ sơ, nhưng xử án thì lại chỉ có anh là có thể nói chuyện với thẩm phán Tư Mã Cung được.
Bạch Ngọc Châu nói:
- Điều này chị cứ bảo anh Điệp yên tâm, mặc dù sự việc kết quả thế nào, thì Bạch Ngọc Châu này phải cố gắng hết sức.
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Vậy thì tại sao nói dù cho kết quả thế nào? Điều này tôi thấy lại là một vực sâu thăm thẳm.
Bạch Ngọc Châu thừ ra một lúc rồi đáp:
- Thế này nhẹ bây giờ tôi làm mấy đĩa thức ăn nguội, sang mời Tư Mã Cung đến uống rượu. Đương nhiên ông ấy biết mối quan hệ giữa tôi với anh chị. Nếu ông ấy không chịu đến, có nghĩa là sau khi xem thư khởi tố, ông ấy tất sẽ cảm thấy sự việc khó khăn, nếu thế thì không hy vọng lắm. Nếu ông ấy đến, thì việc này có hy vọng ba phần. Sau khi đến, tôi sẽ cho ông ấy tranh chữ của Cung Tịnh Nguyên, nếu ông ấy không nhận, thì sự việc lại không có hy vọng. Ông ấy sợ nhận vào, sau này xử các anh chị thua kiện thì sẽ e thẹn, nếu nhận thì sự việc lại có hy vọng sáu phần. Nhận tranh chữ, lại uống mấy chén rượu, tất nhiên tôi sẽ hỏi về vụ án này. Nếu ông ấy ngậm miệng không nói, thì việc lại khó khăn. Ông ấy không dám nói đại với tôi, chứng tỏ trong lòng ông ấy chưa có bài bản, hoặc đã có khuynh hướng. Nếu ông ấy vui vẻ nói, thì sẽ chưng cầu ý kiến của tôi, như vậy thì đã có tám chín phần hy vọng.
Ngưu Nguyệt Thanh khen rối rít. Mạnh Vân Phòng nói:
- Ái chà anh Châu ơi, trong bụng anh chứa đầy "Thuỷ Hử" rồi đấy, những lời nói vừa rồi sao giống Vương Bá nói thế!
Bạch Ngọc Châu trả lời:
- Tôi thích đọc hơn cả vẫn là "Tam quốc diễn nghĩa".
Ngưu Nguyệt Thanh bảo Triệu Kinh Ngũ mau mau ra chợ họp đêm ngoài phố mua mấy món thức ăn nguội và rượu về. Bạch Ngọc Châu bảo trong nhà sẵn có. Nhưng Ngưu Nguyệt Thanh vẫn đưa tiền bảo Triệu Kinh Ngũ đi mua. Một lúc sau, Triệu Kinh Ngũ xách về ba chai rượu Ngũ hương dịch, một gói dạ dày lợn đã cho sẵn mùi vị, bảy cái móng chân lợn dầm tương, năm quả trứng muối, một con gà quay ngũ vị hương và một gói lưỡi lợn. Bạch Ngọc Châu liền bảo bọn họ nấp ở dưới gác, còn anh ở đây lấy dóng cửa sổ làm tín hiệu. Lần thứ nhất mở cửa sổ là Tư Mã Cung đã đến. Đóng cửa sổ vào là đã nhận tranh chữ. Lần thứ hai mở cửa sổ là chứng tỏ đã nói đến chuyện vụ án. Nếu đóng cửa sổ lần thứ hai thì các anh chị có thể yên tâm ra về.
Ba người liền xuống gác ngồi xổm ở chỗ chân tường đối diện đường cái, bắt đầu theo dõi cánh cửa sổ của gia đình anh Châu. Quả nhiên trước tiên cánh cửa sổ được mở ra, ba người nhìn nhau cười, sau đó sốt

ruột mong cửa sổ đóng lại, nhưng lâu lắm không thấy đóng. Người qua lại trên đường cái đã thưa lắm, chỗ đầu ngõ phố xa xa đàng kia là một chợ đêm, nghe rõ có người đang cãi nhau, cãi nhau chán chê, rồi giành nhau. Mạnh Vân Phòng quay đầu nhìn một lúc, cảm thấy vô vị, ngồi xổm xuống chân tường nói:

- Kinh Ngũ ơi, cậu còn trẻ, không mỏi cổ. Cậu hãy bám sát cái cửa sổ kia nhé, mình nhắm mắt dưỡng thần một chút.

Nói rồi cởi một bên giày làm đệm ngồi, còn chân không giày gác lên chân kia, vừa gục đầu đã ngáy long sòng sọc. Khoảng hai mươi phút sau có bóng người hiện ra trước cửa sổ, cánh cửa liền khép lại. Triệu Kinh Ngũ lay lay Mạnh Vân Phòng nói:

- Thầy Phòng ơi, Tư Mã Cung nhận tranh chữ rồi!

Mạnh Vân Phòng không nói gì, Ngưu Nguyệt Thanh lên tiếng:

- Anh ấy mệt rồi, cứ để anh ấy ngủ. Kinh Ngũ này, cậu cũng ngủ gật đi!

Triệu Kinh Ngũ trả lời:

- Tôi không buồn ngủ. Thầy Phòng có một con mắt, mở suốt ngày, sự mệt mỏi của hai con mắt dồn cả vào một con gánh chịu. Thầy Phòng nên chợp mắt.

Nhưng Mạnh Vân Phòng đã cất giọng:

- Cậu đánh rắm thối đấy à,Kinh Ngũ!

Triệu Kinh Ngũ bảo:

- Thì ra thầy không ngủ ư?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Mình mới thật sự mắt nhắm mắt mở. Hai người có nghe tiếng gì không?

Triệu Kinh Ngũ và Ngưu Nguyệt Thanh liền đáp:

- Chợ đêm thôi đánh nhau rồi.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Các bạn nghe xem, hình như Chu Mẫn lại lên tường thành thổi huyên thì phải.

Hai người lắng nghe, quả nhiên lóang thoáng có tiếng huyên thật. Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Chu Mẫn cũng khổ tâm lắm, đêm nào cũng lên đấy thổi, nhưng cậu ấy thổi huyên gì mà buồn tê buồn tái, càng thổi ngược lại càng xúi quẩy.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Anh chàng này không phải người yên phận, cậu ấy tâm tính cao, vận không tốt. Mình đã xem tướng cho cậu ấy. Trên sống mũi có một nốt ruồi. Người nào có nốt ruồi trên sống mũi suốt đời sống cô đơn, muốn làm nên sự nghiệp, thì lại trở thành việc lớn chẳng ra sao, không làm nên sự nghiệp, thì đâm ra lẩn thẩn.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Tôi cũng cảm thấy thế. Cậu ta cuỗm Đường Uyển Nhi bỏ chạy, thì phải bỏ nhà bỏ cửa, vừa đến Tây Kinh thì xảy ra nông nỗi này. Mình không dám nói cậu ta có bụng dạ xấu gì, nhưng sao cứ khuấy nẩy đom đóm mắt lên như thế. Thôi, không nói đến cậu ấy nữa. Uống rượu đến lúc này, Bạch Ngọc Châu đã say khướt mà quên nhắc đến chuyện vụ án chăng?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Bạch Ngọc Châu không dám đâu. Đáp ứng được người thì việc nhỏ, làm lỡ việc người thì chuyện lớn, thầy giáo Điệp không phải là người thường, hơn nữa, anh ta uống rượu do bọn này bỏ tiền ra mua. Thầy Phòng ơi, thầy xem được tướng cho Chu Mẫn, thì thầy cũng xem cho tôi với chứ!

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Tôi không xem cho cậu, nhưng tôi chỉ nói một điểm, mấy hôm nay cậu đại tiểu tiện khó khăn đấy!

Triệu Kinh Ngũ hỏi:

- Sao thầy biết?

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Mạnh Vân Phòng giỏi thế cơ à?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Đương nhiên rồi, mình dùng phép "Kỳ môn" đấy. Cậu cứ thử nhìn phương hướng và vị trí cậu ngồi xem. Ba người mình ngồi đây một cách tùy tiện, nhưng cậu lại ngồi dưới cột đèn đường, bóng đèn đường này hình tròn, vậy có giống cái thứ kia của cậu không? Nhưng chụp đèn này bị đứa trẻ con nào đó ném đá làm vỡ một nửa, chứng tỏ chỗ ấy của cậu có vấn đề. Tôi còn có thể nói với cậu, trong ngôi nhà ở bên trái kia chắc chắn có một người độc thân ở! Tại sao ư? Cây hoè trước cổng nhà anh ta trơ trọi, không cành không lá, chỉ là một cái cọc. Lúc vừa đến mình đã cảm giác như thế, không tin cậu thử đi hỏi xem?

Triệu Kinh Ngũ đứng dậy bảo:
- Nhà có đèn sáng kia à, tôi đi đến đấy mượn cớ xin lửa xem xem.

Vừa định đi thì kêu lên:
- Cửa sổ đã mở rồi!

Ngưu Nguyệt Thanh mừng rỡ nói:
- Anh Châu này được đấy, sau đây mình phải cám ơn và đền bù người ta tử tế mới được – lại nói luôn – thôi đừng đi nữa Kinh Ngũ ạ, cậu đi hỏi người ta là kẻ sống độc thân thì thầy Phòng của cậu càng thêm đắc ý. Nếu không phải thì nét mặt già cỗi của thầy Phòng của cậu lại buồn thỉu buồn thiu. Cậu và thầy Phòng của cậu đi ra chợ đêm kia mà ăn cá nướng đi.

Nói rồi dúi vào tay Triệu Kinh Ngũ bốn mươi đồng, cứ đẩy hai người đi bằng được. Bốn mươi phút sau, Ngưu Nguyệt Thanh đi đến chợ đêm, nói với chủ quán rượu gạo:
- Cho xin ba bát, mỗi bát thêm cho ba quả trứng gà.

Mạnh Vân Phòng và Triệu Kinh Ngũ hiểu ý của chị mỗi người bước đến ăn một bát. Về đến nhà đã hai giờ đêm. Liễu Nguyệt đọc sách trên ghế sa lông trong phòng khách, song đầu cứ dúi dụi về phía trước. Ngưu Nguyệt Thanh giằng lấy quyển sách cốc vào đầu Liễu Nguyệt hỏi:
- Em mơ thấy ai vậy?

Liễu Nguyệt cười rồi đi rót trà, nhưng Ngưu Nguyệt Thanh đã tháo giày cao gót bảo mau mau lấy cái lưỡi dao bào để chị cạo cái bánh liền ở lòng bàn chân. Thế rồi ngửa bàn chân lên, chị cẩn thận cầm lưỡi dao bào khoét chai chân. Liễu Nguyệt nói:
- Một cái chai chân to cứng như thế này kia ư?

Rồi cô bảo đưa lưỡi dao bào để cô cắt cho. Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Tại đi giày cao gót đấy, đàn ông chỉ biết đàn bà đi giày cao gót đẹp, chứ đâu có biết chịu tội thế nào? Nó rắn câng câng, cứ đau nhoi nhói tận tim gan.

Cuối cùng thì Liễu Nguyệt cũng đã cắt được một mảng, một mảng to, nhưng không bị chảy máu. Ngưu Nguyệt Thanh bảo không sao, xỏ dép lê vào, giẫm giẫm trên nền nhà, khe khẽ hỏi:
- Anh Điệp về chưa?

Liễu Nguyệt đáp:
- Về rồi, anh ấy ngủ một mình trong phòng sách.

Ngưu Nguyệt Thanh không khỏi đau lòng thở dài. Chị nói:
- Kệ xác anh ấy, chị cũng chả hơi đâu đi lo cho anh ấy, để anh ấy ra oai của anh ấy trên ghế bị cáo của toà án.

Nói xong liền đi vào buồng ngủ, khóa trái cửa buồng lại.

Hôm sau Trang Chi Điệp thức dậy tắm gội, biết vợ đã đi làm, hỏi Liễu Nguyệt đêm qua về nói gì. Liễu Nguyệt bảo không nói gì, Trang Chi Điệp liền gọi điện hỏi Mạnh Vân Phòng, sao đó ngồi uống rượu buồn bã trong phòng sách. Khoảng tám giờ sáng, người đưa thư mang đến thông báo của toà án, kèm theo bản sao đơn thư khởi tố ở bên trong, yêu cầu chuẩn bị một bài trả lời và biện hộ, chờ đợi toà án báo tin điều tra và mở phiên toà xét xử. Trang Chi Điệp đọc ba tờ đơn khởi tố, nét bút là của Cảnh Tuyết Ấm, giọng điệu hành văn thì rõ ràng là của người khác, biết ngay quả thật có kẻ đứng sau bày mưu tính kế xúi giục, giật dây, liền chửi mẹ kiếp ba tiếng, đọc tiếp, thì người bị khởi tố gồm năm người, đầu tiên là Chu Mẫn rồi lần lượt đến Trang Chi Điệp, Chung Duy Hiền, Lý Hồng Văn và Cầu Đại Hải. Tuy mình là bị cáo xếp thứ hai, nhưng tội trạng được nhắc đến nhiều nhất, lại ra sức moi móc nói xấu, miêu tả anh thành con người thanh danh to lớn mà linh hồn bẩn thỉu, là một gã đàn ông hèn hạ xấu xa vong ơn bội nghĩa, bán rẻ tình bạn, đã bịa ra những chuyện phong lưu chơi bời của mình làm tổn thương đến người khác, một cách không thương tiếc. Trang Chi Điệp tự thấy sắc mặt mình bỏng rát, biết ngay Cảnh Tuyết Ấm đã hoàn toàn xé tan chút tình bạn còn tơ vương trước đây, trong trái tim của chị ta, mình không đáng một xu. Anh cũng không khỏi cảm thấy tủi thân, oan uổng và tổn thương đến lòng tự tôn. Anh nổi giận đùng đùng, dốc hết nửa chai rượu ừng ực vào bụng, thất tha thất thểu đi ra cổng. Anh đến nhà Chu Mẫn tìm Chu Mẫn. Chu Mẫn đã nhận được thông báo của toà án, cũng ở nhà uống rượu, hai người cùng ngồi uống tiếp. Chu Mẫn bảo toà soạn tạp chí nhận được bản sao đơn khởi tố của toà án, đã phân tích đây là Vũ Khôn viết thay. Vũ Khôn khéo viết loại bài lời lẽ lên gân nặng nề này. Chu Mẫn bảo có người đã nhìn thấy con mụ họ Cảnh và Vũ Khôn khăng khít tới mức đã làm chuyện gì, chuyện gì đó, mà tay chồng kia thì lại tin hắn ta. Trang Chi Điệp liền đập vỡ chén nói to:
- Đừng nói tới chị ta nữa! Đừng nói tới chị ta nữa!

Trang Chi Điệp say lăn quay ra đất. Trận say này kéo dài mãi đến trưa vẫn chưa tỉnh. Đường Uyển Nhi liền đi gọi điện cho Ngưu Nguyệt Thanh. Ngưu Nguyệt Thanh trả lời:

- Tôi không quản lý nổi anh ấy nữa!

Chưa dứt lời chị ta bỏ điện thoại xuống. Đường Uyển Nhi lại tỏ ra bực dọc thầm nghĩ, chị không giữ nổi thì cũng đừng bảo tôi đổ rượu cho anh ấy uống say ở nhà.

Về đến nhà, chị ta cùng Chu Mẫn khênh Trang Chi Điệp lên giường. Chu Mẫn lại phải đi đến toà soạn tạp chí theo dõi chiều hướng sự việc sẵn sàng đối phó, liền bảo Đường Uyển Nhi ở nhà trông nom, chú ý đừng để Trang Chi Điệp trong cơn say ngã xuống đất.

Chu Mẫn vừa đi khỏi, Đường Uyển Nhi liền đóng cổng, trở vào thấy Trang Chi Điệp vẫn say li bì không tỉnh, mà mồ hôi thì vã ra như tắm, liền cởi cúc áo sơ mi trắng của anh ra cho mát, còn mình thì cầm quyển "Hồng lâu mộng" ngồi đọc cạnh giường. Đọc mãi, đọc mãi rồi đọc không vào nữa. Chị ta cảm thấy môi trường này tuyệt vời quá. Trên giường anh ấy ngáy đều đều, mình ngồi đây lặng lẽ đọc sách, ngoài cửa sổ gió nhè nhẹ thổi, lá cây lê kêu xào xạc, con chuột kia thập thò ở trên tấm tre dưới trần nhà, giương cặp mắt sáng quắc nhìn bọn họ hồi lâu rồi tụt xuống theo sợi dây giật công tắc điện, nhảy lên chăn ở đầu giường, nhoáng một cái đã biến mất. Đường Uyển Nhi lập tức rơi vào một cõi khác, chị ta nhận thấy người nằm trên giường là chồng mình thật sự. Giấc ngủ của chồng chị ta hoàn toàn là do nằm nghe chị ta đọc "giấc mộng lâu hồng", rồi tự dưng thiếp đi. Thế là chị bảo:

- Anh tệ lắm, em đọc khô cả cổ bỏng cả lưỡi mà anh lại ngủ ư?

Chị ta liền bỏ sách, cúi xuống hôn vào môi anh. Anh vẫn chưa tỉnh. Chị ta liền bày trò nghịch ngợm, cầm chiếc bút lông vẽ lên da bụng anh béo phị. Đường Uyển Nhi vẽ hai cái vú của Trang Chi Điệp thành đôi mắt, vẽ cái rốn kia thành cái miệng, cái miệng vểu lên ở góc thành khuôn mặt cười nhìn thẳng vào mình. Chị ta bảo:

- Anh cười cái gì? Không cho anh cười em.

Liền vẽ một chuỗi nước mắt ở dưới hai mắt kia, vậy là khuôn mắt kia giống như khóc lại đang cười, giống như cười lại đang khóc. Vẽ xong đâu đấy, Trang Chi Điệp vẫn chưa tỉnh, chị ta bảo:

- Anh vẫn chưa tỉnh ư? Anh giả vờ ngủ hả?

Nhưng Trang Chi Điệp không tỉnh thật. Lúc này Đường Uyển Nhi lại mong anh say ngủ mãi mãi, liền cúi đến gần (tác giả cắt bỏ hai mươi sáu chữ).

Ánh sáng ngoài cửa mỗi lúc một tối đi. Trang Chi Điệp nằm lăn ra tại chỗ, thở một hơi rò thật dài, lại thở một hơi nữa, rồi nói:

- Trời tối rồi Uyển Nhi ạ.

Đường Uyển Nhi đáp:

- Vâng tối rồi, sao ngày lại ngắn thế nhỉ?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Em bỏ thuốc mê vào rượu hả Uyển Nhi? Xưa nay anh chưa uống say bao giờ. Anh phải về nhà. Bây giờ chân mềm nhũn ra về thế nào được nhỉ?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Không về là không về nữa. Trời tối rồi, anh cứ ngủ ở đây, ngủ ở đâu thì cũng là ngủ trong đêm mà!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Em nói gì vậy, em nói lại lần nữa xem nào!

Đường Uyển Nhi nói:

- Ngủ ở đâu thì cũng là ngủ trong đêm!

Trang Chi Điệp bảo:

- Câu nói hay quá, riêng câu này em có thể làm nhà thơ được rồi đấy Uyên Nhi ạ.

Đường Uyển Nhi nhảy qua đầu Trang Chi Điệp vừa sửa váy, cuốn tóc, vừa hỏi:

- Thế ư? Vậy thì anh là nhà văn, em là nhà thơ. Đêm nay Chu Mẫn về, chúng mình nói chuyện vui vẻ cả đêm, lại còn khăng khăng đòi về ôm ấp bà xã phải không nào?

Trang Chi Điệp trả lời:

- Có về thì anh cũng ngủ trong phòng sách của anh. Anh đã không còn tình yêu, người không có tình yêu thì đen tối như hôm nay.

Đường Uyển Nhi liền bảo:

- Vậy thì em cho anh ánh sáng!

Chị ta đưa tay giật dây công tắc, tách tách hai tiếng, song đèn không sáng, liền chửi:

- Lại mất điện rồi! Trong thành Tây Kinh hai ba hôm lại mất điện. Nếu em là chủ tịch thành phố, thì em sẽ cách chức cục trưởng cục điện lực! Không có điện, thì em bật diêm cho anh.

Xoẹt một cái, một que diêm cháy lên, cả hai người đều cười trong ánh sáng mờ mờ, rồi tắt luôn, lại quẹt một cái nữa, bỗng chốc lại tắt ngấm. Đường Uyển Nhi còn quẹt tiếp. Trang Chi Điệp bảo:

- Nói em là nhà thơ, em càng hăng biến thân mình thành thơ hết cả. Thôi đừng lãng phí diêm nữa, Chu Mẫn đâu? Chu Mẫn đi làm ư?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Đi làm rồi, tối nào cũng đi thổi huyên. Hôm nay tối mịt rồi, không thấy về, có lẽ ở toà soạn tạp chí lạ có chuyện gì chăng? Anh mặc áo đi, em nấu canh mì anh ăn nhé!

Trang Chi Điệp bảo:

- Không ăn đâu, chờ đến lúc Chu Mẫn về thấy mất điện, anh và em ở trong nhà tối om om anh ta sẽ đâm nghi.

Đường Uyển Nhi nói:

- Anh đi bây giờ, biết đâu vừa ra khỏi cổng đã gặp anh ta trên đường về, anh ta mới sinh nghi. Thế này nhé, anh mặc áo vào, lại nằm ngủ say, em khóa hết cửa vào rồi đi ra phố, cứ bảo đã khóa anh ở trong nhà cả một buổi chiều. Chờ bao giờ anh ta về em mới về.

Chi Điệp chửi một câu, đàn bà ma lanh hơn đàn ông, song đã móc túi lấy ra một cục tiền, bảo:

- Em đến cửa hàng ngoài phố mua cho em một bộ thời trang mà mặc. Trước mười hai giờ đêm bách hoá tổng hợp chưa đóng cửa đâu, anh cứ định mua cho em song lại sợ không vừa, em tự mua lấy vậy.

Đường Uyển Nhi không nhận, Trang Chi Điệp không vui vẻ "hừ" một tiếng, chị ta liền cầm tiền đi ra khóa cổng rồi ra phố.

Đêm đó Trang Chi Điệp không về ngủ ở nhà mình. Cho tới lúc Chu Mẫn về mở cổng gọi anh dậy, thì Đường Uyển Nhi mới đem theo một bộ thời trang về, bị Chu Mẫn mắng cho một trận nên thân, Đường Uyển Nhi liền bảo đích thân đi nấu cơm, để xin lỗi đã không phải với Trang Chi Điệp.

Thắp nến ăn cơm xong, Chu Mẫn giữ Trang Chi Điệp ở lại còn gọi cả Mạnh Vân Phòng đến. Bốn người cùng đánh mạt chược. Đường Uyển Nhi nói:

- Mấy văn nhân các anh truỵ lạc hết cả rồi, lúc đầu bảo tối nay thảo luận chuyện văn học tử tệ song lại đi đánh mạt chược.

Mạnh Vân Phòng bảo:

- Chơi mạt chược mà truỵ lạc à? Ông Hồ Thích đã từng nói, đọc sách có thể quên đánh mạt chược, đánh mạt chược có thể quên đọc sách. Theo tôi đọc sách và đánh mạt chược có thể quên hết nỗi buồn phiền. Nhưng Chi Điệp và Chu Mẫn đều do đọc sách, viết văn mà chuốc lấy một bụng buồn phiền, không đánh mạt chược, thì dựa vào đâu để quên hết buồn phiền?

Và hễ đánh bài là đánh cho đến sáng. Hôm sau Mạnh Vân Phòng lại bảo Trang Chi Điệp đến nhà mình tâm sự nghỉ ngơi. Trang Chi Điệp ở nhà Mạnh Vân Phòng ba ngày, cùng đi đến khách sạn tham dự một cuộc họp của các hoạ sĩ. Giám đốc khách sạn đã chiêu đãi mọi người một bữa sơn hào hải vị, lại gọi mấy ca sĩ bình thường đến hát cho vui. Trang Chi Điệp nghĩ những hoạ sĩ này sống tự do thoải mái thế. Người xưa có cảnh dắt gái lầu xanh rong chơi sông núi, có lẽ giống thế này. Mạnh Vân Phòng liền ghé vào tai anh bảo:

- Anh nhìn cô ca sĩ kia kìa, ngon đáo để, khi cười cái lưỡi cứ động đậy giữa hai hàm răng, trông khêu gợi ra phết. Nhà cầu khuyết" của mình, nếu có tổ chức hoạt động gì, cũng mời mấy ca sĩ này đến góp vui.

Trang Chi Điệp nói:

- Mắt anh kém, nên nhắm lại dưỡng thần.

Mạnh Vân Phòng tức quá, đưa tay dưới gầm bàn véo vào đùi Trang Chi Điệp một cái. Các cô ca sĩ lấy giọng bắt điệu hát xong mấy bài, mỗi cô được thưởng hai mươi đồng rồi ra về.

Giám đốc liền kê bàn đặt lên bốn thứ báu vật của phòng văn: giấy, mực, bút, nghiên rồi chụm hai tay lại nói:

- Các vị đều là danh gia cao thủ, đến được khách sạn nhỏ bé này là dịp hiếm có. Tôi đây cũng một lòng yêu tranh chữ, xin các vị có thể thưởng cho mấy dòng bút tích quý báu được không?

Trang Chi Điệp liền khẽ hỏi một hoạ sĩ:

- Chẳng phải khách sạn cung cấp phương tiện để các họa sĩ họp mặt nói chuyện đó ư? Tại sao lại còn vẽ viết?

Người hoạ sĩ kia đáp:

- Nói ra thì hoạ sĩ được hoan nghênh hơn nhà văn các anh, nhưng cho gà ăn là để gà đẻ trứng, quả thật hoạ sĩ rẻ mạt hơn nhà văn.

Các họa sĩ lần lượt lên vẽ, vẽ xong lại móc túi lấy con dấu đóng lên. Trang Chi Điệp lại khẽ hỏi:

- Các anh không bằng lòng tại sao ai cũng mang sẵn con dấu đến?

Vị hoạ sĩ kia đáp:

- Chỉ cần có người đến mời đi ăn là biết có chuyện gì rồi. Đâu có chuyện không đem theo con dấu.

Trang Chi Điệp ngồi một bên cười, vừa cười xong, thì giám đốc cũng mời anh thưởng cho. Trang Chi Điệp bảo anh không biết vẽ, giám đốc bảo tôi không bắt anh vẽ, anh viết văn hay, chữ bút lông cũng đẹp, tại sao không đề tựa hay bạt gì đó trên tranh chữ của các hoạ sĩ? Trang Chi Điệp đành phải đề từ viết thơ lên từng bức tranh. Anh không mang con dấu, thì điểm chỉ vào. Mọi người bảo:

- Như thế càng thật, có muốn giả cũng không giả nổi.

Láng cháng với các hoạ sĩ mấy lần, Trang Chi Điệp lại cùng Triệu Kinh Ngũ đến mấy nhà cất giữ đồ cổ văn vật xem đồ cổ, đi vào rạp kịch Tần Xoang nghe hát, pha trò, đi ra phố các quán ăn bình dân nhấm nháp, đi vào chùa Dựng Hoàng xem đại sư Trí Tường dạy khí công. Bất giác hơn mười ngày qua đi. Toà án gửi giấy báo hạn định thời gian mở phiên toà đầu tiên. Trang Chi Điệp tính ngày, chỉ còn non nửa tháng nữa, mới phanh lại về nhà chờ đợi. Chu Mẫn và Chung Duy Hiền cũng đã đến vài lần, bàn bạc nội dung đối đáp tranh cãi, lại mời năm luật sư, mời luật sư nào cũng là cảm thấy dù được hay thua kiện ,thì đi kiện cho danh nhân cũng là một việc vinh quang trong cuộc đời luật sư của mình. Trang Chi Điệp đành phải tươi cười đón tiếp, nói chuyện vui vẻ.

Nhưng vấn đề nội dung thống nhất, đã xảy ra mâu thuẫn. Đầu tiên các luật sư phân tích mục đích khởi tố của Cảnh Tuyết Ấm, cho rằng trong trường hợp thông thường một người đàn bà có được chuyện dây mơ rễ má với danh nhân vốn điều vinh hạnh, mà Cảnh Tuyết Ấm làm ầm ĩ lên như vậy có phải là lấy đó để làm cho ai ai cũng biết về mình không? Trang Chi Điệp liền phủ nhận. Anh bảo Cảnh Tuyết Ấm không phải người đàn bà như thế. Các luật sư cho rằng nếu loại trừ khả năng này, muốn thắng vụ kiện này, thì biện pháp duy nhất là giữ vững quan điểm thực tế đã từng có quan hệ yêu đương, liền chỉ trích Trang Chi Điệp đã viết bức thư rất ngu xuẩn kia, yêu cầu anh trước hết phải trình bày trước toà khi viết bức thư ấy là dẹp chuyện làm yên lòng người mà giấu giếm chân tướng sự thật. Bây giờ đã giải quyết cuộc phong ba bằng biện pháp luật pháp, thì phải nêu lại từng quá trình yêu nhau. Trang Chi Điệp nghe qua, biết ngay lập luận này đều do quan điểm của Chu Mẫn đã ảnh hưởng đến luật sư, mà ngẫm nghĩ sâu hơn logic tư duy này, thì Chu Mẫn có thể giũ sạcch sành sanh trách nhiệm, trước phiên toà tất phải nhận định tài liệu của bài viết là hoàn toàn do anh cung cấp. Điều làm cho Trang Chi Điệp càng khó xử hơn là chuyện không hề có, thì mở miệng nhe răng trước mặt Cảnh Tuyết Ấm như thế nào, cho dù nói trái với lòng mình, thì chuyện này cũng thuộc về riêng tư cá nhân. Bây giờ hai bên đều đã có gia đình, bản thân đi rêu rao khoe khoang ở khắp nơi, bảo người khác viết ra há chẳng phải là thật sự xâm phạm quyền danh dự của Cảnh Tuyết Ấm đó sao? Hơn nữa, nhiều sự việc viết trong bài báo ấy ,nếu toà án truy hỏi thời gian xảy ra, thì lại là thời gian yêu Ngưu Nguyệt Thanh, thậm chí sau khi cưới đi lại với Cảnh Tuyết Ấm. Vậy thì anh chồng của Cảnh Tuyết Ấm sẽ chẳng bao giờ buông tha cho Cảnh Tuyết Ấm.

Trong lòng Ngưu Nguyệt Thanh cũng khó lòng gột sạch như đã nuốt phải con ruồi! Trang Chi Điệp liền kiên quyết không đồng ý tư duy lối đối đáp tranh cãi này, giữ vững ý kiến ban đầu. Chu Mẫn liền cười gằn nói:

- Thầy giáo Điệp quả có lòng thiện, định làm ông Đông Quách đấy!

Trang Chi Điệp không ưa nghe lời nói này, liền bảo:

- Nếu cậu làm như thế, thì tôi chẳng giữ việc gì nữa. trước toà án, tôi có thể nói rõ sự việc, trong bài viết đều có cái bóng nhất định, nhưng hoàn toàn không phải các tình tiết to vẽ tùy ý hiện nay. Bài văn không do tôi viết, tôi cũng không được đọc trước, tôi càng không gặp riêng cậu bàn bạc, thậm chí lúc ấy, ngay đến mặt cậu tôi cũng chưa được gặp. Điều tôi cần biện bạch chỉ có thể là tôi không phải là bị cáo. Nếu tôi biện bạch bị bác bỏ, toà xử tôi có tội, tôi sẽ đi ngồi tù là xong!

Hai người đã bất hoà, sắc mặt đều thay đổi. Mạnh Vân Phòng vội vàng can ngăn, hoà giải. Anh bảo cả hai hãy bình tĩnh suy nghĩ, chờ lúc khác lại bàn bạc, liền kéo Trang Chi Điệp đi ra, bảo:

- Có chuyện gì ghê gớm lắm đâu, mà đỏ mặt tía tai thế! Cho dù thua kiện, thì làm gì được anh nào? Anh nổi tiếng bằng tác phẩm của anh cơ mà, tác phẩm không đổ, thì thanh danh xấu đi đâu được? Theo tôi thì chỉ là đáng tiếc đã mất đi mối quan hệ tốt đẹp với một người đàn bà vốn quen biết nhiều năm nay! Anh là người không yêu đàn bà, nếu thích, thì tám cô mười cô, tôi cũng cưa kéo cho anh được. mấy hôm

vừa rồi, đã đi đến nhiều nơi vui vẻ náo nhiệt, anh cũng đã biết người ta sống vui vẻ sôi nổi thế nào rồi. Anh cũng vui vẻ sôi nổi lên chứ? Hôm nay tôi sẽ dẫn anh đến một nơi chắc là anh chưa đi, để anh mở rộng tầm mắt.
Trang Chi Điệp hỏi:
- Chỗ nào tôi chưa đi?
Mạnh Vân Phòng đáp:
- Một vụ kiện đã làm tỉnh hồn anh rồi hả? Anh muốn đi để biết thật chứ?
Trang Chi Điệp nói:
- Cái mồm thối của anh ấy, nói ra thì chả có chuyện gì dưới gầm trời này anh không biết, anh có giỏi thì gọi cho tôi một đứa.
Hai người đến nhà Mạnh Vân Phòng. Mạnh Vân Phòng bảo Hạ Tiệp gọi Đường Uyển Nhi cùng đến chỗ Ngưu Nguyệt Thanh chơi bài. Hạ Tiệp bảo:
- Em đang buồn ở nhà chán quá đây. Nhưng em nói trước cho anh biết, em đi khỏi nhà, anh không được dẫn Mạnh Tẫn vễ đâu đấy!
Hạ Tiệp thay quần áo, bỏ vào túi một cuộn tiền rồi đi. Trang Chi Điệp hỏi:
- Hạ Tiệp không cho Mạnh Tẫn bước vào cửa này à?
Mạnh Vân Phòng đáp:
- Bọn tôi cãi nhau nhiều về chuyện này. Con là con của mình, trên đời này có thằng bố nào không yêu con mình cơ chứ? Huống hồ Mạnh Tẫn thông minh hơn người, đứa con thông minh nào chả nghịch ngợm. Mẹ thằng bé, lại không quản lý nổi, sợ ngộ nhỡ ra ngoài chơi bời hư hỏng, đã đến bảo tôi dậy dỗ thêm. Nhưng hễ Mạnh Tần bước chân vào nhà này, thì Hạ Tiệp lại chửi chó đánh mèo, nhìn tôi bằng cặp mắt khó chịu.
Mạnh Vân Phòng nói ra mặt hằm hằm, cúi xuống vòi nước uống một hơi nước mát, anh nói:
- Không nói nữa, bảo anh đến chơi cho khuây khỏa lại làm anh buồn phiền.
Mạnh Vân Phòng không đi xe đạp. Anh ngồi xe máy "Mộc lan" của Trang Chi Điệp chỉ đường, đi thẳng tới phía bắc thành phố. Đó là một nơi buôn bán dân gian rất rộng, chủ yếu là buôn bán các loại động vật quý nuôi trong gia đình, chim cá, thuồng luồng, và thức ăn nuôi chúng. Già trẻ trai gái và những kẻ vô công rồi nghề đi chợ kéo đến nườm nượp, kẻ khoác túi, người xách làn, chen chúc xô đẩy, làm cho cả một bãi dài hàng trăm mét ồn ào nhốn nháo, náo nhiệt sầm uất vô cùng. Trang Chi Điệp thốt lên:
- Đây là Đương Tử phải không?
Mạnh Vân Phòng đáp:
- Đừng kêu lên thế người ta sẽ xem thường. Anh cứ chịu khó mà nhìn. Trong Đương Tử này, cao sang, quê mùa, tục tĩu, nhã nhặn, gian trá, xảo quyệt, lẫn lộn, khó phân biệt nhưng phân cấp chia loại thì ước định mà thành. Các trường phái, bọn lưu manh côn đồ, ông chủ, thằng nhỏ, phe phẩy, buôn bán nước bọt…cỡ nào cũng có.
Hai người đi vào, quả nhiên lái buôn, chủ quán, chủ hiệu kéo bè kéo cánh chiếm giữ địa bàn, trong phạm vi hoạt động của mình, kẻ đánh trống người thổi còi, rất ít dây dưa với nhau. Hai người vào chợ cá trước, trước mỗi cửa hàng bày ngang những chậu kính to đùng, chậu nào cũng gắn dải vàng ở góc, có lắp bơm nước sủi bọt xả hơi, đèn màu nhấp nháy, nước và cỏ cây lấp loáng soi nhau, những con cá nhiệt đới thư thả lượn lờ, vẩy mịn dát bạc, lúc nổi lúc chìm. Trang Chi Điệp đã xem mấy chỗ, vui vẻ nói:
- Cá này sướng thật, chúng không buồn phiền!
Mạnh Vân Phòng hỏi:
- Có mua không? Mua một chậu đem về, bản thân anh cũng thành cá.
Trang Chi Điệp cười bảo:
- Con người yên tĩnh trong ầm ĩ, ầm ĩ trong yên tĩnh. Xem cá ở đây hâm mộ niềm vui của cá, lúc mua mấy con đem về, nhìn thấy người chẳng bằng cá, lại không có chỗ nào trút bỏ, thì mới ghen ghét càng buồn hơn.
Ra khỏi chợ cá thì vào chợ dế mèn. Trong nhà Trang Chi Điệp có mấy cái âu dế mèn đời trước để lại, anh cũng đã từng bắt mấy con dế ở chân tường thành về chơi. Song chưa bao giờ nhìn thấy những cái âu gốm cầu kỳ như thế này. Cầm một cái âu màu xanh cua đồng lên xem, chung quanh âu khắc hoa trổ nét, gắn những chữ "Đại vương đầu vàng", "Tướng quân vô địch", cứ tấm tắc khen mãi. Chủ hàng tươi cười đón khác, hỏi thẳng:
- Lấy một cái chứ?
Hai người chi cười mà không nói sao. Ông chủ liền mặt lạnh như tiền gạt tay nói:

- Hai vị tránh ra, không nên để lỡ buôn bán, ảnh hưởng người khác.

Tiếp theo lại cung tay khom người hỏi hai người đàn ông mới đến, lại còn cầm lên một cái âu gốm, miệng nói "Dế thần trời cho". Hai vị kia quả nhiên cui người, mở nắp nhìn dáng, khoái chí tươi cười, hỏi giá bao nhiêu, thì ông chủ bỏ mũ lá xuống, giơ hai tay ra. Anh chàng mặt đen sạm kia ngẩn tò te, trợn mắt thè lưỡi. Ông chủ hàng liền bảo:

- Anh thử xem lại hàng lần nữa!

Rồi bỏ thật chính xác anh hùng võ sĩ vào cái đấu to bằng cái bát. Trang Chi Điệp và Mạnh Vân Phòng cũng ngoái cổ lại, bỗng chốc đám đông mím môi nín thở, chợt reo to hai tiếng "cố lên!", hai hàm răng chúng cắn vào nhau, tiến công phòng thủ rất bài bản, một con xảo quyệt vô cùng, giả vờ thua, lừa trá hàng, song đã bất ngờ đánh úp sau lưng. Trang Chi Điệp xem tới mức mê mẩn, Mạnh Vân Phòng phải kéo vạt áo anh bảo:

- Anh khoái trò này thế cơ à?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Anh có biết vừa giờ tôi nghĩ gì không?

Mạnh Vân Phòng hỏi lại:

- Nghĩ gì thế?

Trang Chi Điệp nói:

- Tôi nghĩ nguồn gốc của con người không phải là vượn người mà là dế mèn hoá kiếp, có lẽ con dế mèn ấy là ma của ma người.

Mạnh Vân Phòng bảo:

- Vậy sao anh không hỏi xem con dế thắng kia cấp hàm gì.

Hai người lại dạo sang chợ chó. Trang Chi Điệp đã ưng ý một con chó sư tử lông dài. Con chó này đẹp như con báo, thư thái vô cùng, vừa nhìn thấy họ, nó liền ngồi xuống giơ luôn hai chân trước chắp lại chào. Trang Chi Điệp bỗng thốt lên một câu:

- Nhìn mắt và lông mày kìa, giống Đường Uyển Nhi đến mấy phần.

Mạnh Vân Phòng cười bảo:

- Anh thích Đường Uyển Nhi sao không mua tặng cô ấy. Nhưng theo tôi đàn ông không nuôi mèo, đàn bà không nuôi chó, chẳng thà sang xem chợ hoa, mua một chậu chuối hoa tặng cô ấy. Nhà cô ấy thế quái nào ngay một chậu hoa cũng không có?

Trang Chi Điệp bảo:

- Đừng nhắc chuyện hoa nữa, làm tôi lại nhức đầu! trước đây chậu hoa lạ của bọn mình đẹp như thế còn chẳng giữ nổi, lại định mua làm gì. Hoa chuối hay không hoa chuối? Hơn nữa tôi cũng từng hỏi cô ấy sao trong nhà không trồng một ít hoa, cô ấy bảo, hễ em trồng hoa, là hoa sống chẳng được bao lâu, hoa ghen ghét cô ấy, cô ấy cũng đố kỵ hoa.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Con bé ngứa nghề ấy thích nói thế để khoe bản thân chứ gì? đàn bà ai cũng có cái tật ấy. Hạ Tiệp thường khoe với tôi, tay Mỗ Mỗ nào đó có ý tứ với cô ấy, chàng Mỗ Mỗ nào đó tỏ ra ân cần với cô ta, hoàn toàn để ám chỉ với tôi: anh không yêu em, nhưng có người đã yêu đấy! Tôi liền bảo, tốt thôi, đứa nào châm em một cái lỗ to bằng con mắt, thì em cứ thổi vào hắn ta một cơn gió to bằng cái bát. Cô ta đã tức phát khóc lên.

Trang Chi Điệp cười, rồi quay đầu nhìn bốn phía hỏi:

- Ở đây có chợ bồ câu không nhỉ?

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Anh nuôi bồ câu à?

Trang Chi Điệp đáp:

- Trong các loại muông thú bay tôi yêu thích bồ câu, định mua một con tặng Đường Uyển Nhi.

Mạnh Vân Phòng cười bảo:

- Tôi biết rồi, chắc chắn việc này là ý của cô ấy.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Thế nào là ý của cô ấy?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Nhà cô ấy không có điện thoại, các cậu định dùng bồ câu trao đổi tin tức chứ gì?

Trang Chi Điệp bảo:

- Anh ma lanh nó vừa vừa chứ?

Mạnh Vân Phòng liền dẫn Trang Chi Điệp sang chợ chim bồ câu tận đầu phía nam, chọn khá nhiều con, sờ gáy, quết lông cánh, nhìn màu sắc, xem vòng chân. Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Anh định mua bồ câu cho Đường Uyển Nhi hay là chọn cung phi cho mình?

Cuối cùng đã chọn được một con, hớn hở ra về. Đêm ấy vẫn ngủ ở nhà Mạnh Vân Phòng, không về khu nhà hội văn học nghệ thuật.

Đường Uyển Nhi biết Chu Mẫn và Trang Chi Điệp ý kiến bất đồng, trong thâm tâm hận Chu Mẫn, song không dám ác ý mắng anh, chỉ khuyên Chu Mẫn không nên để tổn thương tới hoà khí. Chuyện này, cho dù thầy giáo Điệp không quan tâm tới anh, khiến anh mất việc làm ở toà soạn tạp chí, thì cái bát cơm đã giành được đó, cũng là do người ta đã cho anh lúc đầu. Hơn nữa người ta cây to rễ sâu, chọi lại với Cảnh Tuyết Ấm được. nếu làm cho thầy Điệp ngãng ra, thì vụ kiện này có thắng cũng phải thua. Chị ta nói đến mức Chu Mẫn chịu cứng, không còn bác được câu nào, song chỉ đem huyên ra khe khẽ thổi. Chu Mẫn mở quyển sổ tay ra, vừa xem vừa thổi, thổi ra những âm điệu lạ lùng. Đường Uyển Nhi nghe không hiểu. Chờ tới khi Chu Mẫn thổi đã mệt, đi dạo phố, Đường Uyển Nhi mới giở sổ tay ra xem, trong sổ tay không có bản nhạc, mà là một bài thơ do Chu Mẫn sáng tác:

Tôi đi khắp đông tây
Đã tìm hỏi mọi người
Tôi tìm hết mọi nơi
Nhưng chẳng có nơi nào yên linh hồn tôi được
Tôi tìm được một người đàn bà mới
Song cô ta đã có chồng
Tuy ở trong căn nhà mới
Mà đồ dùng nào có mới đâu
từ một huyện lỵ rách nát dọn đến đô thị phồn hoa
Tôi gặp toàn những lão già
Nghe thấy rặt những lời cũ rích
Mẹ ơi, người đã sinh ra đứa con này
Trong đầu đứa con của người
Bao giờ mới có tư duy mới?

Đọc xong mới biết Chu Mẫn đã nhìn bài thơ này mà thổi huyên của anh một cách vớ vẩn lung tung, chị ta không khỏi thở dài cho anh một tiếng và rơi một giọt nước mắt rõ to. Nhưng chị ta không đồng ý câu "Tôi tìm được một người đàn bà mới, song cô ta đã có chồng" trong bài thơ, thầm nghĩ, bây giờ anh chê tôi đã có chồng, lẽ nào anh không biết trước chuyện tôi đã kết hôn? Vì anh, tôi đã vứt bỏ những ngày tháng yên ổn, song anh cứ luôn luôn nhìn nhận tôi như thế trong lòng ư? Càng nghĩ càng tức giận, phải chờ Chu Mẫn về bàn cãi cho ra nhẽ. Hậm hực như thế, chị ta ngồi xuống cửa sổ, lại nghĩ, thôi, thôi, trong trái tim mình đã không còn anh ta nữa, thì tranh cãi mà làm gì, nếu bây giờ lật lọng, anh ta điên tiết lên đập vỡ nát cả, sẽ hoàn toàn bỏ mặc vụ kiện này, biết đâu trước phiên toà, anh ta ăn nói lung tung bậy bạ, há không phải bôi nhọ Trang Chi Điệp? Nghĩ đến đây, Đường Uyển Nhi liền giấu quyển sổ tay đi, chờ đến ngày nào đó thời cơ hoàn toàn chín mùi, hoặc Chu Mẫn phát giác sự việc giữa chị ta và Trang Chi Điệp. Hai người cuối cùng đòi chia tay nhau, sẽ đưa quyển sổ này ra, sẽ là bằng chứng để chị ta tấn công lại. Thế là lại lấy cái gương đồng cất trong tủ đầu giường ra, buộc sợi dâyvào núm gương treo lên cao giữa tường chính phòng khách. Nhưng để làm yên lòng Chu Mẫn trước mắt, chị ta liền đi tìm Mạnh Vân Phòng để nói lý. Mạnh Vân Phòng rất vui vẻ nhận lời, còn ôm chim bồ câu đến, cũng nói với Chu Mẫn:

- Trang Chi Điệp đâu có bực tức, anh ấy nói như vậy là để thắng vụ kiện này. Anh ấy trong sạch vô cớ bị lôi cuốn vào vụ kiện này là bởi có kẻ khác đã đứng ra định kiện anh ấy từ lâu. Hiện giờ anh ấy đang đứng cùng với cậu, biến luôn một người bạn tình nghĩa hẳn hoi thành thù địch, cậu còn tức giận cái gì? Cậu xem đây, anh ấy đâu có hẹp hòi nhỏ nhen như cậu, anh ấy còn mua bồ câu tặng các cậu đây này.

Đường Uyển Nhi ôm con bồ câu, liền cho bồ câu áp sát vào mặt mình, lông trắng của bồ câu vừa vặn tương xứng với sắc mặt kia, càng làm nổi trội cặp mắt của Đường Uyển Nhi đen lay láy, cái mỏ đỏ của con bồ câu càng tươi roi rói.

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Thầy Phòng ơi, thầy bảo em trắng hay là bồ câu trắng?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Em đã biết anh là thằng chột, còn nhìn ra gì được. Chờ hôm nào thầy Điệp của em đến hỏi thầy ấy. Mắt thầy ấy tinh lắm!

Mặt Đường Uyển Nhi hơi ửng đỏ, song lại hỏi:

- Thầy Phòng ơi, thầy vừa bảo Cảnh Tuyết Ấm là người tình của Trang Chi Điệp thật sao?

Chu Mẫn liền bảo:

- Em cứ lôi thôi, hỏi nhiều thế để làm gì?

Đường Uyển Nhi được chim bồ câu, thừa biết mua riêng cho mình, lại biết ở chợ Đường Tử không mua cho ai thứ gì, hớn hở mừng thầm, lúc vắng người cứ suy nghĩ miên man lắm chuyện. Từ đó ngày nào cũng đứng trước gương trang điểm ngắm vuốt, trang điểm xong, liền tươi cười với mình, khe khẽ gọi:

- Anh Điệp ơi, em cười với anh đấy!

Rồi không sao kìm chế được, liền lấy tay thoả mãn một lúc.

Trong thời gian này, Chu Mẫn cũng đã từng đòi hỏi thoả mãn, song chị ta thường từ chối người khó chịu, khi quả thật không từ chối được, chỉ thúc Chu Mẫn nhanh nhanh lên, sau đó lấy nước rửa đi rửa lại. Chu Mẫn liền bảo:

- Em càng ngày càng không thích thú nữa à?

Đường Uyển Nhi trả lời:

- Có tuổi rồi mà!

Chu Mẫn hỏi lại:

- Ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, em mới bao nhiêu tuổi?

Đường Uyển Nhi cười song lại nói:

- Em có một đề nghị như thế này, anh và thầy Điệp đã có cuộc không vui vẻ, chúng mình liệu có thể mời thầy đến nhà uống trà ăn cơm. Trái tim con người đều bằng thịt, anh thấp hơn một cái đầu chủ động một chút thầy Điệp sẽ không khắt khe so bì với anh đâu!

Câu nói này đã khiến Chu Mẫn lại lún và nỗi buồn khổ của vụ án, anh ậm ừ không bảo được, cũng không bảo không được, ra ngồi trong sân quạt mát.

Hôm nay, Chung Duy Hiền sai Chu Mẫn liên hệ gặp Trang Chi Điệp bàn lấy việc. Chu Mẫn bảo sẽ gặp mặt tại nhà anh. Hẹn xong thời gian, về thật sớm nói với Đường Uyển Nhi. Chị ta sung sướng bảo sẽ sắm sửa rượu và thức ăn chu đáo. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chị ta không biết làm món gì ngon, buổi tối liền cầm đèn pin ra đi. Chu Mẫn hỏi làm gì vậy, chị ta chỉ bảo:

- Lúc về anh sẽ biết!

Chị ta đi tới rừng cây ven theo bờ sông vây quanh thành phố, bấm đèn pin soi bắt những con sâu non có tên là tri liễu từ trong gốc cây đội đất leo lên cây. Thì ra những con tri liễu này giao phối ở trên cây, đẻ trứng rơi trong đất ở gốc cây, sau khi lớn liền bò lên đến chỗ gốc cây vào các buổi tối, bắt đầu mọc cánh, sau đó lột xác bay lên thành con ve. Bắt về nấu ăn vào lúc chưa mọc cánh, có nhiều chất bổ, mùi vị lại rất tươi ngon. Chu Mẫn chờ đến nửa đêm, mới thấy Đường Uyển Nhi về, tóc rối tất rách, hai chân dính bùn, song đã bắt được một túi bóng sâu non, anh lại bực tức bảo:

- Em thành tinh thật rồi!

Đường Uyển Nhi chỉ cười, chị ta bảo, trên bờ sông chị ta gặp một người đàn ông cứ bám theo, chỉ ta đã chuẩn bị sẵn, chờ lúc hắn tới, chị ta sẽ đưa hết số tiền trong túi cho hắn. Song lại có một tốp người đến, hắn mới bỏ đi.

Chu Mẫn nói:

- Hắn đâu có đòi tiền của em?

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Vậy hắn đòi gì ở em? Đòi em đi ư?

Đường Uyển Nhi đổ nước muối vào chậu, ngâm từng con sâu non vào nước để chúng nhả bùn tanh ra. Chu Mẫn lên giường bảo:

- Em ra mò mãi thế không ngủ à?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Anh cứ ngủ trước đi.

Chu Mẫn vẫn cứ giục:

- Uyển Nhi, Uyên Nhi!

Đường Uyển Nhi thừa biết ý của anh, song cứ phớt tỉnh, mãi cho đến lúc Chu Mẫn cất tiếng ngáy, chị ta mới rón rén lên giường.

Hôm sau Trang Chi Điệp và Chung Duy Hiền đến đúng hẹn. Chu Mẫn liền đưa rượu ra, bảo vừa nói chuyện vừa uống. Chung Duy Hiền hỏi:

- Uống rượu không có thức nhắm à?

Đường Uyển Nhi tươi cười bưng ra một đĩa ấu trùng tri liễu đã rán mỡ vàng suộm. Trang Chi Điệp hãi quá liền bịt mồm bịt mũi. Đường Uyển Nhi thấy anh như vậy, trong lòng tủi thân, cất tiếng hỏi:

- Thầy Điệp không dám ăn ư?

Trang Chi Điệp đáp:

- Thứ này ăn thế nào?

Đường Uyển Nhi giải thích:

- Món này ngon lắm, người ở quê mẹ đẻ em hễ nhìn thấy là thèm nhỏ dãi. Đêm qua em bỏ ra hẳn một buổi tối, đến rừng cây dọc bờ sông bao quanh thành phố soi bắt về đấy.

Trang Chi Điệp bảo:

- Người Thiểm Nam các em, trừ máy bay không ăn được, còn các thứ bay trên trời đều xơi ráo, trừ giày cỏ không ăn được, còn các thứ đi trên đất không chê thứ nào cả.

Đường Uyển Nhi nói:

- Thầy cứ nếm thử xem!

Chị ta đưa ba ngón tay nhón một con bảo Trang Chi Điệp ăn. Trang Chi Điệp ăn thử, đúng là có mùi thơm là lạ, càng nhai càng có vị. Đường Uyển Nhi cũng cười, chị đưa ba ngón tay đã bốc sâu trì liễu vào mồm mút vị mỡ, đưa mắt cười với Trang Chi Điệp, rồi hỏi:

- Bây giờ biết rồi chứ? Thầy thì cứ phải mì sợi dài, bánh đúc ngô, em phải đào tạo thầy thành một nhà ăn sang mới được.

Chung Duy Hiền liền cười bảo:

- Cái từ "Đào tạo" hay đấy. nhưng tôi chưa từng được nghe một người đàn bà nào bảo phải đào tạo đàn ông! Hình như đã đọc được ơ> một quyển sách thì phải, nói rằng đàn bà là một cái đàn piano, người đàn ông giỏi có thể tấu lên những âm thanh du dương, người đàn ông tồi, thì tấu lên chỉ là những tiếng rè.

Đường Uyển Nhi nói:

- Điều ấy đúng lắm! Em cũng đã từng đọc một quyển sách nói rằng, đàn ông là ngựa, đàn bà là người cưỡi ngựa, ngựa đui hay sáng hoàn toàn do người cưỡi điều khiển.

Chu Mẫn gạt đi:

- Thôi, thôi, tổng biên tập Chung Duy Hiền là người như thế nào, em đừng có múa rìu qua mắt thợ Lỗ Ban nữa!

Đường Uyển Nhi càng được thể lại nói:

- Tổng biên tập Chung Duy Hiền không trả lương cho em, em không làm được kẻ hậu sinh khúm na khúm núm như anh đâu!

Lại nói cười một hồi nữa, thì Chung Duy Hiền hỏi Trang Chi Điệp có quen biết lãnh đạo của văn phòng công tác bình xét chức danh của tỉnh không. Trang Chi Điệp đáp:

- Có biết nhưng không quen.

Chung Duy Hiền nói:

- chỉ cần biết, anh nói họ cũng sẽ nghe. Vậy thì nhờ anh giúp một việc. Lần này, văn phòng bình xét chức danh cho các ngành nghiệp vụ toàn sở. Bọn mình hai chỉ tiêu chức danh cao cấp nhưng ngoài ban biên tập tạp chí Tây Kinh, còn có ban biên tập kịch đàn Tây Kinh, biên tập thì nhiều như thế, sói nhiều thịt hiếm, chuyện này chẳng phải gây mâu thuẫn giữa anh em trí thức hay sao? Nếu mình không bị quy là phái hữu, thì bây giờ chẳng phải cầu cạnh nói gì với ai. Nhưng vì những năm ấy không làm biên tập, sau khi sửa sai đã làm người phụ trách tạp chí một thời gian, sau đó lại bị xoá mấy năm không làm gì. Bây giờ tuy là tổng biên tập, vừa nhận chức, thì số ra đầu tiên gặp phải trận phong ba này, trong sở không cho tạp chí chúng mình một chỉ tiêu. Mình đi hỏi họ, thì họ đùn đẩy bảo chỉ tiêu ít, bởi thế mình mới nhờ anh gặp văn phòng bình xét chức danh nói rõ tình hình, có thể cho sở thêm một chỉ tiêu được không? Mình ngần này tuổi đầu, sức khoẻ lại kém, còn sống được mấy nữa, được hay không được một chức danh cao cấp cũng chẳng để làm gì. Nhưng nhà nước đã cho anh em trí thức hưởng đãi ngộ này, mình đủ tư cách, những bọn người kia lại lấy chức danh đè nén mình, nên mình tức khí lên mà giành lấy. Anh thấy thế nào?

Trang Chi Điệp trả lời:

- Điều này hoàn toàn nên thế. Bọn họ cho rằng anh không đủ tư cách nhận chức danh cao cấp thì tại sao thành lập ra một tạp chí lớn thế này lại để anh làm tổng biên tập? Mấy ngày này tôi sẽ lên văn phòng bình xét chức danh phản ánh tình hình, cố gắng để họ cho thêm một chỉ tiêu, chức danh này sẽ nói rõ dành cho ai.

Chung Duy Hiền nói:

- Không cần chỉ rõ tên tuổi, chỉ cần thêm một chỉ tiêu, thì rút cuộc sẽ dễ xét hơn. Nếu loại bỏ thiên kiến của họ, khi các vị uỷ viên bình xét bàn bạc, nhận xét về mặt nghiệp vụ của mình không đủ trình độ, thì một câu mình cũng không oán thán.

Trang Chi Điệp nói:

- Nếu anh không đủ trình độ, thì e rằng sơ/ văn hoá sẽ không có ai đủ trình độ nữa.

Chung Duy Hiền nói:

- Anh vui vẻ đáp ứng yêu cầu của mình như vậy mình cảm động thật đấy. Mình chỉ sợ anh cười mình đã đi cửa sau trong lĩnh vực chức danh.

Trang Chi Điệp nói:

- Sở dĩ anh gặp khó khăn như thế này, chẳng phải là do vì tôi mà dẫn tới ư?

Chung Duy Hiền bảo:

- nói tới đây mình có tình hình muốn nói với anh và Chu Mẫn. Các anh biết vậy mà liều liệu thôi mà. Toà án thông báo viết bản đối đáp gỡ tội, anh chàng Lý Hồng Văn liền trở mặt, Cẩu Đại Hải sơ duyệt, anh ta duyệt lại, bây giờ anh ta nhũn ra như con chi chi, anh ta bảo chắc chắn sẽ thua kiện, liền đùn đẩy trách nhiệm, bảo trong cuộc sơ duyệt trong đơn duyệt bản thảo của Cẩu Đại Hải đã ghi rõ, bài này hay như thế nào, anh ta đã xem xong cảm thấy dính dáng đến chuyện bí mật của cá nhân, liền để mình duyệt lần cuối cùng. Nói mình đã khẳng định trong cột xét duyệ cuối cùng, bài văn này có nội dung tỉ mỉ xác thực, viết hay, nên đăng ở trang đầu. Thực tế thì thế nào? Cẩu Đại Hải viết ý kiến duyệt bản thảo lần đầu, ý Lý Hồng Văn viết ý kiến duyệt lại lần thứ hai, mình viết ý kiến duyệt lần cuối cùng. Quan điểm của chúng mình đều như nhau. Như anh ta bảo, anh ta còn giữ đơn xét duyệt bản thảo, khi đưa ra thì cột xét duyệt bản thảo lần thứ hai lại để trống, không có ý kiến gì. Mình và Cẩu Đại Hải đã nghi anh ta làm giả đơn xét duyệt bản thảo, ngay lúc đó Cẩu Đại Hải đòi đưa sang cơ quan công an giám định. Mình đã ngăn lại, mình bảo, anh ta định đùn đẩy trách nhiệm thì cứ để anh ta đùn đẩy. Thật ra, anh ta là người duyệt lân hai, cho dù thua kiện, thì anh ta gánh chịu bao nhiêu trách nhiệm cơ chứ? Mấu chốt là ở mình người xét duyệt cuối cùng. Mình là đại biểu pháp nhân của tạp chí cơ mà?

Chu Mẫn nói:

- Thảo nào hôm qua tôi gặp Cảnh Tuyết Ấm ở trong sở, Lý Hồng Văn đã cười nhăn nhở bước tới bắt chuyện.

Trang Chi Điệp nói:

- Kiện tụng chưa đến mức như hoạt động cách mạng bí mật đâu, bạn bè tốt, liền quay quắt phản bội được sao? Đúng là có chuyện xảy ra mới nhận rõ được một con người.

Chu Mẫn nghe vậy, liền đỏ mặt, gọi Đường Uyển Nhi cán thêm ít mì sợi nữa. Chung Duy Hiền liền móc túi lấy ra tờ đối đáp gỡ tội của mình đưa cho Trang Chi Điệp xem, rồi quay đầu nói nhỏ với Chu Mẫn:

- Chu Mẫn ơi, ở trong thành phố cậu có thể tìm được chỗ nào cho thuê nhà không hả?

Chu Mẫn đáp:

- Thầy chẳng phải đã có nhà rồi sao?

Chung Duy Hiền đáp:

- Không phải mình ở, mình mời một người bạn học cũ đến Tây Kinh chơi, mấy chục năm không gặp nhau, mình phải nhiệt tình chứ, định tìm một căn nhà ở độ chín mười hôm.

Chu Mẫn hỏi:

- Thế thì làm gì phải ở nhà thuê, nhận thầu một gian trong khách sạn không được à?

Chung Duy Hiền đáp:

- Cậu nói dễ nhỉ, mình kiếm đâu ra sẵn tiền thế!

Bên này, Trang Chi Điệp mắt thì xem bản đối đáp gỡ tội, tai thì nghe họ nói chuyện, bụng thì giật mình, chẳng phải tìm nhà ở cho bạn gái ở An Huy đó sao? Chị cả của A Xán ở Túc Châu đã chuyển đến cho Chung Duy Hiền ba bức thư, thư nào cũng mong được đến thặm đến được sẽ hoàn thành ước nguyện của hai người, yêu nhau đã hàng chục năm, tại sao không thật sự sống mấy ngày đời sống vợ chồng kia chứ? Ông đã viết trong thư như vậy, nói rất táo bạo, nói xong còn hỏi bạn gái "Anh như vậy có tồi không, có lưu manh không?" Trong thư trả lời ông, Trang Chi Điệp đã viết "Em cũng nghĩ thế, đã nghĩ thế từ lâu, chỉ lo đi thăm không có một nơi an toàn. Chuyện này chớ để lộ ra nhé, bọn trẻ sống chung với nhau, người khác biết còn có thể thông cảm, chứ người già mà vụng trộm, loan truyền đi, chẳng mấy ai hiểu cho đâu. Em sẽ chờ, bên này anh thu xếp mọi việc đâu vào đấy em sẽ đến". Nghĩ tới đây Trang Chi Điệp nói:

- Anh Chung ơi, tôi có thể giúp anh giải quyết nhà ở, không biết bạn học của anh bao giờ đến?

Chung Duy Hiền đáp:

- Cụ thể lúc nào thì chưa quyết định, có lẽ sau vụ kiện và chức danh cao cấp cầm trong tay, sẽ mời người đến. Anh cố gắng tìm nhà cho mình trước, song mình xin dặn anh, việc này anh biết, Chu Mẫn biết, chớ có để tin lọt ra ngoài.

Trong lòng Trang Chi Điệp bối rối, anh biết là thư viết trả lời gần đây nhất đã gây ra chuyện rắc rối, liền suy nghĩ hai ngày này phải viết một bức thư nữa, anh sẽ bảo khi lên nhà gác ngã gãy chân, tạm thời không thể đến ngay được. Trong lòng suy nghĩ như vậy, nên không dám nhìn Chung Duy Hiền, cũng không nhắc tới chuyện kiện cáo nữa, thấy Đường Uyển Nhi bưng mì sợi dài lên, chỉ khen mì sợi nấu ngon lắm. Trang Chi Điệp ăn nhanh, bỏ đũa bát trước. Chung Duy Hiền bảo:

- Chi Điệp này, anh khen mì sợi ngon lắm, sao lại không ăn hả?

Trang Chi Điệp đáp:

- Trưa nay tôi ăn cơm muộn, bụng còn no. Tôi không tiếp anh, anh cứ thật thà ăn tự nhiên nhé!

Chung Duy Hiền đáp:

- Mình ăn, mình ăn, quả tình mấy năm nay mình không được ăn mì cán tay, ngon thơm đáo để!

Hơi nóng trong bát bốc lên nghi ngút, hơi nóng trong đầu cũng toả ra hầm hập. Chung Duy Hiền bỏ cặp kính ra, lại ăn thêm một bát nữa, mới tháo bộ răng giả ra ngâm vào cốc nước sạch và bảo:

- Chu Mẫn sướng thật, ngày nào cũng được ăn mì ngon như thế này.

Ăn cơm xong, chia tay ra về. Chu Mẫn và Đường Uyển Nhi tiễn ra tận cổng, trong lòng ôm con bồ câu, chị ta bảo:

- Thầy Điệp ơi, thầy đã tặng chúng em con bồ câu này, thật tình cám ơn thầy. Nó ngoan lắm cơ. Ban ngày nói chuyện với em, ban đêm ngủ với em.

Chung Duy Hiền bảo:

- Cô gái này ngây thơ như trẻ con, chim bồ câu làm sao nói chuyện với cô được?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Khi em nói chuyện với nó, nó nhìn em không động đậy, nó nghe được lời em nói đấy, - lại nói với Trang Chi Điệp – thầy Điệp còn chưa về nhà hay sao? Thầy đã lâu lắm không về nhà rồi, hôm đến nhà thầy đánh bài, cô Thanh nhắc đến thầy liền đau khổ. Hôm nay thầy về nhà, đem theo con bồ câu này, thầy cố nuôi ở đấy vài hôm, cũng để nó làm quen với thầy cô, vài ngày sau thả nó ra, nó sẽ tìm được chỗ em đấy.

Trang Chi Điệp nghĩ bụng, Mạnh Vân Phòng bảo chúng ta mua bồ câu để đưa thư, đưa tin thay điện thoại, cô ấy cũng nghĩ như vậy ư? Anh vui vẻ nói:

- Được.

Anh bế chim bồ câu về, bảo Liễu Nguyệt trông coi. Liễu Nguyệt đã nuôi chim bồ câu, ngày nào Trang Chi Điệp cũng mua một ít thóc cho chim ăn. Vài ngày sau trên vòngchân chim bồ câu, đã gài một bức thư ngắn, hẹn Đường Uyển Nhi đến "Nhà cầu khuyết", Đường Uyển Nhi quả nhiên nhận được thư một cách an toàn và đến "Nhà cầu khuyết" đúng hẹn. Đương nhiên đã vui sướng một chầu, lại càng yêu thương bồ câu. Từ đó trở đi, nếu Chu Mẫn đi vắng, lại sai bồ câu đến báo anh đi. Anh chàng Trang Chi Điệp này cũng táo tợn lắm, đã dám hẹn Đường Uyển Nhi đến nhà mình. Đường Uyển Nhi xem mẩu giấy xong, liền viết một mẩu khác để chim bay về trước, còn mình thì vào nhà ra tay chưng diện đi sau.

Thật đáng đời, sự việc đã bị bại lộ. Khi chim bồ câu bay trở lại, đúng lúc Liễu Nguyệt đang phơi quần áo ở ban công, cảm thấy lạ quá vừa thả bồ câu về sao nó lại bay đến nhỉ? Liền nhìn thấy mẩu giấy nho nhỏ ở vòng chân chim bồ câu. Liễu Nguyệt bế chim lấy ra xem, thấy có dòng chữ "Từ lâu em đã muốn đến nhà anh, chơi ở trong nhà anh. Em mới có cảm giác của bà chủ". Liễu Nguyệt nhận ra nét chữ của Đường Uyển Nhi, liền thầm nghị từ lâu mình đã biết quan hệ của họ vượt quá giới hạn thông thường, nào ngờ đã đến nước này, không biết trước đây họ đã hú hí với nhau bao nhiêu lần rồi, chỉ giấu được phu nhân không biết, còn mình thì cũng mù mắt nốt. Liễu Nguyệt lặng lặng gài lại mẩu giấy cẩn thận, nhẹ nhàng đi xuống bếp gọi Trang Chi Điệp:

- Thầy Điệp ơi, bồ câu kêu ở kia kìa!

Trang Chi Điệp bước ra bế bồ câu, lại thả bay lên ban công, đi vào nhà bếp bảo:

- Đâu có bồ câu. Bồ câu chẳng thả rồi ư? Liễu Nguyệt ơi, hôm nay chị cả em sang Song Nhân Phủ, cả nhà chị kết nghĩa của chị ấy sang thăm bà già, bên ấy đông người, chị cả em bận mải làm cơm, em sang bên ấy giúp chị một tay. Anh ở đây em khỏi lo, thầy Phòng em vừa gọi điện đến bảo, có một biên tập viên ở Bắc Kinh đặt bài đang chờ ở khách sạn Cô Đô, bảo anh và anh ấy đi gặp người ta, sẽ ăn cơm ở khách sạn.

Liễu Nguyệt liền đáp:

- Vậy thì được! anh người lớn tướng như thế này mà y như trẻ con, cứ thích đi ăn rình hàng xóm, đi ăn của người khác. Nhưng cũng tham vừa vừa thôi, ăn cho lắm vào, cơm, thức ăn của người ta, nhưng cái bụng của mình, phải biết giữ gìn sức khoẻ.

Nói rồi mở cổng đi ra. Thật ra Liễu Nguyệt chỉ đi quanh quẩn dạo phố một lúc, trong lòng rối như tơ vò. Dự đoán Đường Uyển Nhi đã sang nhà, liền quay trở về, cũng không gọi cửa, sang nhà bên cạnh, nói là ra ngoài quên mang chìa khoá, nhờ ban công của người ta leo vào mở cửa. Ban công của ngôi nhà này nối liền, ở giữa chỉ ngăn một tấm bê tông, trước đầy đã mấy lần quên chìa khoá, đã phải nhảy qua hành lang này vào nhà. Liễu Nguyệt liền rón rén đi vào, lẻn về buồng ngủ của mình, lại để chân trần áp sát tường đi đến buồng ngủ của Trang Chi Điệp, cửa buồng ngủ ấy không đóng, còn để một khe hở, còn chưa đến gần, đã nghe thấy ở trong có tiếng cười rộ lên khe khẽ (tác gải cắt bỏ năm mươi hai chữ). Trang Chi Điệp nói:

- Mặc quần áo vào, con Liễu Nguyệt đểnh đoảng, biết đâu nửa đường quên cái gì đó quay trở lại lấy thì sao!

Liễu Nguyệt trong lòng uất ức, anh nịnh nọt người ta, lại cắn vào lưỡi nói tôi hả, tôi đểnh đoảng khi nào nào? Liền nghe thấy Đường Uyển Nhi nói:

- Ứ, em không đâu! Em đòi nữa cơ!

Liễu Nguyệt phán đoán, bọn họ đã xong, không biết Trang Chi Điệp lấy cái gì của vợ cho chị ta, chị ta vẫn còn chê ít. Khi ngó đầu nhòm qua khe cửa, thì thấy Đường Uyển Nhi nằm trên giường (tác giả cắt bỏ năm mươi lăm chữ).

Khi nhìn rõ là Liễu Nguyệt thì Trang Chi Điệp hốt hoảng cầm khăn trải giường phủ lên Đường Uyển Nhi, cũng che luôn mình, chỉ biết nói:

- Bỏ mẹ rồi, nó đi nói với Ngưu Nguyệt Thanh mất!

Đường Uyển Nhi liền giật lấy chiếc áo sơ mi Trang Chi Điệp đang cầm trong tay bảo:

- Nó đâu có nói được cơ chứ?

Trang Chi Điệp liền đuổi theo, nhìn thấy Liễu Nguyệt đã tựa vào sống giường trong buồng ngủ của cô ta đang thở hổn hển. Trang Chi Điệp hỏi:

- Liễu Nguyệt ơi, em định nói ra chứ?

Liễu Nguyệt đáp:

- Em không nói!

Trang Chi Điệp nói:

- Liễu Nguyệt là một nhân tài hiếm có, anh đâu không yêu em, l.ai có ngày nào anh không bảo vệ em cơ chứ? Nhưng ngày thường em ghê gớm quá anh chỉ sợ chị cả em căn dặn em phải theo dõi anh.

Liễu Nguyệt nói:

- Chị cả chịu tin em ư? Chị ấy cũng thường hay đề phòng em, mọi người mâu thuẫn nhau, chị ấy không có chỗ trút bỏ, ngày nào chẳng coi em là cái thùng trút giận?

Trang Chi Điệp an ủi:

- Mặc xác chị ta, từ nay trở đi có chuyện gì thiệt thòi mất mát, em cứ trông cậy cam vào anh nhé!

Đường Uyển Nhi cũng nói:

- Liễu Nguyệt này, em đến đây làm người giúp việc chứ có phải con hầu mua về đâu, quả tình không được, thì em tìm một nhà khác, chỉ còn lại một mình chị cả, chị ta cáu gắt với ai nào?

Trang Chi Điệp gạt đi:

- Đừng có giở giọng thiu thối thế em, Liễu Nguyệt đi thế nào được? Sau này có dịp, anh sẽ sắp xếp cho Liễu Nguyệt tử tế.

Liễu Nguyệt càng đau khổ, khóc thút thít. Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi thấy khuyên cô ta ngay một lúc không nín, liền trở lại mặc quần áo vào. Đường Uyển Nhi bảo:

- Em hiểu tâm tư anh, lại yêu loại trẻ hơn chứ gì? Vừa rồi em đã nhìn anh, có bịt mồm con bé, thì cũng cẫn gì phải làm thế với nó, anh là chủ nhà, cứ doạ cho một chầu, con bé đâu dám nói bậy bạ? Song anh đã dao thật súng thật giở ra! Cho dù có làm chuyện kia, thì cũng sơ sơ chiếu lệ, đằng này lại cứ hùng hục sôi sục cả lên. Con bé tươi non hơn em mà, có lẽ sau này anh không cần em nữa!

Trang Chi Điệp nói:

- Em xem con người em ấy, thành cũng là em, không thành cũng là em!

Đường Uyển Nhi liền bảo:

- Nhưng em nhắc nhở anh, con bé này sao xấu lắm đấy, anh phải hết sức cẩn thận giữ gìn.

Chị ta nói thẳng thừng làm cho Trang Chi Điệp cũng đâm hoảng, tiễn Đường Uyển Nhi về rồi, liền tự pha một côc nước sôi đường đỏ mang vào phòng sách uống.

Trang Chi Điệp đâu có nghe lời Đường Uyển Nhi đã với Liễu Nguyệt lần thứ nhất, thì cũng có lần thứ hai, thứ ba. Chú ý theo dõi, thì cô gái này đúng là sao hổ trắng, nhưng tươi mới nây nây, rực rỡ như hoa đào, ngọc bích trắng ngần không một vết xước nên cũng bất chấp việc đem đến tai hoạ.
Liễu Nguyệt được cưng chiều, cũng dần dần có nhiều tiền, nổi trội hẳn lên, xem thường bà chủ. Ngưu Nguyệt Thanh nói không chịu nghe, nói xuôi bảo xuôi, nói ngược bảo ngược, chỉ làm cho chị chủ nhà bực mình, mà lại không bực mình nổi. Một hôm Ngưu Nguyệt Thanh đi làm, dặn mua một cân thịt lợn, một cân rau hẹ làm nhân gói bánh chẻo cũng không cần gói đồng xu đúc để bói quẻ. Liễu Nguyệt mồm bảo "vâng", song lại mua bảy lạng rưỡi thịt dê, một cân hương hồi làm nhân bánh, còn gói cả một đồng hai xu vào trong bánh. Lúc ăn, Ngưu Nguyệt Thanh hỏi tại sao là thịt dê, chị chê thịt dê có mùi gây ăn vào sẽ bị ợ. Liễu Nguyệt cứ khăng khăng bảo rằng thịt dê ngon, không có vị gây, lại còn mỗi miếng lột một cái nuốt chửng trước mặt bà chủ. Hai người cự nự nhau, Ngưu Nguyệt Thanh chẳng thắng thế bao nhiêu bèn bực bội bỏ đi nằm.
Liễu Nguyệt lấy bồ câu đưa tin, gọi Đường Uyển Nhi đến, nói trước mặt Ngưu Nguyệt Thanh để Đường Uyển Nhi tới làm vui giải buồn cho chị cả. Đường Uyển Nhi và Ngưu Nguyệt Thanh chưa nói được vài câu, thì cô ta liền bưng một bát bánh chẻo đến, bảo:
- Chị Uyển Nhi này, chị cả không ăn, cũng chẳng thể bỏ phí, nếu chị không sợ em bỏ thuốc độc vào trong, thì ăn đi.
Đường Uyển Nhi liền bưng bát lên ăn, không có mùi gây, cắn một miếng, làm cái cục một tiếng, lè ra thì một đồng xu rơi tong một cái vào trong bát. Liễu Nguyệt liền xoa bóp lung tung vào người Đường Uyển Nhi và bảo:
- Chị thật là phúc to mệnh khoẻ, em ăn thêm một bát cũng không cắn phải, chị vừa cắn một miếng đã trúng ngay.
Trong khi xoa bóp, tya liền véo mạnh vào chỗ kia của Đường Uyển Nhi . Nhìn hai đứa nô nghịch quá chén, Ngưu Nguyệt Thanh nổi tức đến lộn ruột cũng phải ngậm đắng nuốt cay, từ đó có thêm một chứng bệnh, luôn luôn bị ngất, cảm thấy khó thở hụt hơi. Điều quan trọng hơn là thường cảm thấy mình không sạch sẽ, luôn lấy xà phòng rửa tay, rửa rồi còn lấy bàn chải cọ đi cọ lại từng nếp nhăn và khe móng tay, mỗi lần rửa cô cứ phải mất cả nửa tiếng đồng hồ.
Liễu Nguyệt cũng thường đi ra ngoài, dường như có phần nào không chịu ngồi một chỗ, hễ cứ đi mua thức ăn là không lần nào không tiện thể đi dạo phố, hoặc đi vào nhà ghi hình xem video, vào phòng vui chơi chơi trò điện tử. Trang Chi Điệp cũng có phần nào không hài lòng, đã từng bảo:
- Hình như em đã thay đổi thành người khác rồi đấy, Liễu Nguyệt ạ!
Liễu Nguyệt đáp:
- Đương nhiên rồi, có cái ấy của anh trên người, Liễu Nguyệt đâu còn là Liễu Nguyệt thuần tuý nữa phải không?
Điều mà Ngưu Nguyệt Thanh thấy chướng tai gai mắt là hễ cô ta đi ra ngoài, lúc về là phải có thêm một bộ quần áo, đầu để một kiểu tóc khác. Liền hỏi lại đi đâu hả? Liễu Nguyệt thường vịn lý do này lý do khác rất trơn tru. Ngưu Nguyệt Thanh liền bảo:
- Liễu Nguyệt ơi, tháng này cũng không thấy em gửi tiền về quê, được đồng nào chỉ để chưng diên ư? Bố mẹ em nuôi em bằng ngần này, em vào thành phố rồi, trong lòng không nghĩ báo hiếu bố mẹ sao?
Liễu Nguyệt đáp:
- nhà quê có tiêu tiền mấy đâu? Em đến đây đã ngần ấy thời gian, có ai đến thăm em đâu, lại cứ tưởng em ở đây đào được lò vàng cho họ không bằng! Mỗi tháng em được mấy đồng kia chứ?
Ngưu Nguyệt Thanh tức nghẹn cổ, không thèm hỏi nữa. Một hôm Ngưu Nguyệt Thanh đi làm về, thấy trong nhà có nhiều cô gái ngồi uống rượu, cô nào cũng đầu mượt má phấn, rung đùi nghẹo lưng, thấy chủ nhà về hốt hoảng thè lưỡi, ào ào đứng dậy ra về. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Những cô ấy là ai thế?
Liễu Nguyệt đáp:
- Đều là bạn đồng hương hồi nhỏ của em, chị xem đấy, bọn nó đứa nào cũng giàu có phát tài, từ lâu đã phải bảo đến thăm nhà văn, đến rồi thì thấy trong nhà thứ gì cũng hiếm. Em thấy bọn nó vui vẻ cũng là để tỏ ra mình không ki bo, em đã giữ bọn nó ở lại uống một chai rượu.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Đây là địa điểm du lịch hay sao? Rước bọn ba lăng nhăng ấy về ai biết được ở nhà hàng quán trọ, bọn chúng làm gì. Nhà mình đâu có phải ổ gái điếm?
Liễu Nguyệt hỏi vặn lại:

- Dựa vào đâu, chị bảo bọn họ là gái điếm? Bọn họ là gái điếm thì em cũng là gái điếm ư?

Ngưu Nguyệt Thanh thấy cô ta chọi lại, càng điên tiết lên, bảo:

- Chơi với ai học kẻ ấy, mình chơi bời với bọn nó, chị thấy càng ngày em càng thay đổi. Em lấy gương soi thử xem nào, em chưng diện kiểu gì vậy?

Liễu Nguyệt đáp:

- Việc gì phải soi gương, em đái ra bong bóng đã soi rồi, em là con điếm, em là con điếm. Cái nhà này là ổ gái điếm còn nhà hàng quán trọ hơn cả nhà hàng quán trọ.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Em nói cái gì vậy? Em rủa cái nhà này hả?

Liễu Nguyệt đáp:

- Em dám rủa ư? Rủa đồng tiền em cưa kéo kiếm được.

Liễu Nguyệt đẩy mạnh cái cốc trong tay lên khay trà, nào ngờ cái cốc trượt về phía trước, cốc không vỡ, song va vào cái ấm rơi xuống đất vỡ tan tành. Ngưu Nguyệt Thanh nhảy phắt dậy:

- Gớm nhỉ, cô đập vỡ ấm rồi. Nhà này chẳng phải nhà cô, cô không có quyền đập phá!

Liễu Nguyệt đáp:

- Tôi đền, đền chị ấm trà, đền luôn cả chai rượu đã uống.

Cô ta khóc hu hu đi vào buồng của mình.

Hôm nay với giọng của đàn bà, Trang Chi Điệp lại viết cho Chung Duy Hiền một bức thư, nói chân bị đau không thể đi Tây Kinh vào thời gian gần đây được. Sau khi gửi đi, liền đến văn phòng bình xét chức danh tìm nhân sĩ hữu quan nói chuyện một buổi sáng. Văn phòng bình xét chức danh kiên trì quan điểm không cho thêm chỉ tiêu, bảo là hội nghị đã quyết định, tùy tiện thay đổi sẽ đem lại nhiều phiền phức, bây giờ chỉ có thể dàn xếp với sở văn hoá, bảo họ phải bình xét công bằng hợp lý. Người của phòng bình xét cũng cẩn thận lắm, gọi luôn điện thoại đến cho giám đốc sở. Trang Chi Điệp luôn ngồi ở bên cạnh, nghe người ta nói từng câu từng lời xong, còn trách không trực tiếp nhắc đến Chung Duy Hiền. Người của văn phòng bình xét chức danh nói, sao lại có thể nhắc đến con người cụ thể được? Là ngành cao cấp trên can thiệp nhân sự cụ thể của cấp dưới là không sáng suốt, có khi làm không tốt sẽ rách việc. Trang Chi Điệp buồn bực trở về, còn chưa kịp trút cơn tức lên Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt, nhưng vừa bước lên cầu thang đã nghe cãi cọ, nét mặt hầm hầm hỏi Ngưu Nguyệt Thanh có chuyện gì. Ngưu Nguyệt Thanh thấy chồng nổi giận, chị đã mềm mỏng kể lại một lượt chuyện Liễu Nguyệt dẫn đám con gái ở nhà hàng quán trọ về nhà chơi bời ăn uống. Chị bảo:

- Mình ở nhà tập thể cơ quan, nhà nào cũng là anh chị em tri thức, dẫn những người không biết không rõ ngoài xã hội về nhà uống rượu múa hát ầm lên, người ta sẽ đánh giá nhà mình như thế nào? Em bảo nó mấy câu, nó càng làm già, đánh vỡ cả ấm nước.

Trang Chi Điệp liền đi vào phòng Liễu Nguyệt tra hỏi. Liễu Nguyệt và Trang Chi Điệp đã từng có chuyện dấm dúi, cũng do cậy thế được cưng chiều, cô ta ngẩng lên tranh cãi, nước bọt bắn cả lên mặt Trang Chi Điệp như sao sa. Trang Chi Điệp vốn chỉ định nói vài câu, cho qua chuyện, song thấy Liễu Nguyệt như vậy, tất sẽ làm cho Ngưu Nguyệt Thanh thấy rõ cô ta tại sao cương cứng như vậy, đâu còn quan hệ giữa chủ nhà và người giúp việc? Cũng là định che lấp dấu hiệu này đi, nào ngờ Ngưu Nguyệt Thanh cũng đã bước tới đứng ở cửa nói:

- Anh thấy chưa, đối với anh nó còn như thế thì đối với em càng không ra cái gì. Đâu có phải người giúp việc mà là mẹ già của mình!

Trang Chi Điệp giơ tay tát vào cái mặt non choẹt kêu bốp một tiếng. Liễu Nguyệt ngẩn người ra, nhìn chòng chọc vào Trang Chi Điệp, cuối cùng đã nhận ra thân phận địa vị của mình, liền sụp xuống, đập đầu xuống nền nhà, đập tới mức vỡ đầu chảy máu. Thấy Liễu Nguyệt tính tình ương bướng mạnh mẽ như vậy, Ngưu Nguyệt Thanh và Trang Chi Điệp thôi không nói nữa, lấy cao dán vết thương băng bó lên trán, nhưng Liễu Nguyệt không nghe, cứ khóc hu hu chạy ra cửa. Trang Chi Điệp nghiêm giọng đe nẹt:

- Mày định kêu ầm ĩ khu nhà này đấy hả? Ta bảo cho mà biết, nếu mày bỏ đi trong lúc chảy máu như vậy, thì đừng bao giờ vác mặt về cái nhà này nữa!

Liễu Nguyệt không đi ra cửa, mà quay vào buồng tắm, giặt quần áo trong bể nước. Chiếc vòi nước mở hết cỡ, nước chảy cứ xoe xoe, xoe xoe.

Trang Chi Điệp liền gọi điện thoại cho Mạnh Vân Phòng, nhờ anh ấy sang nhà Đường Uyển Nhi bảo chị ta mau mau đến nhà mình. Đường Uyển Nhi chưng diện lộng lẫy đến nơi, mới biết bên này cãi nhau. Lúc đầu còn hoảng, sau khi biết nguyên nhân thì lại mừng thầm trong lòng nhiều lắm, liền đi gõ cửa buồng tắm, kéo Liễu Nguyệt về buồng rêing nói chuyện cho khuây khoả. Trang Chi Điệp lại gọi Đường Uyển

Nhi vào phòng sách bàn bạc định để Đường Uyển Nhi dẫn Liễu Nguyệt về nhà chị ta cho nguôi cơn giận. Đường Uyển Nhi khẽ bảo:

- Đánh con bé ấy là phải, nhưng anh không được đánh vào trán nó, cứ đánh vào mông, có thâm tím lên cũng không ai nom thấy.

Trang Chi Điệp nói:

- Anh đâu có đánh vào trán nó? Nó tự đập đầu chảy máu đó chứ?

Đường Uyển Nhi mỉm cười, đưa chân đẩy chiếc ghế kêu ken két trên nền nhà, trong tiếng kêu ấy, chị ta hôn vào mặt Trang Chi Điệp đánh chụt một cái. Đường Uyển Nhi sau đó đi ra tạm biệt Ngưu Nguyệt Thanh rồi cứ lôi băng được Liễu Nguyệt về nhà mình. Ngưu Nguyệt Thanh bực tới mức cứ ngồi ở mép giường ngủ không thèm đứng dậy. Trang Chi Điệp tiễn hai người ra cửa, rút ra mười đồng bảo họ thuê taxi mà đi. Đường Uyển Nhi không lấy, nhưng chỉ vào mặt anh mím môi cười, cùng Liễu Nguyệt đi xuống cầu thang. Trang Chi Điệp không rõ Đường Uyển Nhi cười gì, nhìn vào buồng tắm rửa mặt cho tươi tỉnh, vừa soi vào gương đã nhìn thấy một vòng tròn đỏ mờ mờ trên má trái, vội vàng vục nước rửa. Rửa mặt xong, chợt cảm thấy trong nhà trống vắng, quay đầu nhìn mấy bộ quần áo đã giặt để trong chậu, trong lòng bỗng trỗi dậy một chút cay đắng, tự đem quần áo ra phơi ở ban công. Lúc trở vào lạnh lùng nói với Ngưu Nguyệt Thanh:

- Bây giờ thì em thoả mãn rồi chứ? Em giỏi thật đấy, đem lại cho chồng niềm hạnh phúc to lớn đến thế!

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi lại:

- Còn trách em được à? Con bé đã bị mấy con nhỏ cùng quê rủ rê thành hư đốn. Cứ tiếp tục thế này, nó không là ổ điếm mới lạ chứ?

Trang Chi Điệp bảo:

- Em nói khó nghe vừa vừa chứ! Trước đây nó thế nào, đến nhà mình hư đốn đi, chẳng phải tại em nuông chiều nó quen đi?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Nó đâu có biết thế nào là tốt xấu, đối xử tử tế với nó, nó lại cứ tưởng mình ghê gớm lắm, lên cao xuống thấp, không khéo nó đi ỉa còn gí mông đít vào mũi mình!

Câu này Liễu Nguyệt, nhưng bực tức thì trút lên người Trang Chi Điệp. Chị nói tiếp:

- Ngày thường anh đối xử với em tử tế, thì đâu đến nỗi nó xử sự với em như vậy. Chồng mình coi thường vợ, thì tránh sao khỏi bị chó lợn nó bắt nạt!

Trang Chi Điệp gạt đi:

- Thôi đi, thôi đi!

Anh bực tức đi vào phòng sách đóng cửa lại. Liễu Nguyệt ở nhà Đường Uyển Nhi một ngày. Trang Chi Điệp giục Ngưu Nguyệt Thanh đi sang thăm, Ngưu Nguyệt Thanh không đi, Liễu Nguyệt lại tự về. Về rồi không nói nhiều lời, lẳng lặng vào bếp nấu cơm. Ngưu Nguyệt Thanh thấy cô ta như vậy, cũng không căng cứng nữa, hoàn toàn coi như không có chuyện xảy ra. Nhưng bữa nào tuy Liễu Nguyệt ngồi ăn cùng mâm với vợ chồng chủ nhà, song ăn xong, cứ cúi đầu xuống hỏi:

- Bữa sau ăn gì?

Trang Chi Điệp đáp:

- Tuỳ tiện.

Liễu Nguyệt vặn hỏi:

- Tùy tiện là thứ cơm như thế nào, em không biết nấu!

Thế là Trang Chi Điệp bảo:

- Mì xào đậu phụ!

Bữa sau quả nhiên là mì xào đậu phụ. Cứ thế ăn được mấy bữa, trước khi đi làm, Ngưu Nguyệt Thanh liền ghi thực đơn bữa sau ra giấy, đè lên bàn. Liễu Nguyệt rõ ràng đã nhìn thấy, nhưng khi Ngưu Nguyệt Thanh xỏ giày sắp sửa đi làm, vẫn bô bô hỏi sang phòng sách:

- Bữa sau ăn gì?

Trang Chi Điệp đáp:

- Chị cả em chẳng đã viết ra giấy để ở bàn đó sao?

Liễu Nguyệt liền cầm tờ giấy lên, nói tiếp:

- Cơm tẻ gà hâm! Thầy Điệp ơi, gà hầm hay gà hâm hả thầy? Chữ hâm và chữ hầm có khác nhau không?

Trong phòng sách Trang Chi Điệp hỏi:

- Em ở trong nhà văn mà ngay đến chữ hầm cũng không biết viết à?

Liễu Nguyệt đáp:

- Không biết viết thật mà! Không thì tại sao em lại phải là người giúp việc?

Ngưu Nguyệt Thanh tức quá chộp luôn mẩu giấy véo vào mồm Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt phì cười, Trang Chi Điệp bước ra xem, cất tiếng:

- Tốt rồi, tốt rồi, chị em các người đã hoà thuận vui vẻ.

Ngưu Nguyệt Thanh thì vừa tức vừa buồn cười, bảo:

- Liễu Nguyệt này, theo chị thì em không phải người giúp việc thật rồi đấy!

Liễu Nguyệt cũng cười:

- Em là kẻ hèn mọn, chị tươi tỉnh với em thì em đến với chị. Em đâu phải người hầu hạ giúp việc?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Từ rày trở đi nấu cơm còn hỏii thầy giáo em, không hỏi chị, thì coi chừng, chị sẽ cấu rách mồm ra cho mà xem!

Vừa ra cửa xuống thang, chị đã gọi với lên:

- Liễu Nguyệt ơi, Liễu Nguyệt, em bốc cho chị một nắm hạt dưa với!

Liễu Nguyệt bốc hạt dưa mang xuống, Ngưu Nguyệt Thanh vừa đi vừa cắn, Liễu Nguyệt quay lên ,cũng ngồi ở phòng khách cắn hẳn một đống, rồi bước ra nhìn vào phòng sách hỏi:

- Anh lại viết cái gì thế? Sao không mở cửa sổ ra cho thoáng một chút hả? Khói mù mịt thế này che kín cả bóng anh mất thôi!

Trang Chi Điệp bảo:

- Em đừng quấy rầy, để anh viết bản đối đáp gỡ tội.

Liễu Nguyệt ớn quá, trở về buồng riêng lấy kim chỉ ra đơm cúc áo, đơm xong nằm lăn ra ngủ. Trang Chi Điệp viết độ một tiếng đồng hồ, cảm thấy sốt ruột, gọi điện thoại đến cho toà soạn tạp chí gặp Chu Mẫn. Chu Mẫn nhận điện thoại, anh bảo chuyển tới tổng biên tập Chung Duy Hiền tình hình cuộc nói chuyện của anh với văn phòng bình xét chức danh tỉnh, nhất định nói với ông Hiền anh sẽ đích thân lên gặp lãnh đạo sở văn hoá nói chuyện. Bỏ điện thoại xuống, cảm thấy muốn ăn, liền đi vào bếp xem có thứ gì nhấm nháp được, đã nhìn thấy một đĩa mận, cầm một quả lên ăn và gọi Liễu Nguyệt cùng ăn. Anh gọi một tiếng, không thấy Liễu Nguyệt trả lời, liền đi vào buồng ngủ, thấy Liễu Nguyệt nằm ngửa mặt ngủ trên giường. Khoảng mười giờ có người gõ cửa. Trang Chi Điệp ra mở. Người bước vào là giám đốc Hoàng. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nói:

- Ái chà, tôi cứ lo anh đi vắng, anh ở nhà hay lắm! Tôi đã đặt đóng cho anh ba cái giá để đồ cổ, cho người để lên xe cải tiến chở đến gác dưới rồi. Anh cứ chờ ở đây, tôi bảo họ khiêng lên.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Sao anh lại đóng giá đồ cổ cho tôi? Lo chuyện ấy làm gì? tôi và Liễu Nguyệt sẽ xuống lấy.

Giám đốc Hoàng đã xuống đến giữa cầu thang, nói:

- Anh khỏi cần xuống nữa, bảo Liễu Nguyệt giúp một tay cũng được.

Lúc có người vừa gõ cửa, Liễu Nguyệt đã mơ mơ màng màng tỉnh rồi, sau đó nghe thấy Trang Chi Điệp ra mở cửa, lại nhắm mắt ngủ tiếp, bây giờ nghe bảo sẽ sai cô đi khiêng vác cái gì đó, liền bật dậy chạy ra.

- Anh đâu có yêu em? Trong trái tim anh, em chẳng phải là con hầu ư? Em và chị ta cãi nhau, chị ta hung hăng với em, anh về nhà không mắng chị ta, mà lại tát em, bố mẹ em cũng chưa tát em bao giờ!

Trang Chi Điệp vội vàng nói:

- Anh không đánh em một cái, chị ấy liệu có xuống thang không? Cũng tại em làm những việc vớ vẩn, anh về đến nhà, em lại hung hăng làm ầm lên, không đánh em, để chị ấy nhận ra, không biết lại đối xử với em như thế nào. Em còn oán hận anh hả?

Liễu Nguyệt đáp:

- Vậy sao anh cũng chẳng quát chị ta được một tiếng?

Trang Chi Điệp đáp:

- Xét cho cùng thì chị ấy là chủ nhà này. Trước mặt em, anh không nói gì chị ấy, nhưng khi em đi về nhà Đường Uyển Nhi, em sao biết được anh đã xạc chị ấy như thế nào? Tuy không đánh chị ấy, song trái tim thì càng xa hơn, anh đánh em, song trái tim cách đôi càng gần.

Liễu Nguyệt liền bảo:

- Liễu Nguyệt xinh, anh lại dỗ dành Liễu Nguyệt đấy!

Giám đốc Hoàng lại gõ cửa, hai người bước ra mở cửa, giúp giám đốc Hoàng và một người nữa đưa giá đồ cổ vào trong nhà. giám đốc Hoàng nóng bức, mồ hôi ướt sũng cả chiếc áo. Ông nói:

- Liễu Nguyệt này, con hầu trong phủ tể tướng to hơn quan huyện, cô làm người giúp việc trong gia đình nhà văn, cũng là nhà văn đấy. Anh Điệp không phải xuống giúp tôi, song cô cũng không xuống. Dù sao thì tôi vẫn là một nhà doanh nghiệp nông dân ưu tú của thành phố.

Liễu Nguyệt bảo:

- Ông không nhìn thấy tôi bị cái gì rơi vào hốc mắt hay sao? Nước mắt đang chảy ra đây này!

Nói xong đi xuống cầu thang giúp khiêng cái giá thứ hai. Khiêng hết giá đồ cổ lên xong, Liễu Nguyệt liền chui vào buồng tắm rửa tay, lấy khăn tay lau dưới người, vừa lau vừa hát, lâu lắm không ra.

Giám đốc Hoàng nói:

- Liễu Nguyệt ơi, giọng hay quá, ra đây hát cho chúng tôi nghe với!

Nhưng Liễu Nguyệt không hát nữa. Rửa xong đi ra rót trà, lại bưng đĩa mận trên ban ra mời giám đốc Hoàng. Giám đốc Hoàng bảo không ăn được chua, thấy chua ê răng.

Liễu Nguyệt bảo:

- Thế thì ông không may mắn được ăn rồi, ông không ăn thì thầy Điệp ăn. Thầy Điệp thích ăn thế này.

Liễu Nguyệt nhón một quả đưa cho Trang Chi Điệp, rồi tự lấy giẻ lau bụi bậm bám trên giá đồ cổ, chỉ trỏ cách đặt giá như thế nào. Giám đốc Hoàng liền hỏi:

- Anh Điệp này, anh có vừa ý với cái giá này không? Một người có cống hiến như anh, trong gia đình tại sao không có cái giá đồ cổ nhỉ? Ngần ấy đồ cổ để trên giá sách! Tôi đã đặt làm cho anh từ lâu, chỉ không có lúc nào rảnh đi vào thành phố. Hôm nay dùng xe tải chở bà xã đi bệnh viện, mới chở luôn một thể.

Trang Chi Điệp liền hỏi:

- Đi bệnh viện ư? Chị ấy làm sao thế? Lần ấy tôi đến thăm, thấy chị nhà khoẻ lắm mà!

Giám đốc Hoàng đáp:

- Lần ấy sao anh không ở lại? Nếu anh viết được một quyển sách ở đó, thì tôi sẽ vĩnh viễn giữ lại ngôi nhà ấy làm văn vật, sau này xây dựng một nhà triển lãm. Bà xã tôi, anh đã gặp rồi, mọi thứ chẳng bằng ai, chỉ được cái nỏ mồm. Cái mồm ghê gớm quá, may mà nó bằng thịt, nếu là gốm sứ thì đã nát vụn từ đời nảo đời nào! Đàn bà, nhất là đàn bà nhà quê, tầm mắt nông choèn choẹt, mụ ấy không hiểu sự nghiệp của chồng, không hiểu lý tưởng của tôi, không phải một tri âm. Đời người không có một người vợ tri âm, thì sẽ trở nên biếng nhác, không muốn làm gì, nói gì cả. Nhưng mụ ấy còn làm ầm lên với tôi, ầm ĩ tới mức con gà con chó cũng chẳng được yên, mụ ta liền uống thuốc sâu, uống hẳn một ca tướng. Tôi biết làm thế nào được, chỉ có cách đưa vào bệnh viện.

Trang Chi Điệp hốt hoảng hỏi:

- Uống thuốc sâu ư? Giám đốc Hoàng này, thế thì tai hoạ lớn thật rồi, chọc thủng trời chứ chẳng phải chơi đâu! Vậy sao anh không ở bệnh viện, còn đi chở giá cho tôi làm gì?

Giám đốc Hoàng nói:

- vừa đưa đến bệnh viện vào phòng cấp cứu, bác sĩ bảo, hia người cãi nhau, vợ uống thuốc sâu, khi cấp cứu, tốt nhất chồng không nên ngồi bên cạnh, tránh để chị ấy nhìn thấy, lại bực dọc sẽ gây khó dễ cho bác sĩ. Tôi nghĩ cũng phải, để một người phụ nữ ở lại chăm nom, tôi đến nhà anh, mụ ấy muốn chết, thì cứ chết, có phải tôi lấy dây thừng thắt cổ mụ ấy đâu. Đưa được mụ ấy đến bệnh viện là tôi cũng đã làm tròn trách nhiệm của một cuộc vợ chồng rồi.

Liễu Nguyệt nghe xong, không lau giá nữa, cứ trợn mắt nhìn giám đốc Hoàng. Ông Hoàng bảo:

- Sao Liễu Nguyệt cứ trợn mắt nhìn tôi chòng chọc thế?

Liễu Nguyệt nói:

- Ai trợn mắt nhìn ông? Mắt tôi to vậy mà!

Giám đốc Hoàng bảo:

- Đôi mắt của Liễu Nguyệt to, hấp dẫn đấy, giống hai quả trứng gà.

Liễu Nguyệt đáp:

- Mặt còn trắng nữa chứ, trắng như bột mì ấy.

Trang Chi Điệp hầm hầm nhìn cô ta, nói:

- Liễu Nguyệt, mau mau thu xếp cho mấy thứ, anh và giám đốc Hoàng đi vào bệnh viện thăm chị ấy. Lần trước đến nhà chị ấy tiếp đón tôi nhiệt tình tử tế lắm!

Giám đốc Hoàng hỏi:

- Anh cũng đi thăm ư? Thế cũng được, để người trong bệnh viện biết tôi giao du với bạn nào!

Trang Chi Điệp im lặng cầm cái túi quà Liễu Nguyệt vừa chuẩn bị xong đi luôn. Giám đốc Hoàng hỏi:

- Còn mang theo thứ gì vậy? Biết đâu, ngay đến không khí cũng không có cho mụ ấy thở nữa!

Trang Chi Điệp khẽ bảo:

- Sao anh lại nói thế?

Hai người cùng đi xuống cầu thang.

Vừa đến cổng bệnh viện, đã thấy người đàn bà kia đang ngồi ăn bánh đúc đậu ở cửa hàng bánh đúc. Giám đốc Hoàng há mồm trợn mắt hỏi:

- Mụ khoẻ mạnh hẳn hoi thế này à? Lại còn ăn bánh đúc đậu nữa ư?

Chị vợ ném bát bánh đúc đậu vào mặt chồng. giám đốc Hoàng né người tránh được, cả bánh đúc và bát vỡ tan trên đất. Chị ta chửi:

- Anh mong cho tôi chết hả? Con này chưa chết được! Con này không ăn, gia tài bạc triệu để lại cho cái đứa mọc hoa trên l. hả?

Giám đốc Hoàng nói với Trang Chi Điệp:

- Mụ ấy thấy anh cũng đến, liền làm già đấy, thật là ông thổ địa không thể làm thần, đàn bà có chồng không thể làm người.

Nói xong vội vàng đi vào phòng cấp cứu hỏi xem sao.

Chị Hoàng liền kéo Trang Chi Điệp ngồi xuống, gọi chủ quán lấy cho chị và Trang Chi Điệp mỗi người một bát bánh đúc đậu.

Trang Chi Điệp nhất quyết không ăn. Anh hỏi:

- Chạy chữa nhanh thế kia ư? Bác sĩ rửa ruột à? Vừa rửa ruột cũng không được ăn ngay đâu!

Chị Hoàng đáp:

- Đâu có rửa ruột? Tôi cứ tưởng mình sắp chết, đầu óc u u mê mê còn choáng váng, nhưng vừa nằm lên giường bệnh, cảm thấy chẳng sao cả, thật đấy, chẳng sao cả, chỉ thấy bụng đói cồn cào.

Trang Chi Điệp nói:

- Tôi biết rồi, chị doạ giám đốc Hoàng, thứ uống vào không phải thuốc sâu!

Chị Hoàng nói:

- Bác sĩ cũng mắng tôi như thế, họ bảo nx uống vào không phải thuốc sâu, thì chị không được để đưa vào bệnh viện, đưa vào bệnh viện, nếu vừa giờ chị không ngồi dậy bảo không việc gì, thì chúng tôi đã rửa ruột, biết đâu còn mổ nữa! Tôi đâu có doạ anh ta, tôi muốn chết thật đấy. Anh ta lại dám dẫn con ở về nhà ngủ, anh ta đã không biết xấu hổ, còn trơ trẽn bảo, tôi phải mời cô ấy làm thư ký riêng của tôi, mụ cứ thử so sánh xem, mụ có viết được không? mụ có tính tóan được không? mụ có da thịt trắng nõn như cô ấy không? Tôi uất quá, liền múc một ca thuốc sâu uống ừng ực.

Trang Chi Điệp bảo:

- việc gì phải khổ thế, chị chết đi, chẳng phải chết phí công vô ích ư? Kể cũng lạ đấy, uống ngần ấy thuốc sâu lại không việc gì , thật là trời sinh ra chị để làm vợ anh Hoàng!

Chị Hoàng nói:

- Tôi cũng không hiểu thế nào, hay là dạ dày tôi không giống người khác? Bác sĩ cũng nghi ngờ tính năng tác dụng của dạ dày và ruột của tôi, liền bảo người phụ nữ đi theo tôi về nhà mang đến một ca thuốc sâu, hoá nghiệm kiểm tra thành phần của thuốc sâu xem sao. Ca thuốc đã được đem đi hóa nghiệm.

Một lúc sau giám đốc Hoàng đi ra, trông dáng dấp thiểu não quá. Trang Chi Điệp hỏi thế nào, giám đốc Hoàng không bảo sao, chỉ thúc giục người đi cùng kia mở máy xe chở vợ về nhà. Chị Hoàng không đi, anh ta bước đến bế một cái, nhét bằng được vào trong xe tải, chiếc xe nổ máy đi luôn.

Trang Chi Điệp chẳng hiểu ra làm sao, giám đốc Hoàng liền kéo anh ta ra một góc, đột nhiên khóc nức nở, nói:

- Anh Điệp ơi, bây giờ thì quả thật tôi phải van xin anh! – nói xong quỳ sụp xuống. Trang Chi Điệp vội kéo đứng dậy, song kéo không nổi.

Giám đốc Hoàng nói:

- Anh không giúp tôi, tôi sẽ không đứng lên.

Trang Chi Điệp nói:

- Anh làm cái gì vậy, có việc gì thì nói đi nào, giúp được thì sao không giúp, người lớn thế này lại quỳ thì còn ra cái gì hả?

Giám đốc Hoàng liền đứng dậy nói:

- Anh nói thế nào nhất định phải làm thế, không thì, kẻ phải chết không phải vợ tôi mà là tôi!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Rút cuộc thì là chuyện gì mới được chứ?

Giám đốc Hoàng đáp:

- Tôi đến phòng cấp cứu hỏi vợ tôi tại sao bỗng dừng không việc gì? Một bác sĩ hỏi chị ấy uống thuốc sâu gì vậy? Tôi bảo tôi là Hoàng Hồng Bảo, cô ấy uống "101", thuốc sâu số "101" của nhà máy thuốc sâu. Tôi đưa cho bác sĩ ấy một tấm cạc visit. Anh ta coi xong lại hỏi lượng tiêu thụ loại thuốc này như thế nào? Tôi bảo lượng bán ra lớn lắm! Anh ta bảo, tốt, tốt, lại dẫn tôi vào một phòng làm việc lớn. Đó là phòng làm việc của viện trưởng, viện trưởng đang viết cái gì đó, vừa nhìn thấy tôi đã nói, qua hóa nghiệm, trong thuốc sâu vợ anh uống vào hoàn toàn không có độc chất. Chúng tôi đã phản ánh chuyện này lên ngành hữu quan của thành phố. Thuốc sâu "101" tuyên truyền quảng cáo ầm ĩ ghê gớm thế, thì ra là thuốc sâu giả. Khi pha chế, tôi cứ tưởng nó có độc tính thật, không thì, bà vợ tôi tự sát sẽ không uống thứ này vào, tôi cũng không khẩn trường đưa vợ đến bệnh viện. Bây giờ đã xảy ra việc này, đã phản ánh lên thành phố, tôi toi rồi. "101" cũng toi rồi. Nhất định anh phải cứu tôi việc này, liệu anh có thể viết một bài nữa, nói rõ tác dụng của loại thuốc sâu này, để tôi kiếm lại một số tiền rồi tôi sẽ không làm nữa. Anh viết độ nghìn chữ cũng được, chỉ cần đăng báo để tuyên truyền, tôi cho anh một vạn đồng. Tôi không nuối lời đâu, một vạn đồng.

Nhắc đi nhắc lại một lúc, Trang Chi Điệp đã hiểu ra. Đầu tiên Trang Chi Điệp còn nhăn nhó, sau đó đâm hoảng. Nếu chứng minh là thuốc sâu giả thì bài báo anh đã viết trước đây sẽ như thế nào? Lãnh đạo sẽ nhìn nhận ra sao? Ngoài xã hội sẽ chửi rủa như thế nào? Trang Chi Điệp đẩy ông Hoàng một cái lăn quay ra đất chửi:

- thật đáng đời! Anh chỉ biết xoay sở kiếm tiền của anh, phát tài cho nhà anh, anh còn sợ gì chủ tịch thành phố hả? Sợ gì phép vua hả? Anh làm giả cái gì không làm, lại làm giả thuốc sâu hả, việc này anh đã làm hại bao nhiêu người, bao nhiêu việc hả? Nông dân mua thuốc để trừ sâu phá hại cơ mà, thì ra anh mới là sâu phá hoại, một con sâu phá hoại to sụ!

Trang Chi Điệp mắng thậm tệ, mắng khó nghe, giám đốc Hoàng cứ lẳng lặng đứng nghe, chỉ để cho anh mắng. Mắng xong, Trang Chi Điệp cũng mệt, thở hổn hển, bảo:

- bây giờ mắng anh thì có tác dụng gì, chỉ tại tôi mù quáng quen biết anh. Thế này nhé, bài thì tôi không viết đâu, anh mau mau đi gặp lãnh đạo thành phố nói rõ sự việc, chỗ nào đáng kiểm thảo thì cứ kiểm thảo, cũng đừng có rêu rao nhà doanh nghiệp ưu tú hay không ưu tú gì nữa. Giữ được nhà máy thuốc sâu không bị kiểm tra niêm phong là phúc tổ rồi đấy!

giám đốc Hoàng nói:

- Anh đã nói thế, tôi nhất định làm theo. Tôi không cần danh hiệu nhà doanh nghiệp ưu tú nữa, nhưng chuyện vợ tôi uống thuốc loan truyền đi cho dù nhà máy không bị kiểm tra niêm phong đi chăng nữa, thì còn ai đến mua "101" nữa cơ chứ? "101" không có người sử dụng, thì tôi còn xây dựng nhà máy cái gì nữa? Còn kiếm tiền cái đếch gì? Ngay đến hàn loạt thuốc tồn đọng cũng thành nước thải! Anh bảo chuyện ấy làm thế nào bây giờ?

Trang Chi Điệp bảo:

- Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai nào?

Giám đốc Hoàng nói:

- Nhưng tôi là thành viên hội đồng quản trị của anh cơ mà, anh Điệp?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Anh là thành viên gì của tôi? Tôi viết cho anh một bài báo, lại làm cho anh con ma chết đuối núi chặt chân hay sao?

Giám đốc Hoàng nói:

- Tôi đã bỏ ra bốn ngàn đồng để vào hội đồng quản trị cửa hàng tranh mà! Anh bảo Hồng Giang đến làm việc này mà? Bây giờ anh cũng không nhận sao?

Trang Chi Điệp thầm chửi Hồng Giang. Anh bảo:

- Hừ Hồng Giang! Anh lừa người khác, nào ngờ còn có một thằng Giang lừa anh ư? Anh đi mà kiện Hồng Giang chứ, sao lại lấy hòn gạch ấy chèn cổ tôi?

Giám đốc Hoàng trả lời:

- Tôi đâu có ý ấy. Tôi đang lâm vào cảnh khó khăn, chỉ muốn xin anh góp ý thôi mà.

Nói rồi khóc hu hu. Trang Chi Điệp chẳng nói chẳng rằng, chỉ cúi đầu hút thuốc, đột nhiên cười to lên một tiếng. Giám đốc Hoàng hỏi:

- Anh nghĩ ra rồi hả?

Trang Chi Điệp đáp:

- Chuyện này do vợ anh gây nên thì anh cứ bảo chị ấy đi tuyên truyền .

Giám đốc Hoàng hỏi:
- Còn bảo mụ ta đi tuyên truyền hay sao? Lần này tôi không bỏ mụ ấy thì cái thằng họ Hoàng này cứ đi đầu xuống đất.
Trang Chi Điệp bảo:
- Nếu anh như vậy, thì chúng mình chẳng có chuyện gì nói nữa!
Giám đốc Hoàng nghi ngờ, hỏi:
- Ý của anh là…
Trang Chi Điệp nói:
- Bên ngoài đã biết vợ anh uống thuốc không chết, tại sao anh không mượn chuyện này để tuyên truyền quảng cáo một chuyện khác, tuyên truyền quảng cáo ầm ĩ lên, càng rộng càng tốt. Anh vừa tuyên truyền bên ngoài như thế, vừa cho thêm một vài thành phần gì đó vào trong thuốc, rồi tuyên bố vợ anh uống không phải thuốc "101" mà là thuốc "102", hoặc "202" gì đó mới được sản xuất, loại thuốc này chuyên sản xuất để phục vụ các gia đình ở trên đời này. Các gia đình hiện giờ có đến chín mươi phần trăm sống trong cảnh chắp vá, nhất là những người đã phát tài, ra ngoài nuôi vợ bé, khách làng chơi tìm gái điếm. Cho dù không có tiền, thì anh nào ít nhiều chả có bồ bịch? Ngoại tình thì ai ai cũng có, không để lộ ra mới cao tay, nhưng cho dù cao tay, thì cuộc sống ấy liệu có được bình yên? Người ta thường bảo muốn một ngày không yên ổn, thì đi đãi khách, muốn một năm không yên ổn thì đi làm nhà, muốn một đời không yên ổn thì đi tìm người tình. Như vậy, một bên vợ hoặc chồng thế tất phải cãi nhau và thuốc này sẽ có tác dụng, uống vào sẽ doạ được đối phương, uống vào người lại không chết, như vậy lượng nhu cầu trong xã hội chẳng ít đâu!
Cuối cùng thì giám đốc Hoàng đã tìm ra lối thoát trong cơn mây mù. Tươi cười bảo:
- Anh Điệp quả là người có tri thức! Anh đã cứu tôi lần thứ hai đấy, nhưng tuyên truyền như thế nào nhỉ? Nếu công khai công dụng của "202", già trẻ đều biết là thuốc có ý doạ người. Thì ai mua?
Trang Chi Điệp đáp:
- Còn xem anh rao bán như thế nào! Nếu anh rao bán bí mật, nói với đàn ông thì đừng nói với đàn bà, nói với đàn bà, thì đừng có nói với đàn ông. Phải đích thân tới các đơn vị rao bán, làm gì có nhiều cặp vợ chồng cùng ở một đơn vị? Mà đơn vị nào cũng có một "Hội sợ vợ" dân gian anh chả tìm được hả?
Giám đốc Hoàng xiết chặt tay Trang Chi Điệp, cứ khăng khăng mời đi ăn cơm. Trang Chi Điệp không đi, giám đốc Hoàng liền thuê xe taxi, quẳng cho lái xe một cuộn tiền, đưa Trang Chi Điệp về nhà.
Trong đêm, Trang Chi Điệp viết bản gỡ tội ở phòng sách, viết đến mười một giờ, lại ngủ quên trên sa lông ở phòng sách như thường lệ, còn thảm nằm thì Liễu Nguyệt đưa về buồng ngủ khi thu dọn lúc ban ngày, sợ khi ngủ Ngưu Nguyệt Thanh đóng cửa, sẽ đi vào lấy. Ngưu Nguyệt Thanh đã cởi quần, ngồi trong chăn mở xem một quyên hoạ báo dưới đèn, thấy chồng lại vào lấy tấm thảm, chị bảo:
- Anh còn định ngủ ngoài phòng sách ư?
Trang Chi Điệp trả lời:
- Anh phải làm việc thêm giờ viết bản gỡ tội. Viết muộn sẽ không quấy rầy em.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Hừ, không quấy rầy em, thế em đuổi anh ra ngủ ở ghế sa lông ư?
Trang Chi Điệp đáp:
- Anh có bảo thế đâu, sao em vẫn chưa ngủ?
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Anh còn quan tâm đến em ngủ hay không à? Thế em có chồng hay không có chồng? Đêm nào cũng giữ phòng không thui thủi thế này ư?
Trang Chi Điệp đáp:
- Ai chẳng giống em cơ chứ?
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Anh viết được ư? Ai biết anh viết cái gì? Em có cái gì giống anh cơ chứ?
Trang Chi Điệp đáp:
- Anh đã nói với em rồi, viết bản gỡ tội!
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Vậy thì anh nghĩ lại chuyện giữa anh và Cảnh Tuyết Ấm ngày nào, về tinh thần chịu được chứ?
Trang Chi Điệp bảo:
- Em đừng nói vớ vẩn, anh đưa cho em xem!
Nói rồi đi ra lấy bản tường trình đang viết dở. Ngưu Nguyệt Thanh xem được mấy tờ rồi bảo:

- Anh ra ngủ đi!

Trang Chi Điệp luôn ôm trong lòng tấm thảm, liền vứt xuống một bên nói:

- Tại sao anh không thể ngủ ở đây nhi? Anh cứ ngủ trên giường đấy!

Ngưu Nguyệt Thanh không nói gì, cũng không phản đối, cứ để mặc chồng cởi từng lớp quần áo chui vào chăn, chị dí ngón tay vào mặt chồng, nói:

- Em hận anh muốn chết, định suốt đời mặc xác anh! Cho dù em có xấu xí đến đâu, không hấp dẫn anh đi bao nhiêu chăng nữa thì nếu anh định ly hôn anh cứ nói thẳng ra. Chứ đừng giết em bằng con dao mềm này!

Trang Chi Điệp nói:

- Đừng nói đến những chuyện ấy, ngủ là ngủ, em không biết nói những điều vui vẻ được sao?

Nói rồi liền leo lên (tác giả cắt bỏ một trăm mười bảy chữ), Ngưu Nguyệt Thanh lắc đầu bảo:

- Đừng hôn em, miệng anh toàn mùi thuốc, hôi lắm!

Trang Chi Điệp đáp:

- Em chỉ biết làm cho người ta cụt hứng!

Ngưu Nguyệt Thanh im lặng, nhưng vẫn ngậm chặt miệng, sau đó kêu đau, nhăn mặt lại. Trang Chi Điệp dơ tay giật dây công tắc điện. Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Anh tắt đèn đi làm gì? Trước đây em bảo tắt đèn, anh không cho tắt, anh bảo nhìn thấy mới kích thích. Bây giờ lại tắt đèn, em hết kích thích rồi phải không?

Trang Chi Điệp im lặng, lại giật công tắc đèn lên. Khi vừa có cảm giác rạo rực thì Ngưu Nguyệt Thanh đột nhiên hỏi:

- Anh không lau rửa à? Không lau rửa mà lên à?

Trang Chi Điệp bò dậy vào buồng tắm lau rửa xong quay trở ra thì không sao hưng phấn được. Anh bảo vợ thay đổi tư thế. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi học được kiểu ở đâu vậy? Trang Chi Điệp đành phải làm theo kiểu cũ, nhưng cố gắng mãi vẫn không ăn thua. Ngưu Nguyệt Thanh liền cho một câu:

- Thôi cho qua!

Nét mặt buồn khổ. Lúc này Trang Chi Điệp có phần tiêng tiếc, cảm thấy thèn thẹn, làu bàu nói:

- Anh hỏng rồi, tại sao hỏng thế nhỉ?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Bao năm rồi, có bao giờ anh được đâu? Cố gượng dỗ dành em ở mức thòm thèm không no không đói. Cái ngữ anh như vậy, còn chê em thế này không hay, thế kia không phải, mưu mô tìm đàn bà khác. Người đàn bà khác chẳng khoan dung anh như em đâu, họ dơ chân đạp anh xuống giường từ lâu rồi.

Trang Chi Điệp không bảo sao, chỉ bực tức quay người đi. Nhưng Ngưu Nguyệt Thanh đã lật anh quay lại bảo:

- Anh đừng có ngủ như thế, em còn có chuyện muốn nói với anh đấy.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Chuyện gì?

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Anh thấy Liễu Nguyệt thế nào?

Trang Chi Điệp không hiểu ý vợ, không dám nói liều chỉ bảo:

- Còn em thì sao?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Nhà mình không nuôi được người giúp việc đâu anh ạ, tìm được một đứa, lúc đầu còn được, bảo sao làm vậy, dần dần đâm hư. Anh xem suốt ngày nó ăn diện như công chúa, lại thích đi bát phố, cơm cũng nấu không ra sao, động một tí là căng cứng với em, hay là ta cho nó ra đi hả anh?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Em định cho nó nghỉ việc à?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp"

- Không phải đủôi nó, đuổi nó đi người ngoài sẽ nhìn nhận nhà mình thế nào, vừa mới thuê chưa được bao lâu đã cho nghỉ việc! Em định tìm cho nó một anh chồng. Mấy hôm trước chị kết nghĩa của em đến thăm, em nhắc đến Liễu Nguyệt, chị ấy bảo, gả Liễu Nguyệt cho con trai chị ấy! Câu nói ấy quả đã nhắc nhở em. Mấy hôm nay em nghĩ, Liễu Nguyệt lớn hơn con trai chị ấy ba tuổi, gái hơn ba, quý hơn hòn gạch vàng, đó cũng là độ tuổi thích hợp. Một cô gái vùng núi Thiểm Bắc, lấy được chồng ở vùng ngoại ô, cũng là sa vào chĩnh gạo rồi, theo em thì con bé có mong cũng chẳng được. Người ngoài cũng sẽ

bảo mình đã quan tâm đến Liễu Nguyệt, đã vì một cô gái giúp việc mà giải quyết chuyện của nửa sau cuộc đời nó.
Trang Chi Điệp nghe xong lời vợ nói, đã cảm thấy yên tâm, liền đáp:
- Em đừng bày đặt thế, nó đến vùng ngoại ô làm gì? với dáng vóc của nó, cũng có thể tìm được một gia đình trong thành phố. Hơn nữa đính hôn với con trai chị kết nghĩa của em, thì thằng bé ấy còn choai choai cục mịch thấy mồ, ngay đến anh cũng lắc đầu quầy quậy nữa là, mặt khác ở thôn quê, một khi đã đính hôn là sồn sồn đòi cưới luôn. Nó đi khỏi thì ngay một lúc mình tìm đâu ra được một đứa giúp việc vừa sạch sẽ vừa nhanh nhẹn có dáng vóc như nó? Tìm một đứa xấu xí như ma, ù lì như gỗ, thì anh xấu mặt vừa mọi người và như vậy em phải làm mọi công việc!
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Anh không nỡ bỏ cô giúp việc này, hay còn tiếc khuôn mặt kia? Hôm nay lại sắm chiếc quần bò. Anh nhìn con bé đóng thùng, bỏ áo trong quần, đi đường uỡn ngực cong mông, là cố tình tỏ ra ta đây mông to eo nhỏ đấy.
Trang Chi Điệp nghe vợ nói thế, cái của quý liền dựng cờ buồm. Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Vừa nghe nói đến Liễu Nguyệt một cái, anh đã sôi máu lên phải không?
(tác giả cắt bỏ sáu mươi chữ)

Thấm thóat đã đến gần ngày mở phiên toà, những người bị cáo trao đổi cho nhau xem bản tường trình gỡ tội, sau đó cùng các luật sư nghiên cứu những vấn đề đối phương có thể đột nhiên nêu ra trong quá trình đối đáp tranh luận và lại chuẩn bị ứng phó với từng vấn đề. Mãi đến ngày cuối cùng trước khi ra toà, Chung Duy Hiền còn sai Chu Mẫn đưa bản tường trình đã qua bốn lần sửa chữa của ông để Trang Chi Điệp xem lại. Trang Chi Điệp liền gửii đi một chai rượu an thần, bảo ông già đừng suy nghĩ điều gì nữa, cứ uống vài chén thuốc, ngủ một giấc ngon lành. Chu Mẫn bảo ông Hiền đã xài vô khối thuốc an thần, hơn một năm nay, ông thường kêu mất ngủ, hoàn toàn dựa vào thuốc an thần. Mấy hôm nay sắc mặt ông nhợt nhạt, lên một lần cầu thang, mồ hôi trộm vã ra như tắm, phải nghỉ mấy lần. Ngưu Nguyệt Thanh liền đi tới bảo:

- Chu Mẫn này, ngày mai cậu phải tươi tỉnh vào, râu cũng cạo đi, phải áp đảo đối phương trước về mặt khí thế mới được.

Chu Mẫn đáp:

- Chị mặc cho thầy Điệp quần áo gì?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Anh ấy đã có một bộ com lê mới, chưa có cà vạt mới, chiều nay chị bảo Liễu Nguyệt đi mua một cái màu đỏ tươi.

Trang Chi Điệp gạt đi:

- Thôi, thôi, có phải đi nhận giải thưởng Nobel đâu?

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Anh cứ coi như đi nhận giải thưởng, để cho con mụ họ Cảnh mở mắt ra mà nhìn, ngày xưa không lấy anh là một điều đáng tiếc. Ngày mai em đi, Liễu Nguyệt và Đường Uyển Nhi đều bảo sẽ đi theo. Em còn bảo cho vợ Uông Hy Miên và Hạ Tiệp cùng đi, mặc quần áo đẹp nhất vào, một là để các anh bạo dạn lên, hai là cũng để các quan toà nhìn thấy vợ và bạn của Trang Chi Điệp đều là người đẹp như tiên, người nào cũng hơn hẳn con người họ Cảnh kia, chị ta không được tự tỏ ra đa tình, cứ tưởng mình là một bông hoa, anh yêu chị ta là tự hạ thấp mình.

Trang Chi Điệp chán ngán vung tay bảo Chu Mẫn đi nghỉ, bảo Ngưu Nguyệt Thanh cũng đi ngủ, liền gọi điện thoại cho Mạnh Vân Phòng, bảo anh ấy đến bói cho một quẻ

Sau khi Mạnh Vân Phòng đến, hai người vào phòng sách đóng cửa thì thầm với nhau. Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt đợi hai người ra, hỏi kết quả chờ đến mười một giờ ba mươi phút, vẫn chưa ra, liền giục nhau đi ngủ, rồi ai về buồng người đó. Ở trong phòng sách, Mạnh Vân Phòng nhìn đồng hồ đã mười hai giờ đúng, lúc hai khí âm dương giao nhau, đã đốt một nén nhang, bảo Trang Chi Điệp nín hơi tĩnh khí, úp tay vào nhau nắm một bó cỏ thi (còn gọi là cỏ răng cưa) một lúc, rồi chia tay thành đống, tính ra sáu nét hào tạo thành một quẻ khôn thầy địa thuỷ, lầm bầm đọc và vẽ đi viết lại. Trang Chi Điệp nhìn vào thấy trên đó viết:

Giờ Bính Dần, Kỷ Dậu, Đinh Dậu, Canh Tý

Sáu thần

---bố mẹ dậu kim - ứng…con cháu dậu kim – Thế Thanh long.. Anh em hợi thuỷ - thế tài hợi thuỷ - Huyền vu..Quan quỷ Sửu thổ ….Anh em sửu thổ - Bạch hổ ….Thê tài Ngọ hoả ….Thế - quan quỷ mão mộc - Ứng đằng xà …quan quỷ thìn thổ..Động – Bố mẹ kỷ hoả - Câu trần. – Con cháu Dần mộc…Anh em mùi thổ - Chu tước.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Quẻ này quả thật hơi kỳ quặc.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Lành hay dữ? Tốt hay xấu?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Tốt thì tốt đấy. Quẻ thầy địa thuỷ thì "một dương mà quấn năm âm, có hình tượng oai phong của vị đại tướng, do đó có hoạ tranh giành nhau, phía bị cáo bên này, tuy anh đứng thứ hai, nhưng đòi hỏi anh phải đứng ra cầm cờ. Ngũ hào quân vị, thì anh em hợi thuỷ chiếm chỗ, l.ai là thê tài, cho nên có nỗi lo hao tốn tiền của. Nhị báo quan quỷ, thì ứng với ý nhiều tai hoạ. Điều này chứng tỏ giai đoạn này anh gặp nhiều tai nạn, hay là tai họa vẫn tiếp tục thế nhỉ? Để tôi xem lại. Vì chuyện văn chương dẫn đến kiện cáo

văn chương là hoạ, dương khí quá thịnh. Phần nhiều là còn phải tốn sức. Quẻ khôn là âm, là tiểu nhân là đàn bà, là tây nam, tứ trụ lại tranh cướp nhau để sống, e rằng hướng tây nam còn có chuyện lo lắng chưa yên.

Trang Chi Điệp hỏi:

- như vậy có nghĩa là phiên toà ngày mai còn phiền phức phải không?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Khôn là có ý dơ ra duỗi ra, cũng có ý thuận, đúng như con ngựa cái, thích phóng ngược gió, nhưng tính tình lại dịu dàng ngoan ngoãn, chỉ cần ung dung làm theo chính nghĩa, thì sẽ tốt lành. Xem ý thì ngày mai mở phiên toà, tuy không thể hoàn toàn loại bỏ tai họa, nhưng chỉ cần kiên trì lẽ phải, lại khôn khéo ứng xử, thì sẽ suôn sẻ tất cả mà giành phần thắng.

Nói xong nhớ lại cái gì đó, liền đưa tay móc túi, lấy ra một chiếc khăn mùi xoa, giở ra, bên trong có một tờ giấy máu đỏ, bảo Trang Chi Điệp bỏ vào túi áp sát người. Trang Chi Điệp không hiểu, hỏi cái gì, Mạnh Vân Phòng mới nói, trong thị dân Tây Kinh có một thói quen, khi có chuyện, trong người có mảnh giấy máu kinh nguyệt của con gái trinh tiết, thì sẽ tránh được ma tà, anh đã có ý chuẩn bị trước cho Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp bảo:

- Tôi không cần, anh lại hại cô bé nào vậy? Anh có được giấy máu này đâu có phải còn là kinh nguyệt của loại gái tân cơ chứ?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Anh nói oan cho tôi rồi đó! Hiện giờ các cô gái chưa kết hôn, chẳng cô nào dám bảo đảm là gái tơ, nhưng màu này của gái tơ thật đấy. Nói thật với anh, hôm qua tôi đến am ni cô gặp Tuệ Minh, chị ấy đi xách nước, tôi phát hiện dưới gầm giường có một cục giấy máu, biết là chị ấy đang thay giấy đệm lót thời kỳ có kinh ở trong nhà, thấy tôi đi vào, không kịp vứt đi, mà quăng xuống gầm giường. Lúc ấy tôi nghĩ anh sắp sửa ra hầu toà, đã len lén xé lấy một mảnh. Người đàn bà khác có trong trắng hay không, tôi không dám cả quyết, song với Tuệ Minh, thì tỉ lệ trong trắng cao hơn nhiều. Tuy tôi hoài nghi chị ấy có quan hệ tốt với Hoàng Đức Phúc song cũng không đến nỗi để cho Hoàng Đức Phúc làm hư hỏng thân phận của mình đâu! Huống hồ Tuệ Minh là người đàn bà thuộc loại dịu ngọt kín đáo biết giữ mình cẩn thận, giấy máu của chị ấy chỉ có khí tốt lành, chứ không có khí xấu độc.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Dịu dàng kín đáo, biết giữ mình cẩn thận ư? Từ này hay đấy!

Mạnh Vân Phòng nói:

- Đàn bà có nhiều loại, loại thì đanh đá cứng rắn, loại thì trắng trẻo nuột nà, loại thì bủng beo béo bệu, loại thì đen gầy thô kệch, Đường Uyển Nhi thuộc loại trắng trẻo nuột nà, nếu cô ấy là gái tân, thì máu của cô ấy tốt.

Trang Chi Điệp thuận tay bỏ luôn mẩu giấy máu vào túi áo, Mạnh Vân Phòng lại bảo:

- Anh chưa ra toà bao giờ, xem xét xử trong phim có vẻ khủng khiếp lắm, thật ra toà án địa phương đơn giản nhiều, toà dân sự càng đơn giản hơn nữa. Trong một cái phòng nhỏ, phía trước kê ba cái bàn, chánh án ngồi ở giữa, thẩm phán ngồi ở hai bên. Bàn ở hai bên có thư ký, bàn dọc tiếp theo là luật sư, sau đó kê hai hàng ghế gỗ dài trong phòng, bị cáo ngồi bên này, nguyên cáo ngồi bên kia, giống như họp thông thường, chẳng có gì đáng sợ. Anh đã hiểu rồi cứ yên tâm mà đi, tôi ở nhà cố gắng niệm chú phát khí công cho anh.

Trang Chi Điệp nói:

- Tôi định nói với anh, tôi không muốn đi, tôi tìm anh đến, chủ yếu là bảo anh đi thay tôi.

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Bảo tôi đi thay à? Đâu có được. Muốn thay thế trên phiên toà phải được toà án đồng ý, lại còn phải điền bản thay thế.

Trang Chi Điệp nói:

- Ban ngày tôi đã hỏi thẩm phán Tư Mã Cung qua điện thoại về chuyện này, đầu tiên ông ấy khó xử, sau đó đã đồng ý, bảo sáng ngày mai tôi sẽ viết một giấy uỷ quyền đưa cho anh là người thay thế mang đi cũng được. Nói thật, tôi không muốn gặp mặt Cảnh Tuyết Ấm ở đấy. Chuyện này tôi chưa nói với ai, tôi sợ bọn họ đến ép tôi đi. Đêm nay anh khỏi phải về nhà, chúng mình kê giường ngủ chung với nhau ở đây, anh cũng có thể đọc cho quen bản đối đáp biện hộ của tôi.

Mạnh Vân Phòng bảo:

- Kiếp này anh đã tóm chặt tôi, kiếp trước chắc chắn mắc nợ anh gì rồi. – Đột nhiên kêu lên – Ái chà, bây giờ tôi mới rõ những hàm ý của quẻ ấy, trong quẻ nói có hình tượng oai phong của đại tướng, vị đại tướng ấy không phải anh mà là tôi!

Trang Chi Điệp nói:

- Như vậy có nghĩa là số phận của anh đã định sẵn, vậy thì tôi khỏi lo chuyện anh nữa!

Hôm sau trời còn tờ mờ sáng, Trang Chi Điệp đã thức dậy, dặn dò Mạnh Vân Phòng mấy câu rồi một mình lẳng lặng ra khỏi cửa. Người trên đường phố còn vắng, các bà già quét dọn vệ sinh, tung chổi quét soàn soạt, mặt đường bụi tung lên mù mịt, có ông già tập chạy thể dục, vừa chạy, vừa cầm cái radio nhỏ nghe tin tức. Trang Chi Điệp chưa bao giờ dậy sớm thế này, cũng chẳng biết đi đâu, đi qua một ngõ phố nhỏ, ngõ phố này vốn là nơi chuyên thêu gấm trướng, ngày thường không có xe qua lại, từng sợi dây thép căng ra treo đầy bức gấm các màu, là một thắng cảnh đặc biệt của thành phố. Trang Chi Điệp một là đã lâu lắm không đi qua đây, hai là đi dạo bước đến đây rồi, cũng nảy ra ý nghĩ: nếu thắng kiện, bảo Chu Mẫn lấy danh nghĩa cá nhân tặng toà án một bức. Trang Chi Điệp đi vào trong phố, nhưng không thấy một bức nào treo lên, mà mới có các tấm biển cửa hàng thay vào như "cửa hàng làm đồ quảng cáo", "cửa hàng làm cạc visit", dân phố đã thức dậy đang xôn xao treo các loại mẫu quảng cáo trên địa phận và không gian của mình. Trang Chi Điệp cảm thấy lạ lùng, liền hỏi một người đàn ông:

- Tại sao phố này không thêu gấm trướng nữa hả anh?

Người đàn ông trả lời:

- Anh chưa nghe bài hát "Đi theo cảm giác" à? Những năm trước đây hội họp nhiều, có hội họp tất sẽ ban phát trao tặng gấm trướng, cả phố này chúng tôi nhờ làm gấm trướng kiếm ăn. Bây giờ đi vào làm kinh tế, buôn bán cờ quạt gấm trướng không ăn tua nữa, tiêu điều lắm, nhưng đâu đâu cũng triển khai chiến dịch quảng cáo, người người ra khỏi cửa đều quan tâm đến cạc visit, không ngờ thay đổi đi một cái, làm ăn của chúng tôi so với trước kia thu nhập đã gấp mười lần.

Trang Chi Điệp cứ ồ ồ rối rít, liền rẽ sang một phố khác. Vừa đi được chục bước thì chị Lưu dắt con bò sữa đang đi đến trước mặt. Trang Chi Điệp liền bú sữa bò tươi tại chỗ, nhưng không cho chị Lưu dắt bò mà tự mình dắt đi. chị Lưu hỏi:

- tại sao anh lại dắt bò thế? Để người ta nhìn thấy không cười tôi thì cũng mắng tôi không biết thế nào là cao thấp sang hèn ư?

Trang Chi Điệp đáp:

- Hôm nay tôi rỗi, chị cứ để tôi dắt, tôi đã uống sữa của con bò này một năm, tôi nên dắt nó chứ!

Con bò nghe Trang Chi Điệp nói thế, nó cảm động vô cu1ng, nhưng nó không thở ra đằng mũi phì một cái, ngay đến tai và đuôi cũng cụp xuống không động đậy, chỉ đủng đỉnh bước rất chậm, bốn chân nó nặng chình chịch, như đổ chì. Nó nghe thấy bà chủ và Trang Chi Điệp nói chuyện. Bà chủ nói:

- Gần đây con bò này hơi lạ, ăn ít, sữa cũng không nhiều, lần nào dắt vào hang cổng thành, nó cũng chống chân không chịu đi, dường như sắp phải lên lò mổ.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Chắc nó ốm chăng? Không được chỉ bắt nó cho sữa bán lấy tiền, mà không quan tâm đến bệnh tật của nó, chị Lưu ạ!

Chị Lưu nói:

- Vâng, nên mời thầy thuốc khám cho nó.

Nghe vậy con bò tự nhiên rưng rưng nước mắt. Thật sự nó bị ốm, cơ thể yếu đi, không muốn ăn uống, nhất là hàng ngày đi vào thành phố, không biết tại sao cứ bước vào cổng thành liền nôn nóng sốt ruột, rồi lại nhớ tới những ngày còn sống ở vùng núi Chung Nam. Ừ nhỉ, đã xa dòng họ bò lâu lắm, lâu lắm rồi, nó không biết đồng loại đang làm gì, ôi, không khí trong khóm cỏ nước ở bờ sông và ngọn cây trên đỉnh núi trong sương mù màu xanh lúc sáng sớm tươi mới biết chừng nào! Tiếng chim hót sao mà ríu rít thế, lảnh lót thế! Dòng suối chảy sao mà trong xanh thế! Chẳng phải bọn nó đang gặm cỏ tại đó, cái lưỡi dài dài lè ra, rồi liếm một cái ngon ơ như lưỡi liềm một nắm cỏ non đã nằm gọn trong mồm? Sau đó tập trung đứng ở dốc núi thoai thoải, thả sức cựa quậy thân thể, thi nhau các bộ xương và cơ bắp của mình, hắt hơi và rống lên, những tiếng rống kéo dài ấy vang ra va vào vách núi xa xa, rồi đập trở lại, chẳng phải ầm ầm cả thung lũng và khe núi đó sao? Thế là ào ào đi qua một trảng cỏ xanh, cào cào châu chấu bay nhảy tứ tung. Nhưng trên lưng thì đậu một con chim xanh nho nhỏ, đồng bọn hếch sừng ra oai đuổi mà nó cũng chẳng chịu bay đó sao? Lại còn chuyện vểnh đuôi ỉa một đống phân to bằng cái đĩa, những cục phân văng ra đất như ném một vốc bùn chẳng ra hình thù gì cả. Dưới ánh nắng mặt trời dìu dịu, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt, chủ nhân của vùng núi liền cất tiếng chửi. Họ chửi những câu tục tĩu khó nghe lắm phải không? Tục tĩu khó nghe chẳng khác nào những câu họ chửi vợ, chửi con họ chứ gì? Lần nào nghĩ đến đây, con bò mới biết mọi thứ trước kia hoàn toàn không trân trọng quý mến, bây giờ biết trân trọng quý mến thì đã chẳng còn nữa. Nó lại nghĩ, khi nó được chọn đưa về thành phố này, đực cái lớn bé trong dòng họ đã nhìn nó với ánh mắt hâm mộ như thế nào, bọn họ vây quanh nó nô nghịch vui vẻ, liếm lên đầu nó, liếm vào đuôi nó bằng cái lưỡi ấm mềm. Lúc ấy đương nhiên nó đắc ý. Cho đến bây giờ bọn họ cũng không biết vẫn còn đang bàn luận về nó, ganh ghét nó như thế nào trên đường từ cánh đồng về chuồng trong đêm đầy trời sao. Trong thời gian cày bừa, hoặc lúc nghỉ kéo cối xay lại tưởng tượng như thế nào cảnh phồn hoa đẹp đẽ của thành phố đây nhỉ! Nhưng bọn họ đâu có biết nỗi cô độc của nó ở nơi đây cơ chứ? Nó ăn thức ăn ngon, nó nhìn thấy cảnh vật mới, chủ mới của nó cũng không bắt nó kéo cày và thồ hàng. Nhưng không khí của thành phố làm nó nghẹt thở, thứ không khí trộn lẫn mùi thuốc lá, mùi lưu huỳnh và mùi phấn son này, thường làm cho nó bị tức ngực buồn nôn, mặt đất xi măng rắn cân cân không có cái mềm tơi của vùng đất mới khai khẩm ẩm ướt. Móng chân nó đã bắt đầu lở loét. Chuyện nó lo lắng quả nhiên đã xảy ra, sức lực mỗi ngày sa sút, tính cách mỗi ngày thay đổi, thậm chí nó còn nghi ngờ đường ruộg và dạ dày đã thay đổi. Ăn uống không ngon, tính tình cáu gắt, thì làm gì có nhiều sữa cơ chứ? Nó hận chẳng thể vắt ra hàng tấn sữa một ngày, thậm chí đã tưởng tượng nước vặn ra ở vòi nước kia không phải nước, mà là sữa của nó, để người của thành phố này ai ai cũng uống biến thành bò, hoặc chí ít cũng có sức khoẻ của bò. Nhưng làm gì có chuyện ấy, không những nó không thể thay đổi được con người của thành phố này, hơi thở của con người thành phố này, ngược lại môi trường đã làm cho nó dần dần không phải là bò nữa! Thử nghĩ, ở đây nó thường nghĩ về miền núi. Giả thử một ngày nào đó nó trở về thật, thì họ hàng nhà bò sẽ không nhận ra nó là bò nữa, cũng rất có thể nó không còn bao giờ thích ứng với đời sống của miền núi nữa! Ôi, nghĩ đến đây, con bò này hối hận đã đến thành phố này, đến thành phố này đâu có phải là niềm vinh hạnh và sung sướng của nó, mà quả thật là cảnh ngộ bi thảm và sự trừng phạt tàn khốc. Đã mấy lần nó định trốn đi trong đêm, nhưng chủ mới yêu nó, đã buộc nó ở trong nhà chi, nó không bỏ trốn nổi. đương nhiên cũng không nói rõ nguyên nhân với chủ mà tự tiện bỏ đi sẽ có lỗi với chủ. Tiếc thay nó không nói được tiếng người, nếu nói được, nó sẽ bảo:

- Cứ cho tôi đi ăn cỏ non, uống nước lã thuần tuý thôi mà. Tôi thà chết đói ở vùng núi, hoặc thà để đàn ruồi trâu đáng sợ kia đốt chết, chứ không bao giờ bằng lòng ở lại đây nữa. Thành phố này không phải là nơi bò ở đâu.

Cho nên đêm nào nó cũng nằm mơ, mơ thấy tiếng nước chảy trên núi cao, mơ thấy cánh rừng tối om, mơ thấy đồng cỏ mênh mông và bùn đất mới khai hoang, thậm chí mơ thấy nó đang trốn chạy, khi một con báo khoang vàng đến xa6m chiếm giết hại người thành phố, sau khi nó vật lộn với con báo ấy một trận sống mái. Cuối cùng cả hai bên đều mệt lử kiệt sức mà chết, và sau khi báo đáp tình nghĩa tốt đẹp đối với nó của chủ mới và Trang Chi Điệp, linh hồn nó đã ra đi khỏi đây một cách vui vẻ. Nhưng đêm mơ tỉnh giấc, nó chỉ có một giọt nước mắt đang bám ở khoé mắt. Nó âm thầm than thở:

- Mình đang ốm, đang ốm thật mà!

Con bò đang mải suy nghĩ như thế, mà nó cũng đã rã rời không còn được khoẻ nữa, nó liền nằm x , mồm sùi bọt mép, lưỡi nhỏ dãi. Trang Chi Điệp kéo nó không dậy, liền sờ chỗ này, nắn chỗ kia, bảo chị Lưu:

- Con bò ốm thật rồi, hôm nay đừng bán sữa nữa, dắt nó đến chân tường thành gặm cỏ và nghỉ ngơi dưỡng sức!

Chị Lưu nhìn con bò, thở dài thườn thượt, nói:

- Anh Điệp ơi, anh cứ bận việc của anh đi. Con bò ốm rồi đấy, cứ để nó nằm nghỉ một lúc, tôi sẽ dắt nó ra chân tường thành gặm cỏ.

Trang Chi Điệp lại vỗ vỗ vào mông nó một lần nữa rồi mới đi.

Trang Chi Điệp lại không biết nên đi về đâu. Anh bước khỏi cửa từ lúc tờ mờ sáng chỉ là để không cho Ngưu Nguyệt Thanh là Liễu Nguyệt biết anh không đi dự phiên toà mà càu nhàu rách việc. Nhưng đi ra đường phố không hề có mục đích, đã làm cho hai chân anh mỏi nhừ và cứng đờ. Nhớ tới tối hôm qua Ngưu Nguyệt Thanh có bảo cũng đã thông báo cho vợ Uông Hy Miên đi ngồi nghe. Những mun nhọt ở lưng cô ấy đã khỏi chưa nhỉ? Trong phiên toà không nhìn thấy anh, cô ấy sẽ hỏi những gì? Anh châm một điếu thuốc hút, đã nhìn thấy có nhiều người đổ về một bãi trống đối diện chênh chếch với mặt phố. Thoáng nhìn nét mặt và quần áo của họ cũng biết họ là dân nhà quê, người thì cầm cưa, kẻ cầm chổi quét vội, có người ngồi tại chỗ, bày những biên gỗ to nhỏ khác nhau đã quét sơn ra trước mặt, rụt đầu cong lưng hút thuốc, khạc nhổ và xì xào nói chuyện. Trang Chi Điệp không biết mới bảnh mặt những người này đã đến đây làm gì. Anh vừa mới bước tới, đã có ba bốn người xô đến hỏi:

- Ông có việc gì không ạ? Giá cả có thể bàn.

Trang Chi Điệp chợt hiểu ra đây là thị trường dịch vụ lao động tự phát, vội vàng xua tay bảo họ không có việc gì thuê đâu, song đã nói một câu:

- Tôi đi tìm Nguyễn Tri Phi.

Nói xong quay đầu đi luôn, quả nhiên đã đi về hướng tiệm ca múa của Nguyễn Tri Phi. Đi được độ một bến, lại đột nhiên thấy lạ, tại sao mình nói đến chỗ Nguyễn Tri Phi nhỉ? Như thế này mà đi nghe ca múa, thì xem sao nổi, lại ảnh hưởng đến người khác, hay là thử đến chỗ hiệu sách xem buôn bán như thế nào, xem cửa hàng tranh sửa sang đến đâu rồi. Nhưng sau đó lại gạt ý nghĩ ấy, định đi tới "nhà cầu khuyết" ngủ một giấc. Thế là Trang Chi Điệp đã rẽ về hướng "nhà cầu khuyết". Đi qua am ni cô, thấy một ni cô nhỏ cầm chổi dang quét dọn tại đó, bất giác lòng xốn xang cất tiếng hỏi:

- Sư phụ nhỏ tuổi ơi, sư phụ đang vẽ râu cho ông lão phải không?

Ni cô nhỏ ngẩng đầu lên, mặt bỗng ửng đỏ, trả lời:

- Mặt ở phố cổng lớn đâu có quét sạch được chứ?

Nhưng đã quay lại quét lần thứ hai. Ni cô nhỏ người thô, nhưng cái dáng thẹn thùng và thành thật làm cho Trang Chi Điệp cảm thấy đáng yêu, anh liền bảo:

- Nói đùa cho vui, sư phụ cứ tưởng thật, xin hỏi sư phụ Tuệ Minh có trong am không?

Ni cô nhỏ đáp:

- Anh tìm chị ấy ư? Chị ấy đang làm bài trong phòng thiền, còn sớm thế này anh đã đến tìm chị ấy ư?

Trang Chi Điệp tươi cười đi vào cổng. Nhưng không biết Tuệ Minh đang làm bài ở phòng thiền nào. Vòng qua bể nước, nhìn trong điện Đại Hùng không có, đến điện Đức Thánh Bà cũng không có, song đã nghe thấy tiếng mõ vọng tới thư thả ở đâu đó. Dừng lại lắng nghe thì hình như ơ/ đàng sau nhà bia Mã Lăng Hư vọng lại. Đi về phía có tiếng mõ, đó là một bãi trúc thưa sau nhà tọa. Giữa rừng trúc có một lối đi nhỏ lát gạch, hai bên lối đi trồng một loại hoa gì đó, cả thân cây đỏ ối, song không có lá, nở một cành hoa lẻ loi như cúc. Sương sớm chưa tan hẳn, dường như vẫn còn bay những sợi mảnh mai trên mặt đường, những cây hoa đỏ không lá kia cứ lấp lánh ẩn hiện như máu. Trang Chi Điệp rón rén đi mấy bước, chợt nhìn thấy có ngôi nhà nhỏ ở gần đó, mành trúc đang buông, Tuệ Minh ngồi xếp bằng khoanh tay trên đệm hoa sen, vừa gõ mõ với nhịp độ đều đều, vừa niệm tụng gì đó. Trong phòng tối lờ mờ, thấp thoáng nhìn thấy một cái bàn, một cái ghế, một ngọn đèn và một quyển kinh. Trang Chi Điệp ngây người nhìn một lúc, cảm thấy ý cảnh yên tĩnh tuyệt vời. Nếu một ngày nào đó, bên cạnh đệm hoa sen kia l.ai có một đệm hương bồ, người ngồi trên đó là Trang Chi Điệp đầu trọc, áo xanh, ngồi đối diện với người đàn bà này trong một phòng, nói những lời lẽ huyền bí cao ca, thì quả là một thế giới đẹp đẽ vô cùng trong cái thành phố ồn ã này. Bỗng chốc anh không sao tự kìm nén được, liền nhớ tới trong túi mình còn có một mảnh giấy dính máu, lại ngẩn người ra một hồi lâu. Cứ thế suy nghĩ miên man và cũng nghĩ đến nhiều hậu quả. Nếu như vậy, thì giới văn nghệ trong thành Tây Kinh sẽ ngạc nhiên như thế nào? Họ sẽ bảo đây là một văn nhân sống truỵ lạc sa đoạ, cuối cùng lương tâm sám hối mà đến đó chuộc tội của mình, hay là bảo Trang Chi Điệp vốn say sưa với giọng hát và sắc đẹp lại định quấy nhiễu cô Tuệ Minh xinh đẹp? Trang Chi Điệp cứ đứng im tại chỗ, không dám có một tiếng động nhỏ, mặc hơi mù nhàn nhạt cuốn vào mu bàn chân, bất giác lại nhìn Tuệ Minh lần nữa, rồi từ từ lùi ra, trong lòng ngấm ngầm oán hận thanh danh của mình. Hơn mười năm dùi mài đèn sách, khổ công phấn đấu, anh đã có được thanh danh, song

thanh danh lại đem đến cho anh bao nỗi buồn phiền mất tự do như thế, bản thân đã trở thành một kẻ tiểu nhân giả dối hết mức giả dối, xấu xa hết mức xấu xa. Cuối cùng Trang Chi Điệp đành phải đứng dưới nhà bia mộ Mã Lăng Hư, tay xoa văn bia, nước mắt ròng ròng.

Cũng không đến "nhà cầu khuyết" nữa, lê gót về nhà ở khu tập thể hội văn học nghệ thuật. Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt chưa về, chẳng biết tin gì về tình hình ở phiên toà. Trang Chi Điệp lặng lẽ ngồi bên cạnh máy điện thoại chờ cho đến lúc đồng hồ quả lắc trên tường điểm mười hai tiếng, thì chuông điện thoại reo lên. Liễu Nguyệt gọi điện thoại về. Trang Chi Điệp hai tay ôm ống nghe, liền hỏi:

- Liễu Nguyệt ơi, em gọi điện về hả?

Liễu Nguyệt hỏi lại:

- Thầy Điệp khoẻ chứ ạ?

Trang Chi Điệp đáp:

- Anh khoẻ, Liễu Nguyệt, tình hình thế nào?

Liễu Nguyệt đáp:

- Tất cả đều tốt, bên kia chỉ có một mình Cảnh Tuyết Ấm nói là còn có trình độ, tay đàn ông kia chỉ biết ăn nói lung tung dài dòng, bị quan toà chặn họng ba bốn lần. Hì hì, em biết tại sao ngày ấy chị ta lại yêu anh rồi!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Rồi sao nữa? Rồi sao nữa?

Liễu Nguyệt đáp:

- Sáng nay biện luận đã xong, buổi chiều tiếp tục phiên toà. Thầy Phòng hiện giờ đi cửa hàng mua băng dính. Thầy bảo chiều nay tranh cãi thầy phải lấy băng dính dán nửa mồm bên trái, chỉ dùng nửa mồm bên phải tranh cãi với bên kia là được.

Trang Chi Điệp bảo:

- Đừng để anh ấy làm bừa!

Liễu Nguyệt đáp:

- Em nói sao được người ta chuyện này? Cứ để thầy làm nhục đối phương anh ạ! Anh lại không đành lòng phải không? Em cứ tưởng sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành nào cơ. Thường thôi mà! Sao anh nặng lời thế!

Trang Chi Điệp bảo:

- Em hiểu cái gì cơ chứ!

Bên kia không trả lời, một lúc sau mới nói:

- Bọn em không về đâu, phải mời luật sư ra phố ăn cơm. Anh có nghe không đấy? Em biết anh đang đợi ở nhà, nên đã gọi điện về. Trong tủ lạnh có mì râu rồng, anh có tự nấu cho mình được không?

Trang Chi Điệp bỏ điện thoại xuống, nhưng không xuống bếp nấu mì sợi dài, anh lấy ra một chai rượu ngồi uống một mình.

Buổi chiều Trang Chi Điệp đi ra cửa hàng tranh tìm được Triệu Kinh Ngũ, căn dặn cậu ta đến nhà Bạch Ngọc Châu, chờ khi nào phiên toà biện luận xong toàn bộ, thì thúc Bạch Ngọc Châu đi thăm dò chiều hướng của Tư Mã Cung đối với cuộc biện luận. Điều này rất quan trọng, trong biện luận mặc dù mỗi bên nói có lý như thế nhưng vấn đề then chốt là phải xem thái độ của người thẩm phán. Đương nhiên Triệu Kinh Ngũ đồng ý, song lại bảo việc gì phải gấp thế, cuộc biện luận buổi chiều còn lâu mới kết thúc, có chấm dứt thì cũng phải đến tối, sau năm giờ cậu ta đi đến nhà Bạch Ngọc Châu vẫn còn kịp. Thế là cậu ta bảo Trang Chi Điệp đi xem chậu hoa cậu ta trồng.

Tráng trí của hàng tranh đã được hơn một nửa. Phòng làm việc cckn ở một gian sân sau mặt tiền, trên thềm trước cửa và trên sàn gỗ để đầy cây cảnh các loại, đang là lúc hoa nở, bông nào cũng khoe sắc rực rỡ. Trang Chi Điệp xem xong lại nhớ đến chậu hoa lạ mình đã từng trồng, tiện mồm nói luôn một câu:

- Đẹp thì đẹp đấy, nhưng không có loại nào quý hiếm.

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Em đâu có gặp được hoa lạ như anh? Nhưng anh có tiêu chuẩn nuôii hoa của anh, em cũng có lý luận nuôi hoa của em. Em hoàn toàn không cần quý hiếm nổi tiếng, một là giá cao, hai là khó chăm sóc, thưởng thức hoa thì không phải đều vui lòng thích mắt, chỉ là thấy hư danh. Em cứ đòi hỏi hoa nở tươi xinh là được. Theo em hiểu, bông hoa là gì, bông hoa là bộ phận sinh dục của cây cỏ. bộ sinh dục của người sinh ra ở chỗ kín đáo. Còn cây cỏ thì đội ở trên đầu. Mục đích sống của thảo mộc là chạy theo giao hợp. Toàn bộ tinh lực của chúng để lớn lên là đòi hỏi làm nổi bật bộ sinh dục của mình, sau đó được ong

mật lấy phấn đi, mà những cây cỏ khác để có được tình yêu đẹp xinh này, cũng chỉ có cách nuôi cho bộ sinh dục của mình càng tươi đẹp hơn để lôi cuốn ong mật đem đầy thân phấn đến.
Trang Chi Điệp nói:
- Kinh Ngũ này, cậu kiếm đâu ra thứ lý luận lạ lùng thế? Thì ra cậu không lấy vợ là vì có nhiều bộ sinh dục như thế này bao vây hả?
Triệu Kinh Ngũ cười, kéo Trang Chi Điệp vào nhà ngồi. Trong căn phòng con con, trên bàn trước cửa sổ lại là ba dãy chậu hoa cao thấp, có hoa đại lý to bằng cái bát, cũngcó Tiểu tinh Thúy bằng cái móng tay, ngay đến đầu giường cuối giường, chung quanh chân giường, cũng toàn là chậu hoa, nhưng trên một cái bàn vuông nhỏ đóng rất xinh ở giữa phòng, lại đặt một chậu sứ màu ngọc, trong chậu trồng một khóm hoa thuỷ tiên màu xanh lá mạ. Triệu Kinh Ngũ bảo, sau khi dỡ bỏ ngôi nhà cũ trước kia, đồ vật dụng cụ của cả gia đình đều cất ở chỗ mẹ đẻ anh, anh chỉ đem theo cái bàn vuông nhỏ này và cái chậu sứ màu ngọc to đời Minh.
Trang Chi Điệp bảo:
- Trong phòng nhiều hoa như thế này, còn khóm thuỷ tiên này đặt ở nơi nổi bật nhất lại không có bộ sinh dục gì cả?
Triệu Kinh Ngũ đáp:
- Hoa là bộ sinh dục của cây cỏ, em chỉ nhận chúng là các loại giống khác nhau. Thuỷ tiên này bây giờ không nở hoa, có hoa nở, thì cũng không tươi rói, vậy thì anh sẽ cười em tại sao lại cưng chiều người đàn bà này hơn cả. Trong truyền thống của phương Đông, thuỷ tiên thường được coi là hình tượng trinh nữ trong thư băng sạch như ngọc, nhưng trong truyện thần thoại Hy lạp phương tây, thuỷ tiên thường được coi là người đàn ông khôi ngô tuấn tú. Người đàn ông này ít ham muốn, thiếu tình cảm, không yêu bất cứ thiếu nữ nào. Một hôm anh ta ra bờ suối uống nước, nhìn thấy cái bóng mình, chợt đem lòng yêu mến hâm mộ. Nhưng khi anh ta sà xuống nước ôm lấy cái bóng của mình, đã ngã xuống và chết đuối, linh hồn rời khỏi thể xác, trong chốc lát hoá thành thuỷ tiên này.
Trang Chi Điệp cũng đầu tiên được nghe thuỷ tiên là đàn ông biến hoá mà nên. Anh bảo:
- Vậy thì cậu tự ví mình là thuỷ tiên phải không?
Triệu Kinh Ngũ đáp:
- Vâng, em tuy không có khuôn mặt giống Phan An miêu tả trong sách cổ, song trong giới văn hóa ở Tây Kinh, em tự cảm nhận mình là một người điên trai. Em đã trồng nhiều cây hoa như thế này, em nhìn ngắm chúng, em thông cảm cho những người đàn bà bình thường trên đời, mà càng yêu mến thuỷ tiên này, buồn than cho nỗi chia cắt giữa linh hồn và thể xác của nó.
Trang Chi Điệp nói:
- Kinh Ngũ này, mình hiểu rồi, có phải cậu sắp sửa cưới vợ không nhỉ?
Triệu Kinh Ngũ đáp:
- Thuỷ tiên là một vốc nước, chỉ mấy hòn đá là biết đủ. Em muốn lấy vợ, nhưng trên đời đàn bà thiếu như cây hoa thế này, có cô nào lại là của em lâu? Xét đến cùng thầy Điệp là người có cảm giác cực tốt, đã biết tâm tư của em, em xin được phép hỏi thầy, thầy có thưởng cho em Liễu Nguyệt được không?
Trang Chi Điệp nghe vậy thầm nghĩ, từ lâu mình đã thấy cậu ta thích Liễu Nguyệt, nào ngờ cậu ấy có tâm tư ấy thật, anh khẽ cười và bảo:
- Sao lại nói xin mình thưởng cho? Liễu Nguyệt tuy là người hầu hạ trong nhà mình, nhưng Liễu Nguyệt là người độc lập, mình làm sao quyết định được chuyện của cô ấy?
Triệu Kinh Ngũ vội túm tay Trang Chi Điệp nói:
- Em chỉ xin thầy làm mối. Liễu Nguyệt không có hộ khẩu thành phố, cũng không có công tác, em không vương vấn chuyện đó, em thích Liễu Nguyệt xinh xắn, nhanh nhẹn, lại được rèn dũa lâu nay trong nhà thầy, em sẽ thật lòng yêu cô ấy, đối xử tử tế với cô ấy. Em tuy chẳng làm nên việc gì, là kẻ vô công rồi nghề trong giới văn hoá, nhưng sau khi chúng em cưới nhau, em có thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy.
- Mình có thể làm mối, nhưng cậu không được nóng vội, chờ mình thăm dò cô ấy đã. Theo mình vấn đề cũng không lớn, sau khi Liễu Nguyệt đến nhà mình đã đọc nhiều sách, đã tiếp xúc với nhiều người, càng ngày càng giống con gái đẹp nhà giàu. Kinh Ngũ này, cậu giới thiệu Liễu Nguyệt đến nhà mình thì ra là để mình bồi dưỡng nhân tài cho cậu hả!
Triệu Kinh Ngũ cũng trở nên vui vẻ, lấy ra ra mời Trang Chi Điệp. Anh bảo:
- Không thì tại sao em gọi anh là thầy giáo cơ chứ?
Hai người lại nói một chầu về việc cửa hàng tranh. Trang Chi Điệp thấy trời đã gần tối, thúc Triệu Kinh Ngũ đi đến nhà Bạch Ngọc Châu, còn mình thì quay về. Nhưng Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt đã

về nhà tắm rửa xong. Thấy Trang Chi Điệp bước vào cửa, cả hai đều rối rít mặc quần áo, ra khỏi buồng tắm. Trang Chi Điệp hỏi:

- Tranh cãi chiều nay sao nhanh thế?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Mới làm việc được một tiếng thì tổng biên tập Chung Duy Hiền bị ốm, phiên toà đành phải dừng lại, bảo tình hình nói chung cũng đã rõ, sau đây họ sẽ điều tra lấy chứng cớ trên các lĩnh vực. Nếu thấy cần phải mở phiên toà biện hộ lần thứ hai thì sẵn sàng chờ thông báo.

Trang Chi Điệp liền hỏi:

- Ông Hiền ốm à? Bệnh gì vậy? Tại sao không ốm lúc khác lại ốm đúng vào giữa phiên toà, người ta sẽ cho là không cãi nổi bên kia, sợ mà ốm đấy!

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Sự việc không đến nỗi làm cho người thẩm phán nghĩ thế đâu. Bởi vì ông Hiền đứng dậy đối đáp ông đã viết sẵn bản tường trình dài mười ba tờ, cứ thế ông đọc đâu ra đấy, không sót một chi tiết. Cảnh Tuyết Ấm ngồi ở bên kia, mồ hôi mồ kê vãi ra như tắm, ngài thẩm phán kia cũng gật đầu lia lịa. Cũng giữa lúc này, đột nhiên phịch một tiếng, khi em ngẩng lên nhìn, thì không thấy ông đâu, ông đã ngã quay lơ ra đất. Mọi người ngạc nhiên kêu ầm lên, bước đến đỡ ông dậy. Mặt ông xám ngoét, hai mắt nhắm nghiền, người đã hôn mê. Thẩm phán Tư Mã Cung vội vàng sai người chở vào bệnh viện, cuộc biện luận cũng thôi luôn. Chúng em đều kéo cả vào bệnh viện thăm ông, ông đã tỉnh lại, bây giờ bác sĩ đang khám bệnh cho ông, vẫn chưa biết là bệnh gì!

Đầu tiên Trang Chi Điệp cứ tưởng là bệnh đau đầu hay đau bụng thông thường, nào ngờ cơn bệnh lại xảy ra bất ngờ ghê gớm thế, trong lòng anh cũng sốt ruột. Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Xem bệnh tình ấy, sau khi tỉnh lại sẽ không sao đâu. Chu Mẫn bảo sáng nay trước khi ông Hiền đến phiên toà, tư tưởng tình cảm sa sút khủng khiếp, còn cãi nhau với lãnh đạo sở văn hoá ở văn phòng một trận, hình như là chuyện chức danh thì phải. Trên đường đi đến toà án, Chu Mẫn còn bảo cậu ta đã an ủi ông, ông chỉ hậm hực thở dài, nói chẳng có chuyện gì suôn sẻ, chức danh nên xét thì không xét, c hân không nên gãy thì lại gãy. Em hỏi Chu Mẫn, ông Hiền nói vậy có ý gì? Chu Mẫn bảo chuyện gãy chân thì cậu cũng không biết.

Trang Chi Điệp thì biết chuyện gãy chân. Anh đã định nói rõ đầu đuôi với Ngưu Nguyệt Thanh, mở miệng ra rồi lại thôi không nói. Chỉ buột mồm chửi văn phòng bình xét chức danh, chửi lãnh đạo sở văn hoá, Ngưu Nguyệt Thanh liền nói:

- Anh cũng để em yên tĩnh một lúc. Hôm nay anh không đi, em tức lộn cả ruột, vì có chuyện ốm của ông Hiền, nên cũng đã hết tức. Không đi ra là cũng tốt, nếu đi, đứng trước Cảnh Tuyết Ấm anh sao khỏi bị kích thích. Ông Hiền ốm ngã lăn quay ra đất cũng làm em sợ hết hồn. bây giờ em chỉ mong phía mình không ai được bực tức, bực tức chỉ tổ hại cơ thể, nếu lại lăn ra ốm mấy người nữa, đừng nói con mụ họ Cảnh kia vui mừng, mà người ngoài biết, họ cũng bịt mồm vãi rắm mà cười!

Lúc ăn cơm, Triệu Kinh Ngũ đã đến, bước vào cửa, cậu ta cầm một đồ chơi là con chó vải rõ to. Liễu Nguyệt vừa mở cửa, cậu ta liền đặt con chó vải lên cổ Liễu Nguyệt, cô ta hớn hở tới mức cứ lăn ra ghế sa lông đệm da mà ôm mà hôn con chó vải.

Trang Chi Điệp thấy vậy bảo:

- Tặng Liễu Nguyệt món quà to thế cơ à, dễ có đến sáu bảy ngàn đồng ấy nhỉ?

Triệu Kinh Ngũ thẹn thẹn bảo:

- Em hễ cứ vui vẻ lên một cái là mua luôn.

Trang Chi Điệp nói:

- Cậu đừng có vui vẻ, không mua quà cho mình, thì ca6ụ vui cũng phí.

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Còn xem anh có vui không đã nào? Thẩm phán Tư Mã Cung nói, nghe cuộc biện luận ngày hôm nay, thì Cảnh Tuyết Ấm chẳng có mấy lý lẽ. vấn đề bây giờ chỉ có một điều, bên này thì nói hình tượng người đàn bà trong bài văn là tập trung, khái quát và quy nạp từng trải của nhiều người đàn bà mà thành, còn bên kia thì bảo trong tác phẩm viết người thật viết thật không được viết như thế. Đây hoàn toàn là một loại nguỵ biện. Xét đến cùng thì tác phẩm bút ký phóng sự có tập trung, khái quát và quy nạp hay không. Thì họ là người ngoài ngành, không am hiểu mấy, còn phải tìm hiểu ở một số chuyên gia học giả của giới văn hoá!

Trang Chi Điệp nói:

- Điều lo ngại của sự việc cũng là ở chỗ này. Nói một cách nghiêm chỉnh, thì văn chương có tính chất người thật việc thật không được viết như tiểu thuyết, tập trung, khái quát và quy nạp là cách làm của tiểu thuyết.

Triệu Kinh Ngũ hỏi:

- Vậy thì làm thế nào? Miếng thịt gắp đến mồm còn rơi mất hay sao?

Trang Chi Điệp cười gằn một tiếng, lâu lắm không nói gì. Ngưu Nguyệt Thanh đưa mắt ra hiệu cho Triệu Kinh Ngũ. Cậu ta đi theo chị vào trong nhà. Ngưu Nguyệt Thanh nói với Triệu Kinh Ngũ:

- Cậu nói những chuyện ấy làm gì? Anh ấy đang buồn phiền, cậu lại làm cho anh ấy nẫu ruột ra hả?

Trang Chi Điệp lại gọi:

- Kinh Ngũ ơi, cậu lại đây.

Triệu Kinh Ngũ đi ra bảo:

- Hôm nay không nói chuyện này nữa, suốt từ sáng đến tối, việc này cũng làm em đau đầu, để hôm khác hãy nói nhé! Xe đến trước hỏi tất sẽ có đường. Liễu Nguyệt ơi, em đặt cho con chó này một cái tên chứ?

Liễu Nguyệt bảo:

- Gọi nó là Cẩu Tiểu Ngũ.

Trang Chi Điệp gắt lên:

- Đùa cái kiểu gì vậy? em không thấy việc nghiêm chỉnh hay sao hả?

Rồi quay sang nói với Triệu Kinh Ngũ:

- Bây giờ mình phải đi trước toà án, có thể gặp trước một số nhà văn, nhà phê bình và giáo sư Trung văn trường đại học của tỉnh và thành phố của Tây Kinh, bảo họ viết các luận chứng trao cho toà án, trực tiếp gây ảnh hưởng đến quan thẩm phán. Mấy ngày này cậu và Hồng Giang không làm cái gì khác, đi tìm Lý Hồng Văn, Cẩu Đại Hải phân công nhau tìm gặp các nhà văn, học giả, giáo sư, dùng bất cứ cách nào, cứ lấy danh nghĩa của mình, bảo viết ra ý kiến trong tác phẩm có tính chất ký sự cho phép khái quát và quy nạp, mình sẽ đưa ra một danh sách, trong này có người viết theo ý kiến của chúng ta, không có vấn đề gì, có người khó cuốn níu được họ, chỉ cần viết ra những lời chung chung đại khái cũng được, nếu cứ khăng khăng không muốn viết, thì chỉ yêu cầu họ không viết cho phía Cảnh Tuyết Ấm luận chứng nào là được.

Lập tức viết ra một danh sách, Triệu Kinh Ngũ liền cầm đi. Trang Chi Điệp cũng bảo Liễu Nguyệt đi tiễn Triệu Kinh Ngũ, rồi nói với Ngưu Nguyệt Thanh:

- Vụ kiện này không có anh, thì bên này có thế trận hàng trăm người cũng không ăn thua.

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Anh giỏi anh tài, ở nhà thì anh hùng như thế, ra khỏi cửa thì không dám có mặt trong phiên toà! Thôi không nói nữa, tất cả đều nghỉ ngơi, em cũng rã rời chân tay ra đây này.

Liễu Nguyệt tiễn Triệu Kinh Ngũ ra cổng khu nhà tập thể. Triệu Kinh Ngũ bảo:

- Liễu Nguyệt ơi, ở ngõ phố trước mặt kia có cửa hàng bán tiết dê trôn ớt, anh mời em cùng ăn!

Liễu Nguyệt đáp:

- Trời oi bức thế này, ăn thứ đó mướt mồ hôi!

Triệu Kinh Ngũ bảo:

- Vậy thì đi ăn kem.

Liễu Nguyệt hỏi:

- Hôm nay anh làm sao vậy? Rộng rãi phóng khoáng thế? Em không ăn, em tiễn anh ra ngoài cổng lớn để cám ơn anh đã có lời mời.

Hai người đi ra cổng lớn, nhưng Triệu Kinh Ngũ không đi, cứ đứng ở chỗ tối bóng đèn, bảo:

- Liễu Nguyệt ơi, em lại đây.

Liễu Nguyệt hỏi:

- Đến chỗ tối ấy làm gì, em sợ lắm!

Nhưng rồi cô ta cũng đi tới. Triệu Kinh Ngũ khẽ bảo:

- Em nhìn chỗ kia kìa.

Liễu Nguyệt nhìn theo tay chỉ, thì thấy ở chỗ chân tường cách đấy mười mét, có hai người ôm nhau xoắn xuýt, liền cúi đầu cười hi hí. Triệu Kinh Ngũ bảo:

- Tình yêu không sợ tối không sợ ma, chúng mình đến gần một chút nghe xem họ nói gì.

Liễu Nguyệt gí ngón tya vào mặt Triệu Kinh Ngũ mắng:

- Anh cũng học cái thói xấu ấy à? Có giỏi thì anh cũng ra phố lôi một cô mà đi, nghe trộm người ta ra cái quái gì, lưu manh hạng bét!

Không ngờ Triệu Kinh Ngũ chợt kêu lên một tiếng: ái chà, ôm lấy mặt.

Liễu Nguyệt hỏi:

- Thọc vào đâu hả? Vào mắt phải không?

Bước lại gỡ tay nhìn vào mặt, Triệu Kinh Ngũ liền ôm luôn Liễu Nguyệt cắn một phát vò cái má non tơ kia, rồi co cẳng chạy. Vừa lúc đó một chiếc xe taxi từ đằng kia phố phóng tới, đèn pha chiếu thẳng vào Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt hốt hoảng tới mức hai chân hai tay bám sát vào tường, khi đèn xe chiếu qua, bình tĩnh lại thì Triệu Kinh Ngũ đã mất hút, Liễu Nguyệt cảm thấy buồn cười, cái anh chàng Triệu Kinh Ngũ trắng trẻo này cứ tưởng là con ma chơi bời, thì ra lại ngốc nghếch, hôn một cái rồi chạy như bay như biến chẳng khác gì con thỏ.

Liễu Nguyệt cảm thấy trên má còn đau đau, vừa đưa tay xoa má vừa quay về, nhưng lại nhìn thấy chiếc xe taxi vừa rồi đậu ngay cổng. Người ra khỏi xe là Chu Mẫn, anh nói với Liễu Nguyệt:

- Liễu Nguyệt đấy ư? Cô ở đây làm gì vậy? Vừa giờ đèn pha chiếu lướt qua một cái, tôi đã nhìn thấy cô.

Liễu Nguyệt bỗng hốt hoảng hỏi:

- Anh nhìn thấy tôi à? Tôi đang làm gì nào?

Chu Mẫn đáp:

- Một mình cô đứng ngẩn tò te ở chân tường, tôi cứ tưởng lại cãi nhau với cô Thanh, ra đây khóc cơ đấy. Không có chuyện gì chứ?

Liễu Nguyệt liền cười:

- Chị ấy còn cãi nhau với tôi nữa, tôi sẽ sang ở hẳn nhà anh, không về cho mà xem. Tôi đâu có khóc được, đâu có sụt sịt lau nước mắt trong phiên toà như anh, một người đàn ông to lớn! Anh ở bệnh viện về phải không? Ông Hiền thế nào rồi?

Chu Mẫn giục:

- Ta về nhà nói chuyện, thầy Điệp có nhà không?

Hai người đi vào nhà, Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh đã đi ngủ. Liễu Nguyệt liền gõ cửa bảo Chu Mẫn đã đến. Ngưu Nguyệt Thanh mặc quần áo ngủ đi ra. Chu Mẫn liền vào buồng ngủ nói chuyện trực tiếp với Trang Chi Điệp. Vừa nói được một câu, Trang Chi Điệp đã lồm cồmbò dậy khỏi giường, quần áo chưa mặc xong, đã khóc thút thít. Thì ra bệnh viện khám bệnh cho ông Hiền, đã nhận xét ông bị ung thư gan, mà đang ở giai đoạn di căn. Trang Chi Điệp bóp hai tay vào nhau bảo:

- Tại làm ông ấy tức quá thành bệnh đấy mà!

Anh xồn xồn định đi sở văn hoá gặp lãnh đạo nói chuyện, Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt kéo anh lại, bảo muộn thế này người của sở văn hoá đã về từ đời tám hoánh nào rồi, anh tìm ai cơ chứ. Trang Chi Điệp hét tướng lên:

- Ông Hiền đau yếu như thế mà còn ra toà được. Ông ấy hôn mê trong phiên toà, chứ nếu chết ngay tại đó, thì cho dù muốn dành cho ông cái gì, cũng chẳng thể dành được. Hết giờ làm việc fr, thì tôi sẽ đến nhà giám đốc sở. Bọn họ đối xử hèn hạ với một trí thức lão thành như vậy sao? Một chức danh quan trọng hay một con người quan trọng?

Ngưu Nguyệt Thanh liền buông tay để chồng đi, nhưng Chu Mẫn lại lo sợ ung thư gan ở thời kỳ cuối thì chẳng còn sống được bao lâu, có lẽ Chung Duy Hiền chẳng thể nào chống chọi nổi đến phiên toà thứ hai đâu, nếu ông Hiền ra đi, thì sức mạnh của bên toà soạn tạp chí coi như hết. Ngưu Nguyệt Thanh nghe Chu Mẫn nói vậy, liền bực dọc:

- Chớ có nói dại thế! Bây giờ cậu còn mong tổng biên tập Chung Duy Hiền ra toà lần thứ hai hả? Thôi thì vụ kiện có thua sạch sành sanh, chỉ cần chẩn đóan bệnh của ông có sai sót, thì chỉ là một trận sợ hãi tóat mồ hôi cũng được!

Chu Mẫn cũng tự thấy đã lỡ lời, anh bảo:

- Em không có ý ấy, em chỉ định nói mình đang theo kiện, mà ông Hiền lại lăn ra ốm đúng vào lúc như thế này…

Ngưu Nguyệt Thanh cũng sợ lời quở trách của mình làm Chu Mẫn phân tán tư tưởng, chị bảo:

- Vừa giờ Triệu Kinh Ngũ từ chỗ ông thẩm phán về đây, vấn đề sự kiện không lớn đâu.

Rồi cứ thế chị nói lại một lượt những biện pháp bổ sung mà Trang Chi Điệp đã sắp xếp. Tư tưởng Chu Mẫn cũng bớt căng thẳng đi, lại chủ động nêu ra ý kiến, ngay bây giờ anh còn phải đến bệnh viện trông coi ông Hiền.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo chị cùng đi, nhất định phải nấu một bát canh trộn gì đó để ông ăn. Cuối cùng Chu Mẫn tất ta tất tưởi ra đi.
Ngay trong đêm, Trang Chi Điệp tìm đến nhà giám đốc sở, đập phá tranh cãi với giám đốc, chẳng khác nào định đánh nhau. Chưa bao giờ giám đốc sở thấy Trang Chi Điệp nóng nảy dữ tợn như thế, ông giải thích đi giải thích lại, nhưng đùn đẩy trách nhiệm, chỉ bảo sẽ đi thăm Chung Duy Hiền ngay trong đêm, hứa sẽ giải quyết tất cả các khoản chi phí chạy chữa, kể cả lương và phụ cấp của những người trông coi. Trang Chi Điệp bảo không giải quyết vấn đề có tính thực chất, thì đi thăm làm gì? Định để người bệnh nhìn thấy các anh càng bị kích thích mà chóng chết hay sao? Doạ đến mức giám đốc sở cùng Trang Chi Điệp đi đến nhà bốn vị phó giám đốc khác, cuối cùng khiến năm người cùng nghiên cứu biện pháp xử lý, cho mãi đến lúc bốn giờ sáng mới ra được nghị quyết: đồng ý để Chung Duy Hiền toà soạn tạp chí Tây Kinh khai báo chức danh, biên tập và tổng duyệt, gửi đơn khai báo của ông lên văn phòng bình xét chức danh của tỉnh, do cấp trên kiểm tra phê chuẩn. Sự việc đến bước này, Trang Chi Điệp mới bắt tay từng người, cám ơn họ, cũng mong họ thông cảm cho sự xúc động nóng nảy của anh. Về đến nhà thì hầu như trời đã tờ tờ sáng.
Trưa hôm ấy tất cả lãnh đạo trung cấp trở lên của sở văn hoá xách gói to gói nhỏ, toàn những thứ bổ mát đi vào bệnh viện thăm Chung Duy Hiền. Từ bệnh viện Ngưu Nguyệt Thanh gọi điện báo cho chồng tư tưởng tình cảm của ông ấy rất tốt, đã ăn một bát bánh chẻo, đã xuống giường đi lại được. Trang Chi Điệp bỏ điện thoại xuống liền gọi Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt bước vào, anh liền ôm cô ta vừa cười, vừa hôn. Liễu Nguyệt bảo:
- Người em toàn mồ hôi.
Liễu Nguyệt liền bưng một chậu nước vào buồng ngủ, lau rồi xong nằm trên giường. Nhưng Trang Chi Điệp không sang buồngln. Anh mở cửa đi gặp văn phòng bình xét chức danh nói rõ tình hình, hy vọng họ, sau khi nhận được đơn khai báo, có thể coi là một ngoại lệ, xét duyệt nhanh gấp cho. Sau đó từ văn phòng bình xét chức danh gọi điện cho bệnh viện, tìm Ngưu Nguyệt Thanh, bảo vợ dìu Chung Duy Hiền đến trực tiếp nghe điện thoại. Anh nói trong điện thoại:
- Anh Hiền ơi, bây giờ thì anh cứ yên tâm mà dưỡng bệnh nhé!
Đầu giây bên kia Chung Duy Hiền nói:
- Chi Điệp này, tôi biết cảm ơn anh thế nào đây? Trong thành phố này cái gì cũng khó giải quyết chỉ có người chết r, mới giải quyết được nhanh thôi.
Trang Chi Điệp nói:
- Mình đâu có chờ chết hả anh? Anh vừa ốm một cái, sự việc chẳng đã được giải quyết rồi ư?
Chung Duy Hiền bảo:
- Tôi vẫn còn may, tôi vẫn còn may! Chi Điệp này, vừa giờ bọn họ đưa cho tôi một quyết nghị báo lên cấp trên nghiên cứu. Cái quyết nghị này chọi nổi hàng trăm lần uống thuốc đấy!
Trang Chi Điệp nói:
- Văn phòng bình xét chức danh sẽ xét duyệt rất nhanh gửi xuống, vài hôm nữa tôi sẽ cầm trong tay chiếc sổ đỏ chức danh cao cấp về đây cho anh, bệnh gì của anh cũng sẽ khỏi hết.
Đầu kia, Chung Duy Hiền bảo:
- Sổ bìa đỏ, sổ bìa đỏ, tôi đáng giá một quyên sổ bìa đỏ như vậy sao? Chi Điệp ơi, anh bảo, cái tôi cần là quyển sổ bìa đỏ ấy à?
Trong ống nghe, giọng của Chung Duy Hiền xúc động phẫn uất, cuối cùng là một trận khóc nức nở. Ở đầu này, Trang Chi Điệp cũng đã sụt sịt không thành tiếng từ lâu.
Đêm hôm ấy Trang Chi Điệp ngủ ngon lắm. Đang ngon giấc thì Liễu Nguyệt vào gọi:
- Anh nhìn trời xem nào, bây giờ là mấy giờ. Điện thoại reo dồn dập, chị cả đang cuống lên trong điện thoại kia kìa, anh còn không ra nhận hả?
Trang Chi Điệp tỉnh dậy, quả nhiên thấy mặt trời đã rọi vào cánh cửa sổ, vội vàng ra nhận điện thoại xong, không rửa mặt cũng không xúc miệng đánh răng, tức tốc cưỡi "Mộc lan" vào bệnh viện.
Chung Duy Hiền nằm ngửa trên giường, người tọp hẳn đi, lại không đeo kính cận, trông dáng dấp thật đáng sợ, gần như không nhận ra được nữa. Năm giờ sáng nay, ông nôn ra mạu nôn ra hẳn nửa ca nhổ đờm. Bác sĩ vội vàng cấp cứu oán trách những người trông coi: Ngưu Nguyệt Thanh, Chu Mẫn, Cẩu Đại Hải và hỏi sau cơn hôn mê tỉnh lại, người bệnh luôn luôn ổn định, tại sao vào nằm viện lại nôn ra máu? Nôn ra máu là triệu chứng xấu đấy, tĩnh mạch dạ dầy cong lại căng lên, dễ xảy ra chảy máu, chảy máu nếu không dừng lại được thì đi đứt. Ngưu Nguyệt Thanh liền bảo, hôm qua ông tổng biên tập vui lắm, còn ăn bánh chẻo, còn đi xuống giường, bọn này cứ bảo ông Hiền đã lập kỷ lục tạo ra chuyện lạ, có ai

biết đâu lại thế này? Bác sĩ hỏi, có chuyện gì kích thích làm ông ấy xúc động như thế, Chu Mẫn đã nói lại chuyện chức danh. Bác sĩ liền mắng mỏ, tại sao nói với ông ấy vào lúc này, người lành lặn hẳn hoi, một khi xúc động còn thường sinh ra các loại chứng bệnh nữa là người ốm nặng như thế này tại sao lại không xúc động cơ chứ. Sau một lúc chạy chữa, ông Hiền đã ngừng nôn ra máu, cũng dần tỉnh lại, chỉ có điều bảo Chu Mẫn cầm chìa khóa về nhà tập thể của ông ở toà soạn tạp chí, lấy cái hộp gối ở đầu giường đến đây. Chiếc hộp gối đã được đem đến, ông Hiền liền ôm khóc. Mọi người không ai hiểu tại sao ông làm thế và cũng không dám lấy hộp gối đi.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Anh Hiền ơi, anh quen gối cứng, không quen gối mềm phải không?

Chung Duy Hiền lắc đầu. Chu Mẫn bảo:

- Có lẽ ông đựng tiền tiết kiệm trong đó - Rồi nói với ông Hiền – thầy cứ đưa em giữ cẩn thận cho, không để mất đâu.

Chung Duy Hiền vẫn không đưa. Đến lúc chín giờ, ông bảo ông cần gặp Trang Chi Điệp:

- Sao Chi Điệp không đến thăm mình nhỉ? Các bạn gọi giúp mình bảo Chi Điệp đến nhé?

Khi Trang Chi Điệp bước vào buồng bệnh, Ngưu Nguyệt Thanh chặn anh sang một bên, khe khẽ kể hết mọi chuyện, lại còn dặn:

- Không được nói chuyện chuyện chức danh nữa, bác sĩ dặn không được để ông xúc động nữa. Nếu nôn ra máu lần nữa là đi đứt. Hiện giờ ông cứ ôm khư khư cái gối, liệu có phải ông đựng tiền mặt và phiếu gửi tiết kiệm ở bên trong? Ông và vợ ông sống chẳng ra sao cả nửa cuộc đời, hay là không muốn giao cho vợ những thứ ấy? Nhưng đã đến nước này không thể không báo cho bà ấy. Nếu ông không đưa hộp gối cho chúng ta giữ hộ, thì vợ ông đến chẳng giằng lấy hay sao? Nhưng em lại nghĩ, nếu ông ấy gặp chuyện chẳng lành, thì chúng mình giữ tiền của ông ấy làm gì?

Trang Chi Điệp bảo:

- Để anh gặp ông ấy xem sao đã.

Anh bước vào, kéo tay Chung Duy Hiền:

- Anh Hiền ơi, tôi đã đến đây.

Chung Duy Hiền mở to mắt, đột nhiên cười bảo:

- Anh không đến mình chưa chết được.

Trang Chi Điệp rơm rớm nước mắt bảo:

- Anh đừng nghĩ thế, cũng đừng nghĩ gì nữa anh Hiền ạ, anh sẽ có kỳ tích, anh sẽ có kỳ tích đấy, anh Hiền ạ!

Chung Duy Hiền nghe vậy gật gật đầu bảo:

- Mình cũng nghĩ như vậy, lẽ ra mình là người nên chết từ lâu rồi. Mình đã sáng tạo ra kỳ tích.

Nói rồi một giọt nước mắt già nua nhỏ xuống, lăn qua từng gờ thịt trên khuôn mặt nhăn nheo sâu hoắm, cuối cùng rơi xuống không thành giọt mà tự mất đi, chỉ để lại một vệt dài sang sáng như con ốc sên bò qua. Ông lại bảo:

- Chi Điệp ạ, nhưng kỳ này, thì không được rồi. Mình cảm thấy mình sẽ chết, anh bảo mình chết xứng đáng chứ?

Trang Chi Điệp đáp:

- Cuộc đời anh khúc khuỷu gập ghềnh, nhiều gian nan, song cũng phong phú đầy đủ, chưa kể đến việc đã sáng tạo ra biết bao nhiêu giá trị xã hội. Chỉ riêng cuộc sống của bản thân anh đã có giá trị huy hoàng. Anh là người thật sự sống cao thượng và trong trắng. Anh hơn hẳn bất cứ người nào trong chúng tôi, cho nên anh đã tạo ra kỳ tích.

Chung Duy Hiền nói:

- Mình chẳng bằng anh – người lử đi, nghĩ một lúc nói tiếp – Nhưng mình cũng coi như có một quyển sổ bia đỏ, lại còn có thêm cái hộp gối này! Bây giờ điều mình thấy tiếc là không thể cùng anh theo kiện đi tới chỗ có kết quả, để người ta chê cười mình.

Trang Chi Điệp nói:

- Ai dám chê cười anh nào! Chỉ ngạc nhiên và kính nể anh thôi!

Trang Chi Điệp thấy sắc mặt ông mỗi lúc một nhợt nhạt đi, hơi thở cũng hổn hển gấp gáp, biết ngay có chuyện rồi. Anh cố ghìm nước mắt bảo:

- Anh Hiền ơi, anh còn có việc gì cần tôi làm không?

Lý Hồng Văn bảo:

- Anh Hiền ơi, anh hãy ráng chịu đựng, tôi đã điện báo cho gia đình anh, có lẽ sáng sớm nay đã nhận được. Một lúc nữa lãnh đạo sở cũng sẽ đến, còn có nhiều tác giả đã gọi điện đến hỏi tình hình, nói sẽ đến thăm anh.

Chung Duy Hiền bảo:

- Không cho đến, chẳng cho ai đến cả.

Ông xua tay bảo mọi người đi ra hết, chỉ để Trang Chi Điệp ở bên cạnh. Mọi người chẳng hiểu thế nào cả, đành phải lui ra ngoài. Chung Duy Hiền đưa cái hộp gối trong lòng cho Trang Chi Điệp và bảo:

- Chi Điệp này, con người ta ai cũng phải chết. Mình không sợ chết đâu. Mình chỉ đau lòng để một người bị khổ. Chị ấy hẹn sẽ đến thăm, nhưng bị ngã gãy chân. Chờ chị ấy đến có thể mình đã chết, vậy thì anh giao cho chị ấy hộp gối này. Lại đưa cho chị ấy số tạp chí dẫn đến vụ kiện ấy. Đó là của cải của mình, toàn bộ của mình. Chị ấy là ai, xin anh đừng hỏi. Đến lúc đó, chị ấy tìm đến anh sẽ biết.

Trang Chi Điệp đỡ lấy hộp gối, hộp gối nặng lắm. Anh cảm thấy anh đã lừa dối ông già. Anh định lúc ông già sắp sửa tắt thở sẽ nói ra tất cả, nhưng anh không nỡ lòng nói ra, anh thà kiếp này mang nỗi ân hận đà lừa dối ông, đã lãng phí tình cảm của ông mà dày vò hành hạ bản thân, chứ không muốn trước lúc qua đời, ông biết rõ chân tướng mà đi sang thế giới bên kia với sự trống rỗng, cái gì cũng tuyệt vọng. Trang Chi Điệp gật đầu với Chung Duy Hiền, lại gật đầu một lần nữa. Anh nhìn ông già co giật toàn thân bần bật, giơ tay vẫy trước ngực một cái, mồm mím chặt, đột nhiên phù một tiếng, một bãi máu đỏ tươi phun ra. Ngụm máu ấy phun mạnh vô cùng, những giọt máu nhỏ li ty đều đặn phun ra không trung như đốt pháo hoa ngày lễ, một phần in lên bức tường trắng tinh, một phần lại xả xuống, rơi lên đầu, lên mặt, lên người ông. Trang Chi Điệp không kêu lên, cũng không khóc rống lên, anh lặng lẽ đứng nhìn cơn đau co giật gian nan của Chung Duy Hiền, cuối cùng đã nở một nụ cười, nụ cười ấy dần dần đông cứng trên khuôn mặt.

Trang Chi Điệp ôm hộp gối bước ra khỏi phòng. Những người đứng ở ngoài nhao nhao xô đến hỏi:

- Ông Hiền sao rồi?

Trang Chi Điệp đáp:

- Ông ấy đã chết.

Anh cứ ôm hộp gối đi dọc theo hành lang, ra đến ngoài ngôi nhà gác, anh đứng tại chỗ. Mặt trời phả xuống rát bỏng, rọi thẳng vào mắt khiến anh mấy lần mở ra mà không được. Mọi người ùa cả vào phòng, bác sĩ y tá cũng chạy đến. Họ lặng lẽ ngắm nhìn tất cả. Y tá bắt đầu nhấc ống thở trong mũi Chung Duy Hiền ra, gấp hai mép khăn trải giường lại, tết thành một cái nút rất to. Hai y tá liền đẩy một cái xe chở xác vào khiêng Chung Duy Hiền đã được bọc trong chiếc khăn trải giường màu trắng lên xe. Y tá hỏi:

- Ai là gia đình của người chết?

Không ai trả lời. Y tá lại hỏi một lần nữa:

- Ai là gia đình của người chết?

Ngưu Nguyệt Thanh đang ngây người dựa vào tường, đột nhiên hỏi:

- Ô, có chuyện gì vậy?

Y tá bảo:

- Chiếc khăn trải giường này đã thuộc về ông ấy. Chị ra cơ quan viện nộp năm đồng nhé!

Xe chở xác được đẩy khỏi nhà gác, bánh xe trục trặc, cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, kêu cành cạch cành cạch. Trang Chi Điệp quay đầu lại, chiếc xe chở xác đẩy ra lối cửa của ngôi nhà gác, trong ánh nắng như đổ lửa trông như một thỏi thép vừa ra lò, hoặc là một xe thuỷ tinh được chở ra từ cung thuỷ tinh thần thoại. Ở đầu của chiếc khăn trải giường trắng kia, một cái gì tròn tròn cứ lắc sang bên này lại lắc sang bên kia của sàn xe khi nó được đẩy qua ba bậc thềm thâm thấp, trông như quả dưa hấu đựng trong cái túi vải.

Tang lễ của Chung Duy Hiền do sở văn hoá lo hoàn toàn. Gia đình Trang Chi Điệp xét cho là người ngoài đơn vị, chỉ do Chu Mẫn truyền tin tức, theo dõi xem có chỗ nào sắp xếp chưa đúng mới góp ý kiến với sở. Vợ của Chung Duy Hiền dắt đứa con trai ngở ngẩn vào nhà xác bệnh viện giở chiếc khăn trải giường ra nhìn một lượt, đốt một xấp giấy tiền ở bãi đất ngoài nhà rồi sai con trai đập chậu con kiêu có đựng tro tiền và mì sợi, sau đó bắt đầu dàm phán với lãnh đạo sở, ye6u cầu tổ chức trợ cấp năm ngàn đồng, yêu cầu nhận con trai ông vào làm việc. Cuộc đàm phán kéo dài ba ngày ba đêm, kết quả như thế nào, Trang Chi Điệp không quan tâm. Chu Mẫn cũng không hỏi. Còn Lý Hồng Văn thì ton hót với vợ Chung Duy Hiền, trước khi chết ông có giao cho Trang Chi Điệp một hộp gối. Bà ta liền tìm đến truy hỏi Trang Chi Điệp đòi hộp gối. Trang Chi Điệp đành phải mở hộp gối ra trước mặt bà, đồng thời cầm từng tập thư trong tay bảo:

- Bà xem này, đây toàn là thư nghiệp vụ gửi cho ban biên tập, ông Hiền bảo tôi thay ông giải quyết không hề có một xu nào nhé!

Bà ta nói:

- Thư của cơ quan quý hiếm đến thế cơ mà phải bỏ vào trong hộp gối, người chết rồi vẫn không quên giải quyết công việc nhà nước thế sao? Trong trái tim ông ấy không có chỗ dành cho mẹ con tôi. Tiền của ông ấy tiêu đi đâu thế nhỉ? Không để lại một đồng nào ư?

Bà bảo Trang Chi Điệp cầm lấy thư, còn chiếc hộp không thì mang về. Mấy ngày liền Trang Chi Điệp không ló mặt đi đâu, khi nghe đã viết xong lời điếu anh đến sở văn hóa gặp lãnh đạo, lấy lời điếu đọc sửa từng câu từng chữ. Lãnh đạo khuyên anh không nên xử lý công việc theo tình cảm. Trang Chi Điệp bảo, vậy thì tôi sẽ triệu tập hàng trăm người trong giới văn hoá đến để mọi người thảo luận. Đồng thời viết cáo phó cử Chu Mẫn đến toà báo đưa tin, toà báo trả lời, báo là báo đăng, phàm những ai đăng cáo phó, chỉ có thể là cán bộ lãnh đạo có cấp bậc nhất định. Trang Chi Điệp liền viết ngay trong đêm một bài ngắn tưởng nhớ đăng trên phụ san ở trang ba dưới hình thức tản văn. Trong hôm đó, đến sở văn hoá viếng vòng hoa không dưới một trăm người. Lãnh đạo sở văn hoá đồng ý lời điếu sau khi Trang Chi Điệp sửa chữa, đồng thời sắp xếp buổi sáng hai hôm sau đi vào chỗ lò thiêu tổ chức lễ truy điệu. Trong một buổi tối, Trang Chi Điệp viết xong câu đối viếng ở hai bên hội trường, viết xong thì bị đau đầu, đau tới mức như sắp vỡ óc. Mạnh Vân Phòng, Triệu Kinh Ngũ, Cẩu Đại Hải và Chu Mẫn đều đến thăm anh. Anh bảo:

- Hôm làm lễ truy điệu, những ai có thể báo được đều báo đến cả. Người càng đông càng tốt. Các bạn để tôi nghỉ ngơi, ngủ một giấc thật đẫy, tôi làm việc quá sức thôi mà. Đây là một câu đối viếng mình soạn, cùng không cầu kỳ bằng trắc, chữ nọ đối chữ kia, các bạn xem đã biểu đạt rõ ý chưa? Sửa chữa xong, xé hơn mười trượng lụa trắng, dù thế nào cũng phải tìm Cung Tịnh Nguyên, bảo anh ấy dùng mực viết trực tiếp, cứ treo trước một ngày ở khu tập thể sở văn hoá, sau đó treo vào hội trường.

Mỗi người cùng xem, thì là một đôi câu đối viếng khá dài:

Vế một: đừng than phúc cạn, bùn tanh sen mới tươi cây có bao dung chim biết ấm, sang đông mai đỏ đã trỏ bông

Vế hai: chớ cười phận mỏng, đêm tàn đom đóm mới tan tác, rạng sáng sao sẽ mờ, thu về tiếng ve đã thưa dần

Mạnh Vân Phòng, Triệu Kinh Ngũ và Chu Mẫn mỗi người đi một phía. Ngưu Nguyệt Thanh đi mua lụa đen, chuẩn bị cho đám bạn bè có quan hệ tốt với Chung Duy Hiền mỗi người một băng đen để đeo hôm làm lễ truy điệu. Khi trở về, thì Trang Chi Điệp chưa ngủ say, Đường Uyển Nhi thì ngồi ở cạnh giường. Liễu Nguyệt đang nấu nước gừng trong bếp. Chị vừa bước vào cửa, Đường Uyển Nhi cúi đầu lau nước mắt bảo:

- Cô Thanh, cô cũng đi nghỉ đi chứ, không khéo thì ốm đấy. Lần này không có đám anh em bạn bè, thì không biết việc tang lễ của ông Hiền sẽ xử lý qua quýt thế nào, cứ nhìn bà vợ ông ấy mà xem, chồng chết khóc được hai tiếng, còn là chỉ kể lể nỗi hờn tủi của mình, thế thì coi là vợ gì mới được cơ chứ?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Em đâu có biết được chuyện đó, quan hệ của họ luôn luôn chẳng ra sao.

Đường Uyển Nhi bảo:

- Cứ cái kiểu ấy thì ma nó lấy bà ta.

Bất giác chị ta đưa tay gài góc chăn dưới người Trang Chi Điệp vào trong, Ngưu Nguyệt Thanh đã nhìn thấy, lừ mắt một cái, bước tới lôi góc chăn đã gài ra đè lại, Đường Uyển Nhi lập tức nhận ra mình lỡ tay, tỏ ra mất tự nhiên, rời từ mép giường sang ngồi ở ghế cạnh giường. Chị ta bảo:

- Ở Đồng quan em đã được nghe lời hát hờ người chết, họ hờ thế này: người sống trên đời chẳng có gì hay đâu, nói một tiếng chết là chết luôn, bạn bè thân thích chẳng ai biết. Lúc bấy giờ em chưa hiểu mấy nỗi buồn thương ấy. Ông Hiền vừa chết một cái, nghĩ tới lời hờ ấy, em lại chảy nước mắt.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Khi ông Hiền mất, anh em bạn bè chẳng có mặt ở đấy là gì?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Đây là bạn gì nào, ông ấy có người trong trái tim ông ấy.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Người trong trái tim, trong trái tim là người gì?

Trang Chi Điệp nói:

- Người mà Uyển Nhi nói là bạn học ở Túc Châu, An Huy ấy.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Em cũn biết chuyện này à, Uỷên Nhi?

Trang Chi Điệp nói:

- Anh đã kể cho cô ấy nghe.

Ngưu Nguyệt Thanh trợn mắt nhìn Trang Chi Điệp, bảo:

- Chuyện này anh dặn đi dặn lại hàng bao nhiêu lần, không cho em nói với ai, song anh lại kể ra hết rồi à? Uyển Nhi này, ai cũng tưởng trong hộp gối của ông Hiền có tiền, thật ra đều là thư tình thầy Điệp em viết cho ông ấy với danh nghĩa là bạn học gái, chuyện này phải giữ kín, nói ra một là không hay với ông Hiền, hai là cũng không hay đối với thầy Điệp nhà em.

Đường Uyển Nhi đáp:

- Người chết rồi, sợ gì nữa chứ? Công khai nói rõ sự thật, người ngoài chỉ có thể ca ngợi ông Hiền và thầy Điệp là người tốt, đã làm những việc của tình yêu chân chính.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Nếu nói ra mình chỉ có thể thông cảm với ông Hiền, tung ra sự thật, thì ngoài xã hội liệu có mấy người hiểu ông ấy như mình? Xét cho cùng thì ông ấy có gia đình, nói về tình yêu, thì hai đã sống một đời, lại có một đứa con ngở ngẩn, tại sao bảo không có tình yêu?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Hai chuyện ấy khác nhau chứ? Đêm nằm ngủ trên giường em cứ nghĩ, cái ông Hiền ấy, bảo đáng thương thì cũng đáng thương, bảo không đáng thương thì cũng không đáng thương. Tóc bạc đầy đầu, hoa hồng đầy trái tim, ông ấy sống cũng thoải mái đáo để, chỉ tiếc người tình kia không có thật….

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Nếu có thật, thì chị kia có dám đến không?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Sao lại không dám đến? Nếu là em, biết ông Hiền có tình cảm như vậy, em sẽ đến ôm xác ông khóc một trận hẳn hoi.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Em ư? Ai bì với em được – nói xong lại thấy không hay liền bảo – Chị không chấp nhận nói người tình thế này thế kia, người tình chẳng phải là gái điếm, là bán dâm hay sao? Uyển Nhi nàym em nói với chị còn không sao, chứ nói với người khác không biết lại chuốc lấy rắc rối dị nghị cho mà xem! Liễu Nguyệt ơi, canh gừng đã được chưa?

Đường Uyển Nhi bị xạc cho một mẻ, ngượng chín mặt, không có chỗ nào để chui xuống đất, chị ta liền đứng dậy nói:

- Để em xuống xem nào?

Nói xong đi ra bếp, Ngưu Nguyệt Thanh nhìn Trang Chi Điệp hỏi:

- Anh xử lý như thế nào với những bức thư trong hộp gối kia? Có lẽ cho đốt cùng với ông Hiền nhỉ?

Trang Chi Điệp nói:

- Sáu lá bạn gái gửi ông Hiền, mười bốn lá ông Hiền gởi bạn gái, tất cả là hai mươi lá thư. Mỗi lá đều xấp xỉ từ năm đến tám ngàn chữ. Anh định tới đây sẽ viết một lời tựa dài hẳn hoi, cùng nộp cho một nhà xuất bản nào đó, in thành một quyển sách.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Rành rành là anh viết, lại cứ xoen xoét người đàn bà kia, anh tạo ra một câu chuyện giả, mà bản thân thì cứ coi giả thành thật! nếu anh xuất bản, sao tránh khỏi ngoài xã hội sẽ đồn đại lếu láo. Cảnh phong ba Cảnh Tuyết Ấm chẳng phải là một bài học đó sao? chuyện này emcũng không nói với anh nữa, ông Hiền chết đi một cái, thì anh cũng đau buồn, tới mức đâm ra lẩn thẩn.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Em hiểu cái gì nào?

Anh tỏ ra khó chịu buồn bực, Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Em không hiểu, em không cái gì cả cũng sợ anh lại hiểu quá đấy!

Đường Uyển Nhi bưng canh gừng lên, thấy hai người dang to tiếng, liền ho một tiếng ở cửa buồng ngủ, thấy họ im lặng, mới đi vào.

Hôm làm lễ truy điệu, đầu Trang Chi Điệp còn hơi đau, đã uống một viên thuốc giảm đau. Người đưa ma đông nghìn nghịt. Vòng hoa xếp kín trong đại sảnh đặt linh cửu ra tận bãi bên ngoài. Truy điệu xong thì đưa Chung Duy Hiền vào lò thiêu. Trang Chi Điệp đòi đích thân đi vào, mấy người đã khuyên anh ở ngoài. Có một người biết xoa bóp, đã giúp anh bóp đầu ở bậc thềm ngoài hội trường để linh cửu. Lý Hồng Văn chạy đến bảo:

- Trước lò thiêu xếp hàng dài dằng dặc, xem ngày mai vẫn chưa đến lượt đâu, Người ta bảo để xác vào kho lạnh đã.

Trang Chi Điệp nói:

- làm thế sao được. Ở nhà quê người chết chôn xuống đất mới yên, ở thành phố thì vào lò thiêu mới yên. Hôm nay đến đông như thế này, cuối cùng lại không đốt xác được, việc ấy sẽ kích thích tình cảm mọi người quá thể. Hơn nữa anh cũng biết tình hình của sở văn hoá chỗ anh, một khi không đốt xác được thì sau đây ai sẽ đến đây trông nom cụ thể?

Lý Hồng Văn nói:

- Tôi cũng đã nghĩ thế. Nói đi nói lại với người ta, người ta chỉ có mỗi một câu: đi xếp hàng. Anh là danh nhân, anh có thể đi nói giúp được không?

Lúc này Mạnh Vân Phòng vừa từ lò đốt xác chạy lại, bảo:

- Việc này dễ giải quyết.

Trang Chi Điệp hỏi anh làm thế nào thuyết phục được người ta. Mạnh Vân Phòng nói:

- Mình đi vào nhìn thấy có dán ở cửa một tờ giấy đỏ viết rõ "Ưu tiên phần tử trí thức". Hừ, bây giờ chính phủ đề xướng tôn trọng tri thức, tôn trọng nhân tài, lò thiêu xác này được đấy, cũng đã ưu tiên phần tử trí thức.

Lý Hồng Văn bảo, tại sao anh ta không nhìn thấy tờ giấy đỏ ấy nhỉ, Mạnh Vân Phòng quả là có con mắt tinh đời. Ba người liền đi đến giao thiệp, nói Chung Duy Hiền là trí thức cao cấp, bây giờ có thể đưa vào lò trước rồi chứ. Người quản lý kia bảo:

- Phần tử trí thức hả? Làm sao chứng minh được là phần tử trí thức?

Trang Chi Điệp đáp:

- Ông ấy là tổng biên tập tạp chí Tây Kinh.

Người kia hỏi:

- Có chứng từ gì không?

Trang Chi Điệp nói:

- Chứng từ gì nhỉ? Đến lò thiêu xác cũng đem theo chứng từ gì? Chúng tôi làm chứng cũng không được sao?

Lý Hồng Văn liền bảo:

- Đây là Trang Chi Điệp.

Người kia hỏi:

- Trang Chi Điệp là ai nhỉ? Một tỉ mốt người Trung Quốc, tôi nhớ sao nổi nhiều tên thế? Đơn vị nào nhỉ?

Lý Hồng Văn liền nói:

- Ngay đến Trang Chi Điệp anh cũng không biết à? Đơn vị là hội nhà văn.

Người kia đã nghe chệch âm thành làm giày, anh ta hỏi:

- Làm giày à? Hiệu làm giày có lẽ không có phần tử trí thức đâu. Chúng tôi ở đây chỉ nhận giấy chứng nhận chức danh cao cấp, nào là giáo sư, nào là tổng công trình sư.

Trang Chi Điệp bảo:

- Tôi làm giày gì mặc tôi, nhưng người chết này có chức danh cao cấp, hãy nhớ, là biên tập và thẩm duyệt, không phải là thím Trương, thím Vương gì đâu!

Người kia bảo:

- Anh nóng hơn tôi hả? Đưa giấy chứng nhận đây!\

Cả ba người đều trơ mắt ếch ra, Trang Chi Điệp bảo Lý Hồng Văn đi tìm giám đốc sở đến. giám đốc sở đến bảo ông là giám đốc sở, người chết quả đúng là biên tập và thẩm duyệt, là trí thức cao cấp, chỉ có điều chưa kịp cấp giấy chứng nhận xuống, thì người đã chết, ông có thể chứng minh và xin gửi lại họ tên và điện thoại để đơn vị điều tra.

Người kia liền bảo viết giấy làm chứng. Viết xong, nhưng lại nói không có con dấu của văn phòng bình xét chức năng à, hiện nay ở Tây Kinh chỉ có một lò thiêu xác này, mà người chết đông quá, lại không kịp đốt xác, liền có kẻ mạo nhận là cán bộ lãnh đạo, đội lốt phần tử trí thức. Anh ta bảo:

- Người như thế này tôi đã đốt nhiều, không đánh lừa được tôi đâu, biết con dấu của văn phòng bình xét chức danh nó ra làm sao cơ chứ?

Hết cách Lý Hồng Văn và Cẩu Đại Hải liền đi xe của giám đốc sở phóng như bay đến văn phòng bình xét chức danh đóng dấu. Khoảng một tiếng đồng hồ sau, hai người hớn hở quay về, còn mãi ở đàng xa đã giở quyển sổ bìa đỏ nho nhỏ ra, nói:

- Người của văn phòng bình xét chức danh vừa nghe tình hình đã phá lệ cấp sổ ngay!

Trang Chi Điệp liền đem tới đưa cho người kia xem. Người kia không nói gì, liền đẩy thi thể của Chung Duy Hiền đến trước lò. Trang Chi Điệp nghiến răng nghiến lợi mà nhìn. Đột nhiên anh ném ngay quyển sổ đỏ trong tay vào lòng lò, quay người đi ra. Đi một mạch đến bên ngoài hội trường đặt linh cửu, dận ga nổ máy xe "Mộc Lan", chẳng chào hỏi ai, cưỡi lên phóng như điên.

Trong suốt nửa tháng, Trang Chi Điệp chẳng muốn đi gặp bất cứ người nào. Từ nhà mình, Đường Uyển Nhi đã mấy lần thả bồ câu mang thư hẹn anh đến. Anh đón bồ câu lấy mẩu giấy, song không viết gì thả bồ câu đi. Cứ ở lì trong nhà, thì người đến lại đông quá, hàng ngày sáng dậy ra cổng bú sữa bò xong, liền cưỡi xe máy đi lăng băng ở vùng cải tạo đất trũng. Anh cũng không biết mình đến đó làm gì trong tiếng ầm ầm húc đổ những bức tường nứt gãy của máy ủi đất làm việc suốt ngày suốt buổi, anh nhìn những người đến ngồi túm tụm trên đống đất làu bàu nói chuyện với nhau. Họ bảo khu đất trũng này ngày xưa có mấy nhà thổ như thế nào. Có một ngôi nhà thổ gọi là Hố vịt, gái điếm ở Hố vịt rẻ, không bì được gái điếm ở lầu nghênh xuân, các ả ở đó hát hay múa dẻo, giá đắt hơn nhiều. Khách làng chơi đến Hố vịt đều là những tay đánh xe ngựa, bọn buôn bán than từ núi Chung Nam đến, những phường buôn chuyến ở Vị Bắc chở bán giấy tiền, đồ gốm, bông và thuốc lá bằng lừa, một buổi tối giá rẻ nhất là cho các cô gái điếm ấy là một bát mì vằn thắn là xong, có thể nã một phát, cũng có thể cả đêm sai cô ta ôm chân cho ấm. Các vị ấy kể lể chỗ nào vốn là bãi bật bông, suốt ngày đeo cái cần bật bông, dùng một cái chày gỗ đập bồm bộp lên đống bông rối. Người nghèo tới mức mùa đông không sắm nổi cái mũ phải đội cái khăn vuông của vợ, vành tai đông cứng lại, song cũng vui đáo để, họ vừa bật dây cung, hai chân vừa nhảy theo nhịp cần bật.

Thật là nồi nào vung nấy, chảo vỡ đi với muôi thủng, vợ họ vốn là người gõ trống phách trong ban kịch từ cao nguyên Tây bắc Quan trung đến, người ta gọi là gõ da lợn, lấy chồng rồi thì thôi gõ da lợn. Nhưng khi dây cần bật bông của anh chồng vừa cất lên, thì chị vợ liền ì a ời a hát câu "Cúi đái xoè xoè viết văn chương, đứng đái xòe xoè chó tưới tường" trong tích Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, các vị còn kể chỗ nào là cửa hàng mì ớt nhà họ Lục, cửa hàng rằng nhỏ nhưng vì chuyên bán ớt Diệu Châu chỉ có một màu, nên đã có tiếng tăm. Ông Lục lưng gù nhưng cô con gái đẻ ra lại sắc nước, được một sĩ quan lấy làm vợ lẽ, từ đó ông Lục đã tỏ ra ăn chơi, không bán mì ớt nữa, mỗi buổi sáng pha ấm trà ngồi nhấm nháp ở đầu phố. Nhưng cô vợ bé của ông sĩ quan chẳng hiểu thế nào lại đi về nhà bố mẹ đẻ treo cổ tự tử trên cây hương xuân sau nhà. Ông Lục chẳng còn mặt mũi nào, bán nhà đi, dọn đến chỗ khác. Ngôi nhà ấy sau này liên tiếp có ba gia đình thay nhau đến ở, nhưng không đầy hai năm, bà nào cũng thắt cổ tự vẫn. Trang Chi Điệp nghe vậy cũng không đến gần hỏi chi tiết tường tận những chuyện ấy, cũng không hỏi khu đất trũng này còn có những con người và những sự việc lạ lùng nào khác. Anh thầm nghĩ tại sao những vị này nói ra những chuyện ấy hào hứng như vậy? Khi chưa cải tạo nơi này, thì có lẽ họ chửi rủa không cải tạo, bây giờ bắt đầu cải tạo rồi, thì dường như lại luyến tiếc thì phải? Sau đó thấy họ quây quần tại chỗ đánh mạt chược, vừa cầm bài, vừa đưa tay gãi đầu gãi mặt sồn sột cằn nhằn sao thế nhỉ, ngứa ghê quá, người già rồi, mà nước da còn nũng nịu gớm nhỉ, ngày mai phải đi mua một cái bàn tay gãi mới được.

Trang Chi Điệp cảm thấy buồn cười, nhưng cũng cảm thấy người mình tự dưng ngứa ngáy, nào có muỗi cắn gì đâu, song còn ngứa hơn muỗi đốt, cứ đau ràn rát, anh liền quay về. Ngay hôm sau anh lại ra phố, người trên phố thưa hẳn đi, hơn nữa gần như ai cũng lấy khăn the trùm đầu che mặt, y như người Bắc Kinh phòng gió cát tháng ba. Trang Chi Điệp đứng cười, xem một lúc, song chợt thấy bản thân cũng ngứa ran khắp người, vén ống tay áo lên nhìn thì đã thấy từng vầng từng vầng mụn đỏ. Bình tĩnh lại, nhĩn kỹ cánh tay thì thấy có hai cái gì như vỏ mạch trắng đang bám, hình như giống cái mọt gầu trên đầu, nhưng ở chỗ ấy thì đau ngứa, chỉ nhìn thấy mạt gầu ấy chuyển từ màu trắng sang màu đỏ, từ mặt bằng sang lập thể, mới nhìn rõ là một loại sâu bọ gì đó. Trang Chi Điệp vừa gãi ngứa, vừa chạy về nhà. Ngưu Nguyệt Thanh đã ở nhà rồi. Chị chận chồng lại trước cửa, bảo anh cởi quần áo ra, chỉ mặc xi líp vào cửa, vào cửa rồi, lại bắt cởi hết xi líp bỏ vào chậu ngâm nước khử trùng. Chị bảo:

- Anh đi đâu vậy? Anh định để sâu bọ ma quỷ nó hút hết máu hả?

Trang Chi Điệp hỏi có chuyện gì vậy, Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Ghê gớm quá, Tây Kinh có tai hoạ rồi. Không biết từ đâu bay đến nhiều sâu bọ thế không biết. Ở đoạn phía bắc cửa Tây, sâu bọ gặm lá cây thành mạng cả một khoảnh lớn, sâu bọ bay rào rào sợ phát khiếp lên mà chết. Đâu đâu cũng đồn đại đây là điềm gở. Ở Thượng Hải bệnh gan A lây lan, người chết chồng chất, ở Tây Kinh có lẽ nạn sâu bọ quái gở còn tệ hơn bệnh gan A, phải chết đến một nửa số người rồi!

Liễu Nguyệt ra phố mua thức ăn, bị đốt trên người năm chỗ, về nhà thay quần áo đi khử trùng, nằm trần truồng trong buồng ngủ soi gương bôi dầu cao. Bôi khắp lượt xong, lại lấy tay dụi mắt, dầu cao xộc thẳng vào, hai mắt nước chảy ra. Mặc quần áo vào, Liễu Nguyệt nói:

- Thật như thế sao? Người em bị đốt năm mụn.

Trang Chi Điệp bảo:

- Sâu bọ cũng biết da thịt Liễu Nguyệt nõn nà!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Cắn em là phải, em thích đẹp, cứ đòi mặc vái mini ngắn hơn, phơi cái đùi trắng như củ cải ra cơ.

Liễu Nguyệt không thích nghe, quay về phòng ngủ của mình. Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Đấy anh xem, rắm cũng không dám đánh nữa!

Trang Chi Điệp nói:

- Em nói thế ai thích nghe cơ chứ? – liền gọi Liễu Nguyệt – Liễu Nguyệt ơi, em lấy xà phòng bôi rửa đi sẽ không ngứa nữa! Hôm nay là mồng mấy, để anh ghi lại hiện tượng này. Thành Tây Kinh có bao nhiêu là túi thần công, chụp ma lực, mà lại xuất hiện loại sâu bọ quỷ quái này!

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Anh vì người gớm nhỉ? Anh càng như vậy, càng muốn chứng minh em không là người chứ gì?

Trang Chi Điệp chỉ cười, rồi đi vào phòng sách của mình. Buổi tối cả nhà im lặng ngồi xem ti vi. Trên màn hình xuất hiện cục trưởng cục y tế nói chuyện với nhân dân thành phố, ông nói về việc bọ bay này. Thì ra cải tạo khu vực đất trũng, đã húc đổ một nhà cũ nát, những con rệp đã đói meo ở trong khe tường đã bay theo gió đến khắp nơi trong thành phố. Những con rệp khô này vẫn chưa chết, rơi trên thân người và súc vật, thấy máu là sống ngay. Ông yêu cầu dân chúng không nên hốt hoảng, cũng không nghe bất cứ tin nhảm nhí nào, cục y tế thành phố đã cử hàng chục đội khử trùng đi khử độc ở vùng đất trũng, nạn rệp này sẽ được chặn đứng nhanh chóng. Liễu Nguyệt thở phào một cái, bảo:

- Ồ, thì ra là con rệp cắn người, cắn đến mức đau lòng người!

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Em nói gì thế Liễu Nguyệt?

Liễu Nguyệt đáp:

- Em bảo hễ rệp cắn một cái là lòng người buồn tê tái.

Ngưu Nguyệt Thanh không bảo sao, nhưng lại hếch mũi hỏi:

- Quái, có mùi gì hôi quá nhỉ?

Liễu Nguyệt đáp:

- Chắc là thầy Điệp chưa rửa chân?

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Không phải chân thối, con rệp chuyên cắn của hôi thối, thầy Điệp của em có bị cắn ở chân đâu?

Trang Chi Điệp cười hềnh hệch bảo:

- Hai con quỷ một to một nhỏ, lòng dạ to bằng cái đấu, đào đâu ra thiên tài như thế nhỉ?

Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt không nhịn được cười.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Em bì sao được với Liễu Nguyệt!

Liễu Nguyệt bảo:

- Đừng khiêm tốn thế, em phải học chị đấy!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Em hỗn lắm đấy, suốt ngày đấu khẩu với chị!

Liễu Nguyệt bảo:

- Không đấu khẩu thì đâu có vui nhộn được? Nếu thay người khác, muốn em đấu khẩu với họ, em chả buồn đấu đâu.

Ngưu Nguyệt Thanh vui vẻ ôm Liễu Nguyệt nói:

- Em quả là oan gia của chị!

Lúc này chuông điện thoại đổ hồi, Liễu Nguyệt bước tới định nhấc, vừa đi vừa đáp:

- Em đâu phải là oan gia của chị, oan gia của chị là thầy Điệp chứ? Tên chị có một chữ Nguyệt, tên em cũng là một chữ Nguyệt, trên trời chỉ có một vầng trăng, bây giờ lại có hai, nên hai người mình đối đầu là phải!

Cầm ống nghe lên thì ra là mẹ già ở Song Nhân Phủ gọi sang. Ngưu Nguyệt Thanh nghe nói mẹ đẻ gọi điện sang, liền bảo:

- Liễu Nguyệt này, em hỏi xem bà có bị rệp cắn không?

Liễu Nguyệt hỏi luôn, bà già hỏi trong điện thoại:

- Sao bà để rệp cắn được mình hả cháu? Bà đã biết là rệp bay từ mấy hôm trước rồi, ông cháu về bảo, rệp sẽ cắn dân thành phố mà. Bên đó có biết không, tại sao lại bị rệp, đó là vì ma coi giữ, ma bảo vệ dân thành phố. Dỡ bỏ hàng bao nhiêu nhà cửa, ai dã xây dựng số nhà cửa đó hả? Ma tổ tiên xây đấy, bây giờ nói dỡ là dỡ, chẳng con cháu nhà ai cúng ông bà ông vải nào cả. Ông bà ông vải đói bụng liệu có còn trông nom cho con cháu hay không? Vậy thì con rệp chẳng cắn người thì sao? Một con rệp kèm theo một hồn ma, kẻ nào không cúng tế ông bà ông vải, thì nó uống máu kẻ đó. Chị cả cháu có bị cắn không? Thầy Điệp của cháu cũng bị cắn hả? Thế thì ông cháu cắn đấy. Ngày sinh của ông ấy, chúng cháu chẳng có đứa nào đến đốt giấy tiền.

Liễu Nguyệt bảo:

- Bà ơi, bà lại lẩn thẩn mất rồi, ma nhiều như vậy, thì đây là thành phố người hay thành phố ma hả bà? Bà bắt cho cháu một con ma xem nào!

Bà già nói:

- Ban ngày bà không bắt được. Chúng ở trên trời cao thế bắt sao nổi, cháu cho bà máy bay nhá! Trời mưa âm u, trong đêm tối như mực thì chỗ nào cũng có khối cháu ạ. Người trên đời cứ luân phiên tầng tầng lớp lớp. Cụ nội của chị cả cháu, các cháu chẳng ai biết đâu, khi bà về làm dâu đã gặp cụ, y hệt cái dáng của ông cháu, chỉ thêm có bộ râu. Khi ông cháu già rồi, những người bạn của cụ đến nhà cứ tưởng ông cháu là cụ cháu cơ, cứ gọi rối rít Đắc Thắng ơi, Đắc Thắng là tên sửa của cụ cháu mà. Chị cả cháu hiện nay có chỗ nào không giống ông cháu nào, là ông cháu thu nyhỏ lại đấy mà. Con người cứ theo cái khuôn ấy mà đúc, già là phóng to, còn trẻ, trẻ là cô nhỏ của già, chỉ có chết đi thì mỗi người là một con ma, như thế ma chẳng nhiều thì sao? Cháu nói với chị cả cháu hôm nay về bên này, trong đêm bà sẽ bảo ông cháu về nói chuyện với chị cả cháu.

Liễu Nguyệt đáp:

- Cháu không nghe, cháu không nghe, bà hãy nói chuyện với chị cả cháu đây này.

Ngưu Nguyệt Thanh bước tới cầm ống nghe, hỏi:

- Mẹ ơi, mẹ vừa bảo gì thế? Ngày mai chúng con sang thăm mẹ, mẹ ngủ ngon vào mẹ nhé!

Bên kia bà mẹ giận dữ nói:

- Con nói với mẹ thế à? Mẹ bảo thế này này, các con sang thì sang, không sang thì thôi. Chị kết nghĩa của con có rồi, hễ ngồi xuống là buồn nôn, con cũng không sang mà thăm ư? Còn nữa, chị ấy bảo con bằng lòng gả Liễu Nguyệt cho con trai chị ấy sao không gặp mà nói lại? Chị ấy sang là cốt để hỏi cho chính xác về chuyện này.

Ngưu Nguyệt Thanh nghe vậy vừa mừng vừa lo vì chị kết nghĩa đã có thai, lo là chuyện hôn nhân của Liễu Nguyệt. Chị đáp:

- Ngày mai con sang sẽ bàn.

Bỏ ống nghe xuống chị bảo chồng vào phòng ngủ nói chuyện. Trang Chi Điệp hỏi:

- Bệnh của mẹ lại bị tái phát hả?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Vẫn cái vẻ lẩn thẩn như trước.

Nói rồi cười hì hì, Trang Chi Điệp hỏi:

- Có chuyện gì vui mà cười tươi thế?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Chị kết nghĩa sang chơi, chị ấy có rồi.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Chị ấy lại sang à? Chị ấy có cái gì?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Anh ngồi viết truyện, thì dưới gầm trời này không có chuyện gì anh không biết, nhưng trong cuộc sống thì anh ngốc quá thể là ngốc.

Rồi chị ghé vào tai chồng thì thầm một lúc. Trang Chi Điệp hỏi:

- Có thật rồi à? Anh xin nói trước, anh không bằng lòng đâu.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Anh không bằng lòng ư? Em không biết bản thân em có thì càng tốt sao? Nhưng anh có giỏi hãy cho em một đứa đi! Sự việc đến bước này, chỉ có em nói thôi, không có tiếng nói của anh đâu.

Trang Chi Điệp nóng tiết đi ra ngoài. Ngưu Nguyệt Thanh kéo lại bảo:

- Còn một chuyện nữa, chuyện này anh phải có ý kiến, đó là chị ấy hỏi việc hôn nhân của Liễu Nguyệt, bên ấy ép phải nói một câu dứt khoát.

Trang Chi Điệp bảo:

- Ngày mai em sang nói với chị ta đừng có thọc vào chuyện ấy, không gả Liễu Nguyệt cho con chị ấy, mấy hôm trước Triệu Kinh Ngũ đã đặt vấn đề với anh rồi, cậu ta ưng ý Liễu Nguyệt, nhờ anh làm mối, gả cho Triệu Kinh Ngũ còn gấp chán vạn lần gả cho thằng bé kia chứ?

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Triệu Kinh Ngũ à? Triệu Kinh Ngũ có trình độ, đâu có vừa mắt Liễu Nguyệt? Anh đã nói với Liễu Nguyệt chưa?

Trang Chi Điệp đáp:

- Chưa, chờ lúc thích hợp sẽ ướm hỏi xem. Việc này em đừng có hỏi trước đấy nhé!

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Em không hỏi, em tham ăn chứ gì? Anh luyến tiếc nó, lại không ưa thằng con trai chị kết nghĩa của em. Anh bằng lòng gả nó cho ai thì cứ gả cho người ấy, chỉ cần người có cửa cao nhà rộng ưng ý, nó có đến làm hoàng hậu ở hậu cung thì có liên quan gì với em cơ chứ? Ở nhà này em nói có tác dụng gì đâu, địa vị của con hầu còn cao hơn cả em!

Hôm sau Ngưu Nguyệt Thanh sang bên Song Nhân Phủ. Trang Chi Điệp ở nhà, nghe tng kêu phành phạch, biết ngay bồ câu bay đến, liền ra ban công đón. Liễu Nguyệt mau chân ra đón trước, vừa xem mẩu giấy đã xồn xồn:

- Quá quắt lắm, thật là qúa quắt!

Trang Chi Điệp cầm lên xem, trong mẩu giấy không có một chữ chỉ có ba sợi lông ngắn tủn dán bằng hồ, bên cạnh là vòng tròn đỏ, liền giả vờ không hiểu, hỏi lại:

- Đây là cái gì tại sao lại thật quá quắt?

Liễu Nguyệt đáp:

- Anh lừa em không biết sao? Cái vòng tròn đỏ là bôi môi son rồi đóng vào, đây là lông gì, xoăn xoăn quăn quăn thế này, còn không quá quắt hả? Việc gì phải viết chữ nữa, cả trên lẫn dưới gửi hết cho anh, gọi anh sang mà!

Trang Chi Điệp thấy cô ta bực tức thật sự, cũng nói ra vanh vách mọi chuyện, nào là Ngưu Nguyệt Thanh định gả cô ta cho con trai chị nuôi kết nghĩa ở ngoại ô, nào Triệu Kinh Ngũ đến cầu hôn ra sao, nào là anh đã thuyết phục Ngưu Nguyệt Thanh như thế nào, anh chuẩn bị làm mối gả cô ta cho Triệu Kinh Ngũ, rồi hỏi ý kiến của Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt nghe xong lại khóc nức nở.

Trang Chi Điệp nhất thời không biết rõ thế nào, anh hỏi:

- Sao em khóc? Em trách không kịp thời nói với em sao?

Liễu Nguyệt đáp:

- Em chỉ khóc cho em, em đáng thương quá, số em khổ quá, không biết tự lượng sức mình, em cũng ấu trĩ quá.

Nói xong đi về buồng ngủ của mình, ngồi thừ ra, khóc thút thít. Trang Chi Điệp rầu rĩ một lúc, nghĩ đến ý tứ của Liễu Nguyệt đàng sau những bực dọc kia, cuối cùng đã chợt hiểu, thì ra con bé này hy vọng ở mình, mong có ngày nào đó sẽ thay thế Ngưu Nguyệt Thanh đây. Nghĩ vậy anh cảm thấy Liễu Nguyệt ma ranh quá, mưu mô ghê quá, liền có phần ác cảm, cũng không đi khuyên bảo Liễu Nguyệt, chỉ ngồi lau giày trong phòng khách

Nhưng Liễu Nguyệt đã từ buồng riêng bước ra, tựa người vào tường nói:

- Thầy Điệp này!

Trang Chi Điệp không ngẩng lên, cứ cúi gằm lau giày, Liễu Nguyệt lại gọi:

- Thầy Điệp này!

Trang Chi Điệp bảo:

- Trang Chi Điệp không xứng là thầy của em nữa, Trang Chi Điệp đã hư hỏng, là coá già gian thâm, xảo quyệt, đã nói dối, ăn hiếp Liễu Nguyệt non nớt.

Liễu Nguyệt liền cười bảo:

- Em nói thế có sai không? Lẽ nào em không phải non nớt? Một cô gái như em được chung sống với anh, em có suy nghĩ của em không được hay sao? Bây giờ em mới rõ, xét cho cùng, em là một con hầu ở nhà quê ra, ngoài dáng người tương đối ra, em còn có gì nữa? Em chẳng có gì cả. Em nghĩ vớ va vớ vẩn là non nớt quá thể, nhưng em không hối hận đã chung sống với anh. Anh cũng đừng nghĩ về em tệ hại quá, chỉ cần anh yêu cầu, em sẽ chung sống với anh, sau này dù lấy ai, thì kiếp này ai cũng có một kỷ

niệm. Bây giờ em chỉ xin anh nói thật với em, có phải Triệu Kinh Ngũ đã nói với anh như thế không? Anh ấy nói thật lòng, hay là chỉ định gạ gẫm lợi dụng em?
Bị Liễu Nguyệt nói cho một thôi một hồi như thế, Trang Chi Điệp cũng có phần đau khổ trong lòng. Anh đặt giày da xuống, bước đến kéo Liễu Nguyệt đột nhiên cầm eo cô ta xoay thẳng rồi nói:
- Liễu Nguyệt ơi, em hãy tha thứ cho anh, tha thứ cho anh thật đấy, anh phải nói với em, Triệu Kinh Ngũ thật sự là con người tốt, cậu ấy trẹ điên trai, lại rất thông minh tháo vát, nhiều mặt hơn anh. Cậu ấy xinh anh đứng ra làm mối cho hai người là thật lòng. Nếu em không vừa lòng, anh sẽ bảo cậu ấy thôi, anh sẽ dần dần tìm cho em chỗ thích hợp hơn.
Hai tay Liễu Nguyệt đưa ra níu chặt cổ Trang Chi Điệp ngẩng mặt lên hôn vào cái miệng kia.
- Em không bao giờ còn dám làm chuyện này nữa, sau này Triệu Kinh Ngũ biết, anh ấy sẽ coi thường em như thế nào!
- Cậu ấy đâu ngờ được cơ chứ! Chị cả em về hỏi anh đi đâu, em cứ bảo anh đến toà báo họp sáng tác.
Liễu Nguyệt hỏi:
- Anh vẫn phải đến chỗ chị kia ư?
Trang Chi Điệp đáp:
- Cô ấy đã gọi mấy lần, anh đều không đi, lần này không đi nữa, không biết bên ấy cô ấy sốt ruột lồng lộn lên thế nào!
Trong lòng Liễu Nguyệt không tránh khỏi chua chát:
- Anh đi đi, trong trái tim anh, em chỉ bằng một ngón chân của chị ta. Nhưng anh bảo với chị ta hôm nay em có trước, rồi mới đến lần chị ta.
Trang Chi Điệp đi rồi, Liễu Nguyệt ngồi tại chỗ suy nghĩ miên man, thì ra Triệu Kinh Ngũ đã để ý đến mình như thế, song mình chỉ cảm thấy anh ấy đối xử với mình tốt, nào ngờ đã đến mức ấy. Trang Chi Điệp tuy yêu mình, nhưng tâm tư lại ở Đường Uyển Nhi, cho dù sau này quan hệ với Ngưu Nguyệt Thanh xấu đi và cắt đứt, thì người lấy lại cũng sẽ là Đường Uyển Nhi, chứ không đến lượt mình. Huống hồ cứ tiếp tục như thế này, thì mình sao bì được với Uyển Nhi. Chị ta đã có chồng. Mọi thứ che giấu được, còn mình phận gái chưa chồng, rút cuộc muốn có một gia đình yên ổn thì khó đấy. Bây giờ Triệu Kinh Ngũ chịu lấy mình, tuy anh ấy không bì nổi Trang Chi Điệp, song so với anh chàng Chu Mẫn kia của Đường Uyển Nhi, thì cần hộ khẩu có hộ khẩu thành phố, cần tiền cũng có tiền, lại càng điển trai hơn! Liễu Nguyệt nghĩ vậy, bỗng chốc tự cảm thấy mình cũng giá trị, trái tim cô ta đã dàn chỗ cho Triệu Kinh Ngũ, song lại sợ Trang Chi Điệp dỗ dành cô, cô bèn bạo phổi gọi điện thoại cho Triệu Kinh Ngũ. Trong điện thoại cô loáng thoáng để lộ ý tứ của Trang Chi Điệp trước đã. Ở đâu dây bên kia, Triệu Kinh Ngũ khen hay rối rít, chọc thủng luôn tờ giấy mỏng, bập ngay vào nội dung chính, tha thiết bày tỏ lòng mến mộ của anh đối với Liễu Nguyệt, anh nói thẳng thừng đến nỗi toàn thân Liễu Nguyệt cũng rạo rực, cô nói trong ống nghe toàn những lời dịu ngọt. Bên này nói yêu, bên kia cũng nói yêu, Liễu Nguyệt thò tay xuống, bất giác đã dậm dật khắp người, nỉ non không thành tiếng.
Tiếng nỉ non ấy vừa vặn bị Ngưu Nguyệt Thanh mở cửa bước vào nghe thấy. Chị hỏi:
- Liễu Nguyệt nói chuyện với ai thế?
Liễu Nguyệt sợ tóat mồ hôi, bỏ ống nghe xuống, trả lời:
- Một cô gái gọi điện tới hỏi Triệu Kinh Ngũ có ở nhà mình không? Em hỏi cô ta là ai, cô ấy bảo là em họ của Triệu Kinh Ngũ, ca6u nào cũng anh Triệu Kinh Ngũ, anh Triệu Kinh Ngũ cứ ngọt xớt. Em trả lời anh Triệu Kinh Ngũ của nhà cô không ở đây rồi bỏ ống nghe xuống! Cái anh Triệu Kinh Ngũ này, sao anh ấy lại cho em họ anh ấy biết số điện thoại của nhà mình thế không biết!
Ngưu Nguyệt Thanh nghe vậy, trong lòng cũng thấy nghi nghi.
Thoáng một cái đã sắp đến tết Trung thu. Thời gian đón tết này năm ngoái, các danh nhân lớn trong thành Tây Kinh đã quen lệ đi thăm nhau. Đàn ông của ba nhà hôm nay dắt vợ con đến chơi nàh này, ngày mai lại ba đàn ông dắt vợ con đến chơi nhà kia, nào chơi bài, đánh cờ, viết chữ , vẽ tranh, nào uống rượu ngắm trăng, vui vẻ đến mấy hôm liền. Ngày mồng chín tháng tám năm nay Nguyễn Tri Phi đã gởi thiếp mời vợ chồng Trang Chi Điệp ngày tết đến nhà gặp mặt. Anh ấy đem từ Tân Cương về khá nhiều nho, vú ngựa và dưa hạ mi, thưởng thức xong, thì thuê xe ngựa đưa mọi người đi xem hội đèn ban đêm ở Tháp Đại Yên, bảo tháp ở Đại Yên mới xây một bức tường dành riêng cho khách du lịch đề từ, một là có thể xem cho vui loại thơ thiu từ thối của những kẻ muốn đăng mà không có chỗ để đăng, hai là cũng viết đại danh của họ lên đó, để trấn an mặt đực đần độn trong chùa. Trong thiếp còn kẹp một món quà, đó là bức

ảnh phóng to một tờ đô la, tượng Washington trong đô la, khi rửa trong buồng tối đã được thay bằng đầu của Nguyễn Tri Phi. Trang Chi Điệp cười, cười xong lên tiếng chửi:

- Nguyễn Tri Phi chơi ngông thật đấy, đã chụi được vào lỗ đồng tiền, anh ta chửi người khác để từ tháp Đại Yên là thơ thiu thơ thối có lẽ anh ta chỉ biết viết mấy chữ "Đã đến chơi đây" mà thôi.

Trang Chi Điệp liền dặn vợ tết trung thu năm nay anh không thiết đi đâu, ngày mai em gọi điện trả lời từng nhà, cứ bảo anh đã đi xa. Đến ngày mười bốn, Trang Chi Điệp ngồi ở nhà thấy tẻ nhạt đã cảm thấy từ chối lời mời của Nguyễn Tri Phi dường như không thoả đáng, liền kê ra một số món quà, sai Liễu Nguyệt ra phố mua sắm đưa đến từng gia đình. Liễu Nguyệt bảo:

- Chị cả đã thông báo với người ta anh đi công tác xa không về cơ mà. Bây giờ mang quà đến người ta sẽ trách, anh vẫn ở Tây Kinh song không chịu đến.

Trang Chi Điệp bảo:

- Đâu có lấy danh nghĩa anh, cứ bảo đây là ý của chị cả em.

Liễu Nguyệt nhìn bảng kê, của Nguyễn Tri Phi nửa cân trà Long Tỉnh, hai chai rượu Kiếm Nam xuân, của Cung Tịnh Nguyên là một hũ rượu Thiệu Hưng, một cân rưỡi thịt dê ướp, một tút thuốc lá ba con năm, của Uông Hy Miên là một hộp cà phê tổ chim sẻ, một hộp cà phê bạn đời, một gói kẹo cao su, một hộp mỹ phẩm xê si Vĩnh Phương. Liễu Nguyệt bảo:

- Đều là ăn uống, lại biếu Uông Hy Miên đồ mỹ phẩm.

Cô ta liếc nhìn Trang Chi Điệp một cái rồi mỉm cười. Trang Chi Điệp bảo:

- Đàn ông thì không dùng đồ mỹ phẩm à? Em ít thấy nên lạ đó thôi.

Liễu Nguyệt nói:

- Đúng rồi, em ít thấy nên lạ, cái mặt rỗ của anh Uông Hy Miên phải dùng phấn để phủ đi. Em chỉ muốn nói, thầy lo nhiều chuyện quá!

Trang Chi Điệp nói:

- Sao em nhỏ nhen vậy? Cái gì anh chả mua cho em nào? Đi biếu xong về, em cũng mua một xếp giấy tiền, tối hôm nay đốt cho Chung Duy Hiền.

Nói xong trong lòng chua xót, rồi từ Chung Duy Hiền nghĩ tới A Lan, từ A Lan nghĩ tới A Xán, nếu có một món quà…Bất giác thở dài một tiếng, cúi đầu đi vào phòng đọc sách, đọc được một lát thì Chu Mẫn, Lý Hồng Văn, Cẩu Đại Hải lại dẫn năm luật sư đến. Thì ra toà án lại lần lượt thông báo cho Cảnh Tuyết Ấm và Chu Mẫn, thẩm phán Tư Mã Cuang không tiết lộ tin tức có mở phiên toà biện luận lần thứ hai nữa hay không.

Trong lòng Chu Mẫn thấy không yên tâm, liền hẹn mọi người đến cùng Trang Chi Điệp bàn phương án ứng phó phiên toà thứ hai. Bước đầu tiên có mấy vấn đề chưa tranh luận, bên kia lại nêu ra nhiều câu hỏi. Làm thế nào đối phó với các mũi nhọn tấn công ấy, mỗi người lại mỗi anh một ý bàn bạc chán chê, thì Liễu Nguyệt về. Liễu Nguyệt chào hỏi từng người, cầm ấm rót trà cho các vị khách, rồi tựa vào cửa phòng ngủ vẫy tay với Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp đang xem các bản luận chứng của một số nhân sĩ giới văn nghệ cung cấp về quy định trong cách viết văn có tính chất ký sự, đi tới khe khẽ hỏi:

- Có chuyện gì? Biếu cả rồi chứ?

Liễu Nguyệt lùi vào phòng ngủ đáp:

- Biếu cả rồi! Có người tặng trở lại nữa cơ – cô ta móc túi lấy ra chiếc khăn the đội đầu màu vàng nhạt, một cái tẩu thuốc nho nhỏ bảo – chiếc khăn này tặng chị cả, tẩu thuốc này tặng anh. Em không rõ anh hút thuốc lá, xưa nay có bao giờ hút thuốc lào sợi đâu mà lại tặng tẩu thuốc này nhỉ?

Trang Chi Điệp đáp:

- Thế à? – nói xong ngậm tẩu vào miệng hút lia lịa, bỗng chốc nước bọt đầy mồm. – Sao lại không hút? Ngày mai em đi mua một ít thuốc sợi về, sau này anh dùng cái tẩu này để hút.

Liễu Nguyệt nói:

- Bây giờ em hiểu cả rồi, em ngốc quá!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Em hiểu cái gì?

Liễu Nguyệt đáp:

- Anh hút bằng tẩu, thì miệng tẩu lúc nào cũng hôn miệng anh!

Trang Chi Điệp bảo:

- Ái chà, Liễu Nguyệt nhà anh mời về đây không phải là người giúp việc, mà rước về một con cáo đã thành tinh! Còn chiếc khăn the em đừng đưa cho chị cả nữa, em giữ lấy sang mùa đông mà dùng.

Nói rồi định đi, Liễu Nguyệt bảo:

- Ồ, sao anh không hỏi em quà này ai tặng lại?

Trang Chi Điệp chỉ cười và đi ra, lại nói chuyện với cánh luật sư.

Đến tối, Ngưu Nguyệt Thanh trở về, giữ mọi người ở lại ăn cơm, bảo Liễu Nguyệt ra quán ăn mua hẳn một chậu to sủi cảo, mọi người vừa ăn vừa bàn. Cuối cùng coi như đã bàn định xong. Khi ra về, Ngưu Nguyệt Thanh còn biếu mỗi người một gói bánh trung thu mới mua. Trang Chi Điệp đề nghị cùng đi đốt giấy tiền cho Chung Duy Hiền, tất cả đều ra cổng, đến đầu phố đốt giấy tiền rồi mới giải tán. Chu Mẫn trả lại Ngưu Nguyệt Thanh hộp bánh trung thu trong tay, anh bảo:

- Cô Thanh ơi, cô mua được bao nhiêu bánh trung thu, đã đem cho hết mọi người. Nhà em đã mua rồi, hộp này xin cô giữ lại.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Người ta lấy cả, sao cậu không lấy hả? Một chút tấm lòng thôi, mấy cái bánh trung thu, thử hỏi thay được mấy bữa cơm cơ chứ?

Trang Chi Điệp bảo:

- Tết trung thu đến rồi không mời anh em lại ăn cơm đoàn viên , cô Thanh đã cho cậu, cậu còn khách sáo làm gì?

Liễu Nguyệt liền đưa túi bánh trung thu cho Chu Mẫn bảo:

- Thầy Điệp đã nói rồi mà anh không lấy à? Anh không ăn thì còn có chị Uyển Nhi!

Chu Mẫn liền xách túi bánh đi. Nhìn Chu Mẫn đi xa rồi, Ngưu Nguyệt Thanh mới bảo:

- Chu Mẫn vừa bảo em, ông Hiền đã qua đời, Lý Hồng Văn càng sợ trách nhiệm đổ hết xuống đầu anh ta, bên toà soạn t.ap c hí không có ai chủ trì công việc. Nếu mở phiên toà thứ hai, nhất định anh phải có mặt.

Trang Chi Điệp đáp:

- Cứ để đến đó hãy hay.

Nói xong cúi đầu đi về nhà. Mấy ngày liền, Trang Chi Điệp không chuẩn bị bản biện hộ mới, chỉ ru rú trong nhà đọc sách, vừa đọc sách, vừa mở băng nhạc đám ma. Tết trung thu đã trôi qua một cách tẻ nhạt, Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt cũng cảm thấy không hào hứng, động viên mãi mới cùng đi xem triển lãm hoa cúc ở công viên Hưng Khánh Cung, rồi gọi điện thoại hẹn Mạnh Vân Phòng đến nói chuyện. Mạnh Vân Phòng đến ở một ngày, Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt thì sang Song Nhân Phủ. Mạnh Vân Phòng liền đề nghị, vụ kiện này, xem ra không thể kết thúc trong vòng một hai ngày được, cứ nơm nớp thế này cũng chẳng phải kế lâu dài, anh sẽ đứng ra tổ chức một cuộc hội thảo văn nghệ ở "nhà cầu khuyết", mời Trang Chi Điệp đứng ra chủ trì có được không? Trang Chi Điệp chỉ từ chối, không hào hứng. Cái chết của Chung Duy Hiền đã khiến anh nản lòng chẳng thiết cái gì nữa. Mạnh Vân Phòng khuyên Trang Chi Điệp người khác có thể nói vậy, nhưng anh không thể nói vậy, đã đến danh phận này, nếu anh tiêu cực, thật đáng tiếc đấy. Trang Chi Điệp đấm vào đầu, bảo anh có khá hơn người khác một chút, hơn một chút cũng chỉ là cái tiếng, là danh phận, bây giờ anh đã sống một đời sống khác, cứ để tiếp tục sống như thế. Trong thành Tây Kinh, có được một căn nhà như Nhà cầu khuyết đâu phải dễ, triệu tập bạn bè đến nói trời nói đất, anh có thể tham gia, nhưng bảo anh đứng ra nói cái gì, thì anh chẳng có gì nói được đâu. Mạnh Vân Phòng bảo, chỉ cần buổi nào anh cũng tham gia là được. Quả nhiên đã mời mấy thích huyền học đến nói về khí công. Người nghe cũng cảm thấy người nos chuyện như bị tâm thần, có phần nghi hoặc, cứ tưởng tượng những người này sở dĩ phát được khí công xem được bệnh, dự đoán được tương lai, đều là loại tư duy khác, với người thường dưới trạng thái cuồng điên, cũng cứ để cho họ ba hoa khoác lác, cũng cảm thấy vui vui. Một hôm, lại mời đến một vị "chân nhân tu hành đắc đạo" tự xưng từ Thiên Sơn cử xuống, mới đầu tỏ ra khiêm tốn, bảo là sức công của ông ta còn mỏng, thầy ông ta là người một trăm hai mươi lăm tuổi, nhưng có thể cưỡi gió mà bay, đi đường dài theo mặt đất. Tiếp đó liền bảo thầy ông ta đã từng theo dõi Tây Kinh từ xa, bảo mảnh đất cố đô này nên là nơi hội tụ nhiều con người đặc biệt nhất trong thiên hạ, nhưng âm khí quá nặng, vây kín tầng tầng lớp lớp, không nhìn rõ cụ thể bên trong, liền sai ông ta xuống thăm dò hư thực, đến nơi đã làm quen với tất cả những nhân vật trên đường giang hồ, thậm chí cả pháp sư Trí Tường ở chùa Dựng Hoàng, lại cảm động mà than rằng, cao nhân chân chính như những người thầy của ông ta mà chưa được xuất núi. Mọi người thấy khẩu khí của ông ta rất lớn liền đề nghị ông ta cho biết nhận xét về thế giới tương lai. Ông ta liền thao thao bất tuyệt, nói vung thiên địa, nào là khởi nguồn của trời đất như thế nào, mặt trời mặt trăng, ngày tháng hình thành ra sao, tiến hoá sinh vật của Darwin, sự trùng hợp tự nhiên của Lão Trang, sự khó hiểu của Kim Tự tháp Ai cập, bí mật của tranh đá Văn Quí, ảnh hưởng của trăng tròn trăng khuyết đối với thuỷ triều trên biển cả, phản ứng đối với kinh nguyệt đàn bà do thuỷ triều thay đổi, người Lưu Kỷ lo trời sập, trời quả thật đã

từng sập xuống. Mao Trạch Đông đã luyện khí công, cho nên đứng ở Thiên An Môn, chỉ vẫy tay một cái, hàng triệu hồng vệ binh khóc oai oái. Mọi người nghe vậy, tuy cảm thấy hoang đường hết sức, song lại thấy ông ta vo tròn kín kẽ, hơn nữa luôn luôn tung ra nhiều danh từ khoa học kỹ thuật hiện đại, càng không biết ông ta nông sâu đến mức nào. Nhưng ông ta đã đốp chát hỏi luôn:

- Nhà triết học là gì? Nhà văn học các anh là gì?

Không có tiếng trả lời, ông ta cười và bảo:

- Thật ra đơn giản thôi, nhà triết học là người chăn dê tiên sư, tiên giác, thượng đế cử xuống để cai quản chúng sinh. Những người làm văn học các anh, nói đúng ra cũng chỉ là một lũ chó chăn cừu.

Trong người nghe có ai đó bảo:

- Đại sư biết nhiều thế, khác với những người chúng tôi thường gặp hàng ngày chỉ biết ba hoa nói bốc. Thần thánh ma quỷ!

Ông ta đáp:

- Đừng gọi tôi là đại sư, tôi chỉ là đồ đệ của thầy tôi. Hận là hận những bọn gọi là người thuộc giới khí công ngoài xã hội, thật ra chỉ khoe mấy thứ ảo thuật, giở mấy trò vui đánh lừa thiên hạ mà thôi. Có khí công không nhỉ? Có đấy. Nhưng nói toạc ra khí công chỉ là trình độ hạng bét trong nghề này. Học sinh tiểu học gài túi ngực một chiếc bút máy, học sinh trung học gài hai cái bút máy, nhưng có thể nói trí thức càng cao thì bút máy gài càng nhiều được không nào? Làm nhà văn các anh thì không gài bút máy. Mà trong túi gài ba bốn chiếc bút máy là ai nhỉ? Là thợ sửa chữa bút máy chứ gì. Những cái thuộc về truyền thống của Trung Quốc là những cái ưu tú nhất trên thế giới, điều đáng tiếc là trong những người kế thừa truyền thống có một căn bệnh đáng ghét nhất là bốc phét. Ta thường nghe nói tầm ngầm tầm ngầm mà đánh chết voi, bậc cao nhân cao thủ thực sự là người có hiểu biết sâu rộng, nhưng cứ giả vờ như ngốc nghếch không biết gì. Trong thành Tây Kinh hiện nay có biết bao nhiêu là túi thần công ,dây thắt lưng ma công, trên truyền hình quảng cáo hề giới thiệu thuốc mới gì đó, không bô thận tráng dương đối với đàn ông, thì cũng khử bỏ được chuyện kín khó nói của đàn bà, trong công viên, trên ven sông vây quanh thành phố có những người, nào là đập đầu vào bia đá, nào là đấm gẫy gạch ngói, làm thế liệu có cứu vãn được vấn đề của con người không? Những tròn vặt ấy, bậc đại trượng phu đâu có làm?

Mọi người đưa mắt nhìn Mạnh Vân Phòng, Mạnh Vân Phòng đỏ mặt tía tai xấu hổ liền đáp:

- Thầy nói hay đấy, nhưng xét cho cùng thì cao quá, xa quá chúng tôi người trần mắt thịt, chỉ muốn biết Tây Kinh tương lai như thế nào?

Ông ta không nói gì, dường như bỗng dưng bứt ra khỏi giới hạn như vừa rồi, im lặng một lúc, rồi bảo:

- Chuyện ấy thì trình độ của tôi nông cạn lắm1

Mọi người xuýt một tiếng, tỏ ra đáng tiếc. Nhưng ông kia lại bảo:

- Nhưng tôi có thể tiếp nhận lời chân thật của người vũ trụ thử xem nhé!

Nói rồi, ông ta liền nhún vai lắc ngực, thư giãn toàn thân cởi giây nới thắt lưng, ngồi xếp bằng, cúi đầu, mười ngón tay bóp nắn bắt dấu tay hình hoa sen, mồm lẩm bẩm một cách hỗn loạn thứ tự các chữ số Ả rập, có đến hơn mười phút, mở mắt ra nói:

- Nước ở Tây Kinh sẽ khô kiệt, có dấu hiệu này chứ?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Đúng thế, trước đây có tám dòng sông vòng qua Tây Kinh, bây giờ chỉ còn có bốn. Một loạt nhà máy ở ngoại ô phía tây, có vấn đề nước đã dừng sản xuất, khu dân cư phía Tây bắc trong thành cả mùa hè không có nước lên nhà gác, nhà ai ở lầu tây hiện đại cũng phải mua chum đựng nước, nửa đêm gà gáy mới có nước mấy phút.

Ông kia mặt mày hớn hở bảo:

- Đây nhé, có sai đâu.

Ông ta lại bảo ai nấy ngồi quay mặt sang hướng bắc, ông bảo không được quay về hướng nam. Phía nam thành phố là núi Chung nam, trong núi tự có chân nhân cao thủ, quay mặt về họ, khí trường sẽ bị nhiễu, sau đó lại tiếp nhận lời của người vũ trụ và nói một câu khiến ai nấy đều sởn tóc gáy. Mấy năm nữa thành Tây Kinh sẽ bị lún! Trang Chi Điệp lúc đầu lắng nghe ông ta nói, thấy ông ta mỗi lúc một huyên thuyên, liền cảm thấy khó chịu, lấy cớ đi ra nhà vệ sinh. Lúc ra thấy hai cô gái ngồi ở cửa gian nhà khác khúc khích cười, liền iđ vào gian nhà bỏ không, hỏi:

- Hai cô cười cái gì thế?

Một cô đáp:

- Vị đại sư kia đang lẩm bẩm đọc thần chú, thì Liên Hồng lại đánh một cái rắm, nó sợ có tiếng kêu, nên cố mà thả từ từ, tiếng kêu đã nhỏ hẳn đi, chúng em không nín nổi đã chạy ra đây mà cười.

Cô bé kia liền đỏ mặt, lấy tay bịt mồm cô bé này bảo:
- Thuỳ Linh, mày ăn nói vớ vẩn, lung tung!
Trang Chi Điệp liền nói:
- Tiểu Hồng này, cô sai rồi, đấy chẳng phải một chuyện to bằng cái rắm là gì?
Hai cô gái càng cười dữ hơn, Trang Chi Điệp không cười, liền nghiêm túc nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài kia đêm đã tàn. Hai cô gái cười song cũng đến bám cửa sổ nói:
- Thầy Điệp dí dỏm lắm. Chúng em biết thầy chỉ có điều không dám gần. Hôm nay đến, tưởng được nghe thấy nói về nghệ thuật, ông đại sư kia lại một mình đóng vai bát đơn ca cả buổi.
Trang Chi Điệp nói:
- Tôi nói về nghệ thuật ư? Bản thân các cô đã là tác phẩm nghệ thuật rồi mà!
Anh tựa người vào cửa sổ nhìn cảnh đêm ở bên ngoài, phố to ngõ nhỏ xa xa, đèn điện sáng trưng, tiếng người văng vẳng, còn một khoảnh lớn ở phía trước bên phải, thì tối đen như mực, im lìm vắng vẻ. Cô gái hỏi đó là nơi nào, Trang Chi Điệp đáp đó là am ni cô. Am ni cô ban đêm không có người đến thắp hương, cũng không có lửa đèn, hơn mười ni cô ấy có lẽ cũng đã ngủ từ lâu. Đột nhiên Tiểu Hồng kêu lên:
- Chỗ kia là gì vậy?
Trang Chi Điệp nhìn theo, thì ở chỗ tối om kia cứ lập lòe lúc đỏ lúc tắt. Trang Chi Điệp cũng chẳng biết đó là đâu, hai cô gái đâm lo sợ, bảo đó là ma trơi. Mọi người nghe thấy ra xem, cũng bảo cả vị chân nhân kia ra xem. Ông ấy nhìn rồi hỏi đó là nơi nào? Mạnh Vân Phòng bảo đó là một ngôi chùa, chỗ lập loè kia dường như là ở trong cánh rừng trúc đàng sau chùa thì phải. Nhưng ban đêm cũng không có ai vào cánh rừng trúc. Trong lúc nói chuyện thì không còn đốm đỏ lập loè nữa.
Vị chân nhân kia nói:
- Hôm nay tôi nói ở đây nhiều quá, song không biết ở gần đây có một ngôi chùa. Ngôi chùa này tất phải cũ kỹ rồi. Ở dưới ấy có chôn xương của nhà Phật, nên đã có phản ứng.
Mạnh Vân Phòng bảo ngôi chùa ấy cũ lắm rồi xây từ đời Đường, song không biết đã chôn nhà Phật nào, chỉ biết khi tu sửa lại đã đão được một bia đá của một ni cô tên là Mã Lăng Hư, không biết có phải là linh hồn của Mã Lăng Hư hiện về?
Người kia vội vàng bóp mấy cái dấu in tay, bảo chỗ ấy có thể còn lập loè lửa đỏ, ông ta không thể ở đây lâu liền cáo từ ra về.
Mọi người lại vào trong phòng ngồi tán chuyện. Trang Chi Điệp vẫn cùng Tiểu Hồng và Thuỳ Linh đứng nhìn ở cửa sổ, quả nhiên đốm đỏ kia lại lập loè, Thuỳ Linh nói vị chân nhân kia nói thiêng thật, sợ quá vào cửa sổ. Lại giữa lúc ấy ánh sáng đỏ kia lại lập loè, rồi có một cục đỏ to hơn từ một chỗ khác đi như bay đến, cùng nhập với đốm đỏ, liền nghe thấy tiếng the thé cất lên ở một chỗ:
- Bắt được nhiều không bỏ ra bao nhiêu là công sức rồi?
Lại thấy cục lửa to di động vù vù, có tiếng cười giòn tan của đàn bà. Trang Chi Điệp bảo:
- Linh hồn nhà Phật gì đâu, đó là ni cô đang soi bắt con gì đó!
Mọi người không cười, cùng nhìn nhau, tỏ ra nghi ngờ nhiều, lời nói của vị chân nhân kia không đáng tin.
Mạnh Vân Phòng nói:
- Nghe ông ấy nói một hơi như vậy, cũng có tác dụng khêu gợi suy nghĩ đối với chúng ta đấy chứ!
Trang Chi Điệp nói:
- Vậy lần tới anh định mời người nào đến nói chuyện với lũ chó chăn cừu này?
Mọi người cười ồ vui vẻ, sau đó giải tán. Trang Chi Điệp và Mạnh Vân Phòng ngủ tại chỗ. Nằm xuống rồi, Trang Chi Điệp bảo:
- Nói những chuyện như thế này, Tuệ Minh nhất định cũng có hàng mớ, trước đây anh chẳng bảo mời chị ấy đến tâm sự là gì, tại sao về sau không nhắc đến chị ấy một câu hả?
Mạnh Vân Phòng đáp:
- Tôi đã đi tìm mấy lần, lần nào con trai của chủ tịch mặt trận cũng uống trà với chị ấy ở đó, đối xử với tôi không nhiệt tình cũng không thờ ơ. Tôi hỏi chị ta làm sao quen thân được với nhân vật thứ hai trong bốn cậu ác lớn thế? Chị ấy bảo đừng gọi người ta khó nghe như vậy, anh muốn làm quen với cậu cả, cậu ba, cậu bốn, em có thể giới thiệu. Chúng mình quen biết bốn cậu ác lớn ấy làm gì?
Trang Chi Điệp cười bảo:
- Anh húp dấm rồi hả? Thế cũng được, tôi cứ lo anh đến đấy nhiều, Tây Kinh sẽ có một người đàn bà mạnh mẽ và ít đi một tăng ni Phật.
Mạnh Vân Phòng giật dây công tắc điện, cả đêm không nói gì nữa.

Ngày hai mươi hai, Hồng Giang ôm sổ sách đến tìm Ngưu Nguyệt Thanh kết toán thu nhập kinh doanh của gia đoạn trước. Tính đi tính lại tuy không lỗ, song lời lãi chẳng được mấy. Hồng Giang đã nói nhiều khoản phải chờ liên hệ, dự tính tháng sau sẽ khá hơn, rồi lấy ra một súc lụa hàng châu màu vàng nhạt có in hoa nhỏ màu xanh nhạt, hai chai rượu vang, một gói yến sào, một tút thuốc lá thơm bảy sao của Nhật Bản, đặt lên bàn cười hì hì nói:

- Cô Thanh này, tết trung thu em phải đi Hàm Dương mấy hôm, không đến thăm thầy cô được. Hôm nay em đến bù vào. Quà chẳng có bao nhiêu, em nghĩ các thứ đồ hộp, bánh trung thu nành cô không thiếu, biếu những món ấy cũng không có ý nghĩa gì, gói yến sào này hiếm lắm đấy, đầu năm nay một anh bạn buôn sách ở Quảng Châu đến Tây Kinh, em đã giúp anh ấy lấy được một ký hiệu tên sách, anh ấy cảm động lắm đã biếu em. Em cũng không ăn được thứ tươi mới này, đem biếu cô để bồi dưỡng sức khoẻ cho thầy Điệp.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Cậu làm gì thế hả? Mở hiệu sách này, thầy Điệp của cậu bỏ mặc không quản, tôi cũng chẳng hiểu bao nhiêu, việc gì chẳng qua tay cậu vất vả kia chứ. Chúng tôi cảm ơn cậu, tết nào lễ nào cậu cũng đem quà đến biếu làm gì hả. Chỗ anh em tốt với nhau, cậu làm thế này là coi như người ngoài đấy!

Hồng Giang đáp:

- Sao cô lại nói thế. Tuy em buôn bán có khá hơn thầy cô, song nếu không có thầy cô em làm gì được, chẳng phải mở cái quán con con bán xâu thịt dê nướng đó sao? Số quà này cũng chẳng phải là tấm lòng của em mà còn có một người nữa.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Ai vậy? Người ngoài càng không được như vậy! Cậu cũng đã biết, thầy Điệp của cậu là văn nhân, biết được văn, chứ có biết làm cái gì khác đâu? Bạn bè đến chơi như Mạnh Vân Phòng đích thân phải mò tủ lật hòm tìm thức ăn, như thế mới gần gũi, nếu là người ngàoi chắc là yêu cầu anh ấy làm việc gì đó, anh ấy làm cho người ngoài được việc gì cơ chứ, làm không được còn oán trách tôi là đàng khác.

Hồng Giang nói:

- Chẳng phải làm việc gì đâu, lại còn mời thầy cô đi ăn cơm đấy.

Khi Ngưu Nguyệt Thanh cầm lụa Hàng Châu lên xem thì trên đó có cái thiếp in chữ vàng. Mở ra thì có dòng chữ, được luật hôn nhân của nhà nước cho phép, chúng em sẽ kết nghĩa vợ chồng, chung sống trăm năm. Để tỏ lòng cám ơn sự ưu ái của quan tâm nhiều năm nay, xin kính mời đến dự hôn lễ tổ chức vào lúc mười giờ sáng ngày hai mươi tám tháng này. Dưới cột người mời là Hồng Giang và Lưu Hiểu Kha.

Ngưu Nguyệt Thanh trợn tròn mắt bảo:

- Hồng Giang, thế này là thế nào, cậu chẳng phải đã co vợ có con rồi sao? Ly hôn bao giờ vậy? Cô Lưu Hiểu Kha này là ai thế? Kết hôn đột ngột vậy!

Hồng Giang cười trả lời:

- Việc này đột ngột quá, một là không dám quấy rầy thầy cô vì chuyện của em. Mấy lần, em định thưa chuyện, nhưng thấy vụ kiện căng thẳng, thầy cô lo nghĩ sốt ruột, nên lại thôi. Cô cũng đã biết em và con vợ cũ cãi cọ nhau luôn, chẳng lúc nào được yên, quả thật không thể chung sống nổi, hai đứa bảo chia tay là chia tay luôn. Em cứ bảo chia tay rồi, chẳng bao giờ lấy vợ nữa, sống một mình thôi nhưng mấy đứa bạn nó bảo cậu suốt ngày chạy vạy buôn bán chỗ này chỗ nọ, sinh hoạt chẳng có nề nếp quy luật nào cả, nếu ai không lập gia đình, mấy năm nữa sức khoẻ sẽ suy sụp, tính tình cũng sẽ thay đổi. Mặt khác, người ngoài không biết còn bảo anh bạn có căn bệnh về sinh lý mới làm cho chị vợ cũ đòi ly dị. Do đó bọn nó bảo cứ lấy quách cô gái chúng mình thuê ở hiệu sách. Em nghĩ đi nghĩ lại, vậy thì lấy luôn, được cái cô ấy cũng ở hiệu sách của mình, trông nom bảo nhau cũng tốt, thế là vội vàng đi đăng ký. Cái hay là Hiểu Kha nhà con một, lại có nhà ở, em cứ trông hết vào người ta. Tết trung thu chúng em đi thăm nhà bà ngoại cô ấy ở Hàm Dương, cậu của Hiểu Kha công tác ở Tứ Xuyên, vừa hay đem về hai chai rượu này cho chúng em. Hiểu Kha cứ một mực bảo phải kính biếu cô Thanh. Cô không uống được rượu mạnh nhưng rượu này thì phải uống.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Lưu Hiểu Kha à? Ba cô trông hiệu sách, tôi cũng chưa rõ là cô nào.

Liễu Nguyệt đứng bên cạnh nghe, chỉ cười khì khì, nói xen vào:

- Biết rồi, cái cô xương xương, vai gầy gầy ấy phải không?

Nói rồi gí ngón tay vào mặt Hồng Giang, Hồng Giang cười đáp:

- Liễu Nguyệt rặt đóan mò, cái cô dáng cao chân dài ấy mà!

Liễu Nguyệt hỏi:

- Lại thay rồi sao?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Liễu Nguyệt, em không biết thì cũng đừng nói lung tung…mấy cô mình thuê đó, cô nào cũng xinh đẹp, tôi cũng không phân biệt rõ. Chuyện đã như vậy, thì tôi và thầy Điệp cậu xin chúc mừng. Chỉ có điều hai việc lớn một trước một sau như thế, mà cậu giữ kín như bưng, thì tôi trách cậu đấy!

Hồng Giang nói:

- Thế thì cái thiếp đầu tiên đã viết mời thầy cô tới ngày ấy, nhất định thầy cô phải đến dự. Liễu Nguyệt cũng đến nhé, đến làm phù dâu đấy.

Liễu Nguyệt bĩu môi bảo:

- Tôi không làm phù dâu cũng không đi. Tôi xấu như ma đây này, anh bảo tôi đi, lấy xấu xí để tôn người đẹp kia của anh lên chứ gì?

Hồng Giang bảo Liễu Nguyệt mới đến có mấy tháng mà ăn nói có trình độ đáo để, sau này chưa biết chừng còn viết được sách báo đấy. Ba người nos chuyện một lúc, thì Hồng Giang ra về. Trước khi về còn dặn thêm hôm đó phải đến, thầy cô mà không đến, thì không phá cỗ đâu, cứ chờ cho bằng được

Hồng Giang về rồi, Ngưu Nguyệt Thanh hỏi Liễu Nguyệt:

- Thầy Điệp em đi đâu?

Liễu Nguyệt bảo Mạnh Vân Phòng gọi đi uống rượu. Ngưu Nguyệt Thanh thu cất quà biếu, ngồi một mình suy nghĩ, nếu ngày hai tám đi ăn cỗ cưới thì nên sắm quà gì. Buổi chiều Trang Chi Điệp chếch choáng quay về nôn oẹ trong nhà vệ sinh lâu lắm. Ngưu Nguyệt Thanh để cho chồng ngủ, không nhắc đến chuyện Hồng Giang. Buổi tối ngủ dậy, Trang Chi Điệp ra buồng đọc sách, chị đi vào mới nói hết mịo chuyện bỏ vợ cưới vợ của Hồng Giang. Trang Chi Điệp cũng không ngạc nhiên lắm, anh bảo:

- Cái cô bé chân dài, có lẽ anh đã gặp một hai lần. Dạo ấy cậu ta bảo tuyển người bán hàng, mình cũng không để ý, sau đó Triệu Kinh Ngũ bảo cậu ta chọn người còn chặt chẽ hơn chọn mốt, cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu, nước da thế nào, phải phù hợp tiêu chuẩn ba vòng.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Ba vòng gì?

Trang Chi Điệp đáp:

- Tức là vòng ngực, vòng lưng, vòng mông. Từ dạo ấy cậu ta đã có ý chọn người vừa ý cho mình.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Cái anh chàng Hồng Giang da vàng mặt bủng, muốn cắt là cắt, muốn lấy thì lấy. Vậy sao cô gái kia lại bằng lòng lấy cậu ta nhỉ?

Trang Chi Điệp trả lời:

- Cánh trẻ bây giờ thay ca kíp trong gia đình dễ như không ấy mà! Em cứ giữ suy nghĩ cũ, thì hiểu sao nổi.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Vậy thì người vợ đầu, người tầm thường nhưng cũng thật thà, một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm, nói không được là không được luôn à! Em không chấp nhận chuyện ấy, mình không quản lý được cũng không quản lý làm gì, nhưng bây giờ em lo, nếu như thế thì hiệu sách chẳng phải là cửa hàng của vợ chồng họ hay sao?

Trang Chi Điệp đáp:

- Em cũng chẳng thể để cho Lưu Hiểu Kha thôi việc được, sau này em phải đến đấy nhiều hơn, bảo phải làm rõ từng khoản trong sổ sách, nhưng đừng để lộ rõ ý này, người ta có thể đối xử thật lòng với mình, để lộ ra ngược lại sẽ rách việc. Cuộc hôn nhân này dù có thế nào đi chẳng nữa, em cũng phải sắm một món quà, quà cũng phải nằng nặng tay.

Ngưu Nguyệt Thanh liền lấy một tờ giấy ra bảo:

- Mình kê ra nhé?

Trang Chi Điệp thấy khó chịu bảo:

- Những chuyện này cũng phải bàn với anh sao?

Ngưu Nguyệt Thanh mấp máy môi, nuốt nước bọt đi ra.

Hôm sau Ngưu Nguyệt Thanh ra phố mua một cái vỏ chăn và một bộ ấm uống cà phê. Buổi tối sang ngủ ở bên Song Nhân Phủ mở hòm tìm chiếc bàn là điện để ở đó, chiếc bàn là điện Trang Chi Điệp được thưởng trong một lần đi nói chuyện ở nhà máy, cư vứt đấy chưa dùng. Ngưu Nguyệt Thanh định cho cả vào số quà tặng, nhưng bà mẹ biết chuyện này, bảo nên tặng cái bô đi tiểu, bô đi tiểu quan trọng lắm, lớp người già ai đi lấy chồng, nhà mẹ đẻ cũng sắm cho một cái bô. Bây giờ người ta bỏ đi nhiều luật lệ, nhà

mẹ đẻ không sắm, bạn bè thân thích cũng không tặng. Ngưu Nguyệt Thanh liền nghĩ, tặng một cái ca nhổ đờm tráng men làm cái bô đi tiểu chẳng phải thắng bằng lối đánh bất ngờ đó sao? Người ta thường bảo, ai với ai mới có thể đái chung một chậu, lớp người tiền bối tại sao coi trọng cái bô tiểu tiện, có lẽ cũng ngụ ý mong vợ chồng họ trăm năm hoà hợp. Nhưng chị biết trên thị trường không bán cái ca nhổ đờm, mấy hôm trước đơn vị có người đi khắp các chợ trong thành phố không mua được, sau đó vẫn phải đến chợ âm dương trong cổng thành phía tây mới tìm được. Thế là sáng sớm hôm sau, chị ra chợ âm dương hỏi mấy chủ quán, họ bảo không có, chị thử ra cửa hàng thu mua của Hồng Giang hỏi xem có không? Ngưu Nguyệt Thanh nghe vậy, thấy nghi nghi, tại sao lại có một trạm thu mua của Hồng Giang ở đây nhỉ, trên đời có người tên là Hồng Giang, tên cửa hàng cũng gọi là Hồng Giang ư?

Chị liền hỏi:

- Tên cửa hàng này hay đấy, tại sao lại đặt tên hiệu này nhỉ?

Người ấy trả lời:

- Tự hiệu gì đâu, là cửa hàng của người có tên là Hồng Giang mở đấy. Người ta gọi quen rồi, cứ thế mà gọi.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Cái anh Hồng Giang ấy làm gì vậy?

Người ta trả lời:

- Mở hiệu sách ấy mà, nghe đâu đã phát tài, lại mở thêm trạm thu mua, càng phất lên tiền vào như nước. Chị tra hỏi hộ khẩu đấy à?

Ngưu Nguyệt Thanh vội vàng đi khỏi, lại đến hỏi người khác cửa hàng Hồng Giang ở đâu. Người ta đã chỉ cho quả nhiên ở giữa ngõ phía trước. Cửa hàng đang mở, có một ông già ngồi bên trong. Ngưu Nguyệt Thanh bước đến hỏi:

- Đây là trạm thu mua của Hồng Giang hả ông?

Ông già đáp:

- Trước kia thì phải, bây giờ thì không phải.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Tại sao vậy hả ông?

Ông già đáp:

- Tại sao à? Đói không chọn ăn, nghèo không chọn vợ, no cơm ấm cật thì dậm dật trong lòng. Người ta đã có tiền, thích mới, thích trẻ, liền bỏ vợ. Vợ anh ta đâu có chịu bỏ, anh ta đã cho năm vạn đồng, lại biếu luôn cửa hàng này. Bây giờ đang mốt bỏ tiền ra ly hôn mà?

Ngưu Nguyệt Thanh đầu óc rối tung rối mù, vội vàng về nhà nói với Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp bảo:

- Cậu ta luôn luôn giấu chúng mình, chắc là có sự cuốn núi lúc ly hôn.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Ý em không phải thế. Anh không cảm thấy có chuyện trong này sao? Ngày trước cậu ta nghèo rớt mồng tơi, chưa bao giờ nói cậu ta có một trạm thu mua, làm thế nào lại mở được trạm thu mua kia chứ? Bỏ vợ lần này đã cho cô vợ cũ cửa hàng đó, lại cũng thêm năm vạn đồng, cậu ta lấy đâu ra số tiền ấy?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Chẳng phải em cứ mười ngày trong tháng lại đối chiếu sổ sách một lần đó ư?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Người ta mở hiệu sách ai cũng phát tài, còn mình không lỗ thì hoà, em đã từng nghi nghi, nhưng em là người phụ nữ làm gì có kinh nghiệm, còn anh thì hỏi han được mấy lần?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Không có chứng cớ, em nói cậu ta thế nào được?

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Vậy thì mình nuôi lợn cậu ta ăn thịt à?

Trang Chi Điệp nói:

- Anh còn có một cửa hàng tranh, cửa hàng tranh và hiệu sách góp làm một, làm ăn sẽ khá lên.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Anh định để Triệu Kinh Ngũ đứng ra giám sát cậu ta ư?

Trang Chi Điệp bảo:

- Em chả khăng khăng gả Liễu Nguyệt cho con trai chị kết nghĩa đó sao?

Ngưu Nguyệt Thanh đột nhiên tươi cười:

- Ái chà chà, anh cũng ma ranh đấy, anh đã sớm phát hiện ra căn bệnh.

Trang Chi Điệp bảo:

- Em cứ tưởng em được, em giỏi giang cơ mà?

Trang Chi Điệp nói tới mức Ngưu Nguyệt Thanh thẹn đỏ mặt.

Ngày mai thay mặt Trang Chi Điệp, Ngưu Nguyệt Thanh đi dự lễ cưới của Hồng Giang. Quà cưới vô cùng sang trọng, vợ chồng Hồng Giang mừng hết sức, đã đặt quà tặng ở nơi nổi bật nhất. Trong bữa tiệc, chén rượu đầu tiên đã kính mời Ngưu Nguyệt Thanh, lại nói rõ to trước đông người, thầy Điệp hôm nay có cuộc họp khẩn cấp không thể bỏ được, cô Thanh một mình gánh hai trọng trách, thì xin thay thầy Điệp uống thêm một chén nữa. Ngưu Nguyệt Thanh uống tới mức mặt đỏ tía tai. Trang Chi Điệp có đi họp khẩn cấp gì đâu, anh tìm Triệu Kinh Ngũ thúc việc chuẩn bị mở cửa hàng tranh, được biết cửa hàng tranh đã trang trí xong về cơ bản, chỉ có điều ít tác phẩm tranh chữ, không khai trương được. Trang Chi Điệp nêu ý kiến đi gặp những người phỏng chế tranh chữ của danh nhân.

Triệu Kinh Ngũ bảo:

- Anh không đi vẫn hơn, nói thật với anh, loại việc này vẫn là do Uông Hy Miên làm, anh ấy bảo em không được nói chuyện này với ai, kể cả anh, có lẽ là sợ sơ ý nói ra, người nói vô tình, người nghe hữu ý, sẽ hỏng việc.

Trang Chi Điệp nghe xong bảo:

- Cậu không nói thì mười phần có đến sáu bảy phần mình cũng đoán ra anh ấy làm việc ấy. Mình quen biết các nghệ sĩ trong thành Tây Kinh, có thể phỏng chế được tác phẩm nổi tiếng, ngoài anh ấy ra, cũng không tìm đâu ra một hai người nữa. Dạo trước nghe nói ở bên Hồng Kông có rất nhiều tranh giả của Thạch Lỗ. Gia đình Thạch Lỗ tra tìm khắp nơi, cũng đã có tin đồn nói đến anh ấy, xong anh ấy cũng không chịu rụt chân rụt tay ư?

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Chuyện ấy em có biết, lô tranh giả của Thạch Lỗ ấy lúc đầu là dành cho các cửa hàng tranh của mình, đã thoả thuận đâu vào đấy, cửa hàng tranh bán được bao nhiêu, thì mình hưởng bốn phần, anh ấy hưởng sáu phần. Song không hiểu sao một người hướng dẫn du lịch họ Dư của công ty du lịch đã bàn với anh ấy, chuyên hết lô hàng ấy về Quảng Châu để bán. Những tranh chữ danh nhân giả này không đứng được ở thị trường trong nước, chủ yếu là đánh lừa người nước ngoài. Khách nước ngoài đến đây, họ đâu có biết bán tranh chữ ở chỗ nào, hoàn toàn do người hướng dẫn du lich mồi chài. Rút ra bài học này, em đã đến công ty du lịch làm quen với mấy ông anh, họ đồng ý khi cửa hàng tranh của mình khai trương, sẽ dẫn khách nước ngoài đến mua, mình chỉ cho họ hưởng một chút chiết khấu thôi mà. Hiện giờ trong tay của Uông Hy Miên có ba học trò chuyên trách hỗ trợ với anh ấy phỏng chế một loạt tranh cổ cho cửa hàng tranh của mình, ví dụ "trúc và gió" của Trịnh Bản Kiều, "Tôm" của Tề Bạch Thạch, "sông núi" của Hoàng Tân Hồng, không dám làm nhiều tranh của Thạch Lỗ, nhưng tranh của Thạch Lỗ hiện đang tranh nhau mua ít cũng phải lấy hai ba bức, mấy hôm trước em đã đi xem Uông Hy Miên phỏng chế một bức tranh chăn bò của Thach Lỗ về thời kỳ đầu, còn có một bức nữa là tranh "mai và đá", Thạch Lỗ vẽ sau khi lâm bệnh. Ghê gớm lắm, đêm qua em cầm bức "mai và đá" cho con gái của Thạch Lỗ xem, chị ấy cũng không phát hiện ra tranh giả, còn hỏi kiếm được ở đâu ra? Em bảo mua của một sư phụ trong quán rượu nhỏ. Chị ấy bảo, sau khi bố tôi lâm bệnh, thường có một số người mời ông đi uống rượu, uống xong bố tôi không có tiền liền cầm bút vẽ cho người ta một bức.

Triệu Kinh Ngũ nói xong cười ha ha, Trang Chi Điệp cũng cười bảo:

- Uông Hy Miên không cho mình biết, nhưng anh ấy đâu có hay cửa hàng tranh này là của mình? Thật ra chị vợ của anh ấy và cô Thanh của cậu thân nhau như chị em, Uông Hy Miên làm gì chị ấy chẳng nói với mình cơ chứ?

Nói rồi móc tẩu ra hút, Triệu Kinh Ngũ nhìn thấy cái tẩu thuốc hỏi:

- Anh kiếm đâu ra vậy? Cái tẩu này cũ lắm rồi, là một thứ đồ cổ đấy!

Trang Chi Điệp chỉ cười trừ, hỏi:

- Thế cuốn tranh chữ Mao Trạch Đông của Cung Tịnh Nguyên thế nào rồi? Chưa xong chứ?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Em đang định nói với anh chuyện này. Chờ xoáy được tác phẩm ấy trong tay, cửa hàng của mình có thể khai trương. Đến lúc ấy sẽ tổ chức họp báo, không sợ cửa hàng tranh ế đâu. Em đã trị được chỗ Cung Tiểu Ất.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Cậu trị được bằng cách nào?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Lúc nó không lên cơn nghiện, chuyện gì cũng sáng suốt biết tính toán. Nhưng khi cơn nghiện nổi lên, thì anh bảo nó gọi là cụ nó cũng gọi lia lịa. Lần trước em bảo với nó em sẽ nói với Liễu Diệp Tử bán rẻ thuốc phiện cho nó với giá rẻ, đương nhiên em cũng có thể bảo Liễu Diệp Tử nâng giá bán thuốc phiện lên hoặc có đưa núi vàng núi bạc ra cũng không cung cấp thuốc cho nó. Em đã giao hẹn với Liễu Diệp Tử, dù thế nào đi nữa, trong vòng mười ngày không được cung cấp cho nó một gói thuốc nào, trừ phi nó phải xì cuốn tranh chữ ấy ra.

Trang Chi Điệp bảo:

- Tay Liễu Diệp Tử này là người thế nào, cậu phải cẩn thận khi làm quen với những kẻ buôn bán thuốc phiện, chuyện ấy phạm pháp đấy!

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Em biết chứ, một là em không hút, hai là em không ăn chia với họ. Liễu Diệp Tử là bạn học của em lúc học trường tiểu học. Cô ấy và chồng cô ấy ngấm ngầm vận chuyên buôn bán thuốc phiện mấy năm rồi. Cung Tiểu Ất cũng chỉ có một con đường mua thuốc phiện ở chỗ cô ấy.

Trang Chi Điệp nói:

- Bọn buôn bán ngấm ngầm ấy chỉ biết chạy theo đồng tiền, cô ta đâu có chịu nghe cậu mà đi ép Cung Tiểu Ất chứ?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Em nói một cái là anh hiểu ngay. Năm ngoái cô ấy bán một lô vỏ thuốc cho một anh chàng họ Mã ở phố chợ Đông Dương. Gia đình này mở quán bán lẩu ở Trùng Khánh, đã cho vỏ thuốc vào nồi canh, khách đến ăn cứ nườm nượp, ai cũng khen lẩu nhà họ Mã thơm ngon, thèm tới mức nhiều người ngày nào cũng phải đến ăn một lần, không ăn không chịu nổi. Có người nghi nghi trong canh có vỏ thuốc, đã bí mật theo dõi, quả nhiên có, liền báo cho đồn công an, đồn công an đã đóng cửa hàng lậu, truy hỏi vỏ thuốc ấy lấy ở đâu, gia đình họ Mã khai ra Liễu Diệp Tử. Liễu Diệp Tử khai bậy, năm kia bố cô ấy bị ung thư dạ dầy, thầy thuốc ở quê quán đã bán cho một gói vỏ thuốc bảo sắc uống. Bố cô ấy qua đời, vỏ thuốc không dùng hết, cô cảm thấy vứt đi tiếc quá, nên đã bán cho ông Mã. Đồn công an làm sao tin được? Tay đồn trưởng là một ông anh thân quen của em, em liền đi nói giúp. Thế là kết luận sự việc theo lời khai của Liễu Diệp Tử, cô ấy mới được thả về. Anh thử nghĩ, Liễu Diệp Tử đâu có không nghe theo em? Hôm nay anh không bận việc gì, mình đến thăm gia đình cô ấy, biết đâu cuốn tranh chữ kia đã để ở nhà cô ấy rồi!

Hai người vẫy xe taxi đi đến cửa một ngôi nhà kiểu cũ, bốn mặt là nhà xung quanh là sân, nhưng Trang Chi Điệp lại không muốn vào, anh bảo anh không quen Liễu Diệp Tử vẫn hơn. Triệu Kinh Ngũ nghĩ rồi bảo anh vào quán rượu nhỏ trong ngõ chờ đợi, một mình đi vào. Nào ngờ hai vợ chồng Liễu Diệp Tử đều ở nhà, vừa nhìn thấy anh đã khe khẽ bảo:

- Cung Tiểu Ất đang say cơn nghiện ở nhà gác, hôm nay anh ta đem tấm tranh chữ kia đến, sợ mình vẫn không bán thuốc cho, bảo thèm lắm rồi, hút cho xong cơn nghiện, lại mua được một lô thuốc mới tiền trao cháo múc, một tay nhận thuốc, một tay trao tranh chữ. Anh đừng đáng động hắn, hãy vào buồng nhỏ kia mà uống trà.

Triệu Kinh Ngũ vẫn chưa an tâm, rón ra rón rén bước vào cầu thang lên gác hai nhìn vào bên trong qua khe cửa. Cung Tiểu Ất đang nằm trên giường, người gầy rạc như que củi, ở bên cạnh có để một cuộn tranh chữ thật. Triệu Kinh Ngũ mỉm cười, đi xuống nhà dưới uống trà.

Cung Tiểu Ất lên cơn nghiện ở nhà đã mấy hôm nay, một ngày ba lần đến nhà Liễu Diệp Tử, Liễu Diệp Tử vẫn không bán thuốc, cứ đòi bằng được phải có tranh chữ. Cung Tiểu Ất liền cố nhịn khó chịu quay về. Quay về nhưng đứng ngồi không yên, chạy sang cầu khẩn, cầu khẩn chẳng được lại chạy về, về rồi lại đến, đến rồi lại về, cứ thế đi đi lại lại năm lần. Hắn cảm thấy toàn thân đau đớn, đập đầu vào tường, đập tay xuống phản nằm, bứt từng nắm tóc, cuối cùng đành phải cầm tranh chữ đến nhà Liễu Diệp Tử. Vừa xộc vào cửa, đã ngã lăn kềnh ra nền nhà, miệng sùi bọt mép, van lạy Liễu Diệp Tử, Liễu Diệp Tử thấy hắn đem tranh chữ đến, mở ra xem đúng là thư pháp của Mao Trạch Đông, như rồng bay phượng múa, hấp dẫn vô cùng, có khí phách lớn của một lãnh tụ. Chị ta thầm nghĩ, thảo nào Triệu Kinh Ngũ đã thèm nhỏ dãi, cố tình xóay bằng được cuốn tranh chữ này! Chị ta đã bán thuốc phiện cho Cung Tiểu Ất. Cung Tiểu Ất có được bảo bối, liền lên gác giải cơn thèm cái đã, hắn cứ giữ khư khư tranh chữ không buông, chờ cho cơn nghiện qua đi lại mua một lô thuốc nữa mới trao tranh chữ.

Cung Tiểu Ất lên gác hai rồi, hấp ta hấp tấp, hút ngay một mồi, rồi nằm ngửa ra giường, nghĩ lại cái dáng bệ rạc nhiều ngày qua của mimh, cũng quả tình có phần nào hối hận. Lúc đầu mình là đứa con trai bảo bối

của bố, đẹp trai, thông minh, nhanh nhẹn, thường đi theo bố, ai cũng khen chữ bố đẹp, con trai bố giỏi. Nhiều người có ý gả con gái làm thông gia với bố, có biết bao cô gái xinh đẹp hễ nhìn thấy mình là tươi cười hớn hở, lúc ấy hắn không ưa cô nào. Nhưng bây giờ muốn công tác không có công tác, bố ruồng bỏ, bạn bè thân thích coi thường, ngay đến Liễu Diệp Tử mũi tẹt cũng bắt nạt mình. Lúc hắn vừa mới đến, hai vợ chồng Liễu Diệp Tử đang rù rì trong nhà, nhìn thấy hắn cũng tỉnh bơ. Hắn thì nước mũi năm mắt chảy ra quỳ xuống đất van xin, mà Liễu Diệp Tử vừa kéo quần lên vừa moi một cái khăn ở háng ra nói chuyện với hắn, chị ta hoàn toàn kgcoi hắn là một con người. Cung Tiểu Ất uất ức, khi mà không có thuốc, thế giới sao mà cay nghiệt độc ác với hắn đến thế, chỉ trong cơn đê mê sau khi hút hắn mới tìm thấy niềm sung sướng hạnh phúc của mình và đi trả thù thế giới này…

Ở gian phòng nhỏ gác dưới, Triệu Kinh Ngũ đã uống cạn ba chén trà mà Cung Tiểu Ất vẫn ở lì trên đó. Liễu Diệp Tử đã tiếp đón, nói chuyện và căn hột dưa, còn chồng chị thì gọi ở cổng:

- Này, lão già điên kia, có mua giấy lộn không? Trong chuồng xí nhà này có một đống giấy lộn đã dùng, cứ vào mà lấy, không phải trả tiền

Thế là liền nghe thấy một giọng hát khản đặc:

Thắt lưng gài máy nhắn tìm
Điện thoại tự động thì cầm trong tay
Vào quán thì gọi gà quay
Nhà hàng khách sạn thì quay gà rừng.

Anh chồng Liễu Diệp Tử cười khà khà, khen:

- Hay lắm, hay lắm!

Liễu Diệp Tử mắng chồng:

- Anh bệu ơi, anh phụ hoạ gì với lão già thu mua đồ nát đấy hả?

Anh chồng cứ tỉnh bơ, vẫn nói ra ngoài cổng:

- Lão có thu nhận đàn bà cũ nát không? Nếu lão thu nhận thì tôi dám chắc trên đường phố này không có anh chồng nào lại không muốn thay cũ đổi mới đâu!

Liễu Diệp Tử xồng xộc lao ra, véo tai chồng kéo xềnh xệch vào, mắng tét tát:

- Anh còn muốn thay vợ hả? Nếu thay được, thì tôi là người đầu tiên thay cái con lợn biếng nhác này!

Triệu Kinh Ngũ không ra can, chỉ nghe thấy tiếng ra văng vẳng ở xa xa ngoài cổng:

- Đồ cũ nát nào! Ai bán đồ cũ nát nào!

Hai ông bà chủ cãi nhau ầm ĩ một trận xong, Liễu Diệp Tử quay vào hỏi:

- Tiểu Ất vẫn chưa xuống à?

Triệu Kinh Ngũ giục:

- Bạn đi xem thế nào!

Liễu Diệp Tử đứng ở sân gọi lên gác:

- Tiểu Ất ơi, Tiểu Ất, cậu đã đủ chưa nào?

Cung Tiểu Ất bừng tỉnh trong ảo giác, đi từ gác hai xuống, đi xuống rồi, vẫn chưa hoàn toàn trút bỏ được khí khái anh hùng trong một thế giới khác. Hắn hỏi:

- Ầm ĩ cái gì vậy? Chưa được chơi phải không?

Liễu Diệp Tử quát luôn:

- Mày nói cái gì vậy?

Chị ta giơ tay tát luôn một cái, Cung Tiểu Ất tỉnh hẳn, cái tát vừa rồi quả có nặng tay, Cung Tiểu Ất như cây đay, lùi chân không vững ngã ngồi trên bậc thềm. Liễu Diệp Tử đưa tay giật luôn cuộn tranh chữ. Cung Tiểu Ất cất giọng:

- Chị Liễu Diệp Tử ơi, mình thoả thuận với nhau, không bán cho tôi mười hai gói, thì không được lấy tranh chữ này.

Liễu Diệp Tử cười, đưa cho hắn mười hai gói giấy nho nhỏ, còn đưa một cuộn tiền. Cung Tiểu Ất nói:

- Trang Chi Điệp là bạn đời của nhà tôi, chú ấy đem đồ đến đổi vật này, tôi cũng không cho đâu. Làm thế này coi như tôi cho không chị đấy, chị Liễu Diệp Tử ạ!

Liễu Diệp Tử cười bảo:

- Mày đi đi. Mày đi đi!

Chị ta đẩy hắn ra rồi đóng cổng lại. Trang Chi Điệp rỡ được cuộn tranh chữ "trường hận ca" viết tay của Mao Trạch Đông, liền tìm một lô xích xông bạn bè người quen ở các toà báo, đài truyền hình và giới văn học, giới hoạ sĩ, bảo là anh và một người bạn giúp vốn mở một cửa hàng tranh, nên cần tổ chức cuộc họp

báo, mong được sự giúp đỡ. Đầu tiên mọi người cứ tưởng chỉ một cửa hàng bán tranh, tuy Trang Chi Điệp mở ra hàng tranh là một việc mới mẻ, nhưng cần tuyên truyền ầm ĩ trên đài trên báo thì hơi khó, ngoài xã hội có quá nhiều sự việc đại loại như cửa hàng tranh và hiệu sách, không có lý do gì chỉ vì một cửa hàng tranh của anh mà quảng cáo om xòm lên. Đương nhiên Trang Chi Điệp đã nêu lên anh có bút tích thật, là một tranh chữ của Mao Trạch Đông. Thế là mọi nơi nhận lời, nói là có giá trị thời sự.

Họ đã kéo đến xem, khen rối khen rít, có người đã viết sẵn bài chỉ chờ cuộc họp báo, sẽ cho đăng lên ngay. Bởi vì cá nhân tổ chức họp báo, nên dự định tốn kém không ít tiền của. Ngưu Nguyệt Thanh liền gọi Triệu Kinh Ngũ và Hồng Giang đến chuẩn bị tiền nong. Hồng Giang cầm sổ sách tính đi tính lại, cứ luôn mồm kêu ca phàn nàn hiệu sách khó kinh doanh, Ngưu Nguyệt Thanh liền bảo chính vì khó kinh doanh, nên mới cửa hàng tranh này, bây giờ cửa hàng tranh và hiệu sách gộp lại làm một, sau này kinh doanh chủ yếu là sẽ dựa vào cửa hàng tranh. Yêu cầu Hồng Giang là người giúp việc đắc lực cho Triệu Kinh Ngũ. Hồng Giang chợt hiểu, từ nay trở đi không còn do bản thân mình quyết định nữa, trong lòng không vui song chẳng có lý do nào nói ra miệng. Nhưng rồi anh ta cũng bảo:

- Triệu Kinh Ngũ giỏi giang hơn tôi, vậy thì tốt lắm, từ nay nếu anh bảo đâu tôi chạy đấy. Tôi là chân chạy mà, chạy có thể là tiên phong, ngồi một chỗ làm tướng soái không có số liệu.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Kinh Ngũ này, Hồng Giang bái phục cậu thế đấy. Cậu cũng phải tôn trọng ý kiến của Hồng Giang. Ở mọi lúc mọi nơi, có việc gì phải bàn với nhau thường xuyên.

Khi ba người ra khỏi cửa, chị cố ý để Triệu Kinh Ngũ đi trước, dúi vào tay Hồng Giang một mảnh vải, nói khẽ:

- Đây là sản phẩm mới tôi nhờ người mua từ Thượng Hải. Cậu cầm về may cho Lưu Hiểu Kha một bộ com lê, cất đi, đừng để Triệu Kinh Ngũ nhìn thấy, không thì lại bảo tôi phân biệt đối xử.

Bởi công việc của cửa hàng tranh, đã lâu nay Trang Chi Điệp không đi gặp Đường Uyển Nhi. Người đàn bà này ở nhà sốt ruột như con kiến trên miệng chảo nóng. Thời gian gần đây, chị ta cảm thấy người hơi khang khác, biếng ăn uống, mí mắt sưng lên, hơi một tí lại ợ chua, trong lòng nghi nghi. Đi bệnh viện kiểm tra, thì quả nhiên đã có thai. Lúc đầu từ Đồng Quan đến Tây Kinh, Chu Mẫn ngại chưa có một gia đình ổn định, kiên quyết không đẻ con, lần nào động phòng cũng dùng bao cao su, cho nên vẫn an toàn vô sự. Từ ngày qua lại với Trang Chi Điệp, cả hai đều thấy dùng bao cao su phiền phức, cản trở, cho nên chị ta đã uống thuốc viên ngừa thai, nhưng không thể lúc nào cũng kè kè mang thuốc trong người, có dịp gặp nhau ngẫu nhiên, say sưa với vui thú, đâu có quan tâm đến nhiều, may mà mấy lần không dính phải, nên đâm ra bạo phổi, sau đó liền không uống thuốc nữa. Bây giờ cơ thể đã có phản ứng, chị ta sợ bại lộ, chỉ chờ Chu Mẫn đi làm việc, là ở nhà nhổ ra từng bãi nước chua, nhổ tới mức chỗ nào cũng có. Chị ta đã sốt sắng nói chuyện này với Trang Chi Điệp, mong anh góp ý kiến cho mình cốt là để đỡ lo sợ, cũng là để Trang Chi Điệp biết rõ chuyện khổ sở của chị ta.

Nhưng bồ câu trắng bay đưa tin hai lần, Trang Chi Điệp vẫn không đến. Chị ta thấy lo lo, dự đoán Trang Chi Điệp cố ý không đến hay là có chuyện gì cuốn vướng không đi được? Cũng không dám tự dưng đến nhà anh, chỉ biết ôm mặt khóc mấy trận, có phần nào tê tái trong lòng. Nhưng lại nghĩ, dù thế nào chăng nữa, thì cũng không thể để đứa bé ra đời, cho dù Trang Chi Điệp vẫn một lòng yêu chị ta, thì chờ anh ấy đến, cũng phải đi bệnh viện nạo thai, lại chẳng biết bao giờ anh ấy đến, việc gì mình cứ phải âm thầm chịu đựng giày vò và hoảng sợ mà không tự đi xử lý lấy.

Có ý định ấy, chị ta thấy mình rất dũng cảm. Có thể mang thai sẽ chứng minh cho Trang Chi Điệp biết anh ấy vẫn có khả năng sinh con, chứ không phải ỗng ẹo làm nũng gây phiền phức cho anh ấy. Trang Chi Điệp càng có cớ so sánh giữa chị ta với Ngưu Nguyệt Thanh và càng thích chị ta hơn. Thế là buổi sớm hôm sau, Chu Mẫn vừa đi làm, chị ta đi một mình vào bệnh viện phá thai. Máu thịt lầy nhầy hẳn một đống, một người đàn bà cũng vào đẻ non ngồi bên cạnh sợ quá phát khóc, nhưng Đường Uyển Nhi vẫn thản nhiên, coi thường ra mặt, khi bác sĩ hỏi:

- Chồng chị đâu, sao không thấy anh ấy đến trông nom?

Chị ta trả lời:

- Ở ngoài kia, anh ấy gọi xe chờ ở bên ngoài.

Chị ta ra khỏi buồng bệnh, bỗng dưng có phần thê thảm.

Ngồi nghỉ một lúc ở phòng nghỉ, chị ta bình tĩnh lại, đã cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có, tự mỉm cười, tự nói với bản thân:

- Đường Uyển Nhi này ăn được hòn gạch, thì cũng ỉa ra được viên ngói.

Chị ta đứng dậy đi về nhà. Đi qua lối ngõ nhà Mạnh Vân Phòng thấy người khó chịu, chỉ thấy khát nước, liền rẽ vào nhà Mạnh Vân Phòng uống hớp nước và cũng là để xem Trang Chi Điệp đi đâu. Vừa bước vào cửa, Mạnh Vân Phòng đi vắng. Hạ Tiệp đang buồn bực đến mức vêu cả mồm ở trong nhà, nhìn thấy Đường Uyển Nhi liền bảo:

- Đang định đi gọi em đến nơi nào đó rong chơi, thì em lù lù dẫn xác đến, đúng là một con ma cáo!

Đường Uyển Nhi bảo:

- Là ma cáo đấy, ở bên này chị ngứa nghề đánh rắm thối, em cũng ngửi thấy đấy! Chị giận dữ ai mà vêu miệng thế kia?

Hạ Tiệp đáp:

- Còn tức ai được nữa?

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Chắc chị lại chê thầy Phòng lại sang chỗ thầy Điệp tán hão phải không? Người lớn bằng ngần này mà vẫn như chưa nhìn thấy đàn ông bao giờ, một giờ một khắc cũng đòi cột người ta vào thắt lưng hay sao?

Hạ Tiệp đáp:

- Mấy hôm nay Trang Chi Điệp còn bận cửa hàng tranh của anh ấy, làm gì có thời giờ tán hão với Mạnh Vân Phòng? Nếu chỉ là tán hão thì cũng thôi, đàng này có một lão mèo hoang chống gậy ở Tân Cương đến, anh ta tôn kính như thần, hai ba hôm lại mời đến uống rượu, lại còn dẫn thằng nhóc Mạnh Tần về nhận làm thầy cơ chứ. Mình vừa chửi cho một trận đuổi đi xong! Thôi không nhắc đến anh ta nữa, hễ cứ nhắc đến chuyện này là mình lại tức điên lên, không có chỗ nào mà trút nữa! Em sao vậy Uyển Nhi? Sắc mặt nhợt nhạt ra thế?

Đường Uyển Nhi nghe nói Trang Chi Điệp bận mải cửa hàng tranh thì nhẹ nhõm trong lòng, chị ta nói:

- Mặt em xấu lắm à? Mấy đêm nay thường mất ngủ, lúc mới đến đây lại đi vội vàng, chỉ sợ khát nước. Nhà có đường đỏ không chị? Chị cho em một ít để em pha nước đường uống thử xem.

Hạ Tiệp đứng dậy rót nước bảo:

- Đêm ngủ không được hả? Em và Chu Mẫn mỗi đêm quấy rối nhau in ít thôi, trời nóng bức lại uống nước đường đỏ!

Đường Uyển Nhi bảo:

- Dạ dày em lạnh, bác sĩ bảo uống nhiều nước đường đỏ thì tốt hơn.

Chị ta uống hết một cốc, toàn thân ra mồ hôi, càng cảm thấy khoan khoái, nói chuyện một lúc, Hạ Tiệp lôi đi, cũng đi theo. Hai người cười nói rôm rả, đi ra cửa nam thì Đường Uyển Nhi cảm thấy ở cửa mình ngấm ngầm đau, liền tựa vào đầu cầu bắc qua sông vây quanh thành phố bảo:

- Chị Tiệp ơi mình nghỉ một lát đã.

Chị ta đưa mắt nhìn vào trong vườn hoa công cộng ven bờ sông, trời cao mây nhạt, ánh nắng chói chang, dòng sông dưới chân cầu nước chảy băng băng, mép cỏ bờ sông nổi chồi từng mảng, từng mảng trứng ếch sền sệt, có mảng đã nở, thành hàng loạt con nòng nọc có cái đuôi nhỏ xíu đang bơi lội. Bỗng dưng Đường Uyển Nhi mỉm cười. Hạ Tiệp hỏi cười gì vậy, Đường Uyển Nhi không muốn nói đến những con nòng nọc kia nên bảo:

- Chị nhìn cơn gió xoáy kìa!

Cơn gió xoáy nổi lên từ mặt sông, bò dần lên bờ sông, rồi cứ luẩn quẩn dưới một gốc cây ở trong lan can sắt vườn hoa công cộng, không chịu đi, cứ quay tít một chỗ. Vốn chẳng để ý nói đến gió, nhưng cái cây ở chỗ cơn gió xoáy đã khiến hai chị em cảm thấy thích thú. Đó là một cây hoa bông tía, trên thân cây to sù sụ đã chia thành hai nhánh, ở chỗ tách ra lại kẹp chặt một hòn đá dài, trông cũng hay hay. Hạ Tiệp bảo:

- Hai nhánh của cây này vốn không tách ra nổi, thợ làm vườn đã kẹp vào giữa một hòn đá, cây càng mọc càng lớn, hòn đá liền gắn vào bên trong, phải không nào?

Đường Uyển Nhi hỏi lại:

- Chị nhìn xem cây kia giống cái gì?

Hạ Tiệp đáp:

- giống chữ Y

Đường Uyển Nhi bảo:

- Chị thử nhìn kỹ xem.

Hạ Tiệp bảo:

- Chữ người là chữ người, còn nhìn ra người gì nữa.

Đường Uyển Nhi bảo:

- Chị nhìn hòn đá kia kìa!

Hạ Tiệp chợt hiểu ra, mắng luôn:

- Cái con ngứa nghề này, nghì cả đến chỗ ấy cơ à?

Hạ Tiệp bước đến định véo Đường Uyển Nhi, hai người cười hi hi ha ha, cấu véo nhau ở lan can đầu cầu làm cho người qua lại ai cũng nhìn sang bên này.

Hạ Tiệp bảo:

- Đừng đùa nữa, mọi người đang nhìn chúng mình.

Đường Uyển Nhi đáp:

- Kệ họ, nhìn thì được cái gì!

Hạ Tiệp liền khẽ hỏi:

- Uyển Nhi này, mỗi ngày Chu Mẫn xơi em mấy chưởng? Em là con yêu tinh hại đàn ông, em xem xem, Chu Mẫn gầy rạc y như đống bã thuốc!

Đường Uyển Nhi đáp:

- Thế thì chị đổ oan cho em rồi, một tháng thì có tới hai mươi ngày chúng em ngủ riêng, cái món ấy gần như quên mất rồi.

Hạ Tiệp bảo:

- Vậy thì em chỉ đi mà nói dối ma! Khỏi phải nói Chu Mẫn yêu em, mình dám nói, người đàn ông nào nhìn thấy em, cũng phải ngây người ra, không đi nổi.

Đường Uyển Nhi nói:

- Vậy thì em thành con ma cáo thật ư?

Hạ Tiệp bảo:

- Nhắc tới cáo, mình lại nhớ đến chuyện đêm qua. Đêm qua mình ở nhà đọc "Liêu trai chí dị", chỗ nào quyển sách cũng viết nào cáo, nào ma, mình đâm hoảng. Thầy Phòng của em bảo, anh không sợ cáo đâu, nửa đêm gà gáy, anh đang mong có con ma cáo đẩy cửa sổ kẹt một tiếng vào trong nhà đây này. Mình mắng anh ấy, anh nghĩ hay nhỉ, cái tạng anh gầy gò, thịt hôi như con nhái bén, ai thèm cắn anh cơ chứ! Nằm xuống còn nghĩ Bồ Tùng Linh viết bậy bạ thế thôi, trên đời làm gì có chuyện cáo thành tinh! Nếu có người đàn bà nào, ai nhìn thấy cũng yêu, thì đời mình, cũng chỉ gặp có em thôi!

Đường Uyển Nhi nghe rồi bảo:

- Em đọc "Liêu trai chí dị" thì lại cứ cảm thấy Bồ Tùng Linh là một kẻ si tình, trong đời ông chắc là có nhiều người tình, ông yêu người tình của ông, song không thể làm vợ chồng lâu dài, mới mắc bệnh tương tư tày trời, mượn cớ biến người tình thành cáo.

Hạ Tiệp nói:

- Tại sao em nhận xét như vậy? Có phải em đã yêu ai, hay có ai đã yêu em phải không?

Trong đầu Đường Uyển Nhi hoàn toàn nhường chỗ cho Trang Chi Điệp, chị ta nhíu cặp mắt thành mảnh trăng non cong cong, nét mặt tươi cười mặt ửng đỏ, song lại nói:

- Em chỉ nghĩ vớ vẩn chứ làm gì có người tình? Chị Tiệp ơi, chuyện trên đời lạ lắm, tại sao đàn ông lại phải có đàn bà? Chị và thầy Phòng chung sống với nhau cảm thấy thế nào?

Hạ Tiệp đáp:

- Xong việc ai cũng hối hận, cảm thấy chẳng hay ho gì, nhưng năm ba ngày sau lại muốn…

Nói xong hai người lại cười ngặt nghẽo. Hạ Tiệp bảo:

- Con người là đàn bà, đàn ông ăn uống như vậy mà!

Đường Uyển Nhi nói:

- Thật ra, con người bị Thượng Đế sai khiến trêu đùa, mình biết đấy mà chẳng làm sao được!

Hạ Tiệp bảo:

- Chuyện ấy giải thích thế nào nhỉ?

Đường Uyển Nhi đáp"

- Em thường nghĩ, TĐ rất biết bỡn cợt con người. Thượng Đế muốn để con người tiếp tục sống, tiếp tục sống thì phải ăn. Ăn là việc phải chịu tội nhiều đấy, mình phải cày cấy thóc lúa, có thóc lúa rồi phải xay xát, phải thổi nấu, khi ăn phải nhai phải nuốt, phải tiêu hóa phải thải phân. Đó toàn là những công việc nặng nhọc! Nhưng Thượng Đế đã cho con người lòng ham muốn ăn, bởi lòng ham muốn ấy mà con người đã tự nguyện tự giác làm Trang Chi Điệp công việc ấy. Hãy ví dụ như chuyện đàn ông đàn bà chung sống với nhau, nhưng nếu không sinh cho bạn lòng ham muốn tình dục, thì ai sẽ đi làm công việc cực nhọc vất vả ấy? Mà trong lúc bạn vui vẻ sung sướng là bạn đã phải đi làm nhiệm vụ sinh con. Nếu

con người có thể tương kế tựu kế, tức là vui sướng đấy, mà lại không phục vụ cho mục đích kia thì tốt nhỉ?
Hạ Tiệp nói:
- Con ranh này, đầu óc em suốt ngày chỉ nghĩ đến những chuyện ấy à?
Hạ Tiệp đưa tay cù vào nách Đường Uyển Nhi, Đường Uyển Nhi cười hổn hển, gỡ ra chạy đến đầu cầu. Hạ Tiệp cứ đủôi theo, cả hai kẻ trước người sau đều chạy vào cửa lan can sắt của vườn hoa công cộng.
Đường Uyển Nhi liền nằm soài trên bãi cỏ xanh, Hạ Tiệp sà ngay đến ấn xuống, Đường Uyển Nhi lả người đi. Hạ Tiệp cầm chân Đường Uyển Nhi lên, tháo tuột một chiếc giày và bảo:
- Xem mi còn chạy được không nào?
Đường Uyển Nhi quay lại kêu một tiếng:
- Chị Tiệp ơi!
Môi chị ta nhợt nhạt, mặt vã mồ hôi, hai mắt trợn lên trắng dã, ngất xỉu đi.
Hạ Tiệp đã thuê một chiếc xe ba bánh chở Đường Uyển Nhi đến bệnh viện. Trên đường đi, Đường Uyển Nhi đã tỉnh lại nhưng dứt khóat không vào bệnh viện. Chị ta bảo đã mắc bệnh ngất xỉu từ hồi còn bé, mấy hôm nay mệt mỏi, có lẽ đã tái phát, cứ về nhà nghỉ ngơi một lúc là khỏi ngay.
Hạ Tiệp đưa tay rờ trán chị ta, mồ hôi trên mặt đã mát, sắc mặt cũng phần nào đỏ lại, liền không đưa vào bệnh viện nữa, trả lại cho lái xe năm đồng, chở Đường Uyển Nhi về thẳng nhà. Trong nhà vắng tanh vắng ngắt. Đường Uyển Nhi bước vào, lên giường ngả lưng cái đã. Hạ Tiệp hỏi:
- Đường Uyển Nhi này, bây giờ em thấy khá hơn chứ?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Khá hơn nhiều chị ạ, em rất cảm ơn chị!
Hạ Tiệp bảo:
- Hôm nay em làm chị hết hồn, nếu có mệnh hệ gì, thì chị cũng chết thật!
Đường Uyển Nhi đáp:
- Vậy thì chị em ta làm con ma chơi bời chứ sao!
Hạ Tiệp bảo:
- Đến nước này em còn đùa được sao? Em muốn ăn gì, chị làm cho?
Đường Uyển Nhi cười mệt mỏi, nói:
- Không muốn ăn gì, em chỉ buồn ngủ. Ngủ một giấc trở dậy thì đâu lại vào đấy thôi mà! Chị về đi chị Tiệp ạ!
Hạ Tiệp bảo:
- Chu Mẫn cũng không có nhà, cậu ấy đi làm hả em? Chị đi gọi điện thoại cho đơn vị cậu ấy nhé?
Đường Uyển Nhi nói:
- Trên đường về, chị gọi điện thoại cho anh ấy giúp em nhé? Chị gọi đến nhà thầy Điệp trước, có thể Chu Mẫn ở đó.
Hạ Tiệp lại pha một cốc nước đường đỏ để cạnh giường. Khép cửa, rồi đi ra phố gọi điện thoại. Điện thoại đã gọi đến nhà Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp biết Đường Uyển Nhi ốm đột ngột, vội vã cưỡi xe máy "Mộc lan" phóng đến nhà.
Chu Mẫn vẫn chưa về. Đường Uyển Nhi nhìn thấy đã khóc hu hu. Trang Chi Điệp vừa lau nước mắt cho chị ta vừa hỏi bệnh tình. Khi Đường Uyển Nhi kể rõ đầu đuôi, anh hoảng tới mức ngã phịch xuống mép giường hồi lâu, sau đó cứ giơ nắm đấm, đấm vào trán mình. Đường Uyển Nhi nhìn thấy anh như vậy, trong lòng tự thấy vui vui, nhưng lại bảo:
- Anh có giận em không? Em xin lỗi anh, em chà đạp đứa con của anh.
Trang Chi Điệp bỗng ôm lấy đầu chị ta, khẽ khàng bảo:
- Uyển Nhi ơi, không phải em có lỗi với anh, mà anh đã có lỗi với em. Anh phải chịu cái tội này mới phải chứ, song em đã tự chọn một mình. Em thật là một người đàn bà tốt! Nhưng vừa mới lên bàn mổ, mà tại sao em không yêu quý cơ thể, lại đi theo Hạ Tiệp làm gì cho mệt?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Em cảm thấy đi được, hơn nữa làm sao em để cho Hạ Tiệp biết chuyện này được? Việc cửa hàng tranh thế nào rồi?
Trang Chi Điệp đáp:
- Tại sao em biết anh bận việc cửa hàng tranh? Lâu lắm anh không đến, nhưng em cũng không thả bồ câu đưa thư đi.
Đường Uyển Nhi đáp:

- Em đâu có không gửi thư? Suốt ngày, suốt đêm mong đến anh, mà anh cứ mất tăm mất tích, nên em mới tự giải quyết.

Trang Chi Điệp chửi Liễu Nguyệt một câu, anh bảo không hề hay biết gì, liền lật chăn xem vết thương, sau đó đắp lại cẩn thận. Đi ra phố mua hẳn một đống thuốc đem về, cứ ngồi cạnh mãi cho tới lúc Chu Mẫn về mới ra đi.

Từ đó trở đi trong một tuần, cứ cách một hôm, Trang Chi Điệp lại đi thăm Đường Uyển Nhi một lần, lần nào cũng mua nào là gà, nào cá. Liễu Nguyệt lần nào chờ anh về, cũng pha một cốc nước quế viên tinh cho anh uống. Anh bảo:

- Liễu Nguyệt tình cảm chu đáo thế!

Liễu Nguyệt đáp:

- Giúp việc hầu hạ trong nhà sao lại không tình cảm cơ chứ? Anh lại bỏ công sức ra mà!

Trang Chi Điệp cười bảo:

- Bây giờ anh không dám ra khỏi cửa, hễ ra khỏi cửa em lại tưởng đến chỗ Đường Uyển Nhi. Anh chẳng đi đâu nữa. Em đi làm việc thay anh, tìm Liễu Nguyệt bảo cậu ấy tìm thầy lang Tống đến am ni cô.

Liễu Nguyệt hỏi:

- Ni cô ốm hay sao? Chủ nhật tuần trước em ra phố hàng thanh mua cá, khi về đã gặp Tuệ Minh. Chị ấy và thư ký riêng Hoàng Đức Phúc ngồi trong xe đỗ ở cạnh đường. Chị ấy không nhìn thấy em, em cũng giả vờ không nhìn thấy chị ấy. Hừ! Làm ni cô cũng bôi môi son à? Em không chấp nhận cái kiểu ấy, muốn đẹp thì đừng đi làm ni cô. Làm ni cô lại quen người này biết người kia, theo em thì chị ấy cố ý khoe mình. Không làm ni cô, thì con gái đẹp đầy thành phố mấy ai biết họ biết tên, làm ni cô, thì ai ai cũng biết trong thành phố có một ni cô Tuệ Minh mặt trắng vú to. Chị ấy bị bệnh gì, Phật cũng không phù hộ chị ấy à?

Trang Chi Điệp nói:

- Trông người lại nghĩ đến ta, thấy người ta xinh đẹp thì em lại hậm hực có phải không?

Liễu Nguyệt đáp:

- Em đã hậm hực với ai nào?

Lúc này Trang Chi Điệp mới định nhắc chuyện Đường Uyển Nhi thả bồ ca6u nhắn tin, xong vừa mở miệng ra lại thôi, trong nhà này anh chưa nói cho Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt biết chuyện Đường Uyển Nhi bị ốm. Nhưng Liễu Nguyệt vẫn chưa nguôi tức. Cô ta nói:

- Liên quan cái gì với em cơ chứ? Trước kia bảo mồm thối Mạnh Vân Phòng hay đến đấy, bây giờ mù mắt không đến được thì anh lại năng đi.

Trang Chi Điệp bảo:

- Em càng nói càng đắc ý! Anh cũng gặp thư ký riêng Hoàng Đức Phúc ở dọc đường. Anh ấy bảo Tuệ Minh đau lưng không đứng thẳng người lên được. Anh mới bảo Triệu Kinh Ngũ đi tìm thầy lang Tống, nếu em không đi thì thôi.

Liễu Nguyệt nói:

- Anh đã sai bảo, em không đi mà được ư? Bữa cơm trưa nay em về muộn, anh và chị cả ra quán ăn nhé!

Trang Chi Điệp bảo:

- Nói có một ca6u mà mất nhiều thời gian thế cơ à? Em đánh mất cả hồn vía thì về nhà anh sè mách chị cả đấy.

Liễu Nguyệt đáp:

- Được rồi, em sẽ bảo chị cả rắc một nắm thóc tẩm thuốc độc để giết quách con bồ câu trắng đi.

Nói xong tươi cười hớn hở chạy ra cửa.

Liễu Nguyệt có được Triệu Kinh Ngũ thì chuyện người qua kẻ lại đã nhiều lên. Ngưu Nguyệt Thanh đã biết tỏng tuy không nói ra miệng, song trong lòng cũng ít nhiều hậm hực, đã nói bóng nói gió, nhắc nhở mấy lần, mà Liễu Nguyệt cứ giả vờ không nghe thấy, nét mặt chỉ cười nhăn nhở, còn sự việc thì đâu vẫn hoàn đấy. Một khi tư tưởng đã phân tán, thì cơm canh bữa sớm bữa muộn, quần áo thay ra để đống dăm ba hôm mới giặt một thể. Trưa ngày thứ hai sau khi Đường Uyển Nhi bị ngất, Triệu Kinh Ngũ đến tìm Trang Chi Điệp, Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh đều đi vắng. Triệu Kinh Ngũ liền bạo dạn đòi hôn môi Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt nửa đẩy nửa kéo đã hôn anh ta. Triệu Kinh Ngũ được đằng chân lân đằng đầu, hai tay sờ soạng rối rít trên người cô ta. Liễu Nguyệt bảo:

- Anh Triệu Kinh Ngũ cũng táo tợn gớm nhỉ?

Triệu Kinh Ngũ vốn dĩ không ước tới mức này, song thấy Liễu Nguyệt như vậy, cũng thả luôn nhưng xét cho cùng ít có kinh nghiệm, lại hốt hoảng, cứ hấp ta hấp tấp, Liễu Nguyệt vừa tức vừa buồn cười, bắt Triệu Kinh Ngũ chịu phạt đi giặt quần áo. Triệu Kinh Ngũ giặt xong, cứ dặn đi dặn lại không để lộ chuyện này. Liễu Nguyệt liền bảo:

- Nói ra người ta chê cười rồi cám cảnh đáng thương của anh phải không?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Không phải anh cám cảnh đâu. Một là anh xúc động quá, hai là ở trong nhà thầy Điệp đang căng thẳng quá, chờ bao giờ cưới nhau, anh sẽ cho em biết thế nào là sức mạnh.

Nói rồi lại nhắc nhở:

- Từ nay em ở đây nhắc đến anh in ít thôi. Thầy Điệp nhạy cảm lắm đấy nhé, em nói nhiều, ngộ nhỡ mồm một cái, anh ấy sẽ đoán bọn mình có chuyện này, thì anh ấy sẽ đánh giá anh như thế nào?

Liễu Nguyệt bảo:

- Ái chà, sợ thầy Điệp đến thế kia à? Thầy Điệp của anh cũng là con người cơ mà, có việc gì thầy ấy không làm?

Triệu Kinh Ngũ nghe trong lời nói ấy có chuyện, liền hỏi:

- Thầy Điệp đã làm gì hả?

Liễu Nguyệt đã kể sự việc giữa Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi. Nghe xong Triệu Kinh Ngũ đã giật mình ngạc nhiên song lại nghiêm sắc mặt dặn Liễu Nguyệt đừng nói với ai chuyện này.

Anh bảo:

- Ở ngoài Trang Chi Điệp rất có uy tín. Một loạt bạn bè và học sinh cũng hoàn toàn dựa vào anh ấy, để cho bên ngoài biết chuyện này, thì thanh danh của anh ấy sẽ đổ vỡ, mọi người sẽ đổ theo. Là học trò của anh ấy, mình phải biết giữ uy tín cho anh ấy như thế nào, phải có ý thức thẩm quyền em ạ!

Triệu Kinh Ngũ nói tới mức Liễu Nguyệt cứ gật đầu vâng dạ, nhưng cô ta lại bảo:

- Nhưng cô gái như em đã trao thân cho anh ấy rồi, đã tới mức có hoa chưa có quả, chuyện này em phải nghe anh chứ? Anh chê ở đây không thuận tiện thì ngày mai em đến chỗ anh.

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Thầy Phòng bảo, đàn bà làm chuyện này càng làm càng táo tợn, anh vẫn không tin cơ đấy!

Nói rồi nháy nháy mắt trêu Liễu Nguyệt.

Liễu Nguyệt bảo:

- Đã có hôm nay em còn xấu hổ gì nữa. Huống hồ sau này không phải người của anh hay sao?

Triệu Kinh Ngũ liền bảo:

- Chỗ của anh không an toàn đâu. Thế này nhé, ngày mai anh mượn thầy Điệp chìa khóa cửa "nhà cầu khuyết", anh dẫn em đến đó chơi.

Liễu Nguyệt hỏi:

- "Nhà cầu khuyết" ư? Sao em chưa nghe nói bao giờ?

Triệu Kinh Ngũ cứ thế kể ra vanh vách. Liễu Nguyệt liền ồ ồ kêu lên:

- Còn có một chỗ tốt thế cơ ư? Em cứ bảo, Đường Uyển Nhi thường thả bồ câu gửi thư đến, thầy Điệp thường đi sang bên đó, song nghĩ, Chu Mẫn sao vắng nhà luôn thế, thì ra bọn họ còn có một chỗ bí mật gặp nhau.

Quả nhiên ngày hôm sau Triệu Kinh Ngũ đến mượn chìa khoá "nhà cầu khuyết" của Trang Chi Điệp, anh ta lấy cớ có người bạn đến chơi không có chỗ ngủ đêm, cầm được chìa khóa rồi, cũng ngấm ngầm tự ý đánh luôn một cái và đã lén lút dẫn Liễu Nguyệt đến đó một lần.

Một hôm vào buổi trưa, Ngưu Nguyệt Thanh đi làm về, Trang Chi Điệp đi vắng, Liễu Nguyệt cũng không có ở nhà. Chờ một lúc thấy Liễu Nguyệt vừa đi vừa hát, xí xởn lên cầu thang, khi cô ta vừa mở cửa, liền hỏi:

- Các người đi đâu cả, để nhà cửa vắng tanh vắng ngắt Ngưu Nguyệt Thanh này hả?

Liễu Nguyệt đi ra phố đã gặp Triệu Kinh Ngũ giữa đường, mải nói chuyện đã về muộn, vội vàng mua bánh bao ở tiệm về, cô ta đáp:

- Em đi mua bánh bao, quay về sẽ nấu nồi canh gà!

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Rỗi hơi nhỉ, mua bánh bao ăn! Vậy cả buổi sáng em đi đâu?

Liễu Nguyệt đáp:

- Em ở nhà cả buổi sáng mà!

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Nói láo, chị gọi điện về nhà, sao không có ai nhận?

Ngưu Nguyệt Thanh tức đến mức ngồi sang một bên thở hổn hển, lại hỏi thầy Điệp em đi đâu?

Liễu Nguyệt đáp:

- Em không biết.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Không ăn nữa, việc to tày trời đang sốt ruột chờ anh ấy đây. Em gọi sang nhà anh Phòng xem anh ấy có ở bên đó không?

Liễu Nguyệt đã gọi điện sang nhà, nhưng không có. Ngưu Nguyệt Thanh lại gọi điện đến toà soạn tạp chí, gọi sang nhà mẹ đẻ bên Song Nhân Phủ, gọi cho Uông Hy Miên, cho Nguyễn Tri Phi, cho toà báo, phàm những nơi nào thường hay lui tới chị đều gọi điện thoại, song chẳng nơi nào có. Thấy chị cả sốt ruột thật sự, Liễu Nguyệt nói:

- Chị thử sang bên nhà Chu Mẫn xem!

Ngưu Nguyệt Thanh liền đạp xe đi, Chu Mẫn vừa từ xưởng in đưa bản mẫu in tạp chí trở về, đang ở nhà nấu mì ăn liền, trả lời không thấy đến!

Hỏi Đường Uyển Nhi đâu? Chu Mẫn bảo, anh về nhà cũng không thấy người, cô ấy hay đi chơi phố, có lẽ đi phố chăng? Ngưu Nguyệt Thanh đạp xe quay về, vừa đói vừa bực trút giận lên đầu Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt nói:

- Em làm sao biết được anh ấy đi đâu! Những chỗ có thể tìm, chị đã đi cả rồi. Ngoài "nhà cầu khuyết". chẳng còn chỗ nào nữa.

Nói xong liền hối hận, nhưng Ngưu Nguyệt Thanh đã hỏi:

- "Nhà cầu khuyết" là ở chỗ nào?

Liễu Nguyệt đáp:

- Hình như em đã nghe thầy Điệp có một lần nói chỗ đó, em cũng không biết đó là đơn vị hay hộ gia đình. Để em đi thử coi xem nhé?

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Nếu đi tìm để chị đi, việc khẩn cấp lắm rồi, không thể mất thời gian nữa. Em nói đi, ở chỗ nào?

Liễu Nguyệt đành phải nói địa chỉ. Ngưu Nguyệt Thanh đạp xe đi luôn.

Trưa hôm ấy, Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi vừa vặn đang ở "nhà cầu khuyết". Đường Uyển Nhi tuy cơ thể đã bình phục nhưng ở dưới vẫn còn một chút máu, hai người hẹn nhau đến "nhà cầu khuyết". Trang Chi Điệp bảo Đường Uyển Nhi kể tỉ mỉ cho anh nghe trước và sau khi nạo thai. Nghe kể tới mức nước mắt giàn giụa, nhưng Đường Uyển Nhi lại đòi Trang Chi Điệp chỉ tay lên trời đọc thần chú "Anh yêu em". Trang Chi Điệp đã đọc chú, lại còn bảo sẽ lấy Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi lại hỏi, thế thì bao giờ lấy, vẫn là tương lai chứ gì? Tương lai là ba năm, năm năm, hay tám năm, mười năm, người ta chẳng tưởng Trang Chi Điệp đã lấy một nàng tiên trên trời nào cơ, té ra chẳng phải là một bà già ư? Trang Chi Điệp rơi vào thế khó xử, lại đau khổ thở ngắn than dài. Đường Uyển Nhi liền cười bảo Trang Chi Điệp thật đáng thương, rồi cù vào nách để cho anh cười. Nét mặt Trang Chi Điệp vẫn nhăn nhó. Đường Uyển Nhi bảo:

- Anh đừng cau có như vậy. Nhìn thấy cái dáng anh đau khổ lòng em cũng tan nát từng mảnh, thôi thì sớm muộn em cũng đợi là được. Cho dù anh không yêu em nữa thì anh cứ thật lòng néh, trước đây đã

từng yêu. Nếu ông trời có lòng phù hộ em và anh, thành vợ chồng, thì với tâm tính của anh, anh vẫn sẽ tìm được người tốt hơn em. Đến lúc ấy em không ân hận anh, cũng không can ngăn anh.
Trang Chi Điệp bảo:
- Thế thì anh thành con người như thế nào? Em Đường Uyển Nhi sẽ không để anh mất đi hứng thú. Em sẽ không cho anh đi theo người khác.
Đường Uyển Nhi cười sằng sặc. Chị ta bảo có lúc nghĩ lại cảm thấy có lỗi với cô Thanh, nhưng lại cảm thấy chị ta càng không nên để mất Trang Chi Điệp. Chị ta bảo chị ta không biết mình là người đàn bà tốt hay hư hỏng, nhưng chị ta là đàn bà. Nếu một ngày nào đó Trang Chi Điệp quả thật không yêu ch. ta nữa thì chị ta sẽ sa đoạ, chị ta sẽ đi ngủ với bất cứ người đàn ông nào, điên cũng được, ngố cũng xong, trộm cắp cướp giật gì cũng chấp cả. Trang Chi Điệp thừ người ra, biến sắc mặt quát doạ:
- Đừng có bậy bạ, em không được nói như thế!
Đường Uyển Nhi lại khóc, chị ta bảo không nói nữa, không bao giờ nói nữa, còn hỏi Trang Chi Điệp có giận không. Trang Chi Điệp vỗ vào mông chị ta, vỗ cứ bồm bộp, bồm bộp, anh bảo đương nhiên là giận chứ, quả thật không biết lòng dạ đàn bà ra làm sao nữa. Đường Uyển Nhi liền ôm anh vào lòng mà hôn, cứ hôn mãi. Hai người bất chợt gộp thành một (tác giả cắt bỏ ba mươi hai chữ).
Hai người còn hú hí nô đùa một lúc nữa, nhìn đồng hồ đã quá giờ ăn trưa, sửa soạn ra phố ăn cơm và mua kim chỉ. Vừa xuống đến cửa nhà gác, thì vừa vặn gặp nhay Ngưu Nguyệt Thanh đi tới. Hai người mặt tái mét. Trang Chi Điệp vội vàng nói với Đường Uyển Nhi đang sợ hãi lúng ta lúng túng:
- Uyển Nhi ơi, em xem này, chị cả làm thế nào cũng đến đây thế nhỉ?
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Tôi chui lủi như chuột tìm kiếm khắp nơi mới gặp các người ở đây. Uyển Nhi ơi, sao mặt em nhợt nhạt thế kia?
Trang Chi Điệp nói:
- Sao lại không nhợt nhạt kia chứ? Cô ấy bảo anh tìm giúp cô ấy một việc làm tạm thời, anh bảo thế thì đi tìm trưởng phòng Dương ở cục bảo vệ sức khoẻ môi trường, liền dẫn cô ấy đến nhà trưởng phòng Dương, nào ngờ trưởng phòng Dương lại ra oai chờ mấy không tiếp, hai người liền đứng dậy ra về. Hừ, anh chưa bao giờ chịu bẽ mặt như thế này.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Tìm việc làm tạm thời, thì kiếm được mấy đồng? Em cứ yên chí ở nhà, để Chu Mẫn viết thêm mấy bài cũng được. bây giờ Diêm vương dễ gặp, quỷ con khó gần, tìm trưởng phòng chẳng bằng trực tiếp đi gặp cục trưởng.
Đường Uyển Nhi liền bảo:
- chị cả nói sao mà dễ thế, Chu Mẫn dựa và viết văn kiếm tiền, vậy thì em đã treo niêu từ lâu. Nếu anh ấy có tay bút như thầy Điệp, thì em cũng vui lòng ở nhà hầu hạ anh ấy, cũng chẳng phải đi làm như chị cả là gì?
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Vậy thì thế này nhé, Hồng Giang lại muốn soạn sách, chị sẽ bảo Hồng Giang kéo cả Chu Mẫn vào được không?
Trang Chi Điệp hỏi Ngưu Nguyệt Thanh:
- Em đừng có nói trước, đến lúc ấy Hồng Giang không đồng ý thì sao nào? Em sẽ trả lời Chu Mẫn sao đây? Gấp gáp tìm anh khắp nơi, có việc gì vậy?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Còn không gấp gáp ư?
Đường Uyển Nhi bảo:
- Em đã làm mất thì giờ của thầy cô, em thật thà xin lỗi vậy, em xin được về trước.
Chị ta nói xong đi luôn, Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Sáng nay em đang làm việc, thì Cung Tiểu Ất đến tìm, vừa nhìn thấy em hắn đã khóc, em sợ hết hồn, tại sao hắn thay đổi tới mức người chẳng ra người, ma chẳng ra ma thế không biết! Em hỏi có việc gì, hắn bảo hắn muốn gặp anh. Bô hắn lại chứng nào tật ấy bị bắt giam, nhắn ra bảo hắn tìm người gỡ tội, cố gắng chỉ mức phạt tiền rồi thả ra. Nhưng mẹ hắn về quê bà ngoại ở Thiên Tân, một mình hắn một là không biết tìm ai, hai là cho dù có phạt tiền thì hắn cũng không có nên đến nhờ anh.
Trang Chi Điệp nói:
- Biết đâu hắn mua thuốc phiện không có tiền, đã đến đánh lừa mình? Mấy hôm trước anh đã gặp hắn, nào có nói gì đến chuyện bố hắn bị bắt đâu!

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- mới đầu em cũng nghĩ như vậy, cứ bảo hắn phải nói thật. Hắn đã đưa tờ giấy nhắn tin của anh Nguyên ra, em nhận được chữ anh Nguyên mà, anh ấy viết thật.
Trang Chi Điệp bảo:
- Bởi tật này, anh Nguyên bị công an bắt cũng chẳng phải một hai lần, lần nào bị bắt vào đó chỉ viết một ít chữ, lại thả ra thôi mà! Không có chuyện gì đâu, trừ khi chặt đứt tay anh ấy.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Lẽ nào em không nói với hắn như vậy. Cung Tiểu Ất kể, lần này có một vị lãnh đạo ở bộ công an nhà nước về kiểm tra công việc ở Tây Kinh, nhận được mấy bức thư tố cáo anh Nguyên quen thói đánh bạc, lại nhiều lần bắt vào thả ra, vị lãnh đạo kia điên tiết lên, hôm trước vừa mới định phê bình cục công an, nào ngờ hôm sau lại bị bắt trong lúc bọn anh Nguyên đang đánh bạc trong khách sạn vị lãnh đạo kia đang ở, bảo là phải xử lý thật nghiêm thật nặng.
Trang Chi Điệp thấy vấn đề đã nghêm trọng, chỉ còn biết buột mồm chửi Cung Tịnh Nguyên bụng để ngoài da!
Ngưu Nguyệt Thanh liền nói:
- Anh Nguyên có cái tật ấy, nhưng xét cho cùng là chỗ thân tình với nhà mình, Tiểu Ất đã đến gõ cửa, mình phới lờ, cũng chẳng còn mặt mũi nào! Anh xem có quen ai, nói với người ta giúp anh ấy, được hay không, thì mình cũng đã chạy hết rồi, dốc hết sức, tư tưởng cũng thanh thản, trong lòng đỡ cấn cái, cũng là để người ngoài khỏi nói mình ăn ở cạn tàu ráo máng.
Trang Chi Điệp cau mày suy nghĩ hồi lâu, rồi bảo:
- Đã có hạt cơm nào vào bụng đâu, mình đi ăn cái đã rồi tính sau.
Hai vợ chồng vào quán ăn một bát mì thái, Trang Chi Điệp giục vợ về, còn mình đi tìm Triệu Kinh Ngũ bàn việc này. Triệu Kinh Ngũ rất khó xử, nói:
- Em có quen người bên cục công an, chỉ e không có tác dụng bao nhiêu. Hừ, anh ấy cũng nên nếm thiệt hại một chầu thật đáng đời mới được!
Trang Chi Điệp nói:
- Mình đã suy nghĩ, việc này dù thế nào đi nữa, mình phải giúp anh ấy. Cậu đi gặp Tiểu Ất hỏi lại tình hình cho rõ đã, cứ bảo với hắn chuyện này hắc búa lắm, có thể bị xử dăm năm tù chứ chẳng phải chuyện chơi đâu để cậu ta căng thẳng một chút.
Triệu Kinh Ngũ bảo:
- Hắn đã hết hồn mất vía từ lâu. Còn doạ hắn làm gì nữa hả anh?
Trang Chi Điệp nói:
- Mình đã có ý định, chờ mình đi tìm thầy Phòng của cậu bàn cái đã, rồi sẽ nói với cậu.
Triệu Kinh Ngũ liền hấp ta hấp tấp ra đi. Trang Chi Điệp gặp Mạnh Vân Phòng lại nói như thế một chầu.
Mạnh Vân Phòng hỏi:
- Vậy thì tìm ai? Anh quen chủ tịch thành phố, nói với ông ấy không được à?
Trang Chi Điệp nói:
- việc này không gặp chủ tịch thành phố được, ảnh hưởng lớn quá, chủ tịch thành phố sẽ từ chối. Anh chẳng nói đã mấy lần gặp cậu hai trong số "bốn cậu ác lớn" ở chỗ Tuệ Minh phải không nào?
Mạnh Vân Phòng hỏi:
- Anh định bảo tôi nhờ Tuệ Minh nói với cậu hai giúp đỡ chứ gì? Tôi không gặp Tuệ Minh đâu!
Trang Chi Điệp bảo:
- Việc này anh dứt khoát phải đi, coi như giúp tôi. Nhờ cậu hai dùng tình cảm thuyết phục họ, không yêu cầu thả người ngay, chỉ mong phạt tiền, chắc chắn cậu hai làm được.
Mạnh Vân Phòng đi với tâm trạng không bằng lòng lắm. Lúc về bảo Tuệ Minh đồng ý đi nhờ cậu hai, bảo mình chờ điện thoại. Hai người ăn cơm ở nhà Mạnh Vân Phòng. Buổi chiều quả nhiên Tuệ Minh gọi điện nói, cục công an đồng ý phạt tiền, nhưng phải phạt nặng, những sáu vạn đồng.
Trang Chi Điệp thở dài, cùng với Mạnh Vân Phòng đi đến chỗ Triệu Kinh Ngũ. Triệu Kinh Ngũ vừa từ chỗ Cung Tiểu Ất về nhà. Ba người đã bàn chuyện phạt tiền. Trang Chi Điệp bảo Triệu Kinh Ngũ trong vòng ba ngày nhất định phải lo đủ sáu vạn đồng.
Triệu Kinh Ngũ nói:
- Anh bảo muốn giúp Cung Tiểu Ất hay sao? Vậy thì bánh bao ném cho chó nó xơi, đã cho mượn thì khó mà đòi được, có lẽ hắn được ngần ấy tiền, không đến cục công an nộp phạt, mà đem hết đi mua thuốc phiện cũng nên.

Trang Chi Điệp bảo:

- Triệu Kinh Ngũ có cái đầu thông minh lắm cơ mà. Tại sao không tìm ra cách giải quyết chuyện này? Cung Tiểu Ất là đứa con hư hỏng, mình đâu có mượn tiền cho hắn nhiều như thế. Để giải thoát một chuyện lớn thế này, mình đã tốn bao công sức tranh thủ ở mức phạt tiền, cũng là để xứng đáng với Cung Tịnh Nguyên. Cung Tiểu Ất đã nghiện ngập tới mức như thế, cuối cùng chẳng phải đi ăn cắp tranh chữ của bố hắn đem đổi lấy thuốc hút hay sao? Chi bằng mình thu mua tranh chữ của Cung Tịnh Nguyên.

Triệu Kinh Ngũ và Mạnh Vân Phòng nghe xong, đập tay khen:

- Biện pháp này hay đấy, vừa cứu được Cung Tịnh Nguyên lại không để tranh chữ của anh ấy lọt ra ngoài, chưa biết chừng sau đây trong nhà Cung Tịnh Nguyên không còn tranh chữ, thì Cung Tiểu Ất cũng cai được thuốc.

Trang Chi Điệp nói:

- Vậy thì Kinh Ngũ, cậu đi giao thiệp với Cung Tiểu Ất chuyện này.

Triệu Kinh Ngũ đã đi bàn với Cung Tiểu Ất một buổi tối. Tiểu Ất cảm động rơi nước mắt, nói đến sáu vạn đồng, Tiểu Ất hỏi vay Triệu Kinh Ngũ tại chỗ. Triệu Kinh Ngũ bảo nếu có tiền đã cưới vợ từ lâu. Thế là nói anh có quen một người buôn tranh, yêu cầu người này mua giùm số tranh chữ của Cung Tịnh Nguyên, lúc đầu người này chỉ đồng ý mua hai bức, Triệu Kinh Ngũ liền bảo, anh cứ mua cho đủ sáu vạn choi như đã cứu anh Nguyên. Người buôn tranh đã miễn cưỡng đồng ý, chỉ yêu cầu mua một lúc nhiều như vậy xin giảm giá. Cung Tiểu Ất hỏi:

- Vậy ông ta trả giá bao nhiêu?

Triệu Kinh Ngũ chìa ra đầu ngón tay. Cung Tiểu Ất ngạc nhiên bảo:

- Giá ấy chỉ bằng một nửa giá ngày thường bố em vẫn bán. Ông ta mua như vậy, chẳng phải đã cướp của em hay sao? Không bán cho ông ta, để em tự bán.

Triệu Kinh Ngũ bảo:

- Thời hạn nộp phạt chỉ có bốn ngày. Trong bốn ngày cậu bán được không? Có bán được thì liệu bán được bao nhiêu? Chờ cậu bán xong thì họ xét xử xong bố cậu.

Cung Tiểu Ất cũng cảm thấy như vậy, đành phải dẫn Triệu Kinh Ngũ đi sang nhà bố hắn, dỡ ra gần bốn phần năm tác phẩm còn giữ trong nhà. Triệu Kinh Ngũ cũng phát hiện trong nhà Cung Tịnh Nguyên còn một số tranh chữ cổ nổi tiếng, liền bảo:

- Tiểu Ất này, anh còn phải lấy mấy thứ loại này, không phải lấy cho anh, cũng không phải cho Trang Chi Điệp, chúng mình chạy vạy ngày đêm là việc phải làm, nhưng người ở bên cục công an, cậu hai, sư phụ Tuệ Minh, tất cả là bảy người khi nhờ vả họ chuyện này, ai cũng bảo có thể giúp, nhưng Cung Tịnh Nguyên là nhà thư pháp nổi tiếng, thế nào cũng phải cho bọn này mấy tranh chữ. Anh thấy không cho chút gì cũng khó nói, lại phải đề phòng họ để lỡ việc, nhưng bọn họ há to mồm như con sư tử cũng không được, chỉ biếu mỗi người một bức thôi.

Cung Tiểu Ất cúi đầu, suy nghĩ hồi lâu, rồi vẫn lấy bảy bức tranh đưa cho Triệu Kinh Ngũ và Trang Chi Điệp mỗi người một bức, Triệu Kinh Ngũ bảo:

- Chúng mình lấy làm gì, nếu là người khác, có cho chín bức mười cái, thì đừng nói đến chú Điệp sẽ không chịu bỏ công sức ra mà ngay đến anh đây cũng mặc kệ. Nhưng ai đã khiếnó cho bọn mình già lẫn trẻ đều thân quen nhau? Ngày mai anh và chú Điệp của em còn mời một số người ăn một bữa cơm ở khách sạn Tây Kinh, tiêu nhiều tiêu ít, bản thân em cứ để mặc bọn anh.

Cung Tiểu Ất lại cảm động sụt sịt mũi, hắn bảo vĩnh viễn không quên ân tình của chú Điệp và anh Ngũ, chờ khi nào bố hắn trở về, sẽ đến tận nhà cám ơn riêng. Hắn tiễn Triệu Kinh Ngũ ra tận ngoài phố, quay về nhà, hắn thừa cơ cuỗm một số tranh chữ cổ nổi tiếng và tranh chữ của bố hắn đem về nhà riêng.

Có được một loạt tranh chữ của Cung Tịnh Nguyên, cuộc họp báo về cửa hàng tranh đã tổ chức trước thời hạn. Báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình, lần lượt đưa tin.

Hôm khai trương cửa hàng tranh, khác hàng tranh nhau đến xem quyên tranh chữ dài của Mao Trạch Đông. Ngày xưa khi vĩ nhân còn sống chỉ được xem quyển sách in thư pháp của người. Bây giờ mắt trợn tròn lên mà nhìn bút tích thật của người gồm một trăm bốn mươi tám chữ to bằng cái miệng bát, ai chẳng thích nhìn cho sướng mắt cơ chứ! Bởi tranh chữ của Mao Trạch Đông mà đổ đến, đến rồi lại phát hiện bày bán tranh chữ danh nhân lung linh ngay mắt, thế là cửa hàng tranh nho nhỏ ở chỗ không có gì là phồn hoa đã có tiếng vang khắp nơi, được nhiều người ở các địa phương khác, thậm chí người nước ngoài cũng tìm đến.

Ngưu Nguyệt Thanh được biết đã lấy được giá nửa tác phẩm quý giá của Cung Tịnh Nguyên, trong lòng lúc nào cũng thắc mắc, chị đã nói một lần tại nhà, Trang Chi Điệp liề bảo vợ câm mồm ngay. Ngay trong

hôm khai trương đã bán được mấy bức tranh chữ, Triệu Kinh Ngũ đem cả số tiền bán được đến, Trang Chi Điệp quẳng hết cho Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Đây là việc song toàn cả hai, chỉ cần Cung Tịnh Nguyên ra về, hai tay vẫn còn, thì tiền của anh ấy sẽ chảy vào như nước. Hơn nữa làm như vậy còn triệt được thói xấu của hai bố c on, có cám ơn cũng cám ơn không kịp. Người khác còn không nói gì, thì việc gì em phải lo ngay ngáy như thế, nói ra loan truyền đi, người ta cứ tưởng mình thế nào thật thì sao hả?

Ngưu Nguyệt Thanh không nói gì nữa. Hôm nay được biết Cung Tịnh Nguyên đã ra khỏi trại giam, chuẩn bị quà đi thăm, nào ngờ chiều tối nhận được tin Cung Tịnh Nguyên đã chết. Ngưu Nguyệt Thanh hốt hoảng đến cửa hàng tranh báo tin cho chồng. Trang Chi Điệp đang dán những mẩu giấy vào góc dưới tranh chữ, bức nào cũng ghi rõ "một vạn một ngàn đồng đã bán", "năm ngàn đồng đã bán". Thì ra để chào bán được tốt hơn đã đem năm trăm những tác phẩm chưa bán này viết dưới dạng đã bán, nhằm kích thích lòng ham muốn của người mua.

Đường Uyển Nhi cũng giúp việc ở đâym, bố trí một quầy công nghệ phẩm mỹ thuật dân gian mới đặt, bên trong có phim đèn chiếu, tranh cắt giấy, mặt gối, đệm tất, cũng có cả vỏ gối la phong đỏ được thêu thùa rất đẹp bằng những sợi chỉ thêu xanh đỏ. Người đàn bà này không chịu nổi lời khen ngợi của mọi người, càng tỏ ra thông minh hăng hái. Chị ta bảo trên đường phố đang lưu hành áo sơ mi văn hoá. Những cái áo sơ mi ấy chẳng qua chỉ viết một hai câu cổ chữ to bằng hạt đậu, thì dáng dấp mới thanh nhã, tất sẽ có người chịu mua.

Mọi người đang nói cười vui vẻ, thì thấy Ngưu Nguyệt Thanh đột nhiên đi vào, báo tin Cung Tịnh Nguyên đã qua đời, ai cũng sợ tới mức hồn bay phách lạc, lại vội vàng gọi điện hỏi Uông Hy Miên và Nguyễn Tri Phi. Hai người cũng nói chỉ nghe tin đồn, song biết rút cuộc như thế nào. Trang Chi Điệp bỏ mặc mọi người kéo Ngưu Nguyệt Thanh vội vàng về nhà, định ăn cơm xong sẽ đến nhà Cung Tịnh Nguyên. Cho dù tin anh Nguyên đã chết chỉ là tin đồn lếu láo, song anh Nguyên đã ra khỏi nhà giam, thì cũng nên đến đấy thăm.

Đang lúc ăn cơm, Cung Tiểu Ất sai người đến báo tin buồn, Ngưu Nguyệt Thanh không nén nổi xúc động đã oà khoác, rồi tất tưởi ra phố mua băng tang. Trang Chi Điệp bảo cho Triệu Kinh Ngũ mua vòng hoa, một bó giấy tiền, hai nắm hương, bốn cây nến to. Triệu Kinh Ngũ sắm sửa từng thứ đem đến. Ngưu Nguyệt Thanh cũng vừa đi phố về, không mua lụa đen mà mua ba trượng len dạ. Triệu Kinh Ngũ hỏi:

- Sao chị mua loại tốt thế này, chị đỉnh để người chết đem xuống âm phủ mặc phải không?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Cung Tịnh Nguyên chết đi, thì chị Nguyên và Tiểu Ất sẽ khổ, biếu lụa đen thì làm gì được, biếu len dạ chính cống này sẽ có ngày may cho hai mẹ con chị ấy một hai bộ quần áo để mặc. Người chết không thể sống lại được, vẫn phải quan tâm đến người còn sống chứ! Chỉ tiếc khi anh Nguyên còn sống, gia đình sống sung sướng quen rồi, bây giờ anh Nguyên chết đi là chết mất ông thần của cải, con người ta từ nghèo đến giàu thì còn được, chứ đang giàu mà xuống nghèo thì khó sống lắm. Không biết từ nay về sau mẹ con nhà ấy sẽ phải chịu khổ đến mức nào!

Chị nói mà nước mắt giàn giụa. Trang Chi Điệp bảo:

- Cô Thanh của cậu làm thế cũng phải. Mình đã hỏi người đến báo táng, trước khi anh Nguyên chết, thần kinh bị rối loạn, đập phá hết mọi thứ trong nhà. Chị Nguyên ở Thiên Tân vẫn chưa về. Tiểu Ất lại như thế, có lẽ trong nhà đang ở trong tình trạng bi đát cần thứ gì cũng chẳng có, sờ đến đâu thiếu đến đó – lại nói với Triệu Kinh Ngũ – Mình vừa nhớ ra một việc, cậu đến nhà Liễu Diệp Tử mua cho Tiểu Ất ba gói thuốc phiện, bố hắn chết, hắn phải đứng ra lo liệu mọi thứ, chắc trong nhà thuốc cũng hết, không có thuốc, thì hắn lo liệu thế nào được?

Triệu Kinh Ngũ lại đi mua ba gói thuốc. Khi ba người đến nhà Cung Tịnh Nguyên, thì trời đã tối lâu lắm rồi.

Đây là một căn hộ bốn mặt là nhà, giữa là sân kiểu cũ được giữ gìn rất nguyên vẹn. Nhà chính ở giữa gồm bốn gian, hai bên là hai căn nhà ngang. Chiếc sân không lớn. Chỗ khoảng trống giữa nhà chính với hồi nhà ngang đều có một cây xuân, to gần bằng miệng thùng. Giữa sân có núi giả giàn hoa. Hai bên lầu cổng đều có một phòng nhỏ, một là nhà vệ sinh, một là bếp lò thủ công sưởi ấm mùa đông. Trang Chi Điệp, Ngưu Nguyệt Thanh và Triệu Kinh Ngũ đi thẳng vào nhà chính. Trong nhà điện sáng, nhưng không có người. Trong bốn gian nhà, hai gian sáng hai gian tối. Phía đông là phòng sách của Cung Tịnh Nguyên, phía tây là phòng ngủ của hai vợ chồng, ở giữa là nơi tiếp khách. Giữa nhà kê gộp hai cái bàn vuông sơn đen, bên trên gắn tấm đá ngọc Lam Điền, bốn bên là vài cái ghế đôn hình trống tròn. Hai bên cửa chính là hai cửa sổ, song cửa hình hoa mai khoá dây kép kiểu cũ. Trên tường treo tám bức tượng người trạm nổi

bằng gỗ đỏ, lần lượt là Vương Hy Chi, Vương Hiến Chi, Nham Chân Thanh, Âu Dương Tuân, Liễu Công Quyền, Trương Húc, Mễ Phất, Vu Hữu Nhậm. Trên tường ngăn ở phía đông và tây mỗi bên treo một tranh chữ của Cung Tịnh Nguyên được đóng khung tử tế, một bên là "Đời người được sống", một bên là chữ "hoà". Triệu Kinh Ngũ hỏi:

- Làm gì có chuyện người chết, không có chỗ để linh cửu, cũng không có tiếng khóc thế nhỉ?

Lúc này mới nhìn thấy một người đầu thắt khăn tang từ nhà ngang đi ra, nói một câu "Có người đến" rồi gọi khách "Ở đây cơ!" Trang Chi Điệp mới rõ linh cửu đặt ở căn nhà ngang phía đông. Ba người từ nhà chính đi ra. Trong ngôi nhà ngang phía đông có ba gian nhỏ thông nhau, giữa nhà có một bức chắn bên trong là chỗ ngủ, bên ngoài kê một cái bàn to, là nơi Cung Tịnh Nguyên viết vẽ hàng ngày. Hiện giờ cái bàn này đã xê dịch vị trí làm nơi đặt xác chết. Đắp trên xác chết không phải là chăn là khăn trải giường, mà là giấy vẽ tranh.

Trang Chi Điệp bước đến lật tờ giấy che mặt Cung Tịnh Nguyên, nhưng chỉ thấy đầu tóc người chết rối tung, khuôn mặt đen sạm, hai con mắt và mồm đều hình như méo xệch, trông dễ sợ vô cùng, Ngưu Nguyệt Thanh ôm mặt khóc rưng rức. Chị hỏi:

- Người nằm trong này sao lại đắp giấy truyện? Thế chăn đâu? Khăn trải giường đâu?

Cạnh bên xác chết là mấy con em thân thích nhà họ Cung đều bảo chăn và khăn trải giường đều bẩn, chẳng thà đắp giấy truyện còn hơn. Ngưu Nguyệt Thanh lại khóc, vừa khóc vừa bước đến vuốt phẳng vạt áo của Cung Tịnh Nguyên. Chị nhận ra đôi giày trên chân vẫn là đôi giày cũ đã nhìn thấy anh đi dạo nào gặp nhau ở miếu Thành Hoàng, liền gục xuống mép giường để xác khóc nức nở.

Trang Chi Điệp đưa tay vuốt mặt Cung Tịnh Nguyên, cũng rân rấn nước mắt, nói:

- Anh Nguyên ơi, sao anh lại chết, sao anh lại chết anh Nguyên ơi!

Lồng ngực anh ngột ngạt khó chịu vô cùng, anh há mồm khóc lạc cả giọng. Những cháu bé cạnh linh cữu vội vàng bước đến dìu họ ngồi sang một bên, rót trà mời uống.

Thì ra sau khi Cung Tịnh Nguyên về nhà, nghe Tiểu Ất kể lại, rất cám ơn Trang Chi Điệp, cảm thấy hối hận ngày thường mình cậy tài kiêu căng, lại say đánh bạc, rất ít tới thăm gia đình Trang Chi Điệp, càng thấy cậu con trai lần này hiếu thảo như vậy, trong lòng hết sức vui vẻ, liền lấy từ trong va li da ở gầm giường ra một bó tiền, rút ra một xấp đưa cho con, bảo con đi mua bốn chai rượu Mao Đài, mười túi thuốc lá thơm núi tháp đỏ, ba gói sợi len và lụa là để đi gặp mặt cám ơn gia đình Trang Chi Điệp. Cung Tiểu Ất thấy bố nhiều tiền như vậy, liền ngẩn người ra hỏi:

- Bố ơi, bao nhiêu là tiền bố cất ở đâu mà để con phải tất bật chạy ngược chạy xuôi mới lo được sáu vạn đồng!

Cung Tịnh Nguyên bảo:

- Tiền bao nhiêu cho đủ để lấp đầy cái hang thuốc phiện của con chứ? Bố không giữ sẵn một ít tiền, ngộ nhỡ có việc gì cần gấp thì sao? Mẹ con đi vắng, chỉ khổ cho con lần này chạy vạy vất vả. Con khá lắm, bố cứ tưởng với cái dáng của con, liệu có ai chịu đóai hoài chọ nào ngờ cũng đi vay được tiền. Con nói thử xem, con đã mượn của ai, ngày mai đem trả người ta.

Tiểu Ất trả lời:

- Con đâu có mượn được ngần ấy tiền hả bố? Công an phạt tiền hạn trong bốn hôm, lửa cháy đến đít rồi, may mà có một người buôn tranh đã mua số tranh cũ trong tủ tường của bố, nên mới bảo đảm cho bố ra an toàn đấy.

Cung Tịnh Nguyên nghe vậy, như sét đánh ngang tai, vội vàng đi mở tủ tường, đã nhìn thấy những tác phẩm mà thường ngày mình yêu chuộng đắc ý cho rằng phải được bảo tồn tử tế đã bị mất chín phần mười, lại lật tìm số tranh chữ cổ nổi tiếng đã bỏ công sưu tầm thu gom trong bao nhiêu năm nay, cũng chỉ còn lại mấy bức, liền đẩy đổ luôn cái bàn, buột mồm chửi toáng lên:

- Thằng ranh con ngỗ ngược chó chết kia, mày bán hết rồi à? Chỉ được có sáu vạn đồng thôi ư? Mày là thằng ngố, thằng ngu. Mày cứu tao thế hả? Mày đã giết tao rồi đấy! Tao bảo mày cứu tao làm gì? Tao có ngồi tù ba năm, năm năm đi chăng nữa, tao cũng không để mày huỷ hoại tao như vậy! Sao mày không bán quách ngôi nhà này đi hả?

Tiểu Ất đáp:

- Bố ơi, bố tức giận làm gì? Thường ngày bố cất giữ tiền chặt chẽ thế, xin bố tám đồng, mười đồng chẳng khác nào xẻo thịt trên người bố. Con đâu biết nhà mình có tiền? Những tranh chữ ấy đã bán rồi, bán đắt bán rẻ ai còn quan tâm đến làm gì, chỉ cần bố được thả ra thôi mà, bố có tay nghề, bố sẽ còn viết ra được cơ mà!

Cung Tịnh Nguyên bước tới, đá con trai ra ngoài cửa, chửi rủa:

- Mày biết cái gì kia chứ? Muốn viết thì viết được sao? Tao có là cái máy in đâu?

Cung Tịnh Nguyên cứ thế chửi mắng đứa con hư hỏng, đồ chó chết luôn mồm. Cung Tiểu Ất sợ quá đứng dậy bỏ chạy. Cung Tịnh Nguyên chửi suốt một buổi trưa, chửi mệt rồi thì ngả người xuống giường, nghĩ ngợi mình sống ngang ngửa nửa đời người, l.ai có thằng con mất dậy phá phách, hút thuốc phiện tới mức chỉ còn ba phần người bảy phần ma, đầu óc lại dốt nát, mới để xảy ra chuyện này, làm cho của cải trong nhà tẩu tán dần đi, cứ thế này mãi, không biết cái nhà này sẽ đi đến đâu?

Lại nghĩ bản thân đã mấy lần bị bắt, nhiều thì ba ngày, ít thì một hôm, người biết sự việc xét đến cùng cũng chẳng mấy, nhưng lần nầy đồn ầm ĩ cả lên, ai ai cũng chửi mình là con ma cờ bạc lớn.

Có thể cứ ôm mười vạn đồng ngồi đực mặt tại chỗ, anh hận hoàn toàn là do đồng tiền đã kiếm ra dễ dàng, đồng tiền lại hại bản thân và con trai, bỗng chốc thấy buồn vô hạn, chán ngán tất cả, nẩy ra ý định tự sát. Anh lấy dây thừng buộc lên xà ngang, thắt nút dây, nhảy lên ghế, nhưng lại hận kẻ nào đã giúp thằng con hư hỏng tìm kẻ buôn tranh? Con buôn tranh ấy là đứa nào? Anh chửi, thằng ăn cắp trời đánh thánh vật kia, mi lừa Cung Tịnh Nguyên này không có tiền phải không? Hôm nay tao có chết, tao cũng để cho mày xem tao có tiền! Nghĩ vậy, anh liền nhẩy khỏi ghế, lấy hồ dán từng tờ từng tờ một trăm đồng của cả mười vạn đồng lên bốn chung quanh tường buồng ngủ, dán xong cười hì hì, nhưng lại cảm thấy tại sao làm như vậy, làm như thế này chẳng phải là người ta chê cười cho ay sao? Gia đình có bao nhiêu là tiền như thế này, song bố thì vào tù, con thì bán hết của cải gia tài để lấy có sáu vạn đồng thôi ư? Thế là anh lấy mực vẩy lên bốn bức tường, lại lấy cái bồ cào sắt bới than mùa đông cào như điên, cho đến khi những đồng tiền dán kín bốn bức tường bị cào rách nham nhở tới mức mặt tường cũng bị cào rách ra. Quăng chiếc bồ cào đi, Cung Tịnh Nguyên lại ngồi khóc rống lên như con bò già. Anh bảo, hết rồi, bây giờ thì hết cả rồi. Cung Tịnh Nguyên này đã nghèo xơ nghèo xác thật rồi. Anh lại đập nát đôi tay mình trên nền nhà, anh há mồm lấy răng cắn ba cái nhẫn vàng trên ngón tay và quết từng cái một.

Trang Chi Điệp đã uống hết một cốc trà. Lúc này có người đi vào cổng, đang định đứng lên tránh đi thì Uông Hy Miên và Nguyễn Tri Phi bước vào, theo sau còn mấy người nữa, khiêng một hộp quả đặt làm đi tới. Hộp quả làm vô cùng cầu kỳ, bên dưới dùng da sỏ lợn quét màu xếp thành núi vàng đèo bạc, bên trên là các nhân vật nặn bằng bột, có tám vị tiên đi qua biển, có bảy hiền tài ở rừng trúc, mười tám sư tăng ở Thiếu Lâm, mười hai Mỹ Thoa ở Kim Lăng, chế tạo rất khéo léo, hình tượng y như thật.

Sau khi chào hỏi Uông Hy Miên vàa Nguyễn Tri Phi, Trang Chi Điệp nói:

- Tôi cũng vừa đến, đang dự tính các anh sẽ đến, chúng mình cùng cúng rượu cho anh Nguyên nhé!

Ba người đặt hộp qủa lên bàn thờ, đốt hương, đốt nến, một chân đứng một chân quỳ đốt giấy tiền trong cái chậu sành trước bàn, sau đó mỗi người cầm một chén rượu, ba cúi sáu vái, mồm nói "Anh Nguyên" rồi tưới rượu vào trong ngọn lửa giấy tiền đang cháy. Xong việc, Nguyễn Tri Phi đứng dậy nói:

- Trời tối thế này, cũng không mắc điện ngoài sân, trời tối mò cũng chẳng nhìn thấy các bạn khóc, vắng tanh vắng ngắt có giống người chết? Tiểu Ất đâu? Tiểu Ất đi đâu nhỉ? Cũng không trực bên linh cữu, cũng không có mặt ra chào hỏi người đến thăm viếng?

Mấy đứa con họ hàng kia khóc mấy tiếng lại thôi, có đứa còn ra sân kéo ngọn điện ở nhà ngang phía tây mắc ra cửa, có một đứa đi vào buồng ngủ trong nhà chính gọi Cung Tiểu Ất, lâu lắm không thấy ra, lúc đi ra bảo:

- Anh Tiểu Ất đã lên cơn nghiện!

Mấy người liền đi vào buồng ngủ. Trong buồng ngập ngụa, bốn bức tường nát bét, còn nhìn thấy những đồng tiền bị cào vụn chỉ còn lại một góc hay vết xước. Cung Tiểu Ất nằm co ro trên giường, mồm sùi bọt, chân tay co giật, toàn thân run rẩy như đang dần gạo. Nguyễn Tri Phi bước đến tát cho một cái, chửi:

- Sao mày không chết đi hả? Mày chết đi mới trừ được tai hoạ!

Cung Tiểu Ất không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp nói:

- Thôi thôi, có lẽ lại lên cơn nghiện, anh có chửi đánh nó cũng thế thôi. chúng mình xuống nhà ngang ngồi, thử tính xem việc tang lễ ra sao, chỉ dựa vào Tiểu Ất này cũng chẳng làm được việc gì đâu.

Ai nấy đi xuống nhà ngang, chỉ có Triệu Kinh Ngũ còn ngồi bên Cung Tiểu Ất. thấy mọi người đi hết, Triệu Kinh Ngũ móc ra ba gói thuốc phiện bảo:

- Đây là thuốc chú Điệp mua cho em, dự phòng em lên cơn nghiện trong khi đưa đám tang, quả nhiên lên cơn nghiện thật.

Cung Tiểu Ất nói một câu:

- Vẫn là chú Điệp đối xử với em tử tế.

Nói xong châm thuốc hút, tự nhiên tỉnh táo ra. Hắn nói:

- Anh Ngũ cứ ra trước đi, để em nằm một lát đã.

Triệu Kinh Ngũ hiểu rõ căn bệnh của hắn, bảo:
- Lại định trả thù hả?
Cung Tiểu Ất đáp:
- Em cũng chẳng trả thù ai sất. Em đã giết người cả thành phố biết bao nhiêu lần rồi, hãy để em được hưởng thụ tử tế. Em chỉ cần Bồ tát, cần Đức thánh bà, cần nghe nhạc và hát của các bậc thần tiên.
Triệu Kinh Ngũ bảo:
- Em đừng hưởng thụ nữa, hiện giờ có mấy người bạn của bố em đến viếng tang, em là con hiếu không ra chào hỏi, họ đang nổi nóng lên kia kìa, còn định ăn đòn hả? Các bậc cha chú này một khi bực tức bỏ đi hết, mẹ em lại đi vắng, em định để xác bố em đây thiu thối lên hay sao?
Nói xong lôi luôn Cung Tiểu Ất ra nhà ngang. Trong nhà, Trang Chi Điệp, Uông Hy Miên và Nguyễn Tri Phi đã sắp xếp số con em thân thích mỗi người làm một việc, đi mua quần áo tang, đi mua hộp tro xương. Hỏi đã gọi điện báo cho mẹ Tiểu Ất chưa, trả lời đã gọi, sáng sớm mai đáp máy bay về. Liền sắp xếp lúc ấy ai đi đón, đón về rồi, ai đến trông nom, đề phòng quá đau khổ mà có chuyện bất ngờ. Cung Tiểu Ất chỉ đứng nghe một bên, cuối cùng chào mỗi chú một lạy.
Hắn hỏi:
- Mọi việc đều phải chi tiền, kiếm tiền đâu ra mà chi? Ngày mai cháu sẽ bán nốt hai cái bàn vuông mặt ngọc thạch!
Nguyễn Tri Phi mắng:
- Mày còn định bán hả? Mày để bố mày chết đi cũng không được an nhàn hả? chờ mẹ mày về, các chú sẽ bàn với bà ấy. Mày muốn sống hãy quỳ gối xuống đốt giấy tiền cho bố mày đi!
Ba người lại tìm bút mực, nói rằng phải bố trí lại nơi để linh cữu. Khi còn sống, Cung Tịnh Nguyên là nhà thư pháp nổi tiếng. Trong nhà để linh cữu, ngoài tấm ảnh còn để lại chẳng có thứ gì cả để người ta nhìn vào mà đau lòng. Trang Chi Điệp liền viết "Cung Tịnh Nguyên tiên sinh tiên co" dán trên bức ảnh người chết. Hai bên cũng viết câu đối, một bên là "sinh tử một Tiểu Ất", một bên là "tồn vong bốn anh em". Lại viết một câu đối nữa dán ở ngoài cổng, một bên là "Ăn được uống được kiếm được tiêu được sống vui vẻ", bên kia là "viết được vẽ được vào được ra được đi thoải mái".
Nguyễn Tri Phi nói:
- Câu đối này viết hay lắm, rõ ràng cuộc đời anh Cung Tịnh Nguyên. Ai nhìn thấy dám chê cười anh Nguyên được nào? Chỉ có điều câu đối ở nhà để linh cữu thì văn vẻ cao xa quá, tôi không hiểu.
Uông Hy Miên bảo:
- Thế mà cũng không hiểu à? Vế trước anh Nguyên đẻ ra Tiểu Ất lại chết trong tay Tiểu Ất. Vế này giận mà chửi Tiểu Ất. Còn vế sau thì trong thành Tây Kinh ai chẳng biết bốn anh em mình, bây giờ anh Nguyên đã chết, bốn người còn ba, sống đấy mà lại là thỏ chết cáo thương, bầu ơi thương lấy bí cùng, vế này gợi gắm nỗi đau thương của chúng ta. Có phải ý thế không Chi Điệp?
Trang Chi Điệp đáp:
- Hiểu thế nào cũng được mà!
Nói rồi sai người đặt vòng hoa ở cửa, lại chăng một sợi dây thép đem những đồ cúng tế như lụa đen, vải vóc treo lên, trong sân ít nhiều cũng có không khí của đám tang. Nguyễn Tri Phi lại bảo người đi tìm băng nhạc đám ma, cho vào máy cassette phát đi phát lại. Anh bảo:
- Mình phải cùng anh Nguyên sống cho trọn tình vẹn nghĩa. Lúc còn sống bên nhau thường họp mặt ở khách sạn, lần nào chẳng nhờ vào quan hệ của anh ấy, bữa cỗ nào, hễ anh ấy có mặt lại chẳng phải anh ấy đứng ra chi tiền? Nay anh ấy mất, không nói đến cái khác, chúng ta cũng hiếm có những dịp được ăn uống sướng miệng. Anh ấy là người nhiệt tình sôi nổi, một đời, nhưng sinh ra Tiểu Ất một đứa con hư hỏng đã sa vào cảnh ngộ như thế này. Bây giờ ai cũng chạy theo quyền thế lợi lộc, khi anh Nguyên còn sống, người đến xin viết đạp mòn cả bậc cửa, người vừa ngã xuống, chó cũng không đến nữa. May mà còn mấy anh em mình, sao chúng ta không viết thêm mấy chữ đặt trên vòng hoa đeo trên băng tang, một là gửi gắm nỗi buồn thương của chúng ta, hai nữa là cũng để lại danh vọng lần cuối cùng cho anh Nguyên trong con mắt người ngoài, ba nữa cũng là khi chị Nguyên từ Thiên Tân trở về không có cảm giác buồn đau người đi thì trà nguội.
Trang Chi Điệp nói việc ấy rất cần, liền trải giấy bảo Uông Hy Miên viết. Uông Hy Miên nói:
- Mình vốn chẳng có lời lẽ gì trong bụng, vừa đến đây một cái, cũng không nghĩ ra câu nào. Trước khia thường đến nhà anh Nguyên cùng nhau viết chữ vẽ tranh, sau đó chẳng bao giờ có cái cảnh ấy nữa, để tôi vẽ cho anh Nguyên một bức nhé!

Uông Hy Miên cầm bút lên ngậm mực trong miệng, ngồi thừ ra đấy một lúc lâu không động đậy, chợt đặt bút lên mặt giấy, ngoáy tít như rồng bay phượng múa, một khóm hoa lan sống động hiện ra.
Nguyễn Tri Phi vỗ tay reo lên:
- Đẹp! – rồi nói tiếp – khóm lan này lá rậm hoa dầy, chính là thần khí của anh Nguyên. Cuộc đời của anh Nguyên tài hoa ngang ngửa, thoải mái tự do, tuy có người chê trách, nhưng hai bên đường phố Tây Kinh có biển nhà nào không do anh ấy viết? Trong nhà quan lớn quan bé, có nhà nào không treo tranh chữ của anh ấy? Nhưng vẽ cây lan có bao giờ thấy người ta vẽ rễ cây lan đâu, mà anh lại vẽ hẳn một cụm rễ trơ trọi, chẳng có chậu chẳng có đất là thế nào?
Uông Hy Miên đáp:
- Lúc còn sống anh Nguyên anh hào biết chừng nào, cuối cùng hai tay trống không, nghĩ mà rùng mình, cho nên mình vẽ không có chậu không có đất.
Nói xong chua hàng chữ "Khóc anh Nguyên của em ra đi một cách nhởn nhơ" và ký tên "Uông Hy Miên kính viếng" lại móc túi lấy con dấu đóng vào. Đến lượt Nguyễn Tri Phi. Nguyễn Tri Phi hỏi:
- Chữ tôi thiu thối, nhưng tôi không nhờ Trang Chi Điệp viết thay, chỉ có điều lời chưa nghĩ được, còn phải nhờ Trang Chi Điệp giúp.
Trang Chi Điệp bảo:
- Anh cứ viết theo suy nghĩ của mình
Nguyễn Tri Phi bảo:
- Vậy thì tôi viết một câu đối, cho dù nó có đối hay không cũng mặc.
Liền cầm bút viết "Anh Nguyên ơi anh chết đi giá chữ tất nhiên sẽ tăng giá một thành ba, Tri Phi tìm ai đây trên bàn mạt chược từ tay ba thiếu một".
Quăng bút, bỗng chốc xúc động, không kìm nổi nỗi buồn, nói một câu:
- Tôi về trước nhé!
Bước thẳng ra cửa, trên đường về vừa đi vừa khóc nức nở.
Trang Chi Điệp cầm bút lên, nhưng tay cứ run bần bật. Mấy lần đặt bút, lại dừng, lấy một điếu thuốc châm hút. Điếu thuốc vẫn cháy, lại cầm bút, mồ hôi vã ướt trán.
Uông Hy Miên hỏi:
- Chi Điệp này, cậu ốm đấy à?
Trang Chi Điệp đáp:
- Trong tim tôi cứ rối bời bời, cứ cảm thấy anh Nguyên còn sống đang đứng bên cạnh xem tôi viết.
Uông Hy Miên nói:
- Lúc còn sống anh ấy thích xem cậu viết chữ, vừa khen mạch văn của cậu nhanh nhạy, vừa phê kết cấu giữa khung chữ nào đó, từ nay trở đi cũng hiếm có người bạn như thế nữa.
Trang Chi Điệp nghe vậy, tự dưng đau nhói trong tim, nhắm mắt vào, mấy giọt nước mắt rơi xuống, rồi nhân chỗ nước mắt làm ướt giấy, anh viết luôn, cũng là một câu đối. Vế trên là "Sinh muộn hơn anh, chết sớm hơn em, Tây Kinh tự cổ không giữ khách, gió khóc anh khóc em sống chết bất kỳ", vế dưới là "Anh ở dưới âm, em ở cõi dương, ở đâu đất vàng cũng chôn người, mưa cười anh cười em âm dương khó tách".
Viết xong, nước mắt giàn giụa, lại đến quỳ trước linh cữu, bưng một chén rượu lên cúng, người vừa cúi xuống đã ngất đi. Ngưu Nguyệt Thanh hét lên một tiếng, chạy đến đỡ chồng, bấm huyệt nhân trung, đổ nước sôi để nguội vào miệng mới tỉnh lại.
Mọi người thấy anh có tỉnh hơn, ai cũng cảm động bởi nỗi buồn thương của anh. Uông Hy Miên nói:
- Người ta chết rồi, đừng có đau đớn quá. Anh Nguyên nếu có linh thiêng, biết trong trái tim cậu có anh ấy thì cũng ngậm cười nơi chín suối.
Nói xong giục Trang Chi Điệp đi về nhà nghỉ ngơi, mọi việc ở đây đã có anh lo liệu. Ngưu Nguyệt Thanh và Triệu Kinh Ngũ không nói gì, biết nỗi khổ sở trong lòng Trang Chi Điệp, cũng không tiện nói ra, lẳng lặng ra phố, thuê một chiếc taxi, trông nom anh suốt dọc đường về nhà.
Về đến nhà, Trang Chi Điệp nằm lì suốt ba ngày không dậy, cũng chẳng ăn uống được bao nhiêu, Ngưu Nguyệt Thanh tự biết không dám nói nhiều, chỉ khuyên chồng không đến nhà họ Cung nữa. Trang Chi Điệp cũng không đi gặp mẹ của Cung Tiểu Ất trở về, cho đến khi Cung Tịnh Nguyên hoả táng cũng không đi. Nhưng ngày nào Ngưu Nguyệt Thanh cũng sắm nhiều đồ lễ đem đi, giúp vợ Cung Tịnh Nguyên xử lý công việc linh itnh trong nhà, mấy ngày mấy đêm liền, thâm quầng cả vành mắt.

Mười ngày đã trôi qua, sức khỏe khôi phục dần, Trang Chi Điệp đột nhiên cảm thấy đã nhiều ngày không uống sữa bò tươi. Hỏi Liễu Nguyệt, thì Liễu Nguyệt bảo không thấy chị Lưu đến. Một hôm Trang Chi Điệp buồn chán vô cùng, đã hẹn Đường Uyển Nhi đi ra ngoại thành chơi cho khuây khoả, tình cờ đã đi vào một thôn, Trang Chi Điệp reo lên:

- Ái chà, đây cả phải thôn Miêu Oa là gì? Nhà chị Lưu ở đầu đàng kia, bao nhiêu ngày nay không được uống sữa tươi, phải chăng chị Lưu ốm, đi đến thăm xem sao! Uống sữa bò một thời gian khá dài như vậy, nếu bảo ăn gì thành thứ ấy, có lẽ anh cũng sắp sửa biến thành bò mất rồi.

Đường Uyển Nhi bảo:

- Anh đã có những cái của bò ở trên người mà.

Trang Chi Điệp vén ống tay áo lên nói:

- Em bảo lông trên cánh tay anh dài phải không? Hay là tính anh cục súc, cố chấp hả?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Anh có sừng bò.

Khi hai người tìm đến nhà chị Lưu thì chị Lưu đang dệt vải trên chiếc khung cửi đặt ở lối vào cửa, trời nóng quá, chị Lưu mặc chiếc áo lót, chung quanh eo thắt lưng còn giắt nhiều lá cây đào hạt.

Chị Lưu reo lên một tiếng "ái chà", vội vàng rời khỏi khung cửi, nói rối rít:

- Trời ơi, anh chị làm sao đến đây được? Thế chị cả đâu không về làng này chơi cho khuây khoả! Lâu lắm không vào thành phố hẳn là nhớ tôi lắm. Vừa nãy gan bàn chân ngưa ngứa, gan bàn chân ngứa là gặp người thân mà, tôi cứ nghĩ quanh, ai sẽ đến thế nhỉ, không là bố mẹ tôi mà là anh chị.

Trang Chi Điệp bảo:

- Chị chỉ nhớ chúng tôi, nhưng chúng tôi đi mệt lử mà chị không bảo ngồi, cũng không cho uống nước.

Chị Lưu kêu ồ ồ, vỗ tay lên trán, kéo vào nhà ngồi, rồi đun nước sôi, rồi làm trứng luộc. Chị bưng lên, Đường Uyển Nhi không ăn, chỉ uống nước, chị Lưu mời chẳng được, liền gắp ra một cái bát khác, bưng đi, the thé gọi thằng cu con về ăn.

Trang Chi Điệp liền gạt hai quả trong bát của mình sang bát của Đường Uyển Nhi và bảo:

- Em phải ăn, em nhìn xem nó có giống hai hòn kia không, sao em lại không ăn hả?

Đường Uyển Nhi khẽ đáp:

- Đừng có đùa cợt ngứa nghề ở đây, người ta coi anh là vĩ nhân cơ mà!

Chị Lưu quay trở về, thấy hai người đã ăn, đã uống lại nói chuyện vui vẻ. Trang Chi Điệp liền hỏi:

- Lâu lắm rồi không gặp chị là thế nào vậy? Không có sữa bò sống, người gầy đi đấy.

Chị Lưu đáp:

- Sáng nay tôi còn nhờ cô Tâm cạnh nhà vào thành phố mua thức ăn, bảo rẽ qua nhà anh nhắn tin con bò bị ốm.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Bò ốm ư?

Chị Lưu đáp:

- Đã mấy ngày nay chẳng ăn chẳng uống gì. Ba hôm trước tôi còn dắt nó đi dạo, hôm qua nằm xuống là không gượng dậy nổi. Tiếc quá, con bò này đã kiếm tiền cho nhà tôi một thời gian dài như thế, tôi cứ sợ nó có mệnh hệ gì cơ! Mời một bác sĩ thú y đến khám, người ta bảo không phát hiện ra bệnh gì, có lẽ vài hôm sẽ khỏi. Khỏi thế nào được? Có ăn uống gì đâu mà khỏi. Bố thằng cu đã đi Tiền Bảo Tử mời Tiêu Thọt. Tiêu Thọt là thầy thuốc thú ý nổi tiếng trong vùng.

Trang Chi Điệp đi ra chuồng bò, chỉ thấy con bò sữa gầy đến nỗi chỉ còn bộ xương to kềnh, bỗng thấy trong lòng đau đớn. Con bò sữa cũng nhận ra người đến là ai, dỏng tai định đứng dậy, cựa quậy một lúc không sao đứng lên nổi, cặp mắt nhìn Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi, nước mắt trào ra rơi xuống.

Đường Uyển Nhi bảo:

- Đáng thương quá, thật chẳng khác gì người, nhìn thấy là đau đớn chảy nước mắt. Nhìn bầu sữa của nó kìa, cơ thể thì gầy còm, chỉ được cái bầu sữa thì to.

Ba người cùng ngồi xổm, vẫy tay xua đuổi đàn ruồi muỗi. Trong lúc nói chuyện, thì vòng cổng kêu lạch cạch, có hai người đi vào. Chồng chị Lưu, Trang Chi Điệp đã biết mặt, anh cõng chiếc va li da, theo sau

anh là một người thọt chân, biết ngay là thầy thuốc thú y. Chào hỏi nhau mấy câu, Tiêu Thọt liền ngồi xuống bên cạnh bò xem xét một lúc, sau đó lại mí mắt bò, cạy mồm bò, nhấc đuôi bò kiểm tra đít, rồi gí sát tai vào bụng bò nghe nhiều chỗ, cuối cùng vỗ vào sống lưng bò kêu bồm bộp, mỉm cười. Chị Lưu hỏi:

- Có cứu được không?

Tiêu Thọt hỏi:

- Chị mua con bò này bao nhiêu tiền?

Chị Lưu đáp:

- bốn trăm năm mươi ba đồng, mua ở trong núi Chung Nam, con bò này có duyên với nhà mình, mua về là có sữa, tính nết cũng ngoan, giống như một thành viên trong gia đình.

Tiêu Thọt lại hỏi:

- Bán sữa được bao nhiêu rồi?

Chị Lưu đáp:

- Hơn một năm, thương nó lắm cơ, nó theo tôi đi phố chui ngõ…

Tiêu Thọt nói:

- Thế thì tôi mừng cho chị, chưa kể sữa bán một năm nay đã thu về tiền vốn mua bò, sau đấy còn hàng tạ thịt, một bộ da, nó se cho chị mấy ngàn đồng nữa. Nó bị bệnh gan, biết không hả? Người bị bệnh gan, bò cũng bị bệnh gan. Nhưng bệnh gan của bò có ngưu hoàng, ngưu hoàng là vị thuốc đông y rất có giá! Người ta gnhì cách nuôi ngưu hoàng thân bò, nhà chị đây, trời thả tiền xuống cho, còn buồn cái gì hả?

Chị Lưu nói:

- Ông nói cái gì vậy? Tôi có báu gì ngưu hoàng hay không ngưu hoàng. Tôi là tôi tức, để có ngưu hoàng, thì mắt cứ trợn lên nhìn nó chết hay sao? Nó cũng là một người trong nhà tôi. Ông cứ cắt thuốc, để nó uống rồi nghỉ ngơi tử tế.

Tiêu Thọt nói:

- Người như chị có một, tôi mới gặp lần đầu tiên, tốt bụng thì tốt bụng, nhưng tôi nói với chị, muốn chữa khỏii là tôi không chữa nổi đâu, có lẽ cũng không ai chữa được. Nghe tôi đi, ngày mai gọi người giết đi, còn có thể rót được ít thịt, nếu giết muộn, thì bò không cứu chữa được, mà thịt trên người nó cũng khô xác hết.

Chị Lưu quay người chạy vào trong nhà khóc nức nở. Chồng chị Lưu dặn vợ nấu cơm cho Tiêu Thọt, chị cũng phớt tỉnh, vẫn cứ khóc. Anh Lưu sốt tiết lên, mắng vợ:

- Chồng mụ chết hay sao mà mụ hờ thảm thiết thế hả? – mắng xong nhìn Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi, có phần ngượng nghịu. Anh ta nói:

- Bà xã nhà tôi ương bướng lắm, anh chị cứ ngồi chơi, chờ lát nữa cô ấy sẽ làm cơm cho chúng mình ăn.

Trang Chi Điệp nói:

- Chị Lưu nuôi con bò này đã lâu, trong lòng thương xót đấy mà, chẳng phải một mình chị ấy, ngay đến tôi đã từng uống sữa nó, nghe xong cũng đau đớn lắm.

Trong nhà liền nổi lên xủng xoảng tiếng xoong chậu và nước rửa. Anh Lưu hỏi:

- Mình hoà bột đấy à? Vậy thì nấu một ít canh mì.

Một lúc sau, chị Lưu bưng cái chậu ra, trong chậu lại là cháo đậu xanh sền sệt, chị để sát mõm cho con bò ăn. Tiêu Thọt tỏ ra khó chịu nói:

- Tôi không ở lâu được, thôn trước mặt còn có người gọi tôi đi khám bệnh cho bò, Anh cho xin tiền khám bệnh. Con bò này không cứu được đâu, tôi cũng không đòi anh nhiều, anh cứ trả tám đồng mười đồng tuỳ ý.

Anh Lưu giữ ông ta lại nhưng không giữ được, đã trả tiền và tiễn Tiêu Thọt ra cổng. Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi thấy chị Lưu đau khổ cũng định chia tay chào chủ nhà, ra đến cổng, thì nghe thấy con bò sữa rống lên một tiếng.

Ra ngoài đường, Trang Chi Điệp lắc đầu bảo:

- Mình hoà bột đấy à? Vậy thì nấu một ít canh mì.
- Thời gian này không hiểu sao toàn gặp tai nạn là tai nạn, khiến lòng người chán nản vô cùng.

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Từ đấy về sau anh có còn chung sống với Liễu Nguyệt không?

Trang Chi Điệp bảo:

- Đang nói chuyện nghiêm chỉnh hẳn hoi, em cũng xiên xẹo lái sang chuyện kia được à?

Đường Uyển Nhi nói:
- Các người cứ hú hí với nhau thì đương nhiên là tia nạn sẽ lũ lượt nối nhau kéo đến. Nếu anh cứ thế mãi, chưa biết chừng không phải anh, thì là em có chuyện chẳng lành đấy.

Trang Chi Điệp mắng một câu ăn nói lung tung láo toét, nhưng bỗng chột dạ, nhẩm tính thời gian, cũng thấy hoảng sợ, liền bảo:
- Anh đâu có qua lại với con bé ấy nữa. By giờ Liễu Nguyệt đã yêu Triệu Kinh Ngũ, chẳng biết Triệu Kinh Ngũ có thậm thụt gì không?

Đường Uyển Nhi nói:
- Vậy thì chưa đến lúc đấy thôi.

Hai người đã đi đến đường vòng chung quanh thành phố, Trang Chi Điệp định vẫy một chiếc xe taxi cùng ngồi, Đường Uyển Nhi bảo đi bộ nói chuyện hay hơn. Không hiểu sao, đột nhiên Trang Chi Điệp nhớ đến A Lan, hỏi Đường Uyển Nhi có muốn đến bệnh viện tâm thần thăm A Lan không?

Trang Chi Điệp đã kể cho Đường Uyển Nhi nghe chuyện của hai chị em A Xán và A Lan từ lâu, chỉ có điều cố giấu sự việc chung đụng với A Xán. Lúc này nhắc tới đi thăm A Lan, Đường Uyển Nhi tỏ ra không vui, liền hỏi:
- Anh thường hay nghĩ đến A Lan phải không? Hối hận không kịp yêu A Lan chứ gì? Khi anh và em ở bên nhau, anh cũng nhớ tên cô ta ư? Thật là của không ăn đến được dầu thơm ngon, thơm ngon ăn lắm rồi cũng đâm chán!

Trang Chi Điệp nói:
- Con đường này đi theo hướng đông sẽ đến bệnh viện tâm thần, cho nên anh nhớ tới cô ấy, còn em thì đang cay cú uống nhiều dấm chứ gì? Nếu cô ấy không bị điên, không biết em sẽ thế nào nhỉ?

Đường Uyển Nhi đáp:
- Em thế nào ấy à? Thoả mãn anh, đi bệnh viện, để em coi cô ta xinh đẹp đến mức nào, chỉ sợ anh đến thăm, ngược lại chỉ đau khổ cho trái tim cô ấy. Cô ấy đứng lẻ loi trong cửa sắt, còn anh thì khoác tay người đẹp ở bên ngoài.

Nghe nói vậy, Trang Chi Điệp cũng đâm ra do dự, anh nói:
- Vậy thì anh không đi nữa, cô ấy là người điên. Có lẽ cũng không nhận ra anh đâu!

Đường Uyển Nhi hỏi:
- Nhưng anh có muốn không?

Cặp mắt chị ta chớp chớp, cười toe toét. Trang Chi Điệp bứt một cây cỏ định nẹt chị ta, chị ta nhảy tâng tâng xuống cái bờ cạnh đường bảo đi đại tiểu tiện. Trong vạt cỏ cao ngang người, chị ta bước đi, mái tóc tung tẩy trên đầu ngọn cỏ, chợt ẩn chợt hiện, trông rất mê ly, cảnh vật đẹp vô cùng.

Trang Chi Điệp bảo:
- Ngồi xổm xuống, trên đường có xe, đừng để người trên xe nhìn thấy mông em.

Đường Uyển Nhi đáp:
- Anh ta đã nhìn thấy một hòn đá trắng.

Rồi chị ta khe khẽ cất giọng hát. Đường Uyển Nhi chưa hát dân ca bao giờ. Hát được mấy câu thì Trang Chi Điệp nhớ đến khung cảnh Liễu Nguyệt đã từng hát dân ca Thiểm Bắc. Anh hỏi:
- Uyển Nhi cũng hát được chứ?

Đường Uyển Nhi đáp:
- Sao em lại không biết?

Trang Chi Điệp hỏi:
- Điệu gì vậy?

Đường Uyển Nhi đáp:
- Điệu hoa cỏ ở Thiểm Nam.

Trang Chi Điệp hớn hở giục:
- Hay lắm, em hát lại lần nữa đi.

Đường Uyển Nhi vừa nhìn một tổ kiến bị nước giải xối chảy, vừa khe khẽ hát:

Làn môi nhớ anh, mà sao khó nói
Ngọn tóc nhớ anh, sợi dây đỏ khó tranh
Con ngươi mắt nhớ anh, nhìn người hóa ra anh
Cái đầu lưỡi nhớ anh, mỡ muối dấm tương khó nếm

Đứng cạnh đường, Trang Chi Điệp vừa nghe, lại vừa e sợ người đi qua cũng nghe thấy mà nhìn sang. Anh đứng gác, nhìn trước ngó sau, nghẹo cổ sang bên trái bên phải. đầu tiên có một con thỏ rừng vụt chạy từ

bên này sang bên kia đường, nhanh như một cái bóng lướt qua sau đó lại thấy ở trước mặt có bốn năm người đứng cách khoảng một cây số vội vàng hạ thấp giọng, giục:

- Thôi đừng hát nữa.

Nhưng lại thấy những người kia không có ý đi tới biết ngay đó là trạm đỗ xe, liền yên chí mở bao thuốc ra hút. Song giữa lúc ấy một chiếc xe chở khách đến đỗ tại chỗ, trên xe có một người đi xuống, đang đi tới. Trang Chi Điệp vội vàng hỏi Đường Uyển Nhi đã xong chưa. Lại nhìn người đang đi đến, bỗng dưng giật nảy mình ngạc nhiên, vì đã nhận ra đó là A Xán. Trang Chi Điệp gọi một tiếng. A Xán nghe thấy ngẩng lên nhìn, ánh nắng mặt trời rọi vào mặt hình như làm chị nhìn không rõ, tay che trán nhìn, chợt lặng người đi, rồi quay người chạy trở lại. Người lên xe đã lên hết, cửa xe đã đóng. A Xán cứ đập thình thình vào cửa xe và gọi to. Cửa xe đã mở, A Xán len người chen luôn vào. Trang Chi Điệp vừa chạy đến dưới cửa xe thì cánh cửa đóng sầm một cái, vạt áo sau của A Xán liền bị kẹp vào khe cửa, xe phóng đi. Trang Chi Điệp tay vẫy gọi:

- A Xán ơi! A Xán! Tại sao em không gặp anh hả? Tại sao em trách anh hả? Em đang ở đâu thế?

Trang Chi Điệp hất tay đuổi cho xe chạy, rồi trở lại đứng chỗ ban nãy. Chiếc xe đã đi xa, Trang Chi Điệp ngồi phịch xuống bãi cỏ. Đường Uyển Nhi ngồi trong khóm cỏ, hàng đàn châu chấu nhảy rào rào chung quanh người, đuổi cũng không bay, chị ta thấy hay hay đi đùa vui với chúng, bắt một con, lấy sợi tóc trói chân lại, bắt con nữa cũng trói vào, tất cả đã bắt được bốn con, cầm ra cho Trang Chi Điệp xsem, thì được chứng kiến cảnh vừa rồi. Chi .ta lập tức bỏ châu chấu xuống đi ra, nhìn thấy Trang Chi Điệp đau đớn khóc lóc, cũng không dám trêu chọc, liền hỏi:

- Đó là A Xán ư?

Trang Chi Điệp gật đầu.

Đường Uyển Nhi nói:

- Hôm nay kỳ quặc thật, vừa nhắc đến Lan, thì A Xán lù lù dẫn xác đến. Tại sao nhìn thấy anh cô ta lại bỏ chạy?

Trang Chi Điệp trả lời:

- Cô ấy đã từng bảo không bao giờ gặp anh nữa. Chắc chắn cô ấy đi thăm em gái ở bệnh viện trở về, có lẽ chỉ ở quanh khu này. Nhìn thấy anh không để anh biết mình đang ở đâu, nên đã quay lên xe.

Đường Uyển Nhi nói:

- Cô A Xán chắc chắn đã từng yêu anh. Đàn bà như vậy, đã yêu ai là cứ liều sống cố chết lao vào như con thiêu thân, bị lửa cháy thành tro cũng không tiếc, không thì hầm hầm xa lánh, trốn tránh không thèm gặp. Hai anh chị đã từng yêu nhau, phải không?

Trang Chi Điệp không trả lời chính diện, nhìn Đường Uyển Nhi rồi hỏi:

- Uyển Nhi ơi, em nói thật đi, anh là một thằng tồi phải không?

Đường Uyển Nhi không ngờ Trang Chi Điệp nói như vậy, bỗng chốc nghẹn tắc cổ, chị ta đáp:

- Anh không phải là người hư hỏng.

Trang Chi Điệp nói:

- Em dối anh, em đang dối anh. Em tưởng nói như thế, anh sẽ tin phải không?

Trang Chi Điệp túm chặt những cây cỏ, những cây cỏ chung quanh anh bị vặt đứt sạch. Anh lại nói:

- Anh là thằng ngốc. Anh hỏi em, liệu có thể hỏi ra những câu trả lời thật không? Em sẽ chẳng nói thật với anh đâu!

Đường Uyển Nhi bị dồn nén tới mức đỏ cả mặt lên. Chị ta đáp:

- Anh không phải là kẻ hư hỏng thật mà! Kẻ hư hỏng trên đời anh vẫn chưa gặp đâu. Nếu anh là kẻ hư hỏng, thì em càng là kẻ hư hỏng hơn. Em đã phản bội chồng, vứt bỏ con chạy theo Chu Mẫn, bây giờ lại chung sống với anh. Nếu anh là kẻ hư hỏng, chắc cũng do em làm anh hư hỏng.

Đường Uyển Nhi đột nhiên xúc động, hai mắt tấy đỏ rơm rớm nước. Trang Chi Điệp thì ngồi đực ra. Anh vốn định nói để xua đi nỗi khổ trong lòng mình, song Đường Uyển Nhi đã nói như vậy, anh càng nhận ra mình đã từng hại mấy người đàn bà, liền đưa tay lôi chị ta, chị ta co người lại, cả hai người đều quỳ khóc trước mặt nhau.

Cuối cùng đã về đến nhà Đường Uyển Nhi. Chu Mẫn đi vắng, chiếc huyên đặt trơ trọi trên bàn. Trong miệng sứ màu đen của cái huyên cắm một bông cúc dại nho nhỏ. Trang Chi Điệp ngắm người nhìn một lát, không dám động vào. Đường Uyển Nhi lấy nước nóng để hai người ngâm chân, chị ta bảo móng chân Trang Chi Điệp dài quá rồi.

Chị ca cẩm:

- Cô ta cũng chẳng chịu cắt cho anh cái gì cả!

Chị ta lấy kéo ra cắt móng chân. Trang Chi Điệp không nghe nhưng chị ta vẫn cắt, đi giày vào giúp anh, rồi đặt đôi chân nhỏ của mình vào lòng anh và bảo:

- Em muốn anh xoa bóp cho em cơ, vì anh em đã đi giày cao gót suốt một ngày, đau mỏi quá đi mất.

Trang Chi Điệp liền xoa bóp, Đường Uyển Nhi cười, liếc mắt bảo:

- Em muốn lắm rồi, khó chịu quá!

Trang Chi Điệp nói:

- Không dám đâu, hết giờ làm việc rồi.

Đường Uyển Nhi nói:

- Ngày nào cũng tối mịt anh ta mới về. Hôm nay tư tưởng tình cảm căng thẳng, chỉ có em mới thư giãn được, anh muốn thế nào thì thế, chỉ cần anh vui vẻ.

Nói rồi ch. ra rút cái cặp tóc gài mái tóc trên, mái tóc dài đen như mây xổ ra lả tả. Chợt ngoài cổng có tiếng xe lọc cọc, Đường Uyển Nhi lập tức búi tóc xoã thành cái đuôi ngựa, rút hai chân xỏ vào giày da, mồm hỏi:

- Ai đấy? Ai đấy?

Rồi chị ta chạy ra cổng. Trang Chi Điệp vội vã nhặt đôi tất ni lông ở cạnh giường vắt lên giây thép trên tường và cũng đi ra.

Chu Mẫn đã hỏi anh:

- Thầy Điệp đến chơi ư? Em định ăn cơm xong sẽ sang bên thầy. Em đã nấu cơm chưa Uyển Nhi?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Em đi mua thức ăn, gặp thầy Điệp ở ngã tư, mời thầy cùng vừa tới. Thầy Điệp ơi, thầy ăn gì nào? Tráng trứng nấu cháo gạo đen, thế nào?

Chu Mẫn để xe đạp vào một chỗ, giục:

- Em cứ đi nấu đi. Thầy Điệp này, nghe nói thầy ốm, đã đỡ rồi phải không?

Trang Chi Điệp đáp:

- Cũng chẳng ốm đau gì đâu, chỉ có điều Cung Tịnh Nguyên qua đời, đau buồn quá nằm mất mấy hôm.

Chu Mẫn nói:

- Ai cũng bàn tán chuyện này, họ bảo tình cảm của thầy đối với Cung Tịnh Nguyên sâu nặng lắm!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Họ nói thế à?

Chu Mẫn đáp:

- Chứ còn sao nữa? Đều là danh nhân như nhau, hình tượng của thầy như thế, ai ai cũng tôn kính, còn Cung Tịnh Nguyên thì như vậy.

Trang Chi Điệp nói:

- Không nói chuyện ấy nữa. Cậu định sang tôi có việc gì? Lâu lắm rồi không thấy toà án tiếp tục mở phiên toà, cũng chẳng có động tịnh gì. Xử lý vụ án kéo dài như vậy, năm nào tháng nào mới kết thúc đây, cứ dây dưa mãi, đến ma cũng không chịu nổi. Mà Bạch Ngọc Châu thì năng đi lại, chốc chốc lại tìm đến làm cái này làm cái nọ.

Chu Mẫn nói:

- Em cũng ba hôm lại đi gặp Tư Mã Cung một lần, chưa biếu thứ gì lớn, nhưng lần nào cũng hai ba mươi đồng quà nhỏ! Chiều nay em lại đi, cũng coi như ông ấy đã mở mồm từ bi nhà Phật, ông ấy bảo không cần phải mở phiên toà nữa, sự việc đã sáng tỏ. Những luận chứng của các nhà văn và giáo sư mà chúng ta đã đưa đến rất kịp thời, cũng rất quan trọng. Ý kiến của toà án định kết án!

Trang Chi Điệp vội hỏi:

- Có để lộ sẽ kết án như thế nào không?

Chu Mẫn đáp:

- Ông nói đại ý là bài văn có chỗ sơ suất, nhưng không thuộc diện xâm phạm quyền danh dự công dân, lại xét thấy đơn vị cũ đã từng kỷ luật tác giả nên đề nghị toà án triệu tập hai bên thông qua hoà giải lần cuối cùng để thông cảm và loại bỏ sự hiểu lầm, trở lại quan hệ tốt đẹp. Nói như vậy là chúng ta đã thắng kiện. Nhưng Tư Mã Cung bảo sau khi Cảnh Tuyết Ấm biết ý này của toà án, đã gặp lại viện trưởng, còn tìm cả bí thư phụ trách chính trị và pháp luật của thành phố, nên viện trưởng yêu cầu viết lại báo cáo kết án. Tư Mã cung cũng thuộc loại anh chị chẳng phải vừa, đã nổi nóng lên và vẫn báo cáo lên trên kết luận ban đầu. Viện trưởng bảo, vậy thì phải họp uỷ ban xem xét. Vấn đề hiện nay là uỷ ban xem xét của cả viện có sáu người, ba uỷ viên ngả theo mình, viện trưởng và hai uỷ viên kia ngả theo Cảnh Tuyết Ấm.

Tuy nói mỗi bên một nửa, song viện trưởng ở bên kia, nếu viện trưởng tỏ thái độ đầu tiên, thì các uỷ viên của bên này sẽ khó nói, hoặc thay đổi thái độ. Cho dù không thay đổi thái độ, có một người bỏ phiếu trắng không có ý kiến thì tỉ số sẽ là ba hai.
Chu Mẫn nói xong, thấy Trang Chi Điệp ngửa người trên ghế đệm da nhắm mắt lại, liền hỏi:
- Thầy Điệp ơi, thầy đã nghe rõ chưa?
Trang Chi Điệp giục:
- Cậu cứ nói tiếp đi.
Chu Mẫn đáp:
- Tình hình như vậy.
Trang Chi Điệp vẫn nhắm hai mắt, hỏi:
- Vậy theo cậu thì thế nào?
Chu Mẫn đáp:
- Đây là giờ phút then chốt của then chốt. Mười ngày nữa, thì uỷ ban này sẽ họp. Bởi vì viện trưởng đi Bắc Kinh họp, mười ngày sau mới về. Em nghĩ, trong mười ngày này, thầy xem có nên gặp chủ tịch thành phố trình bày không, để ông ấy làm việc với viện trưởng và bí thư uỷ phụ trách chính trị và pháp luật của thành phố.
Trang Chi Điệp nói:
- Mình biết nói chuyện này với chủ tịch thành phố thế nào nhỉ? Chủ tịch thành phố đâu có phải bạn như thầy Phòng của cậu, có chuyện gì cứ trực tiếp tìm đến được đâu. Trước kia cũng đã từng nhờ ông ấy giúp đỡ, nhưng đều không phải việc có tính nguyên tắc, ông ấy mới đi ám chỉ cho các ngành hữu quan. Còn việc này thì để ông ấy đi nói như thế nào đây? Người ta là lãnh đạo, phải xem xét, trong trường hợp không ảnh hưởng xấu đến địa vị và uy tín của mình, ông ấy mới làm được Chu Mẫn à!
Chu Mẫn nản lòng ấp úng đáp:
- Thế thì…
Trang Chi Điệp định nói điều gì, song lại thôi. Hai người cùng im lặng. Đường Uyển Nhi thấy trong nhà không nói chuyện nữa, bước vào xem thế nào. Biết câu chuyện không hoà nhập, vội vàng bưng lên ba chiếc bánh còn mềm vừa tráng xong mời ăn. Trang Chi Điệp ăn một cái, lấy lý do đã ăn no, định ra về. Chu Mẫn giữ thế nào cũng ở lại, liền bảo:
- Vậy thì thầy thong thả mà đi!
Còn tiễn ra đầu ngõ.
Trang Chi Điệp chưa về đến nhà thì Chu Mẫn đã đến trạm điện thoại công cộng đầu ngõ gọi cho Ngưu Nguyệt Thanh, kể lại cuộc nói chuyện giữa anh và Trang Chi Điệp, còn bảo cô hãy nên khuyên thầy nhiều hơn. Trang Chi Điệp vừa bước vào cửa, Ngưu Nguyệt Thanh đã hỏi ngay về việc kiện cáo, cứ giục đi gặp chủ tịch thành phố, có vuốt mặt cũng phải đi gặp. Vụ kiện đã tới bước này, thắng đến nơi rồi, còn để tuột khỏi tay sao, khẩu khí này càng khó nuốt.
Trang Chi Điệp cáu tiết, chửi Chu Mẫn là kẻ ranh ma, đã kể hết chuyện với Ngưu Nguyệt Thanh. Mình chưa về đến nhà hắn đã gọi điện đến. Ngưu Nguyệt Thanh cứ lật đi lật lại, hết nói xuôi lại nói ngược. Trang Chi Điệp đã miễn cưỡng đồng ý đi gặp, xong lại mắng nhiếc bản thân bất tài bị người ta dắt mũi.
Hôm sau đi gặp chủ tịch thành phố, chủ tịch đi vắng. Về nhà lại hớn hở, Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Người không gặp được, sao anh hớn hở thế?
Trang Chi Điệp đáp:
- Em đường có ép anh như thế!
Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Em biết đi cầu cạnh người ta khó lắm, nhưng chỉ còn có tám chín hôm, anh không tìm được người thì sao nào?
Trang Chi Điệp đáp:
- vậy thì ngày mai anh lại đi. Anh là nhà văn! Anh còn là nhà văn quái gì nữa, anh cũng chẳng cần gì thể diện nữa, ngày mai anh sẽ ở lì tại nhà ông ấy! Nhưng anh nói rõ cho mà biết để gặp được chủ tịch thành phố, có những việc anh cần làm thế nào, thì em không được ngăn cản đâu nhé.
Đi gặp lần thứ hai, lại không vào nhà chủ tịch thành phố, đến thẳng chỗ Hoàng Đức Phúc, chỉ thăm dò tình hình con trai chủ tịch. Con trai chủ tịch là Đại Chính, bị mắc bệnh tê liệt từ thuở bé, một bên chân bị teo đi. Tuy gượng đi được, nhưng toàn thân cứ lảo đảo như kẻ say rượu. Hiện nay ba mươi tuổi, đang làm việc ở quỹ người tàn tật, vẫn chưa lấy vợ. Hoàng Đức Phúc nói:

- Bệnh tình không phát triển gì thêm, chỉ có điều, chuyện hôn nhân vẫn là nỗi lo của chủ tịch thành phố, đã tìm mấy cô, song Đại Chính không ưng cô nào. Cậu ta muốn lấy một cô xinh xinh, nhưng con gái đẹp ai người ta chịu lấy? Cho nên mỗi ngày một trái tính, trái nết, hơi một tí là gắt gỏng tại nhà, chủ tịch cũng không biết làm sao được.

Trang Chi Điệp nói:

- Trên đời đúng là không co việc gì tốt đẹp trọn vẹn cả. Không giải quyết được việc hôn nhân của con trai, chẳng kể là chủ tịch thành phố, ai trong trường hợp ấy, cũng không được yên thân. Trước kia, những người phản đối chủ tịch đã chê cười sau lưng người nối dõi chủ tịch tàn phế, nếu một cô dâu cũng tìm không ra thì không biết người ta nói xấu chủ tịch đến mức nào! Tôi vẫn lưu tâm đến chuyện này, cuối cùng đã tìm được một người, độ tuổi thích hợp, đã tốt nghiệp phổ thông trung học, người cũng sáng sủa tháo vát, đặc biệt là cái eo cái dáng xinh đáo để, chẳng cần phải hoi Đại Chính, trăm phần trăm vừa mắt cậu ta, chỉ có điều không biết ý kiến của ông bà chủ tịch như thế nào?

Hoàng Đức Phúc hỏi:

- Có một cô gái hay đến thế kia ư? Chỉ cần Đại Chính vừa mắt thì ông bà chủ tịch không có ý kiến gì đâu. Bà ấy đã nhờ tôi mấy lần, nhưng tôi vẫn chưa gặp được người nào thích hợp. Anh mau mau nói rõ, cô ấy đang ở đâu? Tên là gì? Làm việc ở cơ quan nào?

Trang Chi Điệp nói:

- Nói ra có lẽ anh cũng đã gặp. Bà xã tôi bảo cô ấy đã có lần nhìn thấy anh trên phố, anh còn nhớ cô gái cùng đi với bà xã tôi khi ấy không nhỉ?

Hoàng Đức Phúc nói:

- Có phải cô gái mắt hai mí, có nốt ruồi trong lông mày bên phải, chân dài, đi đôi xăng đan màu trắng cao gót, khi cười có một cái răng khểnh ở bên phải?

Trang Chi Điệp nghe xong, mừng thầm trong bụng, bảo:

- Cô ấy là Liễu Nguyệt, người giúp việc trong nhà tôi. Liễu Nguyệt mặt nào cũng hay, chỉ có điều hiện giờ chưa có hộ khẩu ở Tây Kinh.

Hoàng Đức Phúc nói:

- Ái chà, đó là người đẹp tiêu chuẩn đấy, có xách đèn lồng cũng khó tìm! Đàn bà là như thế, trời sinh ra đã xinh đẹp là của cải lớn nhất rồi. Hộ khẩu nông thôn thì có sao, giải quyết hộ khẩu thành phố, thì tìm một việc làm, chẳng phải khó khăn gì!

Ngay lúc đó cùng trcd đi đến nhà làm việc của uỷ ban khoa học gặp vợ ông chủ tịch. Bà vợ ông chủ tịch nghe xong, cảm động xiết chặt tay Trang Chi Điệp, nói:

- Tôi xin cám ơn anh trước, đã lo cho việc này. Tôi năm nay đã bạc cả tóc vì chuyện của cậu con trai. Anh đã hỏi ý kiến của cô ấy chưa? Tôi cứ sợ cô ấy không bằng lòng thằng Đại Chính nhà này. Trước kia đã thế rồi, Đại Chính thì đồng ý, nhưng người ta lại không bằng lòng, người ta thì bằng lòng, nhưng Đại Chính lại không ưng ý. Khi nói với cô ấy nhất định anh không được giấu. Đại Chính thế nào cứ nói thế.

Trang Chi Điệp nghe vậy, trong lòng đâm ra hoang mang, xong đã nói ngay:

- Tôi đã ướm hỏi cô ấy một cách vòng vo, cô ấy chỉ đỏ mặt, không bảo được, cũng không bảo không, xem ra vấn đề không lớn lắm. Liễu Nguyệt dáng người đẹp, tính nết cũng hiền lành, nhưng cũng biết suy nghĩ, không phải con người nhỏ nhặt hẹp hòi, lúc nào đó thuận lợi tổ chức cho hai đứa gặp nhau.

Bà vợ chủ tịch nói:

- Còn chọn lúc nào thuận lợi nữa? nếu buổi tối không có việc gì, anh dẫn cô ấy đến đây, hoặc anh bận thì bảo cô ấy đến một mình. Đứa nào cũng tự hiểu trong lòng, không cần đến người lớn nói thẳng khi gặp mặt, cứ cởi mở nói rõ vấn đề để bọn chúng nó nói với nhau, thành được thì tốt, không thành thì cũng là bạn. Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi cũng cám ơn anh.

Trang Chi Điệp cũng đã nhận lời tối nay gặp mặt. Về đến nhà, Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt đang nói chuyện, hỏi có gặp được chủ tịch không. Trang Chi Điệp đáp:

- Cần ngồi tù thì anh đi ngồi tù, cũng chẳng cần em phải đợi cơm, em lo cái gì?

Rồi gọi Liễu Nguyệt vào phòng sách, Trang Chi Điệp liền đóng cửa. Liễu Nguyệt xua xua tay, khe khẽ bảo:

- Anh táo tợn vừa vừa chứ, chị ấy đang ở ngoài kia.

Trang Chi Điệp bảo:

- Anh nói với em chuyện này, em gặp Triệu Kinh Ngũ lúc nào? Em nói thật với anh xem nào?

Liễu Nguyệt mặt đỏ bừng bừng, đáp:

- Mấy hôm nay không gặp, Triệu Kinh Ngũ đã nói gì với anh?

Trang Chi Điệp không trả lời, lại hỏi:

- Em và Triệu Kinh Ngũ đã có chuyện kia chưa?

Liễu Nguyệt đáp:

- Anh còn hỏi chuyện ấy, em bỏ đi cho mà xem!

Trang Chi Điệp ra vẻ nghiêm chỉnh, hỏi:

- Ý của anh là em đã cảm mến Triệu Kinh Ngũ thật sự chưa?

Liễu Nguyệt hỏi:

- Hôm nay anh ra ngoài uống rượu hả? Anh là người làm mối cho Triệu Kinh Ngũ, em có tình cảm với anh ấy không, lẽ nào anh còn định làm mối cho em nữa?

Trang Chi Điệp đáp:

- Đúng vậy!

Liễu Nguyệt ngẩn người. Trang Chi Điệp nói:

- Anh suy nghĩ rồi, Triệu Kinh Ngũ được đấy, nhưng đi nhiều hiểu biết rộng, người cũng khôn khéo năng nổ, nhất là loại đàn ông điển trai. Đàng sau có nhiều con gái bám níu, anh chỉ sợ sau này đối xử với em không tôi, sẽ làm hại em. Anh tuy không phải là bố mẹ, hoặc họ hàng của em, nhưng em là người giúp việc trong nhà anh, anh phải có một phần trách nhiệm. Hiện nay anh gặp một người, xét dáng người thì không bằng Triệu Kinh Ngũ, nhưng địa vị xã hội và điều kiện kinh tế thì có đến mười Triệu Kinh Ngũ cũng tuyệt đối không sánh nổi. Hơn nữa lại có thể giải quyết ngay lập tức hộ khẩu thành phố, tìm được một việc làm. Nói thẳng ra là con trai của chủ tịch thành phố.

Đôi mắt Liễu Nguyệt long lanh hẳn lên. Cô ta hỏi:

- Con trai của chủ tịch thành phố ư?

Nhưng rồi lại lắc đầu, nói tiếp:

- Anh đang nói dối em.

Trang Chi Điệp nói:

- Anh dối em làm gì. Chuyện lớn như thế dối em làm gì?

Liễu Nguyệt hỏi:

- nếu anh không dối em, thì con trai của chủ tịch thành phố sao có thể lấy em? Kiếp này được làm người giúp việc trong nhà anh, được chung sống với anh như thế, điều ấy đối với em đã thơm thảo lắm rồi, một việc tốt lành như thế, còn để em chiếm nốt hay sao?

Trang Chi Điệp đáp:

- Kỳ tích là ở chỗ đó. Em thông minh, xinh đẹp, đó là giá trị lớn nhất của em. Anh nói thật với em, về mặt hình thức thì hơi kém, em phải suy nghĩ cho thật kỹ. Nếu đồng ý thì em khỏi phải lo về phía Triệu Kinh Ngũ. Anh sẽ nói với cậu ấy.

Liễu Nguyệt hỏi:

- Kém như thế nào?

Trang Chi Điệp đáp:

- Chân hơi bị tật, lúc còn bé đã mắc chứng bại liệt nhưng hoàn toàn không phải tê liệt, cũng chẳng phải chống gậy, đầu óc đủ tỉnh táo, rất nhiều cô một lòng muốn lấy cậu ấy, nhưng mẹ cậu ấy vẫn chưa ưng cô nào. Bà ấy gặp em, sẽ rất thích em đấy.

- A ra thế, hóa ra là một người tàn tật, anh định rao bán phế phẩm cho em đấy!

Trang Chi Điệp nói:

- Em là người thông minh, anh cũng không nói nhiều. Em cứ ngồi đây suy nghĩ đi, anh còn phải đọc sách. Lát nữa em trả lời anh.

Trang Chi Điệp đi lấy một quyển sách, ngồi đọc tại chỗ. Liễu Nguyệt thở dài thườn thượt, nhắm mắt, dựa người vào ghế sa lông. Trang Chi Điệp liếc mắt nhìn sang, trong cặp mắt dưới làn lông mi che phủ đã ứa ra đôi giọt lệ sáng long lanh, trong lòng anh cuối cùng cũng có phần cay đắng. Anh gập quyển sách vào, đứng dậy bảo:

- Thôi được Liễu Nguyệt ạ, coi như anh không nói gì đến chuyện ấy. Em đi ra nói chuyện khác với chị cả.

Nhưng đột nhiên Liễu Nguyệt đã lao đến, sà vào lòng anh, cô ta nói trong khi nước mắt chảy giàn giụa:

- Theo anh, việc này có được không?

Trang Chi Điệp lau nước mắt cho cô ta nói:

- Liễu Nguyệt ạ, việc này phải do em quyết định!

Liễu Nguyệt lại hỏi một câu:

- Em cần anh nói cơ, anh nói đi!

Trang Chi Điệp ngẩng lên, nhìn giá sách,cuối cùng đã gật đầu.

Liễu Nguyệt bảo:

- Thế thì được.

Cô ta tụt khỏi lòng Trang Chi Điệp đứng sang một bên nói tiếp:

- Em tin số phận sẽ tốt. Em có cái cảm giác ấy, thật mà! Em vừa đặt chân lên thành phố này là đã có cảm giác ấy. Anh hãy nói với người ta em đồng ý.

Trang Chi Điệp mở cửa đi ra. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Dấm dấm dúi dúi nói chuyện gì vậy?

Trang Chi Điệp nói:

- Nói gì à? Em không biết đã xảy ra một việc lớn!

Ngưu Nguyệt Thanh hoảng quá, vội hỏi:

- Chuyện lớn gì vậy?

Trang Chi Điệp khe khẽ bảo:

- Hít le đã chết rồi!

Bản thân đã cười trước, Ngưu Nguyệt Thanh bực quá bảo:

- Nói năng huyên thuyên! Đây là nụ cười đầu tiên của anh dành cho em suốt mấy tháng nay phải không?

Trang Chi Điệp tắt ngay nụ cười bảo:

- Anh có chuyện cần bàn với em.

Liễu Nguyệt đang bước ra, đã nghe thấy, quay người đi vào phòng ngủ của mình, cũng gài luôn then cửa.

Trang Chi Điệp nói:

- Anh giới thiệu Liễu Nguyệt đính hôn với con trai chủ tịch thành phố. Em thấy thế nào?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Anh là con phe buôn người phải không? Anh đã làm mối nó cho Triệu Kinh Ngũ, bây giờ lại giới thiệu cho con trai chủ tịch thành phố là thế nào?

Trang Chi Điệp đáp:

- Anh đã nói trước với em, để gặp được chủ tịch thành phố, anh làm gì em cũng không được can thiệp cơ mà!

Ngưu Nguyệt Thanh mềm giọng lại, nói:

- bây giờ anh đã trở nên táo tợn, gả Liễu Nguyệt cho con trai chủ tịch thành phố, có thể sẽ thắng kiện. Nhưng anh thử nghĩ xem, sẽ ăn nói ra sao với Triệu Kinh Ngũ? Hồng Giang mình không dám tin rồi, đang dựa vào Triệu Kinh Ngũ.

Trang Chi Điệp nói:

- Không nhìn thấy chỗ ra nước như thế nào, thì dám cho đổ nước vào à?

Nói xong liền chui tọt vào buồng ngủ.

Ngưu Nguyệt Thanh ngồi trong phòng khách hồi lâu, cân nhắc đi cân nhắc lại, cảm thấy tại sao Trang Chi Điệp đã nghĩ ra nước cờ này? Anh ấy là người nhu mì thiếu quyết đoán, thế mà bây giờ lại xử sự sành sỏi đến thế, chị không khỏi thắc mắc trong lòng. Nhưng việc này là do chị đốc thúc anh ấy đi gặp chủ tịch thành phố mà sinh ra, cũng không thể nói anh ấy mãi được. Thế là lại cố gắng nghĩ đến cái lợi. Bề ngoài hình như có vẻ bợ đỡ chủ tịch thành phố, đối xử tồi tệ với Triệu Kinh Ngũ trung thành nhất mực, nhưng đối xử không phải lẽ với một người, song lại bảo vệ lợi ích của nhiều người khác.

Ngưu Nguyệt Thanh liền gọi Liễu Nguyệt ra hỏi:

- Liễu Nguyệt ơi, em quyết định lấy Đại Chính phải không?

Liễu Nguyệt đáp:

- Lấy thì lấy! Anh ta là người tàn tật, nhưng em nghĩ đó cũng là số mệnh của em, cho dù có lấy anh Triệu Kinh Ngũ đi chăng nữa, thì cũng có thể xảy ra tai nạn gì đó, nếu không gãy tay thì cũng cụt chân.

Ngưu Nguyệt Thanh nghe vậy, liền cảm thấy Liễu Nguyệt suy nghĩ còn thông thoáng còn hơn mình, cũng tỏ ra vui mừng, chị bảo:

- Em nói đi đâu vậy! Chị đã gặp Đại Chính rồi, cũng chẳng đến nỗi nặng nề như em tưởng đâu. Nhưng nói đi thì còn phải nói lại, cho dù Đại Chính có cụt chân cụt tay, thì cũng còn mạnh gấp mười người người có mười chân mười tay. Sau này em sang bên ấy, ở cũng không còn ở thế này, ăn cũng

chẳng phải ăn như bây giờ, hàng ngàn người mong ước, hàng vạn người hâm mộ, nhưng đừng từ đấy mà quên anh chị nhé!
Liễu Nguyệt nói:
- Chứ không à? Đương nhiên em chẳng quen biết gì chị, em sẽ sai người của cục công an đến bắt các người, hoặc là đuổi ra khỏi thành phố, bởi vì em không thể anh chị luôn luôn cảm thấy em làm người giúp việc hèn mọn trong nhà này.
Nói xong cười ha ha, Ngưu Nguyệt Thanh thấy cô ta cười, cũng cười theo.
Tối hôm ấy Liễu Nguyệt soi gương đánh phấn, Ngưu Nguyệt Thanh giúp cô ta bôi má hồng. Trang Chi Điệp đứng bên cạnh ngắm nghía, cứ chê lông mày kẻ còn nhạt, phải kẻ đi kẻ lại mấy lần. Khi thay quần áo, Liễu Nguyệt ít quần áo tươi màu, quần áo của Ngưu Nguyệt Thanh lại giản dị quá, Trang Chi Điệp liền phóng "Mộc lan" đi tìm Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi và Chu Mẫn nghe nói gả Liễu Nguyệt cho con trai chủ tịch thành phố, cả hai đều hớn hở vui mừng. Đường Uyển Nhi lấy mấy bộ quần áo ngồi xe máy cùng Trang Chi Điệp phóng đi. Dọc đường lại bảo:
- Liễu Nguyệt gặp số đào hoa, bỗng chốc nên người. Hôm nay mặc quần áo của em, không biết ngày mai người ta mặc lụa là nhung the gì, có vứt vào thùng rác mình đi nhặt cũng chẳng đến lần. Xem ra, xét đến cùng anh vẫn chăm lo cho cô ta hơn, chỉ nghĩ đến lối thoát cho cô ta, còn em thì sống chết thế nào đáng thương ra sao chẳng ai quan tâm đến.
Chị ta nói trong nức nở nghẹn ngào, Trang Chi Điệp nói:
- Anh gả em cho lão tàn tật ấy em có lấy không? Em đừng có thấy trong bát cháo của người khác có một miếng da, thì ghen với giận. Em là người muốn chiếm đủ mọi thứ, muốn tiền, muốn có anh, muốn chơi bời, lại muốn xinh đẹp, càng muốn người…
Đường Uyển Nhi hỏi:
- Càng muốn người cái gì?
Trang Chi Điệp đáp:
- Còn hỏi ư? Mai kia nếu anh phát hiện ra một người mạnh hơn anh, nhất định anh sẽ để cho hai người lấy nhau, một lời than, anh cũng không hé răng.
Đường Uyển Nhi đấm hai tay vào lưng Trang Chi Điệp thùm thụp và nói:
- Em không lấy ai, em sẽ lấy anh. Em chỉ muốn anh nhanh nhanh lấy em cơ!
Liễu Nguyệt đang vấn tóc trước gương trong buồng tắm. Cô ta chỉ mặc quần lót và áo ngực. Cửa buồng tắm mở toang, Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi vừa bước vào cửa chính, Liễu Nguyệt kêu oai oái, vội vàng khép cửa lại. Đường Uyển Nhi cầm lấy xấp quần áo vào buồng tắm, nói:
- Em có cho xem, anh ấy cũng không dám đâu, anh ấy định để chủ tịch thành phố khóet đôi mắt anh ấy hay sao?
Hai người cười hi hi ha ha ở trong buồng tắm. Một lúc sau đi ra, Đường Uyển Nhi nói:
- Thầy cô mau mau ra xem này, bộ quần áo này có lẽ không phải may cho em, mà hoàn toàn là vì Liễu Nguyệt. Cũng bộ quần áo ấy Liễu Nguyệt mặc vào trông sang trọng hẳn lên, Đại công tử kia trông thấy, cứ gọi là mê tít thò lò
Nét mặt Liễu Nguyệt tỏ ra mất tự nhiên. Ngưu Nguyệt Thanh vội vàng lườm Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi quay người đi cười trộm.
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Mai kia Liễu Nguyệt về nhà chồng, ảnh của Liễu Nguyệt phải đăng trang bìa tạp chí. Trường có hoa hậu của trường, viện có hoa hậu của viện, trong thành phố Tây Kinh, nếu chọn hoa hậu của thành phố, thì ngoài Liễu Nguyệt ra, còn ai vào đây được?
Liễu Nguyệt nói:
- Nếu hoa hậu của thành phố thì người đó là chị Uyển Nhi, ngày nào chị ấy đã là hoa hậu của huyện Đồng Quan mà.
Đường Uyển Nhi bảo:
- Tôi ấy à, đi cửa sau có lẽ còn được.
Trang Chi Điệp liền nháy mắt ra hiệu, rồi bảo Liễu Nguyệt thưa gửi chào hỏi như thế nào, quan sát đối phương ra sao. Nếu bằng lòng, thì vài hôm nữa sẽ chọn ngày, hai bên ăn cơm, coi như đính hôn. Còn việc cưới nhau, thì do em và Đại Chính tự quyết định. Ngay lập tức cùng với Liễu Nguyệt sửa soạn ra đi. Đường Uyển Nhi cũng đứng dậy ra về, bước theo nhau cùng ra cửa. Ngưu Nguyệt Thanh đã ra cửa, còn dặn dò Liễu Nguyệt phải tự nhiên, không tự ty cũng không lên mặt. Chị bảo:

- Cứ coi anh chị là gia đình mẹ đẻ của em, thành hay không thành không được để Đại Chính coi thường mình.

Trang Chi Điệp gạt đi:

- Thôi, thôi, những điều ấy Liễu Nguyệt còn mạnh hơn em là cái chắc.

Ra khỏi cổng lớn, Đường Uyển Nhi cứ khăng khăng đòi tiễn Liễu Nguyệt. Ba người đã đến ngoài cổng uỷ ban hành chính thành phố. Trang Chi Điệp bảo hai tiếng sau anh sẽ đón Liễu Nguyệt tại đây. Liễu Nguyệt vẫy tay đi vào, Trang Chi Điệp nói với Đường Uyển Nhi:

- Liễu Nguyệt đi nói chuyện tình yêu. Chúng mình cũng đi nói chuyện. Em đã đến khu rừng cây ngoài cửa Hàm Nguyên chưa? Đó là hễ nhập nhoạng tối là cứ từng đôi từng đôi ngồi san sát. Lúc còn trẻ chưa được hưởng thú vui của tình yêu dã ngoại, bây giờ đã quá tuổi, lại sẵn sàng đến đó học bù.

Đường Uyển Nhi reo lên:

- hay quá! Đâu ngờ anh còn có tâm tư này, anh còn trẻ trung hơn cả thanh niên đấy. Anh có biết ai đã đem đến cho anh không?

Rừng cây ngoài cửa Hàm Nguyên rộng lắm, quả nhiên bên trong toàn là những cặp trai gái, họ ngồi gần nhau, nhưng đôi nào biết đôi ấy, không can thiệp lẫ nhau, tự say mê với bạn tình, gục đầu áp tai, ôm nhau đùa nghịch. Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi đi vào trong rừng cây, lúc đầu không được tự nhiên lắm, tìm không ra chỗ tựa lưng, hễ đi qua trước mặt những đôi trai gái ấy, lại cúi gằm mặt xuống. Đường Uyển Nhi hỏi:

- Anh đi đâu vậy? Mình đã quá tuổi, quả thật không có chỗ dành cho mình ở đây anh nhỉ?

Chị ta đưa tay níu Trang Chi Điệp, tiện thể kéo ngồi xuống hòn đá dưới một cây đinh hương, Trang Chi Điệp bảo:

- Đinh hương này thơm quá.

Cặp mắt anh vẫn nhìn bên trái, bên phải. Đường Uyển Nhi vít đầu anh, bảo nhìn thẳng vào mình. Hai người ôm chặt lấy nhau, bỗng chốc rơi vào một thế giới khác. Trang Chi Điệp bế Đường Uyển Nhi ngồi gọn trong lòng, tháo đôi giày da cao gót treo lên cây đinh hương và cứ hùng hục nô nghịch chị ta như mèo như chó. Đường Uyển Nhi nhắc nhẹ:

- Đừng anh, người ta nhìn kia kìa!

Trang Chi Điệp đáp:

- Kệ xác họ.

Đường Uyển Nhi bảo:

- Dạo này bạo phổi gớm nhỉ?

Trang Chi Điệp nói:

- Bây giờ anh mới hiểu trong rừng cây có nhiều người nhất, ai ai cũng thả sức phóng túng nhất. Thì ra rừng cây đẹp như thế này, màn đêm tuyệt như thế này, nói chuyện yêu đương trong thời gian không gian cực kỳ như thế này, con người sẽ trở thành thằng câm thằng điếc hết.

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Theo anh, bây giờ Liễu Nguyệt và anh chàng tàn tật kia đang làm gì?

Trang Chi Điệp hỏi lại:

- Em thử nói xem nào.

Đường Uyển Nhi đáp:

- có lẽ cũng đang làm khoản kia. Anh chàng tàn tật ấy mắc chứng bại liệt từ thuở nhỏ, không biết chỗ ấy có bị bại liệt không? Thế mới hay chứ, cứ để cô ta lấy, ban ngày ăn nhân sâm yến sào, ban đêm là cái cây nến khóc sướt mướt.

Trang Chi Điệp bảo:

- Không được rủa người ta. Liễu Nguyệt đối xử với em cũng tốt đấy chứ!

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Nói thế anh đau lòng phải không? Em đã nói từ lâu cô ấy là sao bạch hổ chứ không ư? Triệu Kinh Ngũ bị chơi khăm phải không nào? Trong số phận của công tử nhà chủ tịch thành phố phải lấy Liễu Nguyệt, cho nên ngay từ hồi còn bé đã mắc bệnh bại liệt.

Trang Chi Điệp vẫn không cho Đường Uyển Nhi nói chuyện ấy. Đường Uyển Nhi liền gắt gỏng:

- Anh luôn luôn bênh vực cô ta, em biết tỏng tâm tư của anh, anh thấy nó xinh gái, bản thân không thể một chồng nhiều vợ, lại không muốn để người khác chiếm mất nó, nên ép gả cho đứa tàn tật, gả cho người ta rồi thì trong lòng đau khổ có phải không?

Trang Chi Điệp bị chị ta vạch trần, trong lòng bối rối, không để chị ta nói. Càng không cho nói, chị ta càng cố nói. Trang Chi Điệp quăng một cái, chị ta nằm sóng soài ra bãi cỏ. Đường Uyển Nhi nói:

- được rồi, được rồi, em không nói nữa – song vẫn tiếp – Bộ quần áo thường ngày em tiếc không mặc, hôm nay lại để cho nó mặc, anh định chờ nó đi rồi, em mặc bộ ấy vào, anh sẽ coi em là nó chứ gì?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Em nói câu ấy, là có ý đòi anh sắm thêm quần áo cho em nữa hả? Cô ấy mặc vừa, thì em cho cô ấy, anh mua bộ khác cho em thôi mà.

Đường Uyển Nhi nói:

- Em không cho nó đâu. Bộ váy áo ấy vẫn do anh sắm cho em, sao em nỡ đem cho nó chứ? Hôm qua em ra bách hoá tổng hợp ở đại lộ Bắc, ở đó có một chiếc áo khoác da, dáng đẹp vô cùng, sang mùa đông anh phải mua cho em.

Trang Chi Điệp nói:

- Thế thì có gì là khó nào? Chỉ cần em mặc vừa, Triệu Kinh Ngũ đi Quảng Châu rao bán tranh chữ, khi đi, anh đã bảo cậu ta mu acho em một dây chuyền vàng nguyên chất. Anh nghĩ chắc chắn cậu ta sẽ mua thời trang cho Liễu Nguyệt. Chờ khi về Liễu Nguyệt không yêu cậu ta nữa, quần áo cậu ta mua không có ai mặc, anh sẽ mua lại cho em hết. Liệu Chu Mẫn có phát giác ra không?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Anh ta chỉ thấy anh đối xử tử tế với em, nhưng anh ta không nói gì nhiều. Anh ta làm gì có chứng cứ? Em cứ lo thời gian qua anh ta sẽ phát hiện ra. Anh không biết chứ, đêm nào em cũng mơ thấy anh, chỉ lo trong mơ gọi tên anh ra. Anh, cuối cùng không được bỏ em đâu nhé?

Trang Chi Điệp nói:

- Bỏ em thế nào được, song em cũng phải thông cảm cái tên của anh chứ…mặc dù thế nào, em cũng phải chờ anh.

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Tại sao lại nói những điều ấy để anh tức giận nào?

Trang Chi Điệp lắc đầu, đáp:

- Ở trong nhà em phải biết kìm giữ tình cảm của mình, chớ có để Chu Mẫn phát giác ra.

Đường Uyển Nhi nói:

- Phát giác ra cũng được, phát giác ra sớm em sẽ kết thúc với anh ta sớm.

Trang Chi Điệp bảo:

- Không được như thế đâu nhé.

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Tại sao lại không nhỉ?

Trang Chi Điệp nói:

- Trong lòng anh rối lắm, khổ lắm, Uyển Nhi ơi. Từ khi quen biết em, anh đã nghĩ phải cưới em, nhưng quả tình sự việc đâu có dễ dàng như thế. Anh không còn phải trẻ trung, không phải người thông thường. Sở dĩ anh luôn khuyên em đừng chia tay với Chu Mẫn trước, là bởi vì anh không thể ly hôn trong một chốc một lát, em phải cho anh có thời gian, phải để anh chiến thắng hoàn cảnh. Cũng phải chiến thắng chính mình. Còn em có Chu Mẫn cũng là để anh ta chăm lo đời sống của em. Nhưng trong lòng anh đau đớn khó chịu vô chừng, anh và em vốn phải được chung sống với nhau, cũng không thể không sống nhờ vào người khác.

Đường Uyển Nhi nói:

- Em càng như thế đấy. Em là đàn bà, anh ta thoả mãn tình dục, mười lần thì em từ chối hết chín lần, còn một lần vẫn phải phục tùng anh ta chứ? Em như người gỗ, không có dục vọng, không đam mê, chỉ van xin anh ta nhanh nhanh lên. Anh không thấu hiểu nỗi khổ sở này đâu! Chúng ta phấn đấu nhé! Phấn đấu đến ngày ấy anh nhỉ? Nếu không thể chung sống với nhau, thì thể xác của anh và trái tim của em của anh sẽ vĩnh viễn không lúc nào yên tĩnh đâu.

Trang Chi Điệp xiết chặt vòng tay ôm Đường Uyển Nhi. Hai người không nói gì thêm, toàn thân run lẩy bẩy, đến nỗi cây đinh hương cũng chao đảo rung rung, làm cho đôi trai gái bên cạnh đưa mắt nhìn sang. Hai người buông nhau ra, giục "về nhé".

Cùng đứng dậy ra về, bỗng dưng hối hận tối nay lẽ ra không nên đến chỗ này. Đường Uyển Nhi nói:

- Mình vui vẻ lên một chút nhé?

Trang Chi Điệp cũng nói:

- Ừ, vui vẻ lên một chút.

Nói xong lại không tìm ra chủ đề gì vui vẻ. Trở về cổng trụ sở uỷ ban nhân dân thành phố, thì đã hai tiếng ba mươi phút, Liễu Nguyệt đâu có chờ ở đó nữa.
Đường Uyển Nhi hỏi:
- Có phải cô ta ra sớm, không thấy mình đã ra về rồi?
Trang Chi Điệp bảo:
- Chờ thêm chút nữa.
Chờ đợi một tiếng đồng hồ nữa, vẫn không thấy Liễu Nguyệt đâu, hai người đứng mỏi chân, ra ngồi ở hè trước cổng một cửa hàng đối diện trên đường cái, chăm chú nhìn sang cổng trụ sở Uỷ ban Nhân dân thành phố. Khoảng ba mươi phút sau, Liễu Nguyệt xuất hiện ở chỗ đèn sáng cổng lớn. Trang Chi Điệp định gọi, thì Đường Uyển Nhi ngăn lại, bảo:
- Đừng gọi, để em nhìn dáng nó đi, em sẽ nhìn ra thành công hay thất bại.
Liễu Nguyệt ra tới cổng thì đứng lại, bởi vì đàng sau có một chiếc xe con đi ra, cũng đứng ở cổng. Lái xe ra khỏi xe, vòng sang bên kia mở cửa xe, Liễu Nguyệt liền chui vào, chiếc xe bấm còi tu tu rồi phóng ra đại lộ đi xa dần. Đường Uyển Nhi buột mồm chửi to.
- Vừa mới tỏ tình một cái, con bé dã ra bộ là con dâu của chủ tịch uỷ ban nhân dân thành phố. Đã hẹn đâu vào đấy, anh sẽ chờ ở đây, thế mà nó chẳng thèm nhìn gì cả, ngồi lên xe vù luôn!
Trang Chi Điệp không nói gì. Hai người đứng một lát, Trang Chi Điệp nói:
- Anh đưa em về.
Đưa Đường Uyển Nhi về đến cổng, Trang Chi Điệp lại lủi thủi một mình đi về hướng khu nhà tập thể văn học nghệ thuật. Trang Chi Điệp kể cho vợ nghe chuyện Liễu Nguyệt ngồi xe ra về, Ngưu Nguyệt Thanh hậm hực lắm, nhưng cũng không tiện nói quở trách Liễu Nguyệt. Ba hôm sau cỗ đính hôn được tổ chức ở khách sạn Cung A Phòng. Theo tục lệ cũ, bà vợ ông chủ tịch thành phố đã sắm cho Liễu Nguyệt một lô một lốc quà tặng, một dây chuyền vàng, một hộp đồ mỹ phẩm nhập khẩu, một bộ quần áo ngủ, một đôi giày da đỏ cao gót, một đôi giày du lịch đế mềm, một máy sấy tóc nho nhỏ, một cái áo choàng da, một cái váy mặc mùa hè, ba cái áo sơ mi, một bộ com lê. Liễu Nguyệt chưa bao giờ có nhiều thứ như thế này, đã tặng lại Ngưu Nguyệt Thanh đôi giày da đỏ cao gót, Ngưu Nguyệt Thanh không lấy, liền mua một đôi tất ni lông óng a óng ánh bảo chị cả nhận cho. Ngày nào Liễu Nguyệt cũng ăn diện và son phấn rực rỡ, đổi mới hoàn toàn. Hơi một tí là chui vào buồng riêng soi gương, thể hiện các nụ cười trong gương. Khi con người thay đổi nghề nghiệp, địa vị, thì suy nghĩ cảm giác cũng đổi thay, ra chợ mua thức ăn thì cứ mua ào ào, mua về ăn không hết, bị thiu héo, liền đổ đi. Khách khứa đến nhà, cũng chẳng đếm xỉa đến người ta vai vế địa vị ra sao, rót xong trà là cứ để nguyên chiếc áo dài ngủ thêu hoa màu đen ngồi trong phòng khách, thỉnh thoảng còn nói xen vào vừa phê phán nhận xét, vừa ăn táo, cái mồm cứ vểnh lên, lấy dao cắt từng miếng bỏ sâu vào trong miệng. Ngưu Nguyệt Thanh có phần khó chịu, hỏi:
- Em đau miệng hả Liễu Nguyệt?
Liễu Nguyệt đáp:
- Em sợ nuốt trôi mất son.
Ngưu Nguyệt Thanh thở dài, sai cô ta vào bếp đun nước. Cô ta vừa đi vào, Ngưu Nguyệt Thanh liền đóng cửa buồng bếp. Liễu Nguyệt biết bà chủ không để cô nói chuyện với khách, từ bếp đi ra, cô ta ì mặt ra, cố ý lủng bà lủng bủng cau có trước mặt khách, đi vào buồng ngủ. Ngưu Nguyệt Thanh cố gắng nín nhịn, cho đến lúc trong nhà không còn ai, liền hỏi:
- Liễu Nguyệt này, buổi tối hôm ấy em ngồi xe ra về một mình để thầy Điệp của em ngồi trơ ở đường cái chờ đợi phải không?
Liễu Nguyệt vừa cầm máy sấy tóc vừa đáp:
- Chủ tịch thành phố có xe riêng, Đại Chính bảo lái xe đưa về thế là em lên xe. Nếu em không ngồi, người ta sẽ cười em, cũng làm mất thể diện của anh chị.
Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Vậy em ra khỏi cổng cũng phải chào hỏi thầy em một tiếng chứ? Anh ấy vất vả đưa em đi, em ở bên trong uống nước, ăn hoa quả, thưởng thức cà phê, thầy em cứ ngồi đợi ở đường cái, ăn gì, uống gì? Chờ đến nửa đêm, em ngồi xe phụt khói đàng sau phóng đi luôn chứ gì?
Liễu Nguyệt cãi lại:
- Thầy Điệp tố khổ em với chị thế phải không? Em định ra, đâu có thấy anh ấy mà anh ấy còn vẽ chuyện với chị! Thời gian dài như thế, liệu anh ấy có chờ em ở đường cái hay không? Có ma mới biết họ làm gì!
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Bọn họ ư? Anh ấy chẳng thể gọi thầy Phòngem ra đường cái uống rượu tán hươu tán vượn phải không nào?

Liễu Nguyệt thấy chị chủ không tin, thì càng bực. Cô ta bảo:

- Còn ai vào đây nữa, Đường Uyển Nhi ra khỏi cổng lớn, chị ta đâu có về nhà, cứ bám đi theo. Em vào cổng trụ sở uỷ ban Nhân dân thành phố, thì họ ở đường cái, còn cần ăn uống cái gì nữa?

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Em nói như vậy mà nghe được à Liễu Nguyệt? Thầy Điệp em nhiều bạn bè, có cả trai cả gái, bây giờ tuy em đã bí thế, em nói như vậy, thầy Điệp em nghe thấy sẽ đau lòng. Hơn nữa Uyển Nhi đối xử với em cũng tử tế, chẳng phải đêm hôm ấy đã cầm đến nhiều quần áo để cho em mặc…

Liễu Nguyệt cười đáp lại:

- Chị cả là Phật Di Lặc, bụng to chứa được những chuyện khó chứa. Nếu chị không tin, thì coi như em chẳng nói gì cả. Cho dù chị cả có ý kiến đối với em, thì em nghĩ, em cũng chẳng ở đây bao lâu nữa.

Ngưu Nguyệt Thanh nghe vậy, liền ngẫm nghĩ kỹ những lời Liễu Nguyệt nói. Nhớ lại trước đây tuy vợ chồng hai ba hôm lại cãi nhau một lần, cãi xong cũng chẳng có chuyện gì, ban ngày vẫn ăn cùng nồi, ban đêm vẫn chung một gối, chuyện kia cũng dăm sáu hôm một lần. Từ ngày quen biết Đường Uyển Nhi, tình hình quả thật cũng dần dần thay đổi, dường như ít cãi cọ hơn trước, gần đây dường như cũng không cãi cọ nữa, một tháng thì hai mươi ngày vợ chồng không chung đụng. Ngưu Nguyệt Thanh đã suy nghĩ như vậy song lại đắn đo hay là Liễu Nguyệt đã đơm đặt nói năng vớ vẩn. Ở nhà Trang Chi Điệp không hay nói chuyện, thích đi đây đi đó, có lẽ cũng bởi nhiều tai hoạ xảy ra liên tục, đã làm cho anh ấy không có những đòi hỏi tình cảm kia chăng? Chị nói:

- Liễu Nguyệt này, chị không phải là người lắm điều hay sinh chuyện. Em được đến giúp việc trong nhà chị, âu cũng là duyên phận ở kiếp trước. Có chỗ nào chị không đối xử với em như chị em ruột thịt. Chị đâu có ruồng bỏ em, chị mong em cứ ở đây mãi mãi. Nhưng chuyện ấy đâu có được, tới đây em sẽ là người trong gia đình chủ tịch thành phố, đây cũng là việc chị và thầy Điệp em đã tìm cách xây dựng cho em. Anh chị không trông mong em trả ơn đâu, nhưng em chưa đi khỏi nhà này, em cũng phải ráng chịu đựng, nếu không người ta sẽ nhìn vào, anh chị không nói, nhưng người ngoài lại bàn tán.

Liễu Nguyệt đáp:

- Chị cả đã nói vậy thì em cũng xin thưa. Em đâu có không ráng chịu đựng? Nếu em không là người hầu, là con gái trong gia đình thông thường ở thành phố, thì liệu chị có nói như thế không? Hiện nay em chỉ mặc đẹp hơn một chút, son phấn hơn một chút, điều này có gì khác với bất cứ cô gái nào trong thành phố. Trong mắt chị lúc nào cũng cảm thấy em là gái nhà quê, là một con hầu, chị không chấp nhận em bình đẳng như các cô gái thành phố thông thường. Đương nhiên em cám ơn anh chị, vui lòng ở suốt đời trong gia đình anh chị. Em đi sống với con người tàn tật kia, ngồi xuống ăn như Tôn hầu con khỉ họ Tôn gặm quả lê, nằm xuống thì chân không bằng nhau, đứng dậy thì như con gà vàng đứng một mình trơ trọi, đi đường thì như con bò già vướng móng, em đã leo cành cao như thế ư? Em chỉ muốn sống một cuộc sống của một người giúp việc để người ta không coi em là dân quê ra tỉnh.

Liễu Nguyệt nói xong tỏ vẻ tủi hổ, đi về buồng riêng của mình lau nước mắt.

Vốn dĩ Ngưu Nguyệt Thanh định dậy bảo Liễu Nguyệt, song Liễu Nguyệt đã nêu ra hàng đống những sai trái của Ngưu Nguyệt Thanh. Nét mặt chị lúc đỏ dừ, lúc trắng dã, còn định biện bạch, nhưng bối rối trong lòng không nói nữa.

Hôm sau ăn cơm, Trang Chi Điệp chỉ và mấy miếng qua quít ăn hết hai lưng chén rồi lại định vào phòng sách. Ngưu Nguyệt Thanh nhớ lại chuyện Liễu Nguyệt nói anh và Đường Uyển Nhi ở trên đường cái, lập tức không muốn nuốt nữa. Đôi đũa cứ trộn đi trộn lại trong bát, chỉ có điều chẳng thiết và vào miệng. Chị bảo:

- Ăn cơm xong, anh cũng không ngồi lại nói chuyện được sao?

Trang Chi Điệp nói:

- Trước và sau bữa ăn là anh nóng nảy nhất, tốt nhất là các người đừng quấy rầy tôi.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Trong nhà mình cũng chỉ trước và sau bữa cơm mới có lúc rảnh rỗi để nói chuyện. Nếu anh không là chồng thì em đương nhiên không đòi hỏi anh nói một chữ!

Trang Chi Điệp nghe giọng vợ có ý bực tức, thì ngồi lại, rồi bảo:

- nói thế là đúng, vợ tôi cứ quấn núi người qua đường đứng lại nói chuyện, tôi còn chửi hắn ta là đồ lưu manh hôi thối! Vậy thì nói nhé, hôm nay khí trời trong sáng, gió hướng tây, nhiệt độ cao nhất có ba mươi độ, nhiệt độ thấp nhất…

Đang nói liền phẩy tay một cái, vẫn đi vào phòng sách.
Ngưu Nguyệt Thanh mím chặt môi, thở một hơi bằng mũi rõ dài, bỏ bát đũa xuống, bước theo chồng, rồi ngồi xuống trước mặt anh, hỏi đột ngột:
- Anh nói thật xem nào, anh và Đường Uyển Nhi yêu nhau phải không?
Trang Chi Điệp bất thình lình thấy vợ nói như vậy, liền ngồi đực ra, sau đó thở ra một hơi thuốc, nhìn chòng chọc vào vợ, đáp:
- Phải.
Ngưu Nguyệt Thanh vốn chỉ nghi nghi hoặc hoặc trong lòng Trang Chi Điệp có chuyện lòng thòng với Đường Uyển Nhi, song lại nghĩ theo hướng tốt đẹp, hy vọng chỉ hỏi anh, anh sẽ phủ nhận ngay, thậm chí còn thề còn rủa, nổi giận đùng đùng, thì chị hoàn toàn xua tan mối nghi ngờ. Nhưng Trang Chi Điệp vẫn bình lặng như mặt nước, nói một chữ "phải" một cách rất nghiêm chỉnh. Ngưu Nguyệt Thanh liền không chịu nổi nữa, sắc mặt bỗng chốc đanh lại, chị hỏi tiếp:
- Coi như anh thật thà. Anh nói xem các người đã tốt với nhau tới mức nào? Hôm đưa Liễu Nguyệt đi gặp Đại Chính, liệu anh có thể cứ ngồi một mình ở cạnh đường cái không? Nửa đêm tối như mực mới về nhà, còn bảo Liễu Nguyệt ngồi xe không gọi anh! Rút cuộc anh và Đường Uyển Nhi đi đâu? Làm gì hả?
Trang Chi Điệp thấy vợ nói như vậy, biết ngay cuối cùng sự việc đã xảy ra. Vừa rồi anh bình tĩnh đáp một tiếng "phải", là có ý thử xem thái độ của vợ, nhưng bây giờ thì đã hối hận. Anh cất tiếng gọi:
- Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt! Tại sao em lại nói với chị cả? Em để chị ấy tra hỏi chuyện của anh phải không?
Ngưu Nguyệt Thanh gạt phắt đi:
- Anh khỏi phải gọi Liễu Nguyệt, chuyện gì em cũng biết, em chỉ cần anh nói ra.
Trang Chi Điệp nói:
- Làm gì ư? Đường Uyển Nhi và anh đưa Liễu Nguyệt đến cổng trụ sở uỷ ban nhân dân thành phố, rồi cô ấy ra về. Em bảo bọn anh còn làm gì nữa xem nào?
Ngưu Nguyệt Thanh bỗng chốc im lặng.
Trang Chi Điệp nói:
- Nếu em không biết, anh sẽ nói cho mà nghe. Bọn anh đã ngủ với nhau trước mặt những người đi đi lại lại trên đường cái. Rồi lại cùng với cô ấy đi về nhà cô ấy, ngủ với nhau trước mặt Chu Mẫn đấy!
Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Anh nói tướng lên thế để cãi nhau có phải không?
Trang Chi Điệp càng làm già:
- Thì cãi nhau đấy, em cứ bảo Liễu Nguyệt sang đây!
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Anh được đấy, vậy thì em tin lời anh. Nhưng em bảo cho mà biết, vì đời sống sức khoẻ, sự nghiệp tiền đồ của anh, dù có khổ sở có mệt đến đâu, em cũng chịu đựng được. Nhưng em không chấp nhận anh ra ngoài làm bừa bãi. Anh và Cảnh Tuyết Ấm ngày nào tình cảm hữu hảo với nhau như thế, có bây giờ em nói gì đâu, không thể lần này chị ta quay quắt không nhận anh, định bôi nhọ anh, em cũng mặc kệ. Bởi vì Cảnh Tuyết Ấm ngày ấy xét cho cùng vẫn là người đứng đắn, anh đi lại với chị ta cũng có ích cho sự nghiệp của anh, em không phải là người ăn dấm phải không nào? Nhưng bây giờ lề thói xã hội đã hư đốn, đâu đâu cũng tham lam chạy theo tiền của, địa vị, quyền thế, và có loại đàn bà chỉ biết hưởng lạc cho mình, nên em không cho phép nó rủ rê quyến rũ anh.
Nói xong mở cửa đi ra, lại ngồi ăn cơm ở phòng khách. Sự việc tưởng thế là xong, nào ngờ khi đi làm việc ngồi lặng lẽ trong văn phòng, Ngưu Nguyệt Thanh vẫn không sao xua đuổi khỏi trong đầu câu nói của Liễu Nguyệt "Chị là Phật Di Lặc, bụng to chứa được những chuyện khó chứa". Cứ ngẫm nghĩ mãi trong câu nói này, xét đến cùng có chuyện đây. Chị liên tưởng ngày thường Đường Uyển Nhi đến nhà, không lần nào là không chưng diện, cặp mắt đào hoa lúng liếng đa tình gợi cảm, dễ dàng quyến rũ tâm hồn đàn ông vào bậc nhất.
Trang Chi Điệp tuy thật thà nhút nhát, nhưng những người sáng tác tính tình nhậy cảm, nội tâm tinh tế phong phú, liệu anh ấy có nhiều suy nghĩ? Nếu Đường Uyển Nhi không chủ động tấn công, thì anh ấy chỉ có lòng ăn cắp, chứ không có gan ăn cắp. Nhưng Đường Uyển Nhi đâu phải thứ giống cái an phận, đã từ Đồng Quan vốn chạy theo Chu Mẫn, thì sao dám bảo đảm không lả lơi ngứa nghề với Trang Chi Điệp? Nếu cô ta có một chút gợi ý, thì cái ta6m kẻ ăn cắp của đàn ông sẽ sinh ra gan kẻ cắp, sẽ làm những chuyện mờ ám. Thế là Ngưu Nguyệt Thanh tìm lại những ký ức đã qua, nghĩ đến hôm cô ta gài mép chăn

cho Trang Chi Điệp trước mặt chị, một người khách thông thường đâu có làm được việc ấy, không có quan hệ gần gũi, thì động tác ấy cho dù có làm đi chăng nữa, cũng không thể tự nhiên như vậy. Lại còn một hôm không hiểu tại sao hai người đang đi với nhau ở ngôi nhà bên cạnh am ni cô, bị mình bắt gặp, Đường Uyển Nhi sắc mặt nhợt nhạt như thế, bảo là tìm người vào làm hợp đồng. Tại sao chưa bao giờ nghe nói cô ta định tìm việc làm, sau đó lại lắng đi, không nhắc gì đến nữa? Đã hồ nghi trong lòng, chị liền gọi điện thoại đến toà soạn tạp chí tìm Chu Mẫn.

Chu Mẫn đã nhận điện thoại. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi đêm hôm Liễu Nguyệt đi gặp Đại Chính, Đường Uyển Nhi về nhà có chuyện gì không? Chu Mẫn đáp, đêm ấy Đường Uyển Nhi về nhà đã sắp mười hai giờ khuya.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Mười hai giờ kia à?

Chu Mẫn đáp:

- Vâng, mười hai giờ. Cô hỏi việc này, có chuyện gì vậy?

Ngưu Nguyệt Thanh vội nói:

- Không sao, tôi lo trời tối không có ai đưa cô ấy về. Lâu nay không gặp, cứ tưởng là đã xảy ra chuyện gì.

Chu Mẫn bỏ điện thoại xuống, cũng cảm thấy lạ lùng. Ngưu Nguyệt Thanh gọi điện thoại hỏi mình chuyện này ư? Chị ấy nhấn mạnh thời gian Đường Uyển Nhi về nhà đêm đó như thế, là Đường Uyển Nhi không đưa Liễu Nguyệt đi phải không? Nhưng đêm đó Đường Uyển Nhi về bảo, cô ấy và thầy Điệp cùng đưa Liễu Nguyệt đi cơ mà? Vậy thì cô Thanh hỏi như thế có ý gì?

Về tới nhà trong tâm trạng lo ngay ngáy, Chu Mẫn thấy Đường Uyển Nhi đang nằm sấp trên giường đếm cái gì trên tờ lịch. Anh rướn người nhìn vào ngày tháng dưới mấy tờ lịch đó, chỗ thì dùng bút chì đỏ khoanh vòng tròn, chỗ thì vẽ hình tam giác, chỗ thì một loạt dấu chấm than bên cạnh. Anh hỏi:

- Em đánh dấu cái gì vậy?

Thì ra mỗi lần gặp Trang Chi Điệp, Đường Uyển Nhi về nhà đều đánh dấu vào lịch ngay, khi không có việc gì đem ra đếm, vừa tính tóan số lần, vừa nhớ lại từng chi tiết. Bị Chu Mẫn hỏi một cách bất thình lình, Đường Uyển Nhi sợ run lên bần bật, trên cánh tay bất chợt cũng nổi da gà, treo tờ lịch lên tường, chị ta đáp:

- Đánh dấu cái gì ư? Em tính toán xem nhà mình ăn mấy ngày hết một cân dầu cải, hôm nào mua thịt, một tháng mua mấy lần, anh lẳng lặng đi vào im thin thít như vậy, em cứ tưởng kẻ xấu cơ đấy!

Chu Mẫn thấy Đường Uyển Nhi trả lời có đầu có cuối như vậy, cũng bỏ qua, liền hỏi:

- Nếu có kẻ xấu vào đột ngột như vậy, em sẽ làm thế nào?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Anh bảo sẽ thế nào, em sẽ ngủ luôn với hắn ta! Hôm nay anh làm sao vậy, úp úp mở mở lạ thế, cứ làm như em ở nhà nuôi đàn ông, thì thụp với đàn ông không bằng!

Chị ta cứ xồn xồn, dồn Chu Mẫn vào chỗ đuối lý, anh vội tươi cười cho qua.

Còn Ngưu Nguyệt Thanh về nhà, đã cãi cọ với chồng trong đêm. Chị bảo chắc chắn Trang Chi Điệp đã yêu Đường Uyển Nhi, yêu tới mức không còn là bạn là người quen nữa. Nếu không tại sao lại nói dối chị Đường Uyển Nhi đã về ngay từ sớm? Trang Chi Điệp khuyên giải mãi, Ngưu Nguyệt Thanh vẫn không nghe, cứ bắt chồng nói rõ quan hệ với Đường Uyển Nhi đến mức nào, tại sao lại tốt như vậy? Đã hôn môi hay ngủ với nhau? Ngủ với nhau ở đâu? Ngủ như thế nào? Đến mức này, Trang Chi Điệp đành phải ngậm miệng. Càng im lặng, Ngưu Nguyệt Thanh càng điên tiết. Trang Chi Điệp bực tới mức từ phòng khách đi sang phòng sách, Ngưu Nguyệt Thanh cũng đi theo sang phòng sách, Trang Chi Điệp lại từ phòng sách sang phòng ngủ, Ngưu Nguyệt Thanh lại vào phòng ngủ. Trang Chi Điệp cài cúc áo, dắp chăn len ngủ, Ngưu Nguyệt Thanh cũng nằm xuống truy hỏi. Sau đó chị kể một thôi một hồi nỗi khổ của chị trong gia đình này. Chị nói từ ngày cưới nhau đến giờ, Trang Chi Điệp đã đối xử bạc bẽo quá thể với mình, ngày lễ dịp tết, ngày nghỉ, ngày chủ nhật, chưa bao giờ dẫn chị đi phố, chưa bao giờ dẫn chị đi xem phimj, mua than mua gạo không động đến tay, nấu cơm, giặt quần áo không động đến tay. Chị chăm lo anh ăn anh mặc, lại còn phải đối xử với khách khứa đến nhà. Chị đã lơ là công việc cơ quan, chỉ cốt làm sao mọi việc thích ứng với chồng mình. Nhưng chồng chị đã để tâm đến người khác. Chị hỏi:

- Anh vẫn lấy im lặng đối phó với em sao? Anh cứ tưởng im lặng vậy là xong ư? Trước đây anh đối xử với em như vậy, em đã tha thứ cho anh hết lần này đến lần khác, nhưng lần này không xong đâu! Anh phải kể ra từng sự việc. Anh nói đi, nói rõ cho em xem nào!

Nhưng Trang Chi Điệp cứ trùm chăn nằm ngủ, hơn nữa còn khe khẽ ngáy. Ngưu Nguyệt Thanh liền lật tung chăn, túm chặt cổ áo Trang Chi Điệp lắc mạnh. Chị mắng:

- Anh ngủ à? Anh lại ngủ được à? Anh không coi tôi là người như vậy, thì tôi làm vợ anh cái nỗi gì? Có là chó là mèo đi chăng nữa, thì anh cũng không được tỉnh bơ mà đi ngủ đâu!

Trang Chi Điệp đột nhiên ngồi dậy, gạt mạnh một cái, đẩy Ngưu Nguyệt Thanh ra, bước xuống giường, lại vào phòng sách. Ngưu Nguyệt Thanh liền khóc hu hu. Buồng bên cạnh Liễu Nguyệt đã nghe thấy, biết ngay việc này hoàn toàn do mình gây nên. Song cũng muốn xem xem nước dâng ngập bờ sông thế nào, nhưng khi thấy Ngưu Nguyệt Thanh oà khóc thì trong lòng cũng thấy căng thẳng, liền đi sang khuyên giải. Ngưu Nguyệt Thanh biết ngay Liễu Nguyệt đã nghe được nội dung cãi nhau của hai người, thành thử lại cảm thấy bẽ mặt trước Liễu Nguyệt, liền bất chấp tất cả, nhảy khỏi giường chạy vào phòng khách, giằng luôn quyển sách Trang Chi Điệp đang đọc quẳng xuống đất. Trang Chi Điệp nói:

- Liễu Nguyệt này, em thử xem xem chỉ ta hiền thảo biết chừng nào, quăng sách đi đây này!

Liễu Nguyệt liền giục:

- Thầy Điệp ơi, thầy cầm lấy bút trên bàn, thầy sống nhờ vào cây bút, chị cả đang cơn tức giận, cẩn thận không chị quăng vỡ đấy!

Như thể nghe vậy, ngang nhiên chụp luôn cây bút đập mạnh vào cửa, nói:

- Tôi hiền thảo đập phá đấy! Tôi đập phá để anh biết tôi hiền thảo đấy!

Chị lại bắt đầu mắng Liễu Nguyệt:

- Liễu Nguyệt, cô về phòng cô đi, cô định khuấy rối lên hả?

Liễu Nguyệt hỏi:

- Em khuấy rối cái gì? Em không khuấy rối. Chị có tức giận, chị cứ mắng em đi, em là con hầu là người giúp việc, em không trách chị đâu.

Ngưu Nguyệt Thanh càng điên tiết trở về phòng ngủ khóc rống lên.

Một đêm không yên lành đã qua đi. Ba người thức dậy, ai cũng sưng húp mắt. Liễu Nguyệt nấu cơm xong, bưng cho hai người ăn. Trang Chi Điệp xì xụp ăn xong, Ngưu Nguyệt Thanh không ăn.

Anh giục:

- Ăn đi chứ. Ăn no mới có sức mà trút giận sang anh chứ!

Liễu Nguyệt bảo:

- Thầy Điệp ơi, khi nên nói thì thầy không nói, lúc không nên nói thì thầy lại nói nhiều lời tỉnh táo thế!

Trang Chi Điệp bảo:

- Chỉ tại em đấy Liễu Nguyệt ạ, em đã nói với chị cả, anh và Đường Uyển Nhi chờ em ở cổng trụ sở uỷ ban nhân dân thành phố, vậy thì có gì nào! Anh cứ bảo khi chờ em, hai người đã nói những gì không được hay sao?

Trang Chi Điệp nói:

- nói tào lao tùy tiện anh nhớ làm gì? Từ nay về sau đã có kinh nghiệm, khi ra khỏi cửa phải mua một cái máy ghi âm mang theo người.

Ngưu Nguyệt Thanh nghe hết từng câu nhưng vẫn im lặng. Trang Chi Điệp giục:

- Ăn đi, ăn xong em và Liễu Nguyệt đi đến nhà chủ tịch thành phố. Việc chính vẫn phải làm. Em sẽ nói với bà vợ ông ấy chuyện vụ kiện, sau đó bảo ông chủ tịch đi gặp viện trưởng và ông Nỷ, bí thư phụ trách chính trị pháp luật. Việc này gấp gáp phải làm trước. Cho dù ông chủ tịch có đi sang thuyết phục thì cũng phải hai ba ngày. Không có thời gian đâu, không được chậm trễ.

Cuối cùng thì Ngưu Nguyệt Thanh đã lên tiếng:

- Bảo em đi nói chuyện với ông bà chủ tịch ư? Bây giờ lại cần đến em hả?

Trang Chi Điệp đáp:

- Đàn bà nói chuyện với đàn bà dễ hơn mà.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Em không nói. Anh yêu Cảnh Tuyết Ấm mà, anh yêu đàn bà mà, anh còn sợ đàn bà c cáo trạng hả? Kiện cáo chuyện trai gái, cái tên nghe mới hay làm sao! Anh chẳng phải cũng thường nói, thà chết dưới hoa làm ma cũng đáng đó sao? Toà án xử anh chém đầu thế mới đáng lắm. Em đi nói cái gì? Chồng mình tằng tịu với người đàn bà khác bị lộ tẩy, em lại đi dẹp dư luận ư? Đàn bà như em sao mà rẻ rúng thế? Chẳng còn biết thể diện là gì ư?

Thấy vợ lại nói cái giọng ấy, Trang Chi Điệp liền nín lặng, chờ lúc vợ thở hổn hển, anh liền hỏi:

- Nói xong chưa?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Anh có lý do thì đi mà nói.

Trang Chi Điệp bảo:

- Em không đi gặp chủ tịch nói chuyện thì anh cũng không đi. Em bảo anh và Đường Uyển Nhi yêu nhau thì anh yêu Đường Uyển Nhi đấy, yêu đến mức độ nào thì em muốn tưởng tượng thế nào cứ việc đi mà tưởng tượng. Em cũng gọi cả điện cho Chu Mẫn, cũng có thể cùng Chu Mẫn đi mà điều tra!

Nói xong đi ra khỏi cửa. Ra khỏi cửa rồi, còn quay lại cầm bao thuốc lá thơm trên bàn.

Thế là buổi sáng hôm ấy, Ngưu Nguyệt Thanh không đi làm. Chị nằm trong nhà khóc tới mức đau đớn thảm thiết, tay chân lạnh ngắt hết.

Liễu Nguyệt lúc đầu vào khuyên, bị một trận mắng nhiếc nên thân, lỉnh luôn vào phòng sách, ngồi bần thần nhìn xe cộ và người đi lại trên đường cái qua cửa sổ. Còn ông già kéo cái xe khung sắt kêu lọc cọc, thì cứ cất tiếng rao:

- Đồ nát nào! Đồ nát nào!

Tiếng rao bên đường cái cứ lặp đi lặp lại hơn một tiếng đồng hồ đến não lòng người. Người ở căn hộ bên cạnh sốt tiết lên, mở toang cánh cửa sổ ở đàng sau ra, hét to:

- Lão mua đồng nát kia! Lão mua đồng nát kia!

Ông già ngẩng đầu lên hỏi:

- Ở đây có đồng nát hả?

Người kia chửi xuống:

- Có cái con khỉ!

Ông già không tức giận, vừa kéo xe đi, vừa đọc mấy câu vè:

Nhà văn loại một dựa vào chính giới
Bám theo công chức làm công sai
Nhà văn loại hai chơi vượt rào
Giúp nhà doanh nghiệp soạn quảng cáo
Nhà văn loại ba in ấn lậu
Đổi sách dâm ô lấy tiền tiêu
Nàh văn loại bốn bụng đói meo
Giữ đạo văn chương sống thanh cao
Nhà văn loại năm in thì ngán ngao
Đít mình mình gãi biết làm sao?

Chiều hôm ấy Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt đi đến nhà chủ tịch uỷ ban thành phố. Chủ tịch bận đi họp, vợ ông và Đại Chính nhiệt tình đón tiếp hai người, liền tỏ lời xin cưới, bảo ngày này tháng sau. Liễu Nguyệt đến đây không còn là khách nữa, còn phu nhân nhà con lần sau đến thì Liễu Nguyệt sẽ là chủ nhà đứng ra chiêu đãi bà mối lớn. Ngưu Nguyệt Thanh nghe vậy, nét mặt tự nhiên hớn hở. Bà vợ ông chủ tịch lại nói, bố mẹ Liễu Nguyệt không ở trong thành phố, mà gia đình bên ấy lại tốt với Liễu Nguyệt như vậy, thì coi như là gia đình bố mẹ đẻ, đến ngày cưới, theo phong tục gia đình nhà gái phải sắm đồ cưới, xe đón dâu sẽ sang bên ấy đón cô dâu.

Trong bụng Ngưu Nguyệt Thanh còn đang băn khoăn, nhưng ngoài miệng thì tươi cười đáp đương nhiên, đương nhiên là như thế. Bà vợ ông chủ tịch liền vui vẻ:

- đương nhiên như thế thật sao? Anh chị đã là người làm mối, lại còn phải bỏ tiền sắm đồ cưới, vậy chẳng phải để người ta chê cười gia đình chúng tôi hay sao? Không cần anh chị bỏ một xu vào đồ cưới. Đại Chính sai người đưa đồ cưới sang trước, đến hôm ấy sẽ khiêng về cho đẹp mặt.

Ngưu Nguyệt Thanh liền vui vẻ đáp:

- Cho dù Đại Chính khiêng đồ cưới sang trước, thì chúng tôi cũng không để Liễu Nguyệt ra đi với hai bàn tay không! Bên này đã suy nghĩ chu đáo như vậy, đã dành cho chúng tôi thể diện lớn, tôi và Trang Chi Điệp có mong cũng chẳng được vĩnh viễn làm gia đình mẹ đẻ của Liễu Nguyệt.

Hai người đàn bà đã nói chuyện với nhau bằng quan hệ thông gia, toàn là công việc cần phải ra tay sắm sửa của đàn bà, đại loại như mua sắm những đồ đạc dụng cụ gì, kiểu dáng ra sao, màu sắc thế nào, chiêu đãi những bạn bè thân thích nào, chiêu đãi ở đâu, mỗi mâm giá bao nhiêu, ai làm phù dâu, ai đứng ra điều khiển lễ cưới, ai làm chủ đám cưới…Cứ thế kể lể ra, bàn hết một buổi chiều. Cuối cùng Ngưu Nguyệt Thanh mới vô tình nói ra mục đích chủ yếu nhất của buổi gặp gỡ hôm nay. Chị kể lại tường tận nguyên nhân của vụ kiện, nét mặt nhăn nhó ca thán những nỗi khổ đã phải chịu đựng từ khi có vụ kiện đến giờ, liền nhấn đi nhấn lại quả thật bế tắc không có lối ra mới tìm đến cầu xin chủ tịch cứu giúp. Khi nói những lời này, Ngưu Nguyệt Thanh không nhìn vào mặt phu nhân chủ tịch, nhịp độ rất nhanh, nói qua rồi lại cảm thấy lộn xộn, liền nhắc lại. Trong bụng thầm nghĩ, mình đã muối mặt, không dám nhìn vào nét mặt bà ấy, nếu nhìn thấy bà ấy tỏ ra khó xử trên nét mặt, mình sẽ không nói tiếp được, chờ khi mình nói một mạch cho hết sự việc, nếu bà ấy trả lời nước đôi, thì mình sẽ lập tức đứng dậy ra về.

Cuối cùng chị đã nói xong, mặt đỏ bừng bừng, lại cất tiếng:

- Chà chà, tôi đã nói với bà những gì nhỉ, anh Điệp dặn tôi, chớ có nói việc này trước mặt bà, không hiểu sao tôi lại nói ra? Chuyện này xấu mặt lắm, bên ngoài họ xôn xao bàn tán về anh Điệp, anh ấy suốt ngày buồn bực đứng ngồi không yên. Tôi nói điều này ra với bà, có lẽ ông bà cũng sẽ chê cười anh ấy!

Nhưng phu nhân chủ tịch lại cười bảo:

- chuyện ấy có gì đâu phải xấu hổ, kiện cáo là việc bình thường. Những văn nhân như anh Điệp hay sĩ diện, có vụ việc này cũng không thấy anh ấy gặp bố của Đại Chính nói ra?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Anh ấy ư, chỉ biết viết văn thôi, ra khỏi cửa cứ như gỗ như đá!
- Mấy hôm trước có vài người còn nói với tôi nhà văn thì trên trời dưới đất chả có chỗ nào không biết, chị sống với Trang Chi Điệp cuộc sống chắc là phong phú lắm.
- Trời, anh ấy viết sách toàn là bịa, thật ra trong cuộc sống chẳng hiểu cái gì, cuộc sống trong gia đình khô khan lắm. Bà cứ hỏi anh mà xem, ngoài viết văn ra anh ấy còn biết cái gì? Đừng nói so với chủ tịch thành phố, so với một trưởng phòng cũng không bằng, một cái hay che lấp trăm cái dở!

Phu nhân chủ tịch thành phố nói:

- Nhưng tôi có biết viết chuyện đâu, chị cũng không biết viết. Một người chủ tịch thành phố có thể bầu ra, chứ một nhà văn đâu có bầu ra được. Anh ấy là vàng của thành phố chúng ta đấy!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Chao ơi, bà đánh giá anh ấy cao như vậy. Nhưng nhà chị Cảnh Tuyết Ấm kia đã kiện anh ấy, cứ cố tình làm anh ấy hôi thối!

Phu nhân chủ tịch bảo:

- Tôi xin nói với chị, không ai đánh đổ được mình trừ chính mình. Trong thành Tây Kinh không thể không có một Trang Chi Điệp. Kẻ nào muốn đánh đổ Trang Chi Điệp ,thì chủ Tịch thành phố cũng không tán thành.

Bà ta vừa lấy khăn lau ở nước trà trên bàn, vừa nói:

- Tôi sẽ nói chuyện này với bố của Đại Chính.

Ngưu Nguyệt Thanh thanh thản trong lòng, song cứ sợ bà vợ ông chủ tịch sẽ quên, nên lại bảo ông chủ tịch không giúp đỡ sẽ có thể gây hậu quả nặng nề. Bà ấy liền bảo:

- Tôi nhớ rồi. Liễu Nguyệt ơi, con vào trong tủ lạnh pha cho chị cả một cốc nước chanh mát.

Liễu Nguyệt bưng nước mát đi ra, nói:

- Chị cả ơi, hôm nay chị bôi bác thầy Điệp ghê quá. Người ta là nhà văn lớn, chị lại coi người ta không đáng giá một xu!

Bà vợ chủ tịch nói:

- Chị cả con đâuy có bôi bác thầy Điệp, câu nào chị ấy chẳng khen cơ chứ!

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Tôi đã nói từ lâu lắm, kiếp sau có làm thân đàn bà, thì có chết cũng không lấy nhà văn.

Bà vợ chủ tịch nói:

- Đấy nhé, chỉ cần chị để lộ tin này, chị xem ở trong thành Tây Kinh có vô khối người định cướp anh ấy cho mà xem!

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Ai sẽ lấy anh ấy cơ chứ! Chỉ có thứ đàn bà ngốc nghe như tôi đây hồi ấy đã lấy anh ấy, bây giờ ai muốn lấy, tôi cứ cho họ lấy, tôi mừng tới mức chắp tay lạy Phật.

Liễu Nguyệt liền hỏi:

- Thật không? Có thật không?

Ngưu Nguyệt Thanh trợn mắt nẹt cô ta.

Lúc ăn cơm, Ngưu Nguyệt Thanh cứ khăng khăng không chịu ở lại ăn cơm. Chị còn đưa mặt ra hiệu cho Liễu Nguyệt nói giúp. Liễu Nguyệt cũng đành phải lên tiếng, bảo chị cả lo thầy Điệp ở nhà một mình, hai chị em phải về mau mau nấu cơm cho thầy.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Không nấu cơm cho anh ấy, anh ấy đành phải ra quán ăn. Quán ăn ngoài phố bát đũa không sạch sẽ, ăn vào mắc bệnh thì khốn.

Bà vợ chủ tịch nói:

- Kệ xác anh ấy, mắc bệnh, thì tôi tìm cho chị một anh trưởng phòng mà sống. Chị chẳng đã nói lấy anh ấy chẳng bằng lấy một trưởng phòng là gì.

Ngưu Nguyệt Thanh liền cười. Bà vợ chủ tịch bảo:

- Từ lâu đã nghe nói chị là người vợ thảo hiền. Quả nhiên không sai, vậy thì tôi không giữ nữa. Đại Chính, con ra tiễn bà mối lớn của các con.

Nhưng Đại Chính ở nhà trong gọi Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt hỏi có việc gì, cứ đứng tại chỗ. Ngưu Nguyệt Thanh liền đẩy cô ta đi còn mình đứng ngoài hành lang với bà vợ chủ tịch, vẫn không thấy Liễu Nguyệt ra. Lúc cô ta đi ra, thì bà vợ chủ tịch hỏi:

- Liễu Nguyệt, con làm sao vậy, môi nhợt nhạt ra hả?

Liễu Nguyệt đáp:

- Con có sao đâu ạ?

Đại Chính cũng một bước ba lắc đi ra, sắc mặt đỏ gay, gọi:

- Mẹ ơi, mẹ ơi!

Bà vợ chủ tịch đột nhiên giơ nắm tay gõ vào trán mình, nói với Ngưu Nguyệt Thanh:

- Già rồi, già rồi, mình già tới mức chẳng còn ra làm sao nữa!

Ra đến ngoài phố, thì trời đã nhá nhem tối, Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt cùng đi ra chợ đêm ăn cơm. Liễu Nguyệt hỏi:

- Vậy thì không về nữa, còn thầy Điệp thì sao?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Kệ anh ấy, anh ấy bỏ mặc chị, thì chị cũng không có chỗ cho anh ấy trong trái tim nữa.

Chị mua hai bát vằn thắn, bốn cái bánh nhân thịt. Liễu Nguyệt nói:

- Em ăn một cái bánh nhân thịt là đủ, chị ăn được bao nhiêu?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Ăn không hết, không dám để cho bữa sau được à?

Liễu Nguyệt hiểu ý, nói:

- Em ngốc quá, tại sao lại hỏi những câu thừa thế nhỉ?

Ngưu Nguyệt Thanh đã gõ đũa vào đầu Liễu Nguyệt. Về tới nhà trong phòng khách tối om, chỉ trong phòng sách có điện. Ngưu Nguyệt Thanh đi vào bếp, thấy nồi xoong lạnh ngắt, biết Trang Chi Điệp chưa nấu cơm. Liễu Nguyệt thì đi vào phòng sách, nói với Trang Chi Điệp đã đắp chăn nằm trên ghế da:

- Anh đoán thử bọn em đi đâu nào? Những việc cần làm chúng em đã làm xong.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Thật à?

Liễu Nguyệt đáp:

- Chị cả ngoài miệng nói không đi, nhưng việc cần làm vẫn phải làm.

Trong phòng khách, Ngưu Nguyệt Thanh gọi:

- Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt! Mồm em dài vừa chứ! em nói với anh ấy cái gì vậy, để anh ấy coi chị là loại đàn bà chẳng ra gì phải không? Viên men để đâu, em tìm cho chị mấy viên, em cũng ăn đi. Tối nay ăn nhiều thịt quá, ban đêm sẽ chướng bụng khó tiêu.

Liễu Nguyệt cười bảo:

- Anh chưa ăn phải không, đem về cho anh hai cái bánh nhân thịt đấy!

Trang Chi Điệp đáp:

- Anh ăn rồi!

Ngưu Nguyệt Thanh lại gọi:

- Liễu Nguyệt, em còn rình ràng gì trong đó, sao không về đi ngủ đi?

Liễu Nguyệt đáp:

- Ngủ đây, ngủ đây.

Thấy Ngưu Nguyệt Thanh đã vào buồng ngủ, liền nói với Trang Chi Điệp:

- Tối nay anh lại định ngủ ở đây à? Trưa nay chị ấy khóc thảm thiết lắm, buổi chiều lại còn đi làm việc, anh phải vào động viên an ủi chị ấy chứ!

Nói xong trở về buồng ngủ của mình. Trang Chi Điệp suy nghĩ rồi bê chăn vào phòng ngủ. Ngưu Nguyệt Thanh đã tắt đèn. Trong bóng đêm, anh cởi quần áo, rồi vào buồng tắm lau rửa nửa dưới người, sau đó mò vào giường. Ngưu Nguyệt Thanh quấn tròn chăn quanh người, anh cứ cố chui vào, rồi nằm sắp lên. Ngưu Nguyệt Thanh không phản kháng, cũng không đón tiếp, anh cứ lặng lẽ làm động tác (tác giả cắt bỏ năm mươi hai chữ).

Trang Chi Điệp hết sức tỏ ra đam mê, cố ý ra vẻ bức xúc, liền gí mồm quết lưỡi chị, nhưng Ngưu Nguyệt Thanh cứ ngậm chặt môi, hơn nữa đầu lăn bên này bên kia. Trang Chi Điệp phì cười nói:

- Anh kể cho em nghe một câu chuyện, có một anh chàng háu ăn, ăn cơm, trong đĩa thức ăn có rau chân vịt xào với trứng chim cút. Anh ta lấy đũa gắp, trứng chim cút lăn sang bên này, lại gắp tiếp thì trứng lại trượt sang bên kia. Gắp đi gắp lại năm sáu lần vẫn không gắp được, anh ta đâm ra sốt ruột, gạt một cái, trứng văng ra đất, nhấc chân bước lên nhặt, vì cuống quýt giẫm nát cả trứng.

Ngưu Nguyệt Thanh cũng phì cười bảo:

- Vậy thì anh cũng giẫm chết em đi.

Trang Chi Điệp nói:

- Thôi nhé, coi như không có chuyện gì xảy ra, vợ chồng cãi nhau, hễ cứ ngủ như thế này là trời quang mây tạnh.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Anh đã nghĩ ra rồi chứ, đã có lòng tốt rồi phải không?

Trang Chi Điệp im lặng. Ngưu Nguyệt Thanh lại nói:

- nếu tối nay anh không vào, thì quả thật em hoàn toàn thất vọng đối với anh. Anh vào được là tốt, em có thể tha thứ cho anh một lần nữa, không nhắc tới chuyện cũ. Nhưng em phải rút ra bài học, phải đề phòng anh. Anh phải cắt đứt mọi qua lại với Đường Uyển Nhi. Nếu anh muốn đến nhà cô ta, em sẽ cùng đi, không được em cho phép, cô ta cũng không được đến nhà mình.

Trang Chi Điệp vẫn im lặng, chỉ mó máy. Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Hôm nay sao anh hăng thế, em không hứng thú đâu. Anh phải kể chuyện cho em nghe cơ.

Chị đẩy anh xuống. Trong đêm tối, Trang Chi Điệp đực người ra một lúc, anh không có chuyện gì hay mà kể, liền bật điện bảo xem video.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Những cái băng vàng vọt ấy ư?

Trang Chi Điệp đã bật mở máy, lập tức trên màn hình hiện ra những pha loạn xị bát nháo. Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Đấy mà là người à? Chẳng khác gì một bày súc vật.

Trang Chi Điệp bảo:

- Trong nhiều gia đình trí thức coa cấp đều có loại băng này dành riêng cho các đôi vợ chồng xem trước khi lên giường, như vậy sẽ tạo ra một không khí cảm hứng. Em thấy thế nào, được chưa?

Ngưu Nguyệt Thanh giục:

- Tắt đi, tắt đi! Đó là chà đạp giày xéo lên con người.

Trang Chi Điệp đành phải tắt máy, trở lại giường (tác giả cắt bỏ ba mươi sáu chữ)

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Anh và Đường Uyển Nhi cũng như thế này chứ?

Trang Chi Điệp lại im lặng. Ngưu Nguyệt Thanh vẫn gặng hỏi. Anh đáp:

- Đừng nói những chuyện ấy, muốn chơi thì nói những chuyện chơi em ạ!

Lâu lắm Ngưu Nguyệt Thanh không nói gì, đột nhiên chị bảo:

- Không được, không được. Em không thể nghĩ đến chuyện ấy của các người, hễ nghĩ đến là em thấy buồn nôn.

Trang Chi Điệp dừng tại chỗ, và sau đó lăn xuống, khóc thầm.

Một hôm, vào lúc sáng sớm, Ngưu Nguyệt Thanh ra ban công phơi quần áo, chim bồ câu đậu trên sàn cửa sổ hót cúc cu. Thường ngày chị cũng thích con chim khôn nhỏ bé này, thấy lông trắng đo đỏ hót rất hay, chị liền đặt chậu xuống đến bắt, nô nghịch trên bàn tay một lát, chợt nhìn thấy trên chân chim bồ câu có một mẩu giấy nhỏ gấp lại. Chị liền gỡ ra xem, trên đó viết ba chữ "Em cần anh", lại được đóng một vòng tròn môi son. Ngưu Nguyệt Thanh lập tức ngẩn người, suy nghĩ chắc chắn đây là giấy hẹn gặp của Đường Uyển Nhi gửi đến. Chị liền lấy dây buộc chân chim bồ câu lại, ngồi ở phòng khách chờ Liễu Nguyệt đi mua dầu về. Liễu Nguyệt vào cửa, Ngưu Nguyệt Thanh liền cài then, một cái ghế tròn nhỏ, được để ở giữa nhà, từ buồng ngủ, chị lấy ra một cái roi đập bụi làm bằng da, bảo Liễu Nguyệt ngồi trên ghế tròn. Liễu Nguyệt nói:

- Em vào bếp rót dầu. Hôm nay đường phố đông người lắm, em không chen vào nổi, liền hét to có dầu, có dầu rồi! Thế là đám đông liên tách ra một lối đi.

Chị Thanh nói:

- Tôi bảo cô ngồi thì cô cứ ngồi vào!

Liễu Nguyệt bảo:

- Hôm nay chị cả làm sao thế? Em không ngồi đâu!

Ngưu Nguyệt Thanh giơ roi vụt, những sợi dây da xoè ra quật vào người Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt kêu thành tiếng, sắc mặt tái đi, hỏi:

- Chị đánh em à?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Tôi đánh cô đấy. Tôi là chủ của cái nhà này, cô là người giúp việc, cô cấu kết với đàn bà hư hỏng bên ngoài làm hại nhà chủ, sao tôi không đánh được hả? Dù cho ông chủ tịch có đến đây cũng không dám ngăn cản. Cô nói đi, cái con đĩ Đường Uyển Nhi bán trôn đã đến đây bao nhiêu lần? Cô đã trải giường đắp chăn như thế nào, theo dõi canh gác ra sao?

Liễu Nguyệt cứ tưởng chị chủ vẫn còn cay cú, nên đáp:

- Sao em biết được thầy Điệp và Đường Uyển Nhi có chuyện ấy hay không có chuyện ấy cơ chứ? Lần trước em nói với chị như thế chỉ là tức mà nói thôi, song chị đã cho là thật, đã làm cho không khí gia đình rối tung rối mù lên rồi. Hôm nay chị lại chẳng hỏi rõ đầu cua tai nheo, cứ hùng hục lấy roi da đánh em! Kẻ giúp việc có hèn kém đến mấy, thì cũng là con người, chị đánh em đau thế này là định giết em phải không? Cho dù chị không coi em ra gì, không coi bố mẹ em làm nông dân ra cái gì, nhưng bây giờ em đã là người của gia đình chủ tịch uỷ ban tf, chị dựa vào điều nào luật nào mà đánh em hả?

Ngưu Nguyệt Thanh liền đưa con chim bị trói chân vào, lấy mẩu giấy vứt dưới chân Liễu Nguyệt, mắng:

- Tôi dựa vào những thứ này để đánh cô! Hàng ngày cô ở nhà, bồ câu do cô nuôi, thư do cô nhận, việc xấu xa nào chẳng thiếu được cô? Tôi không đánh cô thì cám ơn cô hay sao?

Cứ chửi một câu, chị lại vụt một cái, chửi một câu, lại vụt một cái, từng vết, từng vết đỏ trên cánh tay, trên chân Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt thầm nghĩ "Chết cha, chị ấy biết hết rồi!" rồi hốt hoảng, không nói cứng nữa, giơ tay nắm chặt roi da, bảo:

- Hai người yêu nhau, thì có liên quan gì đến em cơ chứ?

Chị Thanh hỏi:

- Yêu nhau như thế nào, hôm nay cô phải nói thật với tôi từng sự việc. Nếu cô không nói, tôi đánh cô xong còn nói chuyện này với mẹ con Đại Chính. Người ta nếu bằng lòng lấy cô, thì cô vào trong trụ sở uỷ ban nhân dân thành phố mà làm chuyện dâm loạn, nếu người ta không lấy, thì cô lột hết quần áo trên người, cút xéo về nơi rừng sâu núi thẳm Thiểm Bắc của cô.

Liễu Nguyệt liền khóc rồi kể hết, Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi ngủ với nhau ở nhà như thế nào, hẹn gặp ở nhà Đường Uyển Nhi ra sao, nói cách chim bồ câu đưa thư như thế nào, trong thư có dấu môi son, có cả lông âm hộ. Để vui lòng chị cả giảm bớt lỗi lầm của mình, cô ta đã có nói có, không có cũng nói có. Lúc đầu Ngưu Nguyệt Thanh cũng nghi ngờ trong lòng, thành ra có nhiều tưởng tượng của mình. Nghe Liễu Nguyệt khai ra như vậy, trước mặt chị đã lần lượt hiện ra hàng đống hàng đống những bức tranh cụ thể chi tiết, lại cảm thấy chẳng thà không hay biết hay hơn, mà biết rồi lại không sao chịu nổi, liền sôi máu lên, thịt da run rẩy, trời đất quay cuồng. Chị hừ lên:

- Trời ơi, tôi mù, tôi điếc, sự việc đã đến mức này mà tôi không hề hay biết.

Chị trợn tròn hai mắt, nắm chặt hai tay, hai hàm răng va vào nhau cầm cập, chị nói với Liễu Nguyệt:

- Bây giờ chị còn gì nữa hả Liễu Nguyệt? Em nói đi, bây giờ chị chẳng còn gì nữa, chị trơ trọi một mình.

Liễu Nguyệt tụt khỏi ghế, quỳ trước mặt chủ nhà, nói:

- Chị cả ơi, việc này lẽ ra em phải nói với chị, nhưng em là kẻ hầu người hạ trong nhà, em đâu có dám nói với chị? Em nói ra thì lúc ấy chị có tin em không? Em đã giúp họ, đã tạo thuận lợi cho họ, em có lỗi với chị, chị hãy đánh em đi, hãy đánh chết em đi!

Ngưu Nguyệt Thanh quẳng roi đi, ôm Liễu Nguyệt khóc thảm thiết. Chị khóc xin Liễu Nguyệt cứ giận chị. Chỉ vốn định doạ Liễu Nguyệt, nhưng Liễu Nguyệt không nói thật, nên chị mới đánh. Chị nói:

- Chị chịu không nổi, chị đã đánh em, em tha thứ cho chị cả đáng thương này. Em có thông cảm hay không hả em?

Liễu Nguyệt đáp:

- Em thông cảm lắm.

Cô ta cũng khóc. Khóc một trận xong, Ngưu Nguyệt Thanh dần dần bình tĩnh lại, lau nước mắt, lau cả nước mắt cho Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt nói:

- Chị cả ơi, em dẫn chị đi, chị em mình đi tìm con đàn bà dâm đãng kia, xé nát cái mặt của nó ra!

Ngưu Nguyệt Thanh lắc đầu nói:

- Nó là cái thứ gì! Đồ bỏ chồng bỏ con đi theo người đàn ông khác, đã bỏ đi theo đứa khác rồi, còn rủ rên người đàn ông khác nữa, một thứ rẻ tiền hễ nhìn thấy đàn ông là lao vào, chị đánh nó làm gì cho bẩn tay? Nếu chị em mình đi tìm đánh nó, tin loan truyền đi, người người đều biết. Thầy Điệp em với nó thế nào thế nào, thì thầy Điệp mất thanh danh, mà nó thì được thơm lây. Trên đời có bao nhiêu người sùng bái thầy Điệp em, được gặp mặt một cái cũng khó, nhưng nó thì được ăn nằm với danh nhân cơ chứ! Hơn nữa, vài hôm nữa, em sẽ lấy Đại Chính, nhà mình xảy ra chuyện ấy thì còn mặt mũi nào đi gặp ông chủ tịch uỷ ban thành phố thông gia nữa hả em? Thầy Điệp em tuy đã làm tan nát lòng chị, anh ấy không cần đến tiền đồ, sự nghiệp, công danh và uy tín của mình, thì chị còn phải hết sức cứu vớt anh ấy. Chị sẽ chịu nhịn nhục không làm ầm ĩ ở nhà, nếu ra ngoài làm ầm lên, chỉ có thể làm cho anh ấy bất cần tất cả, càng nảy sinh tư tưởng cứ đòi chung sống với con mụ dâm đãng kia, vậy thì anh ấy cũng hết nốt. Anh ấy gian khổ phấn đấu tới mức xuất chúng cũng có phải dễ đâu hả em? Bây giờ chị cũng không cứu anh ấy gì đâu, chỉ cần anh ấy cải tà quy chánh, không bao giờ đi lại với con mụ dâm đãng kia là được. Cho nên, em ra ngoài chớ để lộ lời nói nào. Em cứ mặc kệ chị cãi nhau với anh ấy, làm ầm ĩ với anh ấy như thế nào, em không được lắm điều, cứ làm như không biết chuyện này, nhưng em còn quan tâm tới chị cả này, thì chị sẽ nói với em, trong trái tim chị em mình trong nhà, lại phải biết căn bệnh của anh ấy, chỉ có điều phải hết sức cảnh giác đề phòng, em hiểu ý chị nói chứ?

Lần đầu tiên Liễu Nguyệt phát giác Ngưu Nguyệt Thanh còn có tâm tư như vậy và tỏ ra đáng thương. Làm bà chủ trong nhà còn khó xử như thế đấy, cô ta liền gật đầu. Ngưu Nguyệt Thanh lại dặn dò một lúc như vậy sau đó bảo Liễu Nguyệt rửa mặt chải đầu, đánh phấn bôi son ra đi.

Liễu Nguyệt đã đến nhà Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi đang đứng ngồi không yên mong ngóng ra cổng. Nhìn thấy Liễu Nguyệt đến, bước lại gần cửa hỏi:

- Em từ nhà đến phải không? Có nhìn thấy thư chim bồ câu đưa đến không? Thầy Điệp không có nhà ư?

Liễu Nguyệt đáp:

- Thầy Điệp ở nhà, chị cả hôm nay sang bên Song Nhân Phủ, thầy Điệp bảo chị sang nhà nói chuyện.

Đường Uyển Nhi hơn hở, lấy kẹo trong hộp mời Liễu Nguyệt ăn, Liễu Nguyệt không ăn, chị ta cứ bóc ra nhét vào mồm Liễu Nguyệt và bảo:

- Kẹo này ngọt lắm, mút từ từ sẽ ngọt tận trái tim. Thầy Điệp ở nhà, sao không sai bồ câu đem thư đến, việc gì phải cử em đi cho mệt!

Liễu Nguyệt đáp:

- Em phải đến cửa hàng tương mì nhà Dương ở ngõ Đức Thắng mua bột mì và tương, cách đây không xa, tiện thể nhắn tin cho chị.

Nói xong là đi luôn. Đường Uyển Nhi cũng ăn diện tử tế, rồi đạp xe đến khu nhà tập thể hội văn học nghệ thuật.

Đường Uyển Nhi đêm ấy chia tay với Trang Chi Điệp về nhà thì Chu Mẫn đang ngồi uống rượu với một người tên là lão Hổ ở trong nhà. Lão Hổ là viên chức của một tập đoàn xí nghiệp mà Chu Mẫn quen biết khi làm dân công ở am ni cô, sau đó đã đến nhà mấy lần. Đường Uyển Nhi cũng miễn cưỡng quen biết. Chị ta liền cất tiếng chào, rồi cầm ghế ngồi bên cạnh nghe hai người nói chuyện.

Lão Hổ có khuôn mặt thớ thịt nổi thành cục, nhưng hai làn môi lại mỏng, nói năng khôn khéo. Đường Uyển Nhi đã nghe ra anh ta đang phỉnh phờ Chu Mẫn viết một cuốn sách cho ông chủ đã phất lên. Anh ta bảo ông chủ này phất tới mức tiền kiếm được không biết nên tiêu như thế nào, một lòng một dạ muốn được nổi danh, muốn tìm một người viết cho ông ta một quyển sách. Sách viết xong, ông tự lo in ấn xuất bản, chỉ yêu cầu ký tên ông, là có thể trả thù lao hai vạn đồng. Lúc đầu Chu Mẫn tỏ ra khó xử, anh bảo viết một quyển sách đâu có dễ, viết xọng lại ký tên người khác, thì luôn có cảm giác thiệt thòi oan uổng quá. Lão Hổ liền bảo, anh có phải nhà văn nôi tiếng đâu? Anh viết ra liệu có xuất bản được không? Cho dù xuất bản, thì được mấy đồng nhuận bút? Anh và Đường Uyển Nhi đang sống cuộc sống như thế nào? Tại sao không chớp cơ hội kiếm một ít tiền để ăn cho ngon ngủ cho sướng hả? Hơn nữa quyển sách này không yêu cầu anh viết nhiều viết dài, số chữ cứ chắp nối đủ hai mươi vạn là được, mất của anh bao nhiêu công sức cơ chứ? Bao nhiêu người đã gõ cửa tìm tôi, tôi cũng chưa đồng ý, chuyên dành cho anh món hời, mà anh lại tỏ ra thanh cao làm quái gì?

Chu Mẫn vội vàng giải thích không phải như vậy, anh vui vẻ nhận công việc đầu sai này, chỉ có việc đang vướng vụ kiện. Lão Hổ hỏi vụ kiện gì. Chu Mẫn kể ra tuồn tuột, lại bày tỏ cảnh khốn quẫn hiện nay của mình.

Đường Uyển Nhi nghe anh ta nói Trang Chi Điệp đã đi nhờ chủ tịch uỷ ban nhân dân thành phố can thiệp giúp đỡ, liền bảo:

- Chu Mẫn ơi, anh đừng có uống nhiều rồi ăn nói lung tung. Trang Chi Điệp đâu có đi cửa sau với chủ tịch thành phố! Nói thế chẳng bôi xấu thầy Điệp, cũng liên luỵ đến chủ tịch thành phố đấy!

Chu Mẫn gạt phắt:

- Đàn ông nói chuyện, em đừng chõ miệng vào!

Đường Uyển Nhi tức quá, quay ngoắt người đi vào buồng ngủ. Nằm trên giường, chị ta còn dỏng tai lên nghe về vụ kiện. Chị ta nghe lão Hổ nói:

- Tôi cũng là một luật sư, tuy là nghề nghiệp dư, nhưng tôi đã giúp người ta kiện năm vụ nhưng chưa thua vụ nào. Vụ kiện này của anh coi là cái thá gì, mà phải đi cậy nhờ chủ tịch thành phố cơ chứ? Trang Chi Điệp không dám nói trước toà đã từng yêu, đã từng ăn nằm với người đàn bà kia, thì vẫn có cách đánh thắng vụ kiện này cơ mà!

Chu Mẫn hỏi:

- Cách gì nào?

Lão Hổ đáp:

- Cái bà họ Cảnh kia chẳng phải đã nói trong bài văn ấy viết về bà ta có phải không? Các anh chẳng phải cũng tranh cãi không viết về bà ta là gì? nếu bây giờ lại cho một người đàn bà cũng ra trước toà nói rằng người viết trong bài văn đó chính là mình, như vậy sẽ ầm ĩ lên, sẽ khuấy lên cho rối tinh rối mù lên, thì toà án sẽ nhận thấy chẳng ai có chứng cớ để chứng tỏ người viết trong bài văn đó là Cảnh Tuyết Ấm và thế là vụ kiện cũng xí xoá, chẳng đâu vào đâu đó ư?

Đường Uyển Nhi nghe xong cũng cảm thấy lão Hổ càn quấy bậy bạ, nhưng sự càn quấy bậy bạ này, thật tình cũng coi là một cách. Chờ khi lão Hổ ra về, Chu Mẫn bước lên giường, hai người liền nói chuyện này. Đường Uyển Nhi đã nói một câu:

- Về vụ kiện này, em có thể làm người đàn bà kia!

Chu Mẫn đáp:

- Thế thì tốt, anh đang buồn tìm đâu ra một người đàn bà như vậy, nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ tới em.

Nhưng Đường Uyển Nhi lại bảo:

- Em thử anh xem thế nào, anh lại định để em đi thật sao? Vì lợi ích của anh, anh đã nhẫn tâm để em đi yêu Trang Chi Điệp hay sao?

Chu Mẫn đáp:

- Trò chơi ấy mà! Chứ đâu phải đòi em như thế thật?

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Nếu thật thì sao?

Chu Mẫn chỉ cười, vẫn còn đang tâm niệm ý kiến này hay đấy, sau đó men rượu bốc lên đã ngủ thiếp đi. Lúc này Đường Uyển Nhi lại thấy có phần hối hận, không nên tự nhận đóng vai người đàn bà ấy, tuy nói vì Trang Chi Điệp, song liệu Trang Chi Điệp có chấp nhận phương án này? Mình chưa bàn gì với anh ấy mà đã nói ra, nếu Chu Mẫn làm thế thật, thì Trang Chi Điệp sẽ đánh giá mình như thế nào đây? Qua một đêm suy nghĩ, chờ hôm sau, hôm sau nữa Trang Chi Điệp đến sẽ nói với anh, nhưng Trang Chi Điệp không đến, mà Chu Mẫn thì đã bắt tay chủân bị, bắt chị ta ở nhà học kỹ bài văn kia, tìm hiểu tình hình vụ án, hễ chờ Trang Chi Điệp đi gặp chủ tịch thành phố không đem lại kết quả thì bắt đầu thực hiện âm mưu này. Sáng hôm nay quả thật không chờ được nữa, chị ta mới thả chim bồ câu đưa thư cho Trang Chi Điệp.

Đường Uyển Nhi đến ngôi nhà lầu các gia đình của Hội văn học nghệ thuật, khe khẽ gõ cửa, người mở cửa lại là Ngưu Nguyệt Thanh, nụ cười trên mặt chị ta liền căng cứng lại. Ngưu Nguyệt Thanh liền tránh ánh mắt đã, chị nói với Đường Uyển Nhi:

- Ái chà, Đường Uyển Nhi đã đến, chị mới về. Hôm nay nấu mấy món ngon, chị vừa bảo với thầy Điệp em, lâu lắm không thấy Đường Uyển Nhi đến chơi, mời cô em đến ăn nhẹ nào ngờ em đến ngay.

Đường Uyển Nhi vội đáp:

- Cô Thanh có món gì ngon, vẫn nhớ đến em ư? Em không đến chắc không nói thế đâu nhỉ, nhưng em có cái phúc sướng miệng!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Em rộng miệng, rộng miệng thì sang, được ăn bốn phương trời.

Đường Uyển Nhi nói:

- Đàn ông rộng miệng thì sang, chứ đàn bà rộng miệng thì có mà ăn cám.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Em không ăn được cám đâu, em là châu chấu ăn hoa màu quá giới hạn.

Đường Uyển Nhi cảm thấy khang khác, đang định hỏi thầy giáo Điệp không ở nhà, thì Liễu Nguyệt và Trang Chi Điệp bước vào cửa. Nhìn thấy Đường Uyển Nhi, Trang Chi Điệp chào:

- Em đã đến ư?

Đường Uyển Nhi hỏi:

- Anh đi ra ngoài à?

Trang Chi Điệp đáp:

- Anh Phòng hẹn đi uống trà, thì Liễu Nguyệt gọi về, bảo ở nhà có thức ăn ngon, lại còn mời khách. Anh cứ tưởng khách nào chứ, thì ra là em.

Đường Uyển Nhi lại hỏi:

- Sáng anh luôn luôn không ở nhà ư?

Trong lòng chị ta thấy hoảng, tại sao Liễu Nguyệt đi bảo thầy Điệp gọi đến, có lẽ nào đã bị cô Thanh phát giác ra thư ở chim bồ câu? Ngay lập tức đã có dự cảm không đúng, liền nói với Ngưu Nguyệt Thanh đang ở trong bếp:

- Cô Thanh ơi, đa tạ lòng tốt của cô, nói là em có phúc được ăn sướng miệng, chứ thật ra cái mồm nghèo đói ăn đậu phụ. Sáng nay đi làm, Chu Mẫn dặn trưa nay anh ấy dẫn mấy người ở toà soạn tạp chí đến ăn cơm, em không thể chờ món ngon của chị được đâu, em phải về đây.

Ngưu Nguyệt Thanh ra khỏi buồng bếp, nói:

- Không được, thầy giáo Điệp của em cũng đã về, hai anh em có thể nói chuyện, cơm canh xong ngay đây mà. Bữa cơm hôm nay không ăn sẽ không cho em về, mặc xác cái nhà anh Chu Mẫn.

Nói xong liền bước ra khóa trái cửa chính, bỏ chìa khóa vào túi áo. Trang Chi Điệp liền bảo:

- Em xem cô Thanh đã thật lòng đãi em, thì em cứ ở lại ăn cơm.

Hai người cũng không dám vào phòng sách và buồng ngủ, ngồi trên ghế da trong phòng khách, nói những chuyện đâu đâu, chỉ đưa mắt trao đổi với nhau, ai cũng nghi ngờ khó hiểu. Sau đó cùng cười không thành tiếng, có ý bảo nhau, cũng do mình quá ư nhạy cảm, có lẽ chị chủ nhà có ý tốt thật, liền bắt đầu cười nói vui vẻ. Trong mắt Đường Uyển Nhi chứa đựng muôn vàn nội dung còn Trang Chi Điệp thì ánh mắt đang nói, không có chuyện gì đâu. Tiếp đó cả hai lại cười không thành tiếng, cứ tưởng Liễu Nguyệt có chuyện lạ gì. Đường Uyển Nhi bắt đầu hết căng thẳng, đầu mày cuối mắt lại lúng liếng tươi cười. Chị ta kể đêm

qua mơ thấy mưa tuyết to lắm, trời nóng nực như thế này mà mơ thấy tuyết, không biết tốt hay xấu, đòi Trang Chi Điệp giải mộng. Trang Chi Điệp nói:

- Giải mộng thì phải tìm thầy Phòng của em, em thử nói một chữ anh đóan cho em xem nào.

Đường Uyển Nhi không biết nói chữ nào hơn, chợt nhìn thấy một xâu ớt treo trên dây thép ngoài cửa sổ, liền nói luôn chữ "xâu".

Trang Chi Điệp nói:

- Chữ "xâu" ư? Không có chữ tâm là chữ xâu, có chữ tâm là chữ hoạ.

Sắc mặt Đường Uyển Nhi tái đi, Trang Chi Điệp nói là đoán sai đấy. Mơ thấy tuyết có thể vì em quan tâm đến vụ kiện. Ban ngày chửi Cảnh Tuyết Ấm, ban đêm mơ thấy tuyết.

Đường Uyển Nhi mới chuyên lo thành mừng, liền hỏi đến kết quả đi hỏi chủ tịch uỷ ban thành phố và mới loại bỏ được ý kiến do lão Hổ đã gợi ý.

Ngưu Nguyệt Thanh và Liễu Nguyệt đã thu dọn bàn để chuẩn bị ăn cơm. Trên bàn để bốn cái đĩa, bốn đôi đũa, trong đĩa đã rót dấm và xì dầu. Ngưu Nguyệt Thanh liền bưng nồi lẩu ra. Nồi lẩu được đậy vung, hơi nóng đang bốc lên kêu xì xì. Đặt xong đâu vào đấy chị bảo:

- Nào, mời ngồi cả vào mâm.

Bốn người lân lượt ngồi vào bàn. Trang Chi Điệp nói:

- Hôm nay cô Thanh đích thân xào nấu, chỉ có độc món này thôi à? Liễu Nguyệt, đem rượu ra đây.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Thức ăn nhiều thì ngược lại chẳng nhớ được món nào ngon, cũng khỏi cần uống rượu, uống rượu trôi mất mùi thức ăn.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Trong nồi lẩu có thứ gì quý hiếm thế?

Hỏi xong đưa tay định mở vung. Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Để em, để em!

Chị mở vung ra, trong nước canh ngập đến nửa nồi, một con chim bồ câu vặt hết lông nằm gọn lỏn! Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi giật nẩy người, đực mặt ra. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Thế nào, của quý hiếm phải không? Tôi đã giết con chim bồ câu ấy. Con chim ấy là thứ thông minh, người ăn vào, thì đầu óc nhanh nhạy, da thịt mịn màng, nếm thử xem tôi nấu có hợp khẩu vị không?

Chị bắt đầu lấy dao xẻ thịt chim bồ câu. Đôi cánh chim thì chị bỏ vào đĩa của Đường Uyển Nhi, chị bảo:

- Đường Uyển Nhi ăn đôi cánh này, người ăn cánh sẽ biết bay, vù một cái là bay lên cành cao.

Đôi chân chim thì chị bỏ vào đĩa của Trang Chi Điệp, chị nói:

- Hai chân này phần anh, nhìn xem cái chân mới béo tốt làm sao. Chà, nhìn tôi này, tại sao không tháo cái vòng chân ra nhỉ?

Sau đó chia cho Liễu Nguyệt phần lưng chim, còn mình gắp đầu chim bỏ vào đĩa. Chị nói:

- Đầu không có thịt, nhưng nghe nói ăn con ngươi chim bồ câu sẽ không bị cận thị, đôi mắt của tôi cận thị từ lâu lắm rồi, tôi thưởng thức đôi mắt chim bồ câu này.

Nói rồi chị móc hai viên bong bóng trắng nhờ bé xíu bỏ vào mồm nhai, lại còn khen:

- Ngon, ngon lắm!

Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi mồ hôi vã ra như tắm, chỉ có điều không đụng đũa. Ngưu Nguyệt Thanh giục:

- Kìa, ăn đi chứ, hay là tôi nấu không ngon?

Đường Uyển Nhi đành phải húp một hớp canh, song cứ òng ọc trong cổ họng, chỉ chực nôn ra. Chị ta đứng dậy nước mắt giàn dụa, nói:

- Cô Thanh ơi, em cầu xin cô mở cửa ra để em đi nhổ, được không ạ?

Ngưu Nguyệt Thanh vứt chìa khóa xuống nền nhà, Đường Uyển Nhi cúi người nhặt lên, cửa mở một cái, chị ta đi xuống cầu thang chuồn thẳng.

Trang Chi Điệp cũng lẳng lặng đứng dậy, đứng một lúc tại chỗ rồi đi vào phòng sách nhốt mình ở bên trong.

Không phải dùng âm mưu quỷ kế của Lão Hổ, thì toà án nhân dân trung cấp của thành phố đã công bố bản tuyên án, nội dung bài tuyên án hoàn toàn là ý kiến kết án của Tư Mã Cung. Tin tức lan truyền đi rất nhanh, điện thoại gia đình Trang Chi Điệp lại réo như điên trong mấy ngày.
Khách đến đông nườm nượp, Liễu Nguyệt đun nước liên tục pha trà liên tục, mỗi buổi phải quét nhiều vỏ hạt dưa bỏ vào thùng rác. Một hôm, dưới gác tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc, một số người ào ạt ùa vào nhà, gồm vợ chồng Uông Hy Miên, Nguyễn Tri Phi, Mạnh Vân Phòng, Hạ Tiệp, Chu Mẫn, Hồng Giang và cả cô vợ trẻ của Hồng Giang.
Ngưu Nguyệt Thanh mừng quýnh, lần lượt bắt tay từng người và nói:
- Ái chà, đều đã đến, tôi biết các bạn sẽ đến mà, nhưng tại sao các bạn đến cùng một lúc thế này, ai đứng ra tổ chức vậy?
Nguyễn Tri Phi đáp:
- Ai tổ chức ư? Trời tổ chức đấy. Cô em ơi, anh không bắt tay đâu, anh mừng quá mà, anh muốn làm nghi lễ chào ôm cơ!
Mọi người bảo:
- Hay, thử xem cô em anh có dám không?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Dám? Sao lại không dám?
Nguyễn Tri Phi liền bước tới, dang hai tay ra ôm Ngưu Nguyệt Thanh thật sự. Mọi người cùng cười ồ. Trang Chi Điệp vừa ngả người nằm trên sa lông trong phòng sách, mấy ngày liên tiếp đãi khách đến chúc mừng đã khiến anh kiệt sức, buổi sáng lại đi thăm hỏi Bạch Ngọc Châu và Tư Mã Cung, về nhà liền nằm nghỉ. Lúc ấy anh đi ra, tươi cười chào hỏi, mời mọi người cùng ngồi. Liễu Nguyệt đã mời mỗi người một chén trà Long Tỉnh, Trang Chi Điệp liền nói với Ngưu Nguyệt Thanh:
- Hôm nay em cho mọi người ăn gì đây?
Ngưu Nguyệt Thanh đáp:
- Việc ăn uống anh cứ yên chí, đã có em và Liễu Nguyệt. Em đi mua rượu nhé, một chai rượu Ngũ lương, mười hộp nước dừa, mười chai bia.
Liễu Nguyệt thấy chị cả và Trang Chi Điệp tỏ ra thân mật thuận hoà trước mắt mọi người cũng có phần ngạc nhiên, nhận lời đi mua. Chu Mẫn bảo để anh đi, Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Chu Mẫn khoẻ để Chu Mẫn giúp em. Chu Mẫn ơi, Đường Uyển Nhi đâu? Sao không thấy cô ấy đến?
Chu Mẫn đáp:
- Mấy hôm nay cô ấy mệt, hễ ăn vào lại nôn, cứ kêu người bả lả, chướng bụng, em chỉ sợ cô ấy bị viêm gan. Hôm nay cô ấy không đến được, em thay mặt cô ấy.
Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:
- Sao lại ốm nhỉ? Cô ấy nên đến chứ, cô ấy đến càng vui. Ô, còn trẻ lắm, không thể để bị viêm gan, cậu phải đưa cô ấy đi khám đi. Cái anh chàng này không được để một chút sơ sẩy đâu nhé, người như hoa như ngọc là thế, mà cậu không quan tâm chăm sóc chu đáo hả?
Chu Mẫn đáp:
- Cô Thanh quan tâm đến cô ấy như vậy, cô ấy không đến cũng được.
Chu Mẫn liền hạ thấp giọng nói tiếp:
- Hôm nay vợ chồng Uông Hy Miên cũng đến, Uyên Nhi và chị ấy không hợp nhau.
Nói rồi bước xuống cầu thang. Ngưu Nguyệt Thanh quay vào thấy Trang Chi Điệp đang gọt táo cho mọi người, liền cầm lấy dao bảo:
- Để em gọt cho, anh cứ ngồi đó.
Chị gọt táo mời từng người ăn, rồi khe khẽ mời Trang Chi Điệp:
- Sao không thấy Triệu Kinh Ngũ đâu nhỉ?
Trang Chi Điệp đáp:
- Anh cũng đang suy nghĩ, không hiểu tại sao.
Ngưu Nguyệt Thanh bảo:
- Chắc không phải chuyện Liễu Nguyệt chứ?

Trang Chi Điệp nói:
- Anh đã đi tìm cậu ta nói chuyện hai lần, đương nhiên cậu ta chỉ hận Liễu Nguyệt mê lợi, mê chức quyền.
Mạnh Vân Phòng hỏi:
- Hai anh chị có chuyện gì thân mật, thì chờ đến tối lên giường hãy nói, khách khứa đến đầy nhà thế này, bỏ mặc đang ngồi ngẩn tò te ra đây này!
Ngưu Nguyệt Thanh liền cười đáp:
- Anh Phòng này, cái mồm thối của anh sắp có dòi rồi đấy! Tôi hỏi anh ấy sao không thấy Triệu Kinh Ngũ đâu, không biết anh chàng này làm gì? Hồng Giang này, cậu về gặp Triệu Kinh Ngũ, cứ bảo tôi mắng anh ta đấy, anh ta ra bộ lắm, hay là còn đợi tôi khiêng tám cái kiệu tới rước!
Hồng Giang đang chỉ cho Lưu Hiểu Kha bức tranh chữ trên tường, quay lại đáp:
- Nhất định em sẽ chuyên lời này đến anh ấy, có thể anh ấy có việc gấp, không thì đâu mà không dám đến!
Trong lúc nói chuyện thì Chu Mẫn và Liễu Nguyệt xách rượu về. Ngưu Nguyệt Thanh liền dọn bàn, đưa từ tủ lạnh ra các món ăn nguội đã chuẩn bị từ mấy ngày nay để tiếp khách, lại mở các hộp thịt lừa, thịt chó và cá hộp, sắp ra mười hai món, mời mọi người uống rượu trước, chị và Liễu Nguyệt còn lo nấu thêm vài món ăn nóng. Mọi người đều nâng cốc. Nguyễn Tri Phi nói:
- Hôm nay hiếm có bạn bè gặp mặt, chúng ta hãy nâng cốc chúc mừng thắng lợi của vụ kiện!
Mọi người đồng thanh chúc mừng, uống một hơi cạn chén. Chu Mẫn liền vội vàng rót đầy rượu vào từng ly của mỗi người. Anh lại nâng cốc lên mời mọi người và nói:
- Tôi xin cảm ơn các anh các chị, coi như đã chịu đựng xong cuộc chiến tranh Trung-Nhật!
Hạ Tiệp bảo:
- Chu Mẫn này, kỳ này cậu vui vẻ rồi nhé! Hôm nay cậu đến nhà thầy Điệp của cậu, có giỏi thì cậu mời cả Cảnh Tuyết Ấm đến nữa cho bõ tức!
Chu Mẫn đáp:
- Chiều hôm qua em vào nhà xí của đơn vị, nghe có tiếng đàn bà khóc, không nghĩ ra ai đang khóc ở bên kia. Lúc đi ra đứng chờ ở hành lang xem là ai, thế là thấy con mụ họ Cảnh kia đi ra, đeo cặp kính râm. Lúc đó, quả thật em định đưa cho mụ ta chiếc khăn tay để lau nước mắt, nhưng em đã tha cho mụ ta.
Hồng Giang nói:
- Anh tha chị ta à? Anh cũng là kẻ yếu bóng vía! Hiện nay ai biết sự việc này loan truyền, họ bảo cái chị họ Cảnh ấy ngày xưa tốt đẹp với thầy Điệp là thế, mà nỡ đi kiện là sao? Trước phiên toà thầy Điệp đã khai ra thời gian, địa điểm họ làm chuyện đó, nên đã khiến chị ta chết lặng, bởi vậy bây giờ chị ta đã chịu thua.
Trang Chi Điệp nói:
- Đó là tin nhảm nhí, ngay đến toà án tôi cũng có đến đâu, thì làm sao nói được những lời ấy? Kiếp này đã kiện một lần, kiếp này cũng có một bài học sâu sắc, đó là kiếp này không bao giờ kiện cáo nữa!
Hồng Giang nói:
- nếu tin là nhảm nhí, thì cứ để tin nhảm nhí lan truyền. Theo tôi nhận xét thì sự kiện này cũng là một tác phẩm vẻ vang của đời người thầy Điệp, những người khác muốn đàn bà cuốn níu lấy chân mình cũng chẳng cuốn níu nổi, muốn tạo ra một trận phong ba rung trời chuyển đất cũng không nổi.
Mạnh Vân Phòng nói:
- Thầy Điệp cậu có một điều đáng tiếc duy nhất là bề ngoài hào hoa bên trong rỗng tuếch! Hà, nếu là mình!
Hạ Tiệp hỏi:
- Nếu là anh thì sao nào?
Mạnh Vân Phòng nhìn vợ, bưng cốc lên đáp:
- Mình sẽ uống cạn chỗ nước dừa này.
Thế là anh uống ừng ực hết cốc nước. Mọi người ha ha phá lên cười, mắng Mạnh Vân Phòng yếu lính, là đồ sợ vợ, lại cười mắng Hạ Tiệp có tài quản lý chồng. Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Hạ Tiệp làm thế là đúng. Vợ là phải quản lý được chồng, không thì cái lỗ to bằng cái kim sẽ lọt gió to bằng quả đấm.
Mạnh Vân Phòng bảo:
- Đúng thế. Hạ Tiệp làm quản lý, nên hiện giờ mình vẫn còn là thân phận thiếu niên!
Trang Chi Điệp cười ngượng nghịu, giơ cái tẩu ra hút, không tránh khỏi nói một câu:

- Vậy thì anh là Đường Tăng rồi, nhưng bởi vì Đường Tăng đầy một thân thịt non tơ, đi Tây Thiên lấy kinh mới khó khăn thế đấy!

Vợ chồng Uông Hy Miên mím môi cười. Mạnh Vân Phòng nói:

- Nhà hoạ sĩ lớn, hôm nay sao không thấy anh lên tiếng, phu nhân tại trận, nên tỏ ra ngoan ngoãn phải không?

Vợ Uông Hy Miên nói:

- Anh ấy vụng ăn vụng nói, sao lại trách tôi hả?

Mạnh Vân Phòng đưa tay lấy cái tẩu đang trong miệng Trang Chi Điệp định hút thì vợ Uông Hy Miên nói:

- Vân Phòng ơi, anh không giữ vệ sinh, tẩu thuốc cũng như bàn chải đánh răng, của ai người nấy dùng chứ?

Mạnh Vân Phòng trả tẩu thuốc cho Trang Chi Điệp, nói:

- Hừ, đàn bà các người thì coi trọng vệ sinh hả? Chị bảo Uông Hy Miên vụng ăn vụng nói phải không? Thế thì hôm ở sàn nhảy Hỷ Lai Đăng, tại sao tôi nhìn thấy hai anh chị cười nói say sưa thế, cái mồm ấy chỉ dành riêng cho chị thôi phải không?

Vợ Uông Hy Miên hỏi:

- Hỷ Lai Đăng nào nhỉ? Xưa nay có bao giờ tôi đến đấy?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Ái chà, sao tôi lại nói thế nhỉ? Vả vào miệng này, vả vào miệng!

Uông Hy Miên liền bảo:

- Vân Phòng ơi, anh đừng làm con buôn chiến tranh, nếu anh bôi bác tôi, thì tôi sẽ nói anh cho mà xem.

Hạ Tiệp bảo:

- Anh cứ nói anh ấy đi, em không uống dấm đâu. Đàn ông tìm bồ bịch, đàn bà cũng sẽ tìm được chứ!

Nguyễn Tri Phi nói:

- Xem ra chị đã từng có, tại sao không nghe nói đến nhỉ?

Hạ Tiệp đáp:

- Chi Điệp đi một ngày đàng, thì tôi học một sàng khôn!

Nguyễn Tri Phi vỗ tay khen:

- Hay, hay! Xin cạn cốc vì câu nói này của chị!

Mọi người ào ào hưởng ứng, lại cạn một chén. Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Thôi đừng nói những chuyện bồ bịch, người tình dông dài nữa, tôi không chấp nhận cái từ ấy, cứ cảm thấy người tình có cái mùi vị của gái điếm!

Mọi người cụt hứng, bỗng chốc không biết nói gì hơn. Uông Hy Miên liền bảo:

- Rót đầy rượu vào nhé. Tôi xin đề nghị, một vụ kiện đã thắng, chúng ta đến để chúc mừng Trang Chi Điệp phải không nào. Chúc mừng nào! Vậy thì tất cả đều chạm cốc với Trang Chi Điệp!

Nhưng Nguyễn Tri Phi không nâng cốc, cầm đũa gắp thức ăn định ăn. Anh bảo:

- Buổi sáng nên uống ít, không nên uống nhiều, bởi vì buổi sáng còn làm việc, buổi trưa phải uống nhiều, không nên uống ít, bởi vì buổi trưa còn phải họp thường vụ, buổi tối uống ít không nên uống nhiều, bởi vì còn phải về nhà gặp bà xã.

Mọi người lại cười rộ lên. Uông Hy Miên nói:

- Anh nghe ông già mua đồ nát trên đường phố nói vậy chứ gì, anh họp thường vụ cái quái gì hả? Hôm nay cũng có phải thứ bảy đâu mà gặp bà xã? Liễu Nguyệt, rót rượu cho anh ấy!

Nguyễn Tri Phi vội nói:

- Tôi uống, tôi uống! Một hơi cạn hết đấy nhé! Tình cảm sâu nặng thì dốc một hơi, tình cảm nhạt nhẽo thì liếm một liếm!

Nói rồi chạm cốc với Trang Chi Điệp đầu tiên, dốc hết rượu vào mồm. Uông Hy Miên nói:

- Bọn mình không học lối bốc xếp dã man của anh ấy.

Ai nấy lần lượt chạm cốc với Trang Chi Điệp uống từng ngụm từng ngụm. Ngưu Nguyệt Thanh đã bưng thức ăn nóng lên, Mạnh Vân Phòng đưa ly cho chị, bảo cũng chạm ly. Chu Mẫn chạm xong, lại bưng ly bảo thay mặt Đường Uyển Nhi cũng xin chạm cốc. Ngưu Nguyệt Thanh liền bảo cốc rượu này cậu bảo Liễu Nguyệt chạm cốc với thầy Điệp. Liễu Nguyệt liền bưng cốc chạm một cái thật kêu. Trang Chi Điệp thấy mọi người đã cạn chén, cám ơn rối rít, đưa ly lên cao, nhưng run quá không uống tiếp được, đã đổ

mạnh vào mồm, nước mắt chảy ra giàn dụa. Mọi người trên mâm bỗng im bặt. Chu Mẫn bước đến dìu Trang Chi Điệp, hỏi:

- Rượu cay thấu trái tim phải không?

Trang Chi Điệp càng co rúm đôi môi, hít thở phì phì, nức nở không thành lời. Ngưu Nguyệt Thanh vội vàng bảo:

- Xúc động quá đấy mà! Anh ấy là thế đấy. Đau đớn quá cũng khóc vui mừng quá cũng khóc. Vụ kiện kéo dài như thế, hàng bao nhiêu chuyện khúc mắc bên trong, cuối cùng coi như kiện cáo đã xong, lại thấy anh em bè bạn có mặt đông đủ thế này, nên anh ấy đã xúc động đấy mà.

Rồi chị nói với chồng:

- Có lẽ anh vào buồng ngủ nghỉ một lát, cho bớt xúc động đã, rồi lại ra uống tiếp.

Trang Chi Điệp nói:

- Quả thật xin lỗi nhé, tôi đi nghỉ một lúc, các bạn cứ uống tự nhiên.

Anh đi vào buồng ngủ, vợ Uông Hy Miên liền bước theo, khẽ hỏi:

- Chi Điệp ơi, trong lòng có điều gì khó chịu hả anh?

Trang Chi Điệp cười nhăn nhó, lắc lắc đầu. Chị Miên bảo:

- Anh không giấu em được đâu. Thắng kiện rồi, sắc mặt anh không nên như vậy. Vừa nãy em bước vào cửa đã thấy anh khang khác.

Trang Chi Điệp giục:

- Em đừng hỏi nữa, ra ngoài uống rượu đi, để anh thư giãn một chút sẽ khỏi thôi mà!

Chị Miên vừa định ngồi xuống mép giường nói chuyện nữa, thì thấy Ngưu Nguyệt Thanh bước vào, liền nói:

- Chi Điệp gầy rộc hẳn đi, chị phải chăm lo cho anh ấy. Sau cái chết của Cung Tịnh Nguyên, ai cũng cảm thấy ngay, con người ta chẳng bằng một cây cỏ, càng phải coi trọng giữ gìn sức khoẻ.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Ai thấy tôi cũng bảo thế, chuyện này quả thật trở thành sức ép đối với tôi. Trang Chi Điệp bây giờ là của mọi người, tôi đây chỉ là nơi bảo quản. Nếu anh ấy không mạnh khoẻ, thì người bảo quản này cũng chẳng biết nói sao với mọi người, nhưng anh ấy đâu có nghe lời tôi đâu cơ chứ? Bản thân biết rõ sức mình không kham nổi, song làm việc gì cũng thả sức phóng túng, thì người chẳng gầy yếu đi sao!

Chị Miên nói:

- Bọn người này ai cũng thế!

Trang Chi Điệp cúi đầu im lặng, lại nhét thuốc vào tẩu hút. Ngưu Nguyệt Thanh giằng cái tẩu để trên đầu giường, nói:

- Đấy chị xem, đang nói thì anh ấy lại hút thuốc, tôi đã nói mãi rồi, hút thuốc in ít thôi, nhưng anh ấy không nghe, bây giờ lại hút bằng tẩu!

Trong phòng khách, Mạnh Vân Phòng gọi vào:

- Nguyệt Thanh ơi, thế nào, chị cũng bỏ đi à? Ông bà chủ sợ rượu ít đã khôn khéo rút lui trước đấy à?

Ngưu Nguyệt Thanh liền đáp:

- Có đây, có đây! Hôm nay dứt khoát phải bắt anh uống đủ mới được!

Nói rồi cầm tay chị Miên kéo ra ngoài. Lại uống thêm một thôi một hồi, dưới gác lại nổi lên một tràng pháo nổ đoang đoác, tiếp theo là những bước chân rậm rịch, loạn xạ. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Ai lại đến thế nữa nhỉ? Liễu Nguyệt ơi, mau mau ra đón khách!

Liễu Nguyệt mở cửa đi ra rồi chạy vào bảo:

- Chị cả ơi, họ…

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Ai thế?

Liễu Nguyệt đáp:

- Họ… chị biết mà!

Nói xong quay người đi vào buồng riêng. Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Đều là khách cả, em sợ cái gì?

Khi ngẩng lên nhìn, đã thấy một cái tủ lạnh được khiêng lên, người ở đàng sau càng đông hơn, các thứ khiêng vào, nào là tivi, máy giặt, giàn loa, máy điều hoà nhiệt độ, máy sấy, bốn cái chăn, hai cái gối, phích nước hơi nén, chậu rửa mặt, gương, ca đánh răng, bàn chải và thuốc đánh răng, khăn mặt, một cái

bát sứ, một đôi đũa. Những người khiêng đồ đặt hàng xuống, thấy trong nhà không có chỗ, liền quay ra hành lang ngoài cửa, cuối cùng Đại Chính bước vào.
Ngưu Nguyệt Thanh bỗng ngạc nhiên, reo lên:
- Ái chà, Đại Chính hả? Sao không gọi điện báo trước để chúng tôi ra cổng đón chứ?
Đại Chính đáp:
- Mẹ tôi bảo đưa đồ cưới này sang trước, còn hai cái túi to đùng và bộ bàn ghế sa lông da, bởi chuyển sang tốn sức, nên đã đặt thẳng trong phòng mới. Hôm nay cô đông khách thế sao?
Ngưu Nguyệt Thanh gọi:
- Chi Điệp ơi, Chi Điệp, anh mau mau ra xem ai đến đây này.
Trang Chi Điệp đi ra, cũng hết sức mừng rỡ, vội mời Đại Chính ngồi, lại gọi những người đứng ngoài cửa vào.
Đại Chính nói:
- Thôi thôi, để họ về!
Những người kia phủi ống tay áo đi xuống cầu thang. Trang Chi Điệp vẫn đi theo phân phát thuốc lá. Sau đó trở lại nói với những người trên mâm cỗ:
- Các bạn chưa ai biết phải không? Đây là Đại Chính, Đại công tử của chủ tịch thành phố chúng ta, cũng là chàng rể tương lai của Liễu Nguyệt.
Đại Chính bám sau ghế sa lông đứng dậy, bắt đầu cười móc bao thuốc lá, tựa vào thắt lưng bóc ra, mời từng người, vẫn tiếp tục cười. Mọi người ngồi ngây ra, đã nghe tưởng Liễu Nguyệt đính hôn với con trai chủ tịch thành phố, không ai là không khen Liễu Nguyệt gặp số đỏ. Hôm nay đã nhìn thấy con người này, trong lòng mỗi người đều có tâm trạng riêng, liền đứng dậy nhận thuốc. Sau đó mời cậu ta ngồi, bảo may mắn được gặp, bảo chúc mừng đã đính hôn với cô gái xinh đẹp Liễu Nguyệt, nói đến công lao của chủ tịch thành phố, bảo nhất định phải chuyên lời hỏi thăm chủ tịch thành phố, còn lấy cả cạc vi sít ra trao gửi. Đại Chính xem từng cái cạc rồi nói:
- Đều là những danh nhân trong thành Tây Kinh đây mà!
Mạnh Vân Phòng nói:
- Danh nhân hay không danh nhân đâu chẳng biết, chúng ta đều uống rượu nhé? Tôi đang buồn không có ai chơi oẳn tù tì với mình đây. Quan rể mới này, chúng mình chơi mấy chầu nhé?
Ngưu Nguyệt Thanh nói:
- Anh uống nước dừa thì say thế nào được? Người ta đã cưới đâu mà là con rể mới được chứ! Nào xin mời mọi người nâng cốc để Đại Chính thay mặt, chúc sức khoẻ chủ tịch thành phố. Đại Chính ơi, cậu bưng lên, uống mạnh vào! Đã đến nhà tôi xin cứ tự nhiên – rồi lại gọi – Liễu Nguyệt, Liễu Nguyệt đâu? Sao em kém thế hả, lúc này không thấy bóng em đâu!
Liễu Nguyệt từ buồng riêng đi ra, đã thay bộ quần áo mới, lại đánh phấn bôi son, nhưng tỏ ra ngượng ngùng đáp:
- Các anh chị uống đi, em không biết uống.
Ngưu Nguyệt Thanh giục:
- Vậy thì cũng phải chạm cốc chứ!
Mạnh Vân Phòng nói:
- Tôi bảo không thấy Liễu Nguyệt đâu, thì ra là đi chưng diện, đàn bà trang điểm vì người mình yêu mà!
Mọi người đều cười vui vẻ, Đại Chính liền nâng cốc, đưa tay ra chạm cốc với Liễu Nguyệt trước. Liễu Nguyệt chạm xong, lại chạy vào buồng bếp.
Mạnh Vân Phòng nói:
- phen này thì Liễu Nguyệt rủng rỉnh rồi! Hôm nay Đại Chính đưa lại bao nhiêu là đồ cưới, hôm tổ chức hôn lễ, xe hoa đến rước, dân phố bên đường cứ gọi là hoa mắt. Liễu Nguyệt này, lúc đó phải đích thân đến mời đấy nhé! Cô thử nói xem, muốn bọn tôi tặng quà gì, không thì đều tặng cùng một loại, cô xem còn thiếu thứ gì nhỉ?
Từ bếp Liễu Nguyệt trả lời:
- Còn thiếu một cái ngân hàng.
Mạnh Vân Phòng bảo:
- Ái chà, vậy thì tôi không dám đi đâu nhé! Chỉ mong sau này tôi và Trang Chi Điệp của cô có đi ăn xin, thì sẽ phải tới gõ cửa nhà cô đấy. Nói như vậy có được không hả?
Đại Chính nói:

- Cám ơn các vị đã có lòng ưu ái, hôm cưới đương nhiên Liễu Nguyệt phải đích thân đi mời, các vị nhất định sẽ đến chia vui với chúng tôi đấy. Tôi xin kính chúc mọi người một chén tại đây trước.

Uông Hy Miên nói:

- Uống xong chén này, thì thôi không dám uống nữa. Chúng tôi uống đã lâu rồi, anh uống với Mạnh Vân Phòng nhé!

Đại Chính nói:

- Thầy Phòng này toàn uống nước hoa quả, thấy sẽ bắt tôi say mất.

Hồng Giang nói:

- Thầy Phòng ơi, hai người chơi oẳn tù tì đi, thầy thua tôi sẽ uống thay.

Thế là Mạnh Vân Phòng và Đại Chính bắt đầu khoát tay chơi oẳn tù tì. Bên này vui chơi ầm ĩ.

Mấy chị em ngồi trơ ra, đầu tiên chị Miên đi nói chuyện với Liễu Nguyệt, sau đó Hạ Tiệp đi xem đồ cưới, cô vợ trẻ của Hồng Giang cũng ra theo, vừa sờ tay vào, vừa chép miệng khen, dự tính giá tiền của những đồ cưới đó. Hạ Tiệp bảo:

- Chủ tịch thành phố có quyền có địa vị, xét về tiền, thì không bằng những người buô bán như các em, cứ nhìn cái váy của em đây cũng phải hai ba trăm đồng đấy nhỉ!

Vợ Hồng Giang nói:

- Tiền thì nhiều hơn chủ tịch thành phố, nhưng hàm lượng vàng trong tiền của gia đình chủ tịch thành phố thì lớn.

Hai người lại đến chỗ Liễu Nguyệt và chị Miên, hỉ hỉ hả hả khen Liễu Nguyệt có phúc t. Liễu Nguyệt kéo họ vào buồng riêng, đóng cửa lại bảo:

- Các chị cười em rồi, dáng anh ấy như vậy, ai dám lấy cơ chứ, chỉ có thân em làm kẻ hầu người hạ này.

Chị Miên nói:

- Cô em đừng nói như thế, gia đình chủ tịch thành phố có điều kiện tốt, hơn nữa Đại Chính cũng khá đấy chứ!

Liễu Nguyệt đáp:

- Bà chị yêu quý của em ơi, chị là người từng trải việc đời, chị bảo Đại Chính có được không?

Chị Miên đáp:

- Đôi lông mày rậm lắm, người cũng thật thà.

Hạ Tiệp bảo:

- ngoài chân ra, thân thể khỏe mạnh đáo để đấy chứ?

Cô vợ trẻ của Hồng Giang cũng khen "tốt". Nhưng Liễu Nguyệt khóc và nói:

- Em hiểu lời các chị nói. Anh ấy chỉ được cái lông mày rậm, người thật thà, chân tàn tật thì cơ thể còn khoẻ còn tốt vào đâu được? Em hận anh ấy lắm, đồ cưới sớm không đưa sang, muộn không đưa sang, đưa sang vào lúc nào chẳng được, lại đưa sang đúng ngay hôm nay.

Nói xong cô ta lại khóc. Mấy người đàn bà lại khuyên:

- Không được cái này thì được cái kia, hơn nữa, cũng không phải con gái thông thường nào cũng được hưởng hạnh phúc này đâu, em ạ!

Lúc này chợt nghe tiếng Mạnh Vân Phòng gọi ở phòng khách:

- Liễu Nguyệt ơi, Liễu Nguyệt, chàng rể của em không chịu nổi rồi, em ra uống thay anh ấy đi!

Liễu Nguyệt bảo:

- Anh ấy thộn thế không biết. Hôm nay đến làm khách, tại sao lại uống tới mức không khống chế được mình thế nhỉ? Thầy Phòng cũng có ý bôi bác, cứ cố ép anh ấy uống say cơ!

Liễu Nguyệt không ra. Bên ngoài cứ hò hét ầm ĩ cứ bắt Đại Chính uống tiếp. Một lúc sau, Chu Mẫn và Hồng Giang khiêng Đại Chính mềm nhũn như sợi bún đi vào, để cậu ta nằm trên giường của Liễu Nguyệt. Khi đưa vào giường, tháo giày của Đại Chính ra, một chân nghiêm chỉnh hẳn hoi, chân kia thì bị vẹo hẳn di, năm đầu ngón chân co quắp lại. Liễu Nguyệt đã kéo chăn đắp lên rồi, mà vẫn còn khóc.

Mọi người thấy Liễu Nguyệt khóc, cứ tưởng cô vẫn chê trách Đại Chính uống say. Nguyễn Tri Phi cũng ngà ngà say, chê Đại Chín hxoàng, tại sao vừa mới uống một chút đã say, anh liền ba hoa vỗ ngực khoe lúc còn trẻ uống rượu như điên, đã từng với Cung Tịnh Nguyên chén đấu chén, uống hai lít một lúc, chẳng khác nào uống nước lã. Hễ nhắc đến Cung Tịnh Nguyên, anh lại đau lòng khóc thút thít. Mấy người phụ nữ thủ thỉ nói chuyện về Liễu Nguyệt, mọi người đều cảm thấy vô vị. Uông Hy Miên liền nói với Nguyễn Tri Phi:

- Anh khóc cái gì? Anh rất biết đóng nêm vào chỗ chặt! Muộn rồi, nên về thôi, anh muốn khóc thì về chỗ tôi mà khóc, đừng khóc ở đây mất vui.

Rồi nói với Trang Chi Điệp:

- Chi Điệp ơi, bọn tôi về đây! Đại Chính đến có thể còn nói chuyện với gia đình.

Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh còn giữ lại nhưng người nào cũng bảo:

- Khách sáo làm gì!

Khách khứa đứng cả dậy ra về. Trang Chi Điệp tiễn khách ra tận cổng, cuối cùng nói với Chu Mẫn:

- Uyển Nhi bị ốm à?

Chu Mẫn đáp:

- Không sao đâu, em bảo cô ấy đến thăm thầy cô vào hôm khác.

Trang Chi Điệp bảo:

- Ốm thì cứ để cô ấy nghỉ, tôi thấy cậu bảo với cô Thanh cô ấy ốm, liền suy nghĩ có thể tiêu hoá không tốt, có lọ thuốc đây, cậu cầm về cho cô ấy.

Anh liền đưa cho Chu Mẫn một hộp thuốc được đóng gói rất kín.

Đường Uyển Nhi mở hộp thuốc, trong hộp có một lọ thuốc bé xíu, mở nắp lọ thuốc, thì trong lọ không có thuốc, chỉ có mẩu giấy nhàu vê thành cục. Trên đó có chữ "Giữ sức khoẻ". Đường Uyển Nhi đã oà khóc. Từ hôm ngượng chín mặt đi ra khỏi cửa ngôi nhà ở khu tập thể hội văn học nghệ thuật, chị ta cảm nhận sâu sắc nỗi nhục mình phải chịu. Chị ta biết thổi một quả bóng hơi, thổi càng to càng có nguy cơ bị nổ, nhưn quả bóng hơi một khi đã thổi lên, lại không thể kìm hãm tham vọng và niềm vui muốn thổi phồng to hơn. Chị ta không thể không yêu Trang Chi Điệp, có lẽ Ngưu Nguyệt Thanh càng đối xử với chị ta tốt, thì khi yêu Trang Chi Điệp, chị ta càng thấy ân hận và không yên. Chính vì nỗi ân hận và không yên này, chị ta đã hết sức tránh gặp Ngưu Nguyệt Thanh, cũng đã không hay đến ngôi nhà ấy gặp lén lút nữa. Chị ta cũng biết tại sao Trang Chi Điệp đã nhiều lần hỏi chị ta có phải anh là người hư hỏng. Tuy chị ta đã từng nói với Trang Chi Điệp:

- Anh cảm thấy khó quá, thì chúng mình chỉ là bạn, không làm chuyện kia nữa.

Tuy chị ta nói thế là để thăm dò, tuy Trang Chi Điệp không trực tiếp trả lời chị ta, mà mỗi lần hai người gặp nhau lại tự nhiên, thậm chí lại vô tình làm chuyện đó. Song Ngưu Nguyệt Thanh đã giận dữ giết chết chim bồ câu, giết rồi lại hầm thành canh thịt cho chị ta và Trang Chi Điệp ăn, thì tình cảm ân hận của chị ta đối với bà chủ gia đình ấy bỗng chốc không còn nữa. Nếu ta làm tổn thương người, thì người cũng làm tổn thương ta. Một hoà, chúng ta chẳng còn ai nợ ai nữa, chúng ta như người lạ qua đường chưa hề gặp mặt nhau.

Đường Uyển Nhi nghĩ ở dọc đường như thế, khi về đến nhà chị ta thấy nhẹ nhõm, thậm chí đột nhiên chăm chỉ quét nhà, giặt quần áo. Trong đêm ấy chị ta bảo Chu Mẫn:

- Anh không mau mau đi ngủ ư?

Chu Mẫn đi thổi huyên về, đang viết quyển sách không ký tên kia, liền đáp:

- Ngủ đây, ngủ đây!

Liền thu gọn bản thảo, sau đó lấy nước nóng lau rửa nửa người phía dưới rồi hớn hở leo lên giường, nhưng chị ta đã ngáy khò khò. Hễ đi nằm là chị ta nằm một lèo ba ngày không dậy. Chị ta đã mơ một giấc mơ cực kỳ kinh khủng, tỉnh dậy chiếc áo đã ướt sũng, nhưng chị ta không nhớ rõ tình tiết của giấc mơ, chị ta thấy cô đơn và buồn tẻ vô cùng, đau đớn như một con cá nướng trên bếp lò. Ba ngày sau, chị ta lảo đảo trở dậy, hết ngồi ở mép giường lại ngồi ở ghế sa lông, hết ngồi ở ghế sa lông lại ngồi ở mép giường. Hình như chị ta nghe rõ tiếng gù của chim bồ câu, nhón chân chạy ra, dựa vào cây lê trong sân nhìn trời. Trời cao tít tắp, trên trời có mây, trắng lắm, trắng lắm, đó là mây, CHứ có phải là chim bồ câu đâu, tự nhiên nước mắt chị ứa ra.

Trong thành phố mà chị ta và Trang Chi Điệp đang sống này, trên đất đã không có đường thông, mà trên trời cũng không có lối ư? Trong sân đã rụng đầy lá, mà đầu cành vẫn lá rơi lả tả. Mùa thu đã đến, tiếng ve thưa dần, trận gió đêm qua, đã làm cho cây lê đầy đặn gầy rạc hẳn đi! Thế là Đường Uyển Nhi cảm thấy mông mình tọp đi, má mình hóp lại, năm tháng này, thời gian này cũng gầy xọp hẳn đi, chỉ còn lại một tiếng thở dài của gió đang đập vào tấm rèm trúc trên cửa sổ.

Khi Chu Mẫn đi làm về, lại định lên tường thành thổi huyên, chị ta đã không cho anh đi, chị ta đòi anh thổi ở dưới cây lê. Chị ta bảo chị ta không phản đối thổi huyên nữa, chị ta cũng đã thích tiếng huyên này. Chu Mẫn ngạc nhiên nhìn chị ta, bảo:

- Anh đã nói rồi mà, tiếng huyên này hay lắm. Em cứ bảo khó nghe, bây giờ đã thưởng thức ra mùi vị rồi hả?

Rồi anh thổi u u, vừa thổi, vừa nháy mặt rướn mày lấy lòng chị ta. Chị ta ngả người vào ngưỡng cửa lắng nghe, nhưng đột nhiên một cảm giác ập vào trái tim, cảm giác này dẫn chị ta đến đầu cầu ngoài cửa thành Nam, đến dưới cái cây hình chữ nhẫn để được ở gần chỗ đầu cầu ấy.

Chị ta tin vào cảm giác của mình. Trước kia Mạnh Vân Phòng đã từng xem đường chỉ tay của chị ta, nói chị ta có bàn tay kiểu dự cảm. Bây giờ trong lòng chị ta chỉ có một ý nghĩ: không có lối đi đến chỗ anh ấy nữa, nếu muốn đi, thì chờ ở dưới gốc cây ấy.

Thế là chị ta đứng dậy thay quần áo, đánh phấn bôi son, đi gôi giày da cao gót kia vào. Chu Mẫn hỏi:

- Em định đi à, đi đâu vậy?

Đường Uyển Nhi đáp:

- Em đi mua khăn vệ sinh, em đã đến kỳ.

Chị ta bảo đã đến kỳ, chị ta đến kỳ thật, chị ta đã lấy giấy lót vào trong xi líp, rồi hấp tấp ra khỏi cửa. Chu Mẫn bảo:

- Tối thế này rồi, để anh dẫn em đi.

Đường Uyển Nhi đáp:

- Trong thành phố có sói có báo hay sao mà anh phải dẫn em đi? Anh cứ yên chí ở nhà viết cho xong quyển sách kia đi.

Đường Uyển Nhi đi qua đường cái, trên đường cái vẫn là người và xe đi lại nhộn nhịp, chị ta đã tìm đến đầu cầu đá ở ngoài cửa nam thành phố. Nhưng Trang Chi Điệp không ở đó. Chị ta đã chờ đến mười hai giờ đêm, cũng không thấy Trang Chi Điệp xuất hiện ở đó. Mãi cho đến lúc đêm đã khuya lắm, trên đầu cầu không có ai đi lại nữa, chợt chị ta nẩy ra một ý nghĩ lạ lùng, quệt máu ấy thấm ướt cả bàn tay rồi đóng lên lan can đầu cầu, đóng lên thân cây kia, đóng lên cả hòn đá kẹp giữa chạc cây. Dấu bàn tay in trên hòn đá kia hoàn chỉnh vô cùng, có thể nhìn được từng vân trong đó. Mạnh Vân Phòng đã từng nói, dấu tay của mỗi người là bản vẽ mạng sống của người đó. Trang Chi Điệp ơi, nếu anh đã đến đây, anh có thể nhìn thấy đây là bản vẽ mạng sống của em, em đã từng chờ đợi anh ở đây.

Mấy ngày liền, Đường Uyển Nhi đã đi đến gốc cây đó. Nhưng Trang Chi Điệp vẫn không có tăm hơi chi. Chị ta chắc chắn Trang Chi Điệp đang ở hoàn cảnh gian nan, không được tự do, không đến được, cuối cùng khi Trang Chi Điệp đã gửi tin đến trong hộp thuốc, thì sau khi khóc to một trận thoải mái, người phụ nữ ấy đã sắt son thề nguyền: ta nhất định phải gặp anh ấy, cho dù là lần cuối cùng của kiếp này, ta cũng phải gặp mặt anh ấy lần cuối cùng.

Đám cưới của Liễu Nguyệt định vào ngày mười hai tháng chín. Trước đó một ngày, Liễu Nguyệt và Ngưu Nguyệt Thanh đã sửa soạn cơm canh tới thuốc tiếp đón bên họ nhà trai đến đón dâu. Mẹ Đại Chính bảo làm thế sẽ rất tốn kém đối với gia đình, định đưa rượu thịt sang, nhưng Ngưu Nguyệt Thanh kiên quyết không nghe. Tuy Liễu Nguyệt không phải là con gái hay em gái mình, nhưng gia đình chủ tịch thành phố cũng đã thừa nhận chị là thông gia, thông gia sắm đồ cưới đã đưa đến, người ngoài nào có biết đó là đâu, cứ tưởng Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh bỏ tiền ra sắm, điều này đã làm cho Ngưu Nguyệt Thanh nhiều thể diện lớn! Rượu đương nhiên là rượu Mao Đài ngon nhất, thức ăn cũng là thịt cá, gà vịt. Chuẩn bị đâu vào đấy rồi, Ngưu Nguyệt Thanh bảo Liễu Nguyệt ở nhà tắm rửa tử tế, còn mình thì lê đôi chân mỏi dừ đến nhà chủ tịch thành phố. Chị chưa yên tâm với các chi tiết cụ thể của ngày mai, chỉ sợ có điều gì sơ xuất, nên định cùng với mẹ Đại Chính kiểm tra lại từng việc một lần nữa. Ngưu Nguyệt Thanh vừa đi khỏi, Liễu Nguyệt liền vào buồng tắm mở vòi nước tắm. Lúc đầu Trang Chi Điệp ngồi trong phòng khách nghe thấy tiếng nước xoà xoà trong buồng tắm, đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, sau đó đã lẳng lặng về ngồi trong phòng sách, ở trong này anh hút hết điếu này sang điếu khác.

Đột nhiên cửa buồng mở ra, Liễu Nguyệt khoác chiếc áo dài ngủ đỏ tươi bước vào. Mái tóc Liễu Nguyệt vẫn chưa khô, lấy khăn mùi soa trắng buộc ra sau gáy. Tắm xong, khuôn mặt sạch sẽ bóng bẩy, lông mày rửa đi đã vẽ lại, vẫn còn mờ mờ, cao son đỏ chót bôi trên môi rất dầy rất tròn, chẳng khác gì một quả hạnh. Liễu Nguyệt đẹp tuyệt vời, Trang Chi Điệp thầm nói, nhất là sau khi tắm nước nóng và trong đêm cuối cùng này để ngày mai sẽ là cô dâu mới . Trang Chi Điệp nhìn cô ta mỉm cười, cúi đầu châm thuốc hút. Anh kìm nén cái thở dài, đốm đỏ trên điếu thuốc di động nhanh xuống dưới, song tàn thuốc dài vẫn giữ nguyên không rơi xuống. Liễu Nguyệt hỏi:

- Thầy Điệp ơi, thầy lại buồn rồi hả?

Trang Chi Điệp không trả lời, nỗi buồn khổ đã khiến anh cảm thấy nói ra không hề có giá trị gì. Liễu Nguyệt nói:

- Ngày mai em đi rồi, anh không chúc phúc em lần cuối cùng hay sao?

Trang Chi Điệp nói:

- Chúc em hạnh phúc.

Liễu Nguyệt hỏi:

- Anh tưởng em hạnh phúc thật sao?

Trang Chi Điệp gật đầu nói:

- Anh nhận thấy em hạnh phúc, em sẽ có hạnh phúc…

Liễu Nguyệt cười nhạt:

- Cám ơn anh. Anh Điệp này, hạnh phúc đó cũng do anh đem đến cho em.

Trang Chi Điệp ngẩng lên ngạc nhiên nhìn Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt cũng nhìn anh. Tcc thở dài một tiếng, lại cúi đầu xuống. Liễu Nguyệt nói:

- Em đến nhà anh thời gian không dài, nhưng cũng không ngắn. Em nhận thấy người thầy giáo này đã đọc nhiều sách, đã từng trải nhiều chuyện, cũng đã ngửi đủ mùi thuốc nồng nặc trong phòng sách này. Em sắp đi rồi, em lưu luyến lắm, anh hãy để em ngồi ở đây lần nữa, ngắm nhìn bức tượng người hầu gái đời Đường mà anh bảo rất giống em này, có được không?

Trang Chi Điệp nói:

- ngày mai em mới đi, tối nay trong này vẫn là nhà của em. Em cứ ngồi, người hầu gái đời Đường này ngày mai anh có thể tặng em.

Liễu Nguyệt bảo:

- Như vậy là anh vĩnh viễn không để em tiếp anh trong phòng sách nữa ư?

Trang Chi Điệp nghe nói vậy, ngồi ngây ra, anh bảo:

- Liễu Nguyệt này, ý anh không phải thế. Thật ra anh không nghĩ tặng em bức tượng này. Anh định tặng em vật khác.

Liễu Nguyệt hỏi:

- vật khác là cái gì? Bây giờ có thể xem được không?

Trang Chi Điệp liền lấy từ ngăn kéo ra một cái hộp rất đẹp đưa cho Liễu Nguyệt. Liễu Nguyệt mở ra, thì lại là một chiếc gương đồng cổ dải đường vân đề chữ lồng hoa, có gắn gờ hẹp nổi hẳn lên. Ngoài gờ có

một vòng tròn dải đường vân ghi chữ, gồm ba mươi hai chữ "luyện hình thần dã, doanh chất lương công, như châu xuất trú, tự nguyệt đình không, đương mi tả thuý, đối liễm truyền hồng, ý song tú hoảng, cụ hàm ảnh trung (rèn dáng luyện thần, đá qúy lại dầy công, như viên ngọc giữa ban ngày, tựa vầng trăng giữa trời cao, soi mày kẻ chỉ, đối mặt đánh má hồng, tựa cửa sổ thêu thùa màn che, lồng cả trong bóng gương)

Liễu Nguyệt nói ngay:

- Một chiếc gương đồng đẹp như thế này, anh không tiếc hay sao?

Trang Chi Điệp đáp:

- Bởi vì thứ quý hiếm không nỡ rời, nên mới tặng cho em!

Liễu Nguyệt nói:

- Trong nhà Đường Uyển Nhi có treo trên tường một gương đồng cổ, kích thước và hoa văn gần như gương này, chỉ có chữ là khác. Em đã hỏi chị ấy, chị kiếm đâu ra gương này thế. Chị ấy bảo phải đấy, của chị mà. Nào ngờ hôm nay em cũng có!

Trang Chi Điệp bảo:

- Cái gương của Đường Uyển Nhi cũng là do anh tặng đấy.

Liễu Nguyệt ngẩn người, hỏi:

- Cũng do anh tặng ư? Nếu là một cặp gương, anh đã tặng chi ấy, lại còn tặng cả em?

Trang Chi Điệp nói:

- Anh không thể gặp Đường Uyển Nhi được nữa. Nhìn gương này không khỏi nhớ đến gương kia….không nói đến Đường Uyển Nhi nữa Liễu Nguyệt ạ!

Nhưng Liễu Nguyệt đã vén áo dài ngủ, ngồi lên ghế da trước bộ sa lông. Cô nói:

- thầy Điệp này, em biết thầy đang hận em, hận em về chuyện Đường Uyển Nhi. Em thừa nhận đã nói tất cả với cô Thanh, một là bởi cô Thanh đánh em, cô đánh em dữ lắm, hai là đầu tiên cô Thanh phát hiện ra bồ câu đưa thư đến. Nhưng đọc thư cô Thanh chỉ hoài nghi, nếu cô Thanh đánh chết em cũng không nói, thì sự việc không đến nỗi như bây giờ, nhưng em đã nói, nói rất nhiều. Em xin nói với anh, sở dĩ em làm như vậy cũng là ghen với Đường Uyển Nhi, ghen với chị ấy là người giống như em, không có hộ khẩu trong thành phố này, thậm chí chị ấy bỏ trốn theo Chu Mẫn đến đây, còn không được bằng em, nhưng chị ấy lại được anh yêu đến thế, mà em ở ngay bên cạnh anh, song…

Trang Chi Điệp nói:

- Liễu Nguyệt, đừng nói chuyện ấy, không phải cô ấy được anh yêu, mà là anh hư hỏng quá, em không thấy anh huỷ hoại cô ấy sao? Hiện giờ chẳng phải đã huỷ hoại là gì!

Liễu Nguyệt nói:

- Như vậy, tại sao anh lại không huỷ hoại em? Anh đã gả em cho con trai chủ tịch thành phố. Anh cứ tưởng em thích Đại Chính thật sao? Anh cứ nói thật lòng đi, anh cũng biết rõ, em không yêu Đại Chính, nhưng anh đã gả em cho hắn, em cũng nhắm mắt lấy anh ta. Có phải anh đã sáng tạo cả em và1 Đường Uyển Nhi thành một con người mới, để chúng em có lòng dũng cảm tự tin vào cuộc sống mới, nhưng cuối cùng anh đã huỷ hoại chúng em? Mà trong quá trình anh huỷ diệt chúng em, anh cũng huỷ diệt luôn cả bản thân, đã huỷ diệt hình tượng và danh dự của anh, đã huỷ diệt cả cô Thanh và cái gia đình này!

Trang Chi Điệp nghe xong chợt tỉnh ngộ, nhận ra ngọn nguồn nỗi buồn khổ lâu nay của mình. Đây là một cô gái thông minh quá, ghê gớm quá, lợi hại quá. Nhưng trong một thời gian dài như vậy, anh đã không phát hiện ra những kiến thức và hiểu biết của cô, mà nay cô sắp đi rồi, không bao giờ còn là người hầu giúp việc trong nhà và một người con gái anh yêu thích nữa. Cô ấy nói ra những điều như vậy để anh giữ làm kỷ niệm. Lẽ nào cái cô Liễu Nguyệt này lại giống như một cây nến, một ngọn bấc, khi sắp sửa tắt sẽ phát ra những ánh sáng rực rỡ hơn, mà sau khi phát ra ánh sáng hơn sẽ tắt đi ư? Trang Chi Điệp lại ngẩng lên một lần nữa, nhìn Liễu Nguyệt sau khi nói xong những lời vừa rồi vẫn còn đang xúc động. Anh khẽ khàng gọi:

- Liễu Nguyệt?

- Liễu Nguyệt sà tới, ôm chầm lấy anh. Anh cũng ôm chầm cô ta, sau đó cả hai đều khóc. Trang Chi Điệp nói:

- Liễu Nguyệt ơi, em nói đúng. Anh đã sáng tạo ra tất cả và cũng huỷ diệt tất cả. Nhưng, tất cả đều không thể cứu vãn, anh cũng khó tự cứu mình. Em còn trẻ, em đi lấy chồng, hãy làm lại cuộc đời của em tử tế, nghe em?

Một dòng nước mắt của Liễu Nguyệt rơi lã chã, nhỏ lên cánh tay Trang Chi Điệp. Cô ta nói:

- thầy Điệp ơi, em sợ sống chúng với Đại Chính em cũng khó tự cứu mình. Vậy thì sao này sẽ ra sao? Em sợ, em sợ thật mà. Vậy em cầu xin anh, ngày mai em sẽ là người của hắn, trong đêm cuối cùng này, anh có thể để em giống Đường Uyển Nhi được không?

Cô ta nói rồi nhắm mắt lại, một tay kéo dải áo ngủ, chiếc áo ngủ dài tách ra, giống như một quả vải to, tươi mới, được bóc bỏ lớp vỏ đỏ, bên trong là một đống cùi trắng như ngọc. Trang Chi Điệp lặng lẽ ngắm nhìn, cầm chiếc đèn trên bàn soi xem (tác giả cắt bỏ hai trăm chữ)

Liễu Nguyệt kêu một tiếng, chiếc ghế đệm da cứ xê dịch, xê dịch ra phía cửa, cuối cùng hích vào cánh cửa kêu lên sầm một tiếng, hai người né ra. Liễu Nguyệt ngả đầu tại chỗ, Trang Chi Điệp định dừng lại đỡ thẳng cô ta dậy, cô ta bảo:

- Em không muốn dừng, em không muốn dừng!

Hai chân cô ta đạp vào cánh cửa, cánh cửa kêu ình ình, người cô ta va vào một tranh chữ dài treo trên tường, bức tranh oà rơi xuống phủ lên họ. Liễu Nguyệt bảo:

- Tranh chữ rách rồi!

Trang Chi Điệp cũng bảo:

- Tranh chữ rách rồi!

Nhưng cả hai đều không có tay để cầm tranh chữ (tác giả cắt bỏ bốn trăm hai mươi hai chữ).

Khi Liễu Nguyệt rời phòng sách mù mịt khói thuốc, cô nói:

- Em vui lắm thầy ạ, giờ này ngày mai thân em ở trên giường người tàn tật kia, nhưng trái tim em ở trong phòng sách này.

Trang Chi Điệp nói:

- không được như thế, Liễu Nguyệt ơi, em nên hận anh.

Liễu Nguyệt đáp:

- Anh cứ để mặc em, em không cần anh quan tâm.

Cô ta đóng kín cửa quay về phòng mình. Trang Chi Điệp nghe rõ tiếng bước chân cô ta đi về phòng. Cho đến khi nghe thấy tiếng cô ta mở cửa ken két, sau đó anh gục đầu xuống ghế đệm da.

Sáng hôm sau, Ngưu Nguyệt Thanh dậy thật sớm quét dọn hết trong nhà ngoài sân, lại nấu một nồi cháo, rồi mới đánh thức Liễu Nguyệt . Liễu Nguyệt thức dậy, thấy xấu hổ, vội vàng đi gọi Trang Chi Điệp. Ba người ngồi cùng mâm ăn cơm. Ăn xong, Liễu Nguyệt ngồi ở trong phòng khách chải đầu, kẻ lông mày, cài hoa, đeo dây chuyền, hoa tai, cứ nhất định đòi Ngưu Nguyệt Thanh và Trang Chi Điệp ngồi bên cạnh làm cố vấnh, sửa sọan từ đầu đến chân suốt hai tiếng đồng hồ, thì pháo cưới nổ vang trời dậy đất. Ngưu Nguyệt Thanh lập tức giục Liễu Nguyệt cởi giày, ngồi trên giường ngủ, còn mình tự mở rộng cửa buồng. Đây là đoàn người rước dâu gồm hàng chục người, có hai mươi hai xe đến đón, đậu không hết ở trong sân to của hội văn học nghệ thuật, nên đã sắp hàng một ở ngoài cổng lớn. Bà Vi đã được nhận phong bì chạy trước chạy sau, tươi cười với từng người đến đón dâu, lại nghiêm nhặt ngăn ngừa những kẻ vô công rồi nghề trên phố đi vào sân to.

Đại Chính ngực đeo hoa hồng, được người dìu đi đã lễ phép cúi đầu chào Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh. Chân phải bị liệt của anh ta dã lùi về đàng sau sắp sửa quỳ xuống thì Trang Chi Điệp đã ngăn lại, bảo cúi lưng thôi cũng được. Đại Chính liền cúi gập người xuống, rồi đi sang buồng ngủ đi giày cho Liễu Nguyệt, sau đó bế cô ta xuống, cài lên ngực cô ta một bông hoa đỏ tươi như ở ngực áo mình. Liễu Nguyệt lẳng lặng nhìn anh ta. Khi Đại Chính cài hoa, cầm tay cô dâu hôn vào môi, thì Liễu Nguyệt mấp máy môi nói với Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh đang đứng nhìn ở cửa:

- Anh ấy còn học cái lối phương Tây đấy!

Đài Chính ngượng đỏ mặt tía tai. Sau đó những người đón dâu ngồi xuống hút thuốc, ăn cỗ uống rượu, thưởng thức tranh chữ trên tường, đi sang phòng sách xem sách xếp đầy bên trong. Khi chiếc đồng hồ quả lắc điểm mười tiếng, thì nói một tiếng "lên đường". Người bám ở sàn cửa sổ trên của nhà gác thả tràng pháo dài ba vạn mối xuống, châm lửa đốt. tiếng nổ dòn dã, đinh tai nhức óc. Đại Chính dắt Liễu Nguyệt sóng vai đi xuống. Ba chiếc máy ảnh và một máy ghi hình liền nhấp nháy liên tục. Khi Đại Chính cười, khg nhịn nổi đã phát ra một tiếng hậc. Liễu Nguyệt đã lườm anh ta một cái. Đại Chính trang trọng lại nét mặt, còn cố hết sức giữ cho cơ thể được thăng bằng, nhưng sao tránh khỏi sau khi bước đã lắc lư sang hai bên, va liên tục vào Liễu Nguyệt, sau đó không phải anh ta dắt Liễu Nguyệt, mà Liễu Nguyệt nắm rịt lấy tay anh ta, cánh tay ấy cứng như đòn bẩy, giữ cho yên cả hai người. Ở cửa nhà gác, pháo vẫn nổ giòn giã, xác pháo màu đỏ bay như bươm bướm. Liễu Nguyệt sợ có đoạn pháo đứt dây rơi xuống đầu mình, đã nhảy một cái qua cửa, bởi bỏ tay ra mạnh quá, suýt nữa làm Đại Chính ngã. Ngưu Nguyệt Thanh vẫn đi đằng sau liền gọi:

- Liễu Nguyệt! Liễu Nguyệt!

Liễu Nguyệt đành phải quay lại chờ. Trong sân dưới nhà gác đứng kín người, lần này thì Liễu Nguyệt dắt tay Đại Chính cố gắng đi sát vào người, không để anh ta lắc lư. Ngưu Nguyệt Thanh khen:

- Được đấy! Được đấy!

Chị bảo bốn người tung giấy năm màu đã cắt sẵn lên đầu cô dâu chú rể, lập tức khắp người khắp đầu cô dâu, chú rể óng a óng ánh. Hàng chục người đến rước dâu, lần lượt rước đồ cưới lên xe, đội ngũ dài dằng dặc, thứ tự xuất phát từ cổng lớn, người đứng xem trên đường cái ào đến như nước thuỷ triều. Người ta xôn xao bàn tán về cô dâu, chú rể. Họ bảo cô dâu cao hơn chú rể một cái đầu, bảo cô dâu chắc chắn sẽ là người cầm chịch của gia đình mới, bảo chú rể chẳng mấy nữa sẽ phải đội một chiếc mũ xanh. Có người bảo chú rể là con trai của chủ tịch thành phố, con trai của chủ tịch tính nết nhất định nóng nảy, hấp tấp, về mặt khí thế và sự uy nghiêm anh ta sẽ chinh phục cô dâu một cách tuyệt đối. Thế là có người lại bảo, định đánh người đẹp này ư? Vậy thì anh ta phải chờ người đẹp bế anh ta lên giường mới đánh được cô ta. Đương nhiên Liễu Nguyệt đã nghe được những câu bàn tán ấy, cô ta vội vàng chui vào trong xe.

Lễ cưới tổ chức ở nhà ăn lớn của khách sạn Tây Kinh. Chiếc xe chở Trang Chi Điệp và Ngưu Nguyệt Thanh vừa đỗ ở cửa khách sạn, đã nhìn thấy một đám rất đông ùa tới cùng Đại Chính và Liễu Nguyệt đi vào cửa nhà ăn. Pháo nổ liên hồi, nhạc trống ầm ĩ, đang nghi nghi hoặc hoặc sao đông người đến thế, thì có người đến thưa:

- Hôm nay hai vị phải ngồi ghế trên, ông bà chủ tịch đã có mặt tại đó.

Hai người vừa bước vào trong nhà, đã nhìn thấy từng dãy đèn màu, kỳ quái sặc sỡ, người nào cũng tươi cười roi rói, vui cười hớn hở. Những cô phục vụ mặc áo dài đi lại như mắc cửi, đang đặt lên từng bàn nào là hoa, trái cây, bánh ngọt, hạt dưa, thuốc lá, nước trà, nước ngọt. Người thì nhốn nháo, cũng chẳng biết

khách dự đám cưới hay là khách trọ. Đại Chính và Liễu Nguyệt khi vào cửa đã nhận hai bó hoa của hai em thiếu nhi tặng, được người hướng dẫn đưa chầm chậm tới dầu nhà đàng kia trên tấm lụa đỏ trải đường rộng khoảng hai mét dài hai mươi mét. Ở đàng ấy bắc một cái sàn cao, trải thảm đỏ, chậu cảnh xếp san sát, phía trước có đặt micrô phôn, phía sau có bốn cái bàn chính ở trên. Người chủ trì nghi thức, Hoàng Đức Phúc bảo cô dâu chú rể quay người lại, hô hào tất cả khách mời có đem theo máy chụp ảnh cô dâu chú rể. Người ta hò hét, đề nghị hai người đứng sát gần nhau, sát lại gần nhau nữa, cười lên, giơ bó hoa lên, hoặc một tay người này đặt vào vai người kia, người này ôm vào eo người kia. Đại Chính và Liễu Nguyệt không nghe, không được, có người đến tận nơi bắt họ làm theo, lại được một trận cười ồ lên, cả nhà ăn reo hò ầm ĩ. Trang Chi Điệp dừng lại ở cạnh tấm lụa điều, dã nhìn rõ một đôi câu đối do Trịnh Nhiếp viết trên lụa điều bằng bột vàng "Gió xuân bạo phổi đi chải liễu, mưa đêm đối người đang tưới hoa". Bên cạnh dòng chữ "chúc mừng hôn lễ Đại Chính Liễu Nguyệt", sau đó tên của hàng trăm người chúc mừng ký chi chít. Trang Chi Điệp nghĩ, lưu niệm các buổi lễ hội thông thường đều là người tham gia ký tên trên giấy Tuyên, còn cách làm này không biết ý kiến đề xuất của ai vậy, lại viết tên họ tên người chúc mừng trên lụa điều, lại lấy lụa thay thảm đỏ, cũng thấy khác hẳn, thú vị đáo để. Liền có người cầm bút đến nói:

- Xin ngài ký tên.

Trang Chi Điệp ký tên lên đó. Người ấy hỏi:

- Ngài là Trang Chi Điệp ư?

Trang Chi Điệp gật gật đầu. Người kia lại nói:

- Tôi cũng yêu chuộng văn học, hôm nay được gặp ngài, thật vô cùng phấn khởi.

Trang Chi Điệp đáp:

- Cám ơn.

Trang Chi Điệp đang định đi lên phía trước, thì người đó còn đòi nói chuyện với anh:

- Ngài Điệp ơi, cô dâu kia là người giúp việc trong gia đình ngài, là do ngài rèn dũa phải không ạ?

Trang Chi Điệp đáp:

- Đâu có.

Người kia nói:

- Tôi hâm mộ cô ấy lắm. Tôi có một thỉnh cầu không biết ngài có đồng ý không? Tôi cũng muốn đến nhà ngài làm người hầu giúp việc, vừa phục vụ ngài, vừa học ngài sáng tác.

Trang Chi Điệp đáp:

- Tôi không còn tìm người giúp việc nữa, xin cám ơn lòng tốt của anh.

Người kia nói:

- Chắc ngài chê tôi không phải là đàn bà con gái chứ gì? Tôi biết nấu cơm, biết giặt quần áo.

Trang Chi Điệp, gần như không gạt bỏ được sự cuốn níu của anh chàng, Ngưu Nguyệt Thanh liền bước tới nói với Hoàng Đức Phúc, Hoàng Đức Phúc đang giới thiệu các vị khách, liền nói to:

- Tới dự lễ cưới hôm nay còn có ngài Trang Chi Điệp nhà văn có tên tuổi, chúng ta nhiệt liệt hoan nghênh, mời ngài Điệp lên bàn chính.

Trong nhà ăn tiếng vỗ tay như sấm dậy, tiếng hoan hô ầm ầm, anh chàng kia đành phải buông tha Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp đã bước đến bàn chính, lần lượt bắt tay chào hỏi lãnh đạo các giới và các vị nổi tiếng trong thành Tây Kinh đã ngồi sẵn. Vừa ngồi vào vị trí của mình, thì có hai cô gái chạy tới xin anh ký tên lưu niệm. Trang Chi Điệp cứ tưởng ký trong sổ tay. Nhưng hai cô gái đều đứng thẳng người lên, nói:

- Chỗ ngực này dành riêng cho ngài Điệp ký tên đấy ạ!

Trang Chi Điệp nhìn lên, thì trên áo sơ mi sợi bông màu trắng họ đang mặc đã ký đầy tên người, chữ ngang chữ dọc. Trang Chi Điệp nói:

- Ồ, cái áo đẹp thế này tiếc quá đấy!

Cô gái đáp:

- Danh nhân ký tên mới có giá trị chứ ạ! Ngày thường đâu có gặp các ngày, nghe nói con trai chủ tịch thành phố cưới vợ, cứ nghĩ thế nào các ngài cũng tới dự. Các ngài ký vào, chúng em khoe khoang với người đời, đây mới là áo văn hoá thật sự.

Trang Chi Điệp bảo:

- Để tôi xem xem ai đã ký tên vào nhé?

Anh đã thấy trên áo có tên của Uông Hy Miên, Nguyễn Tri Phi, Mạnh Vân Phòng, Tôn Vũ, Chu Mẫn, Lý Hồng Văn, Cầu Đại Hải, liền cầm bút viết vào trước ngực cô gái. Cô gái kia thấy vậy, thì được đàng chân

lân đàng đầu, liền nói, ngài cấu từ nhạy bén, viết một bài thơ được không, bốn câu cũng được. Trang Chi Điệp thấy khó xử, liền nói:
- Chỗ này đâu có phải môi trường làm thơ, viết nội dung gì nhỉ?
Cô gái đáp:
- Hôm nay lễ cưới, ngài viết một chút về tình yêu đi!
Trang Chi Điệp liền viết vào lưng áo cô gái.
Cô này bảo cô kia đọc cho nghe, cô kia liền đọc:

Cắm cái gậy xuống đất
Hy vọng mọc thành hoa hồng
Ném hòn đá xuống sông
Hy vọng mọc ra cái đuôi
Ép tờ giấy xuống gối
Hy vọng giấc mơ in ra thành tranh
Dán con tem lên trái tim
Hy vọng gửi tới em phương xa

Cô gái liền cười, hỏi:
- Ngài Điệp đang nhớ nhung ai vậy?
Trang Chi Điệp đáp:
- Đấy là tương tư một chiều.
Cô gái nói:
- Đúng, em thích tương tư một chiều. Em tìm vô khối bạn trai, nhưng đã bái bai họ rất nhanh. Trên đời này em không có người em tin tưởng, cũng không có người đáng để cho em yêu. Nhưng em cần tình yêu, song lại không biết mình yêu ai! Tương tư một chiều tốt nhất, em cứ tha hồ yêu một người trong tưởng tượng của mình, chẳng khác gì em có một cái chìa khoá, có thể mở được từng căn hộ riêng.
Trang Chi Điệp liền cười bảo:
- Cô bạn ơi, em có cảm nhận như vậy chắc chắn là đang yêu một người cụ thể. Làm sao lại không biết mình yêu ai?
Cô gái trả lời:
- Vậy đã không thành công mà. Em đã thề không bao giờ yêu anh ta nữa. Ngày nào ở đây em cũng cảnh cáo em, nhắc nhở em.
Trang Chi Điệp nói:
- Nhưng cô không ngày nào giải thoát được tình yêu đối với anh ấy. Như vậy là không biết tương tư, học biết tương tư, thì sợ tương tư, không nghĩ đến anh ấy, tại sao không nghĩ đến anh ấy, liệu không nghĩ đến anh ấy được ư?
Cô gái bảo:
- Ái chà, ngài Điệp ơi, ngài là người ngần này tuổi cũng giống chúng em sao?
Cô gái liền ngồi trên ghế trước mặt anh, dường như xúc động lắm, có vẻ muốn nói chuyện lâu dài. Trang Chi Điệp vội nhắc nhở lễ cưới đã bắt đầu, mình nói chuyện ở đây ảnh hưởng không tốt, liền giục cô đi xuống. Giữa lúc này có người cúi xuống nói với Trang Chi Điệp:
- Ngài Điệp ơi, ở bên trái ngoài đường cái ngoài cửa có người nhắn ngài ra nói chuyện.
Trang Chi Điệp ngờ ngợ, ai cần gặp anh vào lúc này nhỉ? Nếu là người quen, thì cũng phải vào dự lễ cưới chứ? Anh đứng lên đi ra. Ngoài cổng khách sạn, moi người đều vào trong nhà ăn xem lễ cưới, chỉ có từng đấy từng đấy xe đang đậu. Trang Chi Điệp nhìn trước ngó sau, không thấy ai. Đang định quay về thì có một chiếc xe con đậu cạnh đường quay kính cửa sổ xuống, một người đã lên tiếng gọi "A", Trang Chi Điệp nhìn vào, thì người đó đeo một cặp kính râm, gần như che kín mặt. Trang Chi Điệp biết ngay là ai, vội vàng chạy đến hỏi:
- Em định dự lễ cưới hả?
Đường Uyển Nhi đáp:
- Em muốn thăm anh cơ!
Trang Chi Điệp ngửa mặt lên trời thở dài.
Đường Uyển Nhi hỏi:
- Dự lễ cưới xong anh đến "nhà cầu khuyết" có được không?
Trang Chi Điệp nhìn cổng khách sạn ở đàng sau, rồi mở cửa xe taxi ngồi vào, bảo lái xe:
- Lái về phố am ni cô

Đường Uyển Nhi ôm chầm lấy anhiểu, hôn như điên như dại lên trán, lên mặt, lên mũi, lên miệng, chị ta giống như gặm cái đàu dê luộc chín, cặp môi son cứ từng vòng từng vòng in chi chít lên cả khuôn mặt anh. Anh lái xe đã phải bẻ cả gương trước mặt xuống.

Xe taxi đã đi đến am ni cô. Đường Uyển Nhi nói:
- Bọn họ đều đi hết chứ anh?
Trang Chi Điệp nói:
- Đi cả rồi!
Đường Uyển Nhi giục:
- Vậy thì chúng ta cùng đến nhà ở khu tập thể hội văn học nghệ thuật.
Không chờ Trang Chi Điệp đồng ý, đã đưa thêm cho lái xe mười đồng, chiếc xe quay đầu lại phóng theo hướng Bắc. Hai người vừa bước vào nhà, Đường Uyển Nhi đòi Trang Chi Điệp bế chị ta vào lòng. Chị ta bảo, chị ta nhớ anh quá, quả thật chị ta không chịu nổi. Chị ta luôn luôn tìm cơ hội, chị ta tin ông trời sẽ dành cho chị ta, quả nhiên hôm nay đã có dịp, chị ta sẽ coi buổi trưa hôm nay là tổng hoà của những ngày xa cách để chung sống với anh. Chị ta đòi Trang Chi Điệp ôm chặt chị ta, ôm chặt nữa. Đột nhiên chị ta khóc, chị ta hỏi:
- Anh Điệp, anh Điệp ơi, anh bảo em làm thế nào đây, anh bảo em làm thế nào hả?
Trang Chi Điệp không biết nói với chị ta như thế nào. Anh cố khuyên chị ta, an ủi chị ta, sau đó anh cũng cảm thấy mình nói những lời trống rỗng, giả dối, không hề có ý nghĩa, ngay đến bản thân cũng không tin nổi, chỉ có những lời gọi nghẹn ngào "Uyển Nhi, Uyển Nhi".
Đầu anh như muốn toác ra, anh cảm thấy trong vỏ não như có chứa nước, hễ lắc một cái, nước hắt ra đau đớn. Hai người cứ ôm nhau mãi, ôm nhau như một pho tượng đá im lìm. Sau đó có ma mới biết được chuyện gì đã xảy ra, tay người nọ cởi quần áo của người kia, cho đến khi cả hai đều trần truồng như nhộng, mới tự hỏi, lại tạo ra một cuộc yêu ở đây ư?
Hai người nhìn nhau khe khẽ cười, ai cũng rõ chỉ có hoàn thành một cuộc hoà nhập thể xác, mới có thể quên đi mọi khổ sở trong chốc lát, mà cuộc hoà nhật thể xác để quên đi khổ sở này, càng về sau này càng hiếm có dịp nữa, không có dịp nào nữa.
Khi Trang Chi Điệp đặt Đường Uyển Nhi lên ghế salon da, thì Đường Uyển Nhi lại bảo:
- Không, em phải nằm giường cơ! Em muốn anh bế em lên giường trong buồng ngủ của anh chị cơ! (Tác giả cắt bỏ sáu trăm sáu mươi sáu chữ). Nhưng không sao thành công nổi.
Trang Chi Điệp ủ rũ ngồi dậy, nghe đồng hồ quả lắc ngoài phòng khách cứ tích tắc, tích tắc gõ nhịp đều đều.
Anh bảo:
- Hỏng rồi, Uyển Nhi ạ, căn bệnh cũ của anh lại tái phát rồi hay sao đấy em ạ!
Đường Uyển Nhi đáp:
- Sao lại thế được nhỉ? Anh thử hút một điếu thuốc xem nào?
Trang Chi Điệp lắc đầu nói:
- Hỏng rồi, Uyển Nhi ơi, anh xin lỗi em. Muộn rồi, chúng mình có thể đi ra ngoài bình tĩnh lại được không? Anh sẽ khỏi, anh có thể thoả mãn em. Chờ đi ra ngoài, tĩnh dưỡng lại, chúng mình sẽ đến "nhà cầu khuyết", chỉ cần em bằng lòng, ở đấy cả buổi chiều, cả đêm cũng được.
Đường Uyển Nhi lại nằm ngửa lặng lẽ trên giường. Chị ta bảo:
- Anh Điệp, anh đừng nói thế, anh căng thẳng và cũng buồn khổ quá đấy mà! Bây giờ em đang chung sống với anh trên giường buồng ngủ của anh chị, em cảm thấy em là bà chủ, em rất sung sướng.
Trong khi chị ta nói, mắt nhìn chằm chằm vào bức hình Ngưu Nguyệt Thanh treo trên tường, chị ta nói tiếp:
- Chị ta đang hận em, có lẽ đang chửi em dâm đãng không biết nhục đấy. Chị ta là người đàn bà hạnh phúc trong thành phố này. Chị ta không hiểu em, chị ta không hiểu nổi nỗi đau khổ của người đàn bà trong một hoàn cảnh khác.
Chị ta liền đứng lên, lật tấm hình quay vào tường. Hai người ra khỏi khu nhà hội văn học nghệ thuật, đi theo con đường cái một cách không mục đích. Sau đó vào một quán ăn cơm, ăn cơm xong, đi qua một rạp chiếu bóng, liền mua vé vào xem phim. Họ bàn nhau, xem xong phim sẽ đến "nhà cầu khuyết", phải mua nhiều thức ăn và đồ uống, để sống một ngày thật sự, cảm nhận cho bằng hết những cảm giác và mùi vị của những đêm ngày vò võ đợi chờ.
Trang Chi Điệp bảo:

- Một ngày một đêm nhé!

Đường Uyển Nhi nói:

- Hai ngày hai đêm cơ!

Trang Chi Điệp bảo:

- Không, ba ngày ba đêm cơ!

Đường Uyển Nhi nói:

- Vậy thì ngủ cho đến chết.

Trang Chi Điệp bảo:

- Chết cũng phải chết đẹp.

Đường Uyển Nhi nói:

- Nếu chết như thế thật, sau đó bị người ta phát hiện, thì không hiểu ngôi "nhà cầu khuyết" đó sẽ được người đời ca tụng là nơi hy sinh của tình yêu hay bị chửi rủa là mồ chôn của tội ác?

Hai người cười hì hì. Họ cứ cười nói như vậy trong lúc theo dõi câu chuyện trên màn ảnh trong rạp. Đường Uyển Nhi gục đầu lên vai Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp chợt nhớ tới bức ảnh chụp trước đây, nhưng anh không muốn nghĩ đến chuyện ấy, cảm thấy tư thế này của hai người, quả thật là một chữ có nghĩa, liền khe khẽ nói với Đường Uyển Nhi. Đường Uyển Nhi hỏi:

- Chữ gì thế?

Trang Chi Điệp viết vào lòng bàn tay chị ta chữ "tổng", nhưng chị ta lại viết vào lòng bàn tay Trang Chi Điệp chữ "đoá".

Anh bảo:

- Anh đi mua gói hạt dưa về cắn nhé!

Anh đứng dậy đi theo lối ra. Anh nhìn thấy ở chân tường đàng kia có hai người đang ngồi xổm sát tường, anh cứ tưởng người đến muốn tìm chỗ ngồi ở đó, còn chỉ chỉ tay, có ý bảo phía trước còn chỗ trống, nhưng cùng một lúc đã cảm thấy cử chỉ của mình rất buồn cười. Tối mò mò thế này, người ta đâu có hiểu được ý chỉ tay của mình, cũng cần quái gì phải lo chuyện ấy cho họ? Thế là anh đi mua hạt dưa ở trước quầy phục vụ. Nhưng chỉ có hạt hướng dương. Anh bảo:

- Tôi mua hạt bí cơ.

Hạt bí ăn vào không nóng ruột, nhưng không có hạt bí. Anh nhớ lúc vào cửa, ở bên trái rạp khoảng ba bốn trăm mét có một cửa hiệu thực phẩm, liền nói với người xé vé, rồi vội vàng chạy đi. Năm phút sau Trang Chi Điệp trở lại chỗ ngồi trong rạp thì không thấy Đường Uyển Nhi đâu, mà cái túi xách nhỏ của chị ta thì vẫn để ở đó. Trang Chi Điệp nghĩ bụng, chắc đi vào nhà vệ sinh chăng. Nhưng mười phút đã qua đi, Đường Uyển Nhi vẫn không quay về. Trang Chi Điệp thấy ngờ ngợ, đứng dậy đi ra nhà vệ sinh gọi chị ta. Không thấy Đường Uyển Nhi trả lời. Anh nhờ một người đàn bà đã đi vào nhà vệ sinh xem bên trong có người hay không, người phụ nữ ấy đi ra bảo "không có". Trang Chi Điệp bắt đầu sốt ruột, anh nghĩ, cô ấy đi đâu được nhỉ? Hay là ở phòng nghỉ? Phòng nghỉ cũng không có. Anh biết Đường Uyển Nhi hay trêu đùa, chắc là cố tình nấp vào một góc nào đó của rạp chiếu bóng, chờ khi anh đi ra đột nhiên hú oà doạ anh. Anh liền đi kiểm tra từng hàng ghế, tìm hết cả đàng trước đàng sau, cũng chẳng thấy tăm hơi. Giữa lúc đó tan buổi chiều, người xem ùa ra về. Trang Chi Điệp đứng đón ở cửa theo dõi, cho mãi tới lúc không còn ai trong rạp, vẫn không thấy mặt Đường Uyển Nhi đâu cả.

Trang Chi Điệp hoảng quá, gọi điện thoại cho Mạnh Vân Phòng. Mạnh Vân Phòng hỏi tại sao bỏ đi khỏi lễ cưới không thấy quay trở lại, đi có việc gì vậy? Trang Chi Điệp đành phải nói ra tất cả, bảo anh ấy đến nhà Chu Mẫn xem có phải Đường Uyển Nhi đã bỏ về nhà trước? Mạnh Vân Phòng bảo, dự lễ cưới xong, anh và Chu Mẫn cùng đi về nhà Chu Mẫn, không thấy Đường Uyển Nhi. Anh cũng mới từ nhà Chu Mẫn trở về. Trang Chi Điệp bỏ điện thoại xuống, hy vọng nhất là lúc này cô ấy đã đến "nhà cầu khuyết". Ở đấy cũng không có. Cuối cùng Trang Chi Điệp đến nhà Mạnh Vân Phòng vừa bước vào nhà đã oà lên khóc.

Ngưu Nguyệt Thanh thấy chồng đi ra khỏi nhà ăn trước khi lễ cưới bắt đầu, mãi không thấy trở lại, thì trong lòng nghi nghi. Bởi vì tất cả bạn bè của anh đều dự lễ cưới, có phải anh ngấm ngầm đi gặp Đường Uyển Nhi? Nhưng chị không thể đi được.

Khi chủ tịch thành phố và phu nhân hỏi chị, Trang Chi Điệp đi đâu, thì chị đưa đẩy nói, có người gọi anh ấy đi, chắc là có việc gấp. Bà vợ ông chủ tịch yêu cầu chị ăn tiệc xong thế nào cũng phải đi xem buồng cưới, phải chờ cô dâu chú rể động phòng xong mới được về. Mười một giờ đêm, Ngưu Nguyệt Thanh mới về đến nhà. Chị thấy ngay có người đã vào phòng ngủ, đâm ra chột dạ liền kiểm tra cẩn thận giường chiếu và thế là phát hiện một sợi tóc dài, ba sợi lông ngắn và xoăn, hơn nữa bức hình treo trên tường bị lật úp lại. Không giữ nổi tức giận, chị túm ngay cái gối quăng đi, lột luôn chiếc chăn trải giường vứt đi, lật cả nệm ném đi. Chị gào lên, giật cửa phòng sách, rũ tung tất cả trong phòng, quăng sách vở bản thảo, điêu khắc, đá gốm lọ gốm vào một đống rồi giẫm chân lên đập nát, sau đó ngồi tại chỗ chờ Trang Chi Điệp về.

Ngưu Nguyệt Thanh chờ suốt đêm không thấy Trang Chi Điệp về. Hôm sau lại một ngày nữa Trang Chi Điệp vẫn không trở về. Ngưu Nguyệt Thanh đã nhụt chí, không đập phá đồ đạc nữa. Chị đang thu thập quần áo thay giặt của mình cho vào trong một cái va li da to đùng, thì có tiếng gõ cửa. Chị đi ra mở then cửa, sogn không đẩy cánh cửa, quay người đi vào buồng tắm, dùng kem rửa mặt xoa lên mặt. Chị phát hiện trong gương mặt mình có nếp nhăn mới, to tiếng sụt sịt và bắt đầu xoa bóp trên mặt theo cách làm của Vương phi nước Anh Diana.

Chị nói:

- Anh về đấy hả? Trong tủ lạnh có tinh long nhãn, anh pha một cốc mà uống tẩm bổ lấy lại nguyên khí. Từ nay về sau làm xong chuyện ấy, anh phải quét sạch lông mới phải.

Nhưng một tiếng oà khóc đã trả lời chị. Thấy tiếng khóc khác lạ, Ngưu Nguyệt Thanh quay đầu lại, thì quỳ sụp trong phòng không phải Trang Chi Điệp mà là anh Hoàng giám đốc. Ngưu Nguyệt Thanh đi ra, không dìu anh Hoàng dậy, lạnh lùng hỏi:

- Anh làm sao vậy, buôn bán sập tiệm hả?

Giám đốc Hoàng đáp:

- Tôi tìm anh Điệp.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Anh tìm anh ấy thì cứ đi mà tìm, quỳ khóc ở đây làm gì?

Giám đốc Hoàng đáp:

- Bà vợ tôi lại uống thuốc sâu rồi.

Ngưu Nguyệt Thanh ngồi xuống, nhưng đã cầm gương soi lông mày, hỏi:

- Lại uống thuốc sâu ư? Vậy thì chị ấy đói bụng mà uống à?

Giám đốc Hoàng nói:

- Tôi bảo, là uống thuốc sâu ấy mà!

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Loại thuốc sâu ấy của anh, chị ấy chả uống rồi là gì?

Giám đốc Hoàng đứng lên nói:

- Lần này thì cô ấy uống chết thật rồi.

Ngưu Nguyệt Thanh giật mình, cái gương soi rơi khỏi tay nứt vỡ, chị hỏi:

- Chết rồi sao?

Giám đốc Hoàng nói:

- Tôi chỉ bảo uống "102" này uống vào không việc gì. Cô muốn uống thì cứ uống, rồi kéo cửa ra đi. Buổi trưa về, mở vung nồi ra không thấy cơm, tôi sốt tiết mắng cho một trận. Cô ngày càng quá quắt, đến cơm cũng không nấu hả? Nhìn vào giường lò, thì một chân cô ấy vểnh lên, tôi đẩy chân một cái, cả người cô ấy lật đi. Cô ấy đã chết cứng rồi.

Ngưu Nguyệt Thanh nghe xong, im lặng một lúc lâu, nghe giám đốc Hoàng còn đang càu nhàu tại chỗ, anh ta bảo chẳng hiểu ra sao cả, cái lô thuốc sâu này, thì mình muốn nó có độc, thì nó không độc, khi không để nó có độc, thì nó lại làm chết người thật. Ngưu Nguyệt Thanh liền cười nói:

- giám đốc Hoàng ạ, chết cũng được, anh có tiền như vậy, muốn làm gì mà chẳng được, chỉ có thiếu một cô vợ đầm! Chị ấy chết là do số phận chị ấy không hợp với anh, chị ấy chết chẳng phải đã dọn đường cho anh, anh còn buồn không tìm được một cô mười tám hai mươi tuổi hay sao?

giám đốc Hoàng nói:

- trước khi uống thuốc cô ấy cũng nói thế, nhưng ly hôn thì cứ ly hôn, tôi đã đồng ý cho cô ấy mười vạn đồng, mà cô ấy lại muốn chết. Tôi biết cô ấy không muốn chết đâu, cô ấy doạ tôi ấy mà, nhưng ai ngờ loại thuốc này có độc. Cô ấy chết như vậy, anh em nhà mẹ đẻ cô ấy liền nhờ người khác viết đơn kiện, gửi lên toà án, gửi cho uỷ ban nhân dân thành phố, nghe đâu còn gửi cho ông chủ tịch thành phố, toàn là cáo buộc "101" của tôi là thuốc sâu giả, "102" cũng là thuốc sâu giả.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Ồ, anh đến nhờ Trang Chi Điệp lại viết cho anh một bài tuyên truyền sản phẩm, hoặc sang chỗ lãnh đạo thành phố để gỡ tội cho anh phải không?

Giám đốc Hoàng nói:

- Đúng vậy, bây giờ tôi đến tìm Trang Chi Điệp nhờ anh ấy mở cho tôi lối đi, không biết anh có cứu tôi không?

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Vậy thì anh ra cổng mà chờ Trang Chi Điệp của anh, tôi còn phải đi đây, tôi phải đóng khóa cửa lại.

Giám đốc Hoàng ngượng ngùng nói:

- Ấy! Ấy!

Ngưu Nguyệt Thanh đập cái gương xuống đất chát một cái, vỡ tan tành, chị mắng:

- Anh cút đi cho tôi nhờ! Bọn đàn ông thối tha các anh còn cái thứ gì nữa, ngoài mấy cái đồng tiền, anh bức vợ anh chết, còn không mau mau đi lo liệu mai táng cho chị ấy, lại đến đây khóc tìm lối thoát, anh lại còn mặt mũi nào nói với tôi hả? Anh còn dẫn ai đến nữa hả, có phải anh cũng dẫn cả con vợ hoang không biết xấu hổ kia đến hả? Có phải nó đang đợi anh ở gác dưới không hả? Anh dắt nó lên đây cho tôi xem nào, kẻ làm hại đàn bà lại là những con đàn bà gì nào? Anh đã nghĩ chưa? Tối nay anh hại người này, thì ngày mai nó đến lại anh đấy! Anh cút đi! Anh cút đi!

Giám đốc Hoàng bị chị đẩy ra ngoài, cửa đóng sầm một cái.

Cửa đóng lại rồi, Ngưu Nguyệt Thanh nhìn những vết bẩn của đôi giày vấy bùn đi trên nền thảm, chị cảm thấy buồn nôn, liền cầm chổi lau nhà lau sạch, chị lau hết lần này đến lần khác, rồi ngồi xuống mép giường thở hổn hển.

Buổi chiều hôm ấy, Trang Chi Điệp vẫn không về nhà. Ngưu Nguyệt Thanh đã viết một bức thư dài dằng dặc, chị kể lại cuộc sống hoà thuận suốt mười mấy năm vợ chồng mới cưới nhau. Chị nói ngày ấy anh quê mùa như thế nào, nghèo rớt mồng tơi ra sao. Chị đã lấy anh, đã hoàn toàn hy sinh bản thân cho anh, động viên an ủi anh, chăm sóc anh, để anh phấn đấu từng bước đến ngày hôm nay.

Ngày nay anh đã thành công, đã có tiếng tăm, có cả danh cả lợi, đương nhiên chị không tương xứng là phu nhân của anh, bởi vì chị vốn không xinh đẹp, huống hồ bây giờ đã già đi, càng bởi vì trong mười mấy năm, chị hoàn toàn hy sinh vì anh nên đã không sống cho mình. Trong một thời gian dài, lâu lắm, cuộc hôn nhân của hai người đã chết, hai người đồng sàng dị mộng, đã như vậy, tôi đau khổ, anh cũng đau khổ, chẳng thà kết thúc còn hơn. Viết đến đây, chị còn viết thêm một đoạn khác. Chị bảo xét đến cùng, thì không biết sự việc phát triển đến bước này là do chị sai ở chỗ nào, đối với anh, đối với gia đình này, chị đã dốc hết tâm huyết, còn anh, Trang Chi Điệp, thì hết lần này đến lần khác đã làm chị đau lòng, lẽ nào đều là giả dối? con người sống tới mức giả dối như vậy sao? Nhưng viết ra rồi, chị lại lấy bút gạch đi. Chị cảm thấy không cần viết như vậy nữa. Thế là chị lại viết, để bảo toàn danh dự của anh, vì hạnh phúc từ nay về sau của anh, chị không muốn làm ầm ĩ thành kẻ thù khi chia tay giống như những người thông thường vẫn làm, chỉ mong giải quyết hoà bình, không qua toà án, mà chỉ đến văn phòng đường làm thủ tục ly hôn là được rồi. Chị bảo, bây giờ chị phải đi sang bên Song Nhân Phủ, xin đừng tới tìm chị, muốn tìm thì phải viết xong đơn để cùng đi đến văn phòng đường phố. Viết xong thư, chị xách cái va li chứa đầy quần áo thay giặt, đi ra khỏi khu nhà hội văn học nghệ thuật, chị cảm thấy một sự giải thoát hiếm có.

Vừa đến Song Nhân Phủ, đã thấy mẹ chị ngồi trên chiếc đôn đá ở cổng, nét mặt bà ngây dại. Ngưu Nguyệt Thanh gọi một tiếng "Mẹ!" mẹ chị cứ tỉnh bơ, còn nhìn Ngưu Nguyệt Thanh vẫn ngồi không động đậy. Ngưu Nguyệt Thanh liền ngồi xổm trước mặt mẹ, hỏi:

- Mẹ ơi, sao mẹ không nhận ra con hả mẹ? Mẹ làm sao thế?

Bà đột nhiên bừng tỉnh, ánh mắt ngây dại di chuyển trong khoang mắt, rồi hỏi:

- Ai đấy?
- Con là Nguyệt Thanh, mẹ không nhận ra con ư?

Bà liền há hốc mồm, co giật và khóc. Ngưu Nguyệt Thanh thấy mẹ bỗng chốc thành như vậy cũng khóc. Hai mẹ con lúc đầu còn khóc trong lòng, nhưng sau đó mỗi người đều có tủi hờn riên, càng khóc dữ dội hơn, khó khăn lắm chị mới dìu được mẹ vào trong nhà, hỏi mẹ tại sao ngay đến con gái cũng không nhận ra. Bà mẹ bảo suốt ba đêm nay bà không ngủ, lúc nào trong đầu cũng kêu ong ong, nhưng con gái không sang, con rể cũng mất hút. Bà đã bó quần áo Ngưu Nguyệt Thanh đã từng mặcthành một bó thả vào một cái giếng cạn ở trong sân, nên Ngưu Nguyệt Thanh mới trở về. Bà bảo:

- con mất hồn rồi, Nguyệt Thanh ơi, mẹ đã gọi hồn con về đấy!

Ngưu Nguyệt Thanh biết mẹ đã lại lẩn thẩn rồi, nhưng xưa nay chưa bao giờ mẹ chị ngây dại như thế này. Chị nghĩ bụng hai mẹ con gần nhau nhất, cho nên chuyện của con gái, chắc mẹ có cảm ứng gì đấy mới như vậy. Không sao nín nhịn nổi, chị đã rưng rưng nước mắt. Chị bảo:

- Mẹ ơi, đều tại con không tốt, đã bao nhiêu ngày không sang chăm nom mẹ, đã khiến mẹ đau yếu như thế này. Con không bao giờ xa mẹ nữa, con sẽ về ở bên Song Nhân Phủ này, một ngày ba bữa cơm, con nấu cho mẹ ăn, ban đêm con ngủ với mẹ, nói chuyện với mẹ. Mẹ ơi, bây giờ mẹ thèm ăn gì nào?

Bà mẹ bảo bà muốn ăn canh mì. Ngưu Nguyệt Thanh vội vàng đi nấu, mở vung ra, nồi đã rửa, nhưng còn bẩn, Ngưu Nguyệt Thanh lại đau lòng. Hơn mười năm nay, chín phần mười trái tim chị dành cho Trang Chi Điệp, rồi sau đó mới dành một phần cho mẹ, chị cảm thấy có lỗi với mẹ nhiều, mà trên đời, người gần gũi nhất chỉ có mẹ. Có Ngưu Nguyệt Thanh ở bên, nét mặt bà mẹ dần dần tươi tỉnh lại, nhưng bà thường hay bảo ngôi nhà này nên quét lại tường, trên tường bám đầy rệp cuốn chiếu, thậm chí có cả rết. Ngưu Nguyệt Thanh rót nước sôi cho mẹ, bà bảo trong bát có cả cục sâu bọ. Bưng nước cho bà rửa chân, bà bảo dưới đáy chậu có một cục sâu bọ to hơn. Tối đến, Ngưu Nguyệt Thanh không cho mẹ ngủ ở giường quan tài một mình, mà ngủ chung với mình, thì bà bảo không ngủ được, thường hay bảo lúc lên ba lên bốn, Ngưu Nguyệt Thanh béo lắm, ngoan lắm, sau đó cứ lấy tay đánh liên tục vào chân Ngưu Nguyệt Thanh duỗi sang, bảo ruồi đậu kín chân, bảo ngày mai nhất định phải rửa chân. Ngưu Nguyệt Thanh nghe vậy, nằm dịch sang để mẹ ôm và cứ khóc rưng rức.

Trang Chi Điệp, Mạnh Vân Phòng và Chu Mẫn tìm Đường Uyển Nhi khắp thành phố, gần như đã đi đến khắp phố to ngõ nhỏ mà không hề có kết quả. Ba người liền đến tìm Triệu Kinh Ngũ. Triệu Kinh Ngũ uống rượu giải sầu ở nhà đã mấy hôm, thấy ba người vào vẫn buồn bã. Trang Chi Điệp nói:

- Liễu Nguyệt một lòng lấy Đại Chính, tôi đã khuyên cô ấy nhiều lần, nhưng có tác dụng gì đâu? Tôi bảo, Liễu Nguyệt này, chưa kể Triệu Kinh Ngũ đẹp trai, riêng tài năng của cậu ta chưa biết chừng tương lai sẽ thành rồng thành phượng không lo em không sung sướng được sao? Nhưng cô ấy tầm mắt hạn hẹp, hỏi lại tôi, thầy Điệp ơi, thầy đang cho em ăn bánh vẽ đấy hả? Cậu xem xem, kiến thức của cô ấy như vậy, tôi cũng hết cách. Tôi không phải bố của cô ấy, cũng chẳng phải thân thích họ hàng của cô ấy, cho dù giữ được thân cô ấy, liệu có giữ được trái tim của cô ấy? Đã như vậy, thì cứ để côaa hoàn toàn quyết định.

Mạnh Vân Phòng nói:

- theo tôi thì việc ấy tốt chứ, không phải việc xấu đâu, lúc đầu nghe nói Triệu Kinh Ngũ và Liễu Nguyệt định đính hôn, trong lòng thấy không vui lắm, nhưng không nói ra được. Bây giờ cô ấy lấy thằng thọt, các anh xem xem, cái khó của thằng thọt còn ở sau này cơ!

Chu Mẫn nói:

- Thầy Phòng nói vậy là có ý gì?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Tôi nghe bà xã bảo, hôm đi tắm với Liễu Nguyệt, đã phát hiện Liễu Nguyệt là sao bạch hổ. Sao bạch hổ xung khắc với chồng, có thể giết chồng không dùng đến dao. Trong sách viết thế mà.

Triệu Kinh Ngũ nói:

- Các anh khỏi cần nói nữa, em cũng chẳng phải con người định huỷ hoại mình vì một người đàn bà. Con người ai cũng có chí hướng của mình, cô ấy không muốn lấy em, thì quả dưa cố vặn thường không ngọt. Em chỉ hận vì thân bất tài. Lại tiếc vì cô ấy quá coi trọng món lợi trước mắt. Hôm nay các anh đã đến đây, em xin nhận hết tấm lòng tốt, mong các anh ngồi chơi, em đi lấy mấy chai rượu về uống.

Trang Chi Điệp nói:

- Triệu Kinh Ngũ đã độ lượng như vậy, thì bọn tôi cũng yên tâm. Muốn uống rượu thì hôm nào đó đến chỗ tôi, chúng mình uống một trận cho thoải mái đã đời. Có điều hôm nay đang có việc gấp, cậu cũng nên đi với chúng tôi. Cậu có biết không, Uyển Nhi mất tích rồi.

Thế là kể lại đầu đuôi ngọn nguồn, song lại không đả động gì đến chuyện mất tích lúc Đường Uyển Nhi và mình đi xem phim. Chu Mẫn không nén được xúc động, oà khóc. Anh nói:

- Anh Ngũ ơi, chúng mình đang làm chuyện gì vậy? Người của anh bỏ đi, người của tôi thì mất tích. Chúng tôi gần như đã chà xát như chải lược dầy một lượt cả thành phố này, vẫn không có tăm hơi dấu vết gì. Tôi cứ sợ cô ấy gặp kẻ xấu, hoặc là đã bị hại, hoặc là bị mắc lừa đem đi bán!

Trang Chi Điệp nói:

- Cậu ăn nói vớ vẩn gì vậy, trong thành phố này, Đường Uyển Nhi không oán không thù, kẻ nào hại được cô ấy? Cô ấy là con người tinh khôn như vậy, lại bị mắc lừa để đem đi bán sao? Kinh Ngũ này, cậu có nhiều lối, quen biết các bè đảng trường phái, mình phải tìm cách đi tìm cô ấy mới phải.

Triệu Kinh Ngũ bảo:

- Tại sao không cho tôi biết chuyện này sớm hơn? Bây giờ bọn maphia thích làm những chuyện này. Tôi quen một người, nếu nằm trong tay bọn họ, thì có thể tám chín phần mười tìm ra.

Bốn người liền đi ra phố, vẫy một chiếc taxi đi thẳng về hướng phố mới ở phía Bắc. Đi tới phố mới, xuyên qua một ngõ nhỏ, đến một cửa hàng treo một vòng hoa nhỏ rất đẹp, Triệu Kinh Ngũ bảo ba người đợi trước cửa, rồi đi vào nói chuyện với một bà già đang cắt hoa giấy trong cửa hàng. Một lát sau đi ra bảo:

- Mục Tử đi vắng.

Mọi người hỏi:

- Mục Tử là ai?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Anh ta là nhân vật chắp nối cả hai con đường công khai và bí mật, thời trẻ đã theo học võ nghệ, có bản lĩnh ghê gớm.

- Chúng ta hãy ra phố ăn cơm đã, ăn xong lại đến.

Bốn người lại quay ra phố, đi vào một quán ăn, vừa mới bước đến cửa thì gặp Nguyễn Tri Phi và một cô gái ngồi xe phóng qua. Xe ngừng lại, Nguyễn Tri Phi ra khỏi xe nói với Trang Chi Điệp:

- Ái chà, đang định đi tìm anh, nào ngờ lại gặp ở đây. Anh xem tôi có may mắn không?

Mạnh Vân Phòng liếc cô gái ngồi trên xe, khe khẽ hỏi:

- Lại thay ca rồi hả?

Nguyễn Tri Phi đáp:

- Đâu có, đây là thư ký riêng của tôi. Thay ca làm gì, bây giờ chẳng chịu ly hôn! Hôm nay các cậu có thì giờ rảnh rỗi đi dạo phố à? Chúng mình định đi tuyển ba cô gái mốt thời trang, cùng lên xe với mình nhé! Hiện nay các tiệm ca múa đang ăn khách biểu diễn mốt thời trang, mình đã nhận vào bốn cô, đi xem giúp mình nhé?

Trang Chi Điệp đáp:

- Chúng tôi còn có việc quan trọng, anh đi đi.

Mạnh Vân Phòng đang định nhờ Nguyễn Tri Phi tìm Đường Uyển Nhi thì Trang Chi Điệp liền lườm một cái ra hiệu, Mạnh Vân Phòng thôi ngay. Nguyễn Tri Phi bảo:

- Các anh lén lút, lại định làm chuyện gì, vậy thì không quấy rầy nữa. Để hôm nào muốn xem những mốt này, sẽ gọi điện cho mình nhé.

Nói xong chui vào trong xe, nói với cô gái kia chuyện gì đó, rồi cười ngất, phóng xe đi. Bốn người đi vào quán cơm.

Trong quán rất đông khách, Triệu Kinh Ngũ phải xếp hàng mua vé. Trang Chi Điệp, Mạnh Vân Phòng và Chu Mẫn chọn một chiếc bàn ngồi xuống nói chuyện. Ở chiếc bàn bên cạnh có hai thanh niên cúi đầu thủ thỉ chuyện trò gì đó, liền trông thấy một gã đàn ông lực lưỡng, đầu tiên đứng trước cửa kính ngoài cửa sổ nhìn vào trong nhà. Trang Chi Điệp lúc đầu ngẩng lên nhìn, thấy cái mặt áp vào cửa kính bẹt hẳn đi, liền cảm thấy khó chịu, cúi xuống bảo Mạnh Vân Phòng:

- Kẻ vô công rồi nghề.

Anh liền quay lưng vào cửa kính, cố ý che lấp người đứng ngoài cửa sổ. Một lúc sau, gã đàn ông kia đi vào, dáng người không cao, nhưng cơ thể vuông vức chắc nịch, đến thẳng bên chảo bánh rán mua liền bốn chiếc, cũng không gói giấy, mỗi tay cầm hai cái, ngồi trước bàn hai chàng thanh niên kia. Hai chàng trai không nói nữa, đang định đứng dậy thì gã nọ giơ hai tay ra, hai tay vẫn cầm bánh rán, gã nói:

- Người anh em, phiền người anh em vén giúp ống tay áo.

Hai chàng trai nhìn gã, mỗi người lẳng lặng xắn một bên ống tay áo, ống tay đã vén lên, trong hai ống tay đều mang băng vải đỏ viết hai chữ "trị an" màu vàng. Hai chàng trai đều kêu ối một tiếng, quay người chạy, nào ngờ bốn chiếc bánh rán đã đập bôm bốp vào má của hai thanh niên. Gã nọ khẽ quát:

- Dám chạy hả? Nói thật đi, ví tiền trên chuyến xe khách ở bến thứ mười hai có phải bọn mày ăn cắp không?

Chàng trai đáp:

- Làm sao ông biết? Không, không phải ăn cắp mà là nhặt được.

Gã nọ bảo:

- Được, nhặt thì được. Bỏ ví tiền vào túi áo bên phải của ta, người mất ví tiền còn đang khóc ở đồn công an đấy!

Chàng trai bỏ ví tiền vào túi áo phải của gã nọ, còn bảo:

- Đại ca ơi, chúng em nhặt được thật mà, nhặt ở chỗ cửa xe.

Gã nọ bảo:

- Còn ngoan đấy, vậy thì cho đi, nếu lần sau còn nhặt nữa, thì gặp ta sẽ không như hôm nay đâu, cút, cài cúc áo lại tử tế, cút!

Hai thanh niên tự cài cúc áo, rồi cụng tay chào, quay người chạy mất. Gã nọ mỉm cười, cầm chiếc bánh trên bàn ăn. Pha vừa rồi làm cho Trang Chi Điệp, Mạnh Vân Phòng và Chu Mẫn mắt chữ i mồm chữ o. Mạnh Vân Phòng khẽ nói:

- Liệu anh ta có đưa ví tiền cho người mất không nhỉ?

Chu Mẫn đáp:

- Loại người này em có biết, đừng để anh ta nghe thế! Không làm gì được đâu.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Cậu biết anh ta làm gì?

Chu Mẫn đáp:

- Loại người lang thang này, đồn công an hay dùng. Năm nào còn ở huyện lỵ Đồng Quan em đã từng đóng vai này.

Trong lúc nói chuyện, thì Triệu Kinh Ngũ đã mua vé cơm mang đến, liền cất giọng hỏi:

- Mục Tử đấy à? Tìm anh bao nhiêu lâu sao anh lại ở đây!

Gã nọ phồng phồng một cục to ở má, lưỡi không gỡ ngay ra được, chỉ đưa chiếc bánh rán trong tay cho Triệu Kinh Ngũ. Triệu Kinh Ngũ không ăn, vui vẻ quay lại nói với Trang Chi Điệp:

- Mình đi tìm Mục Tử, Mục Tử liền ngồi ở cạnh mình! Mục Tử ơi, tôi xin giới thiệu, đây là nhà văn Trang Chi Điệp, đây là nhà nghiên cứu Mạnh Vân Phòng, đây là biên tập viên Chu Mẫn.

Cuối cùng Mục Tử cũng nuốt trôi miếng bánh, anh ta hỏi:

- Ai hả? Anh bảo ai hả?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Đây là Trang Chi Điệp, anh có biết không?

Mục Tử đáp:

- Anh nói họ tên chủ tịch tỉnh mình, có lẽ tôi không biết, anh bảo Trang Chi Điệp, tôi nói tôi không biết, người ngoài sẽ cười tôi không có văn hoá!

Bàn tay bám mỡ chùi lên bàn, chìa ra lần lượt bắt tay Trang Chi Điệp, Mạnh Vân Phòng và Chu Mẫn. Gã nói với Trang Chi Điệp:

- Nghe nói anh viết sách hay lắm, tôi đã mua mấy cuốn, nhưng tôi chưa đọc, vợ tôi đọc, cô ấy sùng bái anh. Có việc gì tìm tôi thế? Tìm tôi thật sao?

Triệu Kinh Ngũ đáp:

- Không tìm anh là gì? Không tin, cứ về nhà hỏi thím.

Mục Tử thò tay bám mỡ vào túi móc một nắm tiền, đưa cho Triệu Kinh Ngũ nói:

- Cứ coi như ngài Điệp tìm tôi, cũng là vinh hạnh cho tôi rồi, đi mua một chai rượu trắng, bọn mình uống!

Trang Chi Điệp bảo:

- Không cần đâu, con người hào phóng sảng khoái thế này, quả thật làm cho chúng tôi thoải mái, hôm nào mời anh đến nhà tôi uống nhé!

Triệu Kinh Ngũ ấn Mục Tử ngồi xuống, nói một lượt sự việc cần tìm gã giúp đỡ. Mục Tử nói:

- Vậy thì được, tôi đi gọi điện thoại hỏi xem.

Nói rồi ra khỏi nhà ăn, đi đến trạm điện thoại. Một lúc sau quay lại bảo:

- Hỏi cả khu đông khu nam, họ bảo không giữ người đàn bà này, cũng chưa gặp bao giờ. Khu bắc trả lời người này không cư trú ở địa bàn vùng họ, tôi không quen anh chàng Ba Đen ở khu tây. Tôi nói với Vương Vĩ ở khu bắc, không phải địa bàn của cậu cũng phải tra, bảo cậu ta đi tìm Ba Đen. Chờ lúc nữa sẽ trả lời điện thoại cho tôi.

Trang Chi Điệp nghe như nghe chuyện thần thoại, anh hỏi:

- Còn có phạm vi thế lực trong việc này sao?

Mục Tử đáp:

- Nước thì có ranh giới nước, tỉnh thì có đường phân chia địa phận tỉnh, nếu bị mất thứ gì không có thứ gì là không tìm ra. Nhưng đây là người sống, thì khó tìm đấy.

Mạnh Vân Phòng liền nổi hung lên, hỏi:

- Vừa rồi anh tóm hai thằng ăn cắp, thì tại sao anh biết được nó ăn cắp?

Mục Tử đáp:

- Tôi ở chỗ bến xe khách mười hai, vừa vặn gặp mọi người đang xuống xe, người xuống cuối cùng là một ông già kêu mất ví tiền, tôi liền để ý và đã nhìn ra hai tên ấy ăn cắp. Nghề nào có cái vị của nghề ấy, vị gì thì tôi biết nhưng không nói ra được.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Đúng rồi, đây giống như cảm giác mà anh em sáng tác ta hay nói.

Đang nói chuyện thì cái máy nhắn tin trên người Mục Tử kêu píp píp. Mục Tử vừa nhìn hàng số đã nói:

- Có điện thoại rồi đấy.

Nói rồi liền đi ra. Cả bốn người đều hồi hộp. Không ai nói với ai. Khi thấy Mục Tử xuất hiện ở cửa, liền đứng dậy hỏi:

- Có tìm được không?

Mục Tử đáp:

- Thằng nhỏ ấy cũng bảo không có.

Nét mặt ai cũng nhăn nhó, ngồi xuống ăn quýnh quáng cho xong, rồi chia tay Mục Tử, đi về nhà Mạnh Vân Phòng.
Trang Chi Điệp hỏi:
- Bây giờ làm sao đây, anh Phòng?
Mạnh Vân Phòng đáp:
- Hay ta báo với công an?
Triệu Kinh Ngũ nói:
- Không cần đâu, Mục Tử làm còn không ra, thì cục công an có cách gì được.
Trang Chi Điệp bảo:
- Đến nước này, thì thử bói xem, Vân Phòng ơi!
Mạnh Vân Phòng đáp:
- chuyện đùa vui thường ngày, mình có thể xem bói, nhưng đây là chuyện lớn, mình chịu thôi, không dám đâu. Hay để mình thử nhé. Thông thường người tìm dùng "thần số gia cát". Chu Mẫn ơi, cậu nói ra ba chữ xem nào.
Chu Mẫn nghĩ không ra. Mạnh Vân Phòng bảo:
- Phải đột nhiên nghĩ gì nói vậy cơ.
Chu Mẫn nói:
- Đá ở cửa. Em đột nhiên nhìn thấy hòn đá ở cửa nhà thầy đấy. Nguyên văn ba chữ là "Môn thạch đầu".
Mạnh Vân Phòng liền bắt đầu đếm số nét các chữ. Chữ cửa phải là chữ cửa không viết tă"t, có chín nét. Chữ đá năm nét, chữ đầu không viết tắt có mười sáu nét, bỏ mười nhân sáu, tạo thành chín trăm năm mươi sáu, sau đó trừ ba trăm tám mươi tư, tra chữ thứ nhất, sau đó lại cộng đi cộng lại ba trăm tám mươi tư, cuối cùng đã đem các chữ đã tra nối thành một bài từ "đông giáp cõi nước, có một rừng đào. Tiếng chim gọi nhau về buổi tối, mây che trăng mờ".
Mọi người đều bồn chồn. Trang Chi Điệp bảo:
- Ở phía Đông, phía đông thuộc đâu nhỉ? Nếu ở trong thành thì là khu thành đông. Nếu ở ngoại thành thì là phía đông, ở vùng ngoại ô phía đông là nơi nào nhỉ?
Chu Mẫn đột nhiên bảo:
- Liệu có về Đồng Quan không? Đồng Quan ở phía đông.
Triệu Kinh Ngũ nói:
- Rất có thể, Chu Mẫn còn có người anh em nào ở Đồng Quan không?
Chu Mẫn đáp:
- Người anh em thì nhiều.
Triệu Kinh Ngũ giục:
- Vậy thì anh gọi thẳng điện thoại từ đây về hỏi xem.
Chu Mẫn nói:
- Cô ấy không có dấu hiệu định về Đồng Quan. Cho dù có về, cũng phải nói với tôi một tiếng chứ!
Anh bắt đầu gọi điện thoại. Gọi một lúc lâu thì gọi được, quả nhiên Đường Uyển Nhi đã về Đồng Quan. Bọn anh em ở đó nói, Đường Uyển Nhi trở về Đồng Quan, cả huyện lỵ ai cũng biết tin, họ bảo Chu Mẫn lừa được con gái nhà lành trốn vào Tây Kinh, anh chồng Đường Uyển Nhi thuê người thuê xe đi Tây Kinh tra hỏi bảy ngày bảy đêm, nào ngờ đã phát hiện ra ở một rạp chiếu bóng. Chồng cô aavà một người nữa thuê một cái xe taxi đậu ở cổng rạp, cử một người nữa vào rạp cắp cô ấy ra.
Đường Uyển Nhi nhận ra người này, hỏi người ta chuyện đứa con, người này liền dẫn cô ta ra ngoài nói chuyện. Ra đến ngoài rồi, chồng cô ta và một người khác liền cướp cô ta, tống vào xe taxi, lấy khăn nhét vào mồm, trói chặt tay chân bằng dây thừng, phóng một mạch về Đồng Quan. Chu Mẫn nói lại chuyện này cho mọi người nghe, thì Trang Chi Điệp khóc đầu tiên. Anh bảo:
- Làm như vậy là đối xử với người có tội rồi. Vậy thì cô ấy về, không biết phải chịu tội như thế nào nữa. Chu Mẫn này, cậu lập tức ra bến xe mua vé về Đồng Quan xem thế nào, cậu phải cứu cô ấy ra, nhất định cậu phải cứu cô ấy ra.
Chu Mẫn ngồi đực ra tại chỗ, không nói sao, chẳng khác gì cây cà chua bị sương muối phá tơi tả.
Trang Chi Điệp hỏi:
- Thế nào, cậu không định đi hả?
Chu Mẫn đáp:

- Điều mà em lo lắng ngày đêm là sợ sẽ như vậy. Bọn họ đã tìm ra được cô ấy từ Tây Kinh đem về, em sợ đi về, ngay đến gặp cô ấy cũng không gặp nổi.

Trang Chi Điệp mắng:

- Cậu nói thối chết đi được! Vậy thì ngày ấy sao cậu đem cô ấy đến đây? Một người đàn ông như cậu ngay đến một người đàn bà cũng không bảo vệ nổi hay sao? Đường Uyển Nhi mù thật sự, đã uổng công yêu cậu.

Chửi xong, thì Chu Mẫn giơ nắm tay đánh vào đầu mình, Trang Chi Điệp cũng giơ quả đấm thụi vào đầu mình

Ngưu Nguyệt Thanh đi về ở bên Song Nhân Phủ. Khu đất trũng ở Song Nhân Phủ đã bắt đầu cải tạo. Mấy ngõ phố ở đầu phía bắc người đã dọn đi. Bà già hoảng sợ. Sang tháng sau, sang mùa đông sẽ đến lượt bà chuyển đi. Vậy thì không bao giờ còn có cái ngõ cục quản lý nước này và cái nhà sàn giếng cổ kia. Bà già đem những cái biên nước bằng xương ra ngắm nghía một ngày mấy lần, làu bàu kể cho con gái nghe chuyện đời xưa đời nay, lúc thì chuyện người, lúc thì chuyện ma, chuyện người chuyện ma lẫn lộn làm một. Ngưu Nguyệt Thanh chăm sóc mẹ già, nhưng trái tim thì không lúc nào là không dành cho Trang Chi Điệp. Đi khỏi khu nhà hội văn học nghệ thuật, không có sự quấy rầy nhiều nữa, đáng lẽ chị có thể bình tĩnh suy nghĩ lại sự việc của hai vợ chồng, nhưng trước cảnh thanh vắng, thì con người đã quen với ồn ào nhộn nhịp, xét cho cùng lại đâm ra có phần hiu quạnh. Chị rời khỏi căn nhà ấy trong tâm trạng tức giận, đã thề không bao giờ gặp lại anh ấy nữa. Nhưng bây giờ đã đi xa anh ấy, chị mới biết mình yêu anh ấy như thế nào. Chị dự đóan Trang Chi Điệp về đến nhà, đọc xong bức thư dài kia sẽ có phản ứng như thế nào, sẽ nổi giận đùng đùng hay đau khổ không thiết sống nữa? Nếu như vậy, thì anh ấy sẽ nhanh chóng sang bên này, than khóc và kể lại với chị cái nguyên nhân của sự việc, hối hận về sự sai sót của mình, thề sẽ chia tay với Đường Uyển Nhi. Chị nghĩ tới lúc ấy, chị sẽ đẩy anh ra ngoài nhà, dùng chổi quét rác tung bụi lên xỉ vả anh, hắt một chậu nước bẩn lên người trừng phạt anh. Chị làm như vậy, mẹ chị sẽ can ngăn, chị phải cãi nhau với mẹ, sau đó mắng anh trước mặt mẹ, lấy tay rứt tóc anh, cho đến khi trút hết giận trong bụng, thì chị sẽ có thể chấp nhận anh.

Nhưng Trang Chi Điệp không đến, ngay một cú điện thoại cũng không gọi. Có lẽ nào điều Trang Chi Điệp trông mong lại chính là điều này? Anh ấy luôn luôn tìm cớ ly hôn, lại nghĩ mình không nói ra, chỉ dày vò tới mức để chị phải nói ra, tự mình làm, là trúng ngay ý định của anh ấy chứ gì? Ngưu Nguyệt Thanh lại nghĩ, có lẽ Trang Chi Điệp tức giận thật, tuy thường ngày anh ấy hiền lành, nhưng bướng bỉnh cố chấp, phải lấy cứng chọi cứng, chỉ chờ chị lại trở về bên này, mới chịu cúi đầu thì sao? Anh ấy là danh nhân, thường ngày mọi người đều kính nể, ở trong gia đình chị cũng đã quen, anh đã làm tổn thương đến chị, lại còn định bắt chị vỗ về vuốt ve, mới chịu quay lại chăng? Mấy lần Ngưu Nguyệt Thanh định sang bên nhà ở khu hội văn học nghệ thuật xem sao, nhưng đi đến giữa đường, chị lại quay về. Chị e làm như vậy liệu Trang Chi Điệp càng có ác cảm hay không? Cứ tưởng Ngưu Nguyệt Thanh này không rời được anh, mà mình về như thế này, thì hôm aavc gì phải viết bức thư dài như thế để lại ra đi!

Ngưu Nguyệt Thanh gọi điện thoại cho Mạnh Vân Phòng. Mạnh Vân Phòng đã biết chuyện này, trong điện thoại đã mắng chị giải quyết vấn đề không sáng suốt lắm, tại sao chị bỏ nhà đi không về nữa? Tại sao lại nêu ra đòi ly hôn? Chị điên tiết lên, nói trong điện thoại:

- tại sao anh rặt bảo tôi sai, cho dù tôi xử lý vấn đề không tốt, thì anh ấy làm việc xấu xa kia là đúng ư? Đi ra ngoài lăng nhăng thì vợ còn phải cung kính anh ta như cũ sao? Anh ấy là danh nhân thì đương nhiên các anh chỉ được bảo vệ anh ấy, cái nhọt trên người anh ấy cũng đẹp tươi như hoa đào chứ gì?

Trút giận xong, chị quẳng ống nghe xuống. Chị cứ tưởng kỳ này Mạnh Vân Phòng cũng trở nên độc ác, không ngờ tối hôm ấy Mạnh Vân Phòng lại sang nhà, vừa bước vào đã cười với chị, anh bảo anh sang nghe chị chửi mắng đây. Thế là chị nói chuyện với anh. Chị bảo chị không sao hiểu nổi, người khác làm việc gì cũng bình an vô sự, mà Trang Chi Điệp đáng thương chỉ động đến Đường Uyển Nhi đã làm cho người tuy chưa chết, song gia đình đã tan vỡ.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Anh còn hiềm anh ấy sa đọa chưa đủ ư?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Nhưng tôi có thể nói, trong phạm vi văn hoá của thành phố này, Trang Chi Điệp coi như tốt nhất.

Ngưu Nguyệt Thanh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng rút cuộc thì anh ấy không giống người khác, nếu anh ấy như Nguyễn Tri Phi, có xảy ra chuyện gì cũng chẳng ai bảo sao, nhưng hình tượng anh ấy trong con mắt và trái tim mọi người là thế nào mới được chứ? Là một người cao lớn, đứng đắn mà để xảy ra chuyện này thì ai tiếp thu nổi cơ chứ? Làm thế không những anh ấy huỷ diệt bản thân, mà còn huỷ diệt biết bao nhiêu người nữa? Tuy anh ấy không bỏ đi ra ngoài, nhưng đêm nào anh ấy cũng ngủ ở phòng khách, tuy không nêu ra ly hôn, nhưng đấy chỉ là vấn đề thời gian. Đã như vậy thì việc gì tôi phải bám vào anh ấy?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Về điểm này chị nói rất đúng. Người khác ra ngoài gái gụ chỉ là gặp thì chơi cho vui mà thôi. Nhưng Trang Chi Điệp thì dành tình cảm thật sự. Anh ấy đúng là người thật thà. Anh ấy đi lại như vậy với Đường Uyển Nhi, tôi không tán thành lắm đâu, điều tiết một chút đời sống, thì được, chứ làm tới mức ấy, thì có khác gì với vợ mình?

Ngưu Nguyệt Thanh nghe xong, trong lòng buồn bã, chị nói:

- Ý anh nói là để anh ấy ra ngoài bậy bạ, gặp ai yêu người đó, yêu người này bỏ người kia, về nhà lại nói dối, dỗ dành tôi chứ gì?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Hôn nhân là hôn nhân, tình yêu là tình yêu, hai chuyện ấy khác nhau, nhưng lại là thống nhất. Đừng tưởng Trang Chi Điệp sống ở thành phố này mấy chục năm, nhưng anh ấy chưa có tư duy hiện đại. Ở thành phố, mà vẫn còn nguyên ý thức con người nhà quê.

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Điều mà tôi cần là hôn nhân, là tình yêu, tình yêu là hôn nhân!

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Về điểm này chị và Trang Chi Điệp thường phản đối tôi, nhưng tình hình hiên thực thì như thế nào? Chẳng phải các bạn đang sa vào tình trạng đau khổ to lớn đó ư?

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Vân Phòng ơi, chúng mình không nói nữa, có nói cũng chẳng thông thoát được đâu mà. Nếu anh uống nước, tôi sẽ rót cho anh, nếu không uống, thì anh cứ đi làm chuyện khác của mình.

Mạnh Vân Phòng ngượng chín mặt, song đã cười hì hì:

- Ái chà, chị đuổi tôi đấy à? Nhưng tôi không đi đâu. Tôi đã ăn cơm nhà chị quen rồi. Hôm nay vẫn phải ăn cái đã rồi đi đâu mới đi!

Ngưu Nguyệt Thanh nghẹn ngào khóc bởi nỗi lo phiền hoảng hốt của mình. Mạnh Vân Phòng thấy chị khóc càng đau lòng, liền nói:

- Nguyệt Thanh này, tôi là kẻ thối mồm, nói những điều ấy có lẽ chị không thích nghẹ nhưng từ đáy lòng, tôi đồng tình với chị. Chi Điệp cũng đã nói với tôi chị bỏ nhà ra đi, tôi đã phê bình anh ấy. Tôi bảo Chi Điệp này, nói về lương tâm, thì Ngưu Nguyệt Thanh là một người vợ tốt, chị ấy sống với anh đã hơn mười năm lại không sai trái gì quá mức, anh có yên tâm không?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Tôi không cần đồng tình, tôi cũng có thể nhìn ra, sở dĩ Trang Chi Điệp không chủ động nêu ra ly hôn là đồng tình với tôi là suy nghĩ tới con đường sau này của tôi. Xét từ điểm này, thì anh ấy là một người còn có lương tâm. Nhưng tôi cần đồng tình ư? Điều tôi cần là tình cảm! Tôi không phải không yêu anh a, chính vì tôi còn yêu anh ấy, tôi mới để cho anh ấy trọn vẹn, để anh ấy đi lấy Đường Uyển Nhi.

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Anh ấy lấy Đường Uyển Nhi ư? Chị không biết đấy thôi, Đường Uyển Nhi đã bị anh chồng cũ bắt giải về Đồng Quan.

Ngưu Nguyệt Thanh ngẩn người ra một lát rồi nói:

- Con cáo ngứa nghề ấy, nó còn có hôm nay ư, nó đã hại người ta đủ rồi. Nó về Đồng Quan rồi sao?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Đừng chửi Đường Uyển Nhi nữa, cô ta cũng đáng thương lắm.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Nó còn đáng thương ư, con mụ dâm đãng lẳng lơ ấy!

Mạnh Vân Phòng nói:

- Đường Uyển Nhi đi rồi, thì các bạn hãy trở về chung sống tử tế với nhau! Tuy việc này có làm tổn thương đến tình cảm của nhau, phải có một thời gian khôi phục lại, nhưng tôi cảm thấy chỉ có hai bạn hoà hảo với nhau, thì mới có lợi với mọi người, như vậy thì Mạnh Vân Phòng này, sau đây có đến cũng có chỗ ăn cơm uống nước chứ!

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Anh có đến, tôi vẫn cho ăn cho uống, chỉ sợ sau này anh không bao giờ đến nữa!

Mạnh Vân Phòng nói:

- Tôi có ăn có uống hay không là chuyện vặt, nếu hai bạn ly hôn, chị giải thóat được nỗi đau nhất thời này, vậy thì sau này sẽ hạnh phúc hay sao?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Anh ấy ly hôn xong, cho dù không lấy được Đường Uyển Nhi đi chẳng nữa, thì với địa vị và thanh danh của mình, anh ấy có thể lấy được gái mười tám, cũng có thể lấy được gái hai mươi, anh ấy không thể không hạnh phúc. Tôi không tìm được một người chồng danh nhân, nhưng tôi nghĩ, cũng có thể lấy được một công nhân, một viên chức nhỏ tầm thường. Có lẽ, tôi cũng chẳng lấy ai cả, tôi sẽ sống với mẹ tôi.

Mạnh Vân Phòng nói:

- sao chị cố chấp thế! Trong xã hội cũ, một chồng nhiều vợ, dễ chừng những người làm vợ chết ráo cả hay sao? Chỉ cần chị chịu tha cho anh ấy lần này sẽ do tôi khuyên bảo! trước kia tôi đã nói, mặc dù thế nào đi chăng nữa, thì cũng không thể mất căn cứ địa. Đừng như tôi bây giờ, lúc đầu giận con người kia đến chết đi được, lấy vợ khác, lại cảm thấy không bằng vợ trước. Hiện giờ đêm nằm mơ tôi thường mơ thấy mẹ của Mạnh Tần, ngược lại chưa có lần nào nằm mơ thấy Hạ Tiệp.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Anh vẫn cứ muốn anh ấy bắt cá hai tay ư? Uổng công anh đã góp ý thiu thối này cho anh ấy!

Mạnh Vân Phòng tắc nghẹn, không biết nói thế nào nữa. Ngưu Nguyệt Thanh liền bảo, chị đã buồn ngủ, đuổi Mạnh Vân Phòng đi ra khỏi buồng riêng.

Mạnh Vân Phòng ngượng nghịu chỉ cười trừ, đi ra, nhưng bà mẹ ngồi ở phòng khách hỏi:

- Anh chị nói gì như ma đọc kinh thế? Tai tôi nghễnh ngãng rồi, chỉ nghe thấy nói ai đi mất thôi?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Mẹ ơi, con người ta tai nghễnh ngãng một chút hay hơn lẩn thẩn một chút càng tốt. Đường Uyển Nhi đi mất rồi, mẹ còn nhớ không? Người đàn bà của Chu Mẫn ấy mà. Cô ấy đã đi mất mấy hôm nay chưa về.

Bà già bảo:

- Tôi đã bảo lúc đi ngủ ôm đôi giày vào lòng, các người có ai chịu nghe đâu? Bây giờ Đường Uyển Nhi đi mất rồi, đối với người đàn bà thì quan trọng là đôi giày. Khi đi cô ta đi giày màu gì?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Nghe nói là đôi giày da cao gót màu đen, bà ạ.

Ngưu Nguyệt Thanh gàn mẹ:

- Mẹ ơi, mẹ, sao mẹ nói lắm thế.

Mạnh Vân Phòng lại cười và bảo:

- Vậy tôi về nhé!

Nói xong cũng bước ra khỏi cửa ra về. Mạnh Vân Phòng vừa đi khỏi, Ngưu Nguyệt Thanh lại nghĩ, mình có nên tha thứ cho Trang Chi Điệp hay không, huống hồ Đường Uyển Nhi đã ra đi. Nhưng chị lại nghĩ, rõ ràng Trang Chi Điệp đã ác cảm với mình từ trong trái tim, bây giờ mình đã viết lá thư đó, anh ấy lại đẩy Mạnh Vân Phòng đến nói những lời như vậy, chắc chắn anh ấy càng muốn xa lánh mình. Cho dù Đường Uyển Nhi đã ra đi, biết đâu sau này Trang Chi Điệp lại còn có những Trương Uyển Nhi, Lý Uyển Nhi khác. Đã như vậy thì đau đớn lâu dài chẳng bằng đau đớn trong thời gian ngắn. Thôi, thôi, thôi! chị đã cắn răng sắt đá như vậy nhưng vẫn thắc mắc tại sao Trang Chi Điệp lại ác cảm với mình, mình đã từng phản bội anh ấy ư? Lính hầu hạ anh ấy không chu đáo ư? Điều này chỉ chứng tỏ Trang Chi Điệp không còn là Trang Chi Điệp trước kia. Ngưu Nguyệt Thanh này là số phận bi thảm thế đó.

Liên tục mấy ngày, Mạnh Vân Phòng lại đến, hơn nữa Triệu Kinh Ngũ cũng đến, vợ chồng Uông Hy Miên cũng đến. Họ đều đến khuyên giải thuyết phục. Nếu Trang Chi Điệp đích thân đến nhận sai xin lỗi chị, thì còn được, nếu tất cả bạn bè người quen đều không hỏi han đếm xỉa gì đến chuyện này, thì cũng thôi, nhưng Trang Chi Điệp thì mất tăm mất tích, còn bạn bè người quen, thì thay nahu đến gây sức ép nên Ngưu Nguyệt Thanh phải xử cứng chứ không xử nhũn, trái tim càng ngày càng buồn phiền, lời nói càng ngày càng căng cứng, sau đó thì ai đến khuyên giải, ngay đến gặp mặt chị cũng không gặp nốt. Trong mấy hôm biếng ăn, mất ngủ liên miên, người chị gầy rạc hẳn đi, tóc cũng rụng từng nắm. Mỗi buổi sáng soi gương, nhìn thấy dáng dấp của mình, chị nghĩ tóc cứ rụng mãi thế thì sẽ thành con mụ đầu trọc long lóc mất tho6i, nửaa cuộc đời về sau này sống càng thảm hại hơn, bỗng chốc hoàn toàn thất vọng, liền nghĩ tới Tuệ Minh ở am ni cô. Một buổi hoàng hôn, ráng đỏ như cháy, chim chóc nháo nhác trên mặt tường thành, cuối cùng Ngưu Nguyệt Thanh đã đi vào am ni cô. Trên cổng am có dán một tờ giấy đỏ, trên đó viết "Mồng một có lệnh tung thả ma đói,. Nội dung ma đói: Người sống trừ tai tránh nạn, sống lâu, sung sướng tốt lành như ý…Kẻ chết thoát nỗi khổ địa ngục hoá kiếp sang thế giới cực lạc…."

Ngưu Nguyệt Thanh không hiểu ma đói là gì, cứ thế đi vào, nghe thấy trong điện Quan âm râm ran tiếng chuông tiếng mõ, chẳng qua cùng vào xem cho vui, chị đi thẳng vào trong vườn nho bên phải, đẩy cánh

cửa một ngôi nhà nhỏ độc lập. Tuệ Minh đang ngồi bên trong, bôi xoa nước thuốc gì đó lên đầu. Đầu Tuệ Minh rất tròn, tóc rất thưa. Thấy Ngưu Nguyệt Thanh đi vào, vội chào hỏi mời ngồi, hai tay vẫn bôi xoa nước thuốc trên đầu. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Chị đang làm phép công gì vậy?

Tuệ Minh đáp:

- Công mọc tóc đấy.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Công mọc tóc ư? Người đi tu ai cũng cạo trọc đầu, sao chị còn làm phép mọc tóc hay không mọc tóc?

Tuệ Minh đáp:

- Đều là chỗ quen biết, xin kể để chị nghe. Người đi tu ai cũng cạo đầu thành sư, nhưng tôi ngày xưa không có tóc để cạo, nên mới đi tu đấy. Khi tôi mười tám tuổi, tóc đậm mượt mà, nào ngờ mùa hè năm ấy mái tóc rụng hết. Một người đàn bà không có tóc thì còn gì là đàn bà hả chị? Suốt nửa năm trời tôi không dám ra khỏi cửa. Sau đó mới dứt khoát đến núi Chung Nam làm ni cô. Rồi sau nữa mới vào học viện Phật học. Nhưng bây giờ tôi lại cần có tóc, tôi muốn đầu mình mọc tóc, rồi lại cạo đầu. Đây là thuốc mọc tóc do Bắc Kinh sản xuất, nó có tác dụng đáo để.

Ngưu Nguyệt Thanh nói:

- Tôi thì lại muốn mái tóc dài này trong một đêm rụng hết, cũng đến đây theo chị làm ni cô.

Tuệ Minh cười đáp:

- Cho dù tóc chị có rụng hết, thì xem ra cũng giống tôi đi tu ngày nào. Đời thường cũng thế, đi tu cũng thế. Xét cho cùng đàn bà vẫn là đàn bà. Đàn bà liệu có thiếu được đàn ông không? Đàn bà làm sao có thể giải thoát khỏi đàn ông hả chị? Nông dân gặt lúa mạch, thì phải thu rơm mạch, áo rồng chăn điện có dám bảo ở trong không có rận?

Ngưu Nguyệt Thanh đáp:

- Thực tình là như vậy.

Tuệ Minh hỏi:

- Chị thấy ni cô như tôi mà còn dùng thuốc mọc tóc có cảm thấy lạ không? Nhưng điều tôi thấy lạ là tại sao chị cũng nghĩ là phải đến am ni cô! Thầy Điệp là nhân vật như thế nào, người khác có nỗi buồn phiền, phải chăng chị cũng có nỗi buồn phiền?

Đột nhiên Ngưu Nguyệt Thanh nhỏ hai giọt nước mắt, song không nói câu nào. Tuệ Minh thấy chị như vậy cũng không hỏi dồn, rót nước trà hai người cùng uống rồi tiễn ra tận cổng mới chia tay.

Ba ngày sau Ngưu Nguyệt Thanh lại đến am ni cô, nhưng Tuệ Minh vẫn ngồi trong chăn, nói:

- Tôi biết chị sẽ đến nữa mà. Tôi đã gọi điện thoại hỏi Mạnh Vân Phòng. Anh ta sợ tới mức kêu ầm lên trong điện thoại, bảo tôi khuyên can chị nhiều hơn. Tôi việc gì phải khuyên, chị đến xin đi tu cũng được. Mỗi người đều có chí hướng riêng, khuyên cũng chẳng được. Nhưng tôi cũng có thể nói với chị, chỉ có mình mới giải thóat được mình. Lúc mới đầu đi tu, tôi cứ tưởng đi tu là vạn sự thanh thản. Nhưng đã vào cửa Phật mới biết không phải tuỳ tiện làm ni cô được đâu, nếu như vậy thì nhà chùa là trại lánh nạn và Phật cũng không thánh thiện trong sạch được nữa. Tôi rất hiểu trái tim cánh đàn ông. Có mới nới cũ, ưa của lạ, thay đổi xoành xoạch như chong chóng là bẩm tính của họ. Thế giới này vẫn là thế giới của đàn ông . Đàn bà giống như đứa trẻ con của người lớn. Người lớn vui vẻ thì đến nô đùa với trẻ con, để trẻ con chia vui với họ, Khi người lớn buồn khổ thì cũng đến đùa với trẻ con, hoặc chửi mắng trẻ con, coi trẻ con là cái thùng trút giận, hay cái máy khử giận, để chia sẻ nỗi buồn phiền, hoặc đẩy sạch nỗi buồn phiền sang trẻ nhỏ. Bảo đàn bà là nửa bầu trời, đàn bà có thể lên trời, có thể xuống đất, rút cuộc có bao nhiêu? Trong các cửa hàng đầy của thành phố đang bán nhan nhản nào quần áo của đàn bà, nào đồ mỹ phẩm của đàn bà, dường như mọi thứ ngoài xã hội đều phục vụ đàn bà. Nhưng tất cả những cái đó đều vì cái gì mới được chứ? Chẳng phải để đàn bà chưng diện cho thật đẹp, cung phụng cánh đàn ông thưởng thức tiêu dùng đó sao? Trong thế giới mà đàn ông làm chúa tể này, đàn bà phải hiểu đây là thế giới của đàn ông lại phải sống cho tốt. Khi chưa cưới, thì để người khác thích, lúc cưới rồi, thì để chồng cưng chiều, đàn bà phải luôn luôn điều chỉnh bản thân, làm phong phú bản thân, sáng tạo ra bản thân, mới có thể dành quyền chủ động, mới có thể đứng ở vị trí không bị loại bỏ. Nếu lấy sắc đẹp làm vui đàn ông, thì sắc đẹp thường phai nhạt đi theo thời gian, mà sắc đẹp ở trên đời, thì muôn hình muôn vẻ, một mình bạn làm sao thoả mãn nổi cái dạ dày tham lam đầy ngũ cốc còn muốn xơi cả sáu vị của đàn ông. Nếu tất cả đều cứ xoay như chong chóng theo đàn ông, tất cả của đàn ông là tất cả của mịnh thì rút cuộc bạn chỉ có thể sống chẳng ra sao, bị người ta ruồng bỏ. Khổng Tử nói chỉ có đàn bà và tiểu nhân khó nuôi, thật ra đàn ông

khó nuôi nhất. Bạn xa anh ta không được, bạn gần anh ta lại phiền. Đối với đàn ông, đàn bà phải như gần như xa, y như con trạch để khi anh ta nắm trong tay, thì bạn lại rơi tuột xuống, y như một hạt dưa, ăn vào miệng rồi, nước bọt ứa ra thòm thèm mà lại không sao ních đầy bụng. Như vậy, đàn ông có một cảm giác hay hay đối với bạn, sẽ theo đuôi bạn dũng cảm như ruồi nhặng. Cho nên đàn bà phải sống vì mình, sống nhiệt tình đam mê, phải sống có mùi vị, có như thế mới là người đàn bà biết sống thật sự trong thế giới đàn ông này.

Tuệ Minh cứ thao thao bất tuyệt nói một lô một lốc như vậy, trong lòng Ngưu Nguyệt Thanh cứ sôi lên sùng sục, lúc thì cảm thấy chị ấy đang nói Đường Uyển Nhi, tại sao Đường Uyển Nhi sống tới mức ai ai cũng cưng chiều, phải chăng Đường Uyển Nhi biết những điều này? Lúc thì cảm thấy chị ấy đang nói mình, mình không được cưng chiều là do mình không hiểu được cái lý do đó hay sao?

Nhưng điều mà Ngưu Nguyệt Thanh không ngờ là Tuệ Minh còn trẻ, lại là ni cô, mà hiểu nhiều chuyện về đàn ông và đàn bà như vậy. Chị nói:

- Tuệ Minh sư phụ này, chị nói ra được những điều ấy tôi ngạc nhiên thật đấy.

Tuệ Minh hỏi:

- Vậy ư? Nếu tôi nói tiếp, chị sẽ chết khiếp cho mà xem

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- chuyện gì mà khiến tôi chết khiếp hả chị?

Tuệ Minh đáp:

- Vậy thì được, chị đã tin tưởng coi trọng tôi, đến đây với tôi, tôi cũng nói hết với chị. chị không cảm thấy hôm nay tôi ngồi trên giường nói chuyện với chị là mất lịch sự hay sao? Tôi đã phá thai được hai ngày.

Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Phá thai ư?

Tuệ Minh đáp:

- Chị khép cửa vào, đừng để ni cô khác nghe thấy. Vâng, phá thai, chị nên đánh giá tôi bằng con mắt như thế nào, có lẽ chẳng bao giờ chị còn đến gặp tôi nữa, phải không? Nhưng đó là sự thật, hễ tôi phát hiện trong người mình khang khác, lại tự pha thuốc nam phá đi. Thôi nhé, bây giờ chị có thể đi về được rồi.

Ngưu Nguyệt Thanh quả thật không biết còn định nói với Tuệ Minh điều gì nữa. Chị hồi hộp không dám nhìn Tuệ Minh, không phải chị sợ Tuệ Minh khó xử, mà là mình xấu hổ. Chị nghẹn ngào, quả thật đã đứng dậy ra về.

Vừa đúng bảy ngày, Ngưu Nguyệt Thanh báo cáo đơn vị xin nghỉ ốm, ở lì trong nhà không đi đâu. Sau khi xảy ra chuyện bê bối giữa Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi, thì điều chị cảm thấy đau khổ nhất là người chồng yêu quý của mình lại như vậy, mà bây giờ, Tuệ Minh đi tu cũng phá thai, vậy thì trên đời này thì có gì là thật nữa? Còn có gì là tin tưởng, để sùng bái, để tín ngưỡng nữa? Suy nghĩ như vậy mà không tìm ra câu giải đáp thì quả nhiên bản thân lâm bệnh quỵ ngã là phải. Trên người chị bắt đầu tróc da, lúc đầu chị không chú ý, sau đó khi đi tâ t vào, trong ống tất có nhiều thứ như vỏ lúa mạch, sáng dậy phủi giường chiếu cũng thấy có, liền cảm thấy toàn thân ngứa ngáy khó chịu vô cùng. Cởi quần áo ra mới nhìn thấy rõ da mình sần sùi, giống như vẩn da rắn, giống như vết vỏ cây. Buổi tối chị cởi hết quần áo ra, dùng bàn chải xoa toàn thân, kỳ rửa hết lần này đến lượt khác. bước sang ngày thứ tám, chị lại đi làm việc, chị về muộn lắm, mẹ chị chặn con gái ở cửa ngắm nghía mãi. Ngưu Nguyệt Thanh hỏi:

- Mẹ ơi, mẹ làm gì vậy? Không nhận ra con ư?

Bà mẹ đáp:

- Mẹ không nhận ra con thật mà. Con làm sao vậy hả con?

Ngưu Nguyệt Thanh cười đáp:

- Mẹ ơi, vậy thì mẹ nhìn lại con, con xinh đẹp lên hay xấu xí đi hả mẹ?

Bà mẹ đáp:

- Lông mày đen ra, tàn nhang trên mặt cũng đi đâu hết cả rồi?

Ngưu Nguyệt Thanh bảo:

- Vậy thì tốt.

Chị nói với mẹ, chị đi vào thẩm mỹ viện, lông mày đen là kẻ vẽ thêm, còn tàn nhang thì dùng một loại thuốc tẩy đi. Từ nay về sau, mỗi ngày phải đi một lần, đi bảy ngày liên tục thì tẩy sạch hoàn toàn. Chị còn phải đi đắp sống mũi, con phải là hết nếp nhăn trên trán, còn phải rút mỡ thừa trong bụng, còn phải làm gầy hai chân đi. Chị nói tới mức mẹ già ngạc nhiên bảo:

- Vậy thì cả người chẳng còn chỗ nào là con gái mẹ nữa, phải không?

Từ đó ngày nào bà cũng làu bàu, bà bảo con gái không phải là con gái của bà, là đồ giả. Đêm đã nằm ngủ bà còn lấy tay sờ lông mày sống mũi và cằm của Ngưu Nguyệt Thanh, cứ thế bà hoài nghi tất cả. Hôm nay bà bảo tivi không phải là cái tivi vốn có, mà bị người ta thay đồ dởm, ngày mai bà lại bảo cái nồi không phải là cái nồi ngày trước, ai đã thay đồ giả, phàm những bà con láng giềng thân thích đến nhà, bà cũng thường không tin là láng giềng thân thích thật sự. Sau đó liền bảo, bà có phải bà hay không, cứ thế hỏi xồn xồn Ngưu Nguyệt Thanh.

Trang Chi Điệp chửi Chu Mẫn phải về Đồng Quan cứu Đường Uyển Nhi, về đến nhà thì Ngưu Nguyệt Thanh đã bỏ đi. Trong phút chốc gà bay trứng vỡ, anh đã sa vào cảnh cô đơn thê thảm. Đối với việc ly hôn mà Ngưu Nguyệt Thanh nêu ra, trước khi Ngưu Nguyệt Thanh nêu ra chuyện này, Trang Chi Điệp hận chẳng thể ly hôn được ngay, nhưng khi lá thư đòi ly hôn để ở trước mặt, thì quả thật Trang Chi Điệp lại thấy hết sức ngạc nhiên. Sau khi đọc bức thư, anh cười một tiếng rõ to, đi pha một ly cà phê đặc để uống, chợt cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Nhưng rồi ngồi một mình trong phòng một ngày, liền cảm thấy trống trải khó chịu, mở to băng nhạc đưa đám tới nấc to nhất, anh ngả người xuống giường, lặng lẽ nghĩ. Trong những ngày trước đây, mỗi lần ăn nằm viết Đường Uyển Nhi và Liễu Nguyệt, thậm chí với A Xán, lúc trở về nhà liền hy vọng Ngưu Nguyệt Thanh có thể chửi anh giận anh. Nhưng Ngưu Nguyệt Thanh mặc kệ anh, anh lại cảm thấy đau khổ, nếu Ngưu Nguyệt Thanh hết lòng chăm sóc anh, thì trong lòng anh lại cảm thấy có lỗi với chị. Anh không chỉ một lần mong ngóng kết thúc sự dày vò này. Bây giờ đã kết thúc, song trỗi dậy trong trái tim anh lại là những cử chỉ đẹp đẽ tốt lành của Ngưu Nguyệt Thanh trước kia. Trang Chi Điệp nghĩ tới nhiều ưu điểm của Ngưu Nguyệt Thanh, song anh lại không sang Song Nhân Phủ xin vợ tha thứ. Anh biết rõ sự việc đã tới nước này, nếu hai người đoàn tụ trở lại sẽ khó khăn lắm.

Trước hết Ngưu Nguyệt Thanh có thể xoá bỏ được những bóng đen anh và Đường Uyển Nhi ăn nằm với nhau trong lòng không? Sau nữa, từ nay về sau anh làm thế nào để loại bỏ được hết tình yêu với Đường Uyển Nhi cơ chứ? Đường Uyển Nhi đã đem đến cho anh cảm giác mới, rung động mới, mà cô ấy bây giờ đã sa vào một vực sâu của bể khổ khác, thì liệu anh có thể cứ bình chân như vại mà sống những ngày tháng thanh thản được sao? Chưa nói đến bản thân từ nay trở đi chịu đựng đau khổ như thế nào, mà đây há chẳng phải suốt đời đeo đẳng cái gông của tội ác song trùng đó sao? Nhưng…nhưng Trang Chi Điệp lại nghĩ, chính vì quen biết Đường Uyển Nhi, có sự gian díu với Đường Uyển Nhi về thể xác và tâm hồn đã từng bước khiến anh lún sâu vào vũng lầy! Để thoát khỏi cảnh khốn quẫn, anh bắt đầu đánh giá Đường Uyển Nhi bằng những quy phạm đạo đức về người đàn bà, hy vọng anh sẽ giận cô, quên cô ta. Nhưng Trang Chi Điệp không giải thích được Đường Uyển Nhi sai ở chỗ nào, chỗ nào có thể làm cho anh ác cảm mà ghét bỏ. Trong trái tim, anh đã muốn quên Đường Uyển Nhi hết lần này đến lần khác, song lại hết lần này đến lần khác nhớ nhung Đường Uyển Nhi. Biết mười mươi trước mặt là một chén rượu chim gáy uống vào sẽ gầy mòn, nhưng màu sắc sặc sỡ và mùi thơm sực nức của nó, lại cuốn hút anh không thể không uống. Mạnh Vân Phòng đã đến nói chuyện với anh, chỉ trích anh thời gian hoạt động sáng tác văn học nhiều quá lâu quá, say sưa quá, đã không hiểu biết xã hội, xử lý tất cả bằng nghệ thuật, nên mới dần dần thành thế này. Sự việc đã xảy ra, lẽ nào vẫn muốn tiếp tục như thế nữa? Anh cứ lo lắng cái này, không an tâm cái kia, vậy bản thân anh thì sao? Anh là danh nhân, danh nhân phải nên sống càng tự do, càng thoải mái, mà anh sống tới mức khổ như vậy, mệt như vậy ư?

Trang Chi Điệp đã cười không thành tiếng, anh bảo anh không nghe Mạnh Vân Phòng nhà ngươi đâu, quan điểm của Mạnh Vân Phòng nhà ngươi, trước đây anh đã không đồng ý, bây giờ cũng không đồng ý. Anh chỉ yêu cầu các bạn đừng nhắc đến chuyện này. Anh bảo Đường Uyển Nhi bị mất, Ngưu Nguyệt Thanh bỏ đi, rõ ràng đây là một trừng phạt của Thượng Đế đối với anh. Đã là trừng phạt thì mình làm mình chịu. Thế là anh mua về một thùng mì ăn liền, tự giặt quần áo. Cứ thế anh sống ở nhà mấy hôm, buồn chán quá thì sang nhà Mạnh Vân Phòng, hẹn Triệu Kinh Ngũ và Hồng Giang đến uống rượu. Nhìn thấy rượu là tham, đã tham thì say. Bản thân cũng tự cảm thấy chán ghét chính mình, liền ngày nào cũng cưỡi xe máy "Mộc lan" đầu tóc bù xù, lắp băng nhạc vào máy ghi âm nho nhỏ, cắm vào tai nghe, vừa nghênh ngang chạy một vòng trong thành phố vừa nghe âm nhạc. Có lúc anh nghĩ, hôm nay có lẽ có một cô gái vẫy xe đi nhờ anh một đoạn, có lẽ trên con đường vắng vẻ nào đó, anh sẽ chặn một người đàn bà xinh đẹp lại chăng? Nhưng anh thường phóng như điên một vòng như thế, quay về, người ah đẫm mồ hôi và bụi, chẳng thể nhận ra anh nữa.

Hôm nay trong lúc đi vòng vèo quanh quẩn, đột nhiên anh nảy ra ý nghĩ, liền đi ra ngoại ô phía nam thăm con bò sữa. Tuy đã sang thu, ánh nắng mặt trời vẫn còn chói chang, vụ ngô đã thu hoạch xong, cánh đồng khô cạn còn chưa cày bừa, một màu vàng xỉn trải dài, bụi đất bay mù mịt. Chiếc "mộc lan" đã đến bãi rộng trước cửa nhà chị Lưu, trong bãi tập trung hàng chục con bò cày, những con bò này không ai chăn dắt, cũng không buộc thừng vào cọc, hay hòn đá kéo lúa, nhưng chúng không đi lại, cứ quanh quẩn ngoài tường sân nhà chị Lưu đã sập đổ nhìn. Trang Chi Điệp nhìn vào trong sân, con bò sữa kia đang nằm đó,

gần như chỉ còn da bọc xương. Chị Lưu đang cúi xuống khuấy thức ăn trong chậu gỗ đặt cạnh đầu con bò. Trang Chi Điệp đỗ xe máy đi vào, chị Lưu lẳng lặng nhìn anh, không nói gì, nước mắt chảy giàn giụa. Trang Chi Điệp cảm thấy con bò sữa không thể qua khỏi, may mà mình đến đúng lúc, còn nhìn thấy nó lần cuối cùng. Từ chân tườngsập đổ anh nhổ một nắm cỏ khao trắng có mùi rất tanh đặt vào sát mũi con bò sữa. Con bò sữa chỉ cựa quậy cái tai một cách khó nhọc, coi như lời chào Trang Chi Điệp. Nó không mở to được mắt, chung quanh vành mắt có gỉ rất dính, nó đã ngửi thấy cỏ tanh, cái lưỡi thỉnh thoảng lè ra, chỉ độ một tấc, cuốn nước dãi đậm đặc chảy xuống. Ở trong nhà, anh Lưu gọi vợ bằng cái giọng nặng trịch:

- Bảo cô đi mua rượu, mà cô cứ lề mề, đến nước này còn cho nó ăn cái gì hả?

Anh Lưu cùngmt người đàn ông nữa đi ra đứng ở hè. Đầu tiên Trang Chi Điệp cảm thấy có một vệt sáng, nhìn kỹ mới thấy người đó cầm một con dao hình lá liễu. Chồng chị Lưu râu mọc xồm xoàm, nước da trắng bợt, nhìn thấy Trang Chi Điệp cất tiếng chào:

- Anh đã đến đấy hả? Mời vào uống trà.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Đang định giết bò đấy ư?

Anh Lưu đáp:

- Quả thật đã hết cách, cứ kéo dài thời gian mãi, để nó chịu tội thế này, chẳng thà giải thoát nó. Nếu con bò có khôn thiêng thì nó cũng bằng lòng làm như thế. Một nhân vật tai to mặt lớn như anh, khi nó ốm đã từng đến thăm, hôm nay là ngày nó tận số anh lại đến!

Trang Chi Điệp nói:

- Tôi có duyên nợ với con bò này ấy mà.

Người đàn ông kia cười khà khà dưới bóng nắng. Anh ta nói:

- Anh Lưu ơi, anh mà chết có lẽ không ai đến thăm đâu.

Anh Lưu bảo:

- Nên thế, bò chết trong tay tôi, thì tôi cũng có tội.

Người đàn ông đi đến cạnh con bò, ngậm con dao vào miệng, hai tay thắt chặt dải rút, nói:

- Hai anh chị ấn chặt sừng bò nhé!

Anh Lưu bước đến ấn, nhưng chị Lưu ôm mặt ù té chạy vào trong nhà. Anh Lưu mắng:

- Cái con mụ này!

Đành mỗi tay nắm giữ một sừng bò. Chị Lưu chạy tới cửa thì dừng lại, chị không nhẫn tâm nhìn thấy, lại không nhẫn tâm không có mặt khi con bò chết, chị quay mặt vào cánh cửa, hai tay nắm chặt vòng cửa. Người đàn ông vẫn ngậm chặt dao ở miệng, con dao đang lấp lánh, tay sờ vào chỗ cổ họng của con bò, sau đó lấy con dao ra khỏi miệng nói:

- Vị khách này, anh nắm chặt đuôi bò giúp nhé!

Trang Chi Điệp không nhúc nhích. Người đàn ông coi thường, hắng một tiếng, quỳ một chân xuống, nói:

- Hôm nay mi chịu khổ đến ngày cuối cùng rồi, kiếp sau đừng làm thân con bò nữa nhé!

Sột một tiếng, con dao được thọc vào dưới cổ con bò, cả lưỡi và một phần cán dao ngập vào trong. Trang Chi Điệp nhìn vào, mắt con bò trợn thành màu trắng như quả trứng gà, miệng dao kêu ục ục phun ra một luồng hơi tanh nóng, dòng máu nổi lên những bong bóng màu đỏ nhạt ồng ộc chảy ra đất nóng. Trang Chi Điệp bỗng chốc bủn rủn từ từ ngồi xuống, cùng lúc đó nhìn thấy chị Lưu từ vòng cửa tụt xuống, cuối cùng ngã sấp trên ngưỡng cửa. Lúc này ở vạt đất ngoài sân tiếng bò rống loạn xạ, tất cả đàn bò cứ chạy vòng quanh một cách điên cuồng, bụi đất tung bay mù mịt. Người đa1`nó ông kia lập tức bảo ra đóng cửa vào, lại còn cầm cái roi da đứng cạnh ở chỗ tường sập đổ, cái roi da quăng lên kêu bem bép. Cuối cùng đàn bò không ùa vào, sau đó có một con gào khóc vô cùng thảm thiết, nhảy bừa qua một đường hào cạnh vạt đất, mười mấy con bò cũng rống lên xông theo sau.

Trang Chi Điệp quay đầu lại, một tấm da bò đã trải ra đất, từ đống thịt lộn xộn, người đàn ông lấy ra một miếng nhỏ màu vàng, nói:

- Ngưu hoàng của nó to như thế này cơ mà!

Anh ta hớn hở tới mức giơ túi ngưu hoàng cầm trong bàn tay dính đầy máu soi lên ánh nắng mặt trời để nhìn, ngưu hoàng còn đang bốc lên một làn hơi nóng.

Trang Chi Điệp được chồng chị Lưu kéo vào trong nhà ngồi bên mâm rượu. Từ trong hoảng hốt, Trang Chi Điệp đã tỉnh lại, bên cạnh anh là một chiếc lồng cỏ to, trong lồng đựng những miếng thịt to tướng, còn tấm da bò vấy đầy máu thì phơi ở chỗ tường đổ. Trang Chi Điệp không uống rượu. Anh bảo:

- Tôi muốn mua tấm da bò này!

Người đàn ông đổ một chén rượu vào mồm, bảo:
- Ồ, anh là chủ cửa hàng da phải không? Tấm da này tốt lắm, anh trả bao nhiêu?

Trang Chi Điệp bảo:
- Đòi bao nhiêu tôi trả ngần ấy.

Chị Lưu lập tức bảo:
- Giá cả cái gì hả? Anh Điệp này, nếu anh chịu giữ, thì cứ cầm về

Liễu Nguyệt về ở nhà Đại Chính, giống như nhà Trang Chi Điệp, gia đình cũng đông khách đến. Nhưng khách nhà họ Trang Chi Điệp đều là khách nghèo, còn khách nhà Đại Chính hầu hết đều là lãnh đạo các ban các cục, giám đốc các nhà máy, giám đốc công ty, thương trường. Những khách này chẳng có ai đến tay không bao giờ. To thì tủ lạnh, bé thì thuốc, rượu, quả dưa, người đem quà đến biếu dường như thành quy luật, khi bước vào cửa thay dép lê, thì quà biếu cũng đặt luôn vào trong gian nhỏ chứa giày dép, sau đó ngồi trong phòng khách nói chuyện với chủ nhà, người biếu quà chẳng bao giờ nói quà để ở chỗ kia, người nhận quà cũng không hỏi han cám ơn. Khi họ nói chuyện, Liễu Nguyệt không ra chào hỏi, chỉ khi nào chồng hay mẹ chồng gọi một tiếng:

- Liễu Nguyệt ơi, con (hoặc em) cũng ra đây chứ?

Liễu Nguyệt mới tươi cười hớn hở từ buồng ngủ bước ra, bước ra rồi, cô ta biết mỉm cười chào hỏi khách đến một cách hấp dẫn, thỉnh thoảng lại nói xen vào một hai câu chuyện phiếm. Nhưng cô ta biết chính xác chén nước trà của khách nào đã uống cạn hay chưa, cô ta không đi rót thêm nước mà gọi:

- Tiểu Cúc, rót thêm nước đi em!

Tiểu Cúc là con ở giúp việc trong nhà Đại Chính. Sáng sớm hôm sau về làm dâu, Liễu Nguyệt đã biết Tiểu Cúc. Lúc ấy Tiểu Cúc đang nhặt rau hẹ ở nhà bếp, Liễu Nguyệt cũng vô tình cúi xuống bốc nắm rau hẹ lên nhặt, chưa nhặt xong đã bỏ xuống ngay, đứng lên lấy xà phòng thơm rửa tay trong bể nước. Tiểu Cúc hắng một tiếng, Liễu Nguyệt vừa rửa vừa hỏi:

- Cô tên là gì?

Tiểu Cúc đáp:

- Tiểu Cúc!

Liễu Nguyệt bảo:

- Tiểu Cúc này, hôm nay mình ăn bánh chẻo, cho nhiều tôm khô vào, khi cho, cô gọi tôi một tiếng, tôi xuống tự tay làm nhân bánh.

Tiểu Cúc im lặng, vẫn nhặt rau hẹ như cũ, đột nhiên nói:

- Gia đình chủ tịch uỷ ban nhân dân thành phố ăn bánh chẻo, chưa bao giờ cho tôm khô vào nhân, thưa chị!

Liễu Nguyệt thừ người ra một lát, thay đổi sắc mặt, bảo:

- Thì ta muốn ăn bánh chẻo có tôm khô đấy!

Nói rồi cô ta vẩy vẩy nước trên tay, cũng chẳng thèm đóng vòi nước, nước chảy xoè xoè. Lên đến buồng cưới rồi, cô ta nói trống không:

- Vặn vòi nước vào chứ!

Sang ngày thứ mười, Liễu Nguyệt ở nhà buồn tẻ quá, cô ta bảo Đại Chính cô ta muốn làm việc. Đại Chính bảo đã cử người đi làm thủ tục hộ khẩu thành phố cho cô ta, ngay một lúc chưa làm xong thì đi làm ở đâu được? Liễu Nguyệt bảo, mặc kệ việc ấy, cô ta cần làm việc. Đại Chính liền nói với mẹ yêu cầu của Liễu Nguyệt. Bà vợ ông chủ tịch nghĩ đi nghĩ lại, liền gọi điện thoại cho Nguyễn Tri Phi, yêu cầu anh sắp xếp cho con dâu vào tiệm ca múa của anh. Ngày hôm sau Liễu Nguyệt đã đi làm.

Liễu Nguyệt không biết ca múa, nhưng Liễu Nguyệt có khuôn mặt xinh, có dáng người đẹp, nên cô ta đi theo đội mốt thời trang, học cách biểu diễn trên sân khấu. Đội mốt thời trang đều là những cô gái lưng ong chân dài, đẹp thì rất đẹp, nhưng trình độ văn hóa thấp nên nét mặt cứ đần đần. Liễu Nguyệt đọc nhiều sách, có khí chất tốt, biết biểu diễn phong thái của mình, nên chỉ trong thời gian rất ngắn đã trở thành một người nổi bật nhất trong đội mốt thời trang. Dân trong thành phố này thưởng thức biểu diễn mốt thời trang, không phải chỉ đến thưởng thức thời trang, mà cái họ muốn xem là mặt, hay nói một cách khác, cho dù thợ thiết kế ra thời trang kiểu gì, đối với họ, mốt trên sân khấu đều là những tấm thân hở hang, trần truồng. Họ chỉ trỏ cô này mặt xinh, nhưng mông to, cô kia gầy quá, vú lép kẹp. cuối cùng người mà họ cảm thấy mê ly nhất, khêu gợi nhất vẫn là cô gái tên Liễu Nguyệt. Mỗi lần Liễu Nguyệt ra sàn diễn, thì ở bên dưới người xem cứ kêu lên ồ ồ và huýt sáo ầm ĩ. Bỗng chốc loan tin, ở chỗ Nguyễn Tri Phi có một cô người mẫu hết ý, khách đến xem cứ nườm nượp, phen này tha hồ mà hốt bạc. Trưa nay Mạnh Vân Phòng dắt ông lão có cuốn "thiệu tử thần số" độc nhất ở Bắc giao đến gặp vị đại sư từ Tân Cương đến, giám đốc khách sạn Trường Hồng đã bố trí ăn ở không phải trả tiền để cám ơn giám đốc, cũng là để mỗi bên trổ tài cho đối phương xem. Hai vị khách lạ này đã phát công chữa bệnh cho giám đốc, lại dự đoán làm ăn buôn

bán cho khách sạn, quần nhau suốt một ngày. Đương nhiên vị giám đốc này đã tặng Mạnh Vân Phòng một nồi lẩu bằng đồng hoa sen kiểu cổ và hai ký rưỡi thịt dê đã thái sẵn, cùng gia vị ba màu để cám ơn lòng tốt của anh.
Mạnh Vân Phòng vui vẻ nhận quà đem về nhà nấu, gọi Trang Chi Điệp và Triệu Kinh Ngũ đến ăn. Trang Chi Điệp rầu rĩ, ăn chẳng được mấy, tiện tay mở tivi đang chiếu bộ phim đánh nhau của nước ngoài gồm năm mươi tập. Trước khi chiếu phim, đã quảng cáo tiệm ca múa của Nguyễn Tri Phi. Mạnh Vân Phòng bảo:
- Chi Điệp này, anh có biết không, hiện giờ Liễu Nguyệt đi làm trong tiệm ca múa, cô ấy làm người mẫu, ăn khách lắm.
Trang Chi Điệp nói:
- Thế thì tốt, Liễu Nguyệt thích hợp với công việc này. Sao anh biết chuyện ấy? Anh thường đi nhảy à?
Mạnh Vân Phòng bảo:
- Mình đâu có đi!
Hạ Tiệp bảo:
- Anh ấy không đi, nhưng con trai anh ấy thường hay đi!
Trang Chi Điệp nói:
- Mạnh Tần còn choi choi thế thì đi cái gì, nó có tiền mua vé à?
Hạ Tiệp đáp:
- vấn đề là ở chỗ đó. Hôm trước Nguyễn Tri Phi gặp tôi bảo, cậu con trai của chị thông minh lắm, dăm ba hôm lại dẫn bạn học đến xem một buổi. Người soát vé hỏi vé, nó bảo Nguyễn Tri Phi là chú cháu, Liễu Nguyệt là chị cháu, thế là vào. Sau đó người soát vé hỏi tôi có thằng cháu ấy không, tôi ra xem, thấy Mạnh Tần, thằng nhóc này được, tương lai sẽ giống anh Phòng, cũng sẽ là một nhân vật. Khi về tôi nói lại với anh Phòng, bảo anh ấy giáo dục dạy bảo tử tế, nhưng anh ấy đã nhăn mặt lại. Anh nhìn kìa, mặt anh ấy đã tối sầm lại rồi.
khuôn mặt tối sầm của Mạnh Vân Phòng lại ngượng ngập cười, bảo:
- Mình đâu có tối sầm mặt lại cơ chứ? Chi Điệp này, bao giờ mình đến đấy thăm Liễu Nguyệt nhé, đừng để Liễu Nguyệt cảm thấy con gái đi lấy chồng như chậu nước hắt đi.
Trang Chi Điệp đáp:
- Được thôi, anh liên hệ đi.
Mạnh Vân Phòng nói:
- việc gì phải liên hệ? Ăn cơm xong, mình phải đi đến ban tuyên truyền một chuyến. Ông trưởng ban hôm qua gọi điện đến bảo mình chiều nay đến. Có việc gì thế không biết! Chẳng phải là mời sư phụ của Mạnh Tần phát khí công thải sỏi bọng đái cho vợ ông ấy sao? Hôm nay mình đi không chữa đâu, chỉ hẹn thời gian thôi!
Hạ Tiệp bảo:
- Xem ra anh tích cực nhỉ, lúc thì đi thăm con dâu của chủ tịch thành phố, lúc thì đi khám bệnh cho vợ ông trưởng ban tuyên truyền, bỏ mặc nhà văn ở đây chẳng đoái hoài gì đến hả?
Mạnh Vân Phòng đáp:
- Em nói thế, hóa ra anh là kẻ tiểu nhân chạy theo quyền thế và lợi lộc phải không? Mình đi đến nhà ông trưởng ban tuyên truyền không đến ba mươi phút đâu. Các anh cứ ngồi đây nói chuyện, bốn giờ chiều chúng ta gặp mặt ở tiệm ca múa đúng giờ.
Triệu Kinh Ngũ nói:
- Nếu các anh đi, tôi không đi đâu.
Mạnh Vân Phòng hỏi:
- Kinh Ngũ, cậu hẹp hòi thế. Liễu Nguyệt không làm vợ cậu, thì cậu không dám gặp mặt cô ấy, có phải không? Người không dám gặp mặt phải là Liễu Nguyệt chứ? Nếu cậu không muốn gặp, cậu có thể không gặp, cậu sẽ nhảy ở sàn nhảy, chưa biết chừng sẽ gặp một cô vừa ý.
Hạ Tiệp nói:
- Anh có đi thì đi mau mau lên, lôi thôi mãi, sốt cả ruột. Vân Phòng này, em phải nói với anh, hôm nay muốn đi đến đó cho khuây khoả thì cứ ở khuây khoả thoải mái, đừng có bám theo Mạnh Tần đi, kẻo người soát vé lại phàn nàn, em không thể bẽ mặt nữa đâu!
Mạnh Vân Phòng hậm hực ra đi. Hạ Tiệp vội vàng thu dọn chén bát, cũng không rửa, liền gọi người hàng xóm bên cạnh sang, ngồi vây quanh đánh mạt chược.

Mạnh Vân Phòng đi đến chỗ trưởng ban tuyên truyền không phải do chữa sỏi thận cho vợ ông mà để nói một việc lớn có liên quan đến dân chúng cả thành phố. Thì ra, để tiến thêm một bước lấy chủ trương văn hoá dựng sân khấu để diễn kịch, sau khi vườn thú Bắc Kinh tặng vườn thú Tây Kinh ba con gấu mèo to, chủ tịch uỷ ban nhân dân thành phố chợt nẩy ra ý định liệu có nên tổ chức một tết văn hoá ở thành phố cổ? hơn nữa, cũng nghĩ sẵn huy hiệu của tết này là con gấu mèo to. Chủ tịch thành phố triệu tập các nhân viên hữu quan của ban tuyên truyền và cục văn hoá đến họp, ai cũng nhất trí khen hay, bảo đây là một ý kiến tôi, một là mở rộng tuyên truyền của thành phố ra ngoài, hai là lấy đó làm sống động nền kinh tế, đây cũng là một sáng kiến trong cả nước. Thế là đã thành lập một uỷ ban trù bị khổng lồ. Trưởng ban gọi Mạnh Vân Phòng đến là để trưng cầu ý kiến của anh về nội dung của tết văn hoá. Mạnh Vân Phòng nghe xong, đầu tiên nêu ra phải để Trang Chi Điệp tham gia việc này. Trưởng ban bảo đương nhiên là như thế rồi ,nhưng Trang Chi Điệp là nhà văn, những việc thông thường không cần phải phiền đến anh ấy, chỉ chờ sau này có nhiều văn bản phải viết mới nhờ đến anh ấy khởi thảo. Mạnh Vân Phòng đã đọc được các dự án thiết kế của tết văn hoá viết đầy ba tờ giấy, chợt cảm thấy nếu cứ tiếp tục bàn bạc như thế này, thì có bàn đến tối cũng chưa xong. Anh liền bảo đây là một chủ trương lớn, để anh đem bản kê dự án này về suy nghĩ cẩn thận, chiều mai sẽ đến trình bày cụ thể ý kiến của mình. Anh vội vàng gỡ ra, hấp ta hấp tấp đi đến tiệm ca múa.

Trong tiệm ca múa, biểu diễn thời trang vừa kết thúc, vũ hội mới bắt đầu. Người đến nhảy đông nghìn nghịt, đều là từng đôi, từng đôi áp sát vào nhau đung đưa tại chỗ, ánh sáng lốm đốm xoay tròn, làm cho tất cả khách nhảy giống như ảo ảnh và quỷ sứ không sao nhìn rõ ai với ai. Mạnh Vân Phòng đã từng nghe Mạnh Tần nói, Liễu Nguyệt thường hay tiếp bạn nhảy liền ngồi xuống cái bàn ngay cạnh, ra sức tìm Liễu Nguyệt trong đám đông. Nhưng mắt phải của anh đã hỏng, thị lực mắt trái cũng bắt đầu kém. Anh nhìn cô nào cũng mặc quần áo mới lạ, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng, cứ tưởng là Liễu Nguyệt nhưng mỗi bản nhạc kết thúc, các cô gái từ sàn nhảy đi xuống thì chẳng có ai là Liễu Nguyệt. Không có Liễu Nguyệt thì tìm Nguyễn Tri Phi vậy. Nhạc lại nổi lên, từng đôi trai gái lại ùa ra sàn nhảy. Tất cả lại không biệt ra ai với ai. Lúc này Mạnh Vân Phòng mới cau có tại vì không liên hệ trước. Nếu bọn Trang Chi Điệp đến không gặp Liễu Nguyệt và Nguyễn Tri Phi chắc sẽ chửi mình. Đang lúc sốt ruột thì đột nhiên có người hỏi:

- Anh có phải là Mạnh Vân Phòng không ạ?

Khi Mạnh Vân Phòng quay đầu nhìn, thì ra tiếng nói ngay ở bên cạnh, một người đàn bà xinh đẹp ngồi đối diện cùng bàn đang đưa hai tay tì vào cằm ngắm nhìn anh. Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Chị hỏi tôi phải không? Tôi là Mạnh Vân Phòng đây, xin lỗi chị là ai?

Người đàn bà kia giơ tay ra, đương nhiên Mạnh Vân Phòng đã bắt tay, lại nói một câu:

- Trông mặt thì quen lắm, đầu óc tôi yếu kém, ngay một lúc không nhớ ra, thành thật xin lỗi chị.

Người đàn bà nói:

- Khỏi cần xin lỗi, thật ra chúng ta chưa bao giờ gặp mặt nhau bao giờ. Em chỉ nhìn hình dáng của anh mà hỏi thôi đấy, quả nhiên là anh thật.

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Chị thấy tôi chột mắt có phải không?

Người đàn bà cười đáp:

- Nghe nói anh Phòng nhộn lắm, quả có nhộn thật. Nhưng em không phải là người vui nhộn, em làm việc ở viện kiểm sát, chắc chắn anh sẽ biết em là ai. Còn chưa nhận ra ư? Cảnh Tuyết Ấm là chị hai của em.

Mạnh Vân Phòng quả thật giật mình, gần như anh muốn đứng dậy bỏ đi, nhưng anh đã lập tức cười đáp:

- biết rồi, biết rồi! Chị đâu phải người không vui nhộn, gặp được chị ở đây quả thật là một điều vinh hạnh đối với tôi. Tôi biết chị hai của chị, quả thật không phải người cùng một nhà, không đến với nhau. Chị và chị ấy có phần giống nhau. Thế chị hai của chị có khoẻ không?

Người đàn bà đáp:

- Chị ấy khoẻ thế nào được? Vụ kiện bạn anh, dường như khiến chị ấy muốn tự vẫn!

Mạnh Vân Phòng bảo:

- Sao lại nói thế, đại thể tôi có biết sơ sơ về vụ kiện này. Theo ý kiến của tôi hà tất phải đến nông nỗi này? Trước kia đều là bạn bè tử tế với nhau! Hiện nay Trang Chi Điệp ở nhà đang buồn khổ, oán hận Chu Mẫn đã gây ra chuyện rắc rối, biến một người bạn tốt đẹp hăn hoi thành kẻ thù.

Người đàn bà hỏi:

- nếu anh thật lòng quý mến tình bạn cũ, thì tại sao lại cung cấp chuyện riêng tư kín đáo của anh ấy và chị hai em? Vì thanh danh của mình, anh ấy làm tổn thương một người bạn trước kia, chuyện này cũng quá ư mất đạo đức.

Mạnh Vân Phòng nói:

- Sự việc không hoàn toàn như chị nói. Thôi nhé, chúng ta không nhắc đến chuyện ấy nữa, may mà vụ kiện cũng đã kết thúc.

Người đàn bà bảo:

- Anh Phòng không hiểu luật pháp. Toà án trung cấp phán quyết không có nghĩa là vụ án đã chấm dứt, còn phải được phép trình lên toà án cao cấp cơ mà!

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- còn gửi đơn kiện ư? Việc gì phải thế nhỉ?

Người đàn bà đáp:

- Dù thế nào đi chăng nữa, thì chị hai không nuốt hận được đâu anh ạ. Chị ấy đã dốc toàn bộ sức lực và trái tim vào vụ kiện này, thì chị ấy sẽ theo kiện đến cùng. Anh hiểu ý em chứ.

Mạnh Vân Phòng đáp:

- đương nhiên tôi hiểu, chưa kể đến đàng sau chị ấy có người, riêng đàng trước có một bà cô như chị đây, thì cũng nghĩ thế nào được thế.

Người đàn bà cười bảo:

- Vậy thì em cũng không nói nữa. nếu anh cho phép, thì xin được nhảy một đoạn nhạc?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Thật lòng xin lỗi chị, tôi một chút xíu cũng không biết nhảy, đây là lần đầu tiên tôi vào đây, tôi muốn tìm một người.

Người đàn bà nói:

- Vậy thì đáng tiếc, tôi đành phải mời người khác.

Nói xong, chị ta vẫy tay mời người phục vụ đến, trả tiền rồi bảo:

- Đem đến cho an hnày một lon cô ca.

Sau đó ngẩng đầu đi luôn. Mạnh Vân Phòng tự thấy bị làm nhục, liền hỏi người phục vụ Liễu Nguyệt có ở đây không. Người phục vụ đáp:

- Hôm nay cô ấy không đến sàn nhảy, có lẽ ở buồng của cô ấy. Anh đi từ đây, ra cửa kia, bên tay phải là cầu thang, số mười tám gác ba là phòng làm việc của cô ấy.

Mạnh Vân Phòng cám ơn, móc tiền ra đưa cho người phục vụ nói:

- Lát nữa cô trả tiền lon nước cô ca cho người đàn bà kia, cứ bảo tôi nói, hẹn người tình đi chơi, sao lại để người tình trả tiền!

Mạnh Vân Phòng bấm chuông phòng số mười tám gác ba. Trong phòng im ắng, anh lại ấn mấy cái nữa, thì nghe thấy Liễu Nguyệt hỏi:

- Ai đó?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Tôi đây.

Liễu Nguyệt đáp:

- Có việc gì đến phòng doanh nghiệp nhé, tôi hiện đang có khách quan trọng.

Mạnh Vân Phòng vội vàng đáp:

- Liễu Nguyệt, tôi là thầy Phòng của em đây.

Cửa buồng mở ra, Liễu Nguyệt son phấn rực rỡ, dường như Mạnh Vân Phòng không dám nhận ra. Anh bảo:

- Bây giờ khó gặp em thế hả, Liễu Nguyệt? Người em vẩy nước hoa gì vậy, khó ngửi quá, chẳng khác gì mùi trên người nước ngoài.

Liễu Nguyệt vội vàng liếc mắt ra hiệu, khe khẽ nói:

- Ở đây em đang có một khách nước ngoài – sau đó hất hàm vào gian trong, gian trong khép cửa.

Liễu Nguyệt giục Mạnh Vân Phòng đi vào, nói to:

- Thầy Phòng ơi, gả em đi rồi, các thầy cô chẳng ai đến thăm em nữa! Hôm nay thầy dẫn ai đến nhảy thế?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Tôi chột một mắt, tai nghễng ngãng, dẫn được ai cơ chứ? Thầy Điệp của em gần đây tâm tư tồi tệ lắm, bọn tôi cùng đến thăm Liễu Nguyệt mà!

Liễu Nguyệt bảo:
- Đến cho khuây khỏa thì khuây khoả, lại bảo đến thăm em? Có chuyện gì mà tâm tư thầy Điệp tồi tệ, Liễu Nguyệt đi khỏi nhà, thì nhẹ nhõm cho anh ấy biết bao nhiêu tâm tư rồi còn gì?

Mạnh Vân Phòng nói:
- Em là con ma khỉ nhỏ, không có lương tâm – rồi kể cho Liễu Nguyệt nghe một lượt, tại sao Đường Uyển Nhi mất tích, Ngưu Nguyệt Thanh lại bỏ đi như thế nào, còn Trang Chi Điệp thì đang sống thui thủi một mình thật đáng thương.

Liễu Nguyệt nghe xong, tròng mắt tấy đỏ, cô ta hỏi:
- Thế thầy Điệp đâu?
- Bọn tôi hẹn bốn giờ đến đây, ở dưới sàn nhảy tôi tìm mãi không thấy Liễu Nguyệt đâu, chờ lúc nữa anh ấy đến, em chịu khó động viên an ủi anh ấy, cũng khuyên anh ấy đi gặp chị cả cúi đầu nhận lỗi, đoàn tụ trở lại.

Liễu Nguyệt nói:
- Sau khi em đi làm dâu, em chỉ bận bịu đến đây làm việc, cứ bảo đi thăm các anh, nhưng không có thì giờ, may mà ở đây không bị người ta coi thường, cũng đang định mời thầy cô cùng đến xem em biểu diễn, không ngờ Nguyễn Tri Phi bị người ta đánh, đã tạm thời giao cho em lo liệu công việc này, thành thử không có thời gian đến khu nhà hội văn học nghệ thuật, ở đấy đã xảy ra những chuyện ấy cơ chứ!

Mạnh Vân Phòng hỏi:
- Em nói sao, Nguyễn Tri Phi bị người ta đánh à?

Liễu Nguyệt đáp:
- thầy không biết chuyện này à? Tối nào đóng tiệm, Nguyễn Tri Phi cũng đến nhận tiền. Tối hôm trước, đột nhiên có người chặn anh ấy ở cửa cầu thang, hỏi "Ông là Nguyễn Tri Phi phải không?" Nguyễn Tri Phi không biết người này, hắn ta bảo hắn là thư ký riêng của công ty Thái Bình Dương, công ty định tổ chức lễ khánh thành, hy vọng đội mốt thời trang đến biểu diễn cho rầm rộ, Nguyễn Tri Phi bảo ở đây làm việc bình thường, không đi ra ngoài biểu diễn. Hắn ta bảo "Giám đốc của bọn tôi đang ở trong xe dưới gác, liệu có xuống gặp mặt được không?" Nguyễn Tri Phi liền đi xuống. Trong xe quả nhiên có ba người cùng ngồi, trong đó có một người béo giơ tay ra bắt, Nguyễn Tri Phi vừa giơ tay chạm vào, thì bị kéo, đứng không vững, tên tự xưng là thư ký riêng kia đứng ở sau đẩy vào. Nguyễn Tri Phi đã bị đẩy lên xe, chiếc xe tu tu phóng đi luôn. Nguyễn Tri Phi biết ngay có chuyện chẳng lành, ôm két tiền hỏi người ta định làm gì, tên béo kia giáng cho một quả đấm vào mắt, chiếc kính râm vỡ tan, mảnh kính găm vào mắt anh, máu chảy ra. Tên béo kia nói "Làm thế đó, thằng họ Nguyễn này, biết nhà ngươi phát tài, song không thể cứ để bọn này đói bụng, mượn nhà ngươi nhà ngươi không chịu, quả thật xin lỗi nhé, đành phải làm thế này vậy". Nguyễn Tri Phi còn đang bảo "Ban ngày ban mặt các anh ăn cướp hả? Liễu Nguyệt là người của tiệm ca múa chúng tôi, các anh biết Liễu Nguyệt chứ?" Tên béo đáp "biết! Cô ấy là con dâu của chủ tịch thành phố thì sao nào? Tiền nhà ngươi đã kiếm đủ, giữ con mắt trái này để nhận ra bọn ta phải không?" một quả đấm nữa lại thụi vào mắt trái của Nguyễn Tri Phi. Xe phóng đến đường vòng phía nam, thì bọn chúng thả Nguyễn Tri Phi xuống đường rồi chạy mất tăm mất tích. May sao có một người bán rau phát hiện đưa vào bệnh viện, hai con mắt kia đã chảy hết thuỷ tinh dịch. Chuyện này ầm ĩ lên như bấm chuông mà thầy không hay biết gì ư? Bố Đại Chính cũng điên tiết yêu cầu công an tróc nã tội phạm, đương nhiên cục công an đã tăng thêm trạm gác ở bốn cổng thành kiểm tra xe cộ đi lại, nhưng không thấy ai khả nghi. Hỏi Nguyễn Tri Phi thì anh cũng không nói rõ được dáng vóc của ba tên kia, chỉ bảo có một tên béo, xe thì màu đỏ.

Mạnh Vân Phòng nghe mà nổi da gà, Liễu Nguyệt còn bảo cục công an hiện đang truy bắt tội phạm ở khắp nơi, nhưng đâu có phá án nhanh chóng được. Mạnh Vân Phòng không quan tq^mùi đến điều đó, hỏi Nguyễn Tri Phi nằm ở bệnh viện nào, vết thương chạy chữa ra sao, Liễu Nguyệt bảo ở bệnh viện trực thuộc của học viện Tây y, cụ thể chữa chạy thế nào, cô ta không có thời gian chưa đi thăm được. Mạnh Vân Phòng bảo:
- Nguyễn Tri Phi bảo em tạm kinh doanh ở đây là sáng suốt đấy, nhưng em cũng phải cẩn thận. Ở đây không bì với làm người hầu giúp việc được đâu.

Liễu Nguyệt nói:
- Bọn lưu manh côn đồ, ngay đến chủ tịch uỷ ban nhân dân thành phố cũng có sợ đâu. Cứ để bọn chúng đến, đến cần bao nhiêu thì em cho bấy nhiêu. Em đâu có giống Nguyễn Tri Phi chỉ cần tiền, không cần mạng sống?

Mạnh Vân Phòng liền mỉm cười đưa mắt ra hiệu sang phòng bên, khẽ hỏi:

- Khách ngoại quốc này là người nước nào thế? Tiệm ca múa các bạn làm ăn với người nước ngoài à?

Liễu Nguyệt đáp:

- Ông ta là giáo sư do học viện ngoại ngữ mời sang dạy, nói được vài câu tiếng Trung Quốc, thường hay đến nhảy nên chúng em mới quen biết. Thầy có gặp chàng trai người Mỹ này không?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Tôi không ngửi quen mùi nước hoa trên người họ. Anh ta ngồi lâu rồi, sao vẫn chưa đi?

Liễu Nguyệt đáp:

- Anh ta rảnh rỗi đến tán chuyện ấy mà. Người Mỹ tự nhiên đáo để. Thầy nghi ngờ phải không?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Em bây giờ không còn là cô bé nữa, là cô dâu của chủ tịch uỷ ban nhân dân thành phố cơ mà, bao nhiêu con mắt đang nhìn vào em.

Liễu Nguyệt nói:

- Em lớn thế này rồi, em không mắc lừa đâu.

Mạnh Vân Phòng nhìn đồng hồ, đã bốn giờ chiều, liền bảo anh đi xuống gác chờ Trang Chi Điệp ở cổng, một lúc nữa cùng lên thăm em. Liễu Nguyệt bảo cô không đi xuống đón bọn họ được, cô sẽ nhanh chóng chia tay với vị khách nước ngoài, cốt dành thời gian nhảy với Trang Chi Điệp tử tế. Mạnh Vân Phòng liền từ trên gác phóng ra cổng. Nhưng Mạnh Vân Phòng chờ ở cổng lâu lắm không thấy bóng dáng của Trang Chi Điệp đâu cả. Chia tay tiễn vị khách nước ngoài ra về, Liễu Nguyệt cũng xuống chờ, vẫn không thấy đến. Mạnh Vân Phòng lo lắng tới Nguyễn Tri Phi, liên nêu ra ý định đến bệnh viện thăm bạn. Nhưng căn dặn Liễu Nguyệt khi nào bọn Trang Chi Điệp đến, không nên nói đến chuyện của Nguyễn Tri Phi, để mọi người chán nản trong cuộc vui, chờ lúc nữa anh từ bệnh viện trở về nhà, hỏi thăm cụ thể bệnh tình, rồi sắp xếp thời gian cùng nhau đến thăm.

Liễu Nguyệt cảm động tấm lòng tốt của Mạnh Vân Phòng, cũng không dám rời đi chỗ khác, cứ chờ ở tiệm ca múa cho đến tối, Trang Chi Điệp không đến, cũng không thấy Mạnh Vân Phòng từ bệnh viện tạt về đây, suốt một đêm cô nơm nớp không yên.

CHƯƠNG 44

Mạnh Vân Phòng đến bệnh viện không gặp Nguyễn Tri Phi. Bác sĩ bảo đã mổ thay mắt, không cho phép bất cứ ai đến thăm. Mạnh Vân Phòng được biết đã mổ, ca mổ lại đặc biệt thành công, thì đã đỡ lo, nhưng anh không rõ hai mắt Nguyễn Tri Phi đã chảy hết thuỷ tinhd dịch, thì mổ thay mắt như thế nào, mắt thay được ư? Bác sĩ trả lời:

- Đương nhiên thay được, con mắt này của anh hỏng bao giờ vậy, lúc đó sao anh không đến mổ?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Tôi còn một con mắt cũng đủ dùng. Hiện giờ giữa ban ngày ban mặt cũng có kẻ dám cướp giật, chuyện đời mù mịt như thế này, thêm một con mắt để nhìn, chỉ tổ bực mình nhiều hơn.

Nhưng bác sĩ lại nôi cáu:

- Cái đồng chí này, sao lại ăn nói như vậy hả?

Mạnh Vân Phòng thầm nghĩ anh chàng này không hiểu hóm hỉnh, vội cười xoà rồi hỏi Nguyễn Tri Phi thay mắt gì.

Bác sĩ đáp:

- Mắt chó.

Mạnh Vân Phòng ngạc nhiên hỏi lại:

- Mắt chó ư? Vậy thì sau này chẳng phải nhìn bằng mắt chó, thì con người thấp đi sao?

Bác sĩ hừ một tiếng rồi hầm hầm bỏ đi. Mạnh Vân Phòng buồn thiu, ra khỏi bệnh viện, thấy trời muộn cũng không tạt qua tiệm ca múa mà về thẳng nhà. Về đến nhà thì Trang Chi Điệp, Triệu Kinh Ngũ và Hạ Tiệp đang có mặt, hơn nữa lại có cả Chu Mẫn. Ai nấy buồn rũ rượi như cà chua bị trận sương muối, chẳng ai nói gì được cả. Mạnh Vân Phòng lên tiếng:

- Chết thật, mình chờ ở tiệm ca múa đến mức chân mọc rễ lên, mà các bạn vẫn còn ở đa6y không hề nhúc nhích. Mình người lớn chứ có phải trẻ con đâu, lời nói chứ có phải cái rắm đâu, có phải chơi trò khỉ đâu cơ chứ!

Hạ Tiệp gí ngón tay vào trán chồng, nói:

- Hư, tôi hận anh lắm đấy!

Rồi chị kéo anh xuống bếp nói chuyện. Hạ Tiệp kể lại với Mạnh Vân Phòng. Bọn họ đánh mạt chược đến ba giờ bốn mươi phút, vừa đứng dậy định đi thì Chu Mẫn bước vào. Anh ta mới từ Đồng Quan về, anh ta

không cứu được Đường Uyển Nhi ra, mà ở trán dán một miếng băng to. Mọi người thấy anh ta thiểu não biết ngay đã đánh nhau ở Đồng Quan, hỏi về Tây Kinh lúc nào, tại sao không gọi điện thoại để ra bến xe đón? Chu Mẫn bảo anh đã về Tây Kinh hai hôm nay. Trang Chi Điệp hỏi:

- Về Tây Kinh hai hôm rồi ư? Hai hôm rồi ai im như thóc thế hả?

Chu Mẫn đáp:

- Tôi cảm thấy không cần thiết nói với mọi người.

Anh ta giục đánh bài, để anh ta góp một chân. Trang Chi Điệp thì điên tiết, sa sầm nét mặt, nói:

- Chu Mẫn, cậu trở về với cái dáng như thế này hả? Mọi người mong ngày ngóng đêm cậu trở về tới mức sắp sửa đổ máu mắt, cậu về đã hai ngày mà không thèm ló mặt, khi giáp mặt thì đùa cợt thế hả? cậu nói đi, Đường Uyển Nhi đâu?

Chu Mẫn sợ quá đáp:

- Tôi không cứu được cô ấy!

Trang Chi Điệp nói:

- Tôi biết cậu không cứu được cô ấy, vậy thì tình hình cô ấy ra sao cậu cũng không biết chứ?

CM mới bắt đầu kể. Anh ta về đến Đồng Quan thì đâu đâu cũng ầm ĩ tiếng chửi rủa chê cười anh ta, ban ngày anh ta không dám xuất hiện ở ngoài phố, cắt cử mấy anh em đồng bọn lân la chung quanh nhà Đường Uyển Nhi thăm dò tin tức mới biết. Sau khi Đường Uyển Nhi bị bắt về, người chồng kia đà lột hết quần áo của cô ta ra đánh, đánh tới mức thâm tím hết mình mẩy, không sót một chỗ nào, bắt cô ấy nói từ nay trở đi yên tâm sinh sống, nhưng Đường Uyển Nhi vẫn không hé răng, không nói có, cũng chẳng nói không, người chồng kia liền lấy dây thừng trói chân tay cô vào, rồi cưỡng hiếp vài lần, lần nào cũng ngược đãi tình dục, lấy đầu mẩu thuốc châm vào âm hộ, nhét đèn pin vào bên trong..Mới nói như vậy nước mắt Trang Chi Điệp lã chã rơi xuống. Nhưng Chu Mẫn lại cười bảo:

- Thôi đi, đừng khóc vì cô ấy nữa, kiếp này chúng ta có thể không bao giờ gặp cô ấy nữa. Cũng phải học cách quên dần cô ấy đi.

Thế là anh ta tiếp tục kể, anh ta bảo đã từng cử một người anh ta biết và cũng biết anh chồng kia đi gặp Đường Uyển Nhi, bởi vì anh ta đã thoả thuận với người của toà án ,chỉ cần Đường Uyển Nhi gửi đơn xin ly hôn, cho dù chồng cô ấy có đồng ý hay không, đều có thể xoá bỏ hôn ước. Nhưng người cử đi không gặp được Đường Uyển Nhi, cô ấy bị nhốt trong căn phòng nhỏ ở sân sau khoá trái. Chu Mẫn bảo quả thật không chịu nổi, cuối cùng vào một buổi hoàng hôn, anh đã đội một cái mũ lá xong vào ngôi nhà ấy, người chồng kia đã nuôi sẵn bốn tay võ, đề phòng anh ta đến, anh ta vừa vào cửa, bọn kia hồi hộp, giơ hai nắm đấm lên, mắt nhìn nẩy lửa. Anh ta bảo:

- Tôi đến đây không phải để đánh nhau.

Anh ta ngồi trước bàn đầu tiên, móc túi lấy ra một chai rượu, bảo đem chén ra cùng uống. Người chồng kia thấy anh ta như vậy, cũng mở mấy lon đồ hộp ra làm thức nhắm, sáu người cùng uống rượu. Chu Mẫn nói:

- Người anh em, sự việc đã đến mức này, thì chúng ta nói chuyện với nhau nhé! Đường Uyển Nhi theo tôi đến Tây Kinh. Tôi biết cô ấy chưa cắt đứt quan hệ vợ chồng với anh, nhưng tôi yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu tôi, đây là chuyện đã hết cách, không bàn cãi gì nữa. Anh đã tìm được cô ấy ở Tây Kinh trở về, tìm cô ấy về cũng được thôi, nhưng anh cũng nên có một lời để tôi cho cho Uyển Nhi.

Người chồng kia bảo:

- Thế này nhé, tôi là người thô vụng, cũng chơi được dao cuốc trong đêm trăng, cứ phải rõ ràng dứt khoát. Anh là nhân vật có tên tuổi trong huyện Đồng Quan, nhưng tôi cũng là thằng đàn ông cao bằng bức tường, anh để tôi phải đội cái mũ xanh lâu nay, tôi đã chịu nhịn tất cả. Bây giờ ngồi lại được với nhau, tôi không chửi anh, cũng không đánh anh, tôi chỉ cầu xin anh đừng bao giờ đến tìm cô ấy nữa. Anh không quan tâm đến cái thân tôi, thì cũng nên xét tới số phận đứa trẻ.

Chu Mẫn hỏi:

- Anh cầu xin tôi sao?

Người chồng kia đáp:

- Tôi đang cầu xin anh đấy.

Chu Mẫn đáp:

- Nhưng làm sao tôi có thể tha thứ cho anh được. Anh đã lấy thừng trói cô ấy bắt về, đánh tới mức thân tàn ma dại, lại ngược đài tình dục như vậy thử hỏi cô ấy là vợ anh hay là một con trâu, con ngựa của anh, tình yêu, cưỡng đánh như vậy mà có ư?

Người chồng kia trả lời:

- Không việc gì mà anh phải lo chuyện ấy, cô ấy là vợ tôi. Tôi dậy dỗ cô ấy như thế nào, người ngoài không can thiệp được.

Chu Mẫn nói:

- Nhưng tôi không cho phép anh ngược đãi cô ấy như vậy! Anh muốn chung sống, anh phải đối xử tử tế với cô ấy. Nếu anh hành hạ cô ấy thì anh ly hôn.

Người chồng kia đáp:

- Đừng hòng tôi cắt đứt. Có chết tôi cũng không ly hôn.

Chu Mẫn nói:

- Vậy thế này, anh cầu xin tôi thì tôi cũng cầu xin anh, anh để tôi được gặp mặt cô ấy.

Chu Mẫn đã viết một đơn xin ly hôn, chỉ cần anh ta gặp được Đường Uyển Nhi, bảo cô điểm chỉ ngón tay vào đơn là anh ta có thể nộp cho toà án. Nhưng người chồng kia không cho gặp. Hai bên tranh cãi nhau. Chu Mẫn cứ hùng hục ra sân sau tìm, một tên đứng cạnh đã phang một gậy. Chu Mẫn ngã gục. Người chồng kia liền hô hét:

- Đánh, đánh chết thằng lưu manh vô lại này đi! Nó đến đây gây chuyện rắc rối, có đánh chết, mình cũng không phạm pháp đâu mà sợ!

Bốn tên vô lại xông vào đấm đá. Chu Mẫn ngay tức khắc nhảy lên bàn, hai chân đá ngã hai tên, người chồng kia ôm lấy anh ta, anh tóm tay cắn hắn. Hắn bị cắn lòi xương ra trắng hếu, nhưng cùng lúc ấy một tên khác đã đập chai rượu vào trán anh ta, thủng một chỗ chảy máu. Tiếng đánh chửi đã làm náo động cả bà con hàng xóm, Chu Mẫn thấy vậy, đội mũ lá lên đầu, mặt mũi bê bết máu bỏ ra về. Về đến nhà nằm vật ra, xấu hổ tới mức ba ngày ba đêm không ra khỏi cửa. Ngày thứ tư nghe tin cửa hàng xén của mẹ mở ở phố cũng bị đồng bọn của người chồng kia đập vỡ tủ kính. Anh ta vuột dậy khỏi giường, lại định đi liều mạng một phen. Bố mẹ anh ta đã ôm con giữ lại, xin anh ta để bố mẹ được yên, bố mẹ anh ta bảo, vì một đứa con gái mà làm ầm ĩ cả huyện ly, ai chẳng nói con đã cuỗm mất vợ của người ta? Bố mẹ ra khỏi cửa cũng bị người ta chỉ trỏ sau lưng, cho dù bọn họ đập phá cửa hàng, người đến xem đông là thế cũng có ai nói giúp mình đâu. Nếu lại đi gây sự, thì coi như con đã giết chết bố mẹ đi cho rảnh. Đàn bà dưới gầm trời này thiếu gì, sao con không yêu, lại đi yêu vợ người ta? Con đã lớn bằng ngần này, nh con nhà người ta, đều đã bắt đầu phụng dưỡng cha mẹ, cha mẹ không mong tiêu của con một xu, không ràng buộc con một sợi chỉ, nhưng con cũng không được để bố mẹ lo cho con nữa chứ, con ơi! Chu Mẫn đã nghe lời bố mẹ, dần dần nguôi cơn giận, lại nằm bảy tám ngày nữa, rồi trở lại Tây Kinh.

Nghe vợ kể rõ ngọn nguồn, tâm tình Mạnh Vân Phòng cũng nặng trĩu. Anh đi ra, mở tủ lạnh lấy rượu nói:

- Đường Uyển Nhi không trở lại, không trở lại cũng tốt. Chu Mẫn đã trở lại, trở lại cũng tốt. Hôm nay mình uống rượu ăn thịt, Hạ Tiệp ơi, em ra quán đặc sản rừng mua về đây hai ký thịt chó nhé.

Hạ Tiệp đáp:

- Ăn thịt chó uống rượu cuốc lủi, anh định để mọi người đều bốc lửa lên à?

Mpv đáp:

- Bảo em đi thì em cứ đi, việc gì lắm lời thế.

Hạ Tiệp đi ra phố, ai nấy vẫn im lặng. Chu Mẫn đã cất tiếng:

- Tại sao các anh cứ im lặng thế? Đường Uyển Nhi là vợ tôi, tôi không buồn đau, các anh buồn đau nỗi gì? Chuyện đời như mộng, chúng ta hãy cho qua giấc mộng này, chúng ta vẫn là người sống cho chúng ta chứ?

Trang Chi Điệp đưa hai tay cầm chai rượu, cố sức mở nắp, nhưng mở không được. Chu Mẫn bảo đưa cho anh ta mở, song Trang Chi Điệp đã lấy răng cắn, cắn đến mức kêu tnành tiếng cắc cắc, cuối cùng đã cắn được, tự rót co mình một chén uống luôn. Chai rượu đầy như thế, anh một chén, tôi một chén, dốc ừng ực vào cổ họng.

Hạ Tiệp đem được thịt chín về, thì rượu trong chai chỉ còn một một ngón tay. Mạnh Vân Phòng lấy ra chai thứ hai.

Hạ Tiệp nói:

- Vân Phòng ơi, anh có biết không, ở quán đặc sản rừng ai ai cũng bảo Nguyễn Tri Phi bị bắt cóc, hai con mắt chảy hết thuỷ tinh dịch!

Mạnh Vân Phòng liếc mắt ra hiệu cho Hạ Tiệp, nhưng anh liếc ở mắt chột, nên Hạ Tiệp không hiểu ý, vẫn đang nói:

- Họ còn bảo, bệnh viện dã thay cho anh ấy bằng mắt chó, mắt chó thay cho mắt người được à?

Triệu Kinh Ngũ và Chu Mẫn đều ngạc nhiên, liền dừng chén rượu. Nhưng Mạnh Vân Phòng cứ nhìn Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp nấc liền mấy cái song vẫn im lặng, bưng chén rượu uống dữ dội hơn. Vân Phòng hỏi:

- Chi Điệp, anh vẫn được chứ?

Trang Chi Điệp không trả lời, vẫn đang rót rượu cho mình.

Hạ Tiệp nói:

- Mời người ta uống rượu, còn tiếc rượu hay sao? uống say thì ở đây có giường.

Mạnh Vân Phòng giục:

- Vậy thì uống nhé, uống! Nguyễn Tri Phi bị cướp giật là đúng thế, mình đã vào bệnh viện thăm. Anh ấy cũng đáng đời, ai bảo đã phát tài, lại hay khoe khoang, hôm nay tài trợ cái này, ngày mai tài trợ cái kia, tự nhiên có kẻ đòi tính sổ với anh ấy. Nào Chi Điệp, hôm nay mình cũng say một mẻ, cạn chén này nhé.

Trang Chi Điệp mắt đỏ ngầu, đứng lên bảo:

- Mình phải về đây!

Nói xong đi về luôn. Mọi người ngẩn ra, cũng không dám nói giữ anh lại, cứ nhìn anh xiêu xiêu vẹo vẹo thất thểu từ trong cửa đi ra. Mạnh Vân Phòng tự uống tiếp chén rượu đó, một mắt sáng một mắt mù, cùng một lúc chảy xuống hai giọt lệ.

Trang Chi Điệp đêm ấy về nhà, vừa bước vào cửa, đã say ngã trên nền đất. Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, chỉ thấy đau nửa bên đầu. Mấy ngày liền chỉ uống thuốc giảm đau, ăn mì tôm, không ra khỏi nhà. Trong thời gian này, Mạnh Vân Phòng không còn thấy anh sang uống rượu nói chuyện, liền mời sư phục của Mạnh Tần đến phát khí công chạy chữa cho anh, rõ ràng nhìn thấy cửa sắt phòng chống trộm cắp mở hắn hoi, lại gõ cửa gỗ nhưng không ai mở cửa. Đi xuống cổng lớn nhờ bà Vi gác cổng gọi bằng loa oang oang: Chi Điệp, xuống tiếp khách! Chi Điệp xuống tiếp khách!

Vẫn không có tiếng trả lời, Mạnh Vân Phòng liền ra trạm điện thoại công cộng ngoài phố gọi vào nhà anh. Trang Chi Điệp nhận điện thoại, anh gắt lên:

- Anh cứ gọi tôi làm gì hả? Anh là con ma thúc giục tôi riết thế?

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Anh không thể ở lì trong nhà, không đi đâu như vậy. Mình biết anh buồn khổ, nên mời sư phụ của Mạnh Tần đến phát công điều trị cho anh đây!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Mình phải điều trị bằng khí công à? Mình chưa ốm đâu, mình chẳng có bệnh gì sất!

Mạnh Vân Phòng đứng im trong trạm điện thoại:

- vậy thì thôi, anh không cho chạy chữa, thì anh tự lo lấy. Anh khỏi phải lo chuyện Nguyễn Tri Phi, bọn mình và Triệu Kinh Ngũ đã đi thăm rồi, mình đi với danh nghĩa của anh đấy, anh cũng không phải đi thăm nữa. Tình hình của anh ấy cũng khá, thay mắt xong khôi phục cũng rất nhanh. Nhưng mình phải nhắc nhở anh một việc, trong năm nay anh có chuyện rầy rà cuốn níu, nhà mình đã ngẫm nghĩ, lại mở "kỳ môn độn giáp" ra xem, mới tính ra, dụng cụ đồ đạc trong nhà anh sắp xếp không thoả đáng, sự việc xấu đi hoàn toàn là ở chỗ phong thuỷ địa lý của nhà ở. Đặt buồng ngủ ở góc tây bắc đã phạm điều kiêng kỵ lớn, người nên ngủ ở gian góc đông bắc mới phải, bộ ghế da ở phòng khách không nên đối diện với cửa chính, phải đặt dịch về bên chân tường phía đông. Anh có nghe rõ không hả?

Trang Chi Điệp điên tiết bỏ ống nghe xuống, Mạnh Vân Phòng nghe thấy tiếng hổn hển sau mấy tiếng cạch trong điện thoại, anh nhăn nhó một lúc song vẫn mời sư phụ của Mạnh Tần vào quán cơm bình dân ăn phở bò. Sau khi đưa khách đi khách sạn, anh đi đến tiệm ca múa tìm Liễu Nguyệt, mong Liễu Nguyệt nói tất cả với Ngưu Nguyệt Thanh. Nếu hai người ấy đi thăm Trang Chi Điệp thì tư tưởng tình cảm của anh Điệp có sẽ khá hơn, nếu không Trang Chi Điệp sẽ ốm quả thật tự huỷ diệt bản thân.

Liễu Nguyệt đã đến Song Nhân Phủ, nhưng người đã đi, nhà bỏ trống. Máy ủi đã húc đổ ngôi nhà của gia đình anh Thuận bên cạnh. Biết ngay Ngưu Nguyệt Thanh và mẹ già đã dọn đi nơi khác. Liễu Nguyệt đứng bần thần một lúc lâu dưới cây đào trong sân, rồi mới ấm ức đi đến ngôi nhà ở bên hội văn học nghệ thuật. Trang Chi Điệp đã tiếp cô ta, nhưng Trang Chi Điệp cứ luôn luôn ca cẩm nói với cô ta sau khi bị bắt về Đồng Quan, Đường Uyển Nhi đã bị ngược đãi tình dục như thế nào. Liễu Nguyệt không dám nói nhiều với anh, chỉ đi nấu cơm cho anh ăn, nhìn anh ăn xong, thì vội vàng ra về. Từ đó trở đi trong hơn mười ngày, ngày nào Liễu Nguyệt cũng đến thăm một lần, sau đó tiệm ca múa nhiều việc quá, cô ta nhờ một bà chủ quán phở thái Sơn Tây ở cửa ngõ bên trái trước cổng khu nhà hội văn học nghệ thuật mỗi ngày hai lần đưa cơm. Lúc đầu bà chủ quán không bằng lòng. Liễu Nguyệt bèn móc ra một nắm đô la, bảo:

- Trả công phục vụ cho bà bằng đô la còn không được hay sao?

Một hôm, Liễu Nguyệt cùng anh chàng người Mỹ kia đến ăn cơm tây ở một quán ăn phương tây mới mở tại phố Gác Trống, ăn xong Liễu Nguyệt có ý dẫn vị khách nước ngoài đến thăm Trang Chi Điệp. Hai người đã đi đến phố có ngôi nhà của hội văn học nghệ thuật, nhưng Liễu Nguyệt lại vẫy xe taxi đưa khách về trước, còn mình đi bộ đến thăm Trang Chi Điệp. Vừa lên gác, đi đến cửa thì một người ngồi xổm ở chân tường đang ngủ say, nhìn kỹ lại hoá ra là Chu Mẫn. Liễu Nguyệt lắc lắc người đánh thức anh ta và hỏi:

- Chu Mẫn ơi, anh dắt trộm bò ban đêm đấy hả?

Chu Mẫn nhận ra Liễu Nguyệt, vội vàng lau nước dãi chảy ở mép, rồi đáp:

- Tôi tìm Trang Chi Điệp ở khắp nơi mà không thấy, dự đoán anh ấy đang ở nhà, song gõ cửa lại không mở, tôi liền ngồi ở đây đợi anh ấy. Thế nào cũng phải mở cửa đi ra chứ. Không ngờ mệt quá ngủ thiếp đi. Bây giờ mấy giờ rồi?

Liễu Nguyệt đáp:
- Bốn giờ.
Chu Mẫn bảo:
- Vậy là tôi đã ngủ một giấc hai tiếng đồng hồ rồi ư?
Liễu Nguyệt bắt đầu gõ cửa, gõ tới mức cửa kêu ình ình, lại còn gọi rõ to:
- Thầy Điệp ơi mở cửa, em nghe thấy thầy đang khe khẽ ho. Em là Liễu Nguyệt đây, Liễu Nguyệt mà thầy cũng không mở cửa ư?
Trong nhà có tiếng bước chân, và cánh cửa đã được mở. Trang Chi Điệp xuất hiện ở cửa với sắc mặt xanh xao vàng vọt, anh hỏi:
- Chu Mẫn cũng đến hả?
Chu Mẫn đáp:
- Em ngồi ở ngoài cửa đã hai tiếng đồng hồ rồi.
Trang Chi Điệp hỏi:
- Có chuyện gì mà cậu dầy công thế?
Chu Mẫn đáp:
- nếu không phải chuyện gấp, em đã quyết không quấy nhiễu thầy. Hôm qua em đến chỗ Tư Mã Cung, ông ấy bảo em, toà án cấp cao đã thông báo với họ phán xét cuối cùng, lật đổ hoàn toàn kết quả của toà án trung cấp, bắt sửa lại đã xâm phạm quyền danh dự của Cảnh Tuyết Ấm. Nghe nói, đây là do cô em gái gì đó của Cảnh Tuyết Ấm đã dùng kế mỹ nhân trong chuyện này, giở trò ma quỷ với người thẩm tra lại cụ thể…Mình không hành động ngay, không đi gặp các ông chánh án toà cao cấp. Từ lâu em đã bảo thầy đi gặp ông chánh án, sau đó mới biết thầy không đi, bây giờ nếu không làm ngay thì hoa kim châm sẽ héo sạch.
Trang Chi Điệp hỏi:
- Thế ư? – liền đi rót nước trà – Cứ sửa đi, sửa thế nào thì sửa. Xử thua là thua, xử thắng thật ra cũng là thua. Cậu uống nước đi.
Chu Mẫn không uống, sốt ruột bảo:
- Vậy thì chúngta để họ chọc tiết như thế sao? Điều thứ ba của bản án sửa đổi viết rằng phải đăng công khai kết quả trên báo chí.
Trang Chi Điệp ngồi lại trên ghế da, trên tường sau ghế không còn treo tranh chữ, mà treo một tấm da bò rất to, anh bảo:
- Vậy thì có sao đâu, cứ để họ đăng báo. Cậu muốn gặp chánh án thì cậu cứ việc đi, tôi không muốn đi gặp bất cứ một người nào nữa.
Chu Mẫn nước mắt ròng ròng:
- Thầy Điệp ơi, em đi thì có tác dụng gì! Em van xin thầy hãy đi một chuyến nữa, chúng mình đấu khổ đấu sở một thời gian dài như thế, cuối cùng lại sa vào tình cảnh bi đát đáng ghét này sao?
Trang Chi Điệp đáp:
- Chu Mẫn này, tôi biết nói với cậu như thế nào nhỉ, cậu buông tha tôi, không bao giờ nhắc đến việc này nữa được không? Tôi phải viết sách, tôi là nhà văn, tôi phải yên tĩnh để viết sách chứ?
Chu Mẫn đáp:
- Vậy thì thôi, em sẽ chẳng bao giờ cầu xin thầy nữa. Thầy hãy viết sách của thầy, để cho thầy đi mà nổi tiếng. Em cũng đáng kiếp đã huỷ hoại tên tuổi của thầy.
Chu Mẫn bước ra, đóng cửa đánh sầm một tiếng. Quả nhiên bảy ngày sau, toà án nhân dân cấp cao của tỉnh đã công bố kết quả xét xử cuối cùng, còn các báo của thành phố hầu như đã đăng tin trong cùng một ngày. Mấy tối liền Chu Mẫn cứ bám theo Cảnh Tuyết Ấm trên đường đi làm về, thăm dò xong địa chỉ của gia đình chị ta. Cuối cùng vào một đêm mưa, nấp ở một chỗ ngoặt, anh ta đã phát hiện anh chồng Cảnh Tuyết Ấm từ trong nhà đi ra, đạp xe hối hả đi về phía đông, anh ta nhảy xổ ra đạp cả xe lẫn người ngã quay lơ sang bên đường, hằm hằm bảo:
- Thằng lừa gạt Lưu Tam kia, mày nợ tiền của bạn tao sao không trả?
Chồng Cảnh Tuyết Ấm ngã ra đất, mà chiếc vải mưa thì vừa vặn trùm kín đầu, nghe thấy tiếng chửi, liền đáp:
- Ông anh ơi, ông anh nhầm người rồi, tôi đâu phải thằng lừa gạt Lưu Tam, tôi chưa từng nợ ai bao giờ!
Chu Mẫn mừng thầm trong lòng, lại mắng:

- Mày hảo hán gây chuyện lại không dám nhận là hảo hán hả? Mày không phải kẻ lừa gạt Lưu Tam thì mày là thằng hèn nhát hả? Mày đừng trách tao độc ác, tao nhận tiền của người ta, thì làm việc cho người ta, mày nợ tiền không trả, thì lấy số tiền ấy mà khám bệnh nghe chưa?

Chu Mẫn co chân giẫm vào cổ chân gầy gầy kia, nghe thấy rắc một tiếng, biết ngay ít nhất cũng gãy xương, liền nhảy lên xe phóng đi như bay. Sáng hôm sau, Chu Mẫn uống tới mức say lảo đảo xuất hiện ở văn phòng toà soạn tạp chí, thì người nào cũng bàn tán chồng của Cảnh Tuyết Ấm bị người ta đánh hiện đang nằm ở bệnh viện khoa xương, họ bảo ác giả ác báo, có lẽ sáu trăm đồng bồi thường tổn thất danh dự mới thắng kiện, hoàn toàn không đủ chi phí để nằm viện. Chu Mẫn hỏi:

- Tay nào đánh thế nhỉ? Chúng mình nên tìm ra người ấy cảm ơn anh ta tử tế mới được. Thế chồng chị ta làm sao lại bị người ta đánh?

Lý Hồng Văn nói :

- Bảo là có người nhìn nhầm đánh nhầm ư, làm gì có chuyện ra tay nhầm cơ chứ. Chắc đã làm chuyện gì xấu xa, bị người ta nện cho đấy thôi! Chu Mẫn ơi, nếu cậu có giỏi toà soạn tạp chí bỏ tiền ra, cậu thay mặt toà soạn mua quà vào bệnh viện thăm anh ta như thế nào?

Chu Mẫn đáp:

- Nếu tôi còn làm ở đây, thì nhất định tôi sẽ đi. Nhưng bây giờ tôi không phải là người của toà soạn tạp chí nữa rồi.

Lý Hồng Văn hỏi:

- Sở bắt cậu thôi việc à?

Chu Mẫn đáp:

- Sớm muộn gì thì cũng bắt thôi việc. Hôm nay tôi đến tự xin nghỉ trước – nói rồi lấy ở túi khoác ra một tút thuốc lá, đưa mỗi người một bao – được các anh quan tâm giúp đỡ, tôi đã làm việc ở đây một thời gian, đáng tiếc là đã không góp công sức gì cho toà soạn, ngược lại còn gây nhiều phiền phức. Bây giờ tôi ra đi, đề nghị các anh hút xong thuốc thì quên tôi luôn. Tôi là tàn thuốc đã hút, thổi phù một cái chẳng còn gì đâu mà!

Mọi người đực mặt nhìn nhau, Lý Hồng Văn nói:

- Nhưng Chu Mẫn ơi, mỗi điếu thuốc này đều không hút hết, thường có một đầu mẩu, nói như vậy bọn tôi vẫn không quên cậu đâu.

Chu Mẫn đáp:

- Đầu mẩu thuốc, thì từ miệng nhổ ra vứt vào sọt rác ở góc tường kia.

Nói xong mỉm cười bước ra khỏi phòng làm việc, lại giơ tay lên chào, ra đi rất thoải mái.

Các báo chí đăng Trang Chi Điệp thua kiện, trong thành Tây Kinh lập tức đồn rầm lên. Những người trước đây còn chưa biết vụ kiện này lại đi tìm khắp nơi để mua số "tạp chí Tây Kinh" có đăng bài của Chu Mẫn. Lý Hồng Văn đã bí mật đem số tạp chí ấy còn niêm phong giữ lại ở toà soạn bán cho một con buôn sách cá thể với giá cắt cổ, con buôn sách lại na6ng giá bán cho các hiệu sách ở ngoài phố. Càng có những tờ báo và tạp chí lá cải đến phỏng vấn toà soạn tạp chí và Cảnh Tuyết Ấm, viết nhiều bài nói về vụ kiện này, nhằm tăng thêm lượng phát hành của mình. Bỗng chốc các phố to ngõ nhỏ xôn xao bàn tán chuyện gì cũng có. Hàng ngày có người đến gõ cửa gia đình Trang Chi Điệp mười mấy lần, mà anh vẫn không mở cửa, còn điện thoại thì reo hết hồi này đến hồi khác, người hỏi tình hình rút cuộc thế nào, kẻ thì an ủi, người thì bất bình hậm hực, kẻ thì chửi bới trách móc. Trang Chi Điệp liền chặt phéng dây điện thoại, không thể tiếp tục ở nhà được nữa, một mình đeo kính râm đi ra phố vốn định đi đến một nơi nào đó, chẳng hạn đến nhà Mạnh Vân Phòng đánh bài, chẳng hạn đi tìm Triệu Kinh Ngũ hoặc Hồng Giang lấy một ít tiền tiêu, chẳng hạn đến bệnh viện tâm thần thăm A Lan. Nhưng hễ đến ngã tư phố, Trang Chi Điệp lại băn khoăn không biết nên đi đâu. Một cái xe đạp đang đi đến trước mặt, anh vội vàng lái sang bên trái nhường đường, thì chiếc xe đạp cũng lách sang bên trái, anh rẽ sang phải nhường đường thì chiếc xe đạp cũng rẽ sang phải. Người kia kêu cuống lên:

- A..a…

Cả người lẫn xe tránh nhau đã đổ kềnh. Trang Chi Điệp lồm cồm bò dậy, thấy ai đi trên đường cũng nhìn anh cười, hối hả đi theo phố. Người đi xe đạp cưỡi xe đi bên cạnh anh, quay đầu chửi một câu:

- Gà nó mỏ mất mắt rồi hả?

Trang Chi Điệp bỗng chốc nghẹn ứ cổ, đứng đực người tại chỗ không nhúc nhích. Người đi xe đạp đã đi lên trước, song lại ngoặt xe lại đi qua Trang Chi Điệp một lần nữa, vừa đạp chầm chậm vừa hỏi:

- Trang Chi Điệp phải không?

Trang Chi Điệp không nhận ra người đó, mặt anh ta có đầy mụn trứng cá. Người đó bảo:

- Hơi giông giống, không, không phải Trang Chi Điệp.

Xe đạp đã đi qua, Trang Chi Điệp nghĩ bụng, may mà anh ta không nhận ra mình, không thì khó coi quá. Anh đi về phía trước một cách không có mục đích, song lại nghĩ, cho dù anh ta có nhận ra, thì mình cũng không thừa nhận là Trang Chi Điệp! Thế là anh cười không thành tiếng. Chợt nhìn thấy trong ngõ nhỏ bên cạnh có một lá cờ vàng nho nhỏ đang bay dưới cây liễu, trên lá cờ vàng nho nhỏ ấy có viết một chữ "rượu", đi tới quả nhiên là một quán rượu nhỏ, liền vào quán gọi rượu ngồi uống. Sau khi uống một chén rượu gạo, mới chợt nhớ ra mình đã từng vào cái quán này. Hôm ấy, lúc uống rượu anh đã nhìn thấy con hiền cháu thảo đưa ma đi ngang qua đây, đã từng nghe bản nhạc du dương đưa đám tang trầm bổng rất hay, bỗng chốc anh cảm thấy quán rượu này vô cùng gần gũi, liền không đi đến nhà Mạnh Vân Phòng chơi bài nữa, cũng chẳng thiết đi tìm Triệu Kinh Ngũ và Hồng Giang, móc ở trong giày ra một tờ tiền giấy mua chén rượu thứ hai. Cứ như vậy uống một tiếng đồng hồ, ánh nắng trên bàn đã trượt dần xuống mép bàn. Trang Chi Điệp thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ và đã nhìn thấy một người đang hối hả đi qua, hình như là Liễu Nguyệt, liền gọi một tiếng, nhưng không được trả lời. Đi ra tựa cửa nhìn xa xa, Người đang đi ở phía trước chính là Liễu Nguyệt. Anh lại gọi một tiếng "Liễu Nguyệt!", một luồng gió phả vào mồm, chạy lên phía trước được chục mét, thì uych một tiếng, say ngã kềnh ra đất, oà oà nôn ra hẳn một đống.

Khi Liễu Nguyệt đang đi lên phía trước, hình như có tiếng người gọi, cô ta đi chậm lại, song không nghe thấy tiếng gọi thứ hai, cứ tưởng nghe nhầm, lại tăng tốc độ. Đã đi khá xa lại cảm thấy không đúng, liền quay đầu lại, thì vừa vặn nhìn thấy một người ngã xuống, trong lòng thấy nghi nghi, liền quay trở lại và kêu a một tiếng:

- Thầy Điệp ơi! Thầy Điệp, thầy say rượu đấy à?

Liễu Nguyệt vội vàng đỡ anh, song đỡ không nổi, liền nhảy sang bên đường vẫy một chiếc taxi. Một chiếc xe taxi phóng qua nhưng lại đang chở đầy người. Lại một chiếc khác đi đến, vẫn chở người. Khó khăn lắm mới vẫy được một chiếc, lại phải năn nỉ với lái xe mãi, cuối cùng mới cùng với cô khiêng người say lên xe. Nhưng khi quay lại thì nhìn thấy con chó đã ăn hết bãi nôn bên cạnh Trang Chi Điệp, nó đang thè lưỡi dài ngoằng liếm vào mặt Trang Chi Điệp. Trang Chi Điệp không đủ sức đuổi con chó, tay giơ ra, mồm nói:

- Đánh chó! Đánh chó!

Liễu Nguyệt đá con chó ra xa rồi cùng với lái xe khiêng Trang Chi Điệp lên xe, phóng vun vút về khu hội văn học nghệ thuật và dìu anh lên nhà rửa mặt súc miệng.

Liễu Nguyệt trông nom Trang Chi Điệp cho tới khi tỉnh dần và trở lại bình thường, thì cô ta oán trách anh không nên uống như vậy có hại đến sức khoẻ, nói xong cô ta mở ví da lấy ra một xấp giấy tiền. Trang Chi Điệp hỏi:

- Em làm gì vậy?

Liễu Nguyệt đáp:

- Em biết hiện nay anh thiếu tiền, nhưng anh thiếu tiền thì cứ bảo với em. Liễu Nguyệt này bây giờ tuy không có vạn quan tiền giắt ở lưng, song cũng không phải như lúc còn làm người hầu việc trong nhà ngày nào. Anh nói với em một câu, cho dù có hạ thấp thân phận của anh, nhưng anh không nên đem thanh danh của mình đi chà đạp bản thân đổi tiền uống rượu!

Trang Chi Điệp nghe đến nỗi đâm ra lẩn thẩn. Liễu Nguyệt liền bảo:

- Anh còn nói dối em hả? Hồng Giang đã kể hết với em rồi.

Trang Chi Điệp càng chẳng hiểu thế nào cả. Từ trong túi áo, Liễu Nguyệt lấy ra một quyển sách mỏng, nói:

- Anh xem đi.

Trang Chi Điệp cầm quyển sách nhỏ xem. Trang bìa hầu như không có vẽ vời gì, trên giấy trắng chỉ in giòng chữ "quá trình vụ kiện chơi bời của Trang Chi Điệp", bên dưới là mấy dòng mục lục chương tiết chủ yếu, thứ tự là:

Tình cũ khó quên Cảnh Tuyết Ấm, Chu Mẫn viết bài kể trăng hoa. Người đẹp nổi cơn tìm lãnh đạo, một bức thư riêng trơ mặt van xin, toà án trong ngoài mù mịt khói, Chu Mẫn bị phản bội, đáng đời!

Trang Chi Điệp quăng luôn quyển sách nhỏ, hỏi:

- Sao thế nhỉ?

Liễu Nguyệt đáp:

- Ở trong tiệm ca múa, em thấy có người cầm quyển sách này, em giật mình, hỏi mua ở đâu, trả lời mua ở nhà sách "Đại chúng", em đến nhà sách "Đại chúng" tra hỏi thì Hồng Giang đang ở đó giúp người ta bó loại sách này phát cho bưu điện huyện ngoại thành. Em hỏi Hồng Giang ai viết sách này, đây chẳng phải chà đạp lên thầy Điệp để kiếm tiền ư? Tại sao anh cũng tham gia vào việc này? Hồng Giang đáp anh cũng không biết, loại sách này đã kiếm ra tiền, thì tại sao để người khác kiếm mà mình không kiếm? Chị cả Ngưu Nguyệt Thanh và thầy Điệp đã ở riêng, thầy Điệp ngượng không đến đó lấy tiền, đành phải đến chỗ tôi xin, hiệu sách của mình phải có tiền chứ. Hồng Giang bảo anh cũng ngấm ngầm đồng ý chuyện này, bảo em quan tâm vừa vừa thôi, nói cũng in ít thôi. Sự việc có đúng như thế không?

Trang Chi Điệp nổi giận đùng đùng mắng:

- Cha cái thằng Hồng Giang, nó cũng dám bôi xấu tôi à?

Chửi mắng xong, lại khẽ cười bảo:

- Hì hì, Liễu Nguyệt này, anh không chửi hắn nữa, hắn quả là một người biết buôn bán, anh mắng hắn làm cái quái gì? Anh cũng chẳng truy hỏi ai viết. Chu Mẫn cũng được, Triệu Kinh Ngũ hoặc bọn Lý Hồng Văn cũng được, cứ để cho bọn họ viết, bây giờ cả thành phố đã ầm ĩ lên rồi, anh có thể bịt một hai cái mồm, chứt bịt sao nổi mồm dân toàn thành phố. Thầy Phòng của em đã từng nói chung quanh anh có một loạt người viết văn đang ăn anh, nào ngờ cái hiệu sách mà mình mở, cũng in trộm loại sách này để kiếm tiền, như vậy đã đến phiên anh ăn anh rồi đó!

Liễu Nguyệt nghe Trang Chi Điệp nói thế cũng chua xót trong lòng, liền nói an ủi:

- Thầy nghĩ như thế cũng được. Thầy còn choáng đầu không? Em dìu thầy lên giường nằm một lát.

Trang Chi Điệp lắc đầu, anh bảo không được anh không ngủ, lại nhìn Liễu Nguyệt một cách đáng thương, nói:

- Tại sao anh sống thành như thế này nhỉ? Liễu Nguyệt ơi, em bảo vụ kiện đã kết thúc, sự việc ấy đã xong, tại sao lại trở thành thế này?

Liễu Nguyệt đáp:

- Anh là danh nhân mà!

Trang Chi Điệp bảo:

- Là danh nhân, anh là danh nhân. Bây giờ anh càng là một danh nhân, một cái tên để cười, một cái tên để chửi!

Liễu Nguyệt nói:

- Thầy Điệp này, thầy cũng đừng quan tâm nhiều đến chuyện ấy, thầy là nhà văn, xét đến cùng nhà văn nói chuyện bằng tác phẩm, chẳng phải thầy định viết một truyện dài đó sao? Thầy nên bình tâm lại, dồn sức viết tác phẩm, thầy sẽ có thể vì chính danh của thầy, thầy vẫn có thể tạo ra thanh danh lớn hơn, tốt hơn.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Vậy ư? Vậy ư?

Liễu Nguyệt đáp:

- Đúng vậy.

Nhưng Trang Chi Điệp lại nói bô bô:

- Anh không viết nữa, anh không cần thanh danh này nữa!

Trang Chi Điệp tiễn Liễu Nguyệt về rồi, liền kiên định ý nghĩ của mình không viết nữa. Không bao giờ viết nữa mới gỡ bỏ được thanh danh của mình! Cuối cùng anh đã kết thúc cuộc đời sáng tác của mình bằng một bài viết cuối cùng, anh đã viết một tin dài một ngàn không trăm hai mươi tám chữ nói rõ bởi mất ngủ nặng nề dẫn đến mất khả năng sáng tác. Trang Chi Điệp hiện nay thích thú tuyên bố rút khỏi văn đàn. Bài viết xong, ký tên tác giả, gửi tới "văn đàn đạo bảo" đã đăng, các báo và các tạp chí lá cải ở thành Tây Kinh đã đăng tin sốt dẻo này. Tối hôm đó Mạnh Vân Phòng đã đến nhà Trang Chi Điệp hỏi:

- Chi Điệp ơi, anh có biết bên ngoài lại tung tin nhảm nhí về anh không? Họ bảo anh mất khả năng sáng tác, đã rút khỏi văn đàn, đây chẳng phải trò cười ư? Trưa nay, chủ tịch thành phố có gọi mình đến hỏi chuyện gì, mình đáp không thể có chuyện ấy. Chủ tịch thành phố cũng buồn lắm, nói nếu là đồn nhảm nhí thì phải tra hỏi chuyện này ở đâu ra, báo chí ở Tây Kinh tại sao lại có thể bóp chết danh nhân của mình như vậy? Chi Điệp có biết ai viết tin này hay không?

Trang Chi Điệp đã cạo trọc đầu, cái trán bóng loáng, anh đáp:

- Tôi viết đấy.

Mạnh Vân Phòng hỏi:

- Anh viết ư? Tại sao anh chơi đùa với chính mình như thế? Tâm tình anh có tồi tệ đến đâu chăng nữa, thì cũng không được làm như vậy. Anh thử nghĩ, ngoài sáng tác ra, anh còn biết làm được cái gì nữa hả? Ra phố đánh giày ư? Bán bánh quẩy à?

Trang Chi Điệp đáp:

- Tôi không đói là được chứ gì, cho dù có đói, thì tôi đến nhà anh ăn mày, anh cũng không cho ư?

Mạnh Vân Phòng nói:

- Vậy thì thôi, xưa nay có bao giờ anh nghe tôi đâu nhưng tôi xin nói với anh, hiện nay anh không phải là Trang Chi Điệp của Trang Chi Điệp nữa, anh là Trang Chi Điệp của thành phố Tây Kinh anh có lý lẽ thì đi gặp chủ tịch thành phố mà nói! Hôm nay tôi đến còn có một nhiệm vụ, đây cũng là chỉ thị của chủ tịch thành phố, đó là trong ngày tết văn hoá của thành cổ cần anh viết mấy bài quan trọng, trong đó có một bài về huy hiệu biểu tượng của ngày tết. Mình bảo với chủ tịch thành phố, gần đây anh không được khoẻ, chủ tịch thành phố bảo mình viết bản thảo ban đầu đã. Mình viết xong, ông ấy xem, cảm thấy không lý tưởng, nhất định đòi người cao tay như anh sửa chữa tỉa tót cho hay hơn.

Nói xong đưa ra cuốn bản thảo. Trang Chi Điệp cũng không thèm xem, quẳng sang một bên và nói:

- Tôi mất khả năng sáng tác rồi, viết không nổi, chữa cũng không nổi.

Mạnh Vân Phòng đáp:

- Anh nói dối người khác, chứ nói dối Mạnh Vân Phòng này ư? Cho dù anh yên tâm không lên tiếng nữa, bài văn này coi như ký tên mình, anh cũng vẫn phải sửa chữa giúp.

Trang Chi Điệp nói:

- Tôi có thể giúp anh, cũng chỉ giúp anh được lần này, nhưng không được để lộ với chủ tịch thành phố một chữ nào đâu đấy nhé?

Mạnh Vân Phòng ra về. Trang Chi Điệp bắt đầu đọc và sửa bài. Anh rất buồn cười ngày tết văn hoá ở thành phố thiếu gì thứ để làm huy hiệu, là biểu tượng mà lại phải chọn con gấu mèo to cơ chứ! Gấu mèo to là con vật mà Trang Chi Điệp ác cảm hơn cả, tuy nó hiếm ở trên đời, nhưng nó đần, biếng nhác, ấu trĩ, nhất là cái dáng thơ buồn cười, làm sao có thể tượng trưng cho thành phố này và nền văn hoá của thành phố này? Trang Chi Điệp quẳng bút đi không sửa nữa. Không sửa nữa song lại nghĩ, có lẽ lấy gấu mèo to làm biểu tượng ngày tết là thích hợp chăng, cái thành phố bé nhỏ này lấy gấu mèo to như thế để tượng trưng là đáng đời lắm. Anh không muốn viết một đề nghị thay đổi vật tượng trưng, ví dụ con chim ưng, con ngựa, con bò, thậm chí con chó sói, nhưng anh không muốn sửa bài văn ca ngợi con gấu mèo này tới mức vô cùng tốt đẹp hay ho, thế là cố ý gạch xoá mấy đoạn, cho thêm nhiều lời vào, những lời ấy lộn

xộn, trục trặc lung tung. Viết xong, hôm sau không gọi Mạnh Vân Phòng đến lấy, mà trực tiếp gửi cho chủ tịch thành phố. Vừa ra khỏi bưu điện, không ngờ lại gặp Nguyễn Tri Phi. Trang Chi Điệp quả thật ngạc nhiên, Nguyễn Tri Phi không đeo kính râm, hai con mắt đen lay láy. Anh hỏi:

- Mắt anh chữa khỏi rồi à?

Nguyễn Tri Phi đáp:

- Chữa khỏi rồi, vừa ra viện định đi thăm anh, nhưng chủ tịch uỷ ban thành phố cứ giữ lại, cử đi Thượng Hải mua một bộ nhạc cụ, tôi bị cử vào ban trù bị ngày tết văn hoá! Chứ không à, vừa mới ba hôm nay, đang bận mải rối tinh rối mù lên, vẫn chưa đến thăm anh được.

Nguyễn Tri Phi nhìn Trang Chi Điệp, đột nhiên nghi ngại hỏi:

- Anh làm sao thế? Mắc bệnh gì phải không? Anh đừng có xảy ra chuyện gì nữa, giống như Uông Hy Miên để tôi phải lo đấy!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Hy Miên làm sao?

Nguyễn Tri Phi hỏi lại:

- Thế anh không biết gì ư? Việc này đầu tiên không nên để bất cứ ai biết, Hy Miên lại vẽ tranh giả các ngành hữu quan đang kiểm tra truy tìm.

Trang Chi Điệp hỏi:

- Có quan trọng lắm không?

Nguyễn Tri Phi đáp:

- Hiện giờ chưa nói được, xem ra không quan trọng lắm. Chi Điệp ơi, anh phải đi bệnh viện khám sao, chắc chắn anh bị ốm.

Trang Chi Điệp đáp:

- Không có bệnh gì đâu.

Nguyễn Tri Phi hỏi:

- Vậy thì tại sao bỗng chốc lùn đi thế?

Trang Chi Điệp đâu có bé nhỏ đi, nhìn vào thể mình, anh cười bảo:

- Anh từ Thượng Hải về, đừng ăn nói bậy nhìn cái gì cũng trái mắt!

Nguyễn Tri Phi nói:

- Chuyện ấy cũng đúng. Thượng Hải người ta….

Trang Chi Điệp cười cướp lời:

- Được rồi, được rồi, nói anh chân nhỏ đủ vịn tường đi chứ gì, mỗi lần đi Thượng Hải, khi về Tây Kinh, cũng cảm thấy đường phố Tây Kinh hẹp đi, bẩn đi, người Tây Kinh ai cũng quê mùa, dăm ba hôm sau, cảm giác này không còn nữa. Không sao đâu, đến chỗ tôi uống rượu nhé!

Hai người đến nhà Trang Chi Điệp uống rượu. Trang Chi Điệp hỏi tình hình điều tra Nguyễn Tri Phi bảo đã thay mắt chó. Anh hỏi:

- Anh không phát hiện ra chứ?

Trang Chi Điệp không phát hiện ra nhưng cười hì hì.

Nguyễn Tri Phi hỏi:

- Anh cười gì vậy? Lúc đầu tôi cứ tưởng thay mắt chó vào sẽ xấu xí khó coi, sau đó mới biết con người mắt như nhau cả. Những cô gái xinh đẹp có cặp mắt tốt lắm, nhưng anh móc con ngươi của cô ta ra, để lên bàn tay anh bảo là mắt người cũng được, là mắt lợn cũng xong, đẹp hay xấu ở chỗ, nó được lắp vào một khuôn mặt như thế nào.

Trang Chi Điệp nói:

- Khuôn mặt anh đẹp lắm, lắp vào cũng đẹp, chỉ có điều anh nhìn tôi thấp đi, có lẽ mắt chó như vậy chăng?

Nguyễn Tri Phi nổi cáu, giơ nắm đấm thụi một quả, nói:

- Nhìn anh thấp đi thật mà, chưa biết chừng con mắt chó này lại khiến cho mình có công dụng và tính năng mà người thường không nhìn thấy!

Rồi đột nhiên Nguyễn Tri Phi ngạc nhiên hỏi:

- Trên tường tại sao lại có một tấm da bò to thế này! Mua ở đâu thế, chuẩn bị may áo khoác da phải không? Có bán cho tôi được không? Văn hoá lần này tôi có ý định, ngoài việc tổ chức biểu diễn triển lãm tất cả nghệ thuật dân gian, còn chuẩn bị trang trí tử tế lại gác chuông và gác trống, trong thời gian tết văn hoá, hàng ngày bảy giờ sáng chuông phải gõ chuông, bảy giờ tối trên gác trống phải đánh trống. Đây là âm thanh của trời đất mà sách cổ đã viết. Hơn nữa trên bốn lầu cổ đông, tây, nam, bắc cũng phải đặt mười

tám cái trống và mười tám cái chuông. Đến lúc ấy, trên lầu chuông, trống vừa vang lên tiếng chuông, trống thì trên bốn lầu cổng thành cũng đồng loạt hưởng ứng, không khí sẽ như thế nào nhỉ? Tấm da bò của anh đẹp quá, bán cho bọn tôi làm một cái trống lớn, sẽ đặt trên lầu cổng thành cửa bắc hùng vĩ nhất, được chứ?

Trang Chi Điệp im lặng một lúc rồi đáp:

- Bán thì không bán nhưng các anh có thể lấy đi bịt trống. Chỉ cần bảo đảm cái trống này ngoài tết văn hóa ra, từ nay về sau vẫn còn trưng trên lầu cổng bắc, để nó vĩnh viễn giữ âm thanh trong thành phố này là được.

Nguyễn Tri Phi hớn hở ra mặt, lập tức gỡ tấm da bò trên tường xuống, Trang Chi Điệp cũng giúp một tay, tấm da bò xoà xoà rơi xuống trùm kín người Trang Chi Điệp, lâu lắm không chui ra được. Nguyễn Tri Phi cuộn da bò, định ra về, Trang Chi Điệp lại có phần không chịu nổi, anh bảo:

- Anh mang đi thật à?

Nguyễn Tri Phi đáp:

- Sao lại không thật? Lại tiếc phải không?

Trang Chi Điệp nói:

- Vậy anh để lại cho tôi cái đuôi.

Từ buồng bếp, Nguyễn Tri Phi lấy ra con dao, đặt lên thớt gỗ, cắt cái đuôi để lại, rồi cuộn da bò đi vẫy một chuyến xe taxi chở về. Trang Chi Điệp không ngờ lại để Nguyễn Tri Phi lấy đi tấm da bò, trong lòng anh có phần nào luyến tiếc. Mấy hôm nay, bà chủ quán mì phở thái Sơn Tây đưa mì phở lên, anh ăn không thấy ngon. Anh hỏi:

- Mì phở này không ngon bằng trước. Mấy hôm đầu, bà chưa kịp bưng lên, tôi đã thèm nhỏ dãi cơ mà?

Bà chủ quán chỉ cười. Trang Chi Điệp hỏi:

- Hay là tôi ăn ngũ cốc muốn sáu vị?

Bà chủ quán đáp:

- Tôi nói thật với anh, anh chớ có bép xép với ai, nói ra quán ăn của tôi sẽ bị đóng cửa. Đã đóng cửa, thì tôi chịu tội, mà anh thì cũng đói bụng. Anh cảm thấy mì phở trước đây ngon, anh đâu có biết trong nước phở có cho vỏ thuốc phiện.

Trang Chi Điệp kêu lên:

- Có vỏ thuốc phiện ư? Thảo nào ngon thế. Để kiếm tiền sao bà lại làm như vậy hả?

Bà chủ quán đáp:

- Tôi hối hận quá đã nói với anh. Không nên cho vỏ thuốc phiện vào, nhưng đấy không phải bắt người ta hút thuốc phiện, nó chỉ làm cho người ta nghiện một chút, đến quán ăn nhiều hơn, đông hơn mà thôi, không ảnh hưởng gì lắm đến cơ thể. Bây giờ anh còn ăn nữa không? Tôi sợ anh đã biết, nên mấy hôm nay không tới ăn nước phở đấy.

Trang Chi Điệp đáp:

- Vậy thì ăn.

Buổi chiều bà chủ quán quả thật bưng lên bát mì phở thái, mùi thơm ngon sực nức. nếu bà chủ quán không nói trong mì phở có vỏ thuốc phiện, thì Trang Chi Điệp ăn vào chỉ thấy ngon mà thôi, nhưng biết trong phở có rưới nước ninh vỏ thuốc phiện, thì ăn phở vào, liền cảm thấy mình có tác dụng hút thuốc phiện, ngả người xuống giường, trong đầu cứ lơ mơ hoang hoảng. Cảm giác này càng ngày càng ghê gớm, dẫn đến tình trạng anh thường xuyên lâm vào cảnh lẫn lộn giữa hiện thực và ảo giác. Tối nay anh đang ngồi ghế sa lông da xem tivi, xem mãi, xem mãi, liền cảm thấy anh đi vào trong tivi, người trong tivi cũng bước ra dắt anh vào, thế là anh đi sâu vào trong cái hình vuông ấy như một đường hầm, liền nhìn thấy hai bên đường hầm có nhiều hang nhỏ, có một cái hang nhỏ viết trên cửa hai chữ "lên đồng", liền đẩy cửa bước vào, quả nhiên có bốn người đang lên đồng trên bàn cát ở bên trong. Anh liền chê cười lên đồng xem tướng có cái gì đáng tin đâu, bắt đầu chửi bới các sản phẩm bảo vệ sức khoẻ dang trỗi dậy trong thành phố Tây Kinh, quảng cáo rùm beng, làm cho ai nấy mê mẩn, chỉ nghĩ cách phải bảo vệ sức khoẻ của mình và đương nhiên có hàng đống những chụp đầu, bó bụng, đệm giày mác thầncông, mác ma lực. Bây giờ của cải không là của cải, mà là của cải dinh dưỡng bảo vệ sức khoẻ bổ dạ dày, tráng dương, rau cải cũng không phải là rau cải mà là rau cải dinh dưỡng bảo vệ sức khoẻ nhuận âm bổ khí. Người bán hàng ở chợ rau cũng mặc áo blu trắng, đội mũ y tế có chữ thập đỏ! Bốn người kia thấy anh ăn nói quàngxiên, liền đe nẹt anh không được ăn nói linh tinh. Họ bảo lên đồng là việc hết sức linh nghiệm. Anh liền bảo tôi viết một chữ để thần viết ý lên bàn cát xem thế nào, ngay lập tức anh với một chữ "b". Không

ngờ trên bàn cát lại xuất hiện một bài thơ, anh ngạc nhiên tới mức kêu lên thành tiếng. Tiếng kêu ngạc nhiên này, làm cho Trang Chi Điệp đột nhiên mở to mắt, lại nhìn rõ trên màn hình còn đang chiếu một bộ phim đánh nhau, anh biết vừa rồi mình đang trong cơn mơ. Nhưng trước đây Trang Chi Điệp tỉnh lại sau giấc mơ không bao giờ nhớ rõ sự việc trong cõi mộng, còn hôm nay lại nhớ mồn một câu thơ trên bàn cát:

Đứng là nhơ sự chắp hai tay
Ngồi là bông sen xoè nở
Đừng tác yêu tác quái nữa
Chốn chui ra của mi đó, thằng kia!

Thế là anh nghi nghi hoặc hoặc, trong đêm ấy bị câu thơ ám ảnh, liền nhớ tới những cuộc đi lại với Đường Uyển Nhi trước đây, lại lơ mơ thấy mình đi sang căn nhà ở Song Nhân Phủ định gặp Ngưu Nguyệt Thanh.

Ngưu Nguyệt Thanh đi vắng, mẹ vợ thì đứng ở cổng kéo anh hỏi:

- Sao lâu nay con không sang thăm mẹ? Bố con giận lắm đấy! Mẹ đã nói dối thay con. Mẹ bảo anh đi viết lách, nhưng rút cuộc con bận việc gì, ngay đến ghé qua một lần cũng không có thời gian hay sao? Cô vợ của Chu Mẫn đã về chưa? Mẹ bảo buộc quần áo và giày của cô ta bằng dây thừng tre trong giếng, thì cô ta sẽ trở về, con có làm như thế không?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Cô vợ của Chu Mẫn, cô vợ của Chu Mẫn là ai?

Bà già đáp:

- Con quên cô ta rồi à? Hôm qua mẹ gặp cô ấy, cô ấy khóc lóc trong một căn nhà, đi cũng chẳng thể đi, hai chân cong thế này này. Mẹ hỏi sao vậy hả cô? Cô ấy cho mẹ nhìn, ối trời ơi, nửa người phía dưới cô bê bết máu, bên trên khóa một cái khóa sắt to. Mẹ hỏi sao lại khóa ở chỗ này? Cô không đi tiểu à? Cô ấy trả lời không ảnh hưởng đến tiểu tiện, chỉ có điều nước tiểu làm han rỉ khoá, cô ấy không mở được. Mẹ hỏi, thế chìa khoá đâu để ta mở cho. Cô ấy bảo chìa khoá Trang Chi Điệp đang giữ. Tại sao con có chìa khóa mà không mở cho cô ấy?

Trang Chi Điệp hỏi:

- Mẹ ơi, mẹ nói điên gì thế?

Bà già đáp:

- Mẹ nói điên gì ư? Mẹ nhìn thấy Đường Uyển Nhi thật đấy. Con hỏi bố vợ con mà xem, bố vợ con cũng có mặt tại chỗ, mẹ còn đẩy bố con sang một bên và hỏi, ông nhìn cái gì? Chỗ này để ông nhìn hay sao?

Trang Chi Điệp thế là lại bừng tỉnh, mồ hôi trộm đổ túa ra hết trận này đến trận khác, anh không dám ngủ tiếp nữa, pha cà phê uống, mắt mở trừng trừng, ngồi cho đến sáng.

Sau khi trời sáng, Trang Chi Điệp đi tìm Mạnh Vân Phòng. Anh muốn kể những hiện tượng này với Mạnh Vân Phòng, có lẽ Mạnh Vân Phòng sẽ giải thích được. Nhưng Mạnh Vân Phòng đi vắng. Hạ Tiệp đang ở nhà khóc sướt mướt. Hỏi mới biết Mạnh Vân Phòng dẫn con trai Mạnh Tần và cùng với người sư phụ kia của Mạnh Tần đến Tân Cương. Hạ Tiệp nước mắt ngắn nước mắt dài sụt sịt nói với anh, sư phụ của Mạnh Tần đầu tiên bảo Mạnh Tần có tính hiểu biết cao, tương lai trở thành một nhân vật ghê gớm, Mạnh Vân Phòng không tin lắm, sau đó thấy con trai tuy nhỏ nhưng chỉ cho học kinh "Kim Cương", có sáu tháp thì thằng bé đã đọc thuộc làu làu như cháo chảy cũng cảm thấy có lẽ sẽ nổi đình đám, chứ chẳng phải chuyện chơi, cũng có ý định cho con trai tụng kinh đọc thiền, luyện khí công, tu mắt pháp, lại than vãn, tại sao đã già nửa đời người, mà mình chẳng làm nên việc gì, chắc chắn ông trời bắt mình xuống phục dịch hướng dẫn Mạnh Tần, nên đã có ý định theo con đường học vấn. Sư phụ Mạnh Tần muốn dẫn Mạnh Tần đi du lịch ở Tây Cương, lúc đầu anh không định đi, nhưng chủ tịch thành phố gọi anh đến bảo, ông đã xem bài sau khi sửa, tại sao sửa xong lại không bằng chưa sửa là như thế nào? Quả thật Trang Chi Điệp mất khả năng sáng tác rồi ư? Lúc này Mạnh Vân Phòng mới biết dụng ý của Trang Chi Điệp sau khi sửa chữa đã trực tiếp gửi bài cho chủ tịch thành phố, cũng phụ hoạ luôn, nói Trang Chi Điệp hỏng thật rồi, chủ tịch thành phố liền giao cho anh một mình đứng ra viết cũng được. Trở về nhà, Mạnh Vân Phòng luôn mồm kêu khổ, chi qua quýt chép lại bản thảo cũ, rồi gửi cho chủ tịch thành phố và dứt khoát cùng Mạnh Tần đi Tân Cương. Do đó, Hạ Tiệp không đồng ý. Hai người cãi nhau một trận, song Mạnh Vân Phòng cứ đi. Hạ Tiệp kể xong lại nói với Trang Chi Điệp nỗi oan ức của mình trong nhà này, ca cẩm chị và Mạnh Vân Phòng không chung sống với nhau được nữa. Trong cuộc đời Mạnh Vân Phòng, bất cứ lúc nào cũng có một đối tượng sùng bái, sùng bái đi sùng bái lại, đã sùng bái đến con trai mình, một người như vậy thì chung sống làm sao nổi? Trang Chi Điệp nghe xong không nói gì, bước khỏi cửa đi luôn. Hạ

Tiệp lại khóc, nhìn thấy Trang Chi Điệp đã bỏ đi, liền đưa cho anh một mẩu giấy, bảo Mạnh Vân Phòng nhờ chị chuyển cho anh. Trong mẩu giấy không viết chữ nào, chỉ có một dòng chữ số Ả rập gồm sáu chữ số. Trang Chi Điệp hỏi đây là châm ngôn gì dành cho tôi vậy, chắc bảo tôi đọc để trừ hoạ tránh nạn chăng? Hạ Tiệp bảo, số điện thoại đấy. Mạnh Vân Phòng chỉ nói với chị, có một người hỏi anh về tình hình gần đây của Trang Chi Điệp, nhưng anh ấy không nói là ai, Mạnh Vân Phòng chỉ dặn đưa cho Trang Chi Điệp, Trang Chi Điệp sẽ hiểu. Trang Chi Điệp cầm mẩu giấy, song không nghĩ ra điện thoại của ai, nếu là người quen, vậy thì họ hoàn toàn không cần thăm dò tình hình gần đây của anh qua Mạnh Vân Phòng làm gì. Trang Chi Điệp chợt giật mình, đút mẩu giấy vào túi áo, cắm cổ đi ra.

Trang Chi Điệp không gặp được Mạnh Vân Phòng trong lòng nghi nghi hoặc hoặc, đi qua chỗ hàng thịt ở dưới gác chuông, liền định mua một mật lợn, nếu về nhà hễ nhắm mắt vào một cái, chưa thấy những hiện tượng quái gở kia, thì liếm mật đắng cho tỉnh ngủ. Nghĩ vậy, anh đã đứng xuống hàng mua thịt trước quầy. Giữa lúc ấy, chủ tịch thành phố đang ngồi xe đi kiểm tra tình hình tiến độ cải tạo thi công hội trường lớn tổ chức lễ khai mạc văn hoá của thành cổ, khi xe con đi qua gác chuông, đã nhìn thấy Trang Chi Điệp đang xuống hàng mua thịt, đầu cạo trọc, râu thì dài, liền bảo lái xe đỗ lại, nhìn qua cửa kính xe.

Trang Chi Điệp đã đứng trước quầy bán thịt, người bán hàng hỏi:

- Lấy mấy cân?

Trang Chi Điệp đáp:

- Tôi mua mật lợn.

Người bán hàng hỏi:

- Mua mật lợn ư? Anh điên à? Ở đây bán thịt lợn, đâu có bán mật lợn?

Trang Chi Điệp đáp:

- Thì tôi mua mật lợn mà, chị mới là con điên!

Người bán thịt đập con dao lên bàn thịt, nói:

- Không mua thịt thì tránh sang một bên, nào người tiếp theo.

Người đàng sau chen lên, đẩy Trang Chi Điệp ra khỏi hàng, nói:

- Người này điên rồi, người này điên rồi!

Trang Chi Điệp bị đẩy ra khỏi hàng nhưng vẫn đứng tại chỗ, nét mặt cười gượng gạo. Chủ tịch từ trong xe nhìn ra, thì lái xe hỏi:

- Có xuống gặp anh ấy không ạ?

Chủ tịch thành phố vẫy tay một cái, chiếc xe nổ máy phóng đi. Ông chủ tịch nói:

- Đáng tiếc cho anh chàng Trang Chi Điệp này!

Không có mật lợn, trong đêm ấy Trang Chi Điệp ăn xong mì phở thái, vừa nằm xuống lại mơ hoang hoảng. Anh cảm thấy mình đang viết thư, viết thư cho Cảnh Tuyết Ấm, mà đây là lần thứ tư hay thứ năm gì đó, nội dung anh viết đại thể là mặc dù vụ kiện này, kiện đến đâu đi chăng nữa, thì anh lại càng ngày càng yêu chị ta. Chị ta đã luôn luôn bất hòa với chồng, chồng chị bây giờ lại gẫy chân đã tàn phế, anh hy vọng hai người cắt đứt mà xây dựng với anh để trọn ước nguyện ngày nào. Anh cảm thấy anh gửi thư đi rồi liền ngồi ở nhà chờ chị ta trả lời. Đột nhiên có tiếng gõ cửa, anh cứ tưởng bà chủ quán cơm đưa cơm lên. Cửa mở ra, Cảnh Tuyết Ấm đã bước vào. Họ đứng tại chỗ nhình nhau, không ai nói với ai câu nào, dường như còn có phần xa lạ, còn có phần ngượng nghịu, nhưng họ đã nói chuyện bằng mắt rất nhanh. Cả hai người đều hiểu rõ nguyên nhân tìm đến với nhau, lại đọc được nội dung trong mắt của nhau cùng một lúc hai người sà vào lòng nhau! Thế là họ ra tay chuẩn bị lễ cưới. Trong gian phòng này anh dã nhìn thấy các kiểu tóc của chị: búi ở sau gáy, bện thành một chiếc đuôi sam, bỏ xoã xuống hai vai, đã nhìn thấy một đôi chân mũi giày trắng thò ra dưới rèm cửa, đã nhìn thấy đôi chân ngồi xê bằng trên ghế đệm da, đã nhìn thấy đôi chân giày cao gót từ mặt bên dưới bàn. Anh giục chị ta đi sắm đồ dùng gia đình cao cấp, sắp đặt đồ ở trên giường, anh sẽ đăng tin mừng lễ cưới của hai người trên tất cả các tờ báo và tạp chí, sau đó lại tổ chức lễ cưới ở khách sạn sang trọng hào hoa chờ đến tối sẽ làm xong thủ tục, động phòng vui vẻ nhưng anh không cho khách đến ra về, đầu tiên đóng cửa buồng lại, anh học kiểu của người xưa ở Trung Quốc, cũng học cả kiểu của người hiện đại phương Tây, mời chị ta lên giường, đọc cho chị ta nghe một đoạn trong "Kim Bình Mai", cho chị ta xem băng hình. Mặc quần áo đi ra, cất to giọng anh tuyên bố trịnh trọng với khách khứa dang ngồi trong phòng khách: từ giờ phút này trở đi, tôi và Cảnh Tuyết Ấm xoá bỏ đăng ký kết hôn! Hơn nữa cũng lập tức phát tuyên bố này trên tivi. Các vị khách ai cũng ngạc nhiên, hỏi lại:

- Anh chẳng phải vừa mới kết hôn với Cảnh Tuyết Ấm đó sao? Tại sao lại định ly hôn?

Cuối cùng anh cười ngất:

- Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của tôi rồi.

Hành hạ suốt một đêm như vậy, khi trời tang tảng sáng, Trang Chi Điệp vẫn không rõ chuyện kết hôn rồi ly hôn với Cảnh Tuyết Ấm là một thứ ảo giác hay là từng trải thật, nhưng tư tưởng tình cảm của anh vô cùng thoải mái. Trong buổi sớm ấy anh đã uống hết nửa chai rượu gạo, nói thầm trong bụng:

- Trong thành phố này, những việc cần làm ta đều đã làm, đúng thế, nhưng việc cần làm đều đã làm xong.

Màn đêm buông xuống, Trang Chi Điệp xách một chiếc va li da to đi một mình ra nhà ga. Sau khi xếp hàng mua vé xong, đột nhiên cảm thấy sắp sửa bỏ thành phố này, trong thành phố này chỉ có một người đàn bà của anh. Trên người đàn bà có có một bản thân anh nhỏ xíu. Sắp sửa đi rồi, anh nên chia tay từ biệt với bản thân nhỏ ấy. Anh xách va li quay lại, đi tới trạm điện thoại công cộng. Nhà ga ở ngoài cổng thành bắc, trạm điện thoại vừa vặn ở dưới gốc cây hoè cổ, bên trái nhà cổng thành. Trời tối lắm, xa xa ánh điện rực rỡ, gió thổi ù ù. Trang Chi Điệp đi vào, nhưng phát hiện trong trạm đã bị kẻ nào phá hoại, trong chữ số của máy điện thoại đầy cát là cát, quay không được, ống nghe treo lơ lửng ở đó, giống một con nhện đen to tướng, đang treo trong không gian, hay giống như chiếc giày rách đang treo lơ lửng. Trong mấy việc tốt lớn mà ủy ban nhân dân thành phố làm cho quần chúng trong năm nay thì các trạm điện thoại công cộng trên đường cái này được ghi vào danh sách hàng đầu. Nhưng cái trạm điện thoại mà Trang Chi Điệp nhìn thấy, thì chỉ trong một thời gian ngắn ngủi cứ mười trạm thì có ba bốn trạm bị người ta làm hỏng như thế này. Trang Chi Điệp định chửi một tiếng, nhưng đã há mồm mà không chửi thành tiếng, bản thân cũng co cẳng đá ống nghe một cái thật mạnh, nghe thấy một tiếng kêu rất khoái trá.

Anh quay ra, dưới ánh đèn mờ ảo, đã nhìn thấy trên cây hoè già kia, dán chi chít những tờ quảng cáo nhỏ. Nội dung quảng cáo cái thì truyền đạt võ công phòng thân, cái thì phương thuốc bí mật gia truyền chuyên trị chứng không dẻo dai, cái thì báo cáo mang khí công của đại sư trường phái nào đó đời nào đó, còn có một tờ báo lá cải, trên đó đăng hai mẩu tin "chuyện lạ Tây Kinh", Trang Chi Điệp liếc mắt qua, bất giác xô đến gần đọc một lượt, một mẩu tin viết rằng, có người đàn bà X ở ngõ Y phố Những của thành phố, nhà hàng xóm thấy gia đình chị ta mấy ngày không mở cửa, cứ tưởng xảy ra tai nạn gì, liền phá cửa vào xem, quả nhiên chị ta nằm trên giường, người đã chết cứng. Kiểm tra toàn thân không có vết thương nào, không phải người khác giết, nhưng ở cửa mình lại cắm một cái lõi ngô. Mà ở góc giường vẫn còn một đống lõi ngô.

Còn mẩu chuyện lạ kia thì viết: ở bệnh viện X của thành phố, ngày Y tháng này, đỡ đẻ cho một phụ nữ, có thai sinh ra cái đầu, không có chân tay, da bụng trong suốt, nhìn rõ lục phủ ngũ tạng, cách gọi của đông y. Lục phủ gồm, dạ dày, mật, tam tiêu, bàng quang, đại tràng, tiểu tràng. Ngũ tạng gồm tim, gan, lá lách, phổi, thận. Bác sĩ hoảng quá vứt cái thai vào sọt rác, song người mẹ cởi áo gói lại mang đi. Không hiểu sao Trang Chi Điệp đã xé tờ báo lá cải ấy xuống, vừa bước đi vừa hồi hộp, trong lòng hốt hoảng. Anh móc túi lấy thuốc ra hút, trong gió bụi, quẹt liền ba que diêm đều tắt ngấm. Gió nổi lên mỗi lúc một to, liền nghe thấy một âm thanh rất lạ lùng, quái gở, như ma kêu, như sói gầm. Ngẩng đầu nhìn lên, trên hang cửa bắc có treo vắt ngang một băng khẩu hiệu "Nhiệt liệt chúc mừng ngày tết văn hoa của thành cổ". Phía trên khẩu hiệu có treo một cái trống to bịt da bò. Trang Chi Điệp nhận ra ngay đó là cái trống làm bằng tấm da bò già kia. Trong gió thổi, trống tự kêu ùng ùng u u.

Trang Chi Điệp quay người di vào trong phòng đợi, lại gặp Chu Mẫn đang đi đến. Hai người đứng sững sờ. Trang Chi Điệp hỏi một tiếng:

- Chu Mẫn, cậu có khoẻ không?

Chu Mẫn chỉ đáp một chữ:

- Điệp. Không, gọi là thầy Điệp…Xin chào!

Trang Chi Điệp hỏi:

- Cậu cũng đến đi tàu hoả ư? Cậu định đi đâu vậy?

Chu Mẫn đáp:

- Tôi phải đi khỏi thành phố này, đi xuống phương nam. Thế anh đi đâu?

Trang Chi Điệp đáp:

- Chúng mình lại có thể đi cùng một lối.

Hai người đột nhiên cùng cười. Chu Mẫn liền giúp Trang Chi Điệp vác chiếc va li da, bảo Trang Chi Điệp ngồi trên một chiếc ghế dài, rồi bảo đi mua mấy lon nước uống, liền chen vào gian hàng ở sảnh lớn. Khi Chu Mẫn quay lại thì Trang Chi Điệp đang nằm trên chiếc ghế dài, trên mặt che nửa tờ báo lá cải. Chu Mẫn bảo:

- Anh uống một lon nhé!

Trang Chi Điệp không động đậy. Chu Mẫn mở nửa tờ báo kia ra, thì hai tay Trang Chi Điệp đang ôm cái ba lô con con có đựng cái huyên gốm của Chu Mẫn, nhưng hai mắt trợn trắng dã, cái mồm nghẹo sang một bên. Ở ngoài phòng đợi, ông già kéo cái xe cải tiến bánh sắt lọc cọc, đang đứng dưới một con gấu mèo to tướng được ghép bằng một ngàn chậu hoa, rao to:

- Đồng nát…nào! Đồng nát nào! Ai bán đồng nát nào?

Chu Mẫn đập thình thình vào tấm kính cửa sổ trong phòng đợi. Tấm kính đã bị vỡ, tay anh ta bị mảnh kính găm vào chảy máu, máu đang chảy xuống ngoằn ngoèo như một con giun ven theo tấm kính vỡ, từ trong má. Chu Mẫn nhìn thấy ông già thu mua đồ nát không nghe thấy tiếng hét gọi của anh, nhưng có một người đàn bà xương xương áp sát má vào tấm kính có máu, cặp môi mỏng đang mấp máy. Chu Mẫn đã nhận ra chị ấy là vợ Uông Hy Miên.

HẾT

Viết xong bản thảo buổi sáng 2 tháng 10 năm 1992
Sửa và chép lại xong tối ngày 20 tháng 01 năm 1993
Sửa lại xong chiều ngày 21 tháng 02 năm 1993

LỜI CUỐI SÁCH

(Giả Bình Ao)

Thấm thoát, tôi ở thành phố đã hai mươi năm, nhưng vẫn chưa viết một cuốn truyện nào về thành phố. Càng áy náy, tôi càng không dám viết lấy được, thậm chí ngay đến truyện Thương Châu cũng lười viết. Theo hiểu biết của tôi năm bốn mươi tuổi, văn chương là chuyện thiên cổ…văn chương đâu phải là việc ai muốn viết thế nào thì viết…Nó là một câu chuyện, thuộc trời đất đã có từ lâu, chỉ có điều mình có duyên số được hay không. Chưa vội lấy chuyện nước ngoài làm ví dụ, hãy nói tới "Tây Sương Ký", "Hồng Lâu Mộng", cái đạt khi đọc nói đâu có cảm thấy nó là sự bịa đặt của nhà văn? Lơ mơ như đã trải qua, như trong cõi mộng. Văn chương hay, hoàn chỉnh như một dãy núi, núi không cần phải đẽo gọt cũng chẳng phải khéo léo trồng ở chỗ này một cây bạch hoa, đặt ở chỗ kia một khóm phong lan. Sự hiểu biết này khiến tôi lâm vào cảnh khó xử, tôi coi thường tác phẩm trước kia của mình, tôi cũng mất hết sự kính nể đối với nhiều tác phẩm trên đời, tuy tôi biết rõ loại văn chương này xét cho cùng cũng do con người cầm bút viết ra, nhưng tại sao dưới gầm trời có loại văn chương này, mà tôi lại không thể viết được? Kiểm điểm lại thì trước đây mình ngưỡng mộ nào là văn chương rực rỡ, tình cảm dạt dào, phong cách độc đáo, thật ra lại chính là cản trở sự phát triển của nhân tài. Ma quỷ hung ác, thượng đế cứ im đi. Kỳ tài là tuyết mùa đông sấm chớp mùa hè, đại tài là bốn mùa chuyển đổi. Tôi đã là người bốn mươi tuổi, đến cái tuổi một ngày không cạo mặt là khuôn mặt hoàn toàn khác lạ, không thể nói đầu óc chưa chín chắn nhuần nhuyễn, dòng văn không trôi chảy, cho dù hòn đá thì hòn đá cũng phải mọc một lớp rêu. Tôi đã bỏ đi dịp quan sát phát tài ăn uống chơi bời cờ bạc mà một người thường được hưởng, vậy thì gãi để hói cả tóc, hao tổn cả thân thể vẫn chưa ra áng văn hay quả thật tôi không có duyên số hay sao?

Tôi thấy buồn sâu sắc cho mình. Nỗi buồn này lại không có ai để nói. Cho nên, bước ra khỏi cửa thường có người sau khi biết tôi là ai muốn nói cung kính thì mặt tôi nóng nhu_ hòn than. Khi ra hiệu sách hễ nhìn thấy sách của mình ở đó là vội tránh xa. Tôi càng như thế, người ta càng bảo tôi khiêm tốn. Tôi khiêm tốn cái nỗi gì? Quả thật cảm thân mình chơi trò hư danh, mà hư danh này khiến tôi khổ sở khó nói.

Làm một người trong đời sống hiện thực, có tư tưởng này, tôi biết là một dấu hiệu chẳng lành. Sự thực cũng đúng như vậy. Trong những năm này, tai nạn cứ theo nhau ập đến, đầu tiên tôi bị viêm gan B. dai dẳng sống hơn một năm trong bệnh viện như nhà giam trá hình, tập trung các mũi tiêm lại, thì có thể nói đã trải qua một vạn mũi tên đâm vào người, uống thuốc nam hết gói to đến gói nhỏ, số cây thuốc này đủ nuôi sống một con trâu. Sau đó mẹ nhiễm bệnh phải mổ, sau nữa bố mắc bệnh ung thư qua đời, rồi em rể bị chết, cô em gái đáng thương dắt con nhỏ về nhà mẹ đẻ, tiếp theo là vụ kiện cuốn níu bản thân kéo dài lê thê. Tiếp theo nữa là vì người khác mà bị cuốn vào chuyện lôi thôi rắc rối của đơn vị, chịu mọi nỗi oan nhục cho đến khi lại rơi vào một cảnh khốn quẫn đáng sợ hơn, lời đơm đặt tới tấp dội xuống đầu. Tôi không có con trai sau khi bố mất, tôi đã từng nói, tôi trước không có người xưa, sau không có kẻ nối dõi. Bây giờ kẻ nên đi thì chưa đi, người không nên đi thì đã đi cả, mọi thứ đóng dựng trong mấy chục năm phấn đấu đã đổ vỡ liểng xiểng cả, chỉ còn lại cái thân tôi bị nhiễm siêu vi trùng cả phần xác lẫn phần hồn và ba chữ họ tên mà họ tên thì lại thường bị người ta réo người ta viết, người ta dùng và người ta chửi.

Giữa lúc ấy tôi bắt đầu viết quyển sách này.

Phải biết thành phố ấy trong quyển sách này song trong cái thành phố ấy lại không có một cái bàn để tôi viết quyển sách này.

Trong thời tiết oi bức nhất của năm 1992, nhờ có mối quan hệ với người bạn là An Lê, tôi đã trốn khỏi thành phố đến huyện Diệu. Huyện Diệu là quê hương của vua thuốc Tôn Tư Mạc. Tôi rất vui nhìn thấy một bức tượng màu "toạ hổ châm long". Trong hang vua thuốc trên núi, vua thuốc nguyên ý đi tượng màu kể lại ngày xưa vua thuốc đã từng cứu chữa khỏi bệnh cho một con rồng bị ốm. Tôi liền nhận định bệnh của tôi sắp khỏi bởi vì tôi cầm tinh con rồng. Sau đó tôi cùng với anh Cảnh viết kịch được bố trí ở trạm quản lý đập nước. Đây là nơi rất tốt lành. Khỏi cần nói tôi mệnh thuỷ, xưa nay thì lại liên quan đến văn học, mà con mương đó gọi đông Cẩm Dương rất huy hoàng sán lạn. Dập nữ tên địa phương gọi là Dốc Đào Khúc. Khúc có hai nghĩa văn chương. Những điều tôi viết lại phần lớn chuyện đàn bà, thì điều này sẽ càng hay. Ở đó thôn xóm, hiếm gà vắng chói cây xanh rợp bóng, hoa nở giăng giăng, mười mấy nhân viên quản lý đối xử với chúng tôi lại tôn kính mà không thể gần, quả thật là nơi yên tĩnh hiếm có. Trong suốt một tháng không có đài để nghe, không có báo để xem, không có mạt chược, chẳng có tú lơ khơ, mỗi buổi sáng sớm ra rừng cây, tương ra một luồng nước giải vàng óng, xuyên qua thân cây, nhìn thấy sương

sớm bay lên trên mặt đập nước xa xa, cho tới khi sóng nước trong vắt óng a óng ánh màu đồng màu bạc, sau đó trở về đánh răng rửa mặt, xuống nhà bếp xách nước sôi và khua đũa bát đi ăn cơm, mùa hè ruồi nhiều vô kể, cơm vừa xới vào bát, ruồi cũng đã bám ở rìa, sau đó nghe nói đấy là một loại ruồi cơm từ đó cứ mặc kệ nó, ăn xong bữa cơm đầu tiên, anh nào anh nấy về phòng mình ngồi viết, quy ước với nhau không ai được quấy rầy ai, thế là cứ ngồi lì cho đến bốn giờ chiều, ngoài đi đại tiểu tiện, không bao giờ ra khỏi cửa. Khi tôi ngồi viết thích đóng cửa chính cửa sổ, rèm cửa sổ cũng phải kéo kín mít, nếu là một cái hang ngầm thì càng tốt. Thuốc hút liền tù tì, hết điếu này đến điếu khác. Mỗi khi anh Cảnh ở ngoài gọi đi ăn cơm, đẩy cửa gọi thẳng vào, khói trùm cả người anh! Lại ăn xong bữa cơm thứ hai, nên thư giãn một lúc trong ngày, kéo lê đôi dép ra đập nước bơi lội. Mặt trời lúc sáu giờ còn rát rát, chung quanh không một bóng người, tuy dũng cảm cởi trần truồng như nhộng, song chỉ biết kiểu chó bơi, chỉ có thể chân đập loạn xạ ở chỗ nước nông, đập tới mức bùn tanh đùn cả lên. Trong đám cỏ rậm trên bờ có tiếng đùa khà khà, thì ra đã có người ở đó từ bao giờ nhìn trộm. Bọn họ bảo, hơn mươi năm nay, năm nào cũng có ba người chết đuối, năm nay mới chết một người vẫn còn hai chỉ tiêu. Chúng tôi liền sởn tóc gáy, hối hả bò lên bờ mặc quần áo chuồn vội. Không bao giờ còn dám nghịch nước nữa, thời gian sau khi ăn cơm liền vác chiếc sào tre dài lê thê đi đập táo chau vách đá. Khi quả táo chua đầu tiên chín đỏ, chúng tôi đã đập cho nó rơi xuống, những quả táo chua đo đỏ trái cây duy nhất mà chúng tôi được ăn. Sau đó xa lắm, giữ lại được rất nhiều, cứ chờ một cô gái ở đàng sau lưng núi đến ăn. Cô gái đó là bạn học của An Lê, xinh đẹp mà tính cách cũng cởi mở, được An Lê nhờ cô thường đến thăm chúng tôi, cho nào bút, nào mực nào thuốc viên, thỉnh thoảng còn đem đến cái bánh nướng. Đêm đến, đêm ở đây rất tối như mực, quả tình giơ tay ra không nhìn thấy năm ngón, chúng tôi đọc cho nhau nghe những chương đã viết, đọc mãi đọc mãi, chúng tôi thường đói bụng, nhưng chẳng có thứ gì ăn. Chúng tôi đã từng bày mưu đi ăn trộm bí đỏ và khoai tây của nông dân ở bản gần đó, nhưng cuối cùng sợ chó chẳng ai dám đi. Ở cạnh ngã ba trước trạm quản lý có một cây đào hạt mãi tít trên ngọn đào có một quả đào xanh. Tôi đến bảo anh Cảnh, anh Cảnh nói đã nhìn thấy từ lâu . Lúc hoàng hôn, chúng tôi ra đó ném đá cho rụng xuống, nhưng ném mãi không trúng, nghỉ một lúc, rồi nhặt một đống tướng ngói vỡ và gạch đá, ném cho bằng hết mà quả đào vẫn trơ trơ không di chuyển, ngược lại cổ mỏi cánh tay đau, đành phải vừa quay về vừa ngoái cổ nhìn lại. Đêm ấy đã mười một giờ khuya, anh Cảnh thèm ăn không chịu nổi, bảo có loại ấu trùng anh biết có thể rán mỡ ăn được, đồng thời vác mặt đi mượn nào bếp điện, nào xoong con, mỡ muối, cứ làm như chìa tya ra là bắt được, một bữa thơm ngon sắp sửa đến mồm. Anh dẫn chúng tôi vào rừng cây bật đèn pin soi hết cây này đến cây kia. Trên thân cây có xác ve sầu, song không thấy có một con sâu non nào. Vậy là vì kiếm ăn mà đi trong quá trình kiếm ăn, lại tìm được niềm vui khác. Mỗi buổi tối từ đó về sau, việc này đã trở thành công tác của chúng tôi. Không hiểu sao, vẫn không bắt được con ấu trùng nào song đã bắt được khá nhiều đom đóm. Đom đóm ở đây bay như sao, chỗ nào cũng lập là lập loè và nhễu lắm. Chúng tôi đi qua đường mòn trong rừng cây ngỡ mình đang ở sông Ngân.

Anh Cảnh có nước da trắng trẻo, tôi gọi anh là Đường Tăng, quả nhiên có một đêm một con rết chui vào chăn cắn anh. Việc này khiến bọn tôi ngay ngáy, trước khi đi ngủ, anh nào cũng kiểm tra bốn chung quanh tường nhà, giũ chăn nệm, không bao giờ còn thấy rết, song thiêu thân và muỗi dại tối nào cũng đổ dồn ở ngoài cửa sổ, bám từng đám đen xì, lấy thuốc khử muỗi ra xịt, xác chúng hót một mẹt. Chúng tôi nhận xét đó là điều xấu. Tôi bắt đầu mài một hòn đá nhặt được ở Hương sơn, đá này đặc biệt lắm, ở phía trên hình thành một chữ "đại" một cách tự nhiên, kết cấu thân đá lạ, giống thân hình Liễu Công Quyền. Tôi đục đẽo đá có chữ "đại" thành hình đầu người đeo ở cổ, cái bùa hộ mệnh của mình. Cái bùa ấy luôn đeo cho đến khi tôi viết xong quyển sách này. Anh Cảnh thì nhặt được ở rừng cây một xác khô của con rắn bảy tấc. Xác rắn này cong vênh đến là đẹp, anh treo lên tường vôi, trông y hệt một thiếu nữ xinh đẹp đang chăm chú nhìn. Ngày nào tôi cũng sang phòng anh xem người đẹp rắn một lần, đầu óc nghĩ quẩn. Nhưng anh tặng tôi, tôi không dám lấy.

Tôi vĩnh viễn không quên được địa danh: đập nước Dốc Đào Khúc, sông Cẩm Dương ở huyện Diệu. Ở đây tròn một tháng, người gầy rộc hẳn đi, song đã hoàn thành bản thảo ba mươi vạn chữ. Khi mới đến, ở trước cửa căn phòng nở một bông hoa đại lý đỏ rực, bây giờ nó đã khô héo. Tôi hái một cánh hoa kẹp vào bản thảo đi xuống núi. Lúc đến huyện Diệu, tôi ngồi ở cửa một quán phở thở một hơi rõ dài, bảo "Hãy ăn một bữa mì sợi thật đã" liền ăn liền hai bát ôtô, mồm còn thòm thèm mà bụng căng cứng không đứng dậy nổi.

Trở về Tây An, tôi nhận tham gia đợt hoạt động triển lãm sách nhân ngày lễ văn hoá nghệ thuật của thành phố cổ. Trong hội chợ có quầy sách dành riêng cho tôi, những bạn đọc cuồng nhiệt ôm từng chồng từng chồng sách đến xin tôi chữ ký, trật tự bị rối tung, dòng người xô đẩy, tôi bị vây chặt ở giữa, dường như bị

chen nát vụn. Sau mấy tiếng đồng hồ, may có mười anh cảnh sát dùng gậy chỉ huy tạo thành một vòng tròn, hộ tống tôi chui vào một chiếc xe đậu ở cổng chính vội vã phóng đi. Nhớ lại chuyện ấy hết sức buồn cười. Sau đó có một bạn bảo tôi, khi anh đạp xe đi qua cổng chính hội chợ sách, đã vừa vặn nhìn thấy cảnh sát dong tôi ra, anh giật mình tưởng tôi phạm tội gì. Lúc đó quả tình tôi có tâm lý phạm tội. Tuy tôi không thể nói với các bạn mặt tôi không hề có nụ cười. Rời khỏi nơi ồn ào người ta xô đẩy, một mình trở về, ngồi cô độc trên ghế sa lông, tôi đã nghẹn ngào nước mắt. Ai cũng có nỗi khổ của mình, tôi còn khổ hơn người khác. Nói với ai được nhỉ? Ai sẽ hiểu cho mình? Quyển sách đã viết xong đâu, nhưng tôi không bao giờ có cảnh yên tĩnh như ở huyện Diệu. Lần đầu tiên hẹn người đi chơi mạt chược, lân đầu tiên không nhà, đêm ấy tôi thua liêng xiểng. Nhưng khi viết quyển sách này tôi có thể quên mạt chược, thì cũng quên luôn quyển sách này.

Tôi sống những ngày như người mất hồn, ban ngày sợ trời tối, trời tối rồi lại sợ trời sáng. Tôi cảm thấy như có quỷ tha ma bắt, bức ách tôi hoàn toàn huỷ hoại bản tha6n, nhưng tôi không biết nên làm thế nào. Lúc ấy tôi nhận được thư của người bạn, trong mắng tôi mê say trong thanh danh, tại sao không gấp gáp viết cho xong quyển sách? Tôi đâu có mê say trong thanh danh, chính vì tôi biết, thành danh không có nghĩa đã thành công, tôi mới đau khổ đến mức không được người ta hiểu cho, đã không hiểu cho, lại định làm theo ý nghĩ của mình, mới sa sầm từng bước vào cảnh bạn bè chống lại anh em xa lìa! Nhưng tôi cảm ơn sự quở trách của người bạn vô cùng. Quở trách của anh đã khiến tôi hạ quyết tâm gạt bỏ mọi vướng mắc, một lần nữa đi xa khỏi thành phố để hoàn thành và sửa lại toàn bộ bản thảo của quyển sách. Tuy tôi không dám chắc, rút cuộc cuốn sách này sẽ viết thành hình thù gì, nhưng ít nhất tôi đã viết xong.

Thế là tôi đem theo bản thảo dở dang, lại bắt đầu cuộc lưu vong sáng tác với thời gian dài hơn lâu hơn.

Đầu tiên tôi đã tìm đến nhà Lý Liên Thành ở huyện Hộ. Vợ chồng họ Lý là đồng hương với tôi, đối xử nhiệt tình, lại tự tay nấu món cơm canh quê hương mà tôi ưa thích. Năm 1986 tôi sửa và chép lại truyện dài "Nôn nóng" ở gia đình anh chị Lý. Đến đây tôi được sắp xếp ở một gian bỏ trống trên nhà gác của uỷ ban sinh đẻ có kế hoạch. Lãnh đạo của uỷ ban sinh đẻ có kế hoạch hết sức quan tâm, bê chăn đệm mới cứng của họ ra, lại còn mua bếp điện dành riêng cho tôi sưởi ấm. Tôi vô cùng cảm động bởi họ đã tiếp nhận mình, tôi bảo quả thật tôi không thể nào báo đáp lại, nếu tôi là một phụ nữ, tôi xin tình nguyện để họ rạch bụng tôi một nhát, hoàn thành một chỉ tiêu sinh đẻ có kế hoạch. Một ngày hai bữa cơm ngoài việc đến nhà Lý Thiên Thành ăn đúng giờ ra, tôi ở lì trong phòng riêng sửa và chép lại bản thảo cuốn sách. Cả tầng trên ngôi nhà không có người ở, chuột bò qua lối đi, tôi cũng nghe thấy tiếng chúng. Ngoài cửa sổ là đường phố, bởi không là đoạn phồn hoa, lại vào mùa đông gió rét, nên không ồn ào. Chỉ có điều buổi trưa nắng ấm, có một ông già mặt đen thường bán thuốc chuột dưới gốc cây cố định ở tầng dưới ngoài cửa sổ, ông già không rao bán, song lúc nào cũng có thanh tre gõ đều đều. Tiếng gõ cốc cốc,mới đầu nghe buồn buồn, từ buồn lòngmà đi thưởng thức lại cảm thấy thanh gỗ đó kêu nhịp nhàng giống tiếng mõ ở nhà chùa, càng làm tgty yên tĩnh. Những ngày đầu, bếp điện thường hay cháy đứt, mỗi ngày phải nối dây may-so từ sáu đến tám lần. Tôi không biết nối, cứ phải gọi Liên Thành đến. Hôm ấy Lý Liên Thành đi xuống xã công tác, bếp điện lại cháy, ngoài trời lại gió thổi tuyết rơi, một miếng kính cửa sổ va đập bị vỡ, rơi xuống đất. Tôi rét run cầm cập không cầm nổi bút đứng dậy lấy tờ báo kẹp vào trong tấm màn the che cửa sổ tránh gió, vừa kẹp xong, gió lại thổi tung ra, kẹp nữa, gió lại hấtđi, đành phải đóng cửa đi đến nhà Liên Thành, co tay rụt cổ đi xuống gác một, ngoái cổ nhìn gác ba có cái cửa sổ giấy báo cũ đang đung đưa kia, trong lòng đột nhiên cảm nhận thấy giới hạn của câu thơ Đỗ Phủ "nhà tranh cót két gió thu ca".

Ở được hơn hai mươi ngày, một người bạn ở huyện Đại Lệ đến thăm tôi, cứ nằng nặc kéo tôi về nhà anh ở, anh bảo vừa xây một ngôi nhà mới, có mấy phòng bỏ không. Thế là Liên Thành đích thân lái xe chở tôi đến một bản có tên là Đặng Trang ở Vị Bắc. Tôi lại ở đây hai mươi ngày. Người bạn này họ Mã, cũng là một nhà văn. Tôi ở một phòng nhỏ trên gác hai nhà anh. Ban ngày, anh ở gác một đọc sách viết văn, hoặc vui đùa với đứa con một tuổi. Tôi ở gác trên đóng cửa sáng tác, chẳng ai để ý đến ai, chỉ tối đến hai người mới cùng ngồi chơi sáu ván cờ tướng. Nước cờ của hai người rất xoàng, song chúng tôi chơi cẩn thận lắm, chưa bao giờ hoãn nước cờ nào. Thời tiết ở Vị Bắc còn lạnh hơn huyện Hộ, nhà anh lại ở đầu bản, ngoài tường sau là cánh đồng rộng bát ngát. Ở trong buồng tuy có lò sưởi, nhưng tôi vẫn phải mượn áo trấn thủ da cừu của anh để mặc, còn mặc cả quần bông, trông cồm cộm to đùng. Người tôi vốn thấp lùn, dường như tròn xoay, mỗi lần xuống cầu thang dốc, cứ nghi nếu sơ ý trượtchân, chắc chắn sẽ lăn lông lốc ra tận cổng. Đặng Trang cách huyện lỵ hơn năm dặm. Ngày nào anh Mã cũng đạp xe ra phố huyện mua cá thịt, bột mì. Anh đi vắng, thì vợ anh cũng bế con đi chơi trong bản. Căn buồng nhỏ của tôi mịt mù hơi thuốc, phải mở cửa cho thông thoáng, tôi ra đứng ơ/ lan can ngắm cả bản. Trời sắp hoànghôn sương mù dày đặc lại bắt đầu giăng giăng trên cánh đồng. Trong ngõ xóm có nhiều chó đang sủa, gà nhà hàng xóm

vỗ cánh phành phạch leo lên cành cây. Những con gà ấy đậu trên cây ngủ đêm, song lại đậu trên ngọn cây dương cao bốn năm trượng, khiến tôi cảm thấy thấy hết sức ngạc nhiên.
Trong hai mươi ngày, tôi đốt hết một đống than to tướng của nhà anh Mã. Bữa cơm nào cũng có đậu phụ, đến nỗi người bán đậu phụ ngày nào cũng đến rao bán ở ngoài cổng vài lần. Con anh vừa biết đi, không lúc nào ngơi chân ngơi tay, cháu bé đã quen tôi, thường hay len lén bò theo bậc cầu thang xi măng, lên nhìn tôi mỉm cười, không biết nói. Chị Mã cười bảo tôi "Cháu thích chú đấy, có lẽ sau này cũng định học văn học". Tôi đáp, sau này lớn khôn cháu làm gì cũng được xin chớ có làm văn học. Câu này không nên nói với chị Mã, bởi vì anh Mã là nhà văn, nhưng tôi nói câu ấy lúc đó rất chân thành. Điện ở nông thôn Vị Bắc mất thường xuyên, hơi một tí là mất điện, những tối nào không có điện dễ sợ lắm, tôi cứ lặng thinh ngồi lì trên ghế mây mắt mở trao tráo nhìn vào bóng tối đen như mực. Đêm đó tự nhiên mất ngủ, khi trời sáng mới chợp mắt. Đến mười một giờ mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, cảm giác đầu tiên là không biết mình đang ở đâu. Nghe tiếng chị Mã nói với chồng ở gác dưới "Sao không thấy chú ấy ho nhỉ? Anh lên gõ cửa xem, biết đâu đã bị ngạt hơi thạn". Tôi hấp tấp mặc quần áo, đi xuống gác bảo, tôi không chếtdc, Thượng Đế không đời nào để tôi chết tự do thoải ma:i vô tri vô giác đâu, lại hỏi "Tôi ho ghê gớm lắm hả chị?" Chị Mã bảo "Ho dữ lắm, lẽ nào chú không thấy thế!" Quả thật, tôi chẳng đếy đến cái ho của mình, cũng từ hôm ấy tôi đã lưu tâm, mới biết mình ho liên tục, có lẽ do tôi hút thuốc quá nhiều. Tôi đã từng nghĩ, nếu nối tất cả những điếu thuốc tôi đã hút trong thời gian sáu tháng kể từ khi suy nghĩ đến lúc viết xong bản thảo cuốn sách này, chắc chắn sẽ dài bằng một tuyến đường sắt dài dằng dặc tít tắp.
Khi tôi đã dùng đến tờ giấy cuối cùng của tập giấy nháp đem theo, thì tôi lại trở về huyện Hộ, ở trong gian nhà trước đây đã ở. Lúc này đã cuối tháng, cũng sắp hết năm. Vào những ngày "ngũ đậu", "mồng tám", hai mươi ba tháng chạp, người đến phố huyện đông dần, bận rộn chủân bị hàng tết. Tôi cũng tranh thủ làm việc, dù thế nào cũng duy trì tốc độ mỗi ngày không được dưới bảy ngàn chữ. Vợ chồng họ Lý thấy tôi phù mặt lên, không chịu ăn, đã tìm mọi cách thay đổi món ăn, nhưng tôi vẫn ốm, mà lại mất ngủ nặng nề. Tôi biết, mỗi khi đến gần bàn viết thì Trang Chi Điệp và Đường Uyển Nhi, Liễu Nguyệt cứ lởn vởn trong đầu, mỗi khi rời bàn viết nằm xuống giường, thì những con người và sự việc rối bung trong đời sống hiện thực cứ quấy nhiễu tôi hoài. Muốn thoát khỏi sự quấy rối về nhân sự trong đời sống hiện thực, tôi đành phải đối diện với Trang Chi Điệp và những người đàn bà của Trang Chi Điệp. Tôi cũng thường lâm vào cảnh lẫn lộn giữa hiện thực và ảo tưởng không sao tách bạch nổi.
Sáng tác quyển sách này quả tình là một sự an ủi quá lớn và sự trừng phạt quá lớn của Thượng Đế đối với tôi. Rõ ràng là một đoá pháo hoa xinh đẹp rực rỡ đểcon thiêu thân tôi hớn hở và lao theo trong bóng tối nhưng dụ tôi đến gần lại đốt cháy tôi.
Tối ngày hai mươi chín tháng chạp, rút cuộc tôi đã viết đến chữ cuối cùng của cả cuốn sách.
Đối với tôi năm một ngàn chín trăm chín mươi hai lắm chuyện, cuối cùng đã để tôi viết xong. Tôi không biết sang năm mới tôi sẽ sống ra sao, tôi cũng chẳng biết số phận của tác phẩm khốn khổ khốn nạn này sẽ thế nào. Từ ba mươi tết đến mười rằm tháng giêng, hàng ngày tôi ngồi vào trước bàn, chăm chú nhìn tập bản thao dầy bốn mươi vạn chữ ấy, tôi không dám giơ tay giở một tờ. Cuốn truyện này, so với các tác phẩm trước đây của mình sẽ ưu tú hơn, hay tình hình sẽ tồi tệ hơn? Tôi đã hoàn thành một duyên số, một sứ mạng, hay là một trò chơi của trời xanh? Tất cả đều mù mịt, mù mịt như tôi kiếp trước là con gì, sau khi chết biến thành con gì không biết nữa. Trước khi đánh bóng mạ kền, tỉa tót lần cuối cùng toàn bộ quyển sách, tôi viết bài văn ngắn ngủi này, mục đích là để tôi ghi nhớ nỗi khổ sở không thể nói với ai mà cuốn sách này đem đến cho tôi, ghi nhớ cuốn sách này, lại là vật duy nhất làm yên ổn linh hồn đã tan nát của tôi trong nỗi khốn khổ khốn nạn của mạng sống.

Hạ tuần tháng giêng năm 1993

PHẾ ĐÔ LÀ PHẾ ĐÔ – Giả Bình Ao

Trong năm bốn mươi tuổi, tôi đã làm mấy việc thường nói: tứ thập bất hoặc, mọi việc tôi làm lại khiến người đời đại hoặc. một trong những việc đó là viết truyện dài "Phế đô". "Phế đô" là một quá trình khi bánh xe của cuộc sống quay đã sợ hãi đổ vỡ, khiếm khuyết và đổ vỡ trong khi quay, cuộc sống được sửa chữa và phục hồi. Cuộc sống ngày càng là một chiếc búa sắt nặng, tôi không biết sau khi nó đập vỡ kính có rèn tạo thành kiếm sắc hay không? Tôi từng bảo, "Phế đô" là một quyển sách yên ổn linh hồn, tôi cũng từng bảo "phế đô" là tác phẩm chặn đứng nỗi hoảng sợ của tôi. Những người sáng tác nói là thể nghiệm cuộc sống đối với tôi. "Phế đô" không chỉ là thể nghiệm cuộc sống, mà gần như là một hình thức khác của cuộc sống. Tôi của ngày xưa dường như đã chết, hay nói cách khác, đoạn mắt xích của cuộc sống khi bốn mươi tuổi đã đứt gẫy.

Khi viết "Phế đô", tôi không có ý định nhằm mục tiêu gì, thậm chí chuẩn bị không đăng, không xuất bản, chỉ có điều là trong quá trình viết, bản thảo đầu tiên được một số bạn bè gần gũi xem, cảm thấy yêu thích, chuyền nhau đọc tới chỗ làm cho những nhà biên tập lớn của nhiều ban biên tập tạp chí và nhà xuất bản xôn xao đến xin bản thảo, cho tới khi ngày càng có nhiều nhà văn, nhà phê bình, nhà biên tập, nhà làm phim và tivi đọc toàn bộ bản thảo đã chúc mừng nhiệt liệt và đánh giá rất cao. Tôi kinh ngạc nghi ngờ mãi, tôi cảm động phát khóc trước việc họ hiểu sâu sắc quyển sách này của tôi. Khi ngồi một mình, tôi tự hỏi, như thế ư? Mù tịt không biết thế nào ý nghĩa chân chính của tác phẩm hay ở giá trị không gian và thời gian. "Phế đô" đã ra mắt bạn đọc, thì điều tôi chú trọng là phản ứng của người đọc, điều tôi quan tâm là mọi người ở các tầng lớp nhiệt tình với nó rốt cuộc đến mức nào? Hiện giờ nếu còn người đọc, vậy người sau này thì sao? Người đã hơn bốn mươi tuổi không dễ dàng xúc động lắm, đâu có thể nhìn thấu vinh và nhục, mỗi khi đứng trước việc lớn, nên tỏ ra bình tĩnh, đời này kiếp này đã làm công việc này, thì đối diện phải là cục diện vĩnh hằng và không vĩnh hằng. Tôi không rõ tại sao tôi lại đứng vào hàng ngũ nổi tiếng. Tôi luôn nói, thành danh không có nghĩa là thành công, danh đã làm cho tôi được nhiều cái lợi, danh lại thường quẳng tôi vào chỗ lúng túng khó xử.

Một cuốn "phế đô" tin đồn tôi được một triệu đồng tiền nhuận bút, đã từng khiến tôi méo mặt. Đây quả thật là một sai lầm đẹp. Nếu một tác phẩm được nhiều tiền như vậy, thì tiền ấy chắc chắn rẻ thối, ngay đến giấy vệ sinh cũng không bằng. Tôi là hoang tưởng. Khi tôi ngồi lặng lẽ suy nghĩ, thì không chỗ nào là tôi không có mặt, không chỗ nào là tôi không thểdn, song trong hiện thực tôi ngu đần như lợn. Bẩm tính này của tôi đã quyết định sự sáng tạo của tôi, cũng quyết định luôn sự huỷ diệt của sáng tạo, tôi là một tiểu nhân bi kịch. Tôi không viết được tác phẩm thể loại truyện ký phóng sự, cũng không bao giờ giỏi giang trong việc đưa vào tiểu thuyết sau khi phóng đại nguyên hình trong đời sống. Nhiệm vụ của nhà tiểu thuyết là xây dựng một thế giới ý tưởng, cho nên nay tôi ngán cách làm gặp gì nói nấy, càng phản đối việc suy bụng ta ra bụng người dưới bất kỳ tâm thái nào. Bởi có người yêu thích sách này, ấn tượng sau khi đọc đã từng có nhận xét "Phế đô" là "Hồng lâu mộng" và "Kim Bình Mai" đương đại. nghe xong, tôi lập tức ngăn chặn. Tôi bảo "Hồng lâu mộng", "Kim Bình Mai" là tác phẩm vĩ đại, tôi đâu dám có mộng tưởng ấy, hơn nữa là "Hồng" và "Kim" đệ nhị thì có ý nghĩa gì? "Phế đô" chẳng là gì cả. "Phế đô" là "Phế đô". Cũng có người đọc xong nhận xét, nào là "một quyển sách lạ lùng", nào là "tác phẩm để đời", nào là "tiểu thuyết hay nhất", sau "Vây thành", nào là "Thanh Minh thượng hà đồ" trên văn học. Tôi rất cám ơn lời khuyến khích chân thành, song tôi cũng xin chân thành khuyên càng nhiều bạn đọc chớ có kỳ vọng cao quá, có lẽ đây là một quyển sách bình thường thôi, là quyển sách dở òm tuyệt đỉnh. Mỗi người đọc đều có tâm trạng và nhận xét của mình, song mỗi người cũng chỉ là mỗi người. Nếu muốn đọc thì cứ bình thường tuỳ tiện mà đọc, đọc ở đâu cũng được, chỉ cần đọc chầm chậm một chút là tôi thoả mãn.

Đối với nhận xét một quyển sách, tốt nhất tác giả không nên đứng ra nói chuyện. Tác phẩm đã trở thành của cải xã hội, thì nguyện ước ban đầu của tác giả chưa chắc đã phải là giá trị chân chính của tác phẩm, mà nhiều tác dụng nhận thức, tác dụng thẩm mỹ đều là tác giả phát hiện lại. Bạn đọc đánh giá thế nào đều hợp lý. Tác dụng của một cuốn sách là do tác giả và độc giả cùng sáng tạo sức tưởng tượng là hàng đầu. Thời gian viết "Phế đô" không dài, song thai nghén nó thì đã lâu lắm, hơn mười đề cương nung nấu trăn trở đêm ngày không yên, khi viết, đề cương lại hoàn toàn bỏ đi, chỉ còn xu hướng lớn, sau đó cứ từ từ mà viết, như nước chảy trôi xuôi. Trong cảm giác của tôi hai chữ "Phế đô" là bế rộng lắm, lại khó nói ra. Thành Tây Kinh nếu là một thành phố bị phế bỏ của Trung Quốc, thì trên trái đất, Trung Quốc sẽ là gì?

Thời gian đã đến lúc trước khi chấm dứt một thế kỷ. Trong cái "Phế đô" không xác định rõ khu vực này, tâm trạng của con người như thế nào, tư tưởng tình cảm như thế nào. Sử thi không phải thứ tôi theo đuổi, tôi không có tham vọng ấy. Tôi chỉ định viết một đoạn bộc bạch nỗi lòng thực trạng nội tâm. Nhưng tôi tuyệt đối nhấn mạnh một loại truyền đạt cảm giác và mùi vị của người phương Đông, của người Trung Quốc. Tôi thích sự giản lược của nhạc cổ Trung Quốc, giản lược gần như khô khan, thích cái cảm ứng mơ hồ và cả khối của nó, lấy ít nói nhiều, lời gần ý xa, giơ nặng mà tưởng nhẹ nhàng như không, ung dung thoải mái, trên giấy trắng viết chữ đen, nhiều hơn nữa trên giấy đen viết chữ trắng. Tôi chú ý quan tâm thực, bởi vì tôi là bình dân, bình dân không thiếu lòng xót xa cho nỗi gian truân của thời thế và thương tiếc cho nỗi đau khổ của người đời. Nhưng tôi còn là nhà văn, nhà văn còn gọi là nhàn nhã, là kẻ vô công rồi nghề. Tôi cười tôi sống nửa bận nửa nhàn, viết văn tưởng như thông mà không thông. Chính là quan tâm coi trọng hiện thực, quan tâm coi trọng cuộc sống, tôi đã chú trọng sự khác nhau của nhân vật dưới ngòi bút, chứ không phải so sánh nhân vật, chú trọng cái đẹp của nó, lại rất chú trọng cái lạnh lẽo, rét buốt của nó, tìm hành động trong không hành động, tìm thích ứng trong không thích ứng. Một cuốn "Phế đô" vốn là để an thần mà viết nào ngờ ầm ĩ cả lên. Tôi đành nằm ru rú một chỗ. Hôm nay nhìn thấy một hòn đá trắng to tròn đặt lên con tê giác một sừng bằng đồng thau phỏng chế, sau đó lại đặt một hòn đá trắng nhỏ hơn như vậy dưới hòn đá to, muốn thưởng thức một cảnh "Vọng Nguyệt Đồ". Không biết tại sao lại nảy ra một vế câu đối của người khác tặng tôi "Giả thuốc, giả rượu, Giả Bình Ao". Hừ! Trên đời chốn đâu cho thoát chữ giả. Thật khi làm giả, giả cũng thật, giả khi làm thật, thật cũng giả.

Ngày 5 tháng 7 năm 1993

Tâm sự của nhà văn Giả Bình Ao

Tôi biết không phải ai cũng đọc sách của tôi, không phải ai đọc sách của tôi cũng thích tôi, không phải ai thích tôi cũng hiểu tôi. Sở dĩ tôi vẫn say sưa sáng tác, cố nhiên là bởi vì tôi chỉ có thể sáng tác, y như con ong thợ trong đàn ong mật, làm việc là ý nghĩa của tồn tại, còn bởi vì trong thời đại này, rất nhiều câu chuyện trong nhân gian quả thật vẫn cần phải ghi lại. Lúc còn trẻ chưa có nỗi lo thì cứ ép lo, sau khi bước sang tuổi trung niên có nỗi lo thật sự thì lại không muốn nói. Đó là lý do tại sao mấy năm qua tôi rất hiếm có mặt và phát biểu trước đám đông. Đàn bà vì người thích mình mà trang điểm, kẻ sĩ vì bạn tri kỷ mà chết, còn văn học xét đến cùng là gì? Quả thật khiến ta nghi ngờ, chẳng khác gì nghi ngờ mình từ đâu đến và sau khi chết lại đi về đâu. Trong mung mung lung lung tôi đã nhận ra nghệ thuật là tìm tồn tại bằng chinh phục. Nhưng tiếng hô thích ứng cứ vang dồn bốn phía, khiến tôi chao đảo chực ngã trên chiếc cầu bắc qua khe núi. Trong hơn hai mươi năm sáng tác, đã chứng tỏ, xét đến cùng, tôi đâu có quý tộc. Bố mẹ tôi là người nhà quê, tôi vào ở thành phố cũng chỉ là một tiểu thị dân hoặc đúng ra ở diện "thường thường bậc trung". Dù cho tâm linh tôi cao ngạo có định làm phượng hoàng, theo đuổi trình độ văn học phương Tây, nhưng tôi đã nhắc nhở bản thân, định làm phượng hoàng, thì chắc chắn sẽ mọc thành lông gà, nó không chỉ ăn hạt sen, măng tre, mà dứt khoát phải bới sâu bọ, cám gạo, lá rau và sỏi đá trên mảnh đất của làng quê và của thị trấn, phố nhỏ Trung Quốc. Đừng cho rằng tôi là phượng hoàng, thì trên cây ngô đồng không phải là vườn nhà tôi, cũng đừng cho rằng tôi là con gà, thì cứ đặt một nắm rơm ở góc nhà là có thể làm ổ đẻ trứng. Hai điều không phải của tôi đã quyết định sự không kích thích của tôi, quyết định luôn việc khó xử của tôi trong sự khác loại và không cùng hội tụ. Thật đáng đời, tôi tự làm tự chịu. Sáng tác càng làm cho hoà hợp với tầng sâu xã hội, thì sáng tác càng trở thành hành vi cá thể thuần tuý.

Sau khi đã được no cơm có cơm ăn áo mặc, tiếng vỗ tay và hoa tươi mưu đồ xong rồi, không còn mưu đồ nữa, thì yên trí tìm tòi trong sáng tác Hán ngữ hiện đại chân chính, hưởng thụ cô độc và yên tĩnh trong tâm trạng ôn hoà.

Đêm nay bầu trời trong sáng biết bao, mây nhởn nhơ bay qua bay lại. Trăng sáng đến tận cửa sổ. Ghi những dòng nhật ký trên, lại bỗng dưng nghĩ đến người đọc của mình. Đêm nay ai lại đọc sách của tôi nhỉ? Đọc trong phòng văn, ở đầu giường, trong toa tầu, hay trong bếp? được gật gù công nhận hay lắc đầu chê bai, khen hay chửi? Nhưng tôi nghĩ chúng ta đều là bầu bạn có duyên. Tôi phải thành tâm cảm ơn các bạn. Mồ chôn của cá, xây trong bụng người, tấm lòng của tôi vĩnh viễn ở trong sự khắt khe phỉ báng và hào hiệp ca ngợi của các bạn.

Nhật ký 3-8-1998